

תחבטת כתיב לזכר זזההררר ברזההר הרקק

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

זוהר היומי לחודש חשוון

שבט תשס"ט - עידן"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

"חברה מזכ"י הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS**

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

* * *

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
011-972-548-436-784

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א
צוה לאנשי, שקודם
כל תפילה [שחרית,
מנחה, וערבית], ילמדו
מאמר זוהר ותיקונים.
(ליקוטי תורה משערוביל,
הדרכה ו')

מציל ממגיפה

לימוד זוהר הקדוש
מציל את האדם
ומשפחתו ממגפה
ושערורות. (אמרי פנחס
שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם
מעלת לימוד זוהר
הקדוש אשר הוא
מבטל כל מיני
פורעניות וגזרות
קשות ורעות ומותנא
וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא,
"מה אקרא כל
הבשר חציר", הכל
הם כבהמות
שאוכלות חציר.
"וכל חסדו כציון
השדה", כל חסד
שעושים לעצמם
עושים.
ואפילו כל אלו
שעוסקים בתורה,
כל חסד שעושים
לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור
כי בשר המה רוח
הולך ולא ישוב
לעולם, זה הוא רוח
המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרז ואבדו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר, והוא רוח הקודש, והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.
(תיקוני זוהר, תיקון ל')

מכון "זוהר הקדוש השנתי" – ללימוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה – שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר זוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזוה"ק (רע"מ ח"ג קכד ג): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר זוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בודד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ

לחם שבילנו לזהיר בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמגן

על חמשה חמשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבנם
ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר
אלהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא
לתתאי בסוף יומיא, ובגנייה וקראתם דרור
בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל
אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר
מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסים
את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה
האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א – כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר
התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד
מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד
מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם
הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין
קץ לשכרו, וזוכה לבנים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות,
ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את
הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר
הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא
בעלמא בונה
עולמות, וכל שכן
אם יזכה ללמוד
ולהבין פירוש מאמר
אחד, יעשה בו תיקון
למעלה בשעה אחת,
מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה
תמימה כו'. (כסא מלך
לתיקוני, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר

שעה אחת יותר
מלימוד פשט
בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו
לכום אם אינו מעטרו
ביום אחד בלימוד
הקבלה, כי שקול
הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה'
שעה אחת בכל לילה,
או מובטח לו שהוא
בן עולם הבא מבני
היכלא דמלכא ויהיה
מרואי פני המלך
היושבים ראשונה
במלכותא דרקינא.
(שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר זוהר
מרום על כל לימוד,
בשגם לא ידע מאי
קאמר, ואף שימעה
בקריאתו. והוא
תיקון גדול לנשמה.
(מורה באצבע להחיד"א
זיע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד זוהר
נעשה חשק לכל
מיני לימודים של
התורה הקדושה.
(שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות
עמלו בתורה, הן
בנגלה, הן בנסתר
בספר זוהר הקדוש
והתיקונים, וכדאי
הוא רשב"י התנא
האלקי זיע"א לפסוד
את כל העולם כולו
מן הדין ולקרב את
הגאולה.
(נאום יצחק ירוחם בהגאון
החסיד מוה"ר"ד משה
יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר
הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

מִבְּתַח ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לַחֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן

3.....	סדר הלימוד ליום א השון [יום 31 בשנה]
13.....	סדר הלימוד ליום ב השון [יום 32 בשנה]
29.....	סדר הלימוד ליום ג השון [יום 33 בשנה]
45.....	סדר הלימוד ליום ד השון [יום 34 בשנה]
62.....	סדר הלימוד ליום ה השון [יום 35 בשנה]
81.....	סדר הלימוד ליום ו השון [יום 36 בשנה]
96.....	סדר הלימוד ליום ז השון [יום 37 בשנה]
116.....	סדר הלימוד ליום ח השון [יום 38 בשנה]
135.....	סדר הלימוד ליום ט השון [יום 39 בשנה]
152.....	סדר הלימוד ליום י השון [יום 40 בשנה]
174.....	סדר הלימוד ליום יא השון [יום 41 בשנה]
192.....	סדר הלימוד ליום יב השון [יום 42 בשנה]
213.....	סדר הלימוד ליום יג השון [יום 43 בשנה]
229.....	סדר הלימוד ליום יד השון [יום 44 בשנה]
249.....	סדר הלימוד ליום טו השון [יום 45 בשנה]

264.....	סדר הלימוד ליום טז חשוון [יום 46 בשנה]
285.....	סדר הלימוד ליום יז חשוון [יום 47 בשנה]
302.....	סדר הלימוד ליום יח חשוון [יום 48 בשנה]
318.....	סדר הלימוד ליום יט חשוון [יום 49 בשנה]
334.....	סדר הלימוד ליום כ חשוון [יום 50 בשנה]
350.....	סדר הלימוד ליום כא חשוון [יום 51 בשנה]
365.....	סדר הלימוד ליום כב חשוון [יום 52 בשנה]
382.....	סדר הלימוד ליום כג חשוון [יום 53 בשנה]
399.....	סדר הלימוד ליום כד חשוון [יום 54 בשנה]
414.....	סדר הלימוד ליום כה חשוון [יום 55 בשנה]
430.....	סדר הלימוד ליום כו חשוון [יום 56 בשנה]
446.....	סדר הלימוד ליום כז חשוון [יום 57 בשנה]
462.....	סדר הלימוד ליום כח חשוון [יום 58 בשנה]
478.....	סדר הלימוד ליום כט חשוון [יום 59 בשנה]

תפילה קודם לימוד הזהר

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מזה אנו, מזה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל ”גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך”. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

סדר הלימוד ליום א חשוון [יום 31 בשנה]

דף נח ע"א

ויאמר יי לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר וגו'. אמר רבי אלעזר תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא עבד להאי עלמא לאשתמשא (דף נח ע"א) כגוונא דלעילא. וכד בני עלמא אנון זכאין דאזלי בארץ מישר, קודשא בריך הוא אתער רוחא דחיי דלעילא עד דמטו אנון חיינן לאתר דיעקב שריא ביה.

ומתמן נגדי אנון חיינן עד דאתמשיך ההוא רוחא להאי עולם דדוד מלכא שריא ביה. ומתמן נגדי ברכאן לכלהו אנון תתאי. וההוא רוחא עלאה אתנגיד ואתמשיך לתתא ויכלין לאתקיימא בעלמא. ובגיני כף לעולם חסדו דא הוא עולם דדוד מלכא. ובגין כף כתיב לעלם בלא וא"ו. דהא כד (איהו) ההוא רוחא אתנגיד לההוא עולם, מתמן נפקי ברכאן וחיינן לכלא לאתקיימא. השתא דחבו בני נשא אסתלק כלא. בגין דלא ימטי ההוא רוחא דחיי להאי עולם לאתהנאה מניה תתאי ולא אתקיימא ביה. בשגם הוא בשר בגין דלא יתרק האי רוחא להאי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

עולם. מאי טעמא דלא לאסגאה נחש תתאה. דדרגין דיתתקף ביה (ד"א ל"ג ובעינן) רוחא דקדושא דלא יתערב ברוח מסאב.

בשגם הוא בשר דא נחש קדמאה דיתברך בגין כך הוא בשר כמא דאת אמר, (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני ואמר רבי שמעון דא מלאך המות. והיו ימיו מאה ועשרים שנה אורכו דקוסטירא דקיסטרא:

הנפילים היו בארץ. תני רבי יוסי אלן עז"א ועז"ל. כמה דאתמר דאפיק (ד"א דאפיל) לון קודשא בריך הוא מקדושתא דלעילא. ואי תימא והיך יכלו לאתקיימא בהאי עלמא. אמר רבי תייא אלן הוו מאנון דכתיב ועוף יעופף על הארץ. והא אתמר דאלין אתחוו לבני נשא כחוו דלהון. ואי תימא היך יכלין לאתהפכא. הא אתמר דאתהפכן לכמה גוונין ובשעתא דנחתא אגלימו באורא דעלמא ואתחוו כבני נשא.

והני עז"א ועז"ל דמרדו לעילא ואפיל לון קודשא בריך הוא ואגלימו בארעא ואתקיימו ביה ולא יכילו לאתפשטא מניה. ולבתר טעו בתר נשי עלמא. ועד כען יומא דא אנון קיימי ואולפי חרשין לבני נשא ואולידו בנין וקרו להו ענקים גבריין. ואנון נפילים אקרון בני אלהים. והא אתמר.

השלמה מההשמטות (סימן מ"ו)

אמר רבי רחומאי כבוד ולב הרי הן אחד אלא שכבוד נקרא על שם מעלה ולב אתקרי על שם פעולת מטה. והיינו כבוד השם והיינו לב השמים. מאי ניהו (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו אלא כל אותה ארץ שנבראת ביום ראשון שהוא למעלה פנגד ארץ ישראל מלאה מכבוד השם ומאי ניהו חכמים דכתיב (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו וכתיב (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו.

ומאי הוי כבוד זה. משל למה הדבר דומה למלך שהיה לו מטרוניתא בחדרו שכל חייליו משתעשעין בה והיו לה בנים ובאים כל היום לראות פני המלך ומברכין אותו אמרו לו אנה אמנו אמר להם לא תוכלו לראותה עתה. אמרו ברוכה תהא בכל מקום שהיא. ומאי דכתיב ממקומו מכלל דליכא דידע את מקומו משל למטרוניתא שבאה ממקום רחוק ולא ידעו מאין באה עד שראו שהיא אשת חיל נאה והגונה בכל מעשיה, אמרו זאת ודאי מן האור נלקחה כך במעשיה האירה את העולם. שאלו אותה מאין את אמרה להם ממקומי אמרו אם כן גדולים אנשי מקומך ברוכה תהיי ומבורך מקומך.

וכי אין כבוד יי אחד מצבאותיו לא גרע אמאי מברכין ליה. אלא משל למה הדבר דומה, לאיש שהיה לו גן נאה וחיוץ לגן בקרוב ממנו חתיכת שדה. ואם

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

השקה הגן בתחלת שקיותו הלכו להם המים על כל הגן. אך אותה חתיכה של שדה שהיא אינה דבוקה, אף על פי שהכל אחד הוא לפיכך פתח לה מקום והשקה לה לבדה. (עד כאן מההשמטות)

ויאמר יי אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה. רבי יוסי פתח (ישעיה נה) פי לא מחשבותי מחשבותיכם.

תא חזי, כד בר נש בעי לנקמא מאחרא שתיק ולא אמר מידי. דאילו אודעיה יסתמר ולא יכיל ליה. אבל קודשא בריך הוא לאו הכי עביד. לא עביד דינא בעלמא עד דאכריז ואודע להו זמנא תרין ותלתא. בגין דלא איתאי דימחי בידיה דיימא ליה מה עבדת ולא יסתמר מניה ולא יכיל לקיימא קמיה.

תא חזי, ויאמר יי אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה. אודע לון על ידא דנח ואתרי בהון כמה זמנין ולא שמעי. בתר דלא שמעו, אייתי עליהון דינא ואוביד לון מעל אפי ארעא.

תא חזי מה פתיב ביה בנח ויקרא את שמו (ס' א) נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו. (זה מקומו בדף ס' ובתוס' בהגהת האר"י) (ס"א אמאי הכא לאמר. ואמאי זה. אלא לאמר דא אתתא. זה דא צדיק. רמז דקודשא בריך הוא קרא ליה לנח גיחא דארעא. לאמר. מאי לאמר. אלא אתר דא קרי ליה נח ומאן איהו ארעא קדישא. לאמר זה ינחמנו עבד ליה קודשא בריך הוא לתתא כגוונא עילאה. כתיב הכא זה ינחמנו וכתיב התם (ישעיה כה) זה יי קוינו לו. זכאין אנון צדיקייא דרשימין ברשימו דגושפנקא דמלכא עילאה למהוי בשמיה רשימין. ואיהו שוי שמהן בארעא כדקא יאות. כתיב ויקרא את שמו נח, וכתיב, (בראשית כה) ויקרא שמו יעקב. אמאי לא כתיב את. אלא התם דרגא (חדא) והכא דרגא אחרא. כמא דאת אמר (ישעיה ו) ואראה את ה'. ואראה יי לא כתיב אלא את יי. אוף הכא ויקרא שמו יעקב דרגא דיליה קודשא בריך הוא ממש קרי ליה יעקב. אבל הכא א"ת, לאכללא שכינתא).

דף נח ע"ב

מנא הוה ידע. אלא בשעתא דלייט קודשא בריך הוא עלמא דכתיב ארוהה האדמה בעבורך. אמר אדם קמי (דף נח ע"ב) קודשא בריך הוא, רבונו של עולם עד מתי יהא עלמא בלטיותא. אמר ליה עד דיתיליד לך בן מהול פגוונא דילך. והווי מחפאן עד שעתיא דאתיליד נח. וכיון דאתיליד (נח נט ב) חמא ליה גזיר רשים באת קדישא. וחמא שכינתא מתדבקא בהדיה. כדן קרא שמיה על מה דעביד לבתר.

בקדמיתא לא הווי ידעי למזרע ולמחצד ולמחרש והווי עבדי פולחנא דארעא בידייהו. פיון דאתא נח אתקין אומנותא להו וכל מאנין (צו ב) דצריכין לתקנא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ארעא למעבד פירין. הדא הוא דכתיב זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו, מן האדמה. דאיהו אפיק ארעא ממה דאתלטייא. דהו זרעין חטין וקצרין גובין ודרדרין. ובגיני כך כתיב איש האדמה.

רבי יהודה אמר איש האדמה כמא דאת אמר, (רות א) איש נעמי. בגין דאקרי צדיק ואפיק לה לארעא בקרבנא דעבד ממה דאתלטייא דכתיב לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. ובגין דא אקרי איש האדמה. ועל דא קרא ליה שמא על מה דייטי.

רבי יהודה פתח (תהלים מו) לכו חזו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ. האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל לכו חזו וגו'. (מאי חזו כמא דאת אמר, (ישעיה כא) חזות קשה הוגד לי. בעובדוי דקודשא בריך הוא אתגלי נבואה עלאה לבני נשא. אשר שם שמות בארץ. שמות ודאי דהא שמא גרים לכלא) (והוא לשון שממון) דאלו הוו מפעלות יוד הא ואו הא שם קיום בארץ, אבל בגין דהוו מפעלות שמא דאלהים שם שמות בארץ.

אמר ליה רבי חייא השתא אתערת להאי. לאו, אנא הכי אמינא ליה. בגין דבין שמא דא ובין שמא דא כלא הוא שבחא. אבל אנא אמינא ליה כמה דאתערו חבריא דשוי שמחון. שמות בארץ שמות ממש (שם בארץ ואמאי בגין לאשתמשא בהו עלמא ולמהוי קיומא בעלמא).

רבי יצחק אמר כלא הוא. ואפילו מה דאמר רבי יהודה שפיר קאמר. דאלו יהא עלמא בשמא דרחמי יתקיים עלמא, אבל בגין דאתברי עלמא על דינא וקיימא על דינא שם שמות בארץ ושפיר הוא דאלמלא כך לא יכיל עלמא לאתקיימא מקמי חוביהון דבני נשא.

תא חזי, נח פד אתייליד קרון ליה על שמא דנחמה (נח, נייחאליה, נייחא לעלמא, נייחא לאבהו, נייחא לבניו, נייחא לעלאין, נייחא לתתאין, נייחא לעלמא דין, נייחא לעלמא דאתי) ולוהוי (ד"א ולמהוי) שמא גרים. אבל (נ"א לגבי) קודשא בריך הוא לאו הכי. נח בהפוך אתוון חן כמא דאת אמר ונח מצא חן.

אמר רבי יוסי חן היינו נח. בצדיקייא שמיהון גרים לטב. בחייביא שמיהון גרים לביש. בנח כתיב ונח מצא חן בעיני יי. בער בכור יהודה אתהפכו אתווי לביש. ע"ר ר"ע. רע בעיני יי.

תא חזי, פיון דאתייליד נח חמא עובדיהון דבני נשא דאנון חטאן קמי קודשא בריך הוא, ווהו גניז גרמיה ואשתדל בפולחנא דמאריה. בגין דלא למתך באורחיהו. וכי תאמר במה אשתדל. בהוא (ל"ז ב) ספרא דאדם וספרא דחנוך ווהו אשתדל בהו למפלח למריה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, דהכי הוא דהא נח מנא הוה ידע לקרב קרבנא למריה. אלא בגין דאשכח חכמתא על מה מתקיים עלמא וידע דעל קרבנא מתקיים. ואלמלא קרבנא לא הוה קיימי עלאי ותתאי.

רבי שמעון הוה אזיל בארחה והוה עמיה רבי אלעזר בריה ורבי יוסי ורבי חייא. עד דהוה אזלי, אמר רבי אלעזר לאבוהי ארחה מתקנא קמן בעינן למשמע מלי דאורייתא. פתח רבי שמעון ואמר (קהלת י) גם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר וגו'. כד בר נש בעי לאתקנא ארחה קמי קודשא בריך הוא. עד לא יפוק לארחה בעי לאמלכא ביה ולצלי קמיה על ארחה. כמה דתנינן דכתיב, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. דהא שכנתא לא אתפרשא מניה.

דף נט ע"א

ומאן דאיהו לא מהימנא במריה, מה כתיב (דף נט ע"א) ביה וגם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר. מאן לבו. דא קודשא בריך הוא דלא יהו עמיה בארחה וגרע מן סיעתיה בארחה. בגין דהווא בר נש דלא מהימן ביה במאריה עד לא יפוק בארחה לא בעי סיעתא דמאריה.

ואפילו בארחה כד איהו אזיל לא אשתדל במלי דאורייתא. ובגיני כך לבו חסר דלא אזיל בהדיה דמריה ולא אשתכח בארחה. ואמר לכל סכל הוא, אפלו כד שמע מלה דמהימנותא דמאריה, הוא אמר דטפשותא הוא לאשתדל ביה. כהאי דשאלו לבר נש (חד) על את קיימא דרשימו בבשריה דבר נש. ואמר לאו איהו מהימנותא. שמע רב ייבא סבא ואסתכל ביה ואתעביד תלא דגרמי. ואנן כהאי אורחה בסיעתא דקודשא בריך הוא בעינן למימר מלי דאורייתא.

פתח ואמר (תהלים פו) הורני יי דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. האי קרא קשיא. דהא תנינן כלא היא בידי דקודשא בריך הוא, בר למהוי זכאה או חייבא. ודוד הוה תבע דא מעם קודשא בריך הוא. אלא דוד הכי קאמר. הורני יי דרכך. הווא ארח מישור ומתקנא לגלאה עיני ולמנדע ליה, ולבתר אהלך באמתך איהו בארח קשוט ולא אסטי לימינא ולשמאלא. יחד לבבי מאן לבבי. כמא דאת אמר (תהלים עג) צור לבבי וחלקי. וכל דא אנא תבע ליראה את שמך. לאתדבקא בדחלתך, לאסתמרא אורחי כדקא יאות. ליראה שמך אתר חולקי דביה שריא דחלתא למדחל.

תא חזי, כל בר נש דדחיל ליה לקודשא בריך הוא שריא עמיה מהימנותא כדקא יאות דהא הווא בר נש שלים בפולחנא דמריה. ומאן דלא שריא ביה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דחלא דמריה לא שרייא עמיה מהימנותא ולא איהו פדאי למהוי ליה חולקא בעלמא דאתי.

תו פתח ואמר, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום. זכאין אנון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי דקודשא בריך הוא בעי ביקריהון.

תא חזי, מה כתיב וארח צדיקים כאור נוגה. מאי כאור נוגה. כההוא נהורא דנהיר דברא קודשא בריך הוא בעובדא דבראשית, דא הוא דגניז לון לצדיקיא לעלמא דאתי. הולך ואור דאיהו סליק בנהוריה תדיר ולא גרע מגיה. אבל בחייביא מה כתיב, (משלי ד) דרך רשעים כפלה, לא ידעו במה יפשו. לא ידעו, וכי לא ידעין. אלא חייביא אזלי בעקימו דארחא בהאי עלמא. ולא בעאן לאסתכלא דזמין (ד"א ל"ג לון) קודשא בריך הוא למידן להו בההוא עלמא ולאעלאה לון בדינא דגיהנם. ואנון צווחין ואמרין ווי לן דלא אוריכנא אודנין ולא אציתנא בההוא עלמא. ובכל יומא אמרי ווי דא (רלו ב).

תא חזי, זמין קודשא בריך הוא לאנהרא לון לצדיקיא לעלמא דאתי, ולמיהב לון אגר חולקהון אתר דעינא לא שלטא למיקם עליה כמא דאת אמר, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו. וכתיב, (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי. וכתיב, (מלאכי ג) ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם. זכאין אנון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי. עליהו כתיב (ישעיה ס) צדיקים לעולם יירשו ארץ. וכתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. ברוך יי לעולם אמן ואמן (חסר):

פרשת נח

דף נט ע"ב

(דף נט ע"ב) אלה תולדות נח, רבי חייא פתח (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ בצר מטעי מעשה ידי להתפאר. זכאין אנון ישראל דמשתדלי באורייתא, וידעי ארחין דאורייתא, דבגינה יזכון לעלמא דאתי.

תא חזי, כל ישראל אית לון חולקא לעלמא דאתי. מאי טעמא בגין דנטרין ברית דעלמא אתקיים עליה. כמא דאת אמר, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת. ועל דא ישראל דנטרין ברית וקבילו ליה אית לון חולקא בעלמא דאתי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ולא עוד אלא בגין כך אקרון צדיקים. מפאן אוליפנא כל מאן דנטיר האי ברית דעלמא אתקיים עליה. אקרי צדיק. מנא לן מיוסף. בגין דנטיר ליה לברית עלמא, זכה דאקרי צדיק. ועל כך ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

רבי אלעזר אמר, אלה בכל אתר פסל את הראשונים תנינן וכו'. מה פתיב לעילא בפרשתא דבראשית (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד וגו'. ההוא נהר דנגיד ונפיק ועייל לגנתא ואשקי ליה משקיו דלעילא ועביד ליה נייחא ועביד איבין ורבי זרעין. והוא פדין נייחא לכלא. ודא נייחא ליה לגנתא. ודא עביד נייחא ביה (נ"א לגנתא. וגנתא נייחא ביה). כמא דאת אמר (בראשית ג) פי בו שבת. וכתיב, (בראשית ב) וישבות ביום השביעי. ודא רזא דמלה דא עביד תולדות ולא אחרא.

תא חזי (כח ב כגוונא דא נח לתתא. קיימא קדישא הוה דוגמא דלעילא. ועל דא אקרי אישהאדמה. ורזא אוליפנא, דהא נח אצטריך לתיבה לאתחברא בה. ולקיימא זרעא דכולא דכתיב לחיות זרע.)

מאן תיבה. דא (דא) (לג ב) ארון הברית. ונח ותיבה לתתא הכי הוה פדוגמא (דא) דלעילא. נח פתיב ביה ברית דכתיב והקימותי את בריתי אתך וגו'. ועד דאתקיים ביה ברית לא עייל לתיבותא. דכתיב והקימותי את בריתי אתך ובאת אל התיבה. וכדין הוה תיבה ארון הברית. תיבה ונח פלא כגוונא דלעילא. ובגין דהאי ברית לעילא הוא עביד תולדות. כגוונא דא נח (ד"א לתתא) איהו עביד תולדות. בגיני כך (כמא דאת אמר) אלה תולדות נח.

נח איש צדיק. הכי הוא ודאי כגוונא דלעילא. ועל דא (משלי י) וצדיק יסוד עולם פתיב. וארעא על דא אתקיימת. דהא איהו עמודא דעלמא קיימא עליה. ומאן איהו דא צדיק. ונח אקרי צדיק לתתא. ורזא (נ"א דא) דכלא, את האלהים התהלך נח, דייקא, דלא אתפרש מניה לעלמין. ולמהוי הוא בארעא כגוונא דלעילא איש צדיק יסודא דעלמא. ברית שלום שלמא דעלמא. איש האדמה ודאי. ועל דא (בראשית ו) ונח מצא חן בעיני יי.

תמים היה בדורותיו. מאי בדורותיו, אלין אנון דנפקו מניה. הוא אשלים לכלהו. והוא הוה שלים מכלהו. תמים היה דאתייליד מהול דכתיב התהלך לפני והיה תמים. בדורותיו ולא בדרין דעלמא דהא מניה נפקו (תולדות בעלמא).

תוספתא למה נח נח תרי זמני. אלא כל צדיק וצדיק די בעלמא אית ליה תרי רוחין. רוחא חד בעלמא דין ורוחא חד בעלמא דאתי. והכי תשפח בכלהו צדיקי משה משה, יעקב יעקב, אברהם אברהם, שמואל שמואל, שם שם. בר מיצחק דלא פתיב ביה פמה דכתיב בהו. בגין דיצחק בשעתא דאתקרב על גבי מדבחה נפקת נשמתיה דהוה ביה פהאי עלמא. וכיון דאתמר ביה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

באברהם, ברוך מחיה המתים תבת ביה נשמתייה דעלמא דאתי. בגין דא תשכח דלא יחד קודשא בריך הוא שמייה אלא על יצחק בגין דאתחשב כמת ועל דא רמוז קרא ואמר (איוב ז) הן בקדושו לא יאמין וגו'.

דף ס ע"א

דבר אחר אלה תולדות בגין דהוה צדיק שבח ליה תרי זמני. תמים היה בדורותיו, אבל בדרין אחרנין אינו נחשב לכלום, כמו דרא דאברהם ודרא דמשה ודרא דדוד. דבר אחר תמי מאי עבד בדרא דכלהו חייבים, קל וחומר אלו היה בדרא דכלהו צדיקים: (עד כאן תוספתא)

תא חזי, נח אתחזי מיזמא דאתברי עלמא למיהוי בתיבה בתבורא חד ולמיעל בה, ועד לא אתחברו כחדא לא הוה עלמא פדקא יאות, לבתר מה פתיב, (בראשית ט) ומאלה נפצה כל הארץ. מהו נפצה. כמה דאת אמר, (בראשית ב) ומשם יפרד. דמתמן אשתכח פרודא ואתברו תולדות לכל סטרין וכלא חד פדוגמא חדא. בגיני כך אלה תולדות נח. אלה ודאי. דהא יסודא דעלמא איהו דעביד (דף ס ע"א) תולדות לקיימא בארעא. אתא רבי אבא ונשקיה. אמר אריא בחיליה טינרא נקיב ותבר. כך הוא ודאי. ותא חזי, משיעורא דתיבותא אוף נמי הכי הוא.

רבי אלעזר פתח (תהלים מז) לכו חזו מפעלות (בדפוס קרימונא אלקים, ועי' מ"ש לעיל נח ב) יי אשר שם שמות בארץ. האי קרא הא אתמר ואוקמוה. אבל לכו חזו, מאי חזו. כמה דאת אמר, (ישעיה כא) חזות קשה הוגד לי. בעובדוי דקודשא בריך הוא עביד, אתגלי נבואה עלאה לבני נשא. אשר שם שמות, שמות ודאי, דהא שמה גרים לכלא.

פתיב ויקרא את שמו נח לאמר זה וגו' אמאי הכא לאמר. ואמאי זה. אלא (הובא לעיל דף נח א' לשון זה) לאמר דא אתתא. זה דא צדיק. (רמוז כמו דקודשא בריך הוא קרא ליה נח בייחא דארעא. לאמר, מאי לאמר. אלא אתר דא קרי ליה נח. ומאן איהו ארעא קדישא. לאמר זה ינחמנו ממעשנו וגו'. עבד ליה קודשא בריך הוא לתתא כגוונא עלאה) (נ"א זה דא צדיק וכן נח (לאמר, נח) דא צדיק. לאמר דא נוקבא. בגין דלא מתפרשן דא מן דא. אמר רבי יצחק לאמר דא ארעא קדישא) (וזה אמת) (כצ"ל באמת בהגהת ד"א. הרש"ב) פתיב הכא זה ינחמנו, וכתוב התם (ישעיה כה) זה יי קוינו לו. זכאין אנון צדיקיא דרשימין ברשימו דגושפנקא דמלכא למיהוי בשמיה רשימין ואיהו שוי שמהן בארעא פדקא יאות.

פתיב ויקרא את שמו נח. וכתוב, (וישב קפו ב) ויקרא שמו יעקב. אמאי לא פתיב את. אלא התם דרגא אחרא (ד"א חדא) והכא דרגא אחרא. (נ"א את, כמה דאת אמר ואראה את יי) פדכתיב, (ישעיה ו) ואראה את יי. ואראה יי לא פתיב אלא את יי. אוף הכא בנח ויקרא את שמו נח. ויקרא שמו יעקב דרגא דיליה, קודשא בריך הוא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ממש קרא ליה יעקב. אבל הכא את לאתפללא שכנתא. (נ"א דהיא דרגא אחרא לתתא):

אלה תולדות נח וגו'. רבי יהודה פתח (תהלים קיב) טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט. טוב איש, דא קודשא בריך הוא דאקרי טוב. כמה דכתיב, (תהלים קמה) טוב ה' לכל. וכתיב, (שמות טו) ה' איש מלחמה. להאי כל חונן ומלוה. לאת דלית ליה מדיליה. וההוא אתר מניה אתון יכלכל דבריו במשפט, דהא ההוא דבר לא אתון אלא במשפט כמה דאת אמר (תהלים פט) צדק ומשפט מכוון כסאך.

דבר אחר טוב איש, דא צדיק דכתיב, (ישעיה ג) אמרו צדיק פי טוב פי פרי מעלליהם יאכלו. רבי יוסי אמר דא נח דכתיב נח איש צדיק. רבי יצחק אמר דא שבחא דשבת, דביה פתח טוב, דכתיב, (תהלים צב) טוב להודות לה'.

רבי חייא אמר כלא חד וכלהו מלה חדא אמרו. ודא עביד תולדות בעלמא. תולדות דעלמא מאן אנון. אלין נשמטהון דצדיקיא דאנון איבא דעובדוי דקודשא בריך הוא. רבי שמעון אמר בשעתא דקודשא בריך הוא מתעטר בעטרותי, מתעטר מעילא ומתתא. מעילא מאת דעמיקא דכלא. מתעטר מתתא במה. בנשמטהון דצדיקיא. כדין אתוסף חיים מעילא ומתתא. ואתפליל אתר מקדשא מפל סטרין ובירא אתמלייא וימא אשתלים, וכדין יהב לכלא.

דף ס ע"ב

כתיב, (משלי ה) שתה מים מבורך ונוזלים מתוך בארך. אמאי (הכא) בורך בקדמיתא ולבתר בארך. דהא בור לא אקרי אלא ריקניא דלא נביע. באר מיין דנביעין. אלא כלא אתר חד הוא. אלא אתר דמספני (נ"א דמסכותא) אחידן ביה אקרי בור. דלית ליה מדיליה אלא מה דיהבין בגויה. ומאן איהו דלי"ת. לבתר אתעביד באר דאיהו נביע ומליא (ד"א דמליא) מפל סטרין. ומאן איהו ה"א. אתמלייא מעילא (דף ס ע"ב) ונביע מתתא. אתמלייא מעילא כמה דאמרן. ונביע מתתא מנשמטהון דצדיקיא.

דבר אחר שתה מים מבורך, דא דוד מלכא דכתיב ביה (שמואל ב כג) מי ישקני מים מבור בית לחם. אית מאן דיימר, ונוזלים דא יצחק. מתוך דא משה דאיהו באמצעיתא. בארך דא אתרן דאתקרי באר מים חיים. ודוד מלכא דאתחבר עמהון. ונוזלים דא אברהם. מתוך, דא יעקב דאיהו באמצעיתא. בארך דא יצחק דאקרי באר מים חיים. הא בהאי קרא אשתכח רתיכא קדישא עלאה מאבהו. ודוד מלכא אתחבר עמהון.

תיאובתא דנוקבא לגבי דכורא לאו איהו אלא כד עייל רוחא בה ואשדת מיא לקבלא מיין עלאין דכורין. כך כנסת ישראל לא אתערת תיאובתא לגבי קודשא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בְּרִיךְ הוּא, אֱלֹהֵי בְרוּחַא דְצַדִּיקָא דְעָאֲלִין בְּגִוּוּהַ. וּבְדִין נְבַעִין מִיַּיא מְגִוּוּהַ לְקַבְּלָא מִיַּין דְדְכוּרָא. וְכֵלָא אֲתַעְבִּיד תִּיאֻבְתָּא חֲדָא (ס"א וצבורא חדא) וְצֻרְרָא חֲדָא וְקֻשׁוּרָא חֲדָא. וְדָא הוּא רְעוּא דְכֵלָא וְטִיּוּלָא דְמִטְיִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּנִשְׁמַתְהוּן דְצַדִּיקָיָא. תָּא חֲזִי, כָּל אַנּוּן תּוּלְדוֹת דְגִנְתָּא דְעָדָן לָא נְפָקִין מִצַּדִּיק. אֱלֹהֵי כֵּד עֵייל בְּהַאי תִּיבָה בְּתַבּוּרָא חֲדָא. וְכֵלָא גְנִיזִין בְּהַ. וּלְבַתֵּר מִינָהּ נְפָקִין. אוּף הֵכָא נַח אִישׁ צַדִּיק לָא אִפִּיק תּוּלְדוֹת לְמַפְרֵי בְעֵלְמָא עַד דְעָאֵל לְתִיבָה וְאֲתַכְנֵשׁ כֵּלָא בְּהַ וְהוּוּ גְנִיזִין בְּהַ. וּלְבַתֵּר מִנָּהּ נְפָקוּ לְמַפְרֵי בְעֵלְמָא וְלֹאֲתַקִּימָא בְּאַרְעָא. וְאֲלַמְלָא דְנְפָקוּ מִגּוֹ תִּיבָה לָא אֲתַקִּימוּ בְעֵלְמָא. וְכֵלָא כְּגִוּוּנָא דְלְעֵילָא. מִגּוֹ תִּיבָה נְפָקִי לְעֵילָא. מִגּוֹ תִּיבָה נְפָקִי לְתַתָּא. דָּא כְּגִוּוּנָא דָּא. (מגו) וְהֵכָא אֲתַקִּימָא עֵלְמָא וְלָא מְקַדְמַת דְנָא. דְבְּגִינֵי כֶּךָ כְּתִיב וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ. וְכִתִּיב וַיֻּלְד נַח שְׁלֹשָׁה בָּנִים (אמר רבי יהודה וגו' ככתוב בדף סב א):

סדר הלימוד ליום ב חשוון [יום 32 בשנה]

ותשחת הארץ לפני האלהים. אמר רבי יהודה פיון דכתיב ותשחת הארץ אמאי לפני האלהים. אלא פיון דעבדו חוביהון באתגליא לעיניהון דכלא כדין לפני האלהים כתיב.

רבי יוסי אמר אנא אפכא אמרית. ותשחת הארץ לפני האלהים. בקדמיתא לפני האלהים דלא הווי עבדי באתגלייא. לפני האלהים עבדו ולא לפני בני נשא. ולבסוף עבדו באתגליא הדא הוא דכתיב ותמלא הארץ חמס. דלא הווי אתר בכל ארעא דלא הווי באתגלייא. ובגין כך בתרי גוויי אמר קרא.

אלה תולדות נח. רבי אבא אמר מיזמא דעבר אדם על פקודא דמריה כל בני עלמא דאתילידו לבתר אקרון בני האדם. ולא לשבחא אקרון הכי. אלא כמאן דאמר בנוי דההוא דעבר על פקודא דמריה. פיון דאתא נח, אקרון בני עלמא על שמייה דנח. תולדות נח לשבחא. דקאים לון בעלמא. ולא תולדות דאדם דאעבור לון מעלמא וגרים מותא לכלהו.

אמר ליה רבי יוסי, אי הכי, הא כתיב לבתר ויירד יי לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם. בני האדם כתיב ולא כתיב בני נח. אמר ליה בגין דאדם (דחטא ד”א חטא) קמי מריה טב ליה דלא אברי ולא יכתוב עליה האי קרא.

אלא תא חזי, כתיב (משלי י) בן חכם ישמח אב. כד ברא טב, כל בני עלמא דכרין ליה לאבוי לטב. וכד איהו ביש, כלא דכרין ליה לאבוי לביש. אדם בגין דחטא ועבר על פקודא דמריה, כד אתו אנון דמרדו במריהון מה כתיב אשר בנו בני האדם בנוי (עה א) דאדם קדמאה דמרד במריה ועבר על פקודיה. ובגין כך אלה תולדות נח. אלה ולא קדמאי. אלה דנפקו ועאלו גו תיבה ואפיקו תולדין לעלמין ולא תולדות אדם דנפק מגנתא דעדן ולא אפיק לון מתמן.

דף סא ע”א

תא חזי, אלו אפיק אדם תולדות מגנתא דעדן, לא ישתצון לדרי דרין. ולא אתחשף גהורא דסיהרא לעלמין. וכלהו הווי קיימין לעלמין. ואפילו מלאכי עלאי לא קיימי קמיהו בנהורא וזיוא וחכמתא. כמא דאת אמר בצלם אלהים ברא אותו. אבל פיון דגרים (דף סא ע”א) חטאה ונפק איהו מגנתא דעדן ועבד תולדות לבר. לא אתקיימו בעלמא ולא הוי כדקא חזי.

אמר רבי חזקיה וכי היך יכלין למעבד תולדות תמן דהא אלמלא לא אתמשיך עליה יצר הרע וחטא אתקיים איהו בעלמא בלחודוי ולא יעביד תולדות. כגוונא דא

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אַלְמְלָא דְחַבּוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וְאַמְשִׁיכוּ עֲלֵיהוּ יֵצֵר הָרַע לָא עֲבָדוּ (במדבר קפט א) תּוֹלְדוֹת לְעֵלְמִין וְלֹא יִיתוּן דְרִין אַחֲרֵינִין לְעֵלְמָא.

אִמַר לִיה אַלְמְלָא לֹא חֲטָא אָדָם לֹא עֲבִיד תּוֹלְדוֹת כְּגוֹוֹנָא דָא מְסֻטְרָא דִּיצֵר הָרַע. אֲבָל עֲבִיד תּוֹלְדוֹת מְסֻטְרָא דְרוּחָא קְדִישָׁא. דְהַשְׁתָּא לָא עֲבִיד תּוֹלְדוֹת אֲלֵא מְסֻטְרָא דִּיצֵר הָרַע. וּבְגִין דְכָל תּוֹלְדוֹת דְבְנֵי נְשָׂא כְּלָהוּ מְסֻטְרָא דִּיצֵר הָרַע, בְּגִין כְּפָּ לִית לֹון קִיּוּם. וְאִי אֲפֻשֵׁר לֹון לְאַתְקִימָא, דְסֻטְרָא אַחֲרָא אַתְעֲרַב בְּהוּ. (ז"ח ל"ג ואפשר לון בסטרא אחרא).

אֲבָל אַלְמְלָא לֹא חֲטָא אָדָם וְלֹא אַתְתְּרַךְ מַגְנָתָא דְעֵדוּן. הוּהּ עֲבִיד תּוֹלְדוֹת מְסֻטְרָא דְרוּחַ קוֹדֶשָׁא דְקְדִישִׁין כְּמִלְאֲכֵי עֲלָאִין קְיִימִין לְדְרִי דְרִין כְּגוֹוֹנָא דְלְעִילָא. כִּיּוֹן דְחֲטָא וְאוֹלִיד בְּנִין לְבַר מַגְנָתָא דְעֵדוּן, וְלֹא זָכָה לְאַפְקָא לֹון מַגְנָתָא, לָא אַתְקִימוּ אֲפֻלוּ לְאַשְׁתְּרָשָׁא בְּעֵלְמָא דָא. עַד דְאַתָּא נַח דְאַיהוּ צְדִיק וְעָאֵל בְּתַבְּהָ. וּמִן תַּבְּהָ נְפָקוּ כָּל דְרִין דְעֵלְמָא. וּמִתְמַן אַתְבְּדְרוּ לְכָל אַרְבַּע רוּחֵי עֵלְמָא. (שייך לקמן ריש סב):

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה. אִמַּאי נִשְׁחָתָה. בְּגִין כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְרַכּוּ, כְּמָה דְאַתְמַר. רַבִּי חֲיִיא פִּתַח קָרָא וְאָמַר (יונה ג) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדְרָכָם הָרָעָה.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְבְנֵי נְשָׂא זָכָאן וְנָטְרִי פְקוּדֵי דְאוּרִייתָא, כְּדִין אַרְעָא אַתְתְּקַפַּת, וְכָל חִידוֹ אַשְׁתַּכַּחַת בְּהָ. מְאִי טַעְמָא בְּגִין דְשְׁכִינְתָא שְׂרִיא עַל אַרְעָא. וּכְדִין כְּלָא עֲלָאִי וְתַתְּאִי בְּחֻדוּתָהּ. וְכַד בְּנֵי נְשָׂא מַחְבְּלִין אַרְחִייהוּ וְלֹא נָטְרִי פְקוּדֵי אוּרִייתָא וְחֲטָאן קָמִי מְאִרְיָהוּן, וּכְדִין כְּבִיכּוֹל דְחִיין לָהּ לְשְׁכִינְתָא מְעֵלְמָא וְאַשְׁתְּאַרְתָּ אַרְעָא מַחְבְּלָא. דְהָא שְׁכִינְתָא אַתְדְּחִיָּא וְלֹא שְׂרִיא עֲלָהּ וּכְדִין אַתְחַבְּלַת. מְאִי טַעְמָא אַתְחַבְּלַת. בְּגִין דְשְׂרִיא רוּחָא אַחֲרָא עֲלָהּ דְמַחְבְּלָא עֵלְמָא. וְעַל דָּא אִמְרִינֵן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עוֹז לְאַלְהִים דְמְקִימִין עֵלְמָא. אֱלֹהִים דָּא שְׁכִינְתָּא.

וְאִם חָס וְשְׁלוֹם אִי יִשְׂרָאֵל יִשְׁתַּכַּחוּ חֲיִיבִין מַה כְּתִיב, (תהלים ו) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' מִשׁוּם דְרִשְׁתָּ הַכִּינּוּ לְפַעְמֵי. כְּפַף נְפִשֵׁי בְּסַבְתָּ חָמָס וְשִׁנְאַת חָנָם. כְּרוּ לְפָנֵי שׁוּחָה וְגו' כְּגוֹוֹנָא דְדוֹר הַמְּבוּל דְבְּגִין חָמָס דְהוּת בִּינִיחוּן הוּהּ בִּינִיחוּן שְׁנָאָה וּדְבָבוּ.

יְכוֹל אַף בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל כֵּן. וְהָא תְּנִינֵן אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל לָא שְׂרִיא עֲלָהּ רוּחָא אַחֲרָא וְלֹא מְמַנָּא אַחֲרָא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲוֹדוּי. תָּא חֲזִי, דְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל הָכִי הוּא דְלֹא שְׂרִיא עֲלָהּ (פד ע"ב) מְמַנָּא וְלֹא שְׁלִיחָא אַחֲרָא בְּרִיךְ הוּא קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲוֹדוּי. אֲבָל שַׁעֲתָא חֲדָא שְׂרִיא עֲלָהּ לְחַבְּלָא בְּנֵי נְשָׂא. מְנַלֵּן מְדוּד דְכְּתִיב, (דברי הימים א כא) וַיֵּרָא דוֹד אֶת מִלְאָךְ יְיָ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בִּידוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַם וּכְדִין אַתְחַבְּלַת אַרְעָא.

אמר רבי אלעזר אפלו בההיא שעתא קודשא בריך הוא הוה. פתיב הכא מלאך יי. וכתביבתם (בראשית מח) המלאך הגואל אותי. וכתביב (שמות יד) ויסע מלאך האלהים. הן לטב והן לביש קודשא בריך הוא שליט עליה. לטב בגין דלא אתמסרא תחות שאר ממנן, וכל דיירי עלמא יכספון מן עובדייהו. לביש בגין דלא יחדון אנון לשלטאה עליה. ואי תימא (ד"א ל"ג לא) והא פתיב, (איכה א) פי דאתה גוים באו מקדשה וחרבו ביתא ואי לאו שלטין אנון ממנן לא אתחרב מקדשא.

תא חזי, פתיב פי אתה עשית וכתביב עשה יי את אשר זמם. תא חזי, פתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה. נשחתה ודאי כמה דאתמר. הכי נמי (יונה ג) וירא אלהים את מעשיהם פי שבו מדרכם הרעה. דהא פדין ארעא קראת לעילא וסלקא בסליקו עלאה ומקשטא אנפאה. כנוקבא דמקשטא לגבי דכורא. הכי נמי ארעא. דהא גדילת בנין זכאין למלכא.

דף סא ע"ב

והכא דלא תבו דרא דטופנא מה פתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה וגו' כאתתא דאסתאבת ואסתירת אנפאה מבעלה. ובזמנא דאסגיא חובי בני נשא באתגליא, ארעא שוייתא אנפאה כנוקבא דלית לה כסופא מפלא כמה דאת אמר, (ישעיה כב) והארץ חנפה תחת יושביה. ועל דא וירא פי נשחתה ודאי. מאי טעמא בגין פי השחית כל (דף סא ע"ב) בשך את דרכו על הארץ.

רבי אלעזר אזל לגביה דרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמוי. פיון דחמא ליה אתקין ליה תופסיתא (ס"א טופסיסא) דקומרא במטון דקולפא ויתיבו. אמר ליה חמוי אפשר דשמעת מאבון האי דכתיב (איכה ב) עשה יי אשר זמם בצע אמרתו אשר צוה מימי קדם.

אמר ליה הא אוקמוה חבריא. בצע אמרתו, דבזע פורפירא דיליה. אשר צוה מימי קדם, דהא פורפירא פקיד לה מאנון יומי קדמאי עלאי, וביומא דאתחרב פי מקדשא בזע לה. בגין דהאי פורפירא איהי יקרא דיליה ותיקונא דיליה ובזע ליה.

אמר ליה עשה יי אשר זמם. וכי מלכא חשיב (קודם) לאבאשא לבנוי עד לא ייתון למחטי. אמר ליה למלכא דהוה ליה מאן יקר, ובכל יומא הוה דחיל עליה דלא יתבר והוה מסתפל ביה ותקין בעינוי. ליומין אתא בריה וארגיו ליה למלכא, נטל מלכא ההוא מאן יקר ותבר ליה. הדא הוא דכתיב עשה יי אשר זמם.

תא חזי, מן יומא דאתבני בי מקדשא הוה קודשא בריך הוא מסתפל ביה וחביב עליה סגי והוה דחיל עלייהו דישראל דיחטון ויחרב בי מקדשא. וכן בכל זמנא דהוה אתי לגבי פי מקדשא הוה לביש ההוא פורפירא. לבתר דגרמו חובין וארגיו קמי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מִלְכָּא אֲתַחֲרַב בֵּי מִקְדָּשָׁא וּבִזְעָה הָהוּא פּוֹרְפִירָא (ד"א גריס הס הווא פורפירא ואתחרב בי מקדשא) הִינּוּ דְכִתִּיב עָשֶׂה יי אֲשֶׁר זָמַם.

בְּצַע אִמְרָתוֹ וְגו' (האי אמרתו בקדמיתא יתבא בראש אמיר. והא אתעטרו עטרא לרישא ואילן נאה לפניו. ואיהי מימי קדם ודאי. וכדין עציבו קמיה בבתי בראי ודאי והן (ישעיה לג) אראלם צעקו חוצה. (ישעיה כב) ויקרא יי צבאות ביום ההוא וגו) הִינּוּ בְּזִמְנָא דְאֲתַחֲרִיב בֵּי מִקְדָּשָׁא. אֲבָל בְּזִמְנָא אַחֲרָא לִית חֲדוּה קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּזִמְנָא דְאֲתַאבִּידוּ חִיִּיבֵי עֲלָמָא וְאֲנֹן דְאֲרַגְיִזוּ קָמִיהָ הֲדָא הוּא דְכִתִּיב, (משלי יא) וּבִאֲבוֹד רְשָׁעִים רָנָה. וְכֵן בְּכָל דְרָא וְדָרָא דְעֵבִיד דִּינָא בְּחִיִּיבֵי עֲלָמָא. חֲדוּה וְתוֹשְׁבַחְתָּא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְאִי תִימָא הָא תְּנִינָן דְלִית חֲדוּה קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּד אִיהוּ עֵבִיד דִּינָא בְּחִיִּיבֵי. אֲלָא תָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְאֲתַעֲבִיד דִּינָא בְּחִיִּיבֵי, חֲדוּן וְתוֹשְׁבַחֵן קָמִיהָ עַל דְאֲתַאבִּידוּ מִעֲלָמָא. וְהֵי מִיִּלֵּי כִּד מְטָא הָהוּא זִמְנָא (קיג ב, קכא ב) דְאֲוֹרִיךְ לֹון וְלָא תֵאבֵן לְגַבִּיהָ מְחֻבְיָהּ. אֲבָל אִי אֲתַעֲבִיד בְּהוּ דִּינָא עַד לָא מְטָא זִמְנִיָהּ, (ועד דלא אשתלים חובייהו, כמא דאת אמר, (בראשית טו)) כִּי לָא שְׁלָם עֹון הָאֲמֹרִי עַד הֵנָּה, כְּדִין לִית חֲדוּה קָמִיהָ וּבְאִישׁ קָמִיהָ עַל דְאֲתַאבִּידוּ.

וְאִי תִימָא אִיהוּ עַד לָא מְטָו זִמְנִיָהּ אֲמֵי עֵבִיד בְּהוּ דִּינָא. אֲלָא אֲנֹן גְּרַמִּין בִּישָׁא לְגְרַמִּיָהּ. דְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא עֵבִיד בְּהוּ דִּינָא עַד לָא מְטָא זִמְנִיָהּ. אֲלָא בְּגִין דְמִשְׁתַּתְּפִי בְּהַדִּיָהּ דִּישְׂרָאֵל לְאֲבֵאֲשָׁא לֹון. וּבְגִין כִּד עֵבִיד בְּהוּ דִּינָא וְאוּבִיד לֹון מִעֲלָמָא בְּלָא זִמְנָא. וְדָא הוּא דְאֲבֵאִישׁ קָמִיהָ. וּבְגִין כִּד אֲטַבַּע מִצְרָאִי בִימָא. וְאוּבִיד שְׁנֵאִיָהוּן דִּישְׂרָאֵל בִּימֵי יְהוֹשֻׁפֵט. וְכֵן כְּלָהוּ. דְהָא בְּגִינִיָהוּן דִּישְׂרָאֵל אֲתַאבִּידוּ בְּלָא זִמְנָא.

אֲבָל כִּד אֲשַׁתְּלִים זִמְנָא דְאֲוֹרִיךְ לֹון וְלָא תְבוּ. כְּדִין חֲדוּה וְתוֹשְׁבַחְתָּא קָמִיהָ עַל דְאֲתַאבִּידוּ מִעֲלָמָא. בְּרִי בְּזִמְנָא דְאֲתַחֲרִיב בֵּי מִקְדָּשָׁא. דְאִף עַל גַּב דְאֲשַׁתְּלִים זִמְנָא דְלָהוּן דְאֲרַגְיִזוּ קָמִיהָ, לָא הוּא חֲדוּה קָמִיהָ. וּמַהוּא זִמְנָא לָא הוּא חֲדוּה לְעֵילָא וְתַתָּא:

כִּי לִימִים עוֹד שְׁבַעָה אֲנֹכִי מִמָּטִיר עַל הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר הֵנִי אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה מֵאִי עֲבִידְתִּיָהּ. אֲלָא אַרְבָּעִים יוֹם לְאַלְקָאָה חִיִּיבֵי עֲלָמָא וְכִתִּיב, (דברים כה) אַרְבָּעִים יָכֵנוּ לָא יוֹסִיף, לְקַבֵּל אַרְבַּע סֹטְרֵי עֲלָמָא לְכָל חַד עֲשָׂרָה. בְּגִין דְּבַר נֶשׁ מֵאַרְבַּע סֹטְרֵי עֲלָמָא אֲתַבְּרִי. וְעַל דָּא וּמַחֲתִיתִי אֵת כָּל הַיְקוּם. וְאַצְטְרִיךְ אַרְבָּעִים לְאַלְקָאָה וְלֵאֲתַמְחִי עֲלָמָא.

דף סב ע"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי יצחק הוה שכ"ח קמיה דרבי שמעון אמר ליה האי קרא (דקאמרי) דכתיב ותשחת הארץ (דף סב ע"א) לפני האלהים. אי בני נשא חטאן ארעא במה. אמר ליה בגין דכתיב כי השחית כל בשר את דרכו כמה דאתמר. כגוונא דא (ויקרא יח) ותטמא הארץ ואפקוד עונה עליה. אלא בני נשא חטאן ואי תימא ארעא במה, אלא עקרא דארעא בני נשא אנון. ואנון מחבלין ארעא והיא אתחבלת. וקרא אוכח דכתיב וידא אלהים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ.

תא חזי, כל חטאוי דבר נש פלהו תבלותא דיליה תליין בתשובה. וחטאה דאושיד זרעא על ארעא ומחבלא ארחיה ואפיק זרעא על ארעא, מחביל ליה ומחביל ארעא. ועליה פתיב, (ירמיה ב) נכתם עונך לפני. וכתיב ביה (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע. בר בתשובה סגי. וכתיב, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יי וימיתו יי והא אתמר.

אמר ליה אמאי דאין קודשא בריך הוא עלמא במיא ולא באשא ולא במלה אחרא. אמר ליה רזא הוא דהא אנון חבילו ארחייהו בגין דמיין עלאין ומיין תתאין לא אתחברו דכר ונוקבא כדקא יאות. ומאן אלין מיין עלאין בינה. ומיין תתאין מלכות. ה"א עלאה ה"א תתאה. וכד אנון מחבלין, אסתלק י"ו דהוא דכר, ואשתאר ה"א בה"א (ומיין במיין. מאן אנון דחבילו ארחייהו, כגוונא דא מיין דכורין ונוקבי. ועל דא אתדנו במיא במה דאנון חבו. ומיין הו רתיחן ופשוטו משכא מנייהו כמה דחבילו ארחייהו במיין רתיחן. דינא לקבל דינא. הדא הוא דכתיב) נבקעו כל מעיינות תהום רבה, הא מיין תתאין. וארובות השמים נפתחו דא מיין עלאין. מיין עלאין ותתאין.

רבי חייא ורבי יהודה הוו אזלי בארשא. ומטו לגבי טורין רברבן ואשפחו ביני טוריא גרמי בני נשא דהוו מאנון בני טופנא. ופסעו תלת מאה פסיען בגרמא חדא. תווחו. אמרו היינו דאמרו חברנא דאנון לא הוו מסתפי מדינא דקודשא בריך הוא כמה דכתיב, (איוב כא) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיה לא חפצנו. מה עבדו. הוו סתימין ברגליהו מבועי תהומא. ומיין נפקין רתיחן ולא יכילו למיקם בהו, עד דהוו נשמטין ונפלו בארעא ומייתין:

ויולד נח שלשה בנים וגו'. אמר רבי חייא לרבי יהודה תא ואימא לך מלי דשמענא בהאי. מתל לבר נש דאעיל לנוקבא דמעריא (ד"א איבא דמעאה) בזמנא חדא. ונפקי תרין או תלתא בנין. (כל) חד מתפרשא מאחרא בארחי בעובדוי. דא זכאה ודא חייבא ודא בינוני. אוף הכא נמי תלת קטרי דרוחא אזלין ושטאן ואתכלילן בתלת עלמין.

תא חזי, נשמטא נפקאת ואעיל בין טורי פרודא ואתחבר רוחא בנשמטא. נחית לתתא אתחבר נפש ברוח וכלהו (אזלי ד"א נחתין) ומתחברין דא עם דא. אמר רבי

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

יְהוּדָה נֶפֶשׁ וְרוּחַ כְּלִילָן דָּא עִם דָּא. נִשְׁמַתָּא שְׂרָיָא בְּאַרְחֻזֵי דְבַר נֶשׁ. (וְהָאֵי) וְהִיא מְדוּרָא טְמִירָא דְלֹא אֲתִידַע אֲתֵרְהָא.

אַתָּא בַר נֶשׁ לְאַתְדַכְּאָה, מְסִייעִין לִיה בְּנִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא וְדַכְּאֵן לִיה וּמְקַדְּשִׁין לִיה וְאַקְרִי קְדוּשָׁא. לָא זָכָה וְלֹא אֲתִי לְאַתְדַכְּאָה, תְּרִין דְרַגִּין פְּתִיחִין דְאַנּוּן נַפְ"שׁ וְרוּ"חַ בֵּיה. נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא לִית בֵּיה (סִיוַעַא דְלַעִילָא וְדָא כַפּוּם אֲרַחִיה). וְלֹא עוּד אֱלֹא דָאֵי יִסְתַּאב מְסַאבִּין לִיה. וְסִיוַעַא דְלַעִילָא אַעֲדִיו מִינֵיה. מְכַאֵן וְלֹהֲלֵאָה כָּל חַד לְפּוּם אֲרַחִיה.

ת וְסַפְתָּא קְטוּרֵי רְמָאֵי, דְקַסְטוּרֵי דְהוּסְטְרָא (ס"א דְהוּא סְטְרָא) אַנּוּן פְּתִיחֵן עֵינִין פְּתִיחֵן אֲוִדְנִין. קַל מִן קַלִּיא נְחִית מַעִילָא לְתַתָּא. מְתַבַּר טוּרִין וְטַנְרִין. מָאֵן אַנּוּן דְחַמָּאֵן וְלֹא חַמָּאֵן. אַטְמִין אֲוִדְנִין. סְתִימִין עֵינִין. לֹא חַמָּאֵן וְלֹא שְׁמַעִין לָא יְדַעִין בְּסַכְלַתְנּוּ, חַד דְכְּלִילָא בְּתִרִין בְּגוּוִיָּהוּ. דְחִין לִיה לְבַר.

אַנּוּן מְתַדְּבַקֵן בֵּין (ס"א בֵּיה) בְּאַנּוּן תְּרִי, חַד אֲוּמְנָא דְאֲוּמְנָא לָא שְׂרָיָא (ס"א שׁוּוִין) בְּגוּוִיָּהוּ. לֹא עֲאֻלִּין בֵּין סַפְרֵי קַדִּישִׁין. כָּל אַנּוּן דְאֲוּמְנָא דָּא לָא (דָּף סב ע"ב) שְׂרָיָא בְּגוּוִיָּהוּ לָא אַכְתְּבוּ בְּסַפְרֵי דְכְּרַנְיָא אֲתַמְחֹן מְסַפְרָא דְחַיִּי כְּמָא דָּאֵת אֲמַר (תַּהֲלִים ט) יִמְחוּ מְסַפְרֵי חַיִּים וְעַם צְדִיקִים אַל יִכְתְּבוּ.

ווי לון כד יפקון מהאי עלמא ווי לון (לחיייהון). מאן יתבע לון כד יתמסרון בידי דדומה ויתוקדון בנורא דדליק ולא יפקון מניה בר בריש ירחי ושבת כמא דאת אמר, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני אמר יי. לבתר כרוזא דבסטר צפון אכריו עלייהו ואמר (תהלים ט) ישונו רשעים לשאולה וגו'. כמה חבילי טריקין אתפנשו עלייהו בארבע סטרין. אשא מלהטא בגי בן הנם.

תלת זמנין ביומא מתפקדן (ס"א מתוקדן). ולא עוד אלא בזמנא דישראל אתיבו בקול רם אמן יהא שמיה רבא מברך, קודשא בריך הוא אתמלי רחמין וחיים על כלא. ורמיז למלאכא דממנא על תרעי דגיהנם סמריאל שמיה ותלת מפתחן בידיה ופתח תלת תרעין דבסטר מדברא וחמאן נהורא דהאי עלמא. אתא תננא דנורא וסתים אורחין.

כדין תלת ממנן דתחות ידיהו תלת מגרופין מנשבן בידיהו ואתיבו תננא לאתרייהו ורווחין לון שעטא ופלגות שעטא. ולבתר תייבין לאשייהו. וכן תלת זמנין ביומא ובכל זמנין דאמרי ישראל אמן יהא שמיה רבא מברך וכו' אנון רווחין לון. וזכאין אנון צדיקיא דאורחיהון מנהרא בההוא עלמא לכל סטרין כמא דאת אמר, (משלי ד) ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום (עד כאן לשון התוספתא):

רבי אבא אמר, בגיהנם אית מדורין על מדורין תננין תליתאין עד שבע. והא אוקמוה חברייא. וזכאין אנון צדיקיא דאנון מסתמרין מחובי חייביא ולא אזלי

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

בְּאַרְחִייהוּ וְלֹא מִסְתַּאֲבִי בְהוּ. וְכֹל מֵאֵן דְּאִסְתַּאֲב כַּד אֲזִיל לְהֵוּא עֲלֵמָא, נְחִית לְגִיְהֵנָם. וְנְחִית עַד מְדוּרָא תַתָּא.

וְתַרְיֵן מְדוּרִין אַנּוּן דְּסַמִּיכִין דָּא עִם דָּא שְׂאוּל וְאַבְדוּן. מֵאֵן דְּנְחִית לְשְׂאוּל דִּיִּנִין לִיָּה תַמְן וּמְקַבֵּל עֲנִישִׂיה וְסִלְיָקוּ לִיָּה לְמְדוּרָא אַחְרָא עֲלָאָה. וְכֹן דְּרָגָא בְּתַר דְּרָגָא עַד דְּאֵנּוּן סִלְקִין לִיָּה. אֲבָל מֵאֵן דְּנְחִית לְאַבְדוּן לֹא סִלְקִין לִיָּה לְעֲלָמִין. וּבְגִין כֶּךָ אֲקַרִי אַבְדוּן דְּהָא אָבִיד הוּא מְכָלָא.

תָּא חֲזִי נַח זַכָּאָה, הוּוּ אַתְרִי בְּבִנֵי דְרִיָּה וְלֹא הוּוּ שְׁמַעִי לִיָּה. עַד דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֵייתִי עֲלֵייהוּ דִּינָא דְגִיְהֵנָם. מֵאִי דִינָא דְגִיְהֵנָם אֲשָׂא וְתִלְגָּא. מֵיִיא וְאַשָׂא. דָּא צְנִינָא וְדָא רְתִיחָא. וְכִלְהוּ בְּדִינָא דְגִיְהֵנָם אַתְדָּנוּ וְאַתְאֲבִידוּ מְעֲלָמָא. וְלְבַתַּר אַתְקִיִּים עֲלֵמָא כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. וְעָאֵל נַח בְּתַבָּה וְאַעִיל בְּהָ כָּל זִינָא וְזִינָא (ד"א מְבַרִיין) דְּעֲלָמָא. וְדָאִי נַח עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי הוּוּ. וְנִפְקוּ מִן תַּבָּה כָּל זִינֵי עֲלָמָא כְּגוֹוְנָא דְלַעִילָא.

תָּא חֲזִי, כַּד הָאִי עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אַתְחַבֵּר בְּעֵץ פְרִי כָּל אַנּוּן זִינִין דְלַעִילָא חִיוּן רְבִרְבֵן וְזַעֲרֵן וְכַמָּה זִינִין וְכֹל חַד לְזִינֵיהָ כְּמָא דָּאֵת אָמַר, (תַּהֲלִים קַד) חִיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדוּלוֹת. כְּגוֹוְנָא דָּא נַח בְּתַבָּה. וְכִלְהוּ נִפְקוּ מִן תִּיבּוּתָא וְאַתְקִיִּים עֲלָמָא כְּגוֹוְנָא דְלַעִילָא. וּבְגִינֵי כֶּךָ נַח אִישׁ הָאֲדָמָה אֲקַרִי. נַח אִישׁ צְדִיק אֲקַרִי וְהָא אֲוִקְמוּתָהּ.

רַבִּי חֲזִי אָמַר תְּלַת מָאָה שָׁנִין עַד לֹא אֲתִי טוֹפְנָא הוּוּ נַח אַתְרִי בְהוּ עַל עוֹבְדֵיהוֹן וְלֹא הוּוּ שְׁמַעִין לִיָּה. עַד דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲשֻׁלִים זַמְנָא דְאֲוִרִיךְ לוֹן וְאַתְאֲבִידוּ מְעֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב לְעִילָא וְיָהִי כִי הַחֵל הָאָדָם לְרֹוב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבְנוֹת יִלְדוּ לָהֶם. וְהוּוּ אֲזִלִין עֲרִטִילָאִין לְעִינֵיהוֹן דְּכָלָא. מַה כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת הָאָדָם וְגו'. וְדָא הוּוּ יְסוּדָא וְעַקְרָא לְמִיגַד בְּחוּבֵיהוֹן עַד דְּגָרִים לוֹן לְאַשְׁתַּצָּאָה מְעֲלָמָא. וּבְגִין כֶּךָ אַתְמַשְׁכָּאן בְּתַר יֶצֶר הָרַע וּבְגִזְעוּי וְשִׁרְשׁוּי. וְדָחוּ מִהֵימְנוּתָא קַדִּישָׁא מִבִּינֵיהוּ. וְאַסְתַּאֲבוּ (נ"א וְאִיתְאֲבִידוּ) כְּמָה דְאַתְמַר. בְּגִין כֶּךָ קִץ כָּל בְּשַׂר בָּא לְפָנֵי, לְאַלְפָא קְטִיגוּרִיא עֲלֵייהוּ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל נַח קִץ כָּל בְּשַׂר בָּא לְפָנֵי.

הַשְּׁלֵמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימֵן י)

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר זַכָּאָה חוּלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְרַעִי בְהוֹן וְיָהֵב לְהוֹן אֲוִרִייתָא קַדִּישָׁא וְאַזְהַר לוֹן וְיָהֵב לוֹן עֵיטָא לְאַסְתַּמְרָא מְעִילָא וְתַתָּא בְּגִין דְלֹא יִשְׁלוּט בְהוּ בְּרִיךְ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְאַיְנוּן יִדְעִי לְדַחֲיָא מְבִיִּיהוּ כָּל מְקַטְרָגִין וְכָל קְסִטִירִין בְּגִין דִּיהוֹן חוּלְקָא דְעַדְבִּיָּה וְאַחְסַנְתִּיָּה כְּמָא דָּאֵת אָמַר (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי ביומא דראש השנה קודשא בריה הוא יתיב בדינא על עלמא וכל בני עלמא יתבי בחושבנא ולא אית מאן דלא עאל בחושבנא וספרין דחין ומתין פתיחן בההוא יומא וקודשא בריה הוא בגין דאתרעי בהו יהב לון עיטא לאשתזבא מפל קטרוגין דלעילא דאינון אתמנן וכן בכל זמנא דדינא שרייא על עלמא. בהאי יומא אזדמנן ישראל לאתערא רחמי עליהו ובמה בשופר. דהא קלא דנפיק סליק לעילא ואתער שופר דלעילא פדין (מתערי) אתערו רחמי מאתריהו וקודשא בריה הוא קם מכורסייא דדינא ויתיב בכורסייא דרחמי ורחים עליהו דישאל ולא אתייהב רשו למקטרגא.

וישראל יתבי קמי קודשא בריה הוא בתיבתא ותקעי שופר (ומתערי) ואתערו רחמי דהא ההוא קלא דנפיק אתערוותא דרחמי איהו וכדין דלטורא לא יכיל לקיימא קמי כורסייא דרחמי דהא לא אתי מההוא סטרא ולא אשתכח קטיגורייא.

ביומא דכפורי דאיהו חתימא דדינא וקיימי ישראל בקדושתא דמריהו בההוא יומא בגין דלא יקרב דלטורא למקדשא יהבין ליה שעיר דאתי מסטרא דרוחא מסאבא והוא מסאבא ורוח מסאבא אתהני ביה (והוא) הוא אתעסק ביה ולא אתקרב למקדשא לסאבא (מסאבא) וכדין אנפין נהירין וישאל משתזבין מניה.

דף סג ע"א

בזמנא אחרא פד סגי (סגין) חובי בני נשא האי דלטורא בשעתא דדינא אתער על חובי עלמא פדין איהו אתי ואשתכח דלטורא קמי קודשא בריה הוא ויסתאב מקדשא וכל אנפין עציבין ודינא אשתכח ועל דא (בראשית ו') קץ כל בשר בא לפני, בא לפני ודאי למתבע חובי עלמא בגין דאינון גרמו: (עד כאן מההשמטות) (אהדרנא למלה קדמאה קץ כל בשר בא לפני. בא לפני ודאי בגין דאנון גרמו). רבי יהודה פתח (תהלים לט) הודיעני יי קצי ומדת ימי מה היא אדעה מה חדל אני. אמר (לעיל גר א) דוד קמי קודשא בריה הוא, תרין קצין אנון, חד לימינא וחד לשמאלא, ואנון תרין אורחין למיתהו בהו בני נשא לההוא עלמא. קץ לימינא דכתיב, (דניאל יב) לקץ הימין, וקץ לשמאלא דכתיב, (איוב כח) קץ שם לחשף ולכל תכלית הוא חוקר (אבן אופל וצלמות. מאי ולכל תכלית הוא חוקר, מאן הוא חוקר. אלא ההוא קץ לשמאלא דמחשיך אפיהון דברייתא) מאי ולכל תכלית, בזמנא דדינא שרייא על עלמא לשיצאה אבן אופל וצלמות. קץ שם לחשף. דא מלאך המות, דא נחש, קץ כל בשר, קץ שם לחשף, דהא מסטרא דהתוכא דדהבא קאתי. ולכל תכלית בזמנא דדינא שרייא על עלמא הוא חוקר למהוי קטיגוריא לעלמא לאחשכא אפיהון דברייתא וכו'. (דף סג ע"א) קץ לימינא פדקאמרן דכתיב לקץ הימין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר ליה קודשא בריך הוא לדניאל ואתה לך לקץ ותנוח. אמר ליה מנוחה בהאי עלמא או בההוא עלמא, אמר ליה בההוא עלמא כמא דאת אמר ינוחו על משכבותם. (דניאל יב) (ותעמוד לגורלך לקץ הימין. אמרו ליה לאן אתר דהא לא ידענא מה יהא עלי בההוא עלמא. אמר ליה ותנוח). אמר ליה בזמנא דיקומון מעפרא איקום בינייהו או לאו. אמר ליה ותעמד. אמר ליה הא ידענא די יקומון פתות פתות, מנהון דזכאי קשוט ומנהון דחייבי עלמא, ולא ידענא עם מאן מנהון איקום. אמר ליה לגורלך. אמר ליה הא אמרת ואתה לך לקץ. אית קץ לימינא ואית קץ לשמאלא, ולא ידענא לאן קץ. לקץ הימין או לקץ הימים. אמר ליה לקץ הימין.

אוף הכא דוד אמר ליה לקודשא בריך הוא (תהלים לט) הודיעני יי קציי. מה איהו חולק עדבי. ולא נח דעתיה עד דאתבשר דיהוי לימינא דכתיב, (תהלים קי) שב לימיני. תא חזי, אוף קודשא בריך הוא אמר ליה לנח קץ כל בשור בא לפני. מאן איהו. דא קץ דאחשף אפיהו דבריייתא דאיהו קץ כל בשור בא לפני. מכאן אוליפנא חייבי עלמא מקדימין ליה ומשכן ליה עלייהו לאחשכא לון. דכיון דיהבי ליה רשותא נטיל נשמטא. ולא נטיל עד דיהבי ליה רשותא. ועל דא בא לפני למיטל רשו לאחשכא אפיהו דבני עלמא. ובגיני כך והנני משחיתם את הארץ. ועל דא עשה לך תבת עצי גופר בגין לאשתזבא ולא יכיל לשלטאה עלך.

תא חזי, תנינן בזמנא דמותא אית במתא או בעלמא (נ"א דאתייהב רשו למלאך המות לחבלא). לא יתחזי בר נש בשוקא. בגין דאית ליה רשו למחבלא לחבלא כלא. בגיני כך אמר ליה קודשא בריך הוא בעי לך לאסתמרא ולא תחזי גרמך קמי דמחבלא דלא ישלוט עלך.

ואי תימא מאן יהיב הכא מחבלא. דהא מיין הוו ואתגברו. תא חזי, לית לך דינא בעלמא או פד אתמחי או פד אתמסר עלמא בדינא, דלא אשתכח תהוא מחבלא דאזיל בגו אנון דינין דאתעבידו בעלמא. אוף הכי הכא טופנא הוה, ומחבלא אזיל בגו טופנא. ואיהו אקרי הכי דאתכליל בשמא דא. ועל דא אמר קודשא בריך הוא לנח לטמרא גרמיה ולא יתחזי בעלמא.

ואי תימא האי תיבותא אתחזי בגו האי עלמא ומחבלא אזיל בגויה. כל זמנא דלא יתחזי אפי דבר נש קמי מחבלא לא יכיל לשלטאה עליה. מנלן ממצרים דכתיב, (שמות יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר. מאי טעמא בגין דאיהו אשתכח ויכיל הוא לחבלא. ולא אצטריך לאתחזאה קמיה. בגין כך הוה גניז נח וכל אנון דעמיה בתיבותא. ומחבלא לא יכיל לשלטאה עלייהו:

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחא. אערע בהני טורי דקרדו, חמו רשימין בקיעין בארחא דהוו מן יומי דטופנא. אמר ליה רבי חייא לרבי יוסי הני בקיעין דהוו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מיומיו דטופנא, וקודשא בריך הוא שביק לון לדרי דרין בגין דלא יתמחי חוביהון דרשיעיא קמיה.

דכך ארחוי דקודשא בריך הוא. לזכאין דעבדין רעותיה, בעי דידכרון להו לעילא ותתא ולא יתנשי דוכרניהון לדרי דרין לטב. פגוונא דא לרשיעיא דלא עבדין רעותיה, בגין דלא יתנשי חוביהו ולאדכרא ענשיהו ודכרניהון לביש לדרי דרין. היינו דכתיב, (ירמיה ב) נכתם עונך לפני וגו'.

פתח רבי יוסי ואמר (ישעיה י) צהלי קולך בת גלים הקשיבי לישה עניה ענתות. האי קרא אוקמוה חבריא. אבל האי קרא על פנסת ישראל אתמר. צהלי קולך בת גלים, ברתיא דאברהם אבינו הכי אוקמוה בת גלים פדכתיב, (שיר השירים ד) גל בעול. גלים אנון נהורין דמתפנשי ואזלי ועאלין לגווה ומליין לה פדכתיב, (שיר השירים ד) שלחך פרדס רמונים.

דף סג ע"ב

הקשיבי לישה כמא דאת אמר (איוב ד) ליש אובד מבלי טרף. ליש דכר. לישה נוקבא. אמאי אקרי ליש, אי משום (משלי ל) דכתיב ליש גבור בפהמה, או משום דכתיב ליש אובד מבלי טרף. אלא כלא איהו ליש גבורה תתאה ודאתי מגבורה עלאה. ליש אובד מבלי טרף, בשעתא דאנון נחלין מסתלקין ולא עאלין לגווה, כדין אתקרי לישה דאבידת מבלי טרף. דכתיב ליש אובד מבלי (דף סג ע"ב) טרף ובני לביא יתפרדו.

ומה דאמר לישה היינו עניה ענתות מספנא דמספנותא כמא דאת אמר, (ירמיה א) מן הכהנים אשר בענתות וכתיב, (מלכים א ב) ענתת לך על שדיך. מאי איריא. אלא כל זמנא דדוד מלכא הוה קיים, אסתלק אביתר בעותרא ובכלא. לבתר אמר ליה שלמה ענתות לך על שדיך.

אמאי קרי ליה שלמה הכי. אלא אמר ליה ביומך הוה אבא במספנו והשתא לך על שדיך. השתא אית לומר אמאי אקרי אביתר ענתות. אי תימא דהוה מן ענתות, הא תנינן דכתיב, (שמואל א כב) וימלט בן אחד לאחיהם בן אחיטוב ושמו אביתר. והוא מנוב הוה, דהא נוב עיר הכהנים הוה. ואף על פי דאמרו דהיא נוב היא ענתות ואמאי לה אקרי ענתות בגין דנחתת למספנו ואתאביד קרתא על ידא דשאויל ואתאבידו כהני. אלא ענתות כפר הוה, ולא הוה נוב, ועל דא קרי ליה אביתר ענתות, בגין דאמר (מלכים א ב) וכי התענית בכל אשר התענה אבי. ומקרתא דנוב הוה, ועל מספנו דדוד דהוה ביומיו אקרי ליה הכי.

אמר רבי חייא במספנותא הוה עלמא מיומא דעבר אדם על פקודי קודשא בריך הוא, עד דאתא נח וקריב קרבן ואתיישב עלמא. אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וְלֹא נִפְקָא אַרְעָא מְזוּהָמָא דְנַחֲשׁ עַד דְקַיְיְמוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינַי וְאַתְאַחֲדוּ
בְּאֵילָנָא דְחַיִּי כְּדִין אֲתֵיִישׁב עֲלֵמָא.

וְאַלְמָלָא דְהִדְרוּ יִשְׂרָאֵל וְחָאבוּ קַמֵּיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא הוּוּ מִתִּין לְעֲלֵמִין.
דְּהָא אֲתַפְסֵק מְזַיְיְהוּ זוּהִמָּא דְנַחֲשׁ. כִּיּוֹן דְחָבוּ כְּדִין אֲתַבְּרוּ אַנּוּן לוחֵי קַדְמָא, דְּהוּ
בְּהוּ חִירוּ דְכָלָא. חִירוּ דְהִהוּא נַחֲשׁ דְּאִיהוּ קִין כָּל בְּשָׂר. וְכַד קָמוּ לִיּוֹאֵי לְקַטְלָא
קַטְלָא, כְּדִין אֲתַעַר חוּיָא בִישָׁא וְהוּוּ אֲזִיל קַמֵּיהוּ וְלֹא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה בְּהוּ, בְּגִין
דְּהוּ יִשְׂרָאֵל מְזַדְרִזִין כְּלָהוּ בְּחִגְרוּ מְזַיְיִנן וְלֹא יְכִיל הִהוּא נַחֲשׁ לְשַׁלְטָאָה בְּהוּ. וְכִיּוֹן
דְּאָמַר לְמֹשֶׁה (שְׁמוֹת לֵג) וְעַתָּה הוֹרֵד עֲדִידְךָ מֵעֲלֶיךָ, אֲתֵיִיהִיב רְשׁוֹ לְהָאֵי נַחֲשׁ לְשַׁלְטָאָה
עֲלֵיהוּ.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (שְׁמוֹת לֵג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדֵימָה מֵהַר חֲרִב. וַיִּתְנַצְּלוּ
וַיִּנְצְלוּ מִבְּעֵי לֵיהּ. אֲלֵא וַיִּתְנַצְּלוּ עַל יְדֵא דְאַחֲרָא בְּגִין דְּאֲתֵיִיהִיב רְשׁוֹ לְנַחֲשׁ
לְשַׁלְטָאָה. אֶת עֲדֵימָה מֵהַר חֲרִיב דְּקָבְלוּ מִטוֹרָא דְחֲרִיב כַּד אֲתֵיִיהִיב אוֹרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל.
אָמַר רַבִּי חֲזִי נַח דְּהוּוּ צְדִיק אֲמָאֵי לֹא הוּוּ בְּטִיל מוֹתָא מֵעֲלֵמָא. אֲלֵא בְּגִין דְּעַד
לֹא סִלְקַת זוּהִמָּא מֵעֲלֵמָא. וְעוּד דְּאַנּוּן לֹא הוּוּ מְחִימִנִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְכִלְהוּ אַחֲדוּן בְּטַרְפֵּי אֵילָנָא לְתַתָּא וּמִתְלַבְּשָׁן בְּרוּחַ מְסֻבָּא. וְתוּ לְבַתַּר אוֹסְפוּ
לְמַחֲטֵי וּלְמַתְּךָ בְּתַר יֵצֵר הָרַע כַּד בְּקַדְמִיתָא: וְאוֹרֵייתָא קַדִּישָׁא דְּאִיהִי אֵילָנָא דְּחַיִּי
אֲפִתִי לֹא נַחֲתִית לֵהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא. וְתוּ דְּאִיהוּ אֲמֻשִׁיךָ לֵיהּ בְּעֲלֵמָא לְבַתַּר
דְּכְתִיב וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אֹהֶלָה וְהָא אֲתַמַּר.

עַד דְּהוּוּ אֲזִיל, חָמוּ חַד יוֹדָאֵי דְּהוּוּ אֲתִי. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי הָאֵי בַר נֶשׁ יוֹדָאֵי אִיהוּ
וְאַתְחֲזִי. כַּד מְטָא גְבִייהוּ שְׂאִילוּ לֵיהּ. אָמַר לוֹן שְׁלִיחָא דְּמַצּוֹה אָנָּא. דְּהָא אָנִן דְּיִירִי
בְּכַפֵּר דְּרַאמִין, וּמְטִי זְמַנָּא דְּחַג, וְאַנּוּן צְרִיכִין לִזְלָב וְזַיְיִנן דְּעַמִּיהּ, וְאַנָּא אֲזִיל לְקַטְעָא
לוֹן לְמַצּוֹה. אֲזִלוּ כְּחֵדָא. אָמַר לֵהוּ הִהוּא יוֹדָאֵי הַנִּי אַרְבַּע מֵינִין דְּלִזְלָב דְּבַכְלָהוּ
אֲתַאֲן לְרַצְוֵי עֲלֵמָא (נ"א עַל מִיא) שְׁמַעְתוֹן אֲמָאֵי אָנִן צְרִיכִין לוֹן בְּחַג. אָמַר לֵיהּ כְּבַר
אֲתַעֲרוּ בְּהוּ חֲבַרְיָא. אֲבַל אֵי מְלָה חֲדַתָּא אִיהוּ תַּחֲוֹת יְדֵךְ אִימָא לֵהּ.

אָמַר לוֹן וְדָאֵי הִהוּא אֲתַר דְּאַנּוּן דְּיִירִי בֵּיהּ הוּא זַעִיר וְכִלְהוּ עֶסְקֵי בְּאוֹרֵייתָא. וְאִית
עֲלֵן צוּרְבָא מְרַבְּנִין רַבִּי יֵצֶחֶק בַּר יוֹסֵי מְחֻזָּאָה שְׁמִיהּ. וּבְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא אָמַר לוֹן מְלִין
חֲדַתִּין בְּאוֹרֵייתָא. וְאָמַר דְּהָא בְּחַג זְמַנָּא הוּא לְשַׁלְטָאָה. (יִשְׂרָאֵל שְׁלִיטִין בַּהוּא זְמַנָּא,
וּנְקִיטְנָא לִזְלָב דְּמַתְחֲזִי דְּאַנּוּן נְצִיחָנָא עֲלֵיהוּ עַל כָּל אַנּוּן דְּאַקְרוּן הַמֵּם הַעַם וּלְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ)
(אֲזִי עֵבֵר עַל נַפְשָׁנוּ הַמֵּים הַזְּדוּנִים בְּרוּךְ יי שְׁלֹא נִתְנַנּוּ טַרְף לְשִׁנְיָהֵם. וְכִי אִית שְׁנִים לְמִים, אֲלֵא)
(ס"א דְּכָל אַנּוּן רַבְרַבִּין) אַנּוּן שְׂאָר עֲמִין. אַנּוּן רַבְרַבִּין מְמַנֵּן עַל שְׂאָר עֲמִין עוֹבְדֵי
עֲבוֹדַת פּוֹכְבֵים וּמְזִלוֹת וּמִתְבָּרְכָאֵן מְסַטְרֵיהוּ דְּיִשְׂרָאֵל וְקַרִינֵן לוֹן מִים הַזְּדוּנִים. כְּמָא
דְּאֲתַ אָמַר, (תַּהֲלִים קַכְד) הַמֵּים הַזְּדוּנִים.

דף סד ע”א

ובגין לשלטה עלייהו אתינא ברזא דשמא קדישא באנון ארבע מינין שבלולב לרצויי ליה לקודשא בריך הוא (עלייהו) ולשלטה (דף סד ע”א) עלייהו ברזא דשמא קדישא. ולא תערא עלן מיין קדישין לנסכא על גבי מדבחה.

תו אמר לון בראש השנה אתערותא קדמאה איהו בעלמא. מאי אתערותא קדמאה. דא בי דינא דלתתא (נ”א דא ראש השנה ממש) דאתער למידן עלמא. וקודשא בריך הוא יתיב על עלמא בדינא ודאין עלמא.

ושלטה האי בי דינא למידן עלמא, עד יומא דכפורי דנהרין אנפאה, ולא אשתכח חויא דלטורא בעלמא. דאיהו אתעסק במה דאתיין ליה ההוא שעיר דאיהו מסטרא דרוח מסאבא פדקא חוי ליה. ובגין דאתעסק בההוא שעיר לא קריב למקדשא.

ושעיר דא כההוא שעיר דראש חדש דאתעסק ביה ואנהירו אנפאה דראש השנה (נ”א כך בראש השנה) (נ”א אנהירו) (אנפוי דמקדשא). ועל דא ישראל פלהו משפחין רחמי קמי קודשא בריך הוא ואתעבר חובייהו. ורזא חדא אמר לון ולא אתייהיב רשו לגלאה בר לחסידי קדישין עליונין חכימין. אמר רבי יוסי מאן איהו. אמר לון עד לא בדיקנא פכו.

אזלו. לבתר אמר לון. כד סיהרא אתקריבת בשמשא. אתער קודשא בריך הוא סטרא דצפון ואחיד בה ברחימו ומשיך לה לגביה, ודרום אתער מסטרא אחרא. וסיהרא סלקא ומתחברא במזרח. וכדין ינקא מתרין סטרין ונטילת ברכאן בחשאי, וכדין אתברכא סיהרא ואתמלייא. והכא אתקריבת אתתא בבעלה.

כמה דאית רזא דיוקנא שייפי (נ”א בתיקוני דשייפי) דאדם ותיקוני. הכי נמי אית (נ”א איהו) רזא דדיוקנא דשייפי נוקבא ותיקוני דנוקבא. וכלא פריש בגוון. הכי נמי אית לעילא (ד”א מאן) אחיד בה ואתער לקבל ברחימו הכי נמי אית לתתא רזא ותיקונא דאדם תתאה אחרא תחות סיהרא (ד”א ותיקונא דנוקבא).

כמה דדרועא שמאלא (תשא קצד ב, פקודי רלג ב) לעילא אחיד בה ואתער לקבלה ברחימו. הכי נמי אית לתתא. (ווי העמודים כלהו קיימי שייפין לאתאחדא דא בדא ולא תקשרא דא בדא קשרי מהימנותא סטרא דקדושא מסטרא דרוח מסאבא דאיהו רזא דנחש לתתא). האי נחש איהו דרועא שמאלא דרוח מסאבא. ואחיד ביה מאן דרכיב ביה וקרבא לגבי דסיהרא ומשיך לה בינייהו נ”א בדביקו דקוטפא ואסתאבת.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וכדין ישראל לתת מקרבין שעיר. והוא נחש אתמשך אבתריה דהוא שעיר. וסיהרא אתדכיא וסלקאת לעילא ואתקשרת לעילא לאתברכא. ונהירין אנפהא מה דאתחשכת לתתא.

כדין הכא ביומא דכפורי כיון דהוא חויא בישא אתעסק בהוא שעיר. סיהרא אתפרשת מניה ואתעסקת (בישראל) לאולפא עלייהו סניגוריא וסוככת עלייהו כאמא על בנין. וקודשא בריך הוא בריך לון מלעילא ומחיל לון.

לבתר ישראל כד מטו לחג מתערי סטרא דימינא לעילא. בגין דיתקשר ביה סיהרא ויתנהירו אנפהא כדקא חזי. וכדין פלגת (יהב) חולקא דברכאן לכל אנון ממנן דלתתא דיתעסקון בחולקהון. ולא ייתון לינקא ולקרבא בסטרא דחולקהון דישראל.

כגוונא דא לתתא כד שאר עמין אתברכו. כלהון אנון מתעסקין באחסנת חולקהון. ולא הוו אתיין לאתערבא בהדייהו דישראל ולחמדא חולק אחסנתיהון. ובגין כך ישראל אנון משכין ברכאן לכל אנון ממנן בגין דיתעסקון בחולקהון ולא יתערבון בהדייהו.

וכד סיהרא אתמלי ברכאן לעילא כדקא יאות. ישראל אתיין וינקין מינה בלחודייהו. ועל דא פתיב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם. מאי עצרת, כתרגומו פנישו. כל מה דכנישו מאנון ברכאן עלאין. לא ינקין מניה עמין אחרנין בר ישראל בלחודייהו. ובגין כך פתיב עצרת תהיה לכם. לכם ולא לשאר עמין. לכם ולא לשאר ממנן.

ועל דא אנון מרצין על המים למיהב לון חולק ברכאן דיתעסקון ביה. ולא יתערבון לבתר בחדוותא דישראל כד ינקין ברכאן עלאין. ועל ההוא יומא פתיב דודי לי ואני לו. דלא אתערב אוחרא בהדן.

דף סד ע"ב

למלכא דזמן רחימוי בסעודתא עלאה דעביד ליה ליומא רשימא. הא רחימוי דמלכא ידע דמלכא (דף סד ע"ב) אתרעי ביה. אמר מלכא השתא אנא בעי למחדי עם רחימאי. ודחילנא דכד אנא בסעודתא עם רחימאי יעלון כל אנון קסטורי ממנן ויתיבון עמנא לפתורא למסעד סעודתא דחדוה עם רחימאי. מה עבד אקדים ההוא רחימוי קוסטורין דירוקי ובשרא דתורי ואקריב קמייהו דאנון קסטורי ממנן למיכל. לבתר יתיב מלכא עם רחימוי לההיא סעודתא עלאה מפל עדויגין דעלמא. ובעוד דאיהו בלחודוי עם מלכא שאיל ליה כל צרכוי ויהיב ליה. ואחדי מלכא עם רחימוי בלחודוהי ולא אתערבין אחרנין בינייהו. כך ישראל עם קודשא בריך הוא. בגין כך פתיב ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמרו רבי יוסי ורבי תייא קודשא בריך הוא אתקין אורחא קמו. זכאין אנון דמשתדלי באורייתא. אתי נשקוהו. קרא עליה רבי יוסי (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי ורב שלום בניך. פד מטו בי חקל יתיבו. אמר ההוא בר נש מאי שנא דכתיב, (בראשית יט) ויי המטיר על סדום ועל עמורה וגו'. (נדפס בפקודי רכו ב) ומאי שנא בטופנא דכתיב אלהים אלהים בכל אתר. (אמאי) ולא כתיב ויי (בכלא).

אלא תנינן בכל אתר דכתיב ויי הוא ובית דינו. אלהים סתם דינא בלחודוי. אלא בסדום אתעביד דינא ולא לשיצאה עלמא. ובגין כך אתערב איהו בהדי דינא. אבל בטופנא כל עלמא שצי וכל אנון דאשתפחו (נ"א בלחודוי) בעלמא.

ואי תימא (ד"א דהא) נח ודעמיה (ד"א אשתויבו). (נ"א הא) סתים מעינא הוה דלא אתחזי. ועל דא כל מה דאשתכח בעלמא שצי ליה. ועל דא ויי באתגליא ולא שצי כללא. אלהים בעי סתימו ובעי לאסתמרא דהא פלא שצי. ועל דא אלהים בלחודוי הוי.

ורזא דא (תהלים כט) יי למבול ישב. מהו ישב. אלמלא קרא כתיב לא יכלינן למימר. ישב בלחודוי דלא אתיא עם דינא. כתיב הכא ישב, וכתיב התם (ויקרא יג) בדד ישב בלחודוי.

ובגין דנח הוה סתים מעינא. לבתר פד אתעביד דינא ושצי עלמא ונח רוגזיה מה כתיב ויזכר אלהים את נח וגו'. דהא פד שצי עלמא לא אדכר דסתים מעינא הוה. ורזא (ודא) אוליפנא קודשא בריך הוא סתים וגליא. גליא הוא בי דינא דלתתא. סתים הוא אתר דכל ברכאן נפקי מתמן. ובגין כך כל מלוי דבר נש דאנון בסתימו ברכאן שריין עלוי. וכל דאנון באתגליא ההוא אתר דבי דינא שריאן עלוי בגין דאיהו אתר באתגלי ויהו דאקרי רע עין שליט עליה, וכלא הוא ברזא עלאה בגוונא דלעילא.

בכה רבי יוסי ואמר זכאה דרא דרבי שמעון שריא בגויה דהא זכותא דיליה אזמין לן בטורי מלין עלאין כאלין (עד כאן). אמר רבי יוסי האי בר נש לאודעא לן מלין אלין קא אתי ושדריה קודשא בריך הוא לגבן. פד אתו וסדרו מלין קמיה דרבי שמעון אמר ודאי שפיר קא אמר. (נדפס בפקודי רסח ב).

רבי אלעזר הוה יתיב יומא חד קמיה דרבי שמעון אבוי. אמר ליה האי קץ כל בשור אתהני מאנון קרבנין דהווי ישראל מקרבין על גבי מדבחא או לא. אמר ליה כללא הווי מסתפקי כחדא לעילא ותתא.

ותא חזי כהני וליואי וישראל אנון אקרון אדם בחבורא דאנון רעותין קדישין דסלקין מגווייהו. ההוא כשבא או אמרא או ההיא בהמה דקרבין אצטריך עד לא

יִתְקַרֵּב עַל גַּבֵּי מִדְּבַחַת לְפָרֶשֶׁא עֲלֵה כָּל חֲטָאִין וְכָל רְעוּתִין בִּישׁוּן לְאַתּוּדָאָה עֲלֵה. וְכַדִּין הָיִיא אֲתַקְרִי בְּהֵמָה בְּכֻלָּא בְּגוּ אַנּוּן חֲטָאִין וּבִישׁוּן וְהִרְהוּרִין.

כְּגוּוּנָא דְקַרְבְּנָא דְעֻזְאֵל דְכָתִיב (וּיִקְרָא יו) וְהִתְוֹדָה עֲלֵיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. הָכִי נִמְיָ הָכָא. וְכַד סִלְקָא עַל גַּבֵּי מִדְּבַחַת מְטוּלָא עַל חַד תְּרִין. וּבְגִין כֶּךָ דָּא סִלְקָא לְאַתְרֵיהּ. וְדָא סִלְקָא לְאַתְרֵיהּ. דָּא בְּרֻזָּא דְאָדָם וְדָא בְּרֻזָּא דְבְּהֵמָה כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תְּהִלִּים לו) אָדָם וּבְהֵמָה תּוֹשִׁיעַ יי.

דף סה ע"א

חֲבִיתִין וְכָל שְׂאָר מְנַחוֹת לְאַתְעָרָא רוּחָא קַדִּישָׁא בְּרְעוּתָא דְכַהֲנֵי וּשְׂרִתָּא דְלִיּוּאֵי וּבְצִלוֹתָא דְיִשְׂרָאֵל. וּבְהֵהוּא תִּנְנָא וּשְׁמִנָא וְקִמְחָא דְסִלִּיק מִתְרוּוּן וּמִסְתַּפְקִין (ס"א ומתפנקין) (ס"א ומתפשטין) (דף סה ע"א) כָּל שְׂאָר מְאָרֵי דְדִינִין דְלֹא יְכָלִין לְשַׁלְטָאָה בְּהֵהוּא דִּינָא דְאַתְמָסֵר לוֹן. וְכֻלָּא בּוֹמְנָא חֲדָא. תָּא חֲזִי, כֻּלָּא אֲתַעֲבִיד בְּרֻזָּא דְמַהִימְנוּתָא לְאַסְתַּפְקָא דָּא בְּדָא, וְלֹאֲסַתְלָקָא לְעִילָא מָאן דְאַצְטְרִיךְ עַד אִין סוּף. (גדפס בפקודי רכא א, רסח ב)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אַרְיֵמַת יְדָאֵי בְּצִלוֹתִין לְעִילָא, דְכַד רְעוּתָא עֲלָאָה לְעִילָא לְעִילָא קִיִּימָא עַל הָהוּא רְעוּתָא דְלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַפְס כֻּלָּל לְעִלְמִין רִישָׁא דְסְתִים יְתִיר לְעִילָא. וְהָהוּא רִישָׁא אֲפִיק מָאֵי דְאֲפִיק וְלֹא יְדִיעַ וְנִהִיר מָאֵי דְנִהִיר כֻּלָּא בְּסַתִּימוּ.

רְעוּ דְמַחְשְׁבָה עֲלָאָה לְמַרְדָּף אֲבַתְרֵיהּ וְלֹאֲתַנְהָרָא מְנִיָּה. חַד פְּרִיסוּ אֲתַפְרִיס. וּמְגוּ הָהוּא פְּרִיסָא בְּרִדִּיפוּ דְהָהִיא מַחְשְׁבָה עֲלָאָה מְטִי וְלֹא מְטִי עַד הָהוּא פְּרִיסָא נְהִיר מַה דְנִהִיר. וְכַדִּין (ס"א ההוא) אִיהוּ מַחְשְׁבָה עֲלָאָה נְהִיר בְּנִהִירוּ (בסתימו) סְתִים דְלֹא יְדִיעַ וְהָהוּא מַחְשְׁבָה לֹא יְדַע. כְּדִין בְּטִשׁ הָאֵי נְהִירוּ דְמַחְשְׁבָה דְלֹא אֲתִידַע בְּנִהִירוּ דְפְרִיסָא דְקִיִּימָא דְנִהִיר מְמַה דְלֹא יְדִיעַ וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַגְלִיָּא. וְכַדִּין (נ"א האי) דָּא נְהִירוּ דְמַחְשְׁבָה דְלֹא אֲתִידַע בְּטִשׁ בְּנִהִירוּ דְפְרִיסָא וְנִהִרִין כְּחֲדָא וְאַתְעֲבִידוּ תִשְׁעֵי הֵיכְלִין.

וְהֵיכְלִין לָאו אַנּוּן נְהוּרִין וְלָאו אַנּוּן רוּחִין וְלָאו אַנּוּן נְשַׁמְתִּין. וְלֹא אִית (אִיהוּ) מָאן דְקִיִּימָא בְּהוּ. רְעוּתָא דְכָל תִּשְׁעֵי נְהוּרִין דְקִיִּימֵי כְּלָהוּ בְּמַחְשְׁבָה דְאִיהוּ חַד מְנִיָּיָהוּ בְּחוּשְׁבָנָא כְּלָהוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיָיהוּ בְּשַׁעֲתָא דְקִיִּימֵי בְּמַחְשְׁבָה וְלֹא מִתְדַבְּקוּן וְלֹא אֲתִידַעוּ. וְאֵלִין לֹא קִיִּימֵי לֹא בְּרְעוּתָא לֹא בְּמַחְשְׁבָה עֲלָאָה (נ"א עלאין). תְּפָסִין בְּהָ וְלֹא תְּפָסִין. בְּאֵלִין קִיִּימֵי כָּל רְזִי דְמַהִימְנוּתָא וְכָל אַנּוּן נְהוּרִין מְרֻזָּא דְמַחְשְׁבָה עֲלָאָה (דלתתא ד"א ולתתא) כְּלָהוּ אֲקָרוּן אִין סוּף. עַד הָכָא מְטוּ נְהוּרִין וְלֹא מְטוּן וְלֹא אֲתִידַעוּ. לָאו הָכָא רְעוּתָא וְלֹא מַחְשְׁבָה. (כדין ד"א כד) נְהִיר מַחְשְׁבָה וְלֹא אֲתִידַע (ידיע) מְמָאן דְנִהִיר. כְּדִין אֲתַלְבֵּשׁ וְאַסְתִּים גּוּ בִּינָה וְנִהִיר לְמָאן דְנִהִיר וְאַעִיל דָּא בְּדָא עַד דְאַתְכְּלִילוּ כְּלָהוּ כְּחֲדָא. וּבְרֻזָּא דְקַרְבְּנָא כַּד סִלִּיק כֻּלָּא אֲתַקְשֹׁר דָּא בְּדָא וְנִהִיר דָּא בְּדָא. כְּדִין קִיִּימֵי כְּלָהוּ בְּסִלִּיקוּ וּמַחְשְׁבָה אֲתַעֲטַר בְּאִין סוּף. הָהוּא נְהִירוּ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דַּאֲתַנְהִיר מְגִיחַ מִחֲשֶׁבֶה עֲלָאָה (דלא אתיידע בה כלל) אַקְרִי אִין סוּף. וּמְגִיחַ אֲשַׁתְּכַח וְקִימָא וְנִהִיר לְמָאן דְּנִהִיר וְעַל דָּא כְּלָא קָאִים. זַכָּאָה חוּלְקִיָּהוּן דְּצִדִיקָיָא בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי.

תָּא חֲזִי, הָאִי קִץ כָּל בְּשָׂר, כְּמָה דְּקִשׁוּרָא אֲשַׁתְּכַח לְעֵילָא בְּחֲדוּ, אוּף הֲכִי נְמִי לְתַתָּא בְּחֲדוּתָא. וְרַעוּתָא לְאַסְתְּפָקָא כְּלָא לְעֵילָא וְתַתָּא. וְאִימָא קִימָא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל כְּדָקָא יָאוּת.

תָּא חֲזִי, בְּכָל רִישֵׁי יָרְחָא וְיָרְחָא כַּד סִיְהֵרָא מִתְחַדְּשָׁא יְהִבִּין לֵיהּ לְהָאִי קִץ כָּל בְּשָׂר חוּלְקָא חֲדָא יְתִיר עַל קְרַבְנִין לְאַתְעֶסְקָא בֵּיהּ וּישְׁתַּמֵּשׁ בְּחוּלְקִיָּהּ. וְיִהְיֵא סְטְרָא דִּישְׂרָאֵל בְּלַחֲדֵייהוּ. בְּגִין דִּיתְאַחַדוֹן בְּמַלְכֵיהוֹן, וְדָא אִיהוּ שְׁעִיר. בְּגִין דְּאִיהוּ בְּחוּלְקָא דְּעֵשׂוֹ דְּכְתִיב בֵּיהּ שְׁעִיר (בראשית כו) הֵן עֵשׂוֹ אַחִי אִישׁ שְׁעִיר. וְעַל דָּא אִיהוּ אֲשַׁתְּמַשׁ בְּחוּלְקִיָּהּ. וְיִשְׂרָאֵל אֲנֹן מִשְׁתַּמֵּשִׁין בְּחוּלְקִיָּהוֹן. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יֵה יִשְׂרָאֵל לְסִגּוּלָתוֹ.

תָּא חֲזִי, הָאִי קִץ כָּל בְּשָׂר, כָּל רַעוּתֵיהּ לָאוּ אִיהוּ אֲלָא בְּבִשְׂרָא תְדִיר וּבְגִין כֶּף תְּקוּנָא דְּבִשְׂרָא תְדִיר לְגַבִּיָּהּ וְעַל דָּא אַקְרִי קִץ כָּל בְּשָׂר. וְכַד אִיהוּ שְׁלִיט, שְׁלִיט עַל גּוֹפָא וְלָא עַל נְשַׁמְתָּא. נְשַׁמְתָּא סְלָקָא לְאַתְרָא וּבִשְׂרָא אֲתֵיְהִיב לְאַתְרָא דָּא. כְּגוּוּנָא דָּא בְּקַרְבְּנָא דְּרַעוּתָא סְלָקָא לְאַתְרָא חַד, וּבִשְׂרָא לְאַתְרָא חַד.

וּבַר נֶשׁ דְּאִיהוּ זַכָּאָה אִיהוּ קְרַבְנָא מִמֶּשׁ לְכַפְרָה. וְאַחַרָא דְּלָאוּ אִיהוּ זַכָּאָה, לָאוּ אִיהוּ קְרַבְנָא בְּגִין דְּבֵיהּ מוּמָא דְּכְתִיב, (ויקרא כב) כִּי לֹא לְרִצּוֹן וּגּוֹ'. וְעַל דָּא צִדִיקָיָא כְּפָרָה אֲנֹן דְּעֲלָמָא וְקַרְבְּנָא אֲנֹן בְּעֲלָמָא (עד כאן):

דף סה ע"ב

תָּא חֲזִי, וְיֵאמֵר אֱלֹהִים לְנַח קִץ כָּל בְּשָׂר בָּא לְפָנֵי. לְמִיטְל רִשׁוֹ לְאַחֲשָׁכָא אֲפִיָּהוּ (דף סה ע"ב) דְּבַנֵּי עֲלָמָא. וּבְגִינֵי כֶּף הַנְּבִי מִשְׁחִיתֵם אֶת הָאָרֶץ. (ועל דא עשה לך תבת עצי גופר בגין לאשתזבא בה ולא יכיל לשלטאה עלך. רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה אמר חד) כְּתִיב וַיַּעַשׂ נֹחַ כָּל אֲשֶׁר צִוָּהוּ ה'.

סֵדֶר הַלַּיְמוּד לַיּוֹם גַּ חֶשְׁוֹן [יּוֹם 33 בַּשָּׁנָה]

הַשְׁלָמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן יֵא)

צוּה ה'. אָמַר רַבִּי יוֹסִי זָכַאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל דַּאֲתֵיִיב לְהוֹן אֹרִיטָא קֹדִישָׁא וְאֵינּוֹן מִשְׁתַּדְּלֵי בְּהָ יִמְמָא וְלִילֵי. תָּא חֲזִי דְהָא מִשְׁמַע דְּאִלוּלֵי דַאשְׁתַּכַּח נַח עִם תִּיבּוּתָא בְּאַתְחַבְרוּתָא כַּחְדָּא לֹא אֲשַׁתְּזִיב (וּבְגִין כַּךְ) אֲסִתִּים מִן עֵינָא בְּגוֹ תִיבּוּתָא. קָמוּ וְאִזְלוּ. אָמַר הֵהוּא יוֹדָאי בּוֹדָאי כְּתִיב עֲשֵׂה לָךְ תִּיבַת עֲצֵי גּוֹפֶר, לָךְ לְגַרְמָךְ בְּגִין לְאַתְחַבְרָא בְּהַדָּה וְלֹאֲשַׁתְּזַבָּא בְּהָ מַה כְּתִיב וַיַּעַשׂ נַח כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּהוּ וְגו'. (עַד כַּאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וְנַח בֶּן שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְגו'. וְכִי אֲמַאי אֲתָא חוֹשְׁבָנָא דָּא לְמַמְנֵי. אֲלֵא אֵילוּ לֹא הוּוּה נַח בֶּן שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לֹא יִיעוּל לְתִיבּוּתָא וְלֹא יִתְחַבֵּר בְּהַדָּה. פִּיּוֹן דַּאֲשַׁתְּלִים בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה כְּדִין אֲתַחְבֵּר בְּהַדָּה.

וְעַל דָּא מִן יוֹמָא דַּאֲשַׁתְּלִים חוֹבֵיִיהוּ דְּבַנֵּי עֲלָמָא אֹרִיךְ לוֹן קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא עַד דַּאֲשַׁתְּלִים נַח בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְאֲשַׁתְּלִים דְּרַגְיָה כְּדָקָא יֵאוֹת וְהוּוּה צְדִיק שְׁלִים. וְכִדִּין עָאל לְתִיבּוּתָא. וְכֹלָא כְּגוֹוְנָא דְלַעִילָא:

וְנַח בֶּן שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה כְּמָה דְאַמְרֵן. וּבְגִינֵי כַךְ לֹא אֲתַמַּר כְּבֵן שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה. (ד"א ל"ג לְקַבִּיל שֵׁית סַטְרִין דַּעֲלָמָא). תּוּ פִּתַח וְאָמַר וְאֲנִי הֲנֵנִי מְבִיא אֶת הַמְּבוּל מִיָּם. מַאי טַעְמָא הֲנֵנִי פִּיּוֹן דְאַמַּר וְאֲנִי. אֲלֵא אֲנִי אֲנִי אֲנִי (נ"א הֲנֵנִי) כְּלָא מְלָה כְּדָא הִיא.

תָּא חֲזִי, בְּכֹל אֲתֵר אֲנִי אֲתַעְבִּיד גּוֹפָא לְנִשְׁמַתָּא וְדָאי דְמְקַבְּלָא מִמָּה דְלַעִילָא. וּבְגִין כַּךְ אֲתַרְמִיו בְּאַתְ קִיִּמָּא דְכְּתִיב אֲנִי הִנֵּה בְּרִיתִי אֲתֵךְ. אֲנִי דְקִיִּמָּא בְּאַתְגְּלִיא מְזוּמְנַת לְמַנְדַּע. אֲנִי כְּרַסִּיא לְמָה דְלַעִילָא. אֲנִי דְעַבִּידְנָא נוֹקְמִין לְדְרִי דְרִין. וְאֲנִי כְּלִיל דְכַר וְנוֹקְבָא כְּחַדָּא. לְבַתֵּר אֲתַרְשִׁים בְּלַחֲוֹדֵי דְאַזְדַּמֵּן לְמַעַבְדַּ דִּינָא. הֲנֵנִי. מְבִיא אֶת הַמְּבוּל מִיָּם.

פִּיּוֹן דְאַמַּר מְבִיא אֶת הַמְּבוּל לֹא יַדְעָנָא דַּאִיהוּ מִיָּם. אֲלֵא אֶת הַמְּבוּל לְאַסְגָּאָה מְלֵאךְ הַמּוֹת, דַּאֲף עַל גַּב דְמֵיא הוּוּ. מְחַבְּלָא (לְחַבְּלָא בְּהוֹן מְחַבְּלָא) (ד"א הוּוּה) אֲזִיל בְּעֲלָמָא לְשִׁיצָאָה בְּאַנּוֹן מִיִּין. אֲנִי יי, הַכִּי תִנְיֵן נְאֻמָּן אֲנָא לְשַׁלְמָא אֲגַר טַב לְצַדִּיקָא וְלֹאֲתַפְרַע מְרִשִׁיעֵיא. וּבְגִין כַּךְ אֲבַטַח לוֹן קְרָא לְצַדִּיקָא בְּאַנִי לְשַׁלְמָא אֲגַר טַב דְלַהוֹן לְעֲלָמָא דַּאֲתִי. וְאַגְזִים לְרִשִׁיעֵיא לְאַתְפְּרַע מְנִיִּיהוּ לְעֲלָמָא דַּאֲתִי בְּאַנִי.

לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר. כְּמָה דְאֹקִימָנָא דְדָא הוּוּא מְחַבְּלָא דְעֲלָמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שְׁמוֹת יב) וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית לְבָא אֶל בְּתִיכֶם לְנִגּוֹף. וְדָא הוּוּא לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר מְסַטְרָא דְקִין כָּל בְּשָׂר בָּא לְפָנֵי. דְהָא פִּיּוֹן דְמֵטָא זְמָנָא דְאֹרִיךְ לוֹן קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא (ד"א ל"ג

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְאוֹרִיךְ לֹוֹן) עַד דְּאֲשֻׁלִּים נַח לְשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה פְּדִין לְשַׁחַת כָּל בֶּשֶׁר. אָמַר הַכִּי אוֹלִיפְנָא מְשֻׁמִּיָּה דְרַבִּי יִצְחָק (ס"א ברבי יוסי מחוזאי) דְאָמַר לָן (נ"א האי דאמרי לכוון).

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה לח) אֲמַרְתִּי לֹא אֲרָאָה יְהוָה בְּאֶרֶץ חַיִּים לֹא אֲבִיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חֶדֶל. אֲמַרְתִּי לֹא אֲרָאָה יְהוָה, כִּמָּה אֲטִימִין אֲנֹנִן בְּנֵי נִשְׂא דְלֹא יִדְעִין וְלֹא מְשַׁגְּיחִין בְּמַלְי דְאוֹרִייתָא, אֲלֵא מִסְתַּפְּלִי בְּמַלְוֵי דְעֵלְמָא וְאֲתַנְשִׁי מִנִּיּהוּ רוּחָא דְחַכְמָתָא.

דְּכַד בַּר נֶשׁ אֲסַתְּלַק מֵהָאֵי עֵלְמָא וְיַחֲיִב חוֹשְׁבֵנָא לְמֵאֲרִיָּה מְכַל מַה דְעֵבֵד בְּהָאֵי עֵלְמָא בְּעוֹד דְאִיְהוּ קָאִים רוּחָא וְגוֹפָא כְּחֵדָא וְחַמֵּי מַה דְחַמֵּי, עַד דְאֲזִיל לְתַהוּא עֵלְמָא וּפְגַע לִיָּה לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן יְתִיב לְתַרְעָא דְגִנְתָּא דְעֵדֶן לְמַחְמֵי כָּל אֲנֹנִן דְנִטְרוּ פְקוּדֵי דְמֵאֲרִיָּהוֹן וְחַדֵּי בְהוּ.

וְכַמָּה צְדִיקָא סַחְרָנִיָּה דְאָדָם. אֲנֹנִן דְאֲתַמְנְעוּ מֵאֲרַחָא דְגִיְהֵנָם וְסִטוּ לְגַבֵּי אֲרַחָא דְגֵן עֵדֶן. וְאֲלִין אֲקֵרוּן יוֹשְׁבֵי חֶדֶל. וְלֹא פְתִיב יוֹשְׁבֵי חֶדֶל. בְּגִין דְלֹא הוּוּ כְּמוֹ חוֹלְדָה דְגֵרְרָא וּמְנַחָא וְלֹא יִדְעָא לְמֵאֵן שְׁבָקָא. אֲלֵא יוֹשְׁבֵי חֶדֶל. כִּמָּה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה ב) חֶדְלוּ לְכֶם מִן הָאָדָם וְגו' (אלא יושבי חדל) דְאֲתַמְנְעוּ לֹוֹן מֵאֲרַחָא דְגִיְהֵנָם. וְאֲתַקִּיפוּ בְּהוּ לְאֵעֵלָא לְהוּ בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן.

דְּבַר אַחַר יוֹשְׁבֵי חֶדֶל אֲנֹנִן מְרִיָּהוֹן דְתַשׁוּבָה דְמִנְעוּ גְרַמִּיָּהוּ מֵאֲנֹנִן חוֹבִין דְחִיָּבֵיָא. וּבְגִין דְאָדָם הָרֵאשׁוֹן תַּב בְּתִיּוּבְתָא קָמֵי מֵאֲרִיָּה. יְתִיב (נ"א עם) עַל אֲנֹנִן דְאֲתַמְנְעוּ מִחוֹבִיָּהוֹן וְאֲנֹנִן בְּנֵי חֶדֶל. כִּמָּה דָּאֵת אָמַר, (תהלים לט) אֲדַעָה מַה חֶדֶל אָנִי. וּבְגִין כִּף אִיְהוּ יְתִיב לְתַרְעָא דְגִנְתָּא דְעֵדֶן וְחַדֵּי בְהוּ בְּצַדִּיקָא דְאֲתִיִּין בְּתַהוּא אוֹרְחָא דְגִנְתָּא דְעֵדֶן.

דף סו ע"א

תָּא חֲזִי, מַה פְּתִיב אֲמַרְתִּי לֹא אֲרָאָה יְהוָה. וְכִי מֵאֵן יְכִיל לְמַחְמֵי יְהוָה. אֲלֵא סוֹפָא דְקָרָא אוֹכַח דְכְּתִיב יְהוָה בְּאֶרֶץ חַיִּים. תָּא חֲזִי, כַּד (תרומה קמא) סִלְקִין נִשְׁמַתִּין לְאֲתַר צְרוּרָא דְחַיִּי. תַּמָּן מִתְהַנֵּן בְּזַהֲרָא דְאֲסַפְקִלְרִיָּא דְנַהֲרָא דְנַהֲרִיר (דף סו ע"א) מֵאֲתַר עֵלְאָה דְכֵלָא. וְאִילוּ לֹא מִתְלַבֶּשׂא נִשְׁמַתָּא בְּזַהֲרָא דְלְבוּשָׂא אַחְרָא לֹא תִיכּוֹל לְאֲתַקְרַבָּא לְמַחְמֵי הָהוּא נַהֲרָא. וְרוּא דְמַלְהָ כִּמָּה דִּיְהִי לְנִשְׁמַתָּא לְבוּשָׂא דְמִתְלַבֶּשׂא בֵּיה לְמִיקָם בְּהָאֵי עֵלְמָא. הַכִּי נִמִּי יְהִי לָהּ לְבוּשָׂא דְזַהֲרָא עֵלְאָה לְמִיקָם בֵּיה בְּתַהוּא עֵלְמָא וְלֹאֲסַתְּפֵלָא בְּגוּ הָהוּא אֲסַפְקִלְרִיָּא דְנַהֲרָא מְגוּ הָהוּא אֶרֶץ חַיִּים.

תָּא חֲזִי, מִשָּׁה לֹא יְכִיל לְקַרְבָּא לְאֲסַתְּפֵלָא בְּמַה דְאֲסַתְּפֵלָא אֲלֵא כַּד אֲתַלְבֶּשׂ בְּלְבוּשָׂא אַחְרָא כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (שמות כד) וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֶנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר. וְתַרְגוּם בְּמִצִּיעוֹת עֲנָנָא. וְאֲתַלְבֶּשׂ בְּהָ כִּמָּה דְאֲתַלְבֶּשׂ בְּלְבוּשָׂא. וּבְגִין דָּא (שמות כ)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים וכתב, (שמות כד) ויבא משה בתוך הענן וגו' ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה ויכיל לאסתכלא במה דאסתכל.

כגוונא דא מתלבשין נשמתהון דצדיקיא בההוא עלמא בלבושא כגוונא דההוא עלמא דלא יתנהג אלא בלבושא כגוונא דא וקיימי לאסתכלא בנהורא דנהיר בההוא ארץ החיים. וזהו יה יה בארץ החיים. דהוה סביר דלא יזכי לההוא נהורא ולההוא אסתכלותא בגין דנהרא דנגיד פסיק ליה ולא אוליד. לא אביט אדם עוד דא אדם קדמאה כמה דאתמר.

וכל דא למה. בגין דאמר ליה נביאה פי מת אתה בהאי עלמא ולא תחיה לתהוא עלמא. בגין. דמאן דלא (הוה) אוליד בגין בהאי עלמא, כד נפיק מניה מתרכין ליה מכל מה דאמרן. ולא שריא למחמי בההוא נהורא דנהיר (כל שכן וכל שכן שאר עמא ושאר בני נשא). ומה חזקיה דהוה ליה זכות אבות ואיהו זכאה צדיק וחסידיא כף. כל שפן מאן דלית ליה זכות אבות וחטי קמי מאריה.

האי לבושא דקאמרן איהו (אנון) מה דאמרו חברייא חלוקא דרבנן דאתלבישו בההוא עלמא. זכאה חולקיהון דצדיקייא דגניז לון קודשא בריך הוא כמה טבין ועידונין לתהוא עלמא, עליהו כתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחכה לו:

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רבי יהודה פתח (במדבר כ) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את יי ויקדש בם. וכי באתר אחרא לא רבו בני ישראל את יי. מאי שנא הכא דקאמר המה מי מריבה ולא אחרנין. אלא הנני מי מריבה הווי ודאי דיהבו חילא ותוקפא למאריהון דדינא לאתתקפא. בגין דאית מיין מתוקין ואית מיין מרירן. אית מיין צלילן ואית מיין עכירן. אית מיין שלם ואית מיין קטטו. ועל דא המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את יי, דאמשיכו עליהו למאן דלא אצטריך ואסתאיבו ביה הדא הוא דכתיב ויקדש בם.

אמר ליה רבי חזקיה אי הכי מאי ויקדש ויקדשו מבעי ליה. אלא מלה אסתליקת. ויקדש אתפגים מאן דלא אצטריך. כפיכול דאתפגימת סיהרא. ויקדש לאו לשבחה איהו הכא. ואני הנני מביא את המבול כמה דאוקימנא לאייתאה מחבלא עליהו כמה דאנון אסתאבו ביה.

אמר רבי יוסי ווי לון לרשיעיא דלא בעאן לאתבא קמי קודשא בריך הוא על חוביהון בעוד דאנון בהאי עלמא. דכד בר נש אתיב ואתנחם על חובוי. קודשא בריך הוא מחיל ליה. וכל אנון דמתתקפין בחוביהו ולא בעו לאתבא קמי קודשא בריך הוא על (חובוי) חוביהון. לבתר (ינפול) ינפלו לגיהנם ולא יסקון ליה מתמן לעלמין.

תא חזי, בגין דאתקיפו לבייהו כל אנון דרא דנח ובעו לאחזאה חובייהו באתגליא. קודשא בריך הוא אייתי דינא עלייהו ביהוה גוונא. אמר רבי יצחק ואפילו כד חטי בר נש באתפסא קודשא בריך הוא רחמן. ואי תב בר נש לגביה חפי עליה ומחיל ליה ושביק ליה. ואי לא, גלי ליה לעיני כלא. מנלן מסוטה.

דף סו ע"ב

והכי נמי אתמחון אלין חייביא מארעא באתגליא. והיך אתמחון. אלא דהו נפקי מייא והו רתיחן מן תהומא וסלקי ואעבר מנייהו משכא. וכיון דאעבר מנייהו משכא הכי נמי בשרא ולא אשתארו אלא בגרמייהו לחוד. לקיימא דכתיב וימחו מן הארץ. וכל אנון גרמי אתפרדן דא מן דא ולא אשתארו כחדא. ומכלא אתעברו מעלמא. רבי יצחק אמר וימחו מן הארץ, מאי וימחו, כמא דאת אמר ימחו מספר חיים. מכאן אוליפנא דלית לון תחיה לעלמין ולא יקומון בדינא. (דף סו ע"ב)

והקימותי את בריתי אתך. אמר רבי אלעזר מהכא קיימא דברית לעילא פקיומא דברית לתתא. משמע דכתיב אתך. ואמר רבי אלעזר מכאן אוליפנא דכד זכאין אנון בעלמא אתקיים עלמא לעילא ותתא. אמר רבי שמעון מלה סתים איהו. כד אתערותא דדכורא לגבי נוקבא כד איהו מקני לה.

תא חזי, רזא דמלה כד צדיקא איהו בעלמא מיד שכינתא לא אתעדיאת מניה ותיאובתא דילה ביה. כדן תיאובתא דלעילא לגבה ברחימו פתיאובתא דדכורא לנוקביה כד איהו מקני לה. ועל דא והקימותי את בריתי אתך. אתער תיאובתא בגינך. כגוונא דא (בראשית יז) ואת בריתי אקים את יצחק.

והקימותי את בריתי אתך למהוי את בריתי בעלמא. ולבתר ובאת אל התבה, דאלמלא לאו איהו צדיק (ברית) לא ייעול לתיבותא דהא לא אתחפר לתבה בר צדיק, ובגיני כך ובאת אל התבה והא אתמר.

אמר רבי אלעזר בכל זמנא דבני נשא יתאחדון בברית דא, ולא ישבקון ליה, לית עם ולישן בעלמא דייכול לאבאשא לון. ונח אתקיף בברית דא ונטר ליה, בגיני כך קודשא בריך הוא נטר ליה (וכל דיליה). וכל בני דריה לא נטרו ליה, בגין כך קודשא בריך הוא אעבר לון מעלמא. והא אתמר ביהוה חובא ממש דאנון חאבו ביהוה גוונא אתמחון מעלמא.

רבי יהודה הוה שכיח קמיה דרבי שמעון, והו עסקי בהאי קרא דכתיב, (מלכים א יח) וירפא את מזבח ה' ההרוס. מאי וירפא. תא חזי, בימי אליהו, ישראל פלהו שבקו ליה לקודשא בריך הוא ושבקו ברית קיימא דלהון. כד אתא אליהו וחמא דקא שבקו בני ישראל האי ברית קיימא ואעברו מנייהו האי ברית.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

פִּיּוֹן דְחָמָא אֱלִיָּהוּ כִּךְ אֲתָא לְאַתְקִנָּא מְלָה לְדוּכְתִיָּה. פִּיּוֹן דְקָרִיב מְלָה לְדוּכְתִיָּה אֲתָסִי כְּלָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב וִירְפָא אֶת מִזְבַּח יְיָ הַהָרוּס. דָּא בְרִית קַיִמָּא (ד”א ל”ג דאתא לאתקנא מזבח יי ההרוס ברית קיימא) דְהוּא שְׂבִיב מְעֻלְמָא. וְכְתִיב, (מלכים א יח) וַיִּקַּח אֱלִיָּהוּ שְׁתֵּים עָשָׂרָה אַבְנִים לְמִסְפָּר שְׁבֻטֵי בְנֵי יִעֲקֹב. דָּא הוּא תְקוּנָא דְמִזְבַּח יְיָ. אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְיָ אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ. מֵאֵי טַעְמָא אֲדַכְּרַהּ כְּכָא יִשְׂרָאֵל, אֲלָא וְדָאֵי יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ וְדָאֵי לְאַסְתְּלָקָא לְעִילָא וְלֵאֲתָבָא בְרִית קַיִמָּא לְאַתְרֵיהּ. וְהִינוּ דְכְתִיב כִּי עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְנֵי יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כִּךְ אֶת מִזְבְּחוֹתֶיךָ הָרִסוּ.

תָּא חֲזִי, כָּל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל נָטְרוּ קַיִמָּא קַדִּישָׁא כְּדִין עֲבָדֵי קַיִמָּא לְעִילָא וְתָתָא. וְכַד שְׂבִיקֵי לְהָאֵי בְרִית כְּדִין לָא אֲשַׁתְּכַח קַיִם לְעִילָא וְתָתָא דְכְתִיב, (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי. וּבְגִין כִּךְ וִירְפָא אֶת מִזְבַּח יְיָ הַהָרוּס. וְכִי רְפוּאָה אִיהוּ. הֲכִי הוּא וְדָאֵי דְהָא מְקַיִים לְהַהוּא אֲתֵר דְמַהִימְנוּתָא תְלִיא בֵּיהּ.

תָּא חֲזִי, אוֹף הֲכִי פְנַחַס בְּשַׁעֲתָא דְקַנְיֵי לְעוֹבְדָא דְזִמְרֵי אֲתַקִּין לְהָאֵי בְרִית בְּאַתְרֵיהּ. וּבְגִין כִּךְ כְּתִיב, (במדבר כה) הַנְּנִי גוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. וְכִי סִלְקָא דְעֵתְךָ דְבְּגִין פְּנַחַס הוּא. וְמָה קִטְטָא הוּא לִיָּה לְפְנַחַס בְּהָאֵי בְרִית. אֲלָא הֲכָא אֲתַקְשֵׁר מְלָה בְּדוּכְתִיָּה. הַנְּנִי גוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי. וְמָה אֲתֵן לוֹ שְׁלוֹם (לאתחברא כל חד בדוכתיה) לְאַתְחַבְרָא בְרִית בְּאַתְרֵיהּ. וְעַל דָּא הַנְּנִי גוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי (שְׁלוֹם). וְמָה (נ”א אִיהוּ) שְׁלוֹם דְאִיהוּ אֲתֵרֵיהּ לְאַתְחַבְרָא בְּהַדִּיָּה. מָה דְאַתְפְּרֵשׁ מִנִּיהּ בְּחוּבֵייהוּ. בְּגִינֵיהּ אֲתַחְבֵּר בֵּיהּ. וְעַל דָּא הוֹאִיל וְהוּא אֲתַקִּין מְלָה בְּדוּכְתִיָּה, מִפְּאֵן וְלֵהֲלָאָה וְהִיתָה לוֹ וְלִזְרַעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהַנֵּת עוֹלָם, תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְהֵיוּ וְגו’.

דף סז ע”א

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לִית לָךְ מְלָה בְּעֻלְמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַנְיֵי לָהּ כְּמוֹ חוּבָא דְבְרִית כְּמָא דְאֵת אָמַר, (ויקרא כו) חָרֵב נוֹקְמַת נָקַם בְּרִית. וְתָא חֲזִי, לָא אֲשַׁתְּלִים חוּבָא דְדָרָא דְטוּפְנָא, אֲלָא בְּגִין דְחָבוּ בְּחַבְיָלוֹ (דארחייהו) עַל אֲרַעָא. וְאָף עַל גַּב דְהוּוּ מְקַפְחֵי דָא לְדָא כְּדְכְתִיב וְתַמְלֵא הָאָרֶץ חֲמָס (וחמס מכלא הוה ובגין כך) וְכְתִיב כִּי (דף סז ע”א) מְלָאָה הָאָרֶץ חֲמָס מִפְּנֵיהֶם. מִכָּל מְקוֹם וְתַשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי הָאֱלֹהִים. וְהַנְּנִי מִשְׁחִיתֶם מִדָּה כְּנָגַד מִדָּה, הַנְּנִי מִשְׁחִיתֶם בְּחוּבָא דְחַבְלוֹתָא.

וְאִית דְאָמְרֵי דְלָא אֲשַׁתְּלִים קִסְטֵייהוּ אֲלָא בְּחוּבָא דְחֲמָס דְהוּוּ מְקַפְחִין דָּא לְדָא דְהוּוּ בִישִׁין לְשָׁמַיִם וְלְבְרִית. תָּא חֲזִי, כְּמָה אַנּוּן מְמַנֵּן מְלַעִילָא דְאַתְפְּקֵדֵן עַל קְלֵי דְאַנּוּן דְמְסָרֵי דִינָא עַל חַבְרִיהוֹן עַל מָה דְעֲבָדֵי לוֹן. וְעַל דָּא כְּתִיב כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ חֲמָס מִפְּנֵיהֶם. וּבְגִין כִּךְ כְּתִיב וְהַנְּנִי מִשְׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויאמר יי לנח בא אתה וכל ביתך. אמר רבי שמעון אמאי בכלהו (ד"א ל"ג אמר) אלהים והכא יי מאי שנא הכא דאתמר יי שמא עלאה דרחמי. אלא רזא איהו דאוליפנא. לאו אורח ארעא לקבלא אתתא אושפיזא בהדה אלא ברשו דבעלה.

אוף הכי (נמי נח) נח בעא לאעלא בתיבותא לאתחברא בהדה. ולא הוה (ליה) יאות עד דבעלה דתיבה יחב ליה רשו לאעלאה (בהדה). דכתיב בא אתה וכל ביתך אל התבה. ובגין כך אקרי הכא יי בעלה דתיבה. וכדין עאל נח ואתחבר בהדה. וכן אוליפנא דלית ליה רשו לאושפיזא למיעאל לביתא אלא ברשו בעלה מאריה דביתא, הדא הוא דכתיב לבתר ויבא נח וגו'.

תא חזי, מה פתיב פי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. מכאן אוליפנא דלא יקבל בר נש אושפיזא בביתיה אי איהו חשיד ביה דאיהו חייבא. אלא אי קאים בעינוי לזכאה דלא חשיד בעינוי פלל. הדא הוא דכתיב בא אתה וכל ביתך אל התבה, מאי טעמא בגין פי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה.

ואוליפנא דאי יחב ליה רשו בלחודוי ולא יחב רשו לכל אנון דאתיין עמיה, לא ייעול לון לביתא. הדא הוא דכתיב בא אתה וכל ביתך אל התבה. לכלא יחב רשותא למיעל. ומקרא דא אוליפנא רזא דארחוי דארעא. (ד"א ל"ג בא אתה וכל ביתך אל התבה וגו').

רבי יהודה פתח (תהלים כד) לדוד מזמור ליי הארץ ומלואה תבל ויושבי בה. הא תנינן לדוד מזמור דאמר שירתא ולבתר שארת עליה רוח קדשא, מזמור לדוד דשארת עליה רוח קדישא ולבתר אמר (לה) שירתא. ליי הארץ ומלואה, האי קרא על ארעא דישראל אתמר דאיהי ארעא קדישא. ומלואה דא שכנינתא כמא דאת אמר, (דברי הימים ב ה) פי מלא כבוד יי את בית יי. וכתיב, (שמות מ) וכבוד יי מלא את המשכן. מאי מלא ולא מילא. אלא מלא ודאי דאתמלייא מפלא. דאתמלייא מן שמשא. סיהרא שלים בכל סטרין. מלא מפל טובא דלעילא. פאסקופא דא דאתמלייא מפל טובא דעלמא. ועל דא פתיב ליי הארץ ומלואה. תבל ויושבי בה דא שאר ארעאן.

דבר אחר ליי הארץ ומלואה דא ארעא קדישא עלאה דקודשא בריה הוא אתרעי בה. ומלואה אלין נשמתהון דצדיקייא (ד"א ל"ג דכלהון מליין לה) אתמלייא (ד"א דאתמלייא) מנייהו מחילא דעמודא חד דעלמא קיימא עליה. ואי תימא על חד קיימא.

תא חזי, מה פתיב, (תהלים כד) פי הוא על ימים יסדה.

השלמה מההשמטות (סימן מ"ז)

”זֶהָר הַיּוֹמִי” לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

עַל יָמִים יְסֻדָּה, אֲלֵיךְ חֲפִימִין דִּישְׂרָאֵל רַבְרַבִּיא דִּי־סֵדֶן אֹרִיִּיתָא וְחֲכַמְתָּא דְאַתְקְרִיאת הַיָּם הַגָּדוֹל וְכֵן הוּא אֹמֵר (קֹהֶלֶת א') וְעַל גְּהָרוֹת אֲלֵיךְ תִּלְמִידֵיִיא דְאַיְנוּן רַבְרַבִּין מִן גְּהָרָא. וְכֵן הָרַב גָּדוֹל מִן תִּלְמִידֵיִם. וְאַיְנוּן מַחֲדִּדִּין אֶת הָרַב בְּקוֹשִׁיּוֹתֵיהֶן. וְהוּא מִתְרַץ לֹון כָּל הַקּוֹשִׁיּוֹת וְאַיְנוּ מִתְרַשֵּׁל. כְּמוֹ הַנְּהָרוֹת שְׁנַמְשְׁכִין לֵיָם וְאַיְנוּ מְלֵא שְׁנַאֲמֵר כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם. וְהִרְאִיָּה אֲמָרוּ אַחֲרֵי כֵן מִי יַעֲלֶה בְּהַר יִי. כִּי אֵין מַעֲשֶׂה בְּלֵא חֲכָמָה. כִּי הַתְּלַמּוּד מִבִּיא לִיְדֵי מַעֲשֶׂה: (עַד כַּאן מַהֲהַשְׁמַטוֹת)

כִּי הוּא. מֵאֵן הוּא. דָּא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּמָא דְאַתְ אֲמַר הוּא עֲשֻׁנוּ. וְכַתִּיב, (אִיּוֹב כח) כִּי הוּא לְקַצוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט. עַל יָמִים יְסֻדָּה וְעַל גְּהָרוֹת יְכֻוֹנְנָה אֲלֵיךְ שְׁבַעַה עֲמוּדִים דְקָיְמָא (אַרְעָא) עֲלִיָּהוּ וּמְלִיָּין לָהּ. הִיא אֲתַמְלִיָּיא מְנִיָּהוּ, הִיךְ אֲתַמְלִיָּיא מְנִיָּהוּ. בְּשַׁעֲתָא דְאַסְגִּיָּאוּ זְכָאִין בְּעֵלְמָא כְּדִין אַרְעָא דָּא עֲבַדַת פִּירִין וְאַתְמְלִיָּיא מְכַלָּא.

וּבְשַׁעֲתָא דְאַסְגִּיָּאוּ חֲיִיבִין בְּעֵלְמָא כְּדִין כְּתִיב, (אִיּוֹב יד) אֲזָלוּ מִיָּם מִנִּי יָם וְנִהָר יַחֲרַב וַיִּבֶשׁ. אֲזָלוּ מִיָּם מִנִּי יָם, דָּא אַרְעָא קְדִישָׁא דְאַמְרוּן דְאַשְׁתַּקִּיא מִשְׁקִיו עֲלָאָה. וְנִהָר יַחֲרַב וַיִּבֶשׁ, הֵהוּא עֲמוּדָא חַד דְקָאִים עֲלָה לְאַתְנַהָרָא מְנִיָּה. וְנִהָר יַחֲרַב וַיִּבֶשׁ כְּמָא דְאַתְ אֲמַר (יִשְׁעִיָּה נז) הַצְדִּיק אֲבַד.

וְאַמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּהַהוּא זְמַנָּא דְאַתְאַבִּידוּ אֲנוּן חֲיִיבִין מַעֲלָמָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (עֲצִיב) (נ"א אֶסְתַּכֵּל) אֲשַׁתְּדַל עַל עֵלְמָא וְלֹא חֲמָא מֵאֵן (דְקָאִים) דְאַגִּין עוֹלָה. וְאִי תִימָא הָא נַח, דְהוּא לִיָּה לְאַגְנָא עַל (דְרִיָּה) גְרַמִּיָּה וְלְאַפְקָא מְנִיָּה תוֹלְדִין לְעֵלְמָא. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב כִּי אֹתָרָה רְאִיתִי צְדִיק לְפָנַי בְּדוֹר הַזֶּה. בְּדוֹר הַזֶּה דִּיִּיקָא.

דָּה סו ע"ב

רַבִּי יוֹסִי (דָּה סו ע"ב) אֲמַר בְּדוֹר הַזֶּה דָּא שְׁבַחָא דִּילִיָּה דְהוּא בְּהוּא דְרָא חֲיִיבָא וְאַשְׁתַּכַּח כּוֹלִי הָאִי אִישׁ צְדִיק תְּמִים (וּדְאִי וְלֹאוּ בְּדָרָא דִּילִיָּה אֵלָא) (ס"א וּדְאִי דִּי לִיָּה) וְאַפִּילוּ בְּדָרָא דְמִשָּׁה, אֲבַל לָא הוּא יְכִיל לְאַגְנָא עַל עֵלְמָא. בְּגִין דְלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ עֲשָׂרָה בְּעֵלְמָא כְּמָא דְאַתְ אֲמַר, (בְּרַאשִׁית יח) אֹלֵי יִמְצְאוּן שֵׁם עֲשָׂרָה וְלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ תַמָּן, אֹיָף הָכָא לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ עֲשָׂרָה. אֵלָא הוּא וְתַלְתַּת בְּנוֹי וְנוֹקְבֵיָּהוּ וְלֹא הוּוּ עֲשָׂרָה.

סְתָרִי תוֹרָה הַשְׁלָמָה מַהֲהַשְׁמַטוֹת (סִימָן יב) (מִזוּהָר יִשׁוּן) מַה הַשִּׁיב הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנַח כְּשִׁצָּא מִן הַתִּיבָּה וְרָאָה אֶת הָעוֹלָם חָרַב וְהַתְּחִיל לְבַכּוֹת לְפָנָיו וְאַמַר רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם נִקְרָאת רַחוּם הִיָּה לָךְ לְרַחֵם עַל בְּרִיּוֹתֶךָ וְכוּ'. הַשִּׁיבוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאַמַר. רַעִיא שְׁטִיָּיא, הַשְׁתָּא אֲמַרְתָּ דָּא, לָמָּה לֹא אֲמַרְתָּ בְּשַׁעֲתָא דְאַמְרִית לָךְ, כִּי אֹתָרָה רְאִיתִי צְדִיק לְפָנַי וְגו'. וְאַחַר כֵּךְ, הַנְּנִי מִבִּיא אֶת הַמְּבוּל מִיָּם. וְאַחַר כֵּךְ, עֲשֵׂה לָךְ תִּיבַת עֲצֵי גּוֹפֵר. כִּל הָאִי אֲתַעֲכַבִּית וְאַמְרִית לָךְ בְּגִין דְתַבְעִי רַחֲמִין עַל עֵלְמָא. וּמַכְּדִין שְׁמַעֲתָא דְתַשְׁתּוּזִיב בְּתִיבּוֹתָא לֹא עָאֵל בְּלַבְּךָ לְמַבְעֵי רַחֲמִין עַל יִשׁוּבָא דְעֵלְמָא וְעַבְדַת תִּיבּוֹתָא וְאַשְׁתּוּזִיבַת וְכַעַן דְאַתְאַבִּיד עֵלְמָא פְּתַחַת פּוּמְךָ לְמַלְלָא קְדָמִי בְּעִיָּין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ותחננינים. פיון דחזא נח כף, אקריב קרבנין ועלוון דכתיב (בראשית ח) ויקח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור וגו'.

אמר רבי יוחנן בא וראה מה בין צדיקים שהיו להם לישראל אחר נח ובין נח, נח לא הגין על דורו ולא התפלל עליהם כאברהם, דכיון דאמר קודשא בריך הוא לאברהם (בראשית י"ח) ועקת סדום ועמורה פי רבה מיד ויגש אברהם ויאמר וגו' והרבה תחננינים לפני הקדוש ברוך הוא עד ששאל שאם ימצא עשרה צדיקים שיכפר לכל המקום בעבורם, וחשב אברהם שהיו בעיר עם לוט ואשתו ובנותיו עשרה צדיקים ולפיכך לא התפלל.

אחר כך בא משה והתפלל והגין על דורו פיון שאמר הקדוש ברוך הוא (שמות ל"ב) סרו מהר מן הדרך. מיד עמד משה בתפלה ויחל משה וגו' עד שאחזתו חלחלה. רבנן אמרי, לא הגיח משה לקודשא בריך הוא עד שנתן נפשו עליהם מן העולם הזה ומן העולם הבא דכתיב (שם) ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת אמר רבי יוסי מהכא (תהלים ק"ו) ויאמר להשמידם לולא משה בחירו עמד בפרץ לפניו.

אמר רבי יהושע, מה ראה נח שלא ביקש רחמים על דורו. אמר בלבו אולי לא אמלט דכתיב (בראשית ז') כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה פלומר לפי הדור ולפיכך לא ביקש רחמים עליהם. אמר רבי אלעזר אפילו (הכי) הכיר הוה ליה למבעי רחמין על עלמא בגין דניחא ליה לקודשא בריך הוא, מאן דיימר טבא על בניו. מנא לן מגדעון בר יואש דלא הוה זכאי ולא בר זכאי ומשום דאמר טיבותא על ישראל, אמר ליה קודשא בריך הוא, (שופטים ו') לך בכחך זה והושעת את ישראל מיד מדין. מהו בכחך זה טיבותא דאמרת על בני. (עד כאן מההשמטות)

רבי אלעזר שאיל ליה לרבי שמעון אבוי, הא תנינן בשעתא דעלמא אתמלייא חובי בני נשא ודינא נפק, ווי לההוא זכאה דאשתכח בעלמא דאיהו אתפס בחובוי דחייביא בקדמיתא. נח איך אשתזיב דלא אתפס בחובייהו. אמר ליה הא אתמר דקודשא בריך הוא בעא לאפקא מניה תולדין לעלמא מגו תיבותא. ותו דהא דינא לא יכלא לשלטאה עלוי בגין דהוה טמיר וגניז בתבה ואתכסייא מעינא.

ותא חזי, כתיב, (צפניה ב) בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסרתו ביום אף יי. ונח בקש צדק ועאל בגוה לשלטאה ולקטרגא ליה. הכא אתרמיז לאנון קדישי עליונין למנדע ברזא דאתוון קדישין עלאין הפוכא דאתוון כ"ב לאתמחי לאנון חייביא. ועל דא וימחו מן הארץ כתיב. בא אתה וכל ביתך.

רבי יצחק פתח (ישעיה סג) מוליקי לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם. (נ"א זרוע תפארתו) דא זכותא דאברהם דאיהו ימינא ממש. תפארת דמשה. ובגין כך בוקע מים מפניהם. דהא זכותא דאברהם בוקע מים איהו. וכל דא למה לעשות לו שם עולם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, מה בין משה לשאר בני עלמא. בשעתא דאמר לה קודשא בריה הוא למשה (שמות לב) ועתה הניחה לי וגו'. ואעשה אותך לגוי גדול וגו'. מיד אמר משה וכי אשבוק דינהון דישראל בגיני. השתא ימרון כל אנון בני עלמא דאנא קטלית לון לישראל. כמה דעבד נח.

דכיון דאמר ליה קודשא בריה הוא דישיזיב ליה בתיבותא (כמה דאתמר) דכתיב ואני הנני מביא את המבול מים וגו'. וכתיב ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה ואני הנני מקים את בריתי וגו' ובאת אל התבה כיון דאמר ליה דישתזיב הוא ובנוי לא בעא רחמין על עלמא ואתאבידו. ובגין כך אקרונ מי המבול על שמייה כמא דאת אמר, (ישעיה נד) כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח. אמר משה השתא ימרון בני עלמא דאנא קטילת לון בגין דאמר לי ואעשה אותך לגוי גדול. השתא טב לי דאימות ולא ישתצון ישראל. מיד ויחל משה את פני יי אלהיו. בעא רחמין עליהו ואתער רחמי על עלמא.

ואמר רבי יצחק שירותא דבעא רחמי עליהו מאי קאמר. למה יי יחרה אפך בעמך. וכי מלה דא איך אמר ליה משה למה. והא עבדו פוכבים ומזלות כמא דאת אמר עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויאמרו אלה וגו'. ומשה אמר למה. אלא הכי אוליפנא מאן דמרצה לאחרא לא בעי למעבד ההוא חובא (דאיהו) רב, אלא יזעיר ליה קמיה. ולבתר יסגי ליה קמיה אחרא (ד"א ל"ג חייבא) דכתיב אתם חטאתם חטאה גדלה.

ולא שביק ליה לקודשא בריה הוא עד דמסר גרמיה למוותא דכתיב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. וקודשא בריה הוא מחיל לון דכתיב וינחם יי על הרעה וגו'. ונח לא עבד כן אלא בעא לאשתזבא ושביק כל עלמא.

ובכל זמנא דדינא שריא על עלמא, רוח קודשא אמר ווי דלא אשתכח כמשה דכתיב (ישעיה ס"ג) ויזכור (ימי עולם משה עמו) (וגו) איה המעלים מים וגו'. דכתיב (שמות יד) ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי. דהא איהו בצלותא סליק לון מן ימא. ובגין דשוי גרמיה בצלותא עליהו דישראל בימא. איקרי (על שמייה) המעלים מים. דאיהו אסיק לון מן ימא.

דף סח ע"א

איה השם בקרבן את רוח קדשו דא איהו משה דאשרי (דף סח ע"א) שכינתא בינייהו דישראל. מוליכם בתהמות כד אתבקעו מיא ואזלו בגו תהומי ביבשתא דגלידו מיא (וכלא אתמר על משה). (נ"א ועל דא אקרי משה עמו) בגין דאמסר גרמיה על

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ישראל. אמר רבי יהודה אף על גב דזכאה הוה נח לאו איהו פדאי (בגין) דקודשא בריך הוא יגין על עלמא בגיניה.

תא חזי, משה לא תלה מלה בזכותיה אלא בזכות אבהן קדמאי. אבל נח לא הוה ליה במאן דיתלי בזכותא כמשה. אמר רבי יצחק ועם כל דא פיון דאמר ליה קודשא בריך הוא והקמתי את בריתי אתך הוה ליה למבעי רחמי עלייהו. וקרבנא דאקריב לבתר, דיקריב ליה מן קדמת דנא דלמא ישכך רוגנא מעלמא.

אמר רבי יהודה מאי הוה ליה למעבד דהא חייבי עלמא הוו מרגיזין קמי קודשא בריך הוא ואיהו יקריב קרבנא. אלא ודאי נח דחיל על גרמיה הוה, בגין דלא יערע ביה מותא בגו חייבי עלמא דהוה חמי עובדיהון בישא כל יומא, והיך מרגזון קמי קודשא בריך הוא כל יומא.

רבי (אלעזר פתח) יצחק אמר כל זמנא דחייבי עלמא אסגיאן, זכאה דאשתכח ביניהו הוה אתפס בקדמיתא. דכתיב, (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו. ותנינן אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי. ונח היך שזיב ליה קודשא בריך הוא בין כל אנון חייביא. אלא בגין דיפקון מניה תולדין בעלמא דהוה צדיק כדקא יאות.

ותו דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מניה, וקיים בנפשיה קרא דכתיב, (יחזקאל ג) ואתה פי הזהרת רשע וגו'. וכתיב ואתה את נפשך הצלת. מכאן כל מאן דאזהר לחייבא אף על גב דלא קביל מניה הוה שזיב ליה לגרמיה וההוה חייבא אתפס בחוביה. ועד כמה יזהר ליה עד דימחי ליה הא אוקמוה חבריא.

רבי יוסי הוה שכיח קמיה דרבי שמעון יומא חד, אמר ליה מאי חמא קודשא בריך הוא לשיצאה כל חיות ברא ועוף שמיא עמהון דחייביא. אי בני נשא חטאן בעירי ועופי שמיא ושאר בריין מה חטו. אמר ליה בגין דכתיב פי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. כלהו הוו מחבלי ארחייהו. שבקי זיניהו ודבקו בזינא אחרא.

תא חזי, אנון חייבי עלמא גרמו הכי לכל בריין. ובעון (לאשכחא) לאפחשא עובדא דבראשית. ואנון גרמו לכל בריין לחבלא ארחייהו כמה דאנון מחבלן. אמר קודשא בריך הוא אתון בעיתו (לאשכחא) לאפחשא עובדי ידי, אנא אשלים רעותא דלכון ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה. אהדר עלמא למיין כמה דהוה בקדמיתא מיין במיין והא אתמר. מכאן ולהלאה אעביד בריין אחרנין בעלמא כדקא יאות:

ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו. רבי חייא פתח ואמר (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי. כמה אנון בני נשא אטימין לבא סתימין עיינין דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון דכתיב ביה הלא את השמים ואת

הָאָרֶץ אֲנִי מֵלֵא. הִיךְ בְּעוֹן בְּנֵי נֶשֶׁא לְאַסְתֵּרָא מְחֻבְיֵיהוּ וְאֹמְרֵי מִי רוֹאֲנוּ וּמִי יוֹדְעֵנוּ. וְכֹתִיב, (ישעיה כט) וְהָיָה בְּמַחֲשָׁךְ מַעֲשֵׂיהֶם. לֹאֲן יִתְטַמְּרוּן מִקְּמִיָּה.

לְמַלְכָּא דְבִנְה פְּלִטְרִין וְעַבְדֵי תַחֲוֹת אֶרְעָא טְמִירִין פְּצִירִין. לְיוֹמִין מְרָדוּ בְּנֵי פְּלִטְרִין בְּמַלְכָּא אֶסְחָר (אצער) עֲלִיֵּיהוּ מַלְכָּא בְּגִיִּסוּי. מָה עַבְדוּ עָאלוּ וְטְמִירוּ גְרַמִּיֵּיהוּ תַחֲוֹת נּוֹקְבֵי פְּסִירִין. אֹמֵר מַלְכָּא אֲנָא עַבְדִּית לֹוֹן וּמִקְמָאֵי אֲתוֹן בְּעָאן לְאַתְטַמְּרָא, הָדָא הוּא דְכֹתִיב אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יי. אֲנָא הוּא דְעַבְדִּית נּוֹקְבֵי פְּסִירִין וְעַבְדִּית חֲשׂוֹכָא וְנִהוּרָא וְאֲתוֹן אִיךְ יִכְלִין לְאַתְטַמְּרָא קְמָאֵי.

דף סח ע"ב

תָּא חֲזוּי, כַּד בַּר נֶשׁ חֲטִי קָמִי מְאָרִיָּה וְאֹמְשִׁיךְ גְּרַמִּיָּה לְאַתְפְּסִיא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַבִּיד בֵּיהּ דִּינָא בְּאַתְגְּלִיא. וְכַד בַּר נֶשׁ אֲדָפִי גְרַמִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאַסְתֵּרָא לִיָּה דְלֹא יִתְחַזִּי בְּיוֹם אָף יי. דְּוֹדָאֵי אֲבָעִי לִיָּה לְאִינֶשׁ (דף סח ע"ב) דְּלֹא יִתְחַזִּי קָמִי מְחַבְּלָא כַּד שְׂרִיא עַל עֲלָמָא דְלֹא יִסְתַּכַּל בֵּיהּ. דְּהָא כָּל אַנּוּן דִּיתְחַזוּן קָמִיָּה אִית לִיָּה רְשׁוּ לְחַבְּלָא.

וְהֵינּוּ דְקָאֵמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן כָּל בַּר נֶשׁ דְּעֵינִיָּה בִישָׂא, עֵינָא דְמְחַבְּלָא שְׂרִיא עֲלוּי. וְאִיָּהוּ מְחַבְּלָא דְעֲלָמָא אֶקְרִי. וְלְבָעִי לִיָּה לְאִינֶשׁ לְאַסְתֵּרָא מְנִיָּה וְלֹא לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדִּיָּה דְלֹא יִתְזַק (קמיה). וְאֶסִּיר לְמַקְרַב בְּהַדִּיָּה בְּאַתְגְּלִיא. וּמְשׁוּם הָכִי מְאִישׁ רַע עֵין בְּעֵי לְאַסְתֵּרָא מְנִיָּה. מִקְמִי מַלְאָךְ הַמּוֹת עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. (ועל דא) מָה פְּתִיב בְּבַלְעָם (במדבר כד) וְנֹאֵם הַגָּבֵר שְׁתֵּם הָעֵין. דְּעֵינָא בִישָׂא הָוָה לִיָּה וּבְכָל אֲתֵר דְּהוּא מְסַתַּכַּל בֵּיהּ הָוָה אֹמְשִׁיךְ עֲלֵיָּה רוּחַ מְחַבְּלָא. וּבְגִין כֶּךָ הָוָה בְּעֵי לְאַסְתֵּרָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל בְּגִין דִּישְׂצִי בְּכָל אֲתֵר דְּעֵינִיָּה הָוָה מְסַתַּכַּל. מָה פְּתִיב וַיֵּשֶׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו דְּזַקִּיף עֵינָא חַד וּמְאִיךְ עֵינָא חַד בְּגִין לְאַסְתֵּרָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל בְּעֵינָא בִישָׂא.

תָּא חֲזוּי, מָה פְּתִיב וַיֵּרָא אֶת יִשְׂרָאֵל שׁוֹכֵן לְשִׁבְטֵי. וְחָמָא דְשְׂכִינְתָּא חֲפִיא עֲלִיָּהוּ וְרַבִּיעָא עֲלִיָּהוּ מִתְתַּקְנָא בְּתַרִּיסָר שְׁבֻטִין תַּחֲוֹתָהּ וְלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלִיָּהוּ עֵינִיָּה. אֹמֵר אִיךְ אֵיכּוֹל לְהוֹן דְּהָא רוּחַ קִדְשָׁא עֲלָאָה רַבִּיעָא עֲלִיָּהוּ וְחַפְתָּ לֹוֹן בְּגַדְפָּהָא. הָדָא הוּא דְכֹתִיב כָּרַע שָׁכַב כְּאָרִי, וְכִלְבִּיא. מִי יִקְיַמְנּוּ. מִי יִקְיַמְנּוּ מִעֲלִיָּהוּ בְּגִין דִּיתְגַּלִּיין וְשַׁלְטָא עֵינָא עֲלִיָּהוּ.

וְעַל דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְחַפִּיא לְנַח לְאַסְתֵּרָא מְעֵינָא דְלֹא יָכִיל רוּחַ מְסַאָבָא לְשַׁלְטָא עֲלֵיָּה בְּגִין דְלֹא יִתְחַבֵּל וְהָא אֲתַמְר. וַיְבֵא נַח כַּמָּה דְאַתְמֵר לְאַסְתֵּרָא מְעֵינָא. מִפְּנֵי מִי הַמְּבִיל (דהא) דְמִיִּין דְּחָקוּ לִיָּה. אֹמֵר רַבִּי יוֹסִי חָמָא מַלְאָךְ הַמּוֹת דְּהוּא אֲתִי (ד"א ל"ג לגביה) וּבְגִין כֶּךָ עָאל לְתִיבּוּתָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ואסתמר בה תריסר ירחי (שתא). ואמאי תריסר ירחין. פליגי בה רבי יצחק ורבי יהודה. חד אמר י"ב ירחין דכך איהו דינא דחייביא. וחד אמר לאשלמא צדיק (נ"א צריך) דרגין תריסר ושאר דרגין דאתחזי לאפקא מן תיבה.

רבי יהודה אמר שתא ירחי אנון במיאי ושיתא ירחי באשא. והא הכא מיאי הוו אמאי תריסר ירחי. אמר (ליה) רבי יוסי בתרי דינין דגיהנם אתדנו במיאי ואשא. במיאי דמיין דנחתו עלייהו מלעילא הוו צנינין פתלגא. באשא דמיין דנפקי מתתא הוו רתיחן באשא. ועל דא בדינא דגיהנם אתדנו באשא ומיאי (ובגין כך תריסר ירחי הוו דאמר רבי אלעזר דינא דחייביא בגיהנם תריסר ירחי הוו והא אוקמוה. ועל דא כל אנון חייבי עלמא אתדנו בתרין דינין אלין במיאי ואשא) עד דאשתציאו מעלמא. ונח הוה מסתתר בתיבותא ואתכסי מעינא ומחבלא לא קריב לגביה, ותיבותא איהי הוה שטיא על אנפי מיא כמא דאת אמר וישאו את התיבה ותרו מעל הארץ.

ארבעים יום לקו. דכתיב ויהי המבול ארבעים יום על הארץ וגו'. וכל שאר זמנא אתמחון מעלמא. הדא הוא דכתיב וימחו מן הארץ. ווי לון לאנון חייביא דהא לא יקומו לאחייא בעלמא למיקם בדינא הדא הוא דכתיב וימחו כמא דאת אמר, (תהלים ט) שמים מחית לעולם ועד. דאפילו למיקם בדינא לא יקומו:

וישאו את התבה ותרו מעל הארץ. רבי אבא פתח (תהלים נו) רומה על השמים אלהים על כל הארץ כבודך. ווי לון לחייביא דאנון חטאן ומרגיזין למאריהון בכל יומא. ובחובייהו דחיין לה לשכינתא מארעא. וגרמין דתסתלק מעלמא. ושכינתא אקרי אלהים. ועלה כתיב רומה על השמים אלהים.

תא חזי, מה כתיב וישאו את התבה דדחיין לה לבר. ותרו מעל הארץ, דלא שרייא בעלמא ואסתלקת מנה. וכד אסתלקת מעלמא, הא לית מאן דישגח בעלמא ודינא שלטא (בדינא) בדין עלוי. וכד יתמחון חייבי עלמא ויסתלקון מניה (דעלמא), שכינתא אהדרת מדורה בעלמא.

דף סט ע"א

אמר ליה רבי ייסא, אי הכי הא ארעא דישראל דאתמחון חייביא דהוו בההוא זמנא אמאי לא אהדרת שכינתא לאתרה כדבקדמיתא. אמר ליה בגין דלא אשתארו בה שאר זכאי עלמא. אלא (אבל) בכל אתר דאזלו נחתת ושויאת (דף סט ע"א) מדורה עמהון. ומה בארעא נוכראה אחרא לא אתפרשא מנייהו, כל שפן אי אשתארו בארעא קדישא.

והא אתמר. בכל חובין דחייבי עלמא דחיין לה לשכינתא. חד מנייהו מאן דמחבל ארחה על ארעא כדאמרו. ובגין כך לא חמי אנפי שכינתא ולא עאל בפלטרין. ועל דא כתיב באלין וימחו מן הארץ אתמחון מן כלא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, בההוא זמנא דזמין קודשא בריך הוא לאחייאה מתייא, כל אנון מתין דישתפחון לבר בשאר ארעין נוכראין קודשא בריך הוא יברא לון גופייהו (נ"א יוקים לון בגופייהו) כדקא חזי. דהא גרמא חד דאשתאר ביה בבר נש תחות ארעא ההוא גרמא יתעביד כחמירא בעיסה ועליה יבני קודשא בריך הוא כל גופא.

ולא יהיב לון קודשא בריך הוא נשמתין אלא בארעא דישראל. דכתיב, (יחזקאל לו) הנה אני פותח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל. דיתגלגלון תחות ארעא. ולבתר מה כתיב ונתתי רוחי בכם וחייתם וגו'. דהא בארעא דישראל יקבלון נשמתין כל (אנון) בני עלמא. בר אלן (דרא דטופנא) דאסתאבו וסאיבו ארעא. באלין כתיב וימחו מן הארץ. מן הארץ דייקא. ואף על גב דאקשו ואפליגו קדמאי על דא. וימחו כמא דאת אמר, (תהלים ט) ימחו מספר חיים.

אמר ליה רבי שמעון ודאי לית לון חולקא בעלמא דאתי דכתיב וימחו מן הארץ. וכתיב לעולם יירשו ארץ. אבל יקומון בדין. ועלייהו כתיב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם. ופלוגתא בהא אבל כלא כמה דאוקמוה חברייא:

וימח את כל היקום אשר על פני האדמה. רבי אבא אמר (את כל) לאכללא כל אנון שליטין דשליטין ממנן על ארעא. ודא הוא היקום אשר על פני האדמה. דכד עביד קודשא בריך הוא דינא בבני עלמא אעבר לאנון שליטין דממנן עלייהו בקדמיתא ולבתר לאנון דיתבי תחות גדפיייהו דכתיב (ישעיה כד) יפקוד יי על צבא המרום במרום ולבתר על מלכי האדמה על האדמה.

והיך מתעברן קמיה. אלא אעבר לון בנורא דדליק הדא הוא דכתיב, (דברים ד) כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא אל קנא. אשא (הוא) דאכיל אשא. ההוא יקום דעלייהו (נ"א מעבר) באשא. ואנון דיתבי תחותייהו במיא. ובגיני כך וימח את כל היקום אשר על פני האדמה. ולבתר מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים וימחו מן הארץ. כל אלן דלתתא. וישאר אך נח. אך למעוטי. דלא אשתארו בעלמא בר נח ודעמיה בתיבותא. רבי יוסי אומר חגיר הוה דאכיש ליה אריא והא אוקמוה:

ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה אשר אתו בתבה. רבי חייא פתח (משלי כב) ערום ראה רעה ונסתר. האי קרא אתמר על נח דעאל לתיבותא ואסתתר בה. ועאל לגו תיבותא בזמנא דמייא דחקו ליה. והא אתמר דעד לא עאל לתיבותא חמא ליה למלאך המות דאזיל בינייהו ואסחר לון. פיון דחמא ליה, עאל לתבה ואסתתר בגוה. הדא הוא דכתיב ערום ראה רעה ונסתר. ראה רעה דא מלאך המות ונסתר מקמיה הדא הוא דכתיב מפני מי המבול.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי יוסי אמר ערום ראה רעה ונסתר. (ויסתר לא כתיב), אהדר על מה דאתמר בזמנא דמותא שריא בעלמא בר נש חפים יסתר ולא יקום לבר ולא יתחזי קמי מחבלא. בגין דכיון דאתייהיב ליה רשו, יחבל כל אנון דישתפחון קמיה ויעברון קמיה באתגלייא. וסופא דקרא ופתאים עברו ונענשו עברין קמיה ואתחזיין קמיה ונענשו.

דף סט ע"ב

דבר אחר עברו, עברו פקודא (דא) (נ"א דמאריהון) ונענשו. דבר אחר ערום ראה רעה ונסתר דא נח. ופתאים עברו ונענשו אלין בני דריה. (ונענשו), כיון דאסתתר ואשתהי תמן כל ההוא זמנא. (דף סט ע"ב) לבתר ויזכר אלהים את נח.

אמר רבי שמעון (ויזכור אלהים את נח) תא חזי בשעתא דדינא אתעביד לא פתיב ביה זכירה. כיון דאתעביד (ביה) דינא ואתאבידו חייבי עלמא, כדן פתיב ביה זכירה. דהא כד דינא שריא בעלמא אתחברותא לא אשתכח. ומחבלא שריא על עלמא. כיון דאתעבר דינא ואשתכח רוגזא, תב כלא לאתריה. ובגין כך פתיב הכא ויזכר אלהים את נח. דביה שריא זכור. דנח איש צדיק פתיב ביה.

פתיב, (תהלים פט) אתה מושל בגאות הים בשוא גליו אתה תשבחם. בשעתא דימא קפיץ בגלגולי ותהומי סלקי ונחתי, קודשא בריך הוא שדר חד חוטא מסטרא דימינא ומשיך גלגלוי ושכיך זעפיה ולית מאן דידע ליה.

יונה נחת לימא ואזדמן ליה ההוא נונא ובלע ליה. היך לא נפקת נשמתייה מניה ולא פרחא מיד. אלא בגין דקודשא בריך הוא שליט בההוא גאותא דימא. וההוא גאותא דימא הוא חד חוטא דשמאלא דסליק ליה לימא לעילא וביה אסתלק. ואי לאו ההוא חוטא דמטי ליה מסטרא דימינא לא סלקא לעלמין. דכד (דכיון) דההוא חוטא נחית לימא וימא אתאחיד בה כדן אתערין גלגלוי ושאגן למטרף טרפא. עד דקודשא בריך הוא אתיב ליה (לון) לאחורא ותבין לאתרייהו.

הדא הוא דכתיב בשוא גליו אתה תשבחם. תשבחם לאנון גלי ימא. תשבחם תתבר לון לאתבא לאתרייהו. דבר אחר תשבחם ממש שבחא הוא לון בגין דסלקין בתיאובתא למחמי. מפאן כל מאן דכסיף לאסתכלא ולמנדע אף על גב דלא יכיל (נ"א ולא יחבין ליה רשותא) שבחא איהו דיליה וכלא משבחן ליה.

אמר רבי יהודה נח כד הוה בתיבה דחיל הוה דלא ידבר ליה קודשא בריך הוא לעלמין. וכיון דאתעביד דינא ואתעברו חייבי עלמא כדן מה פתיב ויזכר אלהים את נח.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי אלעזר אמרתא חזי, בשעתא דדינא שריא בעלמא לא ליבעי ליה לאיניש דידיכר שמייה לעילא (קמיה דקודשא בריך הוא בעלמא). דהא אי אדכר שמייה ידכרון חובוי (כלהו) וייתון לאשגחא ביה. מנלן משונמית, דההוא יומא טוב דראש השנה הוה וקודשא בריך הוא דאין עלמא. וכדין אמר ליה אלישע (מלכים ב ד) היש לדבר לך אל המלך דא קודשא בריך הוא. דכדין אקרי מלך. מלך הקדוש מלך המשפט. ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. לא בעינא דידיכרון לי וישגחון בי אלא בתוך עמי. מאן דעייל רישיה בין עמא (כלא) לא ישגחון עליה למידן ליה לביש. בגיני כך אמרה בתוך עמי.

תא חזי, נח בשעתא דרוגזא שריא בעלמא לא אדכר. פיון דדינא אתעבר מה כתיב ויזכר אלהים את נח השתא אדכר שמייה. דבר אחר ויזכר אלהים את נח כמה דאת אמר ואזכר את בריתי.

רבי חזקיה הוה אזיל מקפוטקיא ללוד. פגע ביה רבי ייסא. אמר ליה תוהנא עלך דאת בלחודך. דהא תנינן דלא יפוק בר נש יחידי בארחה. אמר ליה רביא חד אזיל בהדאי ואיהו אתי אבתראי. אמר ליה ועל דא תוהנא איך אזיל בהדך מאן דלא תשתעי ביה מלי דאורייתא. דהא תנינן כל מאן דאזיל בארחה ולא עמיה מלי דאורייתא אסתפן בנפשיה. אמר ליה הכי הוא ודאי.

אדהכי מטא ההוא רביא. אמר ליה רבי ייסא ברי מאן אתר אנת. אמר ליה מקרתא דלוד ושמענא דהאי בר נש חפים אזיל תמן וזמינא גרמאי לפולחניה ולמיהך בהדיה. אמר ליה ברי ידעת מלי דאורייתא. אמר ליה ידענא דהא אבא הוה אוליה לי בפרשת קרבנות וארכינא אודנאי למאי דהוה אמר עם אחי דאיהו קשישא מנאי. אמר ליה רבי ייסא ברי אימא לי.

פתח ואמר ויבן נח מזבח ליי ויקח מכל תבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור ויעל עולות במזבח. ויבן נח מזבח, דא איהו מזבח דאקריב ביה אדם קדמאה. נח (דף ע ע"א) אמאי קריב עולה. דהא עולה לא סלקא אלא בגין הרהורא דלבא (דרעותא) ונח במה חב. אלא נח הרהר ואמר הא קודשא בריך הוא גזר דינא על עלמא דיתחרב, דילמא בגין דשזיב לי כל זכותא פקע לי ולא ישתאר לי זכו בעלמא. מיד ויבן נח מזבח ליי.

ההוא מזבח דאקריב ביה אדם הראשון הוה. אי הכי אמאי ויבן. אלא בגין דחייבי עלמא גרמו דלא קיימא בדוכתיה. פיון דאתא נח פתיב ביה ויבן. ויעל עולות עלת פתיב חדא (הוא). פתיב, (ויקרא א) עולה הוא אשה ריח ניחח ליי (לעולם עולה סלקא דכר. אי) עולה סלקא דכר ולא סלקא נוקבא דכתיב זכר תמים יקריבנו. אמאי פתיב אשה דהא אש בעי לאשתכחא תמן.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אֵלָא אַף עַל גַּב דְּעוּלָה אַתְקָרִיב דְּכַר. וְלֵאמֹר אַתְקָרִיב. נוֹקְבָא לָא בְּעִיָא
לְאַתְפָּרְשָׁא מְנִיָּה, אֵלָא בְּהָ אַתְקָרִיב בְּגִין לְחַבְרָא דָּא בְּדָא. דְּסִלְקָא נוֹקְבָא לְגַבֵּי
דְּכוּרָא לְאַתְחַבְרָא כְּחֵדָא. וְאַף עַל גַּב דְּאַשָּׁה לְשׁוּם אִישִׁים.

נַח אֲצִטְרִיף לִיה לְמִקְרַב עוּלָה. דְּאִיהוּ בְּאַתֵּר דְּדְכוּרָא. עֵבֵד לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא
לְאַתְחַבְרָא וְלֵאעֲלָאָה בְּתִיבָה. וְעַל דָּא אֲקָרִיב עוּלָה. עוּלָה הוּא אִשָּׁה. אִשׁ ה' ה'
דְּאַתְחַבֵּר (בה) שְׁמָאֵלָא בְּנוֹקְבָא. דְּהָא (כל) נוֹקְבָא מְסִטְרָא דְּשְׁמָאֵלָא קָא אַתְיָא
וְדְכוּרָא מְסִטְרָא דִּימִינָא בְּאַתְדְּבִקוּתָא דָּא בְּדָא. וּבְגִין כְּףֵי אֲקָרִיב נוֹקְבָא אִשָּׁה. אִשָּׁה
קְטִירוּ דְּרַחֲמֵי דְּאַחִיד בְּהָ שְׁמָאֵלָא לְסִלְקָא לָהּ לְעֵילָא וְלֵאמֹר אִשָּׁה כְּחֵדָא. וּבְגִין כְּףֵי
(ד"א כתיב) עוּלָה הוּא אִשָּׁה. קְשִׁירוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא דָּא בְּדָא:

וִירַח י"י אֵת רִיחַ הַנִּיחַח. וּכְתִיב אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח. אִשָּׁה הִכִּי שְׁמַעְנָא תִנְנָא וְאַשָּׁא
מְחַבְרִין כְּחֵדָא. דְּהָא לִית תִּנְנָא בְּלָא אִשָּׁא כְּמָה דְּכְתִיב (שמות יט) וְהָרַח סִינֵי עֵשֶׂן כְּלוּ
מִפְנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו י"י בְּאִשׁ.

תָּא חֲזִי (נשא קלו, קלח) אִשׁ נְפִיק מְלָגִיו וְאִיהוּ דְּק. וְאַחִיד בְּמִלָּה אַחְרָא לְבַר דְּלָאו
אִיהוּ דְּק חִכִּי וְאַתְאַחֲדֵן דָּא בְּדָא וּכְדִין תִּנְנָא סְלִקָא. מֵאִי טַעְמָא בְּגִין דְּאַתְאַחֲדִיד
אִשָּׁא בְּמִלָּה דְּרַגִּישׁ. וְסִימְנִיף חוּטְמָא דְּנְפִיק בֵּיה תִנְנָא מְגוּ אִשָּׁא.

וְעַל דָּא כְּתִיב (דברים לג) יְשִׁימוּ קְטוֹרֶה בְּאַפְּךָ. בְּגִין דְּאַחְדֵּר אִשָּׁא לְאַתְרֵיהָ.
וְחוּטְמָא (אתרגיש) אַתְכְּנִישׁ בְּהַהוּא רִיחָא לְגוּ לְגוּ עַד דְּאַתְאַחֲדִיד כְּלָא וְתָב לְאַתְרֵיהָ.
וְאַתְקָרִיב כְּלָא לְגוּ מַחְשְׁבָה וְאַתְעֵבִיד רְעוּתָא חֵדָא. וּכְדִין רִיחַ נִיחַח. דְּנַח רוּגְזָא
וְאַתְעֵבִיד נִיחָא.

דְּהָא תִנְנָא אַתְכְּנִישׁ וְעֵייל וְקִמִּיט בְּאַשָּׁא וְאַשָּׁא אַחִיד בְּתִנְנָא וְעֵיילֵי תְרוּוִייהוּ לְגוּ
לְגוּ עַד דְּנַח רוּגְזָא. וְכַד אַתְאַחֲדִיד (אחיד) כְּלָא דָּא בְּדָא וְנַח רוּגְזָא, כְּדִין הוּא נִיחָא,
וְקְשִׁירוּ חַד וְאַתְקָרִיב נִיחָא. נִיחָא דְּרוּחָא חֲדוּתָא דְּכְלָא כְּחֵדָא. נְהִירוּ דְּבוּצִינִין נְהִירוּ
דְּאַנְפִּין. וּבְגִין כְּףֵי כְּתִיב, וִירַח י"י אֵת רִיחַ הַנִּיחַח. כְּמָאן דְּאַרַח וְכְנִישׁ כְּלָא לְגוּ
אַתְרֵיהָ.

אַתָּא רַבִּי יִיסָא וּנְשָׁקִיהָ. אָמַר וּמָה כָּל הַדִּין טְבָא אֵית תַּחֲתֵי יָדָךְ וְלָא יְדַעְנָא בֵּיהָ.
אָמַר אַהֲדַרְנָא מִן אוּרְחָא, וְנִתְחַבֵּר בְּהַדָּךְ. אֲזִלוּ. אָמַר רַבִּי חֲזַקִּיָּה אַרְחָא דָּא בְּהַדִּי
שְׁכִינְתָא נְהַךְ דְּהָא מִתְקַנָּא קָמֵן. אַחִיד בִּידָא דְּהַהוּא יְנוּקָא וְאֲזִלוּ. אָמְרוּ לִיה אִימָא
לֵן קָרָא חַד מֵאַנּוּן דְּאָמַר לָךְ אַבּוּךָ.

סדר הלימוד ליום ד חשוון [יום 34 בשנה]

פתח ההוא ינוקא ואמר (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, דא הוא תאובתא עלאה דיפוק (דנפקא) רעותא מפומא לנשקא ולא נפיק מחוטמא כד אשא נפקא, דהא כד אתחבר פומא לנשקא נפיק אשא ברעותא בנהירו דאנפין בחדוה דכלא באתדבקותא דנייחא.

דף ע ע"ב

ובגין כך פי טובים דודיק מיין. מההוא יין (יין) דמחדי ונהיר אנפין וחייכין עיינין ועביד רעותא. ולא מיין דמשכר (דשכיר) ועביד רוגזא ואחשיך אנפין ולהטאן עיינין יין דרוגזא. ועל דא בגין דחמר דא טב, נהיר אנפין וחדוי עיינין ועביד תיאובתא דרחימו, מקריבין ליה כל יומא על גבי מדבחא (דף ע ע"ב) שעורא דמאן דשתי ליה חדי ליה ועביד ליה נייחא דכתיב (במדבר כח) ונסכו יין רביעית תהין. ובגין כך פי טובים דודיק מיין. מההוא יין דאתער רחימותא ותיאובתא.

וכלא כמה דלתתא אתער רחימותא דלעילא. תרין שרגין כד אתדעך נהורא דלעילא בתננא דסליק מההוא דלתתא אתדליק ההוא דלעילא. אמר רבי חזקיה הכי הוא ודאי דעלמא עלאה תליא בתתאה ותתאה בעלאה, ומזמנא דאתחריב בי מקדשא ברכאן לא אשתכחו לעילא ותתא. לאחזאה דדא בדא תליא.

ואמר רבי יוסי ברכאן לא אשתכחו ולווטין אשתכחו, דהא יניקו דכלא ביההוא סטרא נפקי (ד"א וברכאן לא נפקי), מאי טעמא, בגין דישראל לא שריין בארעא ולא פלחי פולחנא דאצטריך לאדלקא בוצינין ולאשתכחא ברכאן, ובגין כך לא משתכחי לעילא ותתא, ועלמא לא יתיב בקיומיה כדקא יאות.

ואמר רבי חזקיה לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. מאי הוא, אמר רבי ייסא הכי שמענא מרבי שמעון דאמר כל זמנא דאשא דלעילא אוסיף לתקפא, תננא דאיהו דינא דלתתא אתקיף רוגזא ושצי כלא. בגין דכד נפיק אשא לית ליה פסק (קמיה) עד דישתלים דינא. וכד דינא דלתתא לא אוסיף לאתתקפא בדינא דלעילא עביד דינא ופסיק ולא ישתלם דינא לשיצאה. ובגין כך כתיב לא אוסיף למיהב תוספת לאתתקפא דינא דלתתא.

אמר ההוא ינוקא שמענא בגין דכתיב ארורה האדמה בעבורך. דהא ביההיא שעתא דאתלטיא ארעא בחובא דאדם. אתייהיב רשו לשלטאה עלה ההוא חויא בישא דאיהו מחבלא דעלמא ושצי בני עלמא. מההוא יומא דקריב נח קרבנא, וארח ליה קודשא בריך הוא, אתייהיב רשו לארעא לנפקא מתחות ההוא נחש

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וּנְפָקָא מִמְסַבְבָּא. וְעַל דָּא מְקַרְיבִין יִשְׂרָאֵל קֶרְבָּנָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּגִין לְאַנְהָרָא אִפִּי אַרְעָא.

הַשְּׁלֵמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן יג)

עוֹד פֶּתַח תְּהוּא יְנוּקָא וְאָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים א') לְרִיחַ שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים. לְרִיחַ מָאן, אָלָא אֵית רִיחַ וְאֵית רִיחַ. רִיחַ הַקֶּרְבֵּן וְרִיחַ הַקְּטוֹרֶת. רִיחַ הַקֶּרְבֵּן מְקַרֵּב וּמֵיִחַד כָּל אֵינוֹן שְׁבִטָא דְהִיכְלָא דְבֵית דָּוִד וְרִיחַ הַקְּטוֹרֶת מְקַרֵּב וּמֵיִחַד וְאַנְהִיר אֵינוֹן בּוֹצִינִין עַלְאִין נְהִיר (נְהִיר) אֶפְרַסְמוֹנָא דְכִיָּא

וְעַל דָּא תְרִין מְדַבְּחִין הוּוּ, מְזִבַּח הַקְּטוֹרֶת וּמְזִבַּח הָעוֹלָה מְזִבַּח הַקְּטוֹרֶת אִיהוּ פְּנִימָאָה מְזִבַּח הָעוֹלָה אִיהוּ לְבָר. רִיחַ מְזִבַּח הָעוֹלָה מִתְקִין לְאַנְהָרָא בּוֹצִינִין תְּתַאֲוִן, רִיחַ מְזִבַּח הַקְּטוֹרֶת מִתְקִין לְאַנְהָרָא בּוֹצִינִין עַלְאִין. וְעַל דָּא לְרִיחַ שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים לְרִיחַ דְּתִהוּא קְטוֹרֶת שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים.

בָּא וְרָאָה שְׁתֵּי מְזִבְחוֹת הֵן מְזִבַּח פְּנִימִי לְעֵילָא מְזִבַּח חִיצוֹן לְתַתָּא. מְזִבַּח הַפְּנִימִי הוּא שְׁלֵם וְזִהוּ דְכְּתִיב הַמְזִבְחָה בְּתוֹסֶפֶת ה' א וְכָךְ הוּא בְּכָל מְקוֹם. וּמְזִבַּח הַחִיצוֹן הוּא חָסֵר ה' א כְּמוֹ נְעִירָה נְעִיר חָסֵר ה' א שְׁתַּכַּח דְּמֵאֲתַעְרוּתָא דְּמְזִבַּח הַפְּנִימִי (ס"א הַחִיצוֹן) שֶׁל מִטָּה אֲתַעֵר מְזִבַּח הַפְּנִימִי שֶׁל מַעֲלָה וּבִמָּה אֲתַעֵר בְּרִיחַ (ס"א דְּמֵאֲתַעְרוּתָא דְּמְזִבַּח הַחִיצוֹן שֶׁל מִטָּה אֲתַעֵר מְזִבַּח הַחִיצוֹן שֶׁל מַעֲלָה וּבִמָּה אֲתַעֵר בְּרִיחַ הַקֶּרְבָּנוֹת. וּבְרִיחַ הַקְּטוֹרֶת שֶׁל מְזִבַּח הַפְּנִימִי שֶׁל מִטָּה אֲתַעֵר מְזִבַּח הַפְּנִימִי שֶׁל מַעֲלָה, וּבִמָּה אֲתַעֵר בְּרִיחַ הַקְּטוֹרֶת. וְעַל דָּא) הַקְּטוֹרֶת. הַקְּטוֹרֶת שֶׁל מַעֲלָה וְאֲתַעֵר רִיחַ הַקֶּרְבֵּן שֶׁל מִטָּה וְעַל דָּא (שִׁיר הַשִּׁירִים א') לְרִיחַ שְׁמַנִּיךָ טוֹבִים אֵינוֹן בּוֹצִינִין נְהִירִין וְנִצִּיצִין. פְּתִיב הֵכָּא טוֹבִים וְכְּתִיב הֵתָּם (בְּרֵאשִׁית א') וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ כִּי טוֹב: (עַד כֵּאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה יְאוֹת הוּא (וְהִיא) וְהֵאֵי הוּוּ תְלִי עַד דְּקִימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינִי. אָמַר רַבִּי יִיסָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲזַעִיר לָהּ לְסִיחָרָא וְשִׁלְטָא הֵהוּא נְחָשׁ, אָבֵל בְּגִין חוּבָא דְּאָדָם אֲתַלְטִיָּא בְּגִין לְמִילֵט עֲלָמָא. בְּתִהוּא יוֹמָא (דְּאֲתִיִּהֶבֶת אֹרִייתָא) נְפָקַת אַרְעָא מִהֵהִיא קָלְלָה וְקִימָא סִיחָרָא בְּהֵהִיא גְרִיעוּתָא, בַּר בְּשַׁעְתָּא דְּקוּרְבָּנָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּעֲלָמָא וְיִשְׂרָאֵל יִתְבִּין עַל אַרְעֵהוֹן.

אָמַר רַבִּי יִיסָא לְתִהוּא יְנוּקָא מַה שְׁמֵךְ, אָמַר לִיָּה אָבָא. אָמַר לִיָּה אָבָא תְּהֵא בְּכֵלָא בְּחֻכְמָה וּבְשִׁנִּין. קָרָא עֲלֵיהּ (מִשְׁלִי כג) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַעְבְּרָא רוּחַ מְסַבְבָּא מִן עֲלָמָא כְּמָה (ד"א ל"ג דְּאֲתַמַּר) דְּכְּתִיב, (זְכַרְיָה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ. וְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנִצָּח וּמָחָה יי אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל כָּל פְּנִים וְחִרְפַת עֲמוֹ יִסִּיר מַעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי יי דְּבַר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וזמין קודשא בריך הוא לאנהרא לסיהרא ולאפקא לה מחשוכא בגין ההוא חויה בישא. כמה דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים. מאי אור, ההוא אור דגניז ליה קודשא בריך הוא בעובדא דבראשית:

ויברך אלהים את נח ואת בניו ויאמר להם פרו ורבו וגו'. רבי אבא פתח ואמר, (משלי י) ברפת יי היא תעשיר ולא יוסיף עצב עמה. ברפת יי דא שכינתא דאיהי אתפקדא על ברכאן דעלמא, ומנה נפקי ברכאן לכלא.

דף עא ע"א

תא חזי מה פתיב בקדמיתא ויאמר יי לנח בא אתה וכל ביתך אל התיבה וגו'. כמה דאתמר דמאריה דביתא יחב ליה רשו למיעאל. לבתר אתתא אמרה ליה לנפקא. בקדמיתא עאל ברשותא דבעלה, לסוף נפק ברשו דאתתא. מכאן אוליפנא מאריה (דף עא ע"א) דביתא יעיל ואתתא תפיק, הדא הוא דכתיב ויאמר אלהים אל נח לאמר צא מן התיבה. דרשו הוה בידהא לאפקא ליה לאושפיזא ולא לאעלא ליה.

פיון דנפק יחב מתנן לה, בגין דאיהי בביתא וביתא בידהא. ואנון מתנן דיהב לה בגין לאסגאה לה רחימותא בבעלה. מכאן אוליפנא אורח ארעא לאושפיזא. (למיהב בידא דבעלה כד נפק יחב מתנן לאתתיה ולא בידה ובגין כך כיון דיהב ליה מתנן) ועל דא לבתר דיהב לה מתנן לאסגאה לה רחימותא בבעלה (נ"א

כיון דנפק יחב מתנן ונבזבז בידא דבעלה למיהב לאתתיה ולמחדי בה ולאסגאה לה רחימותא בבעלה, הדא הוא דכתיב ויקח מכל וגו' ויעל עולות במזבח, אלין מתנן דיהב בידא דבעלה בגין לאסגאה לה רחימותא בעלמא, ומכאן אוליפנא אורח ארעא לאושפיזא דיהב מתנן בידא דבעלה לאתתיה ולא בידהא, ועל דא ויעל עולות במזבח, קורבנא לדכורא לאסגאה רחימותא בבעלה ברכא ליה) ברכא ליה, דכתיב ויברך אלהים את נח ואת בניו ויאמר להם פרו ורבו וגו'. ובגין כך פתיב, (משלי י) ברפת יי היא תעשיר. ודאי כמה דאתמר.

ולא יוסיף עצב עמה. רזא דכתיב בעצבון תאכלנה. עצבון עציבו ורוגזא בלא נהירו דאנפין. פד אתחשף סיהרא וברכאן לא משתכחי. בעצבון סטרא דרוחא אחרא דאמנע ברכאן מעלמא, ובגין כך ולא יוסיף עצב עמה. ודא הוא רזא דכתיב, (בראשית ח) לא אוסיף לקלל עוד את האדמה:

ומוראכם וחתכם יהיה. מכאן ולהלאה יהא לכון דיוקנין דבני נשא דהא בקדמיתא לא הוו דיוקנין דבני נשא. תא חזי, בקדמיתא פתיב, (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם. וכתיב, (בראשית ה) בדמות אלהים עשה אותו. פיון דחטו אשתנו דיוקנייהו מההוא דיוקנא עלאה ואתהפכו אנון למדחל מקמי חיוון ברא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בַּקְדָּמִיתָא כָּל בְּרִיין דְּעֵלְמָא זְקַפְן עֵינִין וְחִמְאן דִּיּוֹקְנָא קְדִישָׁא עֲלָאָה וְזַעֲאן וְדַחְלִין מִקְמִיתָא. כִּיּוֹן דְּחִטּוּ אֶתְהַפֵּךְ דִּיּוֹקְנֵיהוּ מְעִינֵיהוּ לְדִיּוֹקְנָא אַחְרָא. וְאֶתְהַפֵּךְ דְּבְנֵי נְשָׂא זַעֲיָן וְדַחְלִין קָמִי שְׂאָר בְּרִיין.

תָּא חֲזִי, כָּל אַנּוּן בְּנֵי נְשָׂא דְלָא חֲטָאן קָמִי מְאָרִיהוֹן וְלֹא עֲבָרִין עַל פְּקוּדֵי אֹרִייתָא. זִיו דִּיּוֹקְנָא דְלַהוֹן לֹא אֲשַׁתְּנִי מַחִיזוּ דִּיּוֹקְנָא עֲלָאָה. וְכָל בְּרִיין דְּעֵלְמָא זַעֲיָן וְדַחְלִין קָמִיתָא. וּבִשְׁעֵתָא דְּבְנֵי נְשָׂא עֲבָרִין עַל פְּתַגְמֵי אֹרִייתָא, אֶתְחַלֵּף דִּיּוֹקְנָא דְלַהוֹן וְכַלְהוּ זַעֲיָן וְדַחְלִין מִקְמִי בְּרִיין אַחְרָנִין, בְּגִין דְּאֶתְחַלֵּף דִּיּוֹקְנָא עֲלָאָה וְאֶתְעַבֵּר מִנֵּיהוּ, וְכַדִּין שְׁלִטִי בְּהוּ חִיּוֹת בְּרָא, דְּהָא לָא חֲמוּ בְּהוּ הֵהוּא דִּיּוֹקְנָא עֲלָאָה כְּדַקְחֻזִי.

וְעַל כֵּן הַשְׁתָּא כִּיּוֹן דְּעֵלְמָא אֶתְחַדֵּשׁ כְּמִלְקַדְמִין, בְּרִיךְ לֹון בְּרַכָּה דָא וְשְׁלִיט לֹון עַל כְּלָא, כְּמָא דָאֵת אֲמַר וְכָל דְּגֵי הַיָּם בִּידְכֶם נִתְּנוּ. וְאֲפִילוּ נֹוּנֵי יִמָּא. רַבִּי חֵיִיא אֲמַר בִּידְכֶם נִתְּנוּ. מִקְדַּמַּת דְּנָא. דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלְמָא מְסַר כְּלָא בִּידְהוֹן דְּכַתִּיב וַרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגו'.

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת נֹחַ. רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח (תהלים לט) לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פִּשְׁעַ כְּסוּי חֲטָאָה. הָאֵי קְרָא אֹקְמוּתָא, אֲבָל קְרָא דָא בְּרִזָּא דְּחַכְמָתָא אֶתְמַר. דְּהָא תְּנִינָן בְּעֵשְׂרָה זִינֵי שְׁבַחַת שְׁבַח דּוֹד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְחַד מִנֵּיהוּ מִשְׁכִּיל. וְהוּא דְּרַגָּא חַד מֵאַנּוּן עֲשָׂרָה. וְדוֹד אֶתְקִין גְּרַמִּיָּה עַד לָא יִשְׁרֵי עֲלוּי הָאֵי דְּרַגָּא.

אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פִּשְׁעַ, דְּהָא בִּשְׁעֵתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְקִיל חוּבֵי וְזַכּוּן דְּבְנֵי נְשָׂא דְּהֵהוּא (ד"א כד ההוא) תִּיקְלָא דְּבַסְטֵר חוּבִין מִסְתַּלְקִין וְאַנּוּן אֹחְרָנִין זַכִּיין דְּאַנּוּן בְּתִיקְלָא אַחְרָא מְכַרִּיעִין לְתַתָּא דָא הוּא נְשׁוּי פִּשְׁעַ.

כְּסוּי חֲטָאָה בִּשְׁעֵתָא דְּדִינָא שְׁרִיא בְּעֵלְמָא דִּיהָא מַחְפִּיא דְּלָא יִשְׁלוּט עֲלוּי מַחְבְּלָא, כְּמָה דְּהוּוּ לְנַח דְּכַסִּי לִיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְּהוּא חֲטָאָה דְּאֲמַשְׁקֵךְ עֲלֵיהָ אָדָם עַל עֲלְמָא. דְּכִיּוֹן דְּחֲטָאָה דָא אֲנַגִּיד אָדָם עַל עֲלְמָא, שְׂאָר בְּרִיין שְׁלֵטָאן וְבַר נֶשׁ דְּחִיל מִנֵּיהוּ וְעֵלְמָא לָא אֶתְקִין בְּתַקּוּנֵיהָ. וּבְגִין כֵּן כַּד נִפְקַן גַּח מִתִּיבּוּתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרַכִּיָּה. דְּכַתִּיב וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת נֹחַ וְאֵת בְּנָיו וְגו'.

דף עא ע"ב

וְאַתֶּם פְּרוּ וּרְבוּ. בְּהַנֵּי בְּרַכָּאן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ נְוִקְבֵי, אֲלָא אֵת גַּח וְאֵת בְּנָיו, אֲבָל נְוִקְבֵי לָא אֲמַר קְרָא. אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַתֶּם כְּלָלָא דְּדַכּוּרֵי (דף עא ע"ב) וְנְוִקְבֵי כְּחַדָּא. וְתוּ אֵת גַּח לְאַסְגָּאָה נְוִקְבֵיָהּ. וְאֵת בְּנָיו לְאַסְגָּאָה נְוִקְבֵי דְּלַהוֹן.

וּבְגִין כֵּן פְּתִיב אֶתֶם פְּרוּ וּרְבוּ לְמַעַבְדַּת תּוֹלְדוֹת מִכָּאן וְלַהֲלָאָה שְׂרַצוּ בְּאַרְצֵי. וְהַכָּא יְהִיב לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁבַע פְּקוּדֵי אֹרִייתָא לֹון וְלְכָל דְּאֵתוּ אֲבַתְרִיָּהוּ, עַד דְּקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל בְּטוּרָא דְּסִינֵי וְאֶתִּיָּהּ לֹון כָּל פְּקוּדֵי אֹרִייתָא כְּחַדָּא:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויאמר אלהים לנח וגו'. זאת אות הברית אשר אני נותן ביני וביניכם וגו'. את קשתי נתתי בענן. נתתי מקדמת דנא. רבי שמעון פתח (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא. מה כתיב לעילא ואשמע את קול כנפיהם כקול מים רבים כקול שדי בלכתן. אלין ארבע חיוון רברבן עלאין קדישין דההוא רקיע מתתקנא עלייהו. וכלהו גדפיהו (ד"א ל"ג פרישן) מתחבראן דא בדא לחפייא גופייהו.

ובשעתא דאנון פרשי גדפיהו, אשתמע קול גדפין דכלהו דאמרי שירתא, הדא הוא דכתיב כקול שדי. דלא אשתכיך לעלמין. כמה דכתיב, (תהלים ל) למען יזמרך כבוד ולא ידום. ומאי אמרי, (תהלים צח) הודיע יי ישועתו לעיני הגוים גלה צדקתו.

קול המלה כקול מחנה, כקול משרייתא קדישא כד מתחברן כל חילין עלאין לעילא. ומאי אמרי קדוש קדוש קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו. אהדרו לדרום אמרו קדוש, אהדרו לצפון אמרו קדוש. אהדרו למזרח אמרו קדוש. אהדרו למערב אמרו ברוך.

והאי רקיע קאים על רישיהון. ובכל אתר דאיהי אזלא, אסחרו אפין לתיא סטרא דאתכלילו אנפין ביה. אסחרו אנפין לארבע זויין, וכלהו מסתחרין לתתא. ברבועא דיליה אתגליפת בארבע אנפין, אנפי אריה. אנפי נשרא. אנפי שור. אנפי אדם. גליף בכלהו אדם. אנפי ארי"ה אדם. אנפי נש"ר אדם. אנפי שו"ר (ד"א אדם). פלהו כלילין ביה. ובגין כך כתיב ודמות פניהם פני אדם.

והאי רקיע דאתרבע פלהו גוונין כלילין ביה, ארבע גוונין אתחזיין ביה גליפין בארבע ארבע. בארבע גליפין רשימין טהירין עלאין ותתאין. כד מתפרשאן גוונין דאנון ארבע סלקין תריסר. גוון ירק. גוון סומק. גוון חוור. גוון ספיר דאתכלילו מכל גוונין. הדא הוא דכתיב, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד יי. חיוו דגוונין דכלא. ובגין כך את קשתי נתתי בענן.

מאי קשתי, כמה דאתמר ביוסף דכתיב, (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו. בגין דיוסף צדיק אקרי, ובגין כך קשתו דא ברית דקשת דאתכליל בצדיק, דברית דא בדא אתאחיד. ובגין דנח הוה צדיק, קיימא דיליה קשת.

ויפוזו. מאי ויפוזו, אנהירו בחמידו דכלא. כמא דאת אמר (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים. אתנהירו בנהירו עלאה כד נטר ברית. ובגין כך אקרי יוסף הצדיק. על דא אקרי הקשת ברית, כליל דא בדא.

זהרא יקרא עלאה חיוו דכל חיוו כחיוו טמירין (נ"א טמירא) גוונין טמירין. גוונין דלא אתגליין. ולית רשו לאסתכלא בעינא בקשת כד אתחזי בעלמא דלא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

יתחזי קלנא בשכינתא. וכן גוונין דקשת הוא חיזו סוסטיפא קטירא פחיוו יקרא עלאה דלא לאסתכלא.

וכיון דארעא חמאת להאי קשת קיימא קדישא, אתקיימת בקיומא. ועל דא והיתה לאות ברית בין אלהים וגו'. האי דאמרן דאלין תלת גוונין וחד דאתכליל בינייהו פלהו רזא חדא. ובגו עננא סלקא לאתחזאה. (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר. האי היא אבן שתיה דאיהי נקודה חדא דכל עלמא. וקיימא עלה קדש הקדשים. ומאי היא, פרסייא קדישא עלאה דאיהי ממנא על אלין ארבע דמות פסא בארבע סמכין, ודא הוא תורה שבעל פה.

דף עב ע"א

ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. דא הוא תורה שבכתב. מכאן דתורה שבכתב ישוון (דף עב ע"א) יתה על תורה שבעל פה. בגין דהאי פרסייא לדא, כמראה אדם דאיהו דיוקנא דיעקב דאיהו יתיב עלה.

רבי יהודה קם ליליא חד למלעי באורייתא בפלגו ליליא בבי אושפיזא במתא מחסיא. והוה תמן בביתא חד יודאי דאתא בתרי קסירא דקטפירא. פתח רבי יהודה ואמר (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים. דא היא אבן שתיה דמתמן אשתיל עלמא ועלה אתבני בי מקדשא.

זקף רישיה ההוא יודאי ואמר לה האי מלה איך אפשר, והא אבן שתיה עד לא אתברי עלמא הות ומינה אשתיל עלמא, ואת אמרת והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. דמשמע דיעקב שוי לה השתא דכתיב, (בראשית כח) ויקח את האבן אשר שם מראשותיו. ותו דיעקב בבית אל הוה והאי אבנא הות בירושלם.

רבי יהודה לא אסחר רישיה לגביה, פתח ואמר (עמוס ד) הפון לקראת אלקיך ישראל. וכתיב, (דברים כז) הספת ושמע ישראל. מלי דאורייתא בעיין פוונה. ומלין דאורייתא בעאן לאתתקנא בגופא ורעותא כחדא. קם ההוא יודאי ואתלבש, ויתיב לגביה דרבי יהודה, ואמר זכאין אתון צדיקיא דמשתדלי באורייתא יומא ולילי.

אמר ליה רבי יהודה השתא דכוונת גרמך, אימא מילך דנתחבר כחדא. דהא מלי דאורייתא בעיין תקונא דגופא ותקונא דלבא. ואי לאו בערסאי שכיבנא ובלבאי אמרנא מלין. אלא הא תנינן דאפילו חד דיתיב ולעי באורייתא שכינתא אתחברת בהדיה, ומה שכינתא הכא ואנא שכיב בערסאי. ולא עוד אלא דבעיין צחותא.

ותו דכל בר נש (אחרי מות סז א) דקם למלעי באורייתא מפלגו ליליא פד אתער רוח צפון (בפלגו דליליא) קודשא בריך הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן. והוא וכל צדיקיא דבגנתא פלהו צייתין (ליה וצייתין) לאלין מלין דנפקי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מפומיה. ומה קודשא בריך הוא וכל צדיקיא מתעדנין למשמע מלי דאורייתא בשעתא דא ואנא אהא שכיב בערסאי. אמר ליה השתא אימא מילך.

אמר ליה שאילנא על מה דאמרת בפסוקא דא (רזא דאבן שתיה דאמרת) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים דא אבן שתיה. (השתא דציית למלי) היך אפשר, דהא אבן שתיה עד לא אתברי עלמא הות ומנה אשתיל עלמא, ואת אמרת אשר שמתי, דמשמע דיעקב שוי לה השתא. וכתוב ויקח את האבן אשר שם מראשותיו.

ותו דיעקב בבית אל הוה ואבנא דא הות בירושלם. אמר ליה כל ארעא דישראל אכפל תחותי והוה אבן תחותיה הות. אמר ליה אשר שם פתיב. וכתוב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. אמר ליה אי ידעת מלה אימא לה.

פתח ואמר, (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. דוד מלכא חביבותא ודבקותא דיליה בהאי אבן הוה. ועלה אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. וכד בעא לאסתכלא בחיזו יקרא דמריה, נטל להאי אבן בידיה בקדמיתא ולבתר עייל.

בגין דכל מאן דבעי לאתחזאה קמי מריה, לא אעיל אלא בהאי אבן. דכתיב, (ויקרא יג) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ודוד משבח גרמיה ואמר אני בצדק אחזה פניך. וכל אשתדלותיה דדוד לאתחזאה בהאי אבן כדקא יאות לגבי דלעילא.

תא חזי, אברהם אתקין צלותא דצפרא ואודע טיבו דמאריה בעלמא. ואתקין הוה שעתא בתקונהא כדקא יאות דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. יצחק אתקין צלותא דמנחה ואודע בעלמא דאית דין ואית דיין דיכול לשנבא ולמידן עלמא.

דף עב ע"ב

יעקב אתקין צלותא דערבית, ובגין צלותא דא אתקין מה דלא אתקין בר נש מקדמת דנא כדקא יאות. בגין כך שבח גרמיה ואמר (דף עב ע"ב) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. דעד הוה שעתא לא שוי לה אחרא כוותיה.

ובגין כך ויקח את האבן אשר שם מראשותיו וישם אותה מצבה. מאי מצבה דהוה נפילה ואוקים לה. ויצוק שמן על ראשה. דהא ביעקב תליא מילתא למעבד יתיר מכל בני עלמא. אתא רבי יהודה ונשקיה, אמר ליה וכל האי ידעת (והיך) ואת משתדל בסחורתא ומנח חיי עלמא. אמר ליה דהוה דחיקא לי שעתא, ואית לי תרין בנין וקיימין כל יומא בבי רב ואנא אשתדלנא על מזונייהו ולמיהב לון אגר למורייהו בגין דישתדלון באורייתא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

פתח ואמר, (מלכים א ב) ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותפון מלכותו מאד. מאי שבחא דא. אלא דאתקין אבן שתיה ושוי עלה קדש הקדשים וכדין ותפון מלכותו מאד. וכתיב, (בראשית ט) וראייתה לזכור ברית עולם. דהא קודשא בריך הוא תיאובתא דיליה בה תדיר, ומאן דלא אתחזי בה לא אעיל קמי מאריה. ועל דא כתיב וראייתה לזכור ברית עולם.

וראייתה. מאי וראייתה, רזא הוא פמא דאת אמר (יחזקאל ט) והתוית תיו על מצחות וגו'. לאתחזאה עליהו. ואיכא דאמרי דא רשימו דאת קדישא די בבשרא.

אמר רבי יהודה ודאי כלא הוא. (ד"א הכי) אבל האי קשת דאתחזי בעלמא ברזא עלאה קיימא. וכד יפקון ישראל מן גלותא זמינא האי קשת לאתקשטא בגוונוי ככלה דא דמתקשטא לבעלה. אמר ליה ההוא יודאי כף אמר לי אבא כד הוה מסתלק מעלמא (אמר לי) לא תצפי לרגלי דמשיחא עד דיתחזי האי קשת בעלמא (ד"א ל"ג בענא) מתקשטא בגוונוי גהירין ויתנהיר לעלמא. וכדין צפי ליה למשיח.

מנלן, דכתיב וראייתה לזכור ברית עולם. והשתא דאתחזיא בגוונין חשוכין מתחזיא לדוכרנא (והיא לזכור) דלא ייתי מבול. אבל בההיא זמנא אתחזייתא בגוונין גהירין ומתקשטא בתקונא ככלה דמתקשטא לבעלה וכדין לזכור ברית עולם וידכר קודשא בריך הוא להאי ברית דאיהו בגלותא ויקים לה מעפרא הדא הוא דכתיב, (הושע ג) ובקשו את יי אלהיהם ואת דוד מלכם. וכתיב, (ירמיה ל) ועבדו את יי אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם, אשר אקים מעפר פמא דאת אמר, (עמוס ט) אקים את ספת דוד הנופלת. ועל דא וראייתה לזכור ברית עולם ולאקמא לה מעפרא.

ואמר הכי אבא דבגין כף אדכר באורייתא פורקנא דישראל ודכורנא דילה. ודא הוא דכתיב, (ישעיה נד) אשר נשבעתני מעבור מי נח עוד על הארץ פן נשבעתני מקצוף עליך ומגער בך:

ויהיו בני נח היוצאים מן התבה. רבי אלעזר אמר פיון דכתיב ויהיו בני נח. אמאי אמר היוצאים מן התבה. וכי בגין אחרנין הוו ליה דלא נפקי מן תיבותא. אמר ליה רבי אבא אין. דהא לבתר אולידו בנוי בנין. דכתיב ואלה תולדות שם וגו'. ואנון לא נפקי מגו תיבותא. ובגין כף פתיב היוצאים מן התיבה שם חם ויפת.

רבי שמעון אמר אילו הוינא שכיח בעלמא כד יהיב קודשא בריך הוא ספרא דחנוך בעלמא וספרא דאדם, אתקיפנא דלא ישתכחון ביני אנשא, בגין דלא חיישו כל חכמאן לאסתכלא בהו וטען במלין אחרנין לאפקא מרשו עלאה לרשו אחרא. והשתא הא חבימי עלמא ידעין מלין וסתמין לון ומתתקפי בפולחנא דמאריהון.

וְהֵאֵי קָרָא אֲשַׁכְחָנָא בְּרוּז דְּרוּזִין. (תּוּספֹּתָא) דְּכַד אֲתַעַר חֲדוּה דְּכָל חֲדוּן טְמִירָא סְתִימָא סְבִתָּא דְּסִבְתִּין אֲנְהִיר מְנִיָּה נְהִירוּ דְּקִיקָא. חֲדוּה דְּכָל חֲדוּן נְהִיר לְיִמִּינָא בְּמִשָּׁח רְבוּת עֲלָאָה. וְנְהִיר לְשְׁמַאלָא בְּחֲדוּוה דְּחִמְרָא טַב, נְהִיר לְאַמְצְעִיתָא בְּחֲדוּוה (ד”א דַּאֲרוּוָּנָא) דְּתֵרִין סְטֵרִין. רוּחַ אֲתַעַר וְרוּחַ סְלָקָא וְאַתִּיָּהִיב בְּרוּחָא.

דָּף עַג ע”א

דְּבִקוּן דָּא בְּדָא. תְּלַת עָאֲלִין בְּתֵלַת. מְגוּ תְּלַת נְפָקָא חַד בְּרִית דְּדְבָקָא בְּבְרִית. אֲתַעְבְּרַת רוּחַ דְּסְלָקָא, מִתַּעְבְּרַת מְנִיָּה. כַּד אֲתִיָּהִיבַת בְּתֵרִין סְטֵרִין אֲתַדְבָּקוּ רוּחָא בְּרוּחָא (דָּף עַג ע”א) וּמִתַּעְבְּרִין מִתְּלַת בְּנִין. וְנַח וְתִיבָה נְפָקוּ מְנִיָּהוּ תְּלַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְּתְּלַתָּא (דְּלֵתָּא) עֲלָאִין, וְאַלִּין אֲנוּן דְּנְפָקוּ מְגוּ תִיבּוּתָא שֵׁם וְחַם וְיַפְתָּ. שֵׁם דְּבַסְטֵר יְמִינָא, חַם דְּבַסְטֵר שְׁמַאלָא. יַפְתָּ אֲרוּוֹנָא דְּכָלִּיל לֹוּן.

וְחַם הוּא אָבִי כְּנַעַן. זֹוּתָּא דְּדִהָבָא תַּחוּת קַסְטִיפִין. אֲתַעְרוּתָא דְּרוּחָא מְסַאָבָא דְּנַחֲשׁ קְדָמָתָה. וּבְגִין כַּךְ רְשִׁים וְאָמַר, וְחַם הוּא אָבִי כְּנַעַן. דְּאִיִּתִּי לְוֹטִין עַל עֲלָמָא. הֵהוּא כְּנַעַן דְּאַתְלִטָּא. הֵהוּא כְּנַעַן דְּאַחֲשִׁיף אֲנַפִּי בְּרִיִּין.

וּבְגִין כַּךְ (כִּלְהוּ) לָא נְפִיק מְגוּ כְּלָלָא דְּכִלְהוּ אֲלָא דָּא דְּכִתִּיב וְחַם הוּא אָבִי כְּנַעַן. הֵהוּא דְּאַחֲשִׁיף עֲלָמָא, וְלָא כְּתִיב בְּכִלְלָא דָּא וְשֵׁם הוּא אָבִי כַךְ אוּ יַפְתָּ הוּא אָבִי כַךְ, אֲלָא מִיָּד קַפִּץ וְאָמַר וְחַם הוּא אָבִי כְּנַעַן. וְדָאִי.

וְעַל דָּא כַּד אֲתָא אַבְרָהָם מֵהַ כְּתִיב (בְּרַאשִׁית יב) וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאַרְצָא. דְּעַד לָא הוּוּהּ קִיּוּמָא דְּאַבְהָן וְלָא אָתוּ זִרְעָא דִּישְׂרָאֵל בְּעֲלָמָא, דִּיפּוּק שְׁמָא דָּא וַיִּיעוּל שְׁמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא. כַּד הוּוּ זְכָאִין יִשְׂרָאֵל אַקְרִי אַרְעָא עַל שְׁמָא דָּא אַרְצָא יִשְׂרָאֵל. כַּד לָא זְכוּ אַקְרִי אַרְעָא עַל שְׁמָא אַחְרָא, אַרְצָא כְּנַעַן.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ט) וַיֹּאמֶר אַרְוּר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאַחִיו. דְּאִיהוּ אִיִּתִּי לְוֹטִין עַל עֲלָמָא. וּבְנַחֲשׁ מֵהַ כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ג) אַרְוּר אֲתָהּ מִכָּל תְּבַהֲמָה. הֵיִינוּ דְּכִתִּיב עֶבֶד עֲבָדִים. וְעַל דָּא כְּתִיב שֵׁם חַם וְיַפְתָּ. תְּלַת אֲלִין בְּנֵי נַח הַיּוֹצֵאִים מִן הַתִּיבָה כְּדָקָאֲמַרִּינָן:

שְׁלֶשָׁה אֵלֶּה בְּנֵי נַח. קִיּוּמָא דְּכָל עֲלָמָא, קִיּוּמָא דְּרוּזָא עֲלָאָה. וּמַאֲלָה נְפָצָה כָּל הָאָרְצָא. הֵיִינוּ רוּזָא (דָּא) דְּתְּלַת גּוּוֹנִין עֲלָאִין. דְּכַד הֵהוּא נְהָר דְּנְגִיד וְנְפִיק אֲשְׁקִי לְגַנְתָּא בְּחִילָא דְּתְּלַת אֲלִין עֲלָאִין. וּמִתְּמָן אֲתַפְּרִשֵׁן גּוּוֹנִין דְּלֵתָּא כָּל חַד וְחַד כְּלִיל בְּחִבְרִיָּה, לְאַחְזָאָה דִּיקְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַפְּשֵׁט לְעִילָא וְתַתָּא, וְאִיהוּ חַד בְּעֲלָאִי וְתַתָּאִי.

אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר תְּלַת גּוּוֹנִין אֲלִין בְּכָל אֲנוּן דְּאַתִּיִן מְסִטֵר דְּקְדוּשָׁה, וּמְחִיזוּ דְּתְּלַת גּוּוֹנִין אֲלִין מִתְּפָרְשָׁן לְכָל אֲנוּן דְּאַתִּיִן מְסִטֵרָא דְּרוּחָא אַחְרָא. וְכַד תְּסַתְּפַל בְּרוּזָא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דדרגין תשכח היך מתפרשן גוונין לכל אנון סטרין עד דעיילין לתתא ברזא דאנון שבועה ועשרין צנורין (סטרי) דדשי דחפיין לתהומי.

וכלא ידיעא לחכימין עליונין. זכאה חולקהון דצדיקניא דקודשא בריך הוא אתרעי ביקריהון וגלי לון סטרין עלאין דחכמתא, עליהו כתיב, (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם.

פתח רבי אלעזר ואמר (ישעיה כה) יי אלהי אתה ארוממך אודה שמך פי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן. כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא ביקרא דקודשא בריך הוא ולשבחא ליקריה. בגין דכל מאן דידע לשבחא למאריה כדקא יאות, קודשא בריך הוא עביד ליה רעותיה. ולא עוד אלא דאסגי ברכאן לעילא ותתא.

ועל דא מאן דידע לשבחא ליה למאריה וליחדא שמיה, חביב הוא לעילא וחמיד לתתא וקודשא בריך הוא משתבח ביה (נ"א ביקריה), ועליה כתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר:

ויחל נח איש האדמה ויטע כרם. רבי יהודה ורבי יוסי. חד אמר מגן עדן (אתרכבת) אתתרכת ונציב לה הכא. וחד אמר בארעא הות ועקר לה ושתל לה, ובההוא יומא עבדת איבין וניצת לבלבין וענבים והוה סחיט לה ושתי מן חמרא ורוי.

דף עג ע"ב

רבי שמעון אמר רזא דחכמתא איהו הכא בהאי קרא. כד בעא נח למבדק בההוא חובא דבדק אדם הראשון. לאו לאתדבקא ביה, אלא למנדע ולא תקנא עלמא ולא יכיל. סחט ענבים למבדק בההוא כרם. פיון דמטא להאי, (ד"א כדין) וישכר ויתגל. ולא הוה ליה חילא למיקם. ובגין כך ויתגל גלי פרצה דעלמא דהוה סתים. בתוך אהלה כתיב בה"א. ועל דא כתיב ואל תקרב אל פתח ביתה. בתוך (דף עג ע"ב) אהלה דההוא כרם.

כגוונא דא בני אהרן דתנינן שתויי יין הוון. וכי מאן יהיב לון חמרא בההוא אתר למשתי. אי סלקא דעתך דאנון חציפין הוון דרוו חמרא. לאו הכי, אלא ודאי מההוא חמרא רוו דכתיב, (ויקרא י) ויקריבו לפני יי אש זרה. כתיב הכא אש זרה וכתיב התם (משלי ז) לשמרך מאשה זרה וכלא חד מלת.

וכן כגוונא דא וישת מן היין וישכר ויתגל. ועל דא אתער חם אבי כנען כמה דאתמר ואתיהיב אתר לכנען לשלטאה, ומאי דהוה הדין צדיק ברזא דברית סרוו. ותניא דאעבר מיניה ההוא קיומא.

ובגין כך אמר ארור דהא לווטין אתערו בקדמיתא על ידיה בעלמא. (ועל דא ויאמר ארור כנען דהא לווטין ייתון על עלמא כקדמיתא). עבד עבדים יהיה כמא דאת אמר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ארור אתה מכל הבהמה וגו'. כלא יתתקן לזמנא דאתי והוא לא יתתקן. וכלא יפקון לחירו והוא לא יפוק. ורזא איהו לאנון דידעי ארחוי ושבילי דאורייתא.

פתח ואמר (תהלים נא) כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד. כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא מחובייהו מקמי קודשא בריך הוא. דהא לבתר דחטא בר נש רשים הוא חוביה לעילא ולא אתמחק בר בתוקפא דתויבתא סגיא. כמה דאת אמר, (ירמיה ב) כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך בורית נכתם עונך לפני.

תא חזי, פיון דחב בר נש קמי קודשא בריך הוא זמנא חדא עביד רשימו. וכד חב ביה זמנא תניינא אתתקף ההוא רשימו יתיר. חב ביה זמנא תליתאה אתפשט תהוא כתמא מסטרא דא לסטרא דא, כדין כתיב נכתם עונך לפני.

תא חזי, דוד מלכא פיון דחב קמי קודשא בריך הוא על עסקא דבת שבע, חשיב דההוא חובא אתרשים עליה לעלמין. מה כתיב, (שמואל ב יב) גם יי העביר חטאתך לא תמות. (קודשא בריך הוא) אעבר ההוא רשימו מקמיה.

אמר ליה רבי אבא והא תנינן דבת שבע דיליה דוד מלכא הות מן יומא דאתברי עלמא, אמאי יהבה קודשא בריך הוא לאוריה החתי מן קדמת דנא. אמר ליה הכי אורחוי דקודשא בריך הוא אף על גב דאתתא אזמינא ליה לבר נש למהוי דיליה, אקדים אחרא ונסיב לה עד דמטא זמניה דהאי. פיון דמטא זמניה, אתדחייא האי דנסיב לה מקמי האי אחרא דאתי לבתר ואסתלק מעלמא. וקשי קמיה קודשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא עד לא מטי זמניה מקמי האי אחרא.

ורזא דבת שבע דאתייהבת לאוריה החתי (כדאמרן) בקדמיתא, פוק ודיק ותשפח. אמאי אתייהבת ארעא קדישא לכנען עד לא ייתון ישראל. ותשפח מלה דא. וכלא רזא חדא איהו ומלה חדא.

תא חזי, דוד אף על גב דאודי על חוביה ותב בתויבתא, לא אעדי לביה ורעותיה מאנון חובין דחב, ומההוא חובא דבת שבע, בגין דדחיל עלייהו תדיר דילמא גרים חד מנייהו ויקטרג עליה בשעתא דספנה. ובגין כך לא אנשי לון מיניה ומרעותיה.

דבר אחר כי פשעי אני אדע כלהו דרגין דתליין בהו חובי בני נשא אני אדע. וחטאתי נגדי תמיד דא פגימו דסיהרא דלא נפקא מסאובתא עד דאתא שלמה ואתנהירת באשלמותא. וכדין אתבסם עלמא ויתיבו ישראל לרחצן דכתיב, (מלכים א ה) וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו. ועם כל דא וחטאתי נגדי תמיד. ולא אתפסק מעלמא. עד דייתי מלכא משיחא לזמנא דאתי כמה דאתמר (זכריה יג) ואת ריח הטומאה אעביר מן הארץ:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הוא היה גבור ציד לפני יי על פן יאמר כנמרוד גבור ציד לפני יי. תא חזי, הוא הוה גבר תקיף. לבושי דאדם הראשון הוה לביש והוה ידע למיצד צידה דברייתא בהו.

אמר רבי אלעזר נמרוד הוה מפתה לברייתא למיהו בתר פולחן דעבודה זרה והוה שליט באנון לבושי ונצח בני עלמא והוה אמר דאיהו שליטא בעלמא ופולחן ליה בני נשא. ואמאי אקרי שמייה נמרוד דמרד במלכא עלאה דלעילא דמרד בעלמי ומרד בתתאי.

דף עד ע"א

באנון (דף עד ע"א) לבושי שליט על כל (ד"א שאר) בני עלמא ומלך בהו ומרד במאריה ואמר דאיהו שליטא דעלמא והוה מפתה לברייתא אבתריה עד דמשך בני נשא למיפק מבתר פולחנא דמארי עלמא. אמר רבי שמעון באילין לבושי ידעי בהו חברייתא רזא עלאה:

מתניתין. ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים. רבי שמעון פתח (מלכים א ו) והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהבנותו. (האי קרא אית לאסתכלא ביה), והבית בהבנותו. וכי לא הוה בני ליה שלמה וכלהו אומנין דהוו תמן, מהו בהבנותו.

אלא כף הוא כמה דכתיב, (שמות כה) מקשה תיעשה המנורה. אם היא מקשה מהו תיעשה. אלא ודאי כלא באת וניסא אתעביד איהו מגרמיה. פיון דשראן למעבד עבידתא אוליה לאומנין למעבד בה מה דלא הוה ידעין מקדמת דנא.

מאי טעמא בגין דברכתא דקודשא בריך הוא שרא על ידיהו, ועל דא כתיב בהבנותו איהו אתבני מגרמיה, דהוא אולפא אולפן לאומנין היאך שראן למעבד, ולא אסתלק מעינייהו רשימו דההוא עבידתא ממש ומסתכלאן ביה ועבדי עד דאתבני כל ביתא.

אבן שלמה מסע נבנה. שלמה כתיב חסר יו"ד אבן שלמה ודאי. מסע דאתנטיל ואתייתא ושרייתא עלייהו ואתעביד עבידתא (מסע דאתנטיל ועביד עבידתא), מסע דאנטיל ידן למעבד דלא מדעתיהו. כתיב הכא מסע וכתיב התם (במדבר י) ולמסע את המחנות. ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע. בגין דשמיר בזע כלא ולא אשתמע מלה, דלא אצטריכו לשאר מאנין למעבד. וכלא באת וניסא הוה.

אמר רבי שמעון כמה חביבין אנון מלי דאורייתא. ופאה חולקיה מאן דאתעסק בהו וידע למיהו (ביה) בארץ קשוט. והבית בהבנותו. כד סלקא ברעותא דקודשא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ברוך הוא למעבד יקרא ליקריה, סלקא מגו מחשבה רעותא לאתפשטא, ואתפשט מאתר דאיהי מחשבה סתימא דלא אתידע.

עד דאתפשט ושרייה לבי גרון אתר דאיהו נביע תדיר ברזא דאיהו רוח חיים. וכדין כד אתפשטת ההיא מחשבה ושרייה באתר דא, אקרי ההיא מחשבה אלהים חיים. דכתיב, (ירמיה י) הוא אלהים חיים.

עוד בעא לאתפשטא ולא תגליא מתמן נפקו אש"א ורוח"א ומי"א פליקן כחדא, ונפק יעקב גבר שלים ואיהו קול חד דנפיק ואשתמע. מהכא מחשבה דהוה סתימא בחשאי אשתמע לאתגליא.

עוד אתפשטת האי מחשבה לאתגליא. ובטש האי קול ואקיש בשפוון, וכדין נפקא דבור, דאשלים כלא, וגלי כלא. אשתמע דכלא איהו ההיא מחשבה סתימא דהות לגו וכלא חד.

פיון דמטא אתפשטותא דא ואתעביד דבור בתקיפא דהווא קלא, פדין והבית בהפנותו. פאשר נבנה לא פתיב אלא בהפנותו בכל זמנא וזמנא. אבן שלמה כמה דאתמר. וכתיב, (שיר השירים ג) בעטרה שעטרה לו אמו.

מסע דנפקא מלגו ושרייה ונטיל לבר, נפקא מלעילא ושרייה ונטיל לתתא. ומקבות והגרזן כל כלי ברזל. אלין שאר דרגין תתאין דכלהו תליין ביה ולא אשתמעו ולא אתקבלן לגו כד איהי סלקא לאתחדא לעילא ולינקא מתמן. ודא הוא בהפנותו. וכדין כד איהי ינקא, פלהו קיימי בחדוותא וינקין ואתמליין ברכאן. וכדין קיימין עלמין פלהו ברזא חדא ביחודא חד, ולא הוי בהו בכלהו עלמין פירודא. לבתר דנטלי חולקהון כל חד וחד פלהו מתפשטן ומתפרשן לסטרייהו למה דאתמנן.

דף עד ע"ב

תא חזי, ויהי כל הארץ שפה אחת וגו' (דף עד ע"ב) לבתר מה פתיב ויהי בנסעם מקדם. מההוא קדמאה דעלמא. וימצאו בקעה בארץ שנער. דהא מתמן מתפרשן לכל אנון סטרין, ואיהו ריש מלכו לאתבדרא.

ואי תימא הא פתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד. ודאי הכי הוא דכיון דנטלי מתמן הוי פירודא, וכד אנון פנישין תמן לינקאה לא הוי פירודא. וכד נטלין הוי פירודא, דכתיב ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה כמה דאתמר.

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים דהא פדין עלמא ביסודא ועקרא ושרשא חדא ומהימנותא חדא ביה בקודשא בריך הוא. מה פתיב ויהי בנסעם מקדם

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

מִקְדָּמָאָה עֲקָרָא דְעֵלְמָא מְהִימְנוּתָא דְכֻלָּא. וַיִּמְצְאוּ בְקַעָה. מְצִיָּאָה אֲשַׁפְחוּ וַנִּפְקוּ בָּהּ מִתְּחֹת מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה (וימצאו).

תָּא חֲזִי, נְמֻרֹד מַה כְּתִיב בֵּיהּ וְתֵהִי רֵאשִׁית מַמְלַכְתּוֹ בְּבַל. דְּהָא מִתְּמַן נָטַל לְאַתְאֲחֵדָא בְּרִשׁוֹ אַחְרָא. וְהֵכָא וַיִּמְצְאוּ בְקַעָה בְּאַרְצָא שְׁנַעַר מִתְּמַן נָטְלוּ בְּלִבְיַיהוּ לְאַפְקָא מְרִשׁוּתָא עֲלָאָה לְרִשׁוֹ אַחְרָא:

סְתֵרִי תוֹרָה (דף ע"ד ע"ב) קוּמְטוּרָא דְהֶרְמָנָא מְמַלְלָן בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ דְּמִלְאכֵי הַשְּׂרָת אֲשֶׁתְּמוּדְעָן בֵּיהּ וְלֹא הוּוּ מְמַלְלִין בְּלִישׁוֹן אַחְרָא. בְּגִין כִּף כְּתִיב וְעַתָּה לֹא יִבְצָר מֵהֶם וְגו'. דְּאַלְמְלִי מְשִׁתְּעָאן בְּלִישׁוֹן אַחְרָא דְּמִלְאכֵי עֲלָאִי לֹא הוּוּ אֲשֶׁתְּמוּדְעָן בֵּיהּ, גִּרְע חֲשִׁיבוּ דְּאַנּוּן חֲשְׁבִין לְמַעֲבַד. בְּגִין דְּעוּבְדָא דְשִׁדְדִין לָאו אִיהוּ אֵלָא בְּרַגְעָא חֲדָא לְחֻזוּ בְּנֵי אַנְשָׁא וְלֹא יִתִּיר.

וּדְבָרִים אַחְדִּים. דְּהוּוּ יְדַעִין דְּרַגִּין עֲלָאִין כָּל חַד וְחַד עַל בּוּרְיָהּ וְלֹא אֲתַחֲלַף לְהוּוּ דְּרַגָּא וּבְגִין כִּף כְּתִיב וּדְבָרִים אַחְדִּים. וּבְגִין כִּף אֲתִיעֵטוּ בְּעֵיטָא בִישָׂא עֵיטָא דְּחַכְמָתָא דְּכְתִיב הִבֵּה נִבְנָה לְנוּ עִיר וּמִגְדָּל. כֻּלָּא בְּרֹזָא דְּחַכְמָתָא הוּא, וּבְעוּ לְאַתְקַפָּא בְּאַרְעָא סְטָרָא אַחְרָא וְלִמְפַלַח פּוּלְחָנָא דִּילֵיהּ. בְּגִין דְּהוּוּ יְדַעִין דְּהָא כָּל דִּינִין בִּישִׁין מִתְּמַן נַחְתִּין לְעֵלְמִין. וּבְעֵינִין לְדַחֲוִי דְּרַגָּא דְּקַדְשָׁא.

עֵי'ר וּמִגְדָּל, דָּא חַכְמָתָא עֲלָאָה. (ד"א דהא) הוּוּ יְדַעִי דְשִׁמָּא קְדִישָׂא לֹא אֲתַתְקַף בְּאַרְעָא, אֵלָא בְּעִיר וּמִגְדָּל. עֵי'ר דְּכְתִיב, (שמואל ב ה) (מ"א ח) עִיר דָּוִד הִיא צִיּוֹן וְגו'. מִגְדָּל דְּכְתִיב (שיר השירים ד) כְּמִגְדָּל דָּוִד צִוְּאָרְךָ. וּבַחַכְמָתָא עֲבָדוּ לְמַהוּי שְׁלִטְנָא דְּסְטָרָא אַחְרָא בְּאַרְעָא דְּדַחֲוִיָּא (ד"א לדחייא) אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ מֵאַתְרֵיהּ. וְלַמְהוּי דִּיּוֹרָא לְסְטָרָא אַחְרָא בְּאַרְעָא.

וְנַעֲשֶׂה לְנוּ שֵׁם. כְּמַה דְּאַחֲדָא (ד"א דאחרא) אִיהוּ שֵׁם לְעֵילָא, נְתַקִּיף לָהּ בִּינְנָא לְמַהוּי שֵׁם בְּאַרְעָא. פֶּן נִפּוּץ. יְדִיעָה הוּוּ יְדַעִין דִּיתְבַּדְרוּן מַעַל אִפִּי אַרְעָא. וּבְגִין כִּף הוּוּ מִתְּיַחֲדִין לְמַעֲבַד עֲבִידְתָּא דָּא בְּחַכְמָה.

סְטָרָא אַחְרָא אִיהוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא תוֹקְפָא דְּזוּהֶמָּא דְּדִינָא קְשִׂיא. וְכְמַה דְּאַדָּם חַב (ביה) בְּהוּ וְאַתְקִפוּ בְּגִינְיָה עַל עֵלְמָא. אוּף הֵכִי אַנּוּן עֲבָדִין דְּאַתְתְּקִף יִתִּיר. דְּכְתִיב אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם. בְּנוּי דְּאַדָּם קְדָמָאָה דְּאִיִּתִי וְאַשְׁלִיט סְטָרָא אַחְרָא עַל עֵלְמָא סְטָרָא בִישָׂא. כְּמַה דְּסְטָרָא דְּקְדוּשָׁה לָאו שְׁלִטְנִיהּ בְּהָאִי עֵלְמָא אֵלָא בְּעִיר וּמִגְדָּל. אוּף הֵכִי חֲשִׁיבֵי אַנּוּן לְמַבְנֵי עִיר וּמִגְדָּל לְמַשְׁלֵט הָאִי סְטָרָא בִישָׂא בְּעֵלְמָא:

וַיִּרְדּוּ יִי לְרֵאוֹת. (דף עה ע"א) נַחַת הָאִי שְׁמָא דְּקְדִישָׂא לְמַחְזִי (על) עוּבְדֵיהוֹן דְּבְנֵינָא דְּבָנוּ. וְאַנּוּן הוּוּ מְמַלְלָן בְּלִשׁוֹן קְדָשׁ לְגַבֵּי כָּל אַנּוּן דְּרַגִּין קְדִישִׁין וְהוּוּ מְצַלִּיחִין. כִּיּוֹן דְּנַחְתָּת קְדָשָׁה אֲתַבְּלָבוּ כָּל אַנּוּן דְּרַגִּין. עֲלָאִין נַחְתוּ וְתַתְּאִין סְלִיקוּ. וְלֹא הוּוּ קְיִימִין בְּאַרְח מִיִּשְׂרַח כְּמַה דְּהוּוּ. וּלְבַתֵּר בְּלָבֵל לִישְׁנָהוֹן בְּע' לִישׁוֹן וְאַתְבַּדְרוּ לְכָל סְטָרֵי עֵלְמָא.

חַד מְמַנָּא הוּא בְּרַקִּיעָא וּבִיהּ קְיִימִין כָּל (ד"א ל"ג אַנּוּן) מְפַתְחוּ דְּעוּבְדֵי עֵלְמָא. וְאִיהוּ קְיִימָא זְמִין בְּשַׁעֲתֵי וְרַגְעֵי דִּיּוֹמָא. וְאַנּוּן הוּוּ יְדַעִין בְּרֹזָא דְּחַכְמָתָא גְּנוּזָא דְּהָאִי מְמַנָּא. וְהוּוּ פְתַחֵי וְסָגְרֵי וּמְצַלְחֵי בְּעוּבְדֵיהוֹן בְּמִימְרָא דְּפּוּמָהוֹן. כִּיּוֹן (דאסתכלא) דְּאַתְבְּלָבֵל מִימְרָא דְּלָהוֹן, כֻּלָּא אֲתַמְנַע

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מנייהו. ואתר מתקן אשכחו בההוא בקעה. סטרא דסטרינ: וימצאו בקעה. אתר מתקן להאי (ד”א ל”ג ההוא) סטרא בישא דבעו אנון לאתקפא ואתמנעו. תוקפא (דיליה) דההוא סטרא הוה תליא לאתפרעא בההיא בקעה עד דנטלא תמן חילין ומשיריין כגוונא דאנון דבנו קרתא ומגדלא ואתיהבו (כלא) בלהו בידהא. ואתקטלו תמן אנון דלא בעו למיפק בק”ץ הימין. אתבהילו ונפלו בקץ הימין. בההוא אתר דאתחלש תקפא בקדמימא בהאי בקעה. ועל דא פתיב, (יחזקאל לו) והיא מלאה עצמות. ואתתקפת בההוא צולמא דאקים נבוכדנצר. ואתבר תוקפא לבתר באנון גרמין ובההוא צולמא. דאנון קדמאי קיימו וקמו על רגליהון. וההוא צולמא אתבר. וכדין ידעו כל עמין דעלמא דלית אלוה בר קודשא בריך הוא בלחודוי. ותו דאתקדש שמייה על דא דחנניה מישאל ועזריה וכלא בחד יומא. ועל דא פתיב, (ישעיה כט) והקדישו את קדוש יעקב וגו’, (עד כאן סתרי תורה)

ויאמרו הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם. רבי חייא פתח (ישעיה נז) והרשעים כים נגרש וגו’. וכי אית ים נגרש. אין, דכד ימא נפקא מתקוניה ואזיל (בלא הבלא) בלא חבלא, כדין נגרש ואתתרך מאתריה, כמאן דרוי חמרא ולא יתיב על בורייה וסלקא ונחתא. מאי טעמא בגין פי השקט לא יוכל, ויגרשו מימיו רפש וטיט. דמפקו מימיו כל ההוא טינא דימא וכל טנופא לשפוותיה.

דף עה ע”א

כגוונא דא אנון רשעים דנפקא מארחא דתקנא ואזלי כרוי חמרא בלא תקונא, דנפקי מאורח מישר לאורח עקים. מאי טעמא, בגין פי השקט לא יוכל. דהא עקימו דארחייהו גרים לון למהך בלא תקונא ובלא שכיכו. ולא עוד אלא דכל רוגזא דידהו בשעתא דאמרי מלה מפומייהו ההוא מלה רפש וטיט בלהו מפקי טנופא וגייעולא מפומייהו לבר עד דמסתאבי (דף עה ע”א) ומסאבי לון.

תא חזי, ויאמרו הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים. לית הבה אלא הזמנה בעלמא. נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים. בלהו בעיטא בישא אתו לסרבא ביה בקודשא בריך הוא. בשטותא אתו (איהו) בטפשו דלבא.

אמר רבי אבא שטותא נסיבו בלבייהו. אבל בחכמה דרשיעו אתו בגין לנפקא מרשו עלאה לרשו אחרא ולאחלפא יקריה ליקרא נוכראתה. ובכלא אית רזא דחכמתא עלאה.

הבה נבנה לנו עיר ומגדל. תא חזי, כד מטו להאי בקעה דאיהו רשו נוכראתה ואתגלי להו אתר דשלטנותא דא תקיע בגו נוני ימא. אמרו הא אתר למיתב ולאיתקפא לבא לאתהנאה ביה תתאי. מיד הבה נבנה לנו עיר. נתקין באתר דא עיר ומגדל.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. אֶתֶר דָּא (יהיב לון) יְהֵא לֵן לְדַחְלָא וְלֵא אַחְרָא, וְנִבְנֶה לְאֶתֶר דָּא עֵיר וּמַגְדָּל. לְמָה לֵן לְסַלְקָא לְעֵילָא דְלֵא נִיכּוּל לְאַתְהֵנָּא מִנָּה. הָא הֵכָא אֶתֶר מִתְקַנָּא. וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם דְּחָלָא לְמַפְלַח תַּמָּן. פֶּן נַפּוּץ לְדַרְגִין אַחְרָנִין וְנִתְבַּדֵּר לְסִטְרֵי עֲלָמָא:

וַיֵּרֶד יי לְרֵאוֹת אֶת הָעֵיר וְאֶת הַמְּגִדָּל דָּא הוּא חַד מֵאַנּוּן עֶשֶׂר זְמַנִּין דְּנַחְתָּא שְׂכִינְתָּא לְאַרְעָא. וְכִי מַה הוּא לְרֵאוֹת וְלֵא הוּוּ יַדַּע מְקַדְמַת דְּנָא. אֲלֵא לְרֵאוֹת לְאַשְׁגַּחא בְּדִינָא כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, (שמות ה) יֵרָא יי עֲלֵיכֶם וַיִּשְׁפֹּט. אֶת הָעֵיר וְאֶת הַמְּגִדָּל. הֵכָא אֵית לְאַסְתְּכָלָא. דְּהָא לֵא כְּתִיב לְרֵאוֹת אֶת בְּנֵי הָאָדָם. אֲלֵא לְרֵאוֹת אֶת הָעֵיר וְאֶת הַמְּגִדָּל. אֲמַאי. אֲלֵא בְּשַׁעְתָּא דְאַשְׁגַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדִינָא, בְּקַדְמִיתָא יִשְׁגַּח בְּדַרְגָּא דְלְעֵילָא, וְלִבְתֵּר בְּדַרְגָּא דְלְתַתָּא. בְּקַדְמִיתָא בְּעֵלְאֵי וְלִבְתֵּר בְּתַתָּאֵי. וּבְגִין דְּהָאֵי מְלָה מְטָא לְעֵילָא, אֲשַׁחְוּתָא דְלְעֵילָא הוּוּ בֵּיה בְּקַדְמִיתָא דְכְּתִיב לְרֵאוֹת אֶת הָעֵיר וְאֶת הַמְּגִדָּל.

אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם. מֵאֵי בְּנֵי הָאָדָם בְּנוּי דְאָדָם קַדְמָאָה דְמֵרַד בְּמַרְיָה וְגַרְם מוֹתָא לְעֲלָמָא. אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם בְּנִינָא וְדֵאֵי אָמְרוּ (גרמו) וּבְעוּ לְמַבְנֵי לְעֵילָא.

דף עה ע"ב

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח (ואמר) (יחזקאל מו) כֹּה אָמַר יי אֱלֹהִים שְׁעַר (דף עה ע"ב) הַחֲצַר הַפְּנִימִית הַפּוֹנֶה קְדָיִם יְהִי סְגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח. הָאֵי קָרָא אֵית לְאַסְתְּכָלָא בֵּיתָה. וְאִיהוּ רְזָא כְּמָה דְאַתְמָר. יְהִי סְגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה. אֲמַאי (וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח וגו'. אמאי יהיה סגור כל אנון יומין דששת ימי המעשה).

אֲלֵא אֲלִין יָמֵי חוּל. דְתַרְעָא דָּא יְהִי סְגוּר דְלֵא לְאַשְׁתַּמְשָׂא חוּל בְּקוּדְשָׁא. וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח. דְּהָא כְּדִין שְׁמוּשָׁא (דקודשא בריך הוא) דְקוּדְשָׁא בְּקוּדְשָׁא. וְכְדִין אֲתַנְהִיר סִיְהָרָא לְאַתְחַבְּרָא בְּשִׁמְשָׁא.

תָּא חֲזִי, תַרְעָא דָּא לֵא אֲתַפְתַּח בְּאַנּוּן שְׁתָּא יוֹמֵי דְחוּל. בְּגִין דְּהָא בְּאַנּוּן יוֹמֵי דְחוּל עֲלָמָא תַתָּאָה אֲתַנּוּן וְשְׁלֵטִין כָּל אַנּוּן שִׁית יוֹמִין דְחוּל עַל עֲלָמָא בְּרַ בְּאַרְעָא דִישְׂרָאֵל.

וְאַנּוּן דְשְׁלֵטִי לֵא שְׁלֵטִי בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא בְּגִין דְהַשְׁעַר הַזֶּה אִיהוּ סְגוּר. אֲבַל בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ כְּלָהוּ מִתְעַבְּרִין וְלֵא שְׁלֵטִין בְּגִין דְהַשְׁעַר הַזֶּה אִיהוּ פְתוּחַ וְעֲלָמָא אִיהוּ בְּחֻדוּהָ וְאַתְנּוּן מִתַּמָּן וְלֵא אֲתִיְהִיב עֲלָמָא לְרִשׁוֹ אַחְרָא.

וְאֵי תִימָא דְכָל אַנּוּן שִׁית יוֹמִין אַנּוּן שְׁלֵטִין בְּלַחֲוֵדִיְהוּ. תָּא חֲזִי, הַפּוֹנֶה קְדָיִם. עַד לֵא יְקוּמוּן לְשְׁלֵטָאָה אִיהוּ אֲסִתְכָל תְּדִיר בְּעֲלָמָא. אֲבַל לֵא אֲתַפְתַּח לְאַתְנּוּנָא עֲלָמָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מקודשא בר ביומא דשבתא וביומא דחדשא. וכלהו יומין פלהו אתדבקן ביומא דשבתא ואתזנו מתמן. דהא (ד"א ל"ג כדן) ביומא דשבתא פלהו תרעין פתיחן ונייחא אשתכח לכלא לעלאי ותתאי. תא חזי, וירד יי לראות. נחת מקודשא לחול (ורדיד פרישא) לאשגחא במה דבנו וקיימו קיומא לאתערא על עלמא לדחלא לון.

סדר הלימוד ליום ה חשוון [יום 35 בשנה]

רבי יצחק הוה יתיב קמיה דרבי שמעון. אמר ליה מה חמו אלין דעבדו שטותא דא למרדא ביה בקודשא בריך הוא וכלהו בעיטא חדא אתקיימו בדא. אמר ליה הא אתמר דכתיב ויהי בנסעם מקדם אתנטילו מעילא לתתא. אתנטילו מארעא דישראל ונחתו לבבל. אמרו הא הכא אתר למדבק.

ונעשה לנו שם וגו' ויתדבק סיועא דלתתא באתר דא. בגין דכד דינא אתי לאשראה בעלמא, הא אתר דא לקבליה. ומהכא אתהני עלמא ויתון. דהא לעילא דחיקו איהו לאתונא עלמא מגיה. ולא עוד אלא אנן נסק לרקיעא ונגח ביה קרבא דלא יחות (ביה) טופנא בעלמא כדבדקמיתא:

ויאמר יי הן עם אחד ושפה אחת לכלם. בגין דכלהו כחדא, בייחודא דכלהון יעבדון ויצלחון בעובדייהו. יתבדרון דרגין כל חד לסטריה. ובגין כך יתבדרון כל הני דלתתא. מה כתיב ויפץ יי אותם משם.

ואי תימא לישנהון אמאי אתבלבל (אתבדר ובלבל לון קודשא בריך הוא). אלא בגין דכלהון ממללין בלשון הקדש. ההוא לישנא קא עביד לון סיועא. בגין דבעובדא ובמלווא דפומא תליין מלין אלין לאדבקא כונה דלבא. ובדא עבדי סיועא לתהוא אתר דבעי לאקמא.

ועל דא אתבלבל לישנהון דלא יכילו לאתתקפא רעותהון בלשון הקדש. כיון דאתחלף לישנהון לא אצלחו בעובדא (כט א בס"ת) בגין דחילא דלעילא לא ידעי ולא אשתמודעי בר בלשון הקדש. וכד אתבלבל לישנא דלהון אתחלש חיליהון ואתבר תוקפא דלהון.

תא חזי, דהא מלה (דא) דאמרי תתאי בלשון הקדש, פלהו חילי שמאי ידעי ביה ואתתקפי ביה. ולישן אחרא לא ידעין ולא אשתמודעי ביה. ועל דא אלין כיון דאתבלבל לישנא דלהון, מיד ויחדלו לבנות העיר. דהא אתבר חילייהו ולא יכילו למעבד מדי ברעותא דלהון. (דניאל ב) להוי שמיה (די אלהא) (דקודשא בריך הוא) מברך מן עלמא ועד עלמא, די חכמתא וגבורתא די לההיא. דהא בגין (דא) דאנחית קודשא בריך הוא רזי דחכמתא לעלמא, אתקלקלו ביה בני נשא ובעו לאתגרא ביה.

דף עו ע"א

יהב חכמתא עלאה לאדם הראשון, ובההיא חכמה (דף עו ע"א) דאתגלי ליה ידע דרגין, ואתדבק ביצר הרע, עד דאסתלקו מגיה מבועי דחכמתא. ולבתר תב קמי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מאריה, ואתגליין ליה מנייהו ולא פקדמיתא. לבתר בההוא ספרא דיליה ידע חכמאן.
ולבטר אתו בני נשא וארגיו קמיה.

יהב חכמתא לנח ופלח בה לקודשא בריה הוא, לבתר מה פתיב וישת מן היין
וישכר ויתגל כמה דאתמר. יהב חכמתא לאברהם ופלח בה לקודשא בריה הוא.
לבטר נפק מניה ישמעאל דארגיו קמי קודשא בריה הוא. וכן יצחק נפק מניה עשו.
יעקב נסב תרין אחתן.

יהב חכמתא למשה מה פתיב ביה (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא. ולא הוה כמשה
שמש מהימן בכלהו דרגין ולא סטא לביה בתיאובתא דחד מנייהו. אלא קאים
במהימנותא עלאה פדקא יאות.

יהב חכמתא עלאה לשלמה מלכא. לבתר מה פתיב ביה (משלי א) משלי שלמה
(משלי ל) המשא נאם הגבר לאיתיאל לאיתיאל ואכל. אמר שלמה אתי אל וחכמתא
דיליה הוא. ואוכל ואיכול למעבד רעותי. לבתר (מלכים א יח) ויקם יי שטן לשלמה
וגו'.

תא חזי, בגין זעירו דחכמתא דאשכחו אלין מההוא חכמה דקדמאי, אתגרו ביה
בקודשא בריה הוא, ובנו מגדל ועבדו כל מה דעבדו. עד דאתבדרו מאנפי ארעא
ולא אשתאר בהו חכמה למעבד מידי. אבל לזמנא דאתי קודשא בריה הוא יתער
חכמתא בעלמא ויפלחון ליה בה תדא הוא דכתיב, (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן
בקרבכם ועשיתי. לאו פקדמאי דחבילו ביה עלמא. אלא ועשיתי את אשר בחקי
תלכו ואת משפטי תשמרו ועשיתם.

רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי בארחא. אמר ליה רבי יוסי לרבי חייא נפתח
באורייתא ונימא מלה. פתח רבי יוסי ואמר (דברים כג) כי יי אלהיך מתהלך בקרב
מחנה להצילך ולתת איביך לפניך והיה מחנהך קדוש ולא יראה בה ערות דבר ושב
מאחריך. כי יי אלהיך מתהלך, מהלך מבעי ליה. אלא כמא דאת אמר (בראשית ג)
מתהלך בגן לרוח היום. ודא הוא אילנא דאכל מניה אדם הראשון. מתהלך נוקבא
מהלך דכר.

ודא הוא דאזיל קמייהו דישראל כד הוו אזלי במדברא דכתיב (שמות יג) ויי הולך
לפניהם יומם וגו'. הוא דאזיל קמיה דבר נש כד אזיל בארחא. דכתיב, (תהלים פה)
צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. ודא הוא דאזיל קמיה דבר נש בשעתא דאיהו
זכי ולמה. להצילך ולתת אויביך לפניך. לאשתזבא בר נש בארחא ולא ישלוט ביה
אחרא.

ובגין כך לבעי ליה לפר נש לאסתמרא מחובוי ולדפאה לגרמיה. מאי דכיו דא.
דכתיב, (דברים כג) והיה מחנהך קדוש. מאי קדוש, קדושים מבעי ליה. אלא מחנהך

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

קדוש אלין שייפי גופא דגופא אתחבר ואתתקן בהו. ובגין כך ויהי מחניף קדוש. ולא יראה בך ערות דבר.

מאי ערות דבר. דא מלתא (ערייתא) דעריין. דדא הוא מלה דקודשא בריך הוא מאיס בה יתיר מכלא. פיון דאמר ולא יראה בך ערות, אמאי דבר. אלא הני חייבי עלמא דגעלי ומסאבי גרמייהו במלה דלהון דנפקי מפומייהו והא איהו ערות דבר.

וכל כך למה. בגין דאיהו אזיל קמך. ואי את עביד כדן, מיד ושב מאחריה, דלא זיל בהדך וייתוב מאחריה. ואנן הא אזלינן קמיה בארחה נתעסק במלי דאורייתא. דהא אורייתא אתעטרא על רישיה דבר נש ושכינתא לא אעדיאת מיניה.

דף עו ע"ב

פתח רבי חייא ואמר ויאמר ה' הן עם אחד ושפה אחת לכלם וגו' תא חזי, מה פתיב ויהי בנסעם מקדם. מאי מקדם. מקדמונו של עולם. וימצאו. ויראו מבעי ליה מאי וימצאו. אלא מציאה אשכחו תמן מרזי דחכמתא מקדמאי דאתנער תמן מן בני טופנא, ובה אשתדלו למעבד בההיא עבידתא דעבדו לסרבא ביה בקודשא בריך הוא, והוו אמרי בפומא ועבדי (דף עו ע"ב) עבידתא.

חמי מה פתיב הן עם אחד ושפה אחת לכלם. בגין דאנון בלבא חד ורעותא חד וממללי בלשון הקדש. ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות. ולית מאן דימנע עובדא דלהון. אבל מאי אעביד, אבל לון דרגין דלעילא, ולישן דלהון לתתא. וכדין אתמנע עובדא דלהון. ומה בגין דהוו ברעותא ולבא חד וממללי בלשון הקדש פתיב לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות, ודינא דלעילא לא יכיל לשלטאה בהו. אנון או חברייא דמתעסקין באורייתא, ואנון בלבא חד ורעותא חד, על אחת כמה וכמה.

אמר רבי יוסי מפאן לאנון מארי דמחלוקת לית לון קיומא. דהא כל זמנא (דאלין) דבני עלמא אלין עם אלין ברעותא חדא ולבא חד, אף על גב דמרדי ביה בקודשא בריך הוא, לא שלטא בהו דינא דלעילא. פיון דאתפלגו מיד ויפץ יי אותם משם וגו'.

אמר רבי חייא אשתמע דכלא במלה דפומא תלייא. דהא פיון דאתבלבל מיד ויפץ יי אותם משם. אבל בזמנא דאתי מה פתיב, (צפניה ג) כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יי ולעבדו שכם אחד ופתיב, (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ברוך יי לעולם אמן ואמן:

פרשת לך לך

”זֶהָר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

סִתְרֵי תוֹרָה (דף ע”ו ע”ב) תֵּאֲנָא בְּתוֹקְפָא דְהֶרְמֵנוּ דְמִלְכָּא, אֲנַצִּיב חַד אֵילְנָא רַבָּא וְתַקִּיף גּוּ נְטִיעֵן עֵלְאִין, נְטִיעַ אֵילְנָא דָּא, בְּתַרִּיסַר תְּחוּמִין אֶסְתַּחַר, בְּאַרְבַּע סְטֵרִין דְעֵלְמָא פְּרִישָׁא רַגְלִיהָ. ת”ק פְּרִסֵי מְטְלָנוּי, כָּל רְעוּתִין דְאַנּוּן פְּרִסִין בֵּיהּ תְּלִיין, כַּד אֲתַעַר הָאִי, כְּלָהוּ מִתְעַרְוּן בְּהַדִּיהָ לֵית מֵאן דְנִפְיֵק מְרַעוּתִיהָ לְבִתְרָא, כְּלָהוּ בְּרַעוּתָא חֲדָא בְּהַדִּיהָ, קָם מְלַעֲיָלָא (ס”א נְחִית) אֲתַנְחִית בְּמְטְלָנוּי לְגוּ יִמָּא. מִנִּיהּ יִמָּא (אֲתַגְלִי) אֲתַמְלִיָּא. אִיהוּ מְקוּרָא (דְכָל ד”א לְכָל) מִיַּיִן דְנִבְעִין. תְּחוּתִיהָ מִתְפַּלְגִין כָּל מִימּוּי דְבְּרַאשִׁית, שְׁקִי דְגִנְתָּא בֵּיהּ תְּלִיין.

כָּל נְשַׁמְתִין דְעֵלְמָא מִנִּיהּ פְּרַחִין. נְשַׁמְתִין אֵלִין עֵאלִין בְּגִנְתָּא לְנַחְתָּא לְהָאִי עֵלְמָא. נְשַׁמְתָּא כַּד נִפְקָא אֲתַבְּרָכָא בְּשַׁבַּע בְּרַכָּאן לְמַהוּי אָבָא (ד”א ל”ג לְרוּחָא וּדָם) לְגוּפָא (וּלְמַהוּי) בְּסַלְיָקוּ (דְדִיוֹקְנָא עֵלְאָה הִדָּא הוּא דְכַתִּיב וַיֹּאמֶר יי אֵל אֲבִרָם הָא נְשַׁמְתָּא עֵלְאָה אָבָא (ד”א ל”ג לְרוּחָא וּדָם) לְגוּפָא בְּסַלְיָקוּ) דְדִיוֹקְנָא עֵלְאָה.

כַּד בְּעִיא (נִפְשָׁא) לְנַחְתָּא לְהָאִי עֵלְמָא, אוֹמִי לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיטְר פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא וְלְמַעֲבַד רְעוּתִיהָ. וּמָסַר לָהּ מְאָה מִפְּתַחְתָּאן דְבְּרַכָּאן. (וּמוֹלְדַתְךָ דָּא גּוּפָא דְאֲתַקְרֵי אֵילְנָא דְחֵי דֵאִיהוּ תַרִּיסַר שְׁבַטִין עֵלְאִין. וּמִבֵּית אָבִיךָ דָּא שְׁכִינְתָּא. אָבִיךָ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁנֵאמַר (מְשַׁלִּי כַח) גּוּזַל אָבִיו וְאִמּוֹ וְאֹמַר אֵין פֶּשַׁע וְגו’). וְאֵין אָבִיו אֵלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאֵין אִמּוֹ אֵלָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךְ דָּא אִיהוּ הָאִי עֵלְמָא), (נ”א וּמוֹלְדַתְךָ דָּא אֵילְנָא דְחֵי, וּמִבֵּית אָבִיךָ תַרִּיסַר תְּחוּמִין שְׁבַטִין עֵלְאִין. אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךְ דָּא אִיהוּ הָאִי עֵלְמָא), (עַד כֵּאֵן סִתְרֵי תוֹרָה)

לָךְ לָךְ מְאַרְצָךְ וְגו’. רַבִּי אָבָא פָּתַח וְאָמַר, (יִשְׁעִיהָ מו) שְׁמַעוּ אֵלֵי אָבִירֵי לֵב הֲרַחוּקִים מְצַדְקָה. שְׁמַעוּ אֵלֵי אָבִירֵי לֵב, כְּמָה תְּקִיפִין לְבִייהוּ דְחֵיבִיָּא, דְחַמְאֵן שְׁבִילֵי וְאַרְחֵי דְאוֹרִייתָא וְלֹא מְסַתְפְּלֵן בְּהוּ, וְלְבִייהוּ תְּקִיפִין דְלֹא מְהַדְרִין בְּתִיבּוּבְתָא לְגַבֵּי מְרִיהוֹן, וְאַקְרוּן אָבִירֵי לֵב. הֲרַחוּקִים מְצַדְקָה דְמִתְרַחֲקֵי מְאוֹרִייתָא.

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר דְמִתְרַחֲקֵי מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַנּוּן רְחִיקִין מִנִּיהּ, וּבְגִין כְּךָ אֲקָרוּן אָבִירֵי לֵב. הֲרַחוּקִים מְצַדְקָה דְלֹא בְּעָאן לְקַרְבָּא לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין כְּךָ אַנּוּן רְחִיקִים מְצַדְקָה, כִּיִּין דְאַנּוּן רְחִיקִים מְצַדְקָה רְחִיקִים אַנּוּן מְשָׁלוּם דְלִית לוֹן שְׁלוּם. דְכַתִּיב, (יִשְׁעִיהָ מַח) אֵין שְׁלוּם אָמַר יי לְרַשָּׁעִים. מֵאִי טַעְמָא בְּגִין דְאַנּוּן רְחִיקִים מְצַדְקָה.

דָּף עו ע”א

תָּא חֲזַי, אֲבִרָהָם בְּעֵי לְקַרְבָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַתְקַרְב. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תְּהִלִּים מַח) אֶהְבֵּת צְדָק וְתִשְׁנָא רַשָּׁע. בְּגִין דְאַהֲב צְדָק וְשִׁנָּא רַשָּׁע אֲתַקְרַב לְצְדָקָה, וְעַל דָּא כְּתִיב, (יִשְׁעִיהָ מַח) אֲבִרָהָם אוֹהֲבֵי. מֵאִי טַעְמָא אוֹהֲבֵי, בְּגִין דְכַתִּיב אֶהְבֵּת צְדָק. רְחִימוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְרַחֲמִים (דָּף עו ע”א) לִיהָ אֲבִרָהָם מְכָל בְּנֵי דְרִיָּה דְהוּוּ אָבִירֵי לֵב וְאַנּוּן רְחִיקִים מְצַדְקָה כְּמָה דְאֲתַמַּר.

רבי יוסי פתח (תהלים פד) מה ידירות משכנותיך יי צבאות. כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא בפולחנא דקודשא בריך הוא. דהא כל בני נשא לא ידעי ולא מסתפלי על מה קאים עלמא. ואנון על מה קיימין. דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא עבד שמיא מאש וממים מתערבין כחדא ולא הוו גלדי. ולבתר אגלידו וקיימו ברוחא עלאה ומתמן שתיל עלמא, לקיימא על סמכין, ואנון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא, ובשעתא דההוא רוחא אסתלק פלהו מרפפין וזעין ועלמא ארתת הדא הוא דכתיב, (איוב ט) המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על אורייתא, דכד ישראל משתדלי באורייתא מתקיים עלמא ואנון קיימין וסמכין קיימין באתריהו בקיומא שלים.

תא חזי, בשעתא דאתער פלגות ליליא וקודשא בריך הוא עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, פלהו אילנין דבגנתא דעדן מזמרן ומשבחן קמיה. דכתיב, (דברי הימים א טז) אז ירננו עצי היער מלפני יי וגו'.

וכרזא קרי בחיל ואמר לכון אמרין קדישין עליונין, מאן מנכון דעייל רוחא באודנוי למשמע, ועינוי פקחין למחמי. ולביה פתוח למנדע, בשעתא דרוחא דכל רוחין ארים בסימו דנשמתא, ומתמן נפיק קלא דקליא, חילין אתבדר לארבע סטרי עלמא. א חד סליק לסטר חד. ב חד נחית לההוא סטר. ג (תיקונים עג, לעיל לב ב) חד עייל בין תרין. ד תרין מתערין מתערין בתלת. ה תלת עיילי בחד. ו חד אפיק גוויני. ז שית מנהון לסטר חד, ושית מנהון נחתי לההוא סטר. ח שית עיילי בתריסר. ט תריסר מתערין בעשרין ותרין. י שית פלילן בעשרה. יא עשרה קאים בחד.

דף עז ע"ב

ווי לאנון דניימי שנתא בחוריהון, לא ידעי ולא מסתכלאן איך יקומון בדינא דחושבן אתפקד, (דף עז ע"ב) כד אסתאב גופא, ונשמתא שטיא על אנפי דאורא דטיהרא, וסלקא ונחתא, ותרעין לא מתפתחן, מתגלגלן כאבנין בגו קוספיתא. ווי לון מאן יתבע לון, דלא יקומון בעדונא דא בגו דוכתי דענוגי דצדיקיא, אתפקדון דוכתייהו. אתמסרון בידי דדומה, נחתי ולא סלקי. עלייהו כתיב, (איוב ז) פלה ענן וילך בן יורד שאול לא יעלה.

בהחיא שעתא אתער שלהובא חד מסטר צפון ובטש בארבע סטרי עלמא ונחית ומטי בין גדפי דתרנגולא ואתער ההוא שלהובא ביה וקרי, ולית מאן דאתער בר אנון זכאי קשוט דקיימי ואתערו באורייתא. וכדין קודשא בריך הוא וכל אנון צדיקיא דבגו גנתא דעדן צייתי לקליהון. כמא דאת אמר, (שיר השירים ח) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויאמר יי אל אברם, מה פתיב לעילא (בראשית יא) וימת ה' על פני תרח אביו וגו'. מאי איריא הכא, אלא עד ההוא יומא לא הוה בר נש דמית בחיי אבוי בר דא, וכד אתרמי אברם לנורא אתקטיל ה', ובגין דא נפקו מתמן מאן קטיל לון לה', אלא פיון דרמו אברהם לנורא דכשדאי, אתגלי עליה קודשא בריך הוא ושזביה, והוה ה' אחוי קאי תמן.

אמרו כשדאי בגין זכותיה דה' אשתויב, מיד נפק שלהובא דאשא ואוקדיה לה', הדא הוא דכתיב וימת ה' על פני תרח אביו. ואית דאמרי זרעא דתרח לית אשא שלטא ביה, אבל נרמי לה' לנורא, ואי לא איתוקד ג' דע בודאי דלא שלטא נורא בזרעיה, מיד רמי ליה לה' לנורא ואתוקד והוה תרח אבוי קאים תמן הדא הוא דכתיב וימת ה' על פני תרח אביו.

בההוא יומא ידעו כל אומיא ולישניא דלא שיזביה לאברהם אלא קודשא בריך הוא דאיהו יחידאי דעלמא, והו מייטין בנייהו למשכניה דאברהם ואמרי ליה חמינן לה, דאת רחין בקודשא בריך הוא דאיהו רבוניה דעלמא, אוליף לבננא מאורחך דאת ידע, ועלייהו אמר קרא (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם).

תא חזי, מה פתיב ויקח תרח את אברם בנו ואת לוט בן ה' וגו'. ויצאו אתם מאור כשדים. ויצאו אתם, אתו מבעי ליה. דהא פתיב ויקח תרח וגו' מאי ויצאו אתם. אלא תרח ולוט עם אברהם ושרה נפקו דאנון הו עקרא למיפק מגו אנון חייביא, דכיון דחמא תרח דאברהם בריה אשתויב מגו נורא, אתהדר למעבד רעותיה דאברהם, ובגין כך ויצאו אתם תרח ולוט.

ובשעתא דנפקו מה פתיב ללכת ארצה כנען. דרעותא דלהון הוה למיתך תמן. מכאן אוליפנא כל מאן דאתער לאתדכא מסייעין ליה. תא חזי, דהכי הוא דכיון דכתיב ללכת ארצה כנען מיד ויאמר יי אל אברם לה' ועד דאיהו אתער בקדמיתא לא פתיב לה' לה'.

תא חזי, מלה דלעילא לא אתער עד דאתער לתתא בקדמיתא על מה דתשרי ההיא דלעילא, ורזא דמלה, נהורא אוכמא לא אתאחיד בנהורא חוורא עד דאיהי אתערית בקדמיתא, פיון דאיהי אתערית בקדמיתא, מיד נהורא חוורא שרייא עלה.

ועל דא פתיב (תהלים פג) אלהים אל דמי לה' אל תחרש ואל תשקט אל. בגין דלא יתפסק נהורא חוורא מעלמא לעלמין. וכן (ישעיה סב) המזכירים את יי אל דמי לכם. בגין לאתערא לתתא במה דישרי אתערותא דלעילא. וכן פיון דאתער בר נש אתערותא בקדמיתא פדין אתער אתערותא דלעילא. תא חזי, פיון דכתיב ויצאו אתם מאור כשדים וגו' מיד ויאמר יי אל אברם וגו'.

דף עח ע"א

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויאמר יי אל אברם לך לך, אמר רבי אלעזר לך לך, לגרמך לאתקנא גרמך, (לאתקפא) לאתקנא דרגא דילך. לך לך, לית אנת (ס"א כדאי) למיקם הכא בין חייבין אלין. ורזא דמלה לך לך (דף עח ע"א) דהא קודשא בריך הוא יהיב ליה לאברהם רוחא דחכמתא, והוה ידע ומצרף (צנורי) סטרי דיישובי עלמא, ואסתפל בהו ואתקל בתיקלא וידע חילין די ממנן על סטרי יישובא.

כד מטא לגו נקודה דאמצעייתא דיישובא תקיל בתיקלא ולא הוה סליק בידיה. אשגח למנדע חילא די ממנא עלה ולא יכיל לאתדבקא ברעותיה, תקיל כמה זמנין וחמא דהא מתמן אשתיל כל עלמא, אשגח וצרף ותקל למנדע וחמא דהא חילא עלאה דעלה לית ליה שעורא עמיק וסתים ולא או איהו פגונוי דסטרי דרגי דיישובא.

אשגח ותקיל וידע דהא כמה דמההיא נקודה אמצעייתא דיישובא מניה אשתיל כל עלמא לכל סטרוי. הכי נמי ידע דהא חילא דשרי עלה מתמן נפקו כל שאר חילין דממנן על כל סטרי עלמא, וכלהו ביה אחידן. כדין (בראשית יא) ויצאו אתם מאור פשדים ללכת ארצה כנען.

עוד אשגח ותקיל וצריף למיקם על ברירא דמלה דההוא אתר ולא הוה ידע ולא יכיל למיקם עלה לאתדבקא, כיון דחמא תוקפא דהאי אתר ולא יכיל למיקם עליה מיך ויבאו עד חרן וישבו שם.

מאי טעמא דאברהם. אלא דאיהו הוה ידע וצריף בכל אנון שלטנין מדברי עלמא בכל סטרו דיישובא, והוה תקיל וצריף אנון דשלטין בסטרי דיישובא מדברי ככביא ומזליהון, מאן אנון תקיפין אלין על אלין, והוה תקיל כל ישובי דעלמא (ולא) והוה סליק בידי. כד מטא להאי אתר חמא תקיפו דעמיקין ולא יכיל למיקם ביה. כיון דחמא קודשא בריך הוא אתערותא דיליה ותיאובתא דיליה. מיך אתגלי עליה ואמר ליה לך לך. למנדע לך ולא אתקנא גרמך.

מארצה, מההוא סטרא דיישובא דהוית מתדבק ביה. וממולדתך, מההוא חכמה דאת משגח ותקיל תולדתא דילך ורגעא ושעתא וזמנא דאתילידת ביה ובההוא כוכבא ובההוא מזלא. ומבית אביך, דלא תשגח בביתא דאבוך. ואי אית לך שרשא לאצלחא בעלמא מביתא דאבוך, בגין כך לך לך מחכמה דא ומאשגחותא דא.

תא חזי, דהכי הוא, דהא נפקו מאור פשדים והווי בתרן, אמאי יימא ליה לך לך מארצה וממולדתך. אלא עקרא דמלתא כמה דאתמר. אל הארץ אשר אראך. אראך מה דלא יכילת למיקם עליה ולא יכילת למנדע חילא דההיא ארעא דאיהו עמיק וסתים:

סתרי תורה ואעשך לגוי גדול האי ברכתא חדא, ואברכה תרין, ואגדלה שמך תלת, והיח ברכה ארבע. ואברכה מברכיה חמש, ומקללך אזור שית. ונברכו בך כל משפחות האדמה הא

”זֶהָר הַיּוֹמִי” לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

שָׁבַע. כִּיֹּן דְאַתְּבָרְכוּ בְּאֵלֵיךְ שָׁבַע בְּרַכָּאן, מַה כְּתִיב וַיִּלְךָ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יי לְנַחֲמָא לְהַאי עֲלָמָא כְּמַה דְאַתְּפָקְדָא. מִיָּד וַיִּלְךָ אִתּוּ לוֹט. דָּא אִיהוּ נַחֲשׁ דְאַתְּלִטִּיא וְאַתְּלִטִּיא עֲלָמָא בְּגִינֵיהּ דְּאִיהוּ קָאִים לְפִתְחָא לְאַסְטָאָה לְגוּפָא, וְלֹא תִפְעוּל נִשְׁמַתָּא פּוֹלְחָנָא דְאַתְּפָקְדַת עַד דְּיַעֲבֵרוּן עָלֶיהָ בְּהַאי עֲלָמָא ייג שְׁנִין, דְּהָא מִתְרִיסַר שְׁנִין וְלַעֲיִלָּא נִשְׁמַתָּא אֲתַעֲרַת לְמַפְלַח פּוֹלְחָנָא דְאַתְּפָקְדַת הָדָא הוּא דְכְּתִיב. וְאַבְרָם בֶּן חָמֵשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה. שָׁבַע וְחָמֵשׁ תְּרִיסַר אַנּוּן (וּתְרִין עֲלֵאִין עֲלֵיִהּ אַרְבַּע סְרֵי אַנּוּן).

וְכִדִּין אֲתַחֲזִיאת נִשְׁמַתָּא בְּהַאי עֲלָמָא. דְּאִיְהִי אֲתִיא מִחֻמֵּשׁ שְׁנִים דְּאַנּוּן תי"ק פְּרָסֵי דְאַיִלְנָא דְחִי. וְשִׁבְעִים שָׁנָה דָּא אִיהוּ תְּהוּא אִילְנָא מִמֶּשׁ דְּאִיְהוּ שְׁבִיעָאָה לְדְרָגִין וְשִׁבְעִין שָׁנָה אֲתַקְרִי. כִּדִּין נִפְקַת מִתְּהוּא זִוְהָמָא דְנַחֲשׁ וְעֵאלַת בְּפּוֹלְחָנָא קְדִישָׁא הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּצִאתוֹ מִחֶרֶן (יְמֵי ע' שָׁנָה לֹא סְפוּרוֹת חַיִּים מִתְּהוּא אַרְבַּע סְרֵי) מִתְּהוּא רוּגְזָא וְתוּקְפָא דְתְּהוּא (שֶׁטן) נַחֲשׁ דְּתְּהוּ אֲסִי לִיָּה עַד הַשְׁתָּא לְגוּפָא וְשִׁלְטָא עֲלוּי.

בְּאִילְנָא שְׁלִטָא עֲרָלָה תְּלַת שְׁנִין. בְּבֵר נֶשׁ תְּלַת סְרֵי שְׁנִין דְּאַקְרוּן שְׁנֵי עֲרָלָה, כִּיֹּן דְּאַעֲבֵרוּ עַל גּוּפָא אַנּוּן שְׁנִין וְאַתְּעֵבְרַת (ד"א וְאַתְּעֵרַת) נִשְׁמַתָּא לְמַפְלַח פּוֹלְחָנָא קְדִישָׁא, פְּקִידַת לְגוּפָא לְרַעוּתָא טְבָא, לְכַפּוּף לְתְּהוּא נַחֲשׁ דְּהָא לֹא יְכִיל לְשִׁלְטָאָה כְּמַה דְּתוּי, דְּכְּתִיב וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת שְׂרֵי אֲשֶׁתּוֹ וְגו' (אַבְרָם דָּא י' אֶת שְׂרֵי דָא ה'). י' דָּא נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא וְהוּא זִכְר. ה' דָּא נִשְׁמַתָּא דְנוֹקְבָא). דָּא גּוּפָא, דְּאִיְהִי לְגַבֵּי נִשְׁמַתָּא פְּנוּקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא. וְאַתּ ל״ט בֶּן אַחִיו דָּא (יִצְרַר הִרְע) נַחֲשׁ דְּלֹא אַעֲדִי כָּל כְּדָ מִן גּוּפָא, בְּגִין דְּבִקּוּתָא דְּגוּפָא לֹא אַעֲדִיו כָּל כְּדָ (זִמְנָא תְּהוּא) מַנְיָה, אֲבָל אֲתַעֲרוּתָא דְּנִשְׁמַתָּא אֲלִקֵי לִיָּה תְּדִיר וְאַתְרֵי בֵּיהּ וְאוּכַח לִיָּה וְכַפִּיָּה לִיָּה עַל פְּרַחֲיָה וְלֹא יְכִיל לְשִׁלְטָאָה.

וְאַתּ כָּל רְכוּשֵׁם אֲשֶׁר רְכָשׁוּ אֵלֵיךְ עוֹבְדִין טְבִין דְּעֵבִיד בֵּר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא בְּאַתְּעֵרוּתָא דְּנִשְׁמַתָּא. וְאַתּ הַנְּפֵשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן, תְּהוּא נֶפֶשׁ דְּתְּהוּת בְּדְבִקּוּתָא בְּקַדְמִיתָא בְּתַבְרוּתָא דְּתְּהִיא עֲרָלָה בְּהַאי גּוּפָא וְאַתְּקִין לָהּ לְבַתְרָא, דְּהָא לְבַתְרָא דְּתְּלִיסַר שְׁנִין וְלַעֲיִלָּא דְּנִשְׁמַתָּא אֲתַעֲרַת לְאַתְּקִנָּא לְגוּפָא, תְּרוּוִיְהוּ מִתְּקִנִין לְתְּהוּא נֶפֶשׁ דְּמִשְׁתַּתְּפָא בְּתוּקְפָא דְּנַחֲשׁ וְתַאוּבָתִיָּה בִּישָׁא הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְאַתּ הַנְּפֵשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן. וְעַם כָּל דָּא נִשְׁמַתָּא אֲתַקִּיפַת בֵּיהּ בְּתְּהוּא נַחֲשׁ לְתַבְרָא לִיָּה בְּתוּקְפָא בְּשַׁעֲבוּדָא דְּתְּשׁוּבָה (נ"א בְּשַׁעֲבוּדָא דְּאוּרִייתָא, וְאַמְשִׁיךְ לִיָּה לְגַבֵּי בְּתֵי כְּנַסִּיּוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת בְּגִין דְּלֹא יִתְּגַבֵּר עַל רוּחָא כְּדְּבִקְדִמִּיתָא) הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיַּעֲבֹר (הַכְּתוּב בְּדָף פ' אַחַר הַגְּלִיּוֹן שׁוּרָה ט"ו) (עַד כַּאן סְתֵרֵי תוֹרָה)

וְאַעֲשֶׂה לְגוּי גְּדוּל וְגו' וְאַעֲשֶׂה, בְּגִין דְּכְּתִיב לָךְ לָךְ. וְאַבְרָכְךָ, בְּגִין דְּכְּתִיב מֵאַרְצֶךָ. וְאַגְדִּלָּה שְׁמֶךָ, בְּגִין דְּכְּתִיב וּמְמוֹלְדֶתְךָ. וְהִיָּה בְּרַכָּה, בְּגִין דְּכְּתִיב וּמִבֵּית אָבִיךָ.

דָּף עַח ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי שמעון אמר ואעשה לגוי גדול מסטרא דימינא. ואברכה מסטרא דשמאלא ואגדלה שמך מסטרא דאמצעיתא. והיה ברכה מסטרא דארעא דישראל. הא הכא כרסייא דארבע סמכין דכלהו כליין ביה באברהם, מכאן ולהלאה ברכאן לאחריני דמתזני מהכא דכתיב ואברכה מברכך (דף עח ע"ב) ומקלף אאור ונברכו בך כל משפחות האדמה.

רבי אלעזר הוה יתיב קמיה דרבי שמעון אבוי, והוי עמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה. אמר ליה רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, האי דכתיב לך לך מארצה וממולדתך, פיון דכלהו נפקו למהך, אמאי לא אתמר ליה דכלהו יפקון. דהא אף על גב דתרח הוה פלח לעבודה זרה. פיון דאתער באתערותא טב למיפק בהדיה דאברהם, וחמינן דקודשא בריך הוא אתרעי בתיובתא דחייביא ושרא למיפק אמאי לא כתיב לכו לכם, אמאי לאברהם בלחודוי לך לך.

אמר ליה רבי שמעון, אי תימא דתרח כד נפק מאור פשדים בגין לאהדרא בתשובה הוה, לאו הכי. אלא כד נפק לאשתזבא נפק, דהוה פלהו בני ארעיה בעאן למקטליה. פיון דחזו דאשתזיב אברהם הוה אמרי ליה לתרח, אנת הוא דהוית מטעי לן באלין פסילין, ומגו דחלא דלהון נפק תרח, פיון דמטא לחרון לא נפק מתמן לבתר, דכתיב וילך אברם כאשר דבר אליו יי וילך אתו לוט, ואילו תרח לא כתיב (ביה וילך, אלא ויצא).

פתח ואמר (איוב לח) וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר. האי קרא אוקמוה, אבל וימנע מרשעים אורם, דא נמרוד ובני דריה דנפק אברהם מנייהו דהוה אורם. וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד.

דבר אחר וימנע מרשעים אורם, דא תרח ובני ביתיה. אורם, דא אברהם. האור לא כתיב אלא אורם דהוה עמהון. וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד דהוה מטעי אבתריה כל בני עלמא, ובגין כך כתיב לך לך. בגין לאנהרא לך ולכל אנון דיפקון מינך מכאן ולהלאה.

תו פתח ואמר, (איוב לז) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם. ועתה לא ראו אור, אימתי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא לאברהם לך לך מארצה וממולדתך ומבית אביך. בהיר הוא בשחקים. דבעא קודשא בריך הוא לאדבקא ליה לאברהם בהווא אור דלעילא ולאנהרא תמן. ורוח עברה ותטהרם. דהא לבתר תבו בתיובתא תרח וכל בני ביתיה (נ"א וכל בני מאתיה). בני ביתיה (נ"א בני מאתיה) דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן. תרח, דכתיב ואתה תבא אל אבותיך בשלום וגו'.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר תָּא חֲזִי, דְּהָא לָא כְּתִיב וַיֵּצֵא אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יי. אֵלָא וַיֵּלֶךְ. כַּמָּא דַּאת אָמַר לָךְ לָךְ, דְּהָא יֵצִיאַהּ בְּקִדְמִיתָא עֲבָדוּ דְכְּתִיב וַיֵּצֵאוּ אֹתָם מֵאוּר כַּשְׂדִּים לְלֶכֶת אֶרְצָה כְּנָעַן, וְהִשְׁתָּא כְּתִיב וַיֵּלֶךְ וְלֹא כְּתִיב וַיֵּצֵא.

כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יי, דְּאַבְטַח לִיה בְּכֻלְהוּ הַבְּטָחוֹת. וַיֵּלֶךְ אֲתוּ לֹוט, דַּאתְחַבֵּר עִמָּיהּ בְּגִין לְמִילָף מְעוּבְדוּי, וְעַם כָּל דָּא לָא אֹלִיף כּוּלֵי הָאֵי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר זְכָאִין אַנּוּן צְדִיקָא דְאֹלִפֵי אֶרְחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין לְמִיהָךְ בְּהוּ וְלְדַחֵלָא מְנִיָּה מִהֵוּא יוֹמָא דְדִינָא דְזִמִּין בַּר נֶשׁ לְמִיָּהּ דִּינָא וְחוּשְׁבִנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

דף עט ע"א

פְּתַח וְאָמַר, (איוב לו) בֵּיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ הָאֵי קְרָא אוּקְמוּהָ. אָבֵל (דף עט ע"א) תָּא חֲזִי בַּתְּהוּא יוֹמָא דְאֶשְׁלִימוּ יוֹמוֹי דְבַר נֶשׁ לְאַפְקָא מְעַלְמָא, הֵוּא יוֹמָא דְגּוּפָא אַתְּבַר וְנִפְשָׁא בְּעִיא לְאַתְּפָרְשָׁא מְנִיָּה, כְּדִין אַתְּיָהִיב רֶשׁוּ לְבַר נֶשׁ לְמַחְמֵי מַה דְלָא הוּוּה לִיה רֶשׁוּ לְמַחְמֵי בּוֹמְנָא דְגּוּפָא שְׁלֵטָא וְקָאִים עַל בּוֹרֵיָּיהָ.

וְכַדִּין קְיָיְמֵי עֲלִיה תֵּלַת שְׁלִיחֵן וְחֻשְׁבֵי יוֹמוֹי וְחוּבוֹי וְכָל מַה דְעֵבַד בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְהוּא אוּדֵי עַל כְּלָא בְּפוּמִיָּה, וְלְבַתֵּר הוּא חֲתִים עֲלִיה בִּיָּדִיה, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב בֵּיד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וּבִיָּדִיה כְּלָהוּ חֲתִימִין לְמִיָּדֵן לִיה (בַּתְּהוּא ד"א בַּהֵאֵי) עֲלָמָא עַל קִדְמָאֵי וְעַל בַּתְּרָאֵי עַל חֲדָתֵי וְעַל עֲתִיקֵי לָא אַתְנַשֵּׁי חַד מְנִיָּיָהוּ, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ. וְכָל אַנּוּן עוּבְדִין דְעֵבַד בְּהָאֵי עֲלָמָא בְּגּוּפָא וְרוּחָא הֵכִי נְמִי יָהִיב חוּשְׁבִנָא בְּגּוּפָא וְרוּחָא עַד לָא יִפּוּק מְעַלְמָא.

תָּא חֲזִי, כַּמָּא דְחִיָּיְבִיא אַקְשֵׁי קַדְל בְּהָאֵי עֲלָמָא הֵכִי נְמִי אֶפְלוּ בְּשַׁעְתָּא דְבְּעֵי לְנִפְקָא מִהָאֵי עֲלָמָא אַקְשֵׁי קַדְל. בְּגִין כֶּךָ זְכָאֵה הוּא בַּר נֶשׁ דִּילִיף בְּהָאֵי עֲלָמָא אֶרְחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין לְמִיָּהךְ בְּהוּ. וְחִיָּיְבָא אַף עַל גַּב דְאַסְתַּפֵּל בְּהַנִּי (נ"א דַּאֲשַׁתְּדַל בַּהֵדִי) צְדִיקָא אַקְשֵׁי קַדְל וְלֹא בְּעֵי לְמִילָף. וּבְגִין כֶּךָ אֵית לִיה לְצְדִיקָא לְמִתְקָף בֵּיה וְאַף עַל גַּב דְחִיָּיְבָא אַקְשֵׁי קַדְל הוּא לָא יִשְׁבּוּק לִיה וְאֵית לִיה לְאַתְקַפָּא בִּיָּדִיה וְלֹא יִשְׁבּוּק לִיה, דְּאֵי יִשְׁבּוּק לִיה יִתְּךָ וְיַחְרִיב עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, מִן אֶלִישַׁע דְדַחַה לְגַחְזֵי. וְכֵן בְּאַבְרָהָם כָּל זְמַנָּא דְהוּוּה לֹוט בְּהַדִּיה לָא אַתְחַבֵּר בְּהַדִּי רִשִׁיעָא, כִּיּוֹן דַּאֲתְפָּרֵשׁ מְנִיָּה מַה כְּתִיב וַיִּבְחַר לוֹ לֹוט אֵת כָּל כְּפָר הַיְרֵדוֹ, וְכְתִיב וַיַּאֲהֵל עַד סְדוּם. מַה כְּתִיב בַּתְּרִיה וְאַנְשֵׁי סְדוּם רָעִים וְחֻטָּאִים לִי מְאֹד.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אָמַר רַבִּי אַבָּא הָאֵי דְאִמְרַת וַיִּלֶּךְ אַבְרָם וְלֹא כָּתִיב וַיֵּצֵא אַבְרָם שְׂפִיר הוּא. אָבֵל סוּפָא דְקָרָא מַה כָּתִיב בְּצִאתוֹ מִחֶרֶן. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מִחֶרֶן כָּתִיב וְהָיָא יֵצִיאָהּ מֵאֶרֶץ מוֹלְדֹתוֹ הוּת בְּקִדְמִיתָא:

וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ. מַהוּ וַיִּקַּח, אֵלָּא אִמְשִׁיף לָהּ בְּמַלְי מַעֲלִייתָא, בְּגִין דְּלִית לִיהּ רִשׁוֹ לְבַר נֶשׁ לְאַפְקָא אֶתְתִּיהָ לְמִיחָהּ בְּאַרְעָא אַחְרָא בְּלֹא רְעוּתָא דִּילָהּ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר (במדבר כ) קַח אֶת אֶחָדָם (במדבר ג) קַח אֶת הַלְוִיִּם. וּבְגִין כֶּף וַיִּקַּח אַבְרָם מִשִּׁיף לָהּ בְּמַלְיָן וְאוֹדַע לָהּ אֶרְחִיחֹן דְּאַנּוֹן בְּנֵי דְרָא כַּמָּה בִּישִׁין. וּבְגִין כֶּף וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ.

וְאֵת לוֹט בֶּן אַחִיו. מַה חָמָא אַבְרָהָם לְדַבְקָא עִמִּיהּ לוֹט, אֵלָּא בְּגִין דְּצִפְפָּה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ דְּזָמִין לְמִיפְקַ מִנִּיהּ דוֹד. וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן. אֵלִין גְּרִים וְגִירוֹת דְּאֶתְקִינוּ נַפְשֵׁיהוּ, אַבְרָהָם מְגִייר גּוֹבְרִין וְשָׂרָה מְגִיירַת נָשִׁין וּמַעֲלָה עֲלִיהוֹן כְּאֵלוֹ עֲבָדוּ לְהוֹן.

דָּף עַט ע"ב

אָמַר רַבִּי אַבָּא אֵי הָכִי כַּמָּה בְּנֵי נֶשָׂא הוּוּ, אֵי תִימָא דְכִלְהוּ אֲזִלוּ עִמִּיהּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אֵין. (ובגין כלהו ד"א ובגין כך כלהו) בְּנֵי נֶשָׂא דְהוּוּ אֲזִלִין עִמִּיהּ כִּלְהוּ אֶקְרוּן (דָּף עַט ע"ב) עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם. וְהוּוּ מַעֲבַר בְּאַרְעָא וְלֹא הוּוּ דְחִיל דְכָתִיב וַיַּעֲבֵר אַבְרָם בְּאַרְצָן.

אָמַר לִיהּ רַבִּי אַבָּא אֵי הוּוּ כָּתִיב וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן הוּוּ אִמִּינָא הָכִי, אֵלָּא וְאֵת הַנֶּפֶשׁ כָּתִיב, אֵת לְאַסְגָּאָה זְכוּתָא דְכִלְהוּ נַפְשָׁן דְהוּוּ אֲזִלִין עִמִּיהּ, דְכָל מָאן דְּמוֹכַח לְאַחְרָא הוּוּא זְכוּתָא תְּלִיא בֵּיהּ וְלֹא אַעֲדֵי מִנִּיהּ, מְנַלְן דְכָתִיב וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן, זְכוּתָא דְאַנּוֹן נַפְשָׁן הוּוּ אֲזִיל עִמִּיהּ דְאַבְרָהָם. לָךְ לָךְ.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן מֵאֵי טַעְמָא דְגִלּוּיָא קִדְמָאָה דְאַתְגְּלִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא עֲלִיהּ דְאַבְרָהָם פְּתַח בְּלָךְ לָךְ, דְהָא עַד הָכָא לֹא מְלִיל עִמִּיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא, מֵאֵי טַעְמָא פְּתַח לָךְ לָךְ. אֵלָּא הָא קְאָמְרוּ דְרַמּוּ בְּחוּשְׁבַּנִּיהּ מָאָה דְהָא לְמָאָה שְׁנִין אֶתִּילִיד לִיהּ בֵּר.

אָבֵל תָּא חֲזִי, כָּל מַה דְעַבִּיד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא בְּאַרְעָא כְּלֹא רְזָא דְחִכְמָתָא אִיהוּ, בְּגִין דְאַבְרָהָם לֹא הוּוּ דְבִיק בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא כְּדִין כְּדָקָא חֲזִי, אָמַר לִיהּ לָךְ לָךְ, וְדָא רַמּוּ לְהַהוּא אֶתְר דְבְּעֵי לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדְיָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא, וְאִיהוּ דְרָגָא קִדְמָאָה לְאַעֲלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּוּא, בְּגִין כֶּף לָךְ לָךְ.

וְהָאֵי דְרָגָא לֹא יְכִיל אַבְרָהָם לְאַתְאַחַדָּא בֵּיהּ עַד דְיִיעוּל לְאַרְעָא דְתַמָּן יְקַבֵּל לִיהּ לְהַהוּא דְרָגָא, כְּגוֹוְנָא דָּא כָּתִיב, (שמואל ב ב) וַיִּשְׁאַל דוֹד בִּי לְאִמֵּר הַאֲעֲלָה בְּאַחַת

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

מַעֲרֵי יְהוּדָה וַיֹּאמֶר יי עֲלֵה וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֶעֱלֶה וַיֹּאמֶר חֲבֵרוֹנָה. וְכִי כִּיּוֹן דְּמִית שְׂאוּל וּמְלֻכוֹתָא אַתְחִזִּי לְדוּד אַמְאִי לָא קַבִּיל מְלֻכוֹתָא מִיַּד עַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

אַלָּא כִּלְא רְזָא דְחַכְמָתָא אִיהוּ, בְּגִין דְּדוּד לִית לִיה לְקַבְּלָא מְלֻכוֹתָא אַלָּא עַד דִּיתְחַפֵּר בְּאַבְהוֹן דְּאַנּוֹן בְּחִבְרוֹן וּכְדִין בְּהוּ יְקַבֵּל מְלֻכוֹתָא. וְעַל דָּא אַתְעַכְבַּ תְּמֵן שְׁבַע שָׁנִין בְּגִין דִּיקַבֵּל מְלֻכוֹתָא פְּדָקָא יְאוּת וְכִלְא בְּרוּזָא דְחַכְמָתָא וּבְגִין דִּיתְקַן מְלֻכוֹתֵיהּ. כְּגוּוֹנָא דָּא אַבְרָהָם לָא עָאֵל בְּקִיּוּמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַד דְּעָאֵל לְאַרְעָא.

חָמִי מַה כְּתִיב וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאַרְצָא. וַיַּעֲבֹר וַיִּלְךָ מִבְּעֵי לִיָּה, אַלָּא הֲכָא הוּא רְמֵז שְׂמָא קַדִּישָׁא דְאַתְחַתִּים בֵּיה עֲלָמָא בַּע"ב אַתּוּן גְּלִיפֵן דְכִלְהוּ בְשִׂמָּא דָּא. כְּתִיב הֲכָא וַיַּעֲבֹר וְכְתִיב הֲתֵם (שְׁמוֹת לָה) וַיַּעֲבֹר יי עַל פְּנֵיו וַיִּקְרָא:

סְתָרֵי תוֹרָה (ע"ט ע"ב מִקְב"ה עַד וַיַּעֲבֹר הוּא גְלִיּוֹן) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְמִיז חַכְמָתָא עֲלָאָה בְּאַבְרָהָם וּבִצְחָק, אַבְרָהָם דָּא נְשִׁמְתָא לְנְשִׁמְתָא וְאִיהִי (ס"א אב ורם), נְשִׁמ"ה דָּא הִיא שְׂרָה. לוֹט דָּא הוּא נַח"שׁ וּבֵת זוּגִיָּה דְהַהוּא סְמָאֵל. ר'ו"ח קַדִּישָׁא דָּא יִצְחָק. נַפ"שׁ קַדִּישָׁא דָּא רַבְקָה. יִצְ"ר הָרַע דָּא רוּחַ הַפְּהֻמָּה, וְעַל דָּא אַמְרַן שְׁלֵמָה בְּחַכְמָתֵיהּ (קַהֲלַת ג) מִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הַעוֹלָה הִיא וְגו' נַפְשׁ הַבְּהֵמִית דָּא נַפְשׁ מִסְטָרָא דִּיצַר הָרַע.

וְעַל דָּא אַמְרוּ (נ"א דַּהֲהוּא) דְאִיהִי נְשִׁמְתָא לְנְשִׁמְתָא אַתְעָרָא לְגַבְרָא בִּירָא"ה וּבְחַכְמָתָא, נְשִׁמְתָא אַתְעָרָא לְאִינִישׁ בְּבִינָה, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (אִיּוֹב כח) וַיֹּאמֶר לְאָדָם הֵן יֵרָאֵת יי הִיא חַכְמָה וְגו'. נְשִׁמ"תָּא אַתְעָרִי בְּתַשׁוּב"ה דְאַתְקָרִי בִּינָה וְאַקָרִי שְׂר"ה. וְרו"ח הוּא הַקוּ"ל וְאַתְקָרִי דַּעַת וְאַתְעָרִי לְאִינִישׁ דִּי סְלִיק קְלִיָּה בְּאוּרִיָּתָא, וְאַתְקָרִי תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְנַפְשׁ הַשְּׁכֵלִית אַתְעָר מְנִיָּה עוֹבְדִין טְבִין.

וּבְדוּגְמָא דָּא בְּרָא גּוֹפָא מְאַרְבַּע יְסוּדוֹת אִשׁ וְרוּחַ וְעַפְר וּמִים כְּגוּוֹנָא דְהוּא נְשִׁמְתָא לְנְשִׁמְתָא נְשִׁמָּה וְרוּחַ וְנַפְשׁ. מִים דָּא דְכַר וְדָא הוּא מִים מְתִיקִי דְקַדוּשָׁה, וְאִית מִים הַמְאַרְרִים דְאַנּוֹן יִצַּר הָרַע. אִית אִשָּׁא קַדִּישָׁא נּוֹקְבָא וְאִית אִשָּׁא נּוֹכְרָאָה אִשׁ זָרָה, וְעַל דָּא כְּתִיב וְאֵל יִבָּא בְּכָל עַת אֵל הַקַּדְשׁ, דְאִיהִי נּוֹקְבָתָא מִן יִצַּר הָרַע. רוּחַ קַדִּישָׁא אִיהוּ דְכַר. אִית רוּחַ מְסַאָבָא דָּא יִצַּר הָרַע שְׁנַאָמֵר (יִשְׁעִיָּה יד) כִּי מִשְׂרָשׁ נַחֵשׁ יִצַּא צַפְעָא. אִית עַפְרָא קַדִּישָׁא וְאִית עַפְרָא מְסַאָבָא.

וְעַל דָּא נְשִׁמְתָא דְאִיהִי תַשׁוּב"ה אַתְקִיפַת בֵּיה בְּהַהוּא נַחֵשׁ לְתַבְרָא לִיָּה בְּשַׁעֲפוּדָא דְתַשׁוּבָה וְאַמְשִׁיף לִיָּה לְבַתִּי כְּנַסִּיּוֹת וּלְבַתִּי מְדַרְשׁוֹת, וְאַנּוֹן אַרְבַּע יְסוּדֵי מְתַפְשְׁטִין לְכ"ב אַתּוּן אַחַה"ע בּוּמ"ף גִּיכ"ק דְטַלְנ"ת זִסְר"ץ. (עַד כַּאן גְּלִיּוֹן):

וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאַרְצָא עַד מְקוּם שְׂכָם. דָּא בִּי כְּנִישְׁתָּא אַתְר דְּדִיּוּרָא דְשְׁכִינְתָּא תְּמֵן כְּמָא דְאַתְרָא אַמְרַן, (בְּרַאשִׁית מו) וְאַנְ"י נְתַתִּי לָךְ שְׂכָם אַחַד, דָּא שְׁכִינְתָּא דְאַתְחִזִּי לִיָּה הוּאִיל וְאַתְקָרִי צְדִיק, דְהָא צְדִיק לָאו דִּיּוּרָה אַלָּא בְּתַדִּי צְדִיק, וְדָא הוּא עַד מְקוּם שְׂכָם. עַד אֵלוֹן מוֹרָה אֵלוֹ בְּתַי מְדַרְשׁוֹת דְאוּלְפִין וּמוֹרִים תְּמֵן תוֹרָה בְּרַבִּים.

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְהַכְנַעְנִי אֹז בְּאַרְץ. כְּדִין אֲתַבְּסֵם וְאֲתַתְּקֵן יִצְרַר הֲרַע בְּגוֹפָא בְּעַל פְּרַחֲיָה. דְּסִגְיֵאִין שְׁמֵהּ אֵית לִיָּה, וּבְגִינֵי כֶּךָ (אֲתַהֲדֵר) אֲדַכְּרַ בְּשְׁמֵהּ סִגְיֵאִין. אֹז בְּאַרְץ וּדְאִי וְאֲתַכְּפִיא בְּהַאי, בְּגִין דְּכְדִין אֵיהוּ גוֹפָא בּוֹמְנָא דְלֵא אֲתַעֲבֵר מְנִיָּה הֵהוּא נַחֲשׁ כָּל כֶּךָ, בְּגִין דְּבִקּוּתָא דְּגוֹפָא כְּדִין הַכְּנַעְנִי אֹז בְּאַרְץ, אֲמַאי אֲקָרִי כְּנַעְנִי, דְּאֲסַחֵר גוֹפָא לְדִינֵין בִּישׁוּן. וְנִשְׁמַתָּא קְיִימָא בְּהַאי עֲלָמָא (לֵאֲתַתְּקֵנָא אֹרְחֹוּ דְּגוֹפָא) כְּדִקָּא יֵאוּת בְּגִין לְמִזְבֵּי בֵּה, לְבַתֵּר כִּד נִפְקַת מֵהַאי עֲלָמָא אִי זְכָאת סְלָקָא לֵאֲתַרְהַ דְּנִפְקַת מִתְּמָן דְּכְתִיב אֵל מְקוּם הַמְזֻבַּח אֲשֶׁר עָשָׂה שָׁם בְּרֵאשׁוֹנָה וְכְתִיב אֵל הַמְּקוּם אֲשֶׁר הָיָה שָׁם אֶהְלֵה בְּתַחֲלָה. אֶהְלֵה בְּהָ"א.

וְהַשְׁתָּא אֵיהִי קְיִימָא בֵּין לְסְלָקָא לְעִילָא וּבֵין לְנַחְתָּא לְתַתָּא. (דְּכְתִיב) בֵּין בֵּית אֵל וּבֵין הָעֵי. אִי זְכָאת סְלָקָא אֵל מְקוּם הַמְזֻבַּח, אֲשֶׁר עָשָׂה שָׁם וְגו'. מֵאֵן עָשָׂה וּמֵאֵן מְזֻבַּח. אֵלָא אֲשֶׁר עָשָׂה שָׁם, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּאֵיהוּ עֵבֵד תְּמָן הַאי מְזֻבַּח וְאֲתַקֵּין לָהּ עַל תְּרִיסַר אַבְנֵין לְמַסְפַּר שְׁבֻטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיָה דְּבַר יְיָ אֱלֹהֵינוּ לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ וְדָאִי.

וּמְזֻבַּח דָּא עָשָׂה שָׁם בְּרֵאשׁוֹנָה כִּד אֲתַבְּרִי עֲלָמָא עֲלָאָה (עֲלָאָה) טְמִירָא לְכָל עֲלָמִין, וּמִכָּא"ל כְּהֵנָּא רַבָּא קָאִים וּמְקָרִיב עֲלָהּ קֶרְבָּנִין דְּנִשְׁמַתִּין, כִּיּוֹן (דָּף פ ע"ב) דְּנִשְׁמַתָּא סְלָקָא תְּמָן מֵה כְּתִיב וַיִּקְרָא שָׁם אֲבָרָם בְּשֵׁם יְיָ, נִשְׁמַתָּא קֶרְבָּנִי תְּמָן וְאֲצִרְרָא בְּצֹרָרָא דְּחֵי.

וְכָל דָּא, אִי זְכָאָה בְּהַאי עֲלָמָא לֵאֲתַתְּקֵנָא גוֹפָא כְּדִקָּא יֵאוּת וְלֵאֲכַפֵּיא (וְלֵאֲסַפֵּיא) תּוֹקְפָא דְּהֵהוּא לְטִיָּיא, עַד דְּאֲתַפְּרָשָׁא מְנִיָּה מֵה כְּתִיב, וַיְהִי רִיב בֵּין רוּעֵי מְקַנְהָ אֲבָרָם וּבֵין רוּעֵי מְקַנְהָ לוּט (דָּא יִצְרַר הֲרַע), דְּבְכָל יוֹמָא וַיּוֹמָא בְּהַאי עֲלָמָא, אֲנּוּן סִיעֵן וּמְנַהֲיָגִי דְּנִשְׁמַתָּא, וְאֲנּוּן סִיעֵן וּמְנַהֲיָגִין דְּיִצְרַר הֲרַע, אֲנּוּן בְּקִטְרוּגָא מְקִטְרָגִין אֵלִין בְּאֵלִין, וְכָל שְׁיִיפִין דְּגוֹפָא בְּצִעְרָא בִּינִיָּהוּ בֵּין נִשְׁמַתָּא וְהֵהוּא נַחֲשׁ דְּקָא מְגִיחִין קֶרְבָּא בְּכָל יוֹמָא. מֵה כְּתִיב וַיֹּאמֶר אֲבָרָם אֵל לוּט. נִשְׁמַתָּא אֲתַדְרָא לְגַבֵּי יִצְרַר הֲרַע וְאָמַר לִיָּה, אֵל נָא תְּהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינִיךָ וּבֵין רוּעֵי וּבֵין רוּעִיךָ, סְטֵרִין דִּילִי וְסְטֵרִין דִּילָךְ. כִּי אֲנָשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ, יִצְרַר טוֹב וַיִּצְרַר הֲרַע קֶרְבִּינָן דָּא בְּדָא, דָּא לִימִינָא וְדָא לְשְׁמָלָא.

הֵלָא כָּל הָאָרְץ לְפָנֶיךָ הִפְרָד נָא מְעַלִּי. סִגְיֵאִין חֲיִיבִיא אֲנּוּן בְּעֲלָמָא, זִיל וְשׁוּט אֲבַתְרִיָּהוּ וְאֲתַפְּרֵשׁ מְעַמִּי. אִם הִשְׁמָאֵל וְאִימִינָה וְגו'. וְאוֹכַח לִיָּה וְאֲעִיק לִיָּה בְּכַמְהָ קֶרְבִּין דְּעֵבִיד בְּהַדְּיָה בְּכָל יוֹמָא, עַד דְּכְתִיב וַיִּפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אַחִיו.

כִּיּוֹן דְּמַתְּפָרְשִׁין דָּא מִן דָּא מֵה כְּתִיב, אֲבָרָם יֹשֵׁב בְּאַרְץ כְּנַעַן. אֲתִישְׁבֵת נִשְׁמַתָּא בְּאֲנּוּן צְדִיקָא בְּיִשׁוּבָא טַב בְּשָׁלָם. וְלוּט יֹשֵׁב בְּעָרֵי הַכְּפָר, הֵהוּא לְטִיא מְקִטְרָגָא אֲזִיל לְקִטְרָגָא וְלֵאֲתַתְּחַבְּרָא בְּאֲתַר דְּחֲיִיבִיא תְּמָן דְּכְתִיב וַיֵּאֱחֵל עַד סְדוּם. מֵה כְּתִיב בְּתַרְיָה וְאֲנָשִׁי סְדוּם רָעִים וְחֲטָאִים לִּי מְאֹד. תְּמָן שְׂרִיא וְשׁוּי דִּיּוּרִיָּה בִּינִיָּהוּ לֵאֲתַתְּחַבְּרָא בְּהוּ לֵאֲסַטָּאָה לוֹן וְלֵאֲוֹבְדָא לוֹן. (וְאֲבַרְהָם בְּעוֹבְדִין טַבִּין בְּתַשׁוּבָה בְּאוּרִיָּתָא) (חֲסַר) (ס"א) בְּעוֹבְדִין בִּישׁוּן.

כִּיּוֹן דְּאֲשְׁתַּאֲרַת נִשְׁמַתָּא בְּלֵא מְקִטְרָגָא וְאֲתַדְכִּי גוֹפָא מֵהֵהוּא זוּהֵמָא, מִיָּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁרִי דִּיּוּרִיָּה בְּהַדְּיָה וַיִּרִית אַחְסַנְתָּא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, וְאֵית לִיָּה נִיּוּחָא בֵּין צְדִיקָא, וְהֵהוּא לְטִיא בֵּין אֲנּוּן רְשִׁיעִיא חֲטָאֵן בְּהַדְּיָה, עַד דְּלֵא הוּהּ פּוּרְקָנָא לְחוּבִיָּהוּ. מֵה כְּתִיב וַיִּשְׁמַע אֲבָרָם כִּי נִשְׁבָּה

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אָחִיו. וַיִּשְׁמַע אַבְרָם דָּא נִשְׁמַתָּא דְאַשְׁתְּאַרְתּ בְּדַכּוּי בְּגוּפָא. כִּי נִשְׁבַּה אָחִיו, דָּא יֵצֵר הָרַע דְנִשְׁבַּה
בֵּין אַנּוּן חֵיבִיא בְּחוּבִין סְגִיאיִן. וַיִּרְק אֶת חֲנִיכּוּי יְלִידֵי בֵיתוֹ, אֲלִין אַנּוּן צְדִיקָיִיא דְלַעֲאן בְּאוּרִייתָא
דְאַנּוּן שֵׁיפִי דְגוּפָא וְרִיזִין לְמִיחָד בְּהַדִּיהַ י"ח וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת, אֲלִין רַמ"ח שֵׁיפִין דְגוּפָא, וּשְׁבַעִין,
דְרוּזָא דְנִשְׁמַתָּא דְנִפְקָא מִתַּמָּן (ע"כ). בְּכֹלֵא אֲזַדְרוּ לְמַחָד תַּמָּן לְגַבֵּי אַנּוּן חֵיבִיא לְאַתְבָּא לֹון
(מַחוּבוֹי) מַחוּבִיהוּן.

מַה כְּתִיב וַיְרַדְף עַד דֵּן. רַדִּיף אֲבַתְרִייהוּ וְאוֹדַע לֹון דֵּינָא דִּהְהוּא עֲלָמָא וְעוֹנֵשָׁא דְגִיחַנְסַ, וְלֹא
יְהִיב דְמִיכּוּ לְעִינֵיהַ בִּימְמָא וּבְלִילֵיא עַד דְאוֹכַח לֹון לְאַנּוּן חֵיבִין וְאַתִּיב לֹון בְּתִיבְתָא לְגַבֵּי קוֹדֶשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. מַה כְּתִיב וַיֵּשֶׁב אֶת כָּל הַרְכוּשׁ, אֶתִּיב לֹון בְּתִיבְתָא שְׁלִימָא כְּדָקָא יֵאוּת.

וְגַם אֶת לוֹט אָחִיו וְגו'. אֲפֹלוּ לִהְהוּא יֵצֵר הָרַע אֲתַקִּיף בְּהַדִּיהַ עַד דְאַכְפִּייהַ בְּעַל כְּרַחִיהַ (וּלֹא)
וְאַמְתִּיק לִיהַ כְּדָקָא חֲזִי. כְּלֹא אֶתִּיב בְּתִיבְתָא שְׁלִימָתָא כְּדָקָא יֵאוּת, בְּגִין דְלֹא אֲשַׁתְּכַח יִמְמָא
וְלִילֵיא עַד דְאוֹכַח לֹון וְרַדִּיף לֹון עַל הֵהוּא חוּבָא דְחָאבוּ עַד דְתֵאבוּ בְּתִיבְתָא שְׁלִימָתָא כְּדָקָחוּ.

אַהֲדַרְנָא לְמִילֵי קַנְמָאי דְפִרְשֵׁתָא. כְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) מִצְאוּנֵי הַשּׁוֹמְרִים הַסּוֹכְבִים בְּעִיר וְגו'.
(תַּנּוּן כְּדוּגְמַת דְרַמִּיזוּ בְּאַבְרָהַם וַיִּצְחַק וּשְׂרָה וּרְבֵקָה יְדוּד, כְּדוּגְמָא דָּא רַמִּיזוּ בְּהַאי קְרָא (רוֹת א)
וּשְׁם הַאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וּשְׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וּשְׁם שְׁנֵי בָנָיו מַחְלוֹן וְכַלְיוֹן אִפְרַתִּים. אֱלִימֶלֶךְ דָּא נִשְׁמַתָּא
לְנִשְׁמַתָּא.) נַעֲמִי דָּא נִשְׁמָה, וְאַמָּאי אֲתַקְרִי נַעֲמִי, מִשּׁוּם (תְּהַלִּים צ) וַיְהִי נַעֲם יי אֱלֹהֵינוּ. מַחְלוֹן
דָּא רוּחָא קְדִישָׁא, וְלָמָּה אֲתַקְרִי מַחְלוֹן דְמַחְל לִיהַ קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. רוּחַ דָּא נִפְשׁ קְדִישָׁא, וְלָמָּה
אֲתַקְרִי רוּחַת עַל שְׁם תוֹר. כְּלִיּוֹן דָּא רוּחָא דְבַעֲרִי"א, וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֹמֹה עָלָיו הַשְּׁלוֹם (קְהֵלֶת
ג) רוּחַ הַבְּהֵמָה דָּא יֵצֵר הַרְ"ע. עַרְפָּה דָּא נִפְשָׁא דְשְׁמָאֲלָא בַת זוּגִיָה שֶׁל יֵצֵר הָרַע. וְלָמָּה אֲתַקְרִי
עַרְפָּה מִשּׁוּם כִּי עִם קִשְׁרוֹ עַרְףּ הוּא.

אִי זָכָה בַר נֶשׁ סִלְקָא נִשְׁמַתָּא עֲלָאָה, וְאִי לֹאוּ מִסְתַּלְקֵי אַנּוּן דוּבְרֵי נִשְׁמַתָּא וְרוּחָא וְאַשְׁתְּאַר
נִשְׁמַתָּא עֲלָאָה וְנִפְשׁ הַשְּׁכֵלִית, מַה כְּתִיב, (רוֹת א) וַתֵּצֵא מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִיְתָה שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כְלוּתֵיהַ
עָמָה וַתֵּאמֶר נַעֲמִי לְכַלּוּתֵיהַ שְׁבִנָּה בְּנֵתִי וְגו'. וַתֵּאמֶר רוּת אֶל תַּפְּגַעִי בִּי וְגו' וְעַרְפָּה שְׁבַה לְעָמָה
וְלֵאלֹהֵיהַ. תַּנּוּן עַבְד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְרוּשָׁלַם לְעִילָא כְּגוּוֹנָא דִירוּשָׁלַם דְלִתְתָא, בְּשׁוּרִין וּמַגְדָּלִין
וּפְתַחֲחִין פְּתִיחִין, וְאַנּוּן חוּמוֹת דְתַמָּן אִית עֲלֵיהוּ נְטְרִין (דָּף פֵּא ע"א) דְנְטְרֵי תַרְעֵי דְאַנּוּן חוּמוֹת
דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָה סב) עַל חוּמוֹתֵיךְ יְרוּשָׁלַם הַפְּקַדְתִּי שׁוֹמְרִים וְגו'. וּמִיכָאֵל כְּהֵנָּה רַבָּא עֲלָאָה מִכְּלָהוּ
נְטְרֵי תַרְעֵי דְאַנּוּן חוּמוֹת.

נִשְׁמָ"ה (דִּאֲתַקְרִי נַעֲמִי) כִּד נִפְקַת מֵהַאי עֲלָמָא, אִי זָכָאת עֲאֵלֶת בְּגַנְתָּא דְעַדְן דְאַרְעָא דְנִטַע
קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְרוּחֵיהוּן דְצְדִיקָיִיא כְּגוּוֹנָא דִּהְהוּא גַנְתָּא דְעַדְן דְלַעֲלֵא. וְתַמָּן כָּל צְדִיקָיִיא
דְעֲלָמָא.

וְכִד נִשְׁמַתָּא נִפְקַת מֵהַאי עֲלָמָא, עֲאֵלֶת בְּמַעְרְתָא דְכְּפֻלְתָּא דְתַמָּן אִיהִי פְתַחָא דְגַן עֵדֵן. פְּגַעַת
בְּאָדָם הָרֵאשׁוֹן וּבְאַנּוּן אֲבָהּן דְתַמָּן, אִי זָכָאת אִיהִי, חֲדָאן בַּהּ וּפְתַחֲחִין לָהּ פְתַחֲחִין וְעֲאֵלֶת. וְאִי לֹא
דְחִיין לָהּ לְבַר. (וּמָה הִיא אִמְרָה כִּד דְחִיין לָהּ לְבַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) מִצְאוּנֵי הַשּׁוֹמְרִים וְגו' אֲזֵלֶת.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

לבתר דאזלת תמן מקמי דאתיא לעלמא דא ויהיבת נר על רישיה שנאמר (איוב כט) בהלו נרו עלי ראשי כל מאן דחזון לה מזדעזעין ואמרי הזאת נעמי.

אתיבת היא ואמרה (רות א) אל תקראנה לי נועמי קראן לי מרה וגו'. אני מלאה הלכתי בהווא אתר וריקם השיבני " בלא תורה ובלא מעשים טובים דאעיל לי בגופא בישא למה תקראנה לי נעמי ויי ענה בי). ואי ז זכאת עיילת לגנתא דעדן, פיון דעיילת יתבא תמן בגנתא (אזדווגת באלימלך דא מחלון דדא רוח אזדווג ברות דדא נפש השכלית) ואתלבשו (ד"א ואתלבשת) תמן בלבוישא דדיוקנא דהאי עלמא ואתעדנת תמן.

סתרא דסתרין לחכימי לבא אתמסר. (ארבע) תלת דרגין אנון דאחידין דא בדא, ואלין אנון נפש (נשמתא לנשמתא נשמתא עלאה דאתקרי יו"ד) רוח ונשמה. (נפ"ש) נפש איהו חילא דגופא אתבני מניה. דכד בר נש אתער בהאי עלמא לאזדווגא בגוקביה כל שייפי מסתכמי (נ"א מתכנשי) ומתתקני לאתהנאה (לנשמה) תמן, והווא נפש ורעותא דיליה אסתפם ביה בהווא עובדא (ממש) ומשיך ליה להווא נפש ואעיל ליה תמן בהווא זרעא דאושיד.

ומגו רעותא ומשיכו דנפשא דמשיך תמן, אתמשך חילא אוחרא תמן מאנון דרגין דאתקרין אישי"ם, ועאל פלא במשיכו דהווא זרעא, ואתבני מניה גופא. ודא איהו חילא קדמאה תתאה דאנון (ארבע) תלת.

ובגין דהאי (נשמתא לנשמתא) נפש אקריב בדבקותא ויסודא דגופא, קרבנא דאתקריב לכפרא על נשמתא אתיהיבת חולקא לאנון דרגין דאישי"ם (דאתקרין רוח ונפש השכלית) בגין דמשיכו דחולקא דהווא (נשמה) נפש אתי מנייהו. והיינו דכתיב את קרבני לחמי לאשי (מהו לחמי לאשי דיהיב מזונא לאשי ודא הוא שפע מאור דאנון מתהנן מזוי השכינה) בגין דהווא כפרא דנפש נטלי חולקיהון. וכד מית בר נש בהאי עלמא, ההיא נפש לא אתעדני מן קברא לעלמין, ובחילא דא ידעי מתייא ומשתעו דא עם דא.

רוח איהו דמקיים לנפש בהאי עלמא. ואיהו משיכו דאתערותא דנוקבא לגבי דכורא פד אנון בתיאובתא חדא. וכדין אתערת לגבי דכורא בתיאובתא דילת, להאי רוח פגוונא דנוקבא לגבי דלתתא אשדיאת זרעא בתיאובתא לגבי דכורא. וסתרא דא (כד אשדיאת שפע בתיאובתא לגבי נוקבא והכא רזא) (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתת. והאי רוח (ונפ"ש ונשמ"ה ונשמת"א לנשמתא כד) נפקא מהאי עלמא (ואתפרשת מנפש) (אתפרשן י"ה אסתלק לגנתא דעדן בשמיא עלאה ומתלבש בדיוקנא עלאה מרקמא בכל גוונין) עאל לגנתא דעדן דבהאי עלמא (תתאה), ואתלבש תמן גו אורא דגנתא כמה דמתלבשי מלאכי עלאי פד נחתין להאי עלמא. בגין דאנון מהווא רוח הו דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'.

אוף הכי רוחא מתלבש בגן עדן דארעא בדיוקנא דהאי עלמא ותמן אתעדנת בכל עדוניהן, בגן עדן דא אית ציורין ודיוקנין דהאי עלמא. ואית ציורין ודיוקנין דעלמא עלאה, ותמן כל אנון צדיקייא אזלין ומתעדנין תמן, ובריש ירחי ושבתי אנון בעאן לסלקא לעילא. (דיוקנא דא מרו"ח

”זֶהָר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וּאִשׁ דְּבַחַי עֵלְמָא וּבְדִיּוֹקְנָא דָא אַתְעַדְנוּ בְּכַל עֲדוּנִין וּבְכַל זְמַנֵּי וִירַחֵי וּשְׁבַתֵּי אַסְתַּלְקוּ רֹוִחַ וּנְפִישׁ וּמִתְפַּשְׁטֵי מֵהַאי גּוּפָא וּמִתְלַבְּשֵי בְדִיּוֹקְנָא עֲלָאָה בְּגוּן עֲדוּן דְּלַעֲיֵלָא מִרְקָמָא בְּכַל גּוּוּנִין. בְּאֵן אַתְרַּהּ הוּא יִיָּהּ בְּלִבוּשָׁא דִּילִיָּהּ וְאִזְדוּוּגוּ כַּחְדָּא יְדוּדֵי וְאִנּוּן נִהְנִין מֵאֹרֶה שְׁכִינָהּ) וּבְמַצִּיעוּת גְּנֻתָא אִית עֲמוּדָא חֲדָא מִרְקָמָא בְּכַל גּוּוּנִין. וְהַהוּא רֹוִחַ כַּד בְּעָא לְסַלְקָא, אַתְפַּשְׁט תַּמָּן מֵהַהוּא לְבוּשָׁא (וּנְפִישָׁא אַשְׁתַּאֲרַת תַּמָּן בְּגוּפָא) וְעָאֵל גּוּ הַהוּא עֲמוּדָא (וּסְלַקְתָּ) וְסְלִיק לְעֵילָא גּוּ הַהוּא אַתְרַּה דְּנִפְקַת מִנִּיָּהּ, כְּדִכְתִּיב וְהָרוּחַ תָּשׁוּב וְגו'.

וְנִטִּיל לָהּ מִיכָאֵל כְּהֵנָּא רַבָּא וּמִקְרִיב לָהּ קְרַבְנָן בּוּסְמִין קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (וְאִתְתָּב אַתְרַּהּ תַּמָּן וּמִתְעַדְנָא בְּהַהוּא צְרוּרָא דְחַיִּי (יִשְׁעִיָּה סֵד) דְּעֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ וְגו'. לְבַתֵּר (דָּף פֵּא ע"ב) נַחְתָּא לְגוּ גְּנֻתָא דְאַרְעָא וּמִתְעַדְנָא בְּכַל עֲדוּנִין, וְאַתְלַבְּשַׁת בְּהַהוּא לְבוּשָׁא (וְאִזְדוּוּגָא בְּנִפְשָׁא דִּיִּדִיָּהּ) וְיִתְבָּא תַּמָּן בְּטוּרָא עַל חַד תַּרְיִן מִכְּמָה דְתוּת בְּקִדְמִיתָא. (וְדָא הוּא בַּחוּל וְאַסְתַּלְקָא בִּישִׁיבוּת דְּגַן עֲדוּן וּמִתְעַסֵּק בְּאוּרִייתָא וּבְכַל רִישֵׁי יַרְחֵי זְמַנֵּי וּשְׁבַתֵּי נַחְתָּא אִזְדוּוּגָא בְּנִפְשָׁא).

נְשִׁמָּה הִיא חֵילָא עֲלָאָה עַל כָּל אֱלִין, וְאִיָּהּ מַחֲלָא דְדַכּוּרָא רֹוִחַ דְּאֵילָנָא דְחַיִּי. וְדָא סְלַקָּא לְעֵילָא מִיָּד. וְכָל הַנִּי (ד"א אַנּוּן) תְּלַת דְּרָגִין מִתְקַשְׁרִין כְּחֲדָא דָּא בְּדָא. וְכַד מִתְפַּרְשֵׁן כְּלָהּוּ סְלַקִּין וְתַבִּין לְהַהוּא אַתְרַּהּ דְּנִפְקוּ מִנִּיָּהּ. כַּד הַאי רֹוִחָא נִפְקַת מֵהַאי עֲלָמָא וְעָאֵלָת בְּגוּ מְעַרְתָּא דְאַדָּם וְאַבְתָּן תַּמָּן, אַנּוּן יְהִבִּין לָהּ פְּנִקְס סִימְנָא וְעָאֵלָת לְגַבֵּי גְּנֻתָא דְעֲדוּן, קְרִיבַת תַּמָּן וְאַשְׁכַּחַת כְּרוּבִים וְהַהוּא לְהַט הַחֲרֵב הַמִּתְהַפֵּכַת. אִי זְכָאֵת חֲמָאֵן פְּנִקְס סִימְנָא וּפְתַחִין לָהּ פְּתַחָא וְעָאֵלָת. וְאִי לֹא דְחִיִּין לָהּ לְבַר.

דָּף פ ע"א

וְיִתְבָּא תַּמָּן, כָּל הַהוּא זְמַנָּא דִּיִּתְבָּא מִתְלַבְּשָׁא תַּמָּן בְּדִיּוֹקְנָא דְהַאי עֲלָמָא. וּבְרִישׁ יַרְחֵי וּשְׁבַתֵּי כַּד בְּעָאֵת לְסַלְקָא. צְדִיקֵיָּא דְבְּגֻנְתָּא דְעֲדוּן יְהִבִּין לָהּ פְּנִקְס סִימְנָא, וְסְלַקְתָּ בְּהַהוּא עֲמוּדָא וּפְגַעַת בְּאַנּוּן נְטָרֵי חוּמוֹת יְרוּשָׁלַם, אִי זְכָאֵה פְּתַחִין לָהּ פְּתַחָא וְעָאֵלָת. וְאִי לֹא נְטָלִין מִיָּנָה הַהוּא פְּנִקְס וּדְחִיִּין לָהּ לְבַר. תְּבַת לְגֻנְתָּא וְאַמְרָה (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) מְצִאוּנֵי הַשּׁוֹמְרִים הַסּוֹבְבִים בְּעִיר וְגו' נְשָׂאוּ אֶת רִדְדֵי מַעְלֵי, דָּא אִיָּהּ פְּנִקְס סִימְנָא דְנְטָלֵי מִנִּיָּהּ (ד"א מִיָּנָה). שׁוֹמְרֵי חוּמוֹת אֱלִין אַנּוּן נְטָרֵי חוּמוֹת יְרוּשָׁלַם. (כְּדוּגְמָא דָּא נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא אַתְפַּשְׁט מֵהַהוּא לְבוּשָׁא דְלַעֲיֵלָא וּמִסְתַּלַּק לְעֵילָא לְעֵילָא וְאִתְהַנִּי מֵאֹרֶה שְׁכִינָהּ. וְנִשְׁמָה (ס"א וּנְפִישָׁא) אַשְׁתַּאֲרַת בְּגוּפָא (שְׁמוֹת קָמָא ב) וּבְכַל רִישֵׁי יַרְחֵי זְמַנֵּי וּשְׁבַתֵּי נַחְתָּא נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה וּמִזְדוּוּגָא לְנִשְׁמָה דְאַשְׁתַּאֲרַת בְּגוּפָא וּמִזְדוּוּגָא בְּנִשְׁמָה וּדִיּוֹקְנָא דְגֻנְתָּא דְעֲדוּן דְלַתְתָּא הוּא אִשׁ וּמִים שְׁנַאמֵר שְׁמִים. עַד הַכָּא רֹוִחָא דְשְׁמַאֲלָא הִיּוֹרְדַת לְמַטָּה אִזְלַת לְדִרְגָא דִּילִיָּהּ וּנְפִישׁ דִּילִיָּהּ אַשְׁתַּאֲרָא בְּגוּפָא דְאַרְעָא דְכְּתִיב, (אִיּוֹב יד) אַךְ בִּשְׂרוּ עֲלֵי יָכַב וְגו'. וְעַל דָּא אַמְרוּ דְמִתִּיא יְדַעֵי בְּעֵלְמָא דְאַתִּי מִיקְרָא דְצְדִיקֵיָּא וּמֵעֵלְמָא תַּתָּא וּמִשְׁתַּעֲיִין דָּא עִם דָּא) (עַד כַּאֵן סַתְרֵי תוֹרָה):

בְּסִפְרָא דְרַבֵּי יִיסָא סְבָא כְּתִיב הָכָא וְיַעֲבֹר אַבְרָם בְּאַרְצָא וּכְתִיב הָתָּם (שְׁמוֹת לג) אֲנִי אֲעֵבִיר כָּל טוּבֵי. וְהוּא רְמָזוּ לְקְדוּשָׁה דְאַרְעָא דְאַתִּי מֵאַתְרַּה עֲלָאָה כְּדָקָא חֲזִי. עַד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מקום שכם עד אלון מורה. מסטרא דא (ד"א ל"ג דלתתא). לסטרא דא כדקא חזי. והכנעני אז בארץ. הא אתמר דעד כדין שלטא חויה בישא דאתלטיא ואייתי לוטין על עלמא דכתיב, (בראשית ט) ארור פנען פנען עבד עבדים יהיה לאחיו וכתיב, (בראשית ג) ארור אתה מפל הבהמה וגו'. ותמן אתקריב אברהם לגבי קודשא בריך הוא. מה כתיב וירא יי אל אברהם הכא אתגלי ליה מה דלא הוה ידע ההוא חילא עמיקא לשלטא על ארעא. ובגין כך וירא מה (דף פ ע"א) דהוה מתכפי מניה.

וכדין ויבן שם מזבח ליי הנראה אליו, פיון דאמר ליי מהו הנראה אליו. אלא הכא אתגלי ליה ההוא דרגא דשלטא על ארעא ועאל ביה ואתקיים ביה:

ויעתק משם ההרה. מתמן ידע הר יי. וכלהו דרגין דנטיעין בהאי אתר. ויט אהלה בה"א כתיב. פריש פרישו וקביל מלכו שמיא בכלהו דרגין דאחידן ביה. וכדין ידע דקודשא בריך הוא שליט על כלא. וכדין בנה מזבת. ותרין מדבחן הוו, בגין דהכא אתגלי ליה דהא קודשא בריך הוא שליט על כלא וידע חכמה עלאה, מה דלא הוה ידע מקדמת דנא. ובנה תרין מדבחן חד לדרגא דאתגליא וחד לדרגא דאתכפיא.

תא חזי, דהכי הוה בקדמיתא כתיב ויבן שם מזבח ליי הנראה אליו וגו'. ולבתר כתיב ויבן שם מזבח ליי סתם ולא כתיב הנראה אליו. וכלא רזא דחכמתא איהו. וכדין אתעטר אברהם מדרגא לדרגא עד דסליק לדרגיה הדא הוא דכתיב ויסע אברהם הלוך ונסוע הנגבה. דא דרום דהוא חולקיה דאברהם. הלוך ונסוע דרגא בתר דרגא עד דסליק לדרום ותמן אתקשר כדקא יאות וסליק לדרגיה דדרום. פיון דאתעטר אברהם בדרגוי בארעא קדישא ועאל (בארעא) בדרגא קדישא, כדין מה כתיב ויהי רעב בארץ. דלא הוה ידעי ידיעה לקרבא לגבי דקודשא בריך הוא:

ויהי רעב בארץ, דעד כען לא הוה חילא דעל ארעא יהיב תוקפא ומזונא על ארעא, בגין דעד לא אתקדשת (נ"א אתתקנת) ולא קיימא בקיימא. פיון דחמא אברהם דהא ההוא חילא דממנא על ארעא לא יהיב תוקפא וחילא קדישא כדקחזי, כדין וירד אברהם מצרימה לגור שם. מנא ידע אברהם, דכתיב לזרעך נתתי את הארץ הזאת. כדין ידע אברהם דהא ארעא לא אתתקנא בתקונא קדישא אלא בדרגין (ידיען) קדישין דיפקון מניה, וכדין ידע אברהם רזא דחכמתא דארעא לא תתקן בקדושה אלא כדאמרן:

וירד אברהם מצרימה לגור שם. מאי טעמא למצרים. אלא בגין דשקיל לגן יי. דכתיב כגן יי בארץ מצרים. דתמן שקיל ונחית חד נהרא דאיהו לימינא דכתיב, (בראשית ב) שם האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הנהב. ואברהם פיון דיידע ועאל בהימנותא שלימתא. בעא למנדע כל אנון דרגין דאתאחדן לתתא. ומצרים הוה נטיל מימינא (ד"א לימינא) ובגין כך נחת למצרים. ותא חזי,

כפנא לא אשתכח בארעא אלא כד מסתלקי רחמי מן דינא: ויהי כאשר הקריב לבא מצרימה. אמר רבי אלעזר כאשר הקריב, כאשר קרב מבעי ליה. מאי כאשר הקריב, אלא כדכתיב, (שמות יד) ופרעה הקריב דאיהו אקריב להו לישראל לתיובתא. אנה הכא הקריב, דאקריב גרמיה לקודשא בריך הוא כדקא יאות. לבא מצרימה לאשגחא באנון דרגין ולא תרחקא מנייהו ולא תרחקא מעובדי מצרים.

אמר רבי יהודה תא חזי, כיון (ס"א בגין) דנחת אברהם למצרים בלא רשו, אשתעבידו בנוי במצרים ארבע מאה שנין, דהא פתיב וירד אברם מצרימה. ולא כתיב רד מצרים, ואצטער כל ההוא ליליא בגינה דשרה.

ויאמר אל שרה אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. וכי עד תהיא שעתא לא הוה ידע אברהם דאשה יפת מראה הוה. אלא הא אוקמוה דעד תהיא שעתא לא אסתכל בדיוקנא דשרה בסגיאנות צניעותא דהוה ביניהון, וכד קריב למצרים אתגלייא איהי וחמא בה.

דף פב ע"א

דבר אחר במה ידע, אלא על ידא דטורח אורחא בר נש מתבנה ויהי קיימא בשפירו דילה ולא אשתני. דבר אחר הנה נא ידעתי דחמא עמה שכינתא. ובגין כך אתרחץ אברהם ואמר אחותי היא. ומלה דא אסתלק לתרי גוונים. חד כמשמעו. וחד כדכתיב, (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. וכתיב אמרי נא אחותי את. וכתיב, (דברים ה) ואת תדבר אלינו. למען ייטב לי בעבורך, כלפי שכינה אמר בעבורך ייטב לי קודשא בריך הוא. וחיתה נפשי בגלגלך. בגין דבדא יסתלק בר נש ויזכה לאסתלקא לארחה דחיי. אמרי נא אחותי וגו'. רבי ייסא אמר ידע הוה אברהם דכלהו מצראי שטיפין אנון בזמא, וכיון דכל האי (דף פב ע"א) ידע אמאי לא דחיל על אתתיה דלא אהדר מארחה ולא ייעול לתמן. אלא בגין דחמא שכינתא עמה:

השלמה מההשמטות (סימן יד)

ויהי כבוא אברם מצרימה, כבואם מבעי ליה ושרה היכן היתה. אלא אברהם אעלה בתיבותא וסגר עלה פיון דמטא למצרים אמרו ליה הב מכסא אמר אנא יהיב מכסא. אמרו ליה מאנין את טעין אמר אנא יהיב דמאנין אמרו ליה מטפסא את טעין אמר אנא יהיב דמטפסא. אמרו ליה מרגלאן את טעין, אמר להו אנא יהיב מכסא דמרגלאן, אמרו ליה אי אפשר, אלא למפתח תיבותא ונחוי מה בגווה. פיון דפתחו תיבותא אתנהרא ארעא דמצרים מנהורא דילה דדא הוא דכתיב (שם) ויראו המצרים את האשה וגו' אמר רבי יהודה ויהי כבואם מצרימה, הוה ליה למימר אלא

בתיבה וכו': (עד כאן מההשמטות)

ויהי כבא אברם מצרימה ויראו המצרים את האשה פי יפה היא מאד. אמר רבי יהודה בתיבה אעיל לה, ופתחו לה למיסב מנה קוסטונא. פיון דאתפתח הוה נהורא כנהורא דשמשא הדא הוא דכתיב פי יפה היא מאד. מאי מאד, אלא דחמו בתיבה דיוקנא (נ"א נהורא) אחרא. אפיקו לה וחמו לה כמלקדמין הדא הוא דכתיב ויראו אותה שרי פרעה. פיון דכתיב ויראו המצרים את האשה מאי ויראו אותה שרי פרעה, אלא דאפיקו לה וחמו לה כמלקדמין וכדין ויהללו אותה אל פרעה וגו'. (כאן שייך מה שבז"ח דף לח ע"ב)

אמר רבי יצחק. ווי לאנון חייביא דעלמא דלא ידעין ולא משגיחין בעבידתיה דקודשא בריך הוא, ואנון לא מסתפלי (בכלא) דכל מה דהוי בעלמא מעם קודשא בריך הוא איהו, דאיהו ידע בקדמיתא מה דלהוי בסופא דכתיב, (ישעיהו מו) מגיד מראשית אחרית. ואיהו אסתכי ועביד עבידן בקדמיתא בגין לסלקא לון לבתר יומין. תא חזי אלמלא דאנסיבת שרי לגבי פרעה, לא אלקי הוא, ואלקאותא דא גרים אלקאותא לבתר פן דילקון מצרים בנגעים גדולים, פתיב הכא נגעים גדולים וכתיב ה'תם (דברים ו) ויתן יי אותות ומופתים גדולים ורעים במצרים. מה להלן עשר מכות אף פאן עשר מכות. כמה דעביד קודשא בריך הוא נסין וגבורן לישראל ליליא, אוף הכא עבד לה קודשא בריך הוא לשרה נסין וגבוראן ליליא.

סדר הלימוד ליום ו חשוון [יום 36 בשנה]

רבי יוסי פתח ואמר (תהלים ג) ואתה יי מגן בעדי כבודי ומרים ראשי. אמר דוד אף על גב דכל בני עלמא ייתון לאגחא בי קרבא, ואתה יי מגן בעדי. תא חזי, כתיב מגן בעדי. אמר דוד לקודשא בריה הוא, רבונו של עולם מפני מה לא עבדי בי חתימה דברכה כמה דחתמי ברכה באברהם דכתיב אנכי מגן לך. ואמרי מגן אברהם.

אמר ליה קודשא בריה הוא לדוד, אברהם כבר בחנתיו וצרפתיו וקאים קמאי בקיימא שלים. אמר ליה דוד אי הכי (תהלים כו) בחנני יי ונסני צרפה כליותי ולבי. פיון דעבד ההיא מלה דבת שבע אדכר דוד קמיה על מה דאמר. אמר (תהלים יז) בחנת לבי פקדת לילה צרפתני בל תמצא זמותי בל יעבר פי.

אמר אנא אמינא בחנני יי ונסני ואנת בחנת לבי. אנא אמינא צרפה כליותי ואת צרפתני בל תמצא לא אשפחת לי פדקא יאות. זמותי בל יעבר פי. מאן יתן והאי מלה דחשבית דלא יעבר לי פומאי, ועם כל דא חתמין ביה ברכה דקאמרן מגן דוד, ובגין כך אמר דוד ואתה יי מגן בעדי, כבוד ומרים ראשי. (ד"א ל"ג והאי) ודאי דרגא דא יקרא דיילי דאנא מתעטרנא ביה:

ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אותו. תא חזי, קודשא בריה הוא איהו מגן לצדיקייא דלא ישלטון בהו בני נשא, וקודשא בריה הוא אגין על אברהם דלא ישלטון ביה ובאתתיה.

תא חזי, שכונתא לא אתעדי מנה דשרה כל ההוא ליליא, אתא פרעה למקרב בהדה, אתא מלאך ואלקי ליה, כל אימת דאמרה שרה אלקי הוא מלקי, ואברהם הוה מתקיף במאריה דהא שרה לא יכלין לשלטאה עלה הדא הוא דכתיב, (משלי כח) וצדיקים ככפיר יבטח, והכא נסיונא הוא דלא הרהר אבתריה דקודשא בריה הוא.

אמר רבי יצחק תא חזי, דבגין כך לא פקיד קודשא בריה הוא לנחתא למצרים אלא הוא עצמו מגרמיה נחת, בגין דלא יהא פתחון פה לבני עלמא דאמר ליה פן ולבתר אצטער על אתתיה.

רבי יצחק פתח ואמר (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח כארוז בלבנון ישגא. צדיק כתמר יפרח. מפני מה אקיש צדיק לתמר. מה תמר פיון דגזרין ליה לא סליק עד זמן סגיא, אוף הכי צדיק פיון דאתאביד מעלמא לא סליק אחר תחותוי עד זמן סגיא. כארוז בלבנון ישגא אוף הכי נמי.

פתמר יפרח מה תמר לא סליק אלא דכר ונוקבא. אוף הכי צדיק לא סליק אלא דכר ונוקבא, דכר צדיק ונוקבא צדקת, כגוונא דאברהם ושרה. פארו בלבנון ישגא מה ארו בלבנון עלאה על כלא וכלא יתבי תחותוי, אוף הכי צדיק הוא עלאה על כלא וכלא יתבי תחותוי. ועלמא לא קיימא אלא על צדיק חד דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ועליה קאים עלמא, ובגיניה אסתמיד, ועליה אשתיל.

דף פב ע"ב

רבי יהודה אמר והא תנינן דעל שבועה סמכין עלמא קיימא דכתיב, (משלי ט) חצבה עמודיה שבועה. אמר ליה רבי יוסי הכי הוא ודאי, אבל (הכא) פלהו אחרנין בשביעאה (דף פב ע"ב) קיימי דאיהו סמכא דעלמא, ואיהו צדיק ודא אשקי (לעלמא) ורוי עלמא (ס"א מן כלא) וזן כלא. ועליה פתיב (ישעיה ג) אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו. וכתיב, (תהלים קמה) טוב יי לכל ורחמיו על כל מעשיו.

אמר רבי יצחק, הא פתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. דא הוא סמכא דעלמא קאים עליה, ואיהו אשקי לגנתא (דעדן) וגנתא אשתקי מניה ומניה עבידא פירין. וכלהו פירין פרחין בעלמא ואנון קיימא דעלמא קיימא דאורייתא, ומאן גינהו, נשמתהון דצדיקייא דאנון פרי עובדוי דקודשא בריה הוא. ובגין כך בכל ליליא ולייליא נשמתהון דצדיקייא סלקו.

וכד אתפלג ליליא קודשא בריה הוא אתי לגנתא דעדן לאשתעשעא בהו. במאן. אמר רבי יוסי בכלהו, בין אנון דמדוריהון בההוא עלמא, בין אנון דיתבי במדוריהון בהאי עלמא, בכלהו משתעשע בהו קודשא בריה הוא בפלגות ליליא.

תא חזי, עלמא דלעילא אצטריף לאתערוותא דעלמא תתאה, וכד נשמתהון דצדיקייא נפקי מהאי עלמא וסלקי לעילא פלהו מתלבשי בנהורא דלעילא בדיוקנא יקר, ובהו קודשא בריה הוא משתעשע ותאיב לון דאינהו פרי עובדוי, ועל דא אקרון ישראל דאית לון נשמתין קדישין בגין לקודשא בריה הוא, כמא דאת אמר (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם, בנים ודאי איבא דעובדוי.

אמר רבי ייסא ואפילו אנון דבהאי עלמא (דארעא), היאך. אמר ליה בגין די בפלגות ליליא כל אנון זכאי קשוט פלהו מתערי למקרי באורייתא ולמשמע תושבחן דאורייתא, והא אתמר דקודשא בריה הוא וכל אנון צדיקיא דבגו גנתא דעדן פלהו צייתין לקליהון, וחוטא דחסד אתמשך עליהו ביממא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי.

ועל דא תושבחן דסלקין בליליא קמיה דא תושבחנתא שלים. תא חזי, בשעתא דישאל הו סגירין בבתיהון פד קטל קודשא בריה הוא בכוריהון דמצראי, הו אמרי הלילא ותשבחן קמיה.

תא חזי, דדוד מלכא הוה קם בפלגות ליליא, דאי תימא דהוה יתיב או שכיב בערסיה והוה אמר שירין ותושבחו, לא, אלא כמה דכתיב (תהלים קיט) חצות לילה אקום להודות לך. אקום ודאי בעמידה לאתעסקא בשירין ותושבחו דאורייתא. ובגין כך דוד מלכא חי לעלמין, ואפילו ביומי מלכא משיחא איהו מלכא. דהא תנן מלכא משיחא אי מן חייא הוא דוד שמייה ואי מן מתייא הוא דוד שמייה, ואיהו הוה אתער בצפרא עד לא ייתי דכתיב, (תהלים נז) עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר.

תא חזי, כל ההוא ליליא דשרה הות לגביה דפרעה אתו מלאכי עלאי לזמרא ליה לקודשא בריה הוא בשירין ותושבחו, אמר להו קודשא בריה הוא פלכו זילו ועבידו מכתשין רברבין במצרים, רשימו למאן דאנא זמין למעבד לבתר, (דא) מה פתיב וינגע יי את פרעה נגעים גדולים וגו'.

תא חזי, מה פתיב ויקרא פרעה לאברם וגו'. מנא הוה ידע, דהא לא פתיב הכא כמה דאתמר באבימלך דכתיב ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא וגו', והכא לא אמר ליה מדי.

אמר רבי יצחק הא פתיב על דבר שרי אשת אברם. דתכי הוו אמרי ליה, על דבר שרי אשת אברם. דהא לא הוה ממליל עמיה כמה דממליל באבימלך, אלא במלה דא אתמר ולא יתיר, מכתשא דא על דבר שרי אשת אברם איהי, ולא הוה מליל (דא) עמיה, כדין ידע (הוא) דהא אתתיה דאברהם איהי, מיד ויקרא פרעה לאברם ויאמר וגו'.

ויצו עליו פרעה אנשים. למה בגין דלא יקרב בר נש בהו לאבאשא לון. וישלחו אותו, לוייה עבדו ליה בכל ארעא דמצרים. אמר ליה קודשא בריה הוא הכי אנת זמין למעבד לבנוי את תוויף לון מארעך דכתיב, (שמות יג) ויהי בשלח פרעה את העם דאויזף לון מפל ארעיה.

דף פג ע"א

אמר רבי אבא כל כך למה אזדמן ליה לאברהם ולמאי איצטריך, אלא בגין לגדלא שמייה דאברהם ושרה בעלמא, (דף פג ע"א) דאפילו במצרים דאנון חרשי עלמא ולא הוה יכיל בר נש לאשתזיב מנייהו. אתגדל אברהם ואסתליק לעילא הדא הוא דכתיב ויעל אברם ממצרים, לאן אתר הנגבה. (ומאי הוא ואשתו וכל אשר לו, אלא לאודעא דלא גזלו מניה מדעם מאנון מתנן דיהבו ליה בדיל שרה דתהא למלכא)

אמר רבי שמעון תא חזי, כלא רזא דחכמתא איהו, וקא רמו הכא בחכמתא ודרגין דלתתא דקא נחית אברהם לעומקייא דלהון וידע לון, ולא אתדבק בהו, ותב לקמי מריה. ולא אתפתא בהו כאדם דכד מטא ליההו דרגא אתפתא בנחש וגרים

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מוֹתָא לְעִלְמָא. וְלֹא אֲתַפְתָּא כְּנַח דְּכַד נָחַת וּמִטָּא לְהֵהוּא דְרָגָא מַה פְּתִיב, (בראשית ט)
וַיֵּשֶׁת מִן הַיִּין וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אֶהְלֵה. אֶהְלֵה פְתִיב בַּה"א.

אָבֵל בְּאַבְרָהָם מַה פְּתִיב וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם. דְּסִלְיָק וְלֹא נַחֲיִית, וְתַב לְאַתְרֵיהּ
לְדַרְגָּא עֵלְמָא דְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ בְּקַדְמִיתָא. וְעוּבְדָא דָא הוּוּ, בְּגִין לְאַחֲזָא חֲכַמְתָּא
דְאַתְקִיָּים בְּקִיּוּמָא שְׁלִים כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ וְלֹא אֲתַפְתָּא וְקַם בְּקִיּוּמָא וְתַב לְאַתְרֵיהּ.
הַנְּגַבְתָּ, דָּא דְרוּם דְרָגָא עֵלְמָא דְאַתְאַחִיד בֵּיהּ בְּקַדְמִיתָא דְכַתִּיב הֲלוֹךְ וְנִסּוּעַ הַנְּגַבְתָּ.
אוּף הֲכָא הַנְּגַבְתָּ, אֲתַר דְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ בְּקַדְמִיתָא.

תָּא חֲזִי, רְזָא דְמִלְתָּ, אִי אַבְרָם לָא יִיחֹת לְמִצְרַיִם וְלֹא יִצְטָרֵף תַּמָּן בְּקַדְמִיתָא. לָא
יְהֵא חוּלְק עַדְבֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. כְּגוּוּנָא דָּא לְבַנּוּי כַּד בְּעָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
לְמַעַבְד לֵיהּ (ד"א לון) עֵמָא חָדָא עֵמָא שְׁלִים וְלִקְרָבָא לון לְגַבִּיהּ, אִי לָא נַחֲתוּ
בְּקַדְמִיתָא לְמִצְרַיִם וְלֹא יִצְטָרְפוּן תַּמָּן, לָא הוּו עֵמָא יְחִידָא דִּילֵיהּ. (סא א) כְּגוּוּנָא דָּא
אִי לָא אֲתִיְהִיבַת אַרְעָא קְדִישָׁא לְכַנְעַן בְּקַדְמִיתָא וַיִּשְׁלוּט בַּהּ לָא הוּו אַרְעָא חוּלְקִיהּ
וְעַדְבֵּיהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְכֹלָא רְזָא חָדָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּוּ אֲזִיל בְּאַרְחָא, וְהוּו עֲמִיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ וְרַבִּי אַבְא וְרַבִּי
יְהוּדָה. עַד דְּהוּו אֲזִיל, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תּוּוּהֵנָּא הֵיךְ בְּנֵי עִלְמָא לָא מְשַׁגְּיַחִין לְמַנְדַּע
מְלֵי דְאוּרִייתָא וְעַל מָה קִיַּיְמִי. פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה כו) נִפְשֵׁי אוּרִיתֶיךָ בְּלִילָה אִף רוּחֵי
בְּקַרְבֵּי אֲשַׁחְרֶךָ, הֵאִי קְרָא אוּקְמוּהּ וְאוּקְמִנָּא לֵיהּ, אָבֵל תָּא חֲזִי, נִפְשָׁא דְבַר נֶשׁ, כַּד
(אִיהוּ) סִלְיָק לְעַרְסִיהּ, נִפְקַת מִנִּיהּ וְסִלְקָא לְעֵילָא. וְאִי תִימָא דְכֻלְהוּ סִלְקָאן. לָאו כָּל
חַד וְחַד חֲמֵי אִפִּי מִלְכָּא, אֲלֵא נִפְשָׁא סִלְקָא וְלֹא אֲשַׁתָּאָר בַּהּ בְּהַדִּי גּוּפָא בַר חַד
רְשִׁימוּ (נְשִׁימוּ) דְקִיסְטָא דְחִיּוּתָא דְלָבָא.

וְנִפְשָׁא אֲזִילָא וּבְעֵיא לְסִלְקָא. וְכַמָּה דְרָגִין לְדַרְגִין לְסִלְקָא, שְׁטָאָת וְהִיא אֲתַעְרַעַת
בְּהַנִּי קוּמְרִין טְהִירִין דְמִסְאַבוּתָא. אִי הִיא דְכִיָּאָת דְלָא אֲסַתָּאָבַת בִּימָמָא סִלְקָא
לְעֵילָא. וְאִי לָאו דְכִיָּאָת, אֲסַתָּאָבַת בִּינִיְהוּ וְאַתְדַּבֵּקַת בְּהוּ וְלֹא סִלְקָא יְתִיר. וְתַמָּן
מוֹדְעֵי לָהּ מְלִין וְאִיהוּ אֲתַדַּבֵּקַת מֵאַנוּן מְלִין דְזַמָּן קָרִיב. וְלְזַמָּנִין דְחִיּוּכִין בַּהּ וּמוֹדְעִין
לָהּ מְלִין כְּדִיבִין. וְכַדִּין אֲזִילָא כְּהֵאִי גּוּוּנָא כָּל לִילֵיאַ עַד דִּיתַעַר בַּר נֶשׁ וְתֵאָבַת
לְאַתְרָהּ. וְכַאֲדִין אַנוּן צְדִיקֵיָא דְגִלֵי לון קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא רְזִין דִּילֵיהּ בְּחִלְמָא בְּגִין
דִּיסְתַּמְרוּן מִן דִּינָא. וְוִי לְאַנוּן חִיַּיְבֵי עִלְמָא דְמִסְאַבִּין גְּרַמִּיְהוּ וְנִפְשֵׁיְהוּ.

תָּא חֲזִי, אַנוּן דְלָא אֲסַתָּאָבוּ, כַּד סִלְקֵי בְעַרְסִיְהוּ, נִפְשָׁא סִלְקָא וְעֵאלַת בֵּין כָּל
הַנִּי דְרָגִין בְּקַדְמִיתָא וְסִלְקָא וְלֹא אֲתַדַּבֵּקַת בְּהוּ. וְלְבַתַּר אֲזִילָא וְשְׁטָאָת וְסִלְקָא כְּפּוּם
אוּרְחָהּ.

ההיא נפש דזכת לסלקא אתחזיאת קמיה דסבר אפי יומין ואתדבקת ברעותא
לאתחזאה בתיאובתא עלאה למחמי בנועם מלפא ולבקרא בהיכליה. ודא הוא בר נש
דאית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי.

ודא היא נפש דכסיפא דילה כד סלקא בקודשא בריה הוא (תדיר), ולא
אתדבקת בהני זינין טהירין אחרנין, והיא אזלת בתר זינא קדישא באתרא (ד”א בתר
אתרא) דנפקת מתמן. ובגין כך כתיב נפשי אויתיה בלילה. בגין למרדה בתרה ולא
לאתפתאה בתר זינא אחרא נוכראה.

דף פג ע”ב

תא חזי, נפשי דא נפש דאיהי שלטא בלילה ולמרדה בתר דרגא. רוח ביום,
דכתיב נפשי אויתיה (דף פג ע”ב) בלילה, דא נפש דאיהי שלטא בלילה. אף רוחי
בקרבי אשחרך. דא רוח דאיהו שלטא ביממא.

ואי תימא דתרין דרגין אנון בפרודא, לאו הכי, דהא דרגא חד אנון, ואנון תרין
בחבורא חד. וחד עלאה דשלטא עליהו ואתדבק בהו ואנון ביה (ואקרו) ואתקריאת
נשמה, וכלהו דרגין סלקאן ברזא דחכמתא, וכד מסתפלן אלין דרגין יסתפל בר נש
בחכמה עלאה, והאי נשמה עייל בהו ומתדבקן בה, וכד האי שלטא כדין ההוא בר
נש אקרי קדוש שלים מכלא. רעותא חדא לגבי קודשא בריה הוא.

נפ”ש איהו אתערותא תתאה ודא סמיכא בגופא וזנת ליה, וגופא אחיד בה והיא
אתאחדת בגופא. לבתר אתתקנת ואתעבידת פרסייא לאשראה עלה רוח באתערותא
דהאי נפש דאתאחידת בגופא, כמה דכתיב, (ישעיה לט) עד יערה עלינו רוח ממרום.

לבתר דמתקני תרווייהו, זמינין לקבלא נשמה. דהא רוח אתעביד פרסייא לגבי
נשמה לאשראה עליה, והאי נשמה איהי סתימא עלאה על פלא טמירא דכל
טמירין. אשתכח דאית (לה) פרסייא לפרסייא ופרסייא לגבי עלאה עליהו. וכד
תסתפל בדרגין תשפח רזא דחכמתא בהאי מלה. וכלא הוא חכמתא לאתדבקא בהאי
גוונא מלין סתימין.

תא חזי (לעיל עז ב) נפש איהי אתערותא תתאה דאתדבקא ביה בגופא. כגוונא
דנהורא דבוצינא. דנהורא תתאה דאיהי אוכמא אתדבקת בפתילה ולא אתפרש מנה
ולא אתתקנת אלא בה. וכד אתתקנת בפתילה אתעבידת פרסייא לנהורא עלאה
חורא דשרייא על ההוא נהורא אוכמא.

לבתר כד מתתקנן תרווייהו אתעבידת ההוא נהורא חורא פרסייא לנהורא
סתימא דלא אתחזי ולא אתיידע מה דשרא על ההוא נהורא חורא. וכדין נהורא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שְׁלִים. וְכִּי הוּא בַר נֶשׁ דְּאִיהוּ שְׁלִים בְּכֻלָּא. וּכְדִין אֶקְרִי קְדוּשׁ, כְּמָא דְאַתְ דָּאֵת אָמַר, (תהלים טז) לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְגו'. כְּגוּוּנָא דָא בְּרִזָּא עֲלָאָה.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל אַבְרָהָם לְאַרְעָא, אֲתַחֲזִי לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמָה דְּאַתְמַר דְּכְתִיב לִי הַנְּרָאָה אֱלֹוֹ, וְקָבִיל תְּמִן נֶפֶשׁ וּבְנָה מְזִבַּח לְהַהוּא דְּרָגָא. לְבַתֵּר הַלּוּף וְנִסּוּעַ הַנְּגַבָּה דְּקָבִיל רוּחַ. לְבַתֵּר (עד) דְּסֻלִיק לְאַתְדַּבְּקָא גוּ נְשֻׁמָּה פְּדִין וַיִּבֶן שֵׁם מְזִבַּח לִי סֵתֵם, דָּא הִיא נְשֻׁמָּה דְּאִיהִי סֵתִימָא דְּכָל סֵתִימִין.

לְבַתֵּר יָדַע דְּבַעֵי לְאַצְטְרָפָא וּלְאַתְעֵטְרָא בְּדַרְגִין, מִיַּד וַיִּרְדּ אַבְרָם מִצְרִימָה, וְאַשְׁתַּזִּיב מִתְמִן. וְלֹא אֲתַפְתָּא גוּ אַנּוּן טְהִירִין, וְאַתְצַרִיף וְתַב לְאַתְרִיָּה. כִּיּוֹן דְּנִחַת וְאַתְצַרִיף, מִיַּד וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם, סֻלִיק וְדָאִי וְתַב לְאַתְרִיָּה וְאַתְדַּבְּק בְּמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה דְּכְתִיב הַנְּגַבָּה.

מִכָּאֵן וּלְהֲלָאָה יָדַע אַבְרָהָם חֲכֻמָּתָא עֲלָאָה וְאַתְדַּבְּק בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאַתְעַבִּיד יְמִינָא דְּעֲלָמָא. פְּדִין וְאַבְרָם כְּבִיד מְאֹד בְּמִקְנֵה בְּכֶסֶף וּבְזָהָב. כְּבִיד מְאֹד בְּסִטְרָא דְּמִזְרַח. בְּמִקְנֵה בְּסִטְרָא דְּמַעְרָב. בְּכֶסֶף מִסִּטְרָא דְּדְרוּם. בְּזָהָב מִסִּטְרָא דְּצְפוֹן.

אַתּוּ רַבִּי אֱלֵעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְכֻלְהוּ חֲבֵרִיא וְנִשְׁקוּ יְדוּי. בְּכַה רַבִּי אַבָּא וְאָמַר וּוִי וּוִי כִּד תְּסַתְּלַק מִן עֲלָמָא מָאן יִנְהִיר נְהוּרָא דְּאוּרִיָּתָא. זַכָּאָה חוּלְקָהוֹן דְּחֲבֵרִיאֵי דְּשִׁמְעִין מְלִין דְּאוּרִיָּתָא אֵלִין מְפּוּמָּה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיִּלְךָ לְמִסְעָיו, לְמַפְקַד אֲתֵרִיָּה וְדַרְגוּי. לְמִסְעָיו לְמִסְעוֹ כְּתִיב, מָאן מִסְעוֹ. דָּא דְּרָגָא קְדַמָּאָה דְּאַתְחֲזִי לִיהּ בְּקַדְמִיתָא, כְּתִיב הֲכָא מִסְעוֹ וְכְתִיב הֵתֵם (מלכים א' ו) אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה. וְהָא אוּקִימָנָא אֲבָן שְׁלֵמָה וְדָאִי. מִסַּע כְּמָה דְּאַתְמַר.

דף פד ע"א

וַיִּלְךָ לְמִסְעָיו. (עיין פי' בס' הגלגולים דף ו' ע"ג סוף פ' ו) כָּל אַנּוּן דְּרָגִין דְּרָגָא בְּתֵר דְּרָגָא כְּמָה דְּאַתְמַר. מִנְּגַב (דף פד ע"א) וְעַד בֵּית אֵל לְאַתְקָנָא אֲתֵרִיָּה וּלְחֲבֵרָא לּוֹן בִּיחּוּדָא שְׁלִים. דְּהָא מִנְּגַב וְעַד בֵּית אֵל אֲשֶׁתְּכַח רְזָא דְּחֲכֻמָּתָא כְּדָקָא יְאוּת.

אֵל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הָיָה שֵׁם אֶהְלָה בְּתַחֲלָה, אֶהְלָה בְּה"א, מָאן אֶהְלָה, דָּא בֵּית אֵל. אֲבָן שְׁלֵמָה כְּדַאמְרִין. תּוּ רְשִׁים וְאָמַר אֵל מְקוֹם הַמְּזִבַּח אֲשֶׁר עָשָׂה שֵׁם בְּרֵאשׁוֹנָה דְּכְתִיב לִי הַנְּרָאָה אֱלֹוֹ. וּכְדִין וַיִּקְרָא שֵׁם אַבְרָם בְּשֵׁם יי. פְּדִין אֲתְדַּבְּק בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא.

תָּא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא סֻלִיק מִתְתָּא לְעִילָא דְּכְתִיב וַיִּרָא יי אֵל אַבְרָם. וְכְתִיב לִי הַנְּרָאָה אֱלֹוֹ. וְדָא הוּא דְּרָגָא קְדַמָּאָה כְּדַאמְרִין אֲבָן שְׁלֵמָה (מסע נבנה וכתוב למסעו). וּלְבַתֵּר הַלּוּף וְנִסּוּעַ הַנְּגַבָּה. דְּרָגָא בְּתֵר דְּרָגָא עַד דְּאַתְעֵטְר בְּדְרוּם חוּלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לבתר סתים מלה פד סליק ואמר ליי סתם, דא עלמא עלאה. ומתמן נטיל בדרגין ונחית מעילא לתתא ואתדבק כלא באתריה כדקא יאות.

והכא פד תסתפל בדרגין תשפח רזא דחכמתא עלאה. מה פתיב וילך למסעו מנגב מסטרא דימינא שירותא דעלמא עלאה סתימא עמיקא לעילא עד אין סוף, ונחית דרגא בתר דרגא (עד) מנגב ועד בית אל מעילא לתתא.

וכתיב ויקרא שם אברם בשם יי אדבק יחודא באתריה כדקא יאות דכתיב אל מקום המזבח אשר עשה שם בראשונה. מאי אשר עשה שם, דסליק לה מתתא לעילא. והשתא נחית בדרגין מעילא לתתא, בגין דהיא לא תעדי מאנון דרגין עלאין, ואנון לא יעדון מנה, ויתיחד כלא ביחודא חדא כדקא יאות.

כדין אתעטר אברהם והוה חולק עדביה דקודשא בריך הוא ודאי. זכאין אנון צדיקייא דמתעטרי ביה בקודשא בריך הוא והוא מתעטר בהון. זכאין אנון בעלמא דין וזכאין אנון בעלמא דאתי. עליהו פתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. וכתיב, (משלי ד) ואורח צדיקים כאור נוגה חולך ואור עד נכון היום.

אזלו, פד מטו בחד בי חקל יתבו. פתח רבי שמעון ואמר (תהלים כה) פנה אלי וחנני וגו'. האי קרא אית לאסתפלא ביה, והא אוקימנא ליה בכמה אתר. אבל בהאי קרא מלין סתימין אית ביה. פנה אלי. וכי דוד אמר פנה אלי וחנני. אלא בגין דרגא דיליה דאיהו אתעטר ביה קאמר. תנה עוף לעבדך, תנה עוף דא עז עלאה כדכתיב, (שמואל א ב) ויתן עז למלכו. מאן מלכו דא מלך סתם מלכא משיחא. אוף הכא לעבדך דא מלכא משיחא כדאמרן מלך סתם.

והושיעה לבן אמתך, וכי לא הוה בריה דישי איהו עד דאיהו אמר בשמא דאמיה ולא בשמא דאבוי. אלא הא אוקימנא דכד ייתי בר נש לקבל מלה עלאה לאדפרא, בעי למהך במלה דאיהו ודאי. ועל דא אדפר לאמיה ולא לאבוי. ותו הא תנינן (ד"א ל"ג דהא) דדא מלך כדקאמרן.

אמר רבי שמעון תא חזי, מה פתיב ויהי ריב בין רעי מקנה אברם, רב פתיב חסר יוד, דבעא לוט למהדר לפולחנא נוכראה דפלחי יתבי ארעא, וסופיה דקרא אוכח דכתיב והפנעני והפריזי או יושב בארץ. ומנלן דלוט אהדר לסרחניה לפולחנא נוכראה, דכתיב ויסע לוט מקדם. מאי (לעיל עד ב) מקדם, מקדמונו של עולם. פתיב הכא ויסע לוט מקדם וכתיב ויהי בנסעם מקדם מה להלן נטילו מקדמונו של עולם אוף הכא כן.

דף פד ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כִּיּוֹן דִּידַע אַבְרָהָם דְּלוֹט לְהַכִּי נָטִי לְבֵיתָהּ. מִיַּד וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל לוֹט וְגו' הִפְרֵד נָא מֵעָלַי. לֵית אַנְתָּ כְּדָאֵי לְאַתְחַבְּרָא בְּהֵדָאֵי. כְּדִין אַתְפְּרֵשׁ אַבְרָהָם מִנִּיהּ וְלֹא בַּעַא לְמִיָּהּ וְלְאַתְחַבְּרָא עִמִּיהּ, דְּכָל מָאן דִּיתְחַבֵּר לְחַיִּיבָא סוּפִיָּה לְמִיָּהּ אַבְתָּרִיהּ וְלְאַתְעֵנֵשׁ (דף פד ע"ב) בְּגִינִיהּ.

מִנְלָן מִיְהוֹשֻׁפֵּט דְאַתְחַבֵּר עִם אַחָאב וְאַלְמֵלָא זְכוּ דְאַבְהֵן אַתְעֵנֵשׁ תַּמָּן דְכְּתִיב, (דברי הימים ב יח) וַיִּזְעַק יְהוֹשֻׁפֵּט. וּכְדִין אֲשֶׁתּוּיב דְכְּתִיב וַיִּסִּיתֶם אֱלֹהִים מִמֶּנּוּ. וְעַל דָּא לֹא בַּעַא אַבְרָם לְמִיָּהּ בְּהֵדִיָּה דְלוֹט. וְעַם כָּל דָּא לֹא בַּעַא לוֹט לְמַהְדֵּר מְסוּרְחָנִיָּה אֶלָּא וַיִּבְחַר לוֹ לוֹט אֶת כָּל כְּפַר הַיַּרְדֵּן. וַיִּסַּע לוֹט מִקְדָּם אֲתַנְטִיל מִן קְדָמָאָה דְעֵלְמָא וְלֹא בַּעַא לְאַתְדַּבְּקָא בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא כְּאַבְרָהָם. אַבְרָם יָשַׁב בְּאַרְצָא כְּנַעֲנָן. לְאַתְדַּבְּקָא בְּאַתְרָא דְמַהִימְנוּתָא וְלִמְנַדַּע חֲכָמְתָא לְאַתְדַּבְּקָא בְּמַאֲרִיָּה. וְלוֹט יָשַׁב בְּעָרֵי הַכְּפָר וַיֵּאֱהֶל עַד סְדוּם. עִם אַנּוּן חַיִּיבִין דְעֵלְמָא דִּנְפְקוּ מִגּוּ מַהִימְנוּתָא דְכְּתִיב וְאַנְשֵׁי סְדוּם רְעִים וְחֲטָאִים לִי מְאֹד. כָּל חַד אַתְפְּרֵשׁ לְאַרְחִיָּה כְּדָקָא יָאוּת. בְּגִין כֶּךָ זְכָאִין אַנּוּן חֲבַרְיָא דְמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִיָּתָא יִמְמָא וְלִילֵיא, וְחַבְרוּתָא דְלַהוּן בְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא. וְעַלְיֵיהּ כְּתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיַי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם:

וַיִּי אָמַר אֶל אַבְרָם אַחֲרֵי הִפְרֵד לוֹט מֵעֵמוּ וְגו'. רַבִּי אַבָּא פִּתַח (יונה א) וַיִּקָּם יוֹנָה לְבְרוּחַ תְּרִשִׁישָׁה מִלְּפָנַי יי וְגו'. וַיִּי לְמָאן דְאַסְתַּתֵּר מִקְמִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא דְכְּתִיב בֵּיהּ (ירמיהכג) הֲלֹא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מֵלֵא נָאִם יי וְהוּא אֲתִי לְמַעְרַק מִקְמִיָּהּ.

אֶלָּא כְּתִיב, (שיר השירים ב) יוֹנָתִי בַּחְגוּי הַסְּלַע בְּסַתֵּר הַמְּדֻרְגָּה. יוֹנָתִי דָּא כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל. בַּחְגוּי הַסְּלַע דָּא יְרוּשָׁלַם דְאִיְהִי סְלֵקָא עַל כָּל עֵלְמָא. מַה סְלַע אִיְהִי עֵלְאָה וְתִקְיָא עַל כָּל אֹנָף יְרוּשָׁלַם אִיְהִי עֵלְאָה וְתִקְיָא עַל כָּלָא. בְּסַתֵּר הַמְּדֻרְגָּה דָּא (בית המקדש) אֲתֵר דְאַקְרִי בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים לְבָא דְכָל עֵלְמָא.

וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב בְּסַתֵּר הַמְּדֻרְגָּה בְּגִין דְתַמָּן הוּת שְׁכִינְתָא מְסַתְרָא כְּאַתְתָּא דְאִיְהִי צְנוּעָה לְבַעֲלָהּ וְלֹא נִפְקָא מִבֵּיתָא לְבַר. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים קכח) אֲשֶׁתְּךָ כְּגִפְן פּוּרְיָה בִּירְכַתִּי בֵּיתְךָ וְגו'. כֶּךָ כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל לֹא שְׁרִיָּא לְבַר מְאַתְרָהּ בְּסַתֵּרֶיהּ דְדֻרְגָּא אֶלָּא בְּזַמְנָא דְגְלוּתָא דְאִיְהוּ בְּגוּ גְלוּתָא, וּבְגִין דְאִיְהִי בְּגְלוּתָא, שְׁאָר עִמִּין אִית לֹון טִיבּוּ וְשְׁלוּהּ יִתִּיר.

תָּא חֲזִי בְּזַמְנָא דְיִשְׂרָאֵל שְׁרִיָּין עַל אֶרְעָא קְדִישָׁא כְּלָא הוּהּ מְתַתְקֵן כְּדָקָא יָאוּת, וּכְרַסִּיָּא שְׁלִים עַלְיֵיהּ, וְעַבְדֵי פּוּלְחָנָא וּבְקַע אוּרִין דְעֵלְמָא וְסְלִיק הוּוּא פּוּלְחָנָא לְעֵילָא לְאַתְרֵיהּ, בְּגִין דְאַרְעָא לֹא אַתְתַּקְנַת לְפּוּלְחָנָא אֶלָּא לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדֵיהּ. וּבְגִין כֶּךָ שְׁאָר עִמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת הוּוּ מְתַרְחְקֵי דְלֹא הוּוּ שְׁלִטִין בֵּהּ כְּדַהֲשָׁתָא בְּגִין דְלֹא אַתְזוּנוּ אֶלָּא מְתַמְצִית.

ואי תימא הא חמינן כמה מלכין הוו דשליטין בזמנא דבית המקדש קיים על עלמא. תא חזי, בבית ראשון עד לא סאיבו ישראל ארעא, לא הוו שלטין שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות אלא אתזנו מתמצית ובה הוו שלטין ולא כל כף. כיון דחבו ישראל וסאיבו ארעא כדין כפיכול דחו לה לשכינתא מאתרה ואתקרבת לדוכתא אחרא, וכדין שלטין שאר עמין ואתייהיב לון רשו לשלטאה.

תא חזי, ארעא דישראל לא שליט עליה ממנא אחרא בר קודשא בריך הוא בלחודוי. ובשעתא דחאבו ישראל והוו מקטרין לטעוון אחרנין בגו ארעא, כפיכול אדחייא שכינתא מאתרה ומשכי ומקטרי לאתקשרא טעוון אחרן גו שכינתא, וכדין אתייהיב לון שלטנותא, בגין דקטרת קטרא הוא לאתקטרא. וכדין שלטו שאר עמין, ובטלו נביאים, וכל אנון דרגין עלאין לא שלטו בארעא.

ולא אעדיו שלטנותא דשאר עמין בגין דאנון משכו לשכינתא לגבייהו. ועל דא בבית שני הא שולטנותא משאר עמין לא אעדיו וכל שפן בגלותא דשכינתא בשאר עמין אתר דשאר ממנן שלטין ובגין כף פלהו ינקין מן שכינתא דאתקריבת גבייהו.

דף פה ע"א

ועל (דף פה ע"א) דא בזמנא דישראל הוו שראן על ארעא ופלחי פולחנא דקודשא בריך הוא, שכינתא הות צנועה בינייהו ולא נפקת מגו ביתא לבר באתגלייא. ובגין כף כל אנון נביאים דהוו בההוא זמנא לא נטלו נבואה אלא באתרה כדקאמרן. ובגין כף יונה הוה ערק לבר מארעא קדישא, דלא יתגלי עליה נבואה ולא יהך בשליחותא דקודשא בריך הוא.

ואי תימא הא חמינן דאתגלייא שכינתא בבבל דאיהו לבר. הא אוקימנא דכתיב, (יחזקאל א) היה היה, דהוה מה דלא הוה מן קדמת דנא מיומא דאתבני בי מקדשא, ודהיא נבואה לשעתא הות וכתיב על נהר כפר, נהר דכבר הוה מיומא דאתברי עלמא, ושכינתא אתגלייא תדיר עליה דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד וגו'. (שם האחד וגו) ודא איהו חד מינייהו.

ותמן אתגלייא שכינתא לפום שעתא דאצטריכו לה ישראל לפום צערייהו. אבל בזמנא אחרא לא אתגלייא. ובגין כף יונה בגין דלא תשרי עלוי שכינתא ולא תתגלי עליה, אזל מארעא קדישא וערק. הדא הוא דכתיב (יונה א) מלפני יי. וכתיב כי ידעו האנשים כי מלפני יי הוא בורח.

תא חזי, כמה דשכינתא לא אתגליא אלא באתרא דאתחזי לה, אוף הכי לא אתחזי ולא אתגליא אלא בפר נש דאתחזי לה. דהא מן יומא דסליק על רעותיה דלוט לאתהפכא בסרחניה, אסתלקת רוחא קדישא מאברהם. וכד אסתלק לוט מניה,

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

מִיַּד שָׂרָא רוּחַ קוֹדֶשׁא בְּדוּכְתִּיהָ הִדָּא הוּא דְכְּתִיב וַיֵּי אָמַר אֶל אַבְרָם אַחֲרֵי הַפָּרֶד לוֹט מֵעֲמּוֹ וְגו'.

תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דְּחָמָא אַבְרָהָם דְּלוֹט הוּוּ תַב לְסַרְחַנְיָה, הוּוּ דְחִיל אַבְרָהָם. אָמַר דִּילְמָא חֶס וְשָׁלוֹם בְּגִין חֲבָרוּתָא דְדָא אַבִּידְנָא בְּגִינְיָה חוּלְקָא קִדִּישָׁא דְאֵעֵטֵר לִי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. כִּיּוֹן דְּאִתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ אָמַר לִיהָ שָׂא נָא עֵינִיךָ וְרָאָה מִן הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה שָׂם.

מֵאִי מִן הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה שָׂם דְּאִתְדַבְּקַת בֵּיהּ בְּקַדְמִיתָא וְאִתְעַטַּרְתָּ בְּהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. צְפוּנָה וְנִגְבָּה וְקַדְמָה וַיְמָת. אֵלִין אַנּוּן מִסְעֵיו דִּתְהוּ בְּקַדְמִיתָא דְכְּתִיב וַיִּלְךָ לְמִסְעָיו. וְכְּתִיב הַלּוֹךְ וְנִסּוּעַ הַנִּגְבָּה. אֵלִין דְּרָגִין עֲלָאִין דְּאִתְעַטַּר בְּמִהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא בְּקַדְמִיתָא.

וְכִדִּין אִתְבַּשַׁר דְּלָא יַעֲדִי מִנִּיהָ וּמִן בְּנוֵי לְעֵלְמִין דְכְּתִיב כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה רוֹאֶה. מֵאִי אֲשֶׁר אַתָּה רוֹאֶה. דָּא דְרָגָא קַדְמָאָה דְּאִתְגַּלְיָא לִיהָ כְּמָא דְאֵת אָמַר לִי הַנְּרָאָה אֵלִינוּ. וּבְגִין כֶּף אֲשֶׁר אַתָּה רוֹאֶה בְּגִין דְּדַרְגָּא דָּא קַדְמָאָה אִתְפְּלִיל מִכְּלָהוּ דְרָגִין וְכְּלָהוּ אִתְחַזּוֹן בֵּיהּ, וּבְגִין כֶּף כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה רוֹאֶה וְגו'.

רַבִּי אֶלְעָזָר אַעֲרָא בְּבִי אוֹשְׁפִיזָא בְּלוּד, וְהוּוּ עֲמִיהָ רַבִּי חֲזַקְיָה. קָם בְּלִילְיָא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, קָם רַבִּי חֲזַקְיָה גַבִּיהָ. אָמַר לִיהָ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּקִיסְטָרָא דְקוֹסְטָא חֲבַרְיָא שְׂכִיחִי.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) כְּתַפּוּחַ בְּעֲצֵי הַיַּעַר וְגו'. כְּתַפּוּחַ, דָּא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִיהוּ חֲמִיד וּמִתְעַטַּר בְּגוֹוְנֵי מְכַל שְׂאָר אֵילָנִין דְּלָא אִית דְּדָמִי לִיהָ. רְשִׁים אִיהוּ מְכַלָּא, רְשִׁים הוּא דְלִית אַחְרָא כּוֹתִיבָהּ. בְּגִינֵי כֶּף בְּצִלוֹ חֲמִידָתִי. בְּצִלוֹ וְלָא בְּצִלָּא אַחְרָא. בְּצִלוֹ וְלָא בְּצִלָּא דְשְׂאָר מִמֶּנּוּ. חֲמִידָתִי, אִימָתִי, מִן יוֹמָא דִּהוּוּ אַבְרָהָם בְּעֵלְמָא דְאִיהוּ חֲמִיד וְרַחִים לִיהָ לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַהֲבָה כְּמָא דְאֵת אָמַר, (יִשְׁעִיָּה מֵא) אַבְרָהָם אוֹהֲבִי. וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחִפִּי, דָּא הוּא יִצְחָק דְּאִיהוּ אִיבָא קִדִּישָׁא.

דְּבַר אַחַר בְּצִלוֹ חֲמִידָתִי וַיִּשְׁבַּתִּי, דָּא יַעֲקֹב. וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחִפִּי, דָּא יוֹסֵף הַצַּדִּיק דְּעֵבֶד פִּירִין קִדִּישִׁין בְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית לז) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף. דְּכָל אַנּוּן תוֹלְדוֹת דִּיעֲקֹב (יוֹסֵף דְּאִיהוּ דְּעֵבִיד תוֹלְדוֹת) (נ"א בְּיוֹסֵף הַצַּדִּיק קִימִי, דְּעֵבִיד תוֹלְדוֹת כְּעִין כְּלָהוּ) (ד"א ל"ג שְׁבַטִים), וּבְגִין כֶּף אַקְרוּן יִשְׂרָאֵל עַל שְׂמָא דְאַפְרָיִם דְכְּתִיב, (יִרְמִיָּה לא) הֲבֵן יִקִּיר לִי אַפְרָיִם וְגו'.

דָּף פה ע"ב

דְּבַר אַחַר כְּתַפּוּחַ בְּעֲצֵי הַיַּעַר. דָּא אַבְרָהָם. דְּדָמִי לִיהָ לְתַפּוּחַ דְּסִלְיָא רִיחִין (דָּף פה ע"ב) וְאִתְרַשִּׁים בְּמִהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא עַל כָּל בְּנֵי דְרִיָּה, וְאִתְרַשִּׁים חַד לְעֵילָא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ואתְרִשִׁים חַד לְתַתָּא דְכְתִיב (יחזקאל ל"ג כ"ד) אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם. מֵאֵי טַעְמָא הוּא אֶחָד. דְּלֹא הוּא אַחְרָא בְּעֵלְמָא דִּי סְלִיק לְמַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַר אֵיהוּ. אָמַר לִיה רַבִּי חֲזַקְיָה וְהָא כְּתִיב וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַחֲרוֹן. אָמַר לִיה עַד כַּעַן אֲנֹן לֹא הוּוּ בְּדַרְגִּין עֲלָאִין דְּאֲתַעֲטַר בְּהוּ אַבְרָהָם.

לְבַתַּר אָמַר לִיה תּוּ שְׁמַעְנָא דְלֹא אַקְרִי אַבְרָהָם אֶחָד עַד דְּאֲסַתְּלַק בְּיַצְחָק וַיַּעֲקֹב. פִּיּוֹן דְּאֲסַתְּלַק בְּיַצְחָק וַיַּעֲקֹב (נ"א והא) וְהוּוּ כְּלָהוּ תְּלַתְּהוֹן אַבְהֵן דְּעֵלְמָא פְּדִין אַקְרִי אַבְרָהָם אֶחָד. וְכַדִּין הוּא תְּפוּחָא בְּעֵלְמָא רְשִׁים מְפַל בְּנֵי עֵלְמָא. אָמַר לִיה שְׁפִיר קָא אָמַרְתָּ.

דְּבַר אַחַר כְּתַפּוּחָא בְּעֲצֵי הַיַּעַר דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כֵּן דוּדֵי דָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּצִלוֹ דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. חֲמַדְתִּי וַיִּשְׁבַּתִּי, בְּיוֹמָא דְאַתְגְּלִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל טוּרָא דְסִינַי וְקִבְּלוּ יִשְׂרָאֵל אֹרִייתָא וְאָמְרוּ (שמות כד) נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע.

וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחִפִּי. אֵלִין מְלִין דְּאֹרִייתָא דְכְתִיב בְּהוּ (תהלים יט) וּמְתוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנוֹפֶת צוֹפִים. דְּבַר אַחַר וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחִפִּי, אֵלִין נִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקָא דְכְּלָהוּ אִיבָא דְעוּבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְקִיִּימֵי עֲמִיָּה לְעֵילָא.

תָּא חֲזוּי, כָּל נִשְׁמַתִּין דְּעֵלְמָא דְאַנּוֹן אִיבָא דְעוּבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָהוּ חַד בְּרִזָּא חַד, וְכַד נַחְתִּי לְעֵלְמָא כְּלָהוּ מִתְּפַרְשִׁין בְּגוּוֹנִין דְּכַר וְנוֹקְבָא, וְאַנּוֹן דְּכַר וְנוֹקְבָא מִחֲבַרִּין כְּחָדָא.

וְתָא חֲזוּי, תִּיאוּבְתָא דְנוֹקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא עֵבִיד נֶפֶשׁ. וְרַעוּתָא דְתִיאוּבְתָא דְדְכוּרָא לְגַבֵּי נוֹקְבָא וְאֲתַדְבַּקוּתָא דִּילִיָּה בְּהָ, אִפִּיק נֶפֶשׁ וְכִלִּיל תִּיאוּבְתָא (נ"א תיאובתיה) דְנוֹקְבָא וְנִטִּיל לָהּ. וְאֲתַפְּלִיל) תִּיאוּבְתָא תַתָּאָה בְּתִיאוּבְתָא דְלְעֵילָא וְאֲתַעֲבִידוּ רַעוּתָא חָדָא בְּלֹא פִירוּדָא.

וְכַדִּין (נטיל) כְּלִיל כְּלֹא נוֹקְבָא וְאֲתַעֲבַרְתָּ מִן דְּכוּרָא וְתִיאוּבְתִין דְּתַרוּוּיָהוּ מִתְּדַבְּקוֹן כְּחָדָא, וְעַל דָּא כְּלֹא כְּלִיל דָּא בְּדָא. וְכַד נִשְׁמַתִּין נֶפֶקִין דְּכַר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא נֶפֶקִין. לְבַתַּר פִּיּוֹן דְּנַחְתִּי מִתְּפַרְשִׁין דָּא לְסַטְרָא דָּא וְדָא לְסַטְרָא דָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזוּוּג לֹוֹן לְבַתַּר. וְלֹא אֲתִיָּהִיב זְוּוּגָא לְאַחְרָא אֲלֵא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחוּדוּי, דְּאִיהוּ יַדַּע זְוּוּגָא דְלַהוֹן לְחַפְרָא לֹוֹן כְּדַקָּא יָאוּת.

זַכָּאָה הוּא בַר נֶשׁ דְּזַכִּי בְּעוּבְדוּי וְאֲזִיל בְּאוּרַח קְשׁוּט בְּגִין דְּאֲתַחֲבַר נֶפֶשׁ בְּנֶפֶשׁ כְּמָה דְּהוּא מְעִיקְרָא, דְּהָא אִי זַכִּי בְּעוּבְדוּי דָּא הוּא בַר נֶשׁ שְׁלִים כְּדַקָּא יָאוּת. וּבְגִין כְּפֵךְ כְּתִיב וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחִפִּי. דְּהוּא בְּתַקוּנָא מְבַרְךְ לְאַתְּבַרְכָּא מִנְיָה עֵלְמָא, בְּגִין דְּכִלָּא בְּעוּבְדִין דְּבַר נֶשׁ תְּלִיא אִי זַכִּי אִי לֹא זַכִּי.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה הָכִי שְׁמַעְנָא דְכְתִיב, (הושע יד) מִמְּנֵי פְרִיךְ נִמְצָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לִיָּה לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִמְּנֵי וְדָאֵי פְרִיךְ נִמְצָא. פְּרִיִּי נִמְצָא לֹא כְּתִיב אֲלֵא

פְּרִיף. הַהוּא תִּיאוּבְתָא דְנוֹקְבָא דְעֵבִיד נֶפֶשׁ וְאַתְפְּלִיל בְּתוֹקְפָא דְדְכוּרָא וְאַתְפְּלִיל
נֶפֶשׁ בְּנֶפֶשׁ וְאַתְעֵבִידוּ חַד כְּלִיל דָּא בְּדָא כְּדָאמְרִן. לְבַתֵּר אֲשַׁתְּפַחוּ תְרוּוִייהוּ בְעֵלְמָא,
וְדָא בְחִילָא דְדְכוּרָא אֲשַׁתְּכַח אִיבָא דְנוֹקְבָא.

דְּבַר אַחַר בְּתִיאוּבְתָא דְנוֹקְבָא אֲשַׁתְּכַח אִיבָא דְדְכוּרָא. דָּאִי לָאוּ תִיאוּבְתָא דְנוֹקְבָא
לְגַבִּי דְכוּרָא לָא אֲתַעֲבִידוּ פִּירִין לְעֵלְמִין הָדָא הוּא דְכְּתִיב מִמְּנִי פְּרִיף נִמְצָא:

וַיְהִי בִימֵי אִמְרָפֶל מֶלֶךְ שְׁנַעַר וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִּתַּח (יִשְׁעִיָּה מָא) מִי הָעִיר מִמְּזוּרְחָ צְדָק
יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ וְגו'. הָאִי קָרָא אִוְקְמוּהָ חֲבֵרִיָּא. אֲבָל הָאִי קָרָא בְּרִזָּא דְחֲכֻמָּתָא אִיהוּ.
דְּהָא תְּנִינָן שְׁבַעָה רְקִיעִין עֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֵילָא, וְכִלְהוּ לְאַשְׁתְּמוּדַע יִקְרָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְכִלְהוּ קִימִין לְאוּדְעָא רִזָּא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָת.

דף פו ע"א

תָּא חֲזִי, אִית רְקִיעָא עֲלָאָה סְתִים לְעֵילָא מְנִייהוּ דְאַנּוֹן שְׁבַעָה, וְדָא הוּא רְקִיעָא
דְּדְבַר לֹון וְנַהִיר לֹון לְכִלְהוּ, וְדָא לָא אֲתִיידַע, וְקִימָא בְּשַׁאֲלָתָא דְלָא יִדְעָא, בְּגִין
דְּאִיהוּ סְתִים וְעִמִּיק, וְכִלָּא תְּוֹהִין עֲלֵיהָ, וּבְגִין כֶּף אֲקָרִי מ"י, כִּמְהָ דְאוּקְמוּהָ דְכְּתִיב,
(אִיב לַח) מִבְּטָן מִי יֵצֵא הַקֶּרֶחַ וְאַתְמָר, וְהָאִי הוּא רְקִיעָא עֲלָאָה (דף פו ע"א) דְּקִימָא
עַל כָּל אַנּוֹן שְׁבַעָה.

וְאִית לְתַתָּא רְקִיעָא דְאִיהוּ תְּתָאָה מְכִלְהוּ וְלָא נַהִיר, וּבְגִין דְּאִיהוּ תְּתָאָה דְלָא
נַהִיר, הַהוּא רְקִיעָא דְעֲלֵייהוּ אֲתַחְבַּר בֵּיתָהּ, וְאַלִין תְּרִין אֲתוּון כְּלִיל לֹון בְּגוּיָהּ וְאַקְרִי
יָם, דְּהַהוּא רְקִיעָא עֲלָאָה דְאַקְרִי מ"י.

בְּגִין דְּכָל אַנּוֹן רְקִיעִין אַחֲרִינִין אֲתַעֲבִידוּ נַחֲלִין וְעַאֲלִין לְגַבִּיָּהּ, וְכַדִּין אִיהוּ יָם
עֲלָאָה וְעֵבֵד אִיבִין וְנִנְיָהּ, וְעַל דָּא אִמְרַן דְּוֹד (תְּהִלִּים קַד) זֶה הַיָּם גְּדוֹל וְרַחֵב
יָדִים שֶׁם רָמַשׁ וְאִין מִסְפָּר חַיּוֹת קְטַנּוֹת עִם גְּדוֹלוֹת.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה מָא) מִי הָעִיר מִמְּזוּרְחָ צְדָק יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ. מִי הָעִיר מִמְּזוּרְחָ.
דָּא אֲבֵרְהֵם. צְדָק יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ. (נ"א דָּא שְׂרָה, ד"א צְדָק יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ וְגו') דָּא הוּא
רְקִיעָא תְּתָאָה דְכִלְהוּ רְקִיעִין דְאַתְעֵבִיד יָם.

יִתְּן לְפָנָיו גּוֹיִם. מֵאַן הָאִי, הוּא רְקִיעָא תְּתָאָה דְאַמְרִן דְעֵבִיד נִוְקְמִין וְאַפִּיל שְׁנָאִין.
וּבַהֲאִי אֲשַׁתְּבַח דְּוֹד וְאַמְרַן (תְּהִלִּים יח) וְאַיְבִי נְתַתָּה לִי עֶרְףָה וּמִשְׁנָאִי אֲצִמִיתֶם. (יִשְׁעִיָּה
מָא) יִתְּן לְפָנָיו גּוֹיִם. אֲלִין אַנּוֹן עִמִּין דְּהוּהָ רְדִיף עֲלֵיהוֹן אֲבֵרְהֵם וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא
הוּהָ קְטִיל לֹון. (וּמִלְכִים יִרְד. (מֵאִי יִרְד אֵלָא) אֲלִין מִלְכִים דְּמִמְּנָן לְעֵילָא עֲלֵיהוּ. יִתְּן לְפָנָיו
גּוֹיִם, אֲלִין עִמִּין דְּלַתְתָּא) וּמִלְכִים יִרְד אֲלִין מִמְּנָן רְבֵרְבָן דְלְעֵילָא. דְּכַד עֵבִיד קוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא דִּינָא בְּעֵלְמָא (ד"א בְּעֵמָא) בְּכִלָּא עֵבִיד דִּינָא בְּעֵילָא וְתַתָּא.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֲשׁוֹן]

יִרְדְּפִים יַעֲבוֹר שְׁלוֹם אֶרֶץ בְּרַגְלֵיו לֹא יָבוֹא. יִרְדְּפִים דָּא אֲבֵרְהֵם. דְּאֲבֵרְהֵם הוּוּ רְדִיף לֹן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ עֵבֶר קַמֵּיהּ וְקַטִּיל לֹן. דְּכַתִּיב יַעֲבוֹר שְׁלוֹם דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ דְּאֶקְרִי שְׁלוֹם.

אֶרֶץ בְּרַגְלֵיו לֹא יָבוֹא. וְכִי סִלְקָא דַּעְתָּךְ דִּהוּוּ אֲבֵרְהֵם אֲזִיל בְּגוּ עֲנִי אוּ בְּגוּ סוּסוֹן וְרִתִּיכִין. אֲלֵא אֶרֶץ בְּרַגְלֵיו לֹא יָבוֹא, דְּלֵא הוּוּ אֲזִיל קַמֵּיהּ דְּאֲבֵרְהֵם לֹא מְלֵאכָא וְלֹא שְׁלִיחָא אֲלֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּלַחֲדוּי דְּכַתִּיב אֶרֶץ בְּרַגְלֵיו. מֵאן רַגְלֵיו אֲלִין מְלֵאכִין דְּאֲנוּן תַּחֲוֹתוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (זְכִירָה יֵד) וְעַמְדוּ רַגְלֵיו בַּיּוֹם הַהוּוּ וְגו'.

דְּבַר אַחַר מִי הַעִיר מְמוֹרַת. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ אֲתַעֵר עֲלֵמָא לְאִיִּתָּאָה לְאֲבֵרְהֵם וְלִקְרָבָא לִיהּ לְגַבִּיָּהּ, הַאי אֲתַעֲרוּתָא בְּגִין דְּזַמִּין יַעֲקֹב לְמִיפְקַ מַנְיָה וְלִקְיִימָא תְּרִיסַר שְׁבַטִין כְּלַהוּ זְכַאִין קַמֵּיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ. צְדֵק יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ קְרִי לִיהּ תְּדִיר מִן יוֹמָא דְּאֲתַבְרִי עֲלֵמָא כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (יִשְׁעִיָּה מֵא) קוּרָא הַדּוֹרוֹת מְרָאֵשׁ, וּבְגִין כֶּךָ צְדֵק יִקְרָאָהוּ וְדַאי. לְרַגְלוֹ, לְאֲתַחְבְּרָא בֵּיהּ בְּפוֹלְחָנִיָּה וְלִקְרָבָא לִיהּ לְגַבִּיָּהּ. כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (שְׁמוּת יֵא) הָעַם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיךְ.

דְּבַר אַחַר מִי הַעִיר מְמוֹרַת. דְּמַתְּמִן שְׁרוּתָא דְּנַהוּרָא לְאַנְהָרָא. בְּגִין דְּדֵרוּם הַהוּוּ תוֹקְפָא דִּילִיָּהּ מְגוּ מְזֻרְחָ אִיהוּ. וְעַל דָּא מִי הַעִיר הַהוּוּ נַהוּרָא דְּדֵרוּם. מְמוֹרַת, בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל וְאֲתַנוּן בְּקַדְמִיתָא, וְתִיאוּבְתָא דִּהַהוּוּ רְקִיעָא עֲלָאָה לְמִיָּהּ לִיהּ לְמוֹרַת.

צְדֵק יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ. דָּא מְעַרְב, דְּאִיהוּ קְרִי לִיהּ תְּדִיר וְלֹא שְׁכִיךְ כְּמָא דְּאֵת אָמַר (תַּהֲלִים פֶּג) אֱלֹהִים אֵל דְּמִי לֶךְ אֵל תַּחַרְשׁ וְאֵל תַּשְׁקוּט אֵל. בְּגִין דְּמְעַרְב אֲתַעֵר תְּדִיר לְגַבִּיָּהּ. יִתֵּן לְפָנָיו גּוֹיִם וּמְלָכִים יִרְדּוּ. דְּהָא מַנְיָה קַבִּיל תוֹקְפָא לְאַכְנַעָא כָּל אֲנוּן עַמִּין דְּעֲלֵמָא.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר (יִשְׁעִיָּה מֵא) מִי הַעִיר מְמוֹרַת, דָּא אֲבֵרְהֵם דְּלֵא נְטִיל אֲתַעֲרוּתָא לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ אֲלֵא מְמוֹרַת, בְּגִין דְּחַמָּא שְׁמֵשָׁא דְּנַפִּיק בְּצַפְרָא מְסַטְרָא דְּמְמוֹרַת, נְטִיל אֲתַעֲרוּתָא לְנַפְשִׁיהּ דְּאִיהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ. אָמַר דָּא הוּוּ מְלַכָּא דְּבִרָא יִתֵּי. פְּלַח לִיהּ כָּל הַהוּוּ יוֹמָא, לְרַמְשָׁא חַמָּא שְׁמֵשָׁא דְּאֲתַפְנִישׁ (וִירַחֵא נַפְקַת) וְסִיְהָרָא נַהָרָא. אָמַר דָּא הוּוּ וְדַאי דְּשְׁלִיט עַל הַהוּוּ פּוֹלְחָנָא דְּפְלַחִית כָּל הַאי יוֹמָא, דְּהָא אֲתַחֲשַׁף קַמֵּיהּ וְלֹא נַהִיר. פְּלַח לִיהּ כָּל הַהוּוּ לִילֵיא.

לְצַפְרָא חַמָּא דְּאֲזֵלָא חֲשׁוּכָא וְאֲתַנְהִיר סַטְרָא דְּמְמוֹרַת. אָמַר וְדַאי כָּל אֲלִין מְלַכָּא אִית עֲלֵיָּהּ וְשְׁלִיט דְּאַנְהִיג לֹן. כִּיּוֹן דְּחַמָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ תִיאוּבְתָא דְּאֲבֵרְהֵם לְגַבִּיָּהּ, כְּדִין אֲתַגְלִי עֲלוּי וּמְלִיל עַמֵּיהּ, דְּכַתִּיב צְדֵק יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ. דְּמְלִיל עַמֵּיהּ וְאֲתַגְלִי עֲלִיָּהּ.

דף פו ע"ב

רבי יצחק פתח (ישעיה מה) דובר צדק מגיד מישרים. (דף פו ע"ב) קודשא בריך הוא כל מלוי אנון בקושטא, ועביד מישרים, במה עביד מישרים. בגין דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, לא הוה קאים והוה מתמוטט להכא ולהכא. אמר ליה קודשא בריך הוא לעלמא, מה לך דאת מתמוטט. אמר ליה, רבוננו של עולם לא יכילנא למיקם דלית בי יסודא על מה דאתקיים. אמר ליה הא אנא זמין למיקם בך חד צדיק דאיהו אברהם די ירחים לי. מיד קאים עלמא בקיומיה הדא הוא דכתיב, (בראשיתב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם אל תקרא בהבראם אלא באברהם. באברהם מתקיים עלמא.

אמר רבי חייא (ישעיה מה) מגיד מישרים. דהא אתיב ליה עלמא לקודשא בריך הוא ההוא אברהם זמין הוא דיפקון מניה בגין דיחריבו מקדשא ויקידו אורייתא. (נ"א לנפקא מניה ישמעאל, אמר ליה הא יצחק, אמר ליה זמין למיפק מניה עשו חייבא דיחרב בי מקדשא ויקיד אורייתא), אמר ליה זמין חד בר נש למיפק מניה דאיהו יעקב ויפקון מניה תריסר שבטין פלהו זכאין. מיד אתקיים עלמא בגיניה הדא הוא דכתיב מגיד מישרים.

רבי אלעזר אמר הא אתערנא וידבר ויגד ויאמר פלהו לטעמייהו מתפרשן. וידבר איהו באתגליא דרגא לבר, דלא איהו דרגא פנימאה כאנון דרגין עלאין, ודא איהו (ישעיה מה) דובר צדק. ויגד איהו רמוז לדרגא פנימאה עלאה דשלטאה על דבור, ודא הוא מגיד מישרים. מאן מישרים דא דרגא עלאה דיעקב שרייא ביה הדא הוא דכתיב, (תהלים צט) אתה כוננת מישרים. ובגין כך מגיד פתיב, ולא פתיב דובר.

אמר רבי יצחק והא פתיב, (דברים ד) ויגד לכם את בריתו. אמר ליה הכי הוא ודאי איהו דרגא דשלטא על תתאה דאיהו דובר צדק. וכלא (בה) איהו (נ"א לאשתלא איבא) לאסתכלא (איכא) הכא. (נ"א אתיא) תא חזי, דאף על גב דדבור איהו תתאה, לא תימא דלא עלאה איהו, אלא ודאי דבור מלייא איהו מפלא ודרגא עלאה איהו. וסימניה (דברים לז) פי לא דבר רק הוא מפם.

רבי אלעזר הוה אזיל לבי חמוי, והוה עמיה רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה. אמר רבי אלעזר הא חמינא דאתערותא דלעילא לאו איהו אלא פד אתער לתתא, דהא אתערותא דלעילא בתיאובתא דלתתא תלייא (מלתא).

פתח ואמר, (תהלים פג) אלהים על דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל. דא הוא אתערותא דלתתא בגין לשלטאה. אמר דוד, אלהים אל דמי לך, לאתערא לגבי עלאה ולא תחברא גבי ימינא. מאי טעמא בגין (תהלים פג) פי הגה אויביך יהמיון וגו' (וכתיב) פי נועצו לב יחדיו עליך ברית יכרותו, ובגין כך אלהים אל דמי לך

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לְאַתְעָרָא לְגַבֵּי עֵילָא, דְּהָא כְּדִין אֲתַעְרַת יְמִינָא וְקַטִּירַת לָהּ בְּהַדָּה. וְכַד אֲתַקְשְׁרַת בְּיְמִינָא כְּדִין אֲתַבֵּר שְׁנַאִין דְּכְתִיב (שמות טו) 'יְמִינְךָ יִי נֶאֱדָרִי בַּפֶּה יְמִינְךָ יִי תִרְעֵץ אוֹיֵב.

וְתָא חֲזִי בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַחֲבְרוּ כָּל אַנּוּן מַלְכִין לְאַגְחָא קֶרְבָּא עֲלֵיהּ דְּאַבְרָהָם, אֲתִיַּיעְטוּ לְאַעֲבְרָא לֵיהּ מִן עֲלָמָא, וְכִיּוֹן דְּשִׁלְטוּ בְּלוּט בַּר אַחוּהַ דְּאַבְרָהָם מִיַּד אֲזִלוּ, דְּכְתִיב וַיִּקְחוּ אֶת לֹוט וְאֶת רְכוּשׁוֹ בֶּן אַחֵי אַבְרָם וַיֵּלְכוּ. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּדִיּוּקְנִיָּה דְּלוּט הוּא דְּמִי לְאַבְרָהָם, וּבְגִין כְּפָּךְ וַיֵּלְכוּ, דְּכָל הָהוּא קֶרְבָּא בְּגִינֵיהּ הוּא.

מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּהוּא אַבְרָהָם אֲפִיק בְּנֵי עֲלָמָא מְפּוֹלְחָנָא נּוֹכְרָאָה וְאַעִיל לֹון בְּפּוֹלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְתוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעַר לֹון בְּעֲלָמָא בְּגִין לְגַדְלָא שְׂמָא דְּאַבְרָהָם בְּעֲלָמָא וּלְקַרְבָּא לֵיהּ לְפּוֹלְחָנִיָּה. וְרִזָּא דְּמִלְּהָ פִּיּוֹן דְּאַבְרָהָם אֲתַעַר לְמַרְדֵּךְ אֲבַתְרִיָּהּ כְּדִין אֱלֹהִים אֵל דְּמִי לָךְ עַד דְּאֲתַקְשְׁרַת כְּלָא בְּאַבְרָהָם, וְכַד אֲתַקְשְׁרַת כְּלָא בְּאַבְרָהָם כְּדִין אֲתַבְרוּ כְּלָהוּ מַלְכִין מְקַמִּיָּה כְּדָקָא אֲמַרְן דְּכְתִיב 'יְמִינְךָ יִי תִרְעֵץ אוֹיֵב וְגו':

סדר הלימוד ליום ז חשוון [יום 37 בשנה]

דף פז ע”א

ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין. רבי שמעון פתח ואמר (תהלים עו) ויהי בשלם סכו וגו'. תא חזי פד סליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברי עלמא חד שלהובא דבוצינא דקרדינותא. ונשף זיקא בזיקא חשכאת ואוקידת. ואפיק מגו (דף פז ע”א) סטרי תהומא חד טיף וחבר לון פחד וברא בהו עלמא.

ההוא שלהובא סליק ואתעטרא בשמאלא, וההוא טיף סליק ואתעטר בימינא, סלקו חד בחד אחלפו דוכתי דא לסטרא דא ודא לסטרא דא, דנחית סליק ודסליק נחית. אתקטרו דא בדא, נפיק מבינייהו רוח שלים. כדין אנון תרין סטרין אתעבידו חד ואתייהב בינייהו ואתעטרו חד בחד. כדין אשתכח שלם לעילא ושלם לתתא, ודרגא אתקייים.

אתעטרת ה”א בוא”ו וא”ו בה”א, כדין סלקא ה”א ואתקשרא בקשורא שלים. כדין ומלכי צדק מלך שלם. מלך שלם ודאי מלך איהו דשליט בשלימו, אימתי איהו מלך שלם ביומא דכפורי דכל אנפין נהירין. (דבר אחר מלכי צדק מלך שלם, אמר רבי שמעון בעא קודשא בריך הוא למיפק כהונתא משם כמא דאת אמר ברוך אברם לאל עליון, כיון דאקדים ברכתא דאברהם לברכתא דמריה, אמרו ליה אברהם וכי מקדימין ברכתא דעבדא לברכתא דמריה, מיד אתיהיבת כהונתא לאברהם דכתיב, (תהלים קי) נאם יי לאדני שב לימיני. וכתוב בתריה נשבע יי ולא ינחם אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק, דכתיב והוא כהן לאל עליון, ואין זרעו כהן)

דבר אחר ומלכי צדק. דא עלמא בתראת. מלך שלם, דא עלמא עלאה. דאתעטר חד בחד בלא פירודא תרין עלמין כחדא, ואפילו עלמא תתאה כלא הוא. וחד מלה איהו. הוציא לחם ויין דתרי אלין ביה. והוא כהן לאל עליון משמש עלמא לקבל עלמא. והוא כהן דא ימינא. לאל עליון עלמא עלאה. ובגין כך בעי כהנא לברכא עלמא.

תא חזי, ברכאן (ד”א ל”ג כד) נטיל האי עלמא תתאה פד אתחבר בכהנא רבא כדין ויברכהו ויאמר ברוך אברם (וגו) לאל עליון הכי הוא ודאי. כגוונא דא בעי כהנא לתתא לקשרא קשרין ולברכא האי דוכתא בגין דיתקשר בימינא לאתקשרא תרין עלמין פחד. ברוך אברם רזא דמלה תקוונא דברכאן איהו.

ברוך אברם כמה דאמרינן ברוך אתה. לאל עליון. יי אלהינו. קונה שמים וארץ. מלך העולם. והאי קרא רזא דברכאן איהו. (ובגין כך) ויברכהו מתתא לעילא. וברוך

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אַל עֲלוֹן (אֲשֶׁר מִגַּן צֶרֶךְ בִּידֶךָ). מַעֲלָא לְתַתָּא. וַיִּתֵּן לוֹ מַעְשָׂר מִכָּל לְאִתְדַבְּקָא בְּאַתְרֵי דְקִשְׁוֵרָא אֲתַקְשָׁר לְתַתָּא.

עַד דְּהוּוּ אֲזִילִי, אֶעְרַע בְּהוּ רַבִּי יִיסָא וְחַד יוֹדָאֵי בְּהַדְיָה. וְהוּוּ אָמַר הֵהוּא יוֹדָאֵי (תַּהֲלִים כַּה) לְדוּד אֲלִיךָ יִי נַפְשֵׁי אֲשָׂא. לְדוּד. וְכִי אֲמַאי לֹא כְּתִיב מְזֻמּוֹר לְדוּד אוֹ לְדוּד מְזֻמּוֹר. אֲלֹא בְּגִין דְּרַגְיָה קְאָמַר לְדוּד תּוֹשְׁבַחְתָּא דְאָמַר בְּגִינְיָה אֲלִיךָ יִי נַפְשֵׁי אֲשָׂא. אֲלִיךָ יִי לְעִילָא. נַפְשֵׁי, מֵאֵן נַפְשֵׁי, (אֲשָׂא) דָּא דוּד (הוּוּ) דְרַגָּא קְדַמָּא דְקְאָמְרוּ. אֲשָׂא, אֲסֻלְקָא. כְּמָא דָּאֲתָא אָמַר, (תַּהֲלִים קַכָּא) אֲשָׂא עֵינֵי אֵל הַהָרִים. בְּגִין דְּכָל יוֹמוֹי דְּדוּד הוּוּ מִשְׁתַּדֵּל לְסֻלְקָא דְרַגְיָה לְאִתְעַטְרָא לְעִילָא וְלְאִתְקִשְׁרָא תַמָּן בְּקִשְׁוֵרָא שְׁלִים כְּדָקָא יְאוּת.

כְּגוּוּנָא דָּא (תַּהֲלִים קַג) לְדוּד בְּרַכִּי נַפְשֵׁי אֲתָא יִי בְּגִין דְּרַגְיָה קְאָמַר, וּמַאי אָמַר בְּרַכִּי נַפְשֵׁי אֲתָא יִי. אֲתָא לְאִתְקִשְׁרָא בְּקִשְׁוֵרָא לְעִילָא. וְכָל קְרַבִּי, מֵאֵן קְרַבִּי. אֲלִין שְׁאָר חִוּוֹן בְּרָא. דְאִקְרוּן קְרַבִּים כְּמָא דָּאֲתָא אָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) וּמַעֲי הִמּוּ עָלוּי. דְּבַר אַחַר בְּרַכִּי נַפְשֵׁי, בְּגִינְיָה קְאָמַר. אֲתָא יִי דָּא שְׁלִימוּ דְכָלָא, אֲתָא יִי כְּלָלָא דְכָלָא.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֲלַעְזָר לְרַבִּי יִיסָא חֲמִינָא לָךְ דְּהָא עִם שְׁכִינְתָּא קְאָתִית וְאִתְחַבְּרַת. אָמַר לִיָּה חֲכִי הוּוּ וְדָאֵי, וְתַלְתַּת פְּרָסִי הוּוּ דְאֲזִילָנָא בְּהַדְיָה וְאָמַר לִי כְּמָה מְלִי מַעֲלִיָּתָא וְאָנָּא אֲגִירָנָא לִיָּה לְיוֹמָא דָּא וְלֹא יִדְעָנָא דְאִיְהוּ בּוֹצִינָא דְנַהִיר כְּדַחֲמִינָא הַשְׁתָּא.

דָּף פּוּ ע"ב

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֲלַעְזָר לְהֵהוּא יוֹדָאֵי מַה שְׁמַךְ, אָמַר לִיָּה יוֹעֶזֶר. אָמַר לִיָּה יוֹעֶזֶר וְאֲלַעְזָר (מְלָה חֲדָא) יִתִּיבֵן כְּחֲדָא, יִתְבוּ גַבֵּי חַד טַנְרָא (דָּף פּוּ ע"ב) בְּהֵהוּא חֲקֻל. פְּתַח הֵהוּא יוֹדָאֵי וְאָמַר (יִשְׁעִיָּה מַג) אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּוּ מוֹחָה פְּשַׁעִיךָ לְמַעְנֵי וְחִטְאֲתִיךָ לֹא אֲזַכּוֹר. מַאי טַעְמָא תְרִי זְמַנֵּי אֲנֹכִי אֲנֹכִי.

אֲלֹא חַד בְּסִינֵי וְחַד בְּשַׁעְתָּא דְּבָרָא עֲלָמָא, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת כ) אֲנֹכִי יִי אֲלֵהִיךָ דָּא הוּוּ בְּסִינֵי. וְחַד כַּד בְּרָא עֲלָמָא דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה מַה) אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֲרִץ וְאָדָם עָלֶיָּה בְּרָאֲתִי. הוּוּ, בְּגִין לְאַחֲזָאָה דְּלֹא הוּי פִּירוּדָא בֵּין עִילָא וְתַתָּא.

מוֹחָה פְּשַׁעִיךָ. מַעְבִּיר פְּשַׁעִיךָ לֹא כְּתִיב, אֲלֹא מוֹחָה. בְּגִין דְּלֹא יִתְחַוּוּן לְעֲלָמִין. לְמַעְנֵי. מַאי לְמַעְנֵי, בְּגִין אַנּוּן רַחֲמִין דְּתַלְיִין בִּי דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ד) כִּי אֵל רַחוּם יִי אֲלֵהִיךָ וְגו'.

דְּבַר אַחַר מוֹחָה פְּשַׁעִיךָ לְמַעְנֵי. תָּא חֲזִי (לְעִיל פַּד ב) חֲזִיבֵי עֲלָמָא עֲבָדִין פְּגִימוּתָא לְעִילָא, דְּכַד אַנּוּן חוּבִין סְלָקִין רַחֲמִין וְנַהֲירוּ עֲלָאָה וְיַנְיְקוּ דְּבִרְכָאָן לֹא נַחִית לְתַתָּא, וְהָאֵי דְרַגָּא לֹא נְטִיל בְּרַכָּאָן דְּלְעִילָא לְיַנְקָא לְתַתָּא. וּבְגִין כֶּף לְמַעְנֵי בְּגִין דְּלֹא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

יְתַמְנְעוּן בְּרַכָּאן לִינְקָא (ליה) לְכֻלָּא. כְּגוּוֹנָא דָּא (דברים לט) רְאוּ עֵתָהּ כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא. לְאַחֲזֹאהּ דְלָא הוּי פִּירוּדָּא בֵּין עֵילָא וְתַתָּא כְּמָה דְאַתְמָר.

תָּא חֲזִי, כְּגוּוֹנָא דָּא כַּד אֲשַׁתְּכַחוּ זְכָאִין בְּעֵלְמָא אַתְעֵרוּ בְּרַכָּאן לְעֵלְמִין כְּלָהוּ. כִּיּוֹן דְאַתָּא אַבְרָהָם אַתְעֵר בְּרַכָּאן לְעֵלְמָא דְכְּתִיב וַאֲבִרְכֶךָ וְהָיָה בְּרַכָּה. מֵאִי וְהָיָה בְּרַכָּה. רְמִז דִּישַׁתְּכַחוּן בְּגִינִיהּ בְּרַכָּאן לְעֵילָא וְתַתָּא דְכְּתִיב וּנְבָרְכוּ בְךָ וְגו' וְכְתִיב וַאֲבִרְכָה מְבָרְכֶיךָ.

אַתָּא יִצְחָק אֹדְע לְכֻלָּא דְאִית דִּין וְאִית דִּיּוֹן לְעֵילָא לְאַתְפְּרַעָא מְרֻשִׁיעִיא, וְאִיהוּ אַתְעֵר דִּינָא בְּעֵלְמָא בְּגִין דִּידְחֻלוֹן לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל בְּנֵי עֵלְמָא. אַתָּא יִעֲקֹב וְאַתְעֵר רַחֲמֵי בְּעֵלְמָא וְאַשְׁלִים מְהִימְנוּתָא בְּעֵלְמָא כְּדָקָא חֲזִי.

בְּיוֹמֵי דְאַבְרָהָם מַה פְּתִיב וּמִלְכֵי צְדָק מֶלֶךְ שְׁלָם, דְאַתְעֵטְרַת פְּרֻסִיא בְּדוּכְתִיָּה, וְכַדִּין אֲשַׁתְּכַח מֶלֶךְ שְׁלָם בְּלָא פְּגִימוּ כְּלָל. הוּצִיא לָחֶם וַיִּין דְאַפִּיק מְזוּנִין לְעֵלְמִין כְּלָהוּ כְּדָקָא חֲזִי. הוּצִיא לָחֶם וַיִּין דְלָא אַתְמַנְעוּ בְּרַכָּאן מְכַלְהוּ עֵלְמִין. הוּצִיא כְּמָא דְאַתָּא אָמַר, (בראשית א) תוּצֵא הָאָרֶץ מִדְּרָגִין דְלְעֵילָא אִפִּיק מְזוּנִין וּבְרַכָּאן לְעֵלְמִין כְּלָהוּ.

וְהוּא כְּהֵן לְאֵל עֵלְיוֹן דְאַשַׁתְּכַח כְּלָא בְשְׁלִימוּ עֵלְאָה כְּדָקָא חֲזִי. לְאַתְחֲזֹאָהּ כְּמָה דְחִיבִיא עֲבָדֵי פְּגִימוּ בְּעֵלְמָא וּמְנַעֵי בְּרַכָּאן. הֲכִי נְמִי בְּגִין זְכָאִין אַתְיִין (אתחזיאן) בְּרַכָּאן לְעֵלְמָא, וּבְגִינֵיהוּ אַתְבְּרַכָּאן כָּל בְּנֵי עֵלְמָא:

וַיִּתֵּן לוֹ מַעֲשֵׂר מְכַל. מֵאִי מַעֲשֵׂר מְכַל מְאֻנֹן בְּרַכָּאן דְנִפְקֵי מְכַל. בְּגִין דְאִיהוּ אַתְר דְכָל בְּרַכָּאן דְנִחְתִי לְעֵלְמָא מִתְמֵן נִפְקֵי. דְבַר אַחַר וַיִּתֵּן לוֹ מַעֲשֵׂר מְכַל. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לִיָּה מַעֲשֵׂרָא. וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא דְרָגָא דְכָל פְּתַחֲוֹן דְמְהִימְנוּתָא וּבְרַכָּאן דְעֵלְמָא בֵּיה קִיּוּמֵי וְאִיהוּ מַעֲשֵׂר וְאִיהוּ חַד מַעֲשֵׂרָה וְאִיהוּ עֵשֶׂרָה מִמָּאָה. מְכָאן וְלְהֵלָאָה עָאֵל אַבְרָהָם בְּקִיּוּמָא דְלְעֵילָא כְּדָקָא חֲזִי.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעֶזֶר שְׁפִיר קָא אָמַרְתָּ. אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעֶזֶר מֵאִי עֲבִידְתָּךְ, אָמַר לִיָּה קְרִינָא דְרַדְקֵי בְּאַתְרֵי, הַשְׁתָּא אַתָּא רַבִּי יוֹסִי דְכִפּוּר חֲנִין לְמִתָּא וּסְלִיקוּ לֹוֹן מִגְּבָאֵי וְאוֹתְבוּ לֹוֹן לְגַבִּיָּה. וְהוּוּ יְהִבִּין לִי כָּל בְּנֵי מִתָּא אֲגָרָא כְּהוּוּ זְמַנָּא דְדְרַדְקֵי הוּוּ גְבָאֵי. וְאַסְתְּכַלְנָא בְּנַפְשָׁאֵי דְלָא אַתְחֲזִי לִי לְאַתְהֵנִי מְנִיָּהוּ לְמַגְנָא, וְאַגִּירְנָא גְרַמָּאֵי בְּהַדִּי דְהֵאֵי חֲפִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר בְּרַכָּאן דְאַבָּא אֲצֻטְרִיכוּ הֲכָא.

דף פח ע"א

קָמוּ. אַתּוּ קָמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן (לבתר), וְהוּוּ יְתִיב וְלָעֵי כָּל יוֹמָא קָמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְיוֹמָא חַד הוּוּ עָסִיק בְּנִטְלֵת יָדִים קָמִיָּה. אָמַר כָּל מֵאֵן דְלָא נְטִיל יְדוּי כְּדָקָא יְאוּת, אִף עַל גַּב דְאַתְעַנְשׁ לְעֵילָא אַתְעַנְשׁ לְתַתָּא, וּמֵאִי עוֹנְשִׁיהּ לְתַתָּא, דְגָרִים לִיָּה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לְגַרְמִיָּה מִסְכְּנוֹתָא. כְּמָה דְעוֹנְשִׁיָּה כְּךָ, הֵכִי הוּא זְכִי מֵאֵן דְנִטִּיל יְדוּי כְּדָקָא יְאוּת דְגָרִים לְגַרְמִיָּה בְּרַכָּאן דְלְעִילָא דְשָׂרָאן בְּרַכָּאן עַל יְדוּי כְּדָקָא יְאוּת, וְאַתְּבַרְךָ בְּעוֹתְרָא. (דף פח ע"א)

לְבַתְר אַקְדִּים רַבִּי שְׁמַעוֹן חָמָא לִיָּה דְאַנְטִיל יְדוּי בְּמִיא וְנִטִּיל לֹוֹן בְּשִׁיעוֹרָא סְגִיָּא דְמִיָּין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְלָא יְדוּי מִבְּרַכּוֹתֵיךָ. וְכֵךְ הָוָה, מִהֵהוּא יוֹמָא וְלֵהֲלָאָה אֲתַעְתֵּר וְאַשְׁכַּח סִימָא וְהָוָה לְעִי בְּאוּרִייתָא וְיַהֲיִב מְזוֹנָא לְמִסְכְּנֵי כָּל יוֹמָא, וְהָוָה חֲדֵי עֲמַהוֹן וּמִסְכְּר לֹוֹן אֲנַפִּין גְּהִירִין. קָרָא עָלֶיהָ רַבִּי שְׁמַעוֹן (ישעי' מ"א) וְאַתָּה תְּגִיל בֵּינִי בְּקִדּוּשׁ וְגו', (חסר)

אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה דְבַר יִי אֶל אַבְרָם וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח (שיר השירים ז) אֲנִי לְדוּדֵי וְעָלִי תְשׁוּקָתוֹ. הָא אֻקְמוּהָ, אֲבָל בְּאַתְעָרוּתָא דְלִתְתָּא אֲשַׁתְּכַח אֲתַעְרוּתָא לְעִילָא, דְהָא לָא אֲתַעַר לְעִילָא עַד דְאַתְעַר לְתַתָּא. וּבְרַכָּאן דְלְעִילָא לָא מְשַׁתְּכַחֵי אֵלָא בְּמָה דְאִית בֵּיה מִמְשָׂא וְלָאו אִיהוּ רִיקְנָיָא.

סְתָרֵי תוֹרָה אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְגו'. אֲלִין פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא, דְכְּתִיב, (דברים ה) אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דְבַר יִי אֶל כָּל קְהָלְכֶם. מַה לְהֵלֵן פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא, אוּף הֵכָא פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא. בְּתַר דְאַשְׁתַּדַּל בַּר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְבַשֵּׁר לִיָּה וְאַקְדִּים לָהּ לְנִשְׁמַתָּא שְׁלָם (בשורות טובות), הֵדָא הוּא דְכְּתִיב אֶל תִּירָא אַבְרָם אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ. מְכַל זַיְינִין בִּישִׁין דְגִיְהֵנָם.

שְׁכַרְךָ הֲרַבָּה מְאֹד בְּגִין דְכָל מֵאֵן דְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא בְּהַאי עֲלָמָא זְכִי וְאַחְסִין יְרוּתָא אַחְסִנְתָּא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי כְּמָה דְכְּתִיב (משלי ח) לְהִנְחִיל אוֹהֲבֵי יִשׁ. מֵאִי יִ"ש (דא י"ש מֵאֵן תַּלַּת עֶשֶׂר נִהְרֵי דַאֲפֻרְסוּמָא דְכִיָּא (מכילן) דִּיהֲבִי לִיָּה אַחְסִנְתָּא עֲלָאָה בְּעֲלָמָא דְאַתִּי) (נ"א דא עֲלָמָא דְאַתִּי). וְאוּצְרוּתֵיהֶם אֲמֵלָא, בְּהַאי עֲלָמָא מְעוּתָרָא וּמְכַל טִיבּוּ דְעֲלָמָא. מֵאֵן דְאַזִּיל לְיַמִּינָא זְכִי לְעֲלָמָא דְאַתִּי, וּמֵאֵן דְאַזִּיל לְשְׂמַאלָא הָא עוֹתְרָא בְּעֲלָמָא דִּין, (דאִית שְׂמַאלָא קְדִישָׁא וְאִית שְׂמַאלָא מִסַּבָּא, וְדָא הוּא דַאֲמַרִּינֵן מֵאֵן דְמַתְעַסַּק בְּאוּרִייתָא יְהִי לִיָּה אַרְךְ יָמִים בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, וְיַהֲבִי לִיָּה עֶשֶׂר וּכְבוֹד בְּעֲלָמָא דִּין שְׂנַאֲמַר (משלי ג) אַרְךְ יָמִים בִּימִינָה וְגו', וּמֵאֵן דִּיתַרְעִי דִּיתַהֲנִי גּוּפָא בְּעֲלָמָא דִּין וְלָא אֲתַעַסַּק בְּאוּרִייתָא וּבְעוּבְדִין טִבִּין, יַהֲבִי לִיָּה עוֹתְרָא בְּעֲלָמָא דִּין מִסְטְרָא דְשְׂמַאלָא מִסְטְרָא דִּיצַר הֲרַע, וּבְעוֹתְרָא דָא עֲבִיד בִּישׁ יְרִיתָא גִיְהֵנָם. וְאִי תִימָא זְכִי לָא אִית בְּעֲלָמָא דִּין עוֹתְרָא מִסְטְרָא דְקְדוּשָׁה, אִין, דְכָל הַמְקִיִּים אֵת הַתּוֹרָה מְעוּנֵי סוּפּוֹ לְקִיּוּמָה מְעֶשֶׂר, וְדָא הוּא עוֹתְרָא טַבָּא דְמִסְטְרָא דְקְדוּשָׁה). רַבִּי אַבְאָ פֶּד אֲתָא מִהֵתָם, הָוָה מְכַרִּיז מֵאֵן בְּעִי עוֹתְרָא וּמֵאֵן בְּעִי אוּרְכָא דְחִי בְּעֲלָמָא דְאַתִּי יִתִּי וְיִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא. הָוּוּ מִתְּכַפְּנִשִׁין פּוּלֵי עֲלָמָא לְגַבִּיָּה. רְוּוּק חַד הָוָה בְּשִׁיבּוּתֵיהָ. יוֹמָא חַד אֲתָא לְגַבִּיָּה, אָמַר לִיָּה רַבִּי בְּעִינָא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא כְּדִי שִׁיְהִיָּה לִי עוֹתְרָא. אָמַר לִיָּה הָא וְדָאִי. אָמַר לִיָּה מַה שְׁמַךְ. אָמַר לִיָּה דְאַזִּיל לְיַמִּינָא זְכִי לְעֲלָמָא דְאַתִּי, וּמֵאֵן דְאַזִּיל לְשְׂמַאלָא הָא עוֹתְרָא בְּעֲלָמָא דִּין, (דאִית שְׂמַאלָא קְדִישָׁא וְאִית שְׂמַאלָא מִסַּבָּא, וְדָא הוּא דַאֲמַרִּינֵן מֵאֵן דְמַתְעַסַּק בְּאוּרִייתָא יְהִי לִיָּה אַרְךְ יָמִים בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, וְיַהֲבִי לִיָּה עֶשֶׂר וּכְבוֹד

"זוהר היום" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בעלמא דין שנאמר (משלי ג) ארך ימים בימינה וגו', ומאן דיתרעי דיתהני גופא בעלמא דין ולא אתעסק באורייתא ובעובדין טבין, יהבי ליה עותרא בעלמא דין מסטרא דשמאלא מסטרא דיצר הרע, ובעותרא דא עביד ביש ירית גיהנם. ואי תימא וכי לא אית בעלמא דין עותרא מסטרא דקדושה, אין, דכל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעשר, ודא הוא עותרא טבא דמסטרא דקדושה). רבי אבא פד אתא מהתם, הוה מכריז מאן בעי עותרא ומאן בעי אורכא דחיי בעלמא דאתי ייתי וישתדל באורייתא. הוה מתפנשין כולי עלמא לגביה. ריוק חד הוה בשיבבותיה. יומא חד אתא לגביה, אמר ליה רבי בעינא למלעי באורייתא כדי שיהיה לי עותרא. אמר ליה הא ודאי. אמר ליה מה שמך. אמר ליה יוסי. אמר לון לתלמידוי דיקרון ליה רבי יוסי מארי דעותרא ויקרא. יתיב ואתעסק באורייתא.

ליומין הוה קאים קמיה, אמר ליה רבי אן הוא עותרא. אמר שמע מינה דלא לשם שמים קא עביד, ועאל לאדריה, שמע חד קלא דהוה אמר לא תענשיה (תוב לגביה) דגברא רבא ליהוי. תב לגביה, אמר ליה תיב ברי תיב ואנא יהיבנא לך עותרא.

אדהכי אתא גברא חד ומאנא דפזו בידיה, אפקיה ונפל נהורא בביתא. אמר ליה רבי בעינא למזכי באורייתא ואנא לא זכינא, ובעינא מאן דישתדל באורייתא בגיני. דהא אית לי עותרא סגי דקא שבק לי אבא, דכד יתיב על פתוריה הוה מסדר עליה תליסר כפי מאלין. ובעינא למזכי באורייתא ואנא יהיבנא עותרא. אמר ליה להווא ריוק תשתדל באורייתא ודא יהיב לך עותרא, זב ליה ההוא כסא דפזו. קרא עליה רבי אבא (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פזו. יתיב ולעא באורייתא ויהוה בר נש הוה יהיב ליה עותרא. ליומין עאל חמידו דאורייתא במעוי. יומא חד הוה יתיב ויהוה בכי. אשכחיה רביה דהוה בכי, אמר ליה על מה קא בכית. אמר ליה ומה מנחנא חיי דעלמא דאתי בגין האי, לא בעינא אלא למזכי לגבאי. אמר השתא שמע מינה דהא לשם שמים קא עביד.

קרא ליה להווא גברא, אמר ליה טול עותרך וזב ליה ליתמי ולמסכני, ואנא יהיבנא לך חולק תיר באורייתא בכל מה דאנן לעאן. אהדר ליה רבי יוסי ההוא כסא דפזו, ועד יומא לא אעדי שמייה, ומן בנוי בן פזי, והיינו רבי יוסי בן פזי, וזכה לכמה אורייתא הוא ובנוי (בגין דלעא באורייתא). דלית לך אגר טב בעלמא כמאן דלעי באורייתא ומקיימה:

אחר הדברים האלה היה דבר יי אל אברם במחזה לאמר וגו', בכל אתר דכתיב באורייתא במחזה דא שמא דאתגלי לאבהן, ומאן איהו, שד"י, שנאמר (שמות ו) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. כמא דאת אמר, (במדבר כד) אשר מחזה שדי יחזה. ודא איהו חיוו דכל חזון עלאין אתחזין מגויה, כהאי מראה דכל דיוקנין אתחזין ביה וכלא חד. מראה מחזה חד הוא, דא תרגום ודא לשון הקדש.

אמר רבי יוסי סגי אין אנון באורייתא, ועל דא הוה ליה רשו לאונקלוס לתרגם בהווא לישנא דגלי קודשא בריה הוא באורייתא. ולישנא דא סתים איהו מגו מלאכי עלאה, במחזה (דהא) דהוה

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

סתים ממלאכי עלאי דלא ידעי בדא כד ממליל ביה באברהם. מאי טעמא, בגין דאברהם לא הוה מהול והוה ערל סתים בשרא. ובגין כך הוה סתים מנייהו בלשון תרגום. כגוונא דא בלעם דכתיב אשר מחזה שדי יחזה, יחזה. סתים הוה מלה מגו מלאכי השרת בגין דלא יהא לון פטרא דקודשא בריה הוא ממלל בהווא ערל מסאבא (עד ב, עה ב) דהא מלאכי קדישי לאו (יקרון) גזקין בלשון תרגום.

אי תימא דלא ידעי, והא גבריאל אוליה ליוסף ע' לשון, ותרגום חד מע' לשון הוא, אלא מנדע ידעי אבל לא גזקין תנו, דלא חיישי ולא משגיחין עליה דהא מאיס איהו קמיהו מכל שאר לשון. ואי תימא הואיל ומאיס איהו ממלאכי עלאי, אמאי תרגם אונקלוס אורייתא בהאי לשון, ויונתן בן עוזיאל המקרא. אלא מאיס הוא קמיהו והכי אצטריך, דלית קנאה למלאכי עלאי בהדיהו דישראל (אלא אורייתא, ואלמלא הו ידעי שבחי דאורייתא הוה להו קנאה בהדיהו דישראל) יתיר, ועל דא תרגום תורה ומקרא כך, ולא מאיס איהו דהא בכמה דוכתי פתב קודשא בריה הוא באורייתא הכי.

ובגין כך סתים איהו מגו מלאכי עלאי קדישי. ועל דא אתגלי ביה באברהם באורח סתים דלא ישגחון ביה מלאכין קדישין ולא יהא לון פטרא, דקודשא בריה הוא אתגלי על בר נש ערל. אימתי אתגלי ליה באתגליא דמלאכי עלאי, כד יהיב ליה ברית קיימא קדישא דכתיב וידבר אתו אלהים לאמר, אלהים שמא דקודשא ולא פתיב במחזה. שמא באתגלייא.

לאמר מאי לאמר, לאמר ולאכרוזא בכל לשון דלא תהא באתכסיא, לאו בלישנא אחרא, אלא בלישנא דכלא משתעיין בה דיכלי למימר דא לדא ולא יכלי לקטרגא ולמימר פטרא, ועל דא וידבר אתו אלהים לאמר. אלהים ולא מחזה. בגין דהוה מעייל ליה בברית קיימא קדישא וקריב ליה לגביה.

רבי יהודה אמר בגין כך את ה' לא אתייהב ליה עד דאתגזר, מאי טעמא דאיהי ממש ברית אקרי. ועל דא פיון דעאל בברית כדין אתייהיבת ליה את ה"א. דכתיב אני הגה בריתי אתך והיית לאב המון גוים ולא יקרא עוד שמך אברם וגו':

אחר הדברים האלה. רבי חייא הוה אוזיל למחמי לרבי אלעזר, פגע ביה רבי חגאי, אמר ליה האי ארחא דמתקנא קמיה דמר לאן איהו אוזיל, אמר ליה למחמי לרבי אלעזר, אמר ליה ואנא נמי אוזיל בהדרה, אמר ליה אי תיכול למסבר סברא למאי דתשמע זיל ואי לאו תוב אבתרה, אמר ליה לא ליחוש מר להאי, דהא אנא שמענא כמה רזי דאורייתא ויכילנא למיקם בהו. פתח רבי חגאי ואמר, מאי דכתיב, (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי (דף פט ע"ב) וגו'. את קרבני דא קרבן בשרא דאתקרב לכפרא דמא על דמא בשרא על בשרא, בגין דכל קרבנין לאו מתקרבין אלא על בשרא לכפרא על בשרא. והכי שמענא אי בר נש חטא בהמה מה חטאת, דקודשא בריה הוא אמר (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן וגו'. אמאי, אלא קודשא בריה הוא עביד רוח בני נשא ורוח הבהמה, ואפריש דא מן דא. ובגין כך (קהלת ג) רוח בני האדם העולה היא למעלה

”זֶהָר הַיּוֹמִי” לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֲשׁוֹן]

רוּחַ הַבְּהֵמָה וְגו' וְדַאי מִתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא. עַד לָא חֲטָא אָדָם מִה כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּנִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ וְזֹרֵעַ וְגו' וְכִתִּיב לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ וְלֹא יִתִּיר. כִּיּוֹן דְּחֲטָא וַיִּצְרַר הָרֵעַ אֲשֶׁתְּאִיב בְּגוּפָא דִילְיָהּ, וּבְכָל אַנְוֹן תּוֹלְדִין עֶבֶד בְּהוּ דִינָא. וְלִבְתֵּר אֲתָא נַח וְחֲמָא דְהָא גוּפָא אֲתַבְּנִי מֵאֲתָרָא דִיִּצְרַר הָרֵעַ, אֲקָרִיב קְרַבֵּן כְּמָה דְאֲקָרִיב אָדָם, מִה כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ח) וַיִּרַח יְיָ אֶת רִיחַ הַנְּחִיחַ וְגו'. (וְכִתִּיב) כִּי יִצְרַר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִכָּאֵן וְלְהִלָּאָה הוּאִיל וְגוּפָא אֲשֶׁתְּאִיב מֵהוּא יִצְרַר הָרֵעַ, יִתְעַנֵּג גוּפָא כְּמָה דְאֲתַחְזִי לִיהּ יִיכּוֹל בְּשָׂרָא. כִּיּוֹן עֵשֶׂב נִתְּנִי לָכֶם אֶת כָּל. כִּד אֲכִיל בְּשָׂרָא. מֵהוּא בְּשָׂרָא אֲתַעַנֵּג בְּשָׂרָא דִילְיָהּ וְאֲתַעַרְבֵי דָא בְּדָא וְאֲתַרְבִּי גוּפָא מִנְיָה, וּמֵהוּא עֲנֵג גוּפָא חֲטָא בְּכִמָּה חֲטָאִין. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּפָרָה עַל גוּפָא בְּשָׂרָא. בְּשָׂרָא אֲכִיל וּבְשָׂרָא אֲתַרְבִּי מִנְיָה וּבִיה חֲטָא. בְּגִין כֶּף לְכַפְרָא עַל גוּפָא בְּשָׂרָא. וּבְשָׂרָא דְאֲכִיל בְּשָׂרָא עֶבֶד דְּמָא לְגוּפָא (בְּגִין כֶּךָ דְּמָא דְאֲשֶׁתְּאִר מֵהוּא בְּשָׂרָא דְאֲכִיל בְּשָׂרָא עֶבֶד דְּמָא לְגוּפָא) בְּגִין כֶּף דְּמָא דְאֲשֶׁתְּאִר מֵהוּא בְּשָׂרָא לְבַר אֲתַעַד לְכַפְרָא עַל דְּמָא דְאֲתַעֲבִיד מֵהוּא בְּשָׂרָא דִילְיָהּ דְּכִתִּיב, (וַיִּקְרָא יוֹ) כִּי הָדָם הוּא בְּנַפְשׁ יִכְפֹּר.

כְּתִיב קְרַבְנִי, וְכִתִּיב קְרַבְנֵכֶם דְּכִתִּיב, (וַיִּקְרָא א) תְּקַרְבוּ אֶת קְרַבְנֵכֶם, מִה בֵּין הָאִי לְהָאִי, אֲלֵא קְרַבְנִי. כְּגוֹן שְׁלָמִים דְּאֲתִיִּין עַל שְׁלוֹם. קְרַבְנֵכֶם, כְּגוֹן חֲטָאוֹת וְאֲשֵׁמוֹת דְּאֲתִיִּין עַל חֲטָא וְאֲשָׁם, בְּגִין כֶּף אֶת קְרַבְנִי בְּשָׂרָא. לְחֲמִי נִהְמָא וְחֲמָרָא. רִיחַ דָּא קְטוֹרֶת. גִּיחְחִי דָּא נַחַת רוּחַ דְּעֶבֶד כְּהֵנָּה בְּרַעוּתָא דְשָׂמָא קְדִישָׁא, וְלִיּוֹאִי בְּרַעוּתָא דְשִׁיר וְשִׁבְחָה.

תְּשַׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ. בְּמוֹעֵדוֹ מֵאִי הוּי, אִי תִימָא בְּכָל יוֹמָא בְּבִקְרָא וּבְעֶרְבָא, מֵאִי אִיהוּ בְּמוֹעֵדוֹ (נ"א מֵאִי אִרְיָא דִאִיהוּ מוֹעֵדוֹ), אֲלֵא מוֹעֵדוֹ דְשְׁלֵטָא בְּהוּא זְמָנָא רַעוּא. רַעוּ דְאֲשֶׁתְּכֶחַ לְעִילָא בְּדִרְגָא יְדִיעָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּמוֹעֵדוֹ. כִּד קְרַבֵּן אֲתַקְרִיב. כִּלָּא נְטֻלִין חוּלְקָא, וְאֲתַבְּרִין קְלִיפִין לְכָל סֵטְרָא, וַיִּיחֹדָא אֲתַקְרִיב וְאֲתִיִּיחֹד וּבּוֹצִינִין אֲתַנְהַרִין וְאֲשֶׁתְּכֶחַ רַעוּא וְרַעוּ בְּכָל עֲלָמִין וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּכֶחַ בְּרִזָּא דִיחֹדָא חֲדָא כְּדָקָא חֲזִי. אֲתָא רַבִּי חֲזִיָּא וּנְשָׁקִיָּהּ, אָמַר לִיהּ יָאוּת אֲנִת בְּרִי מִינִי לְמִיָּהּ לְמַחְמִי לִיהּ לְסֵבֶר אֲנַפִּין דִּיּוֹמִין. (תו פִּתַּח וְאִמַר דוּד מִלְכָא דִאִיהוּ רַבִּיעָאָה וְאִיהוּ אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים) (נ"א אֲמַאי דוּד מִלְכָא אַחְסִין מִלְכוּתָא דִאִיהוּ רַבִּיעָאָה דִאִיהוּ אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים).

אֲזַלוּ, כִּד מְטוֹן לְגַבִּיָּהּ, חֲמָא לֹון יִתְבִּי עַל תְּרַעָא, אָמַר לִיהּ לְשִׁמְשָׁא זִיל וְאִמָּא לֹון הָאִי כְּרִסְיָא דְתִלְתָּ קִימִין מֵהוּ כָּל אֶחָד (ס"א כִּלָּא חֲד). אָמַרוּ לִיהּ זִיל וְאִמָּא לִיהּ לְמַר דְּלָאוּ לְמַגְנָא אָמַר דוּד מִלְכָא דִאִיהוּ רַבִּיעָאָה אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים. אָמַר לִיהּ זִיל וְאִמָּא לֹון דָּאן גְּעֵלוּ בֵּיהּ בְּדוּד דִאִיהוּ אָמַר אֲבָן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים. אֲהַדְרַר רַבִּי חֲזִיָּא רִישִׁיָּהּ לְגַבִּי רַבִּי חַגַּאִי וְאָמַר לִיהּ שְׁמַעַת בְּהָאִי מִיָּדִי. אָמַר שְׁמַעַנָא בְּהָאִי קְרָא דְכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) "בְּנִי "אֲמִי "נְחָרוּ בִי שְׁמוּנִי וְגו'. דְּהָאִי קְרָא שְׁלֵמָה מִלְכָא אָמַרוּ, וְעַל דוּד מִלְכָא אֲתַמַּר כִּד דְּחוּ לִיהּ אַחוּהִי מְנִיָּהּ.

וְתוּ שְׁמַעַנָא מֵאִי חֲמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיָּהּ מִלְכוּתָא לִיהוּדָה מְכָל אַחוּהִי, אֲלֵא אֲתַוּוֹן דְשְׁמִיָּהּ חֲקִיקוֹן בֵּיהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִב יְקָרָא לְשְׁמִיָּהּ וּבְגִין כֶּף אַחְסִין מִלְכוּתָא. וְתוּ שְׁמַעַנָא

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

יהודה הא אתוון דשמייה ודאי, ד' ליתיה אמאי. אלא דא דוד מלכא דאתקשר בשמייה מכל בני עלמא דכתיב, (הושע ג) ובקשו את יי אלהיהם ואת דוד מלכם וגו' הא דוד קשיר בשמייה, תו דאיהו קשר של תפלין ודאי ד' דוד מלכא (ד"א קשר של תפלין ודאי), ובגין כף דוד אתקשר בשמייה. עאלו, פיון דעאלו יתיבו קמיה, אשתיק רבי אלעזר ואנון אשתיקו. עאל רבי אלעזר לאדריה שמע חד קלא דהוה אמר זיל ואימא לון מה דאנון בעיין דכשרין אנון. אהדר לגבייהו. אמר לון אית מאן דשמע מלה לימא לי. אמרו ליה אנון מחפאן לאנהרא מגו צחותא דבוצינא עלאה וסברא (דף צ ע"א) נסבר. פתח ואמר, (חבקוק ב) ויי בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ. כד בעי קודשא בריך הוא למברי עלמא, אסתפל גו מחשבה רזא דאורייתא ורשים רשומין ולא הוה יכיל למיקם, עד דברא תשובה דאיהי היכלא פנימאה עלאה ורזא סתימא ותמן אתרשימו ואתציריו אתוון בגלופייהו.

פיון דאתברי דא הוה מסתפל בהאי היכלא ורשים קמיה ציורין דכל עלמא דכתיב הס מפניו כל הארץ רשים קמיה רשומין וציורין דכל עלמא. בעי למברי שמים מה עבד אסתפל באור קדמאה ואתעטף ביה וברא שמים. דכתיב, (תהלים קד) עוטה אור פשלמה ואחר כף נוטה שמים פיריעה.

אסתפל למעבד עלמא תתאה עבד היכלא אוחרא ועאל ביה ומניה אסתפל ורשים קמיה כל עלמין לתתא וברא לו. הדא הוא דכתיב ויי בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ. ה"ס מפניו, ה"ס רשים קמיה כל נקודין דכל עלמא דאנון שתין וחמש, כחושפן ה"ס, שתין אנון וחמש אנון, וכלהו רשים קמיה כד ברא עלמא. בגין כף קרא דקודשא בריך הוא לאו איהו אלא לאנון דינדעין ארחוי ומחכין בה באורח קשוט פדקא יאות. אדהכי דהוה משתעי בהדיהו, אתא גורא ואסחר ליה, ואנון יתבו לבר. שמעו חד קלא דהוה אמר אי קדישא הביאני המלה חדריו בכל אנון אידרין דסבא דאנפין עולימא קדישא (נ"א עולימתא קדישתא) דאתמסרו מפתחן דלהון בידיה, וכלהו מתקנו לך ולאנון דבגינה. ובחייך קדישא כל חילא דשמיא נגילה ונשמחה בך. כד חמו אלין הכי, אנדעזעו, ודחילו סגי נפל עליהו, אמרי, לית אנון חזיין להאי, נפוק מכאן ונהך לאורחין, (אזלו) יתבו תמן כל ההוא יומא ולא יכילו למחמי ליה, ואמרו לית רעותא דקודשא בריך הוא דניתב הכא נפקו מתמן ואזלי.

עד דהוו אזלי פתח רבי חייא ואמר (תהלים קג) ברכו יי מלאכיו גבורי כח עושי דברו וגו'. זכאין אנון ישראל מפל שאר עמין דעלמא דקודשא בריך הוא אתרעי בהו מפל שאר עמין ועבד לון חולקיה ואחסנתיה, ועל דא יהיב לון אורייתא קדישא, בגין דכלהו הוו ברעותא חדא על טורא דסיני ואקדימו עשייה לשמיעה.

פיון דאקדימו עשייה לשמיעה קרא קודשא בריך הוא לפמליא דיליה אמר לון עד הכא אתון הויתון יחידאין קמאי בעלמא, מכאן ולהלאה הא בני בארעא חברים בהדיהו בכלא. לית לכו רשו לקדשא שמי עד דישראל תתברון בהדיכוכו בארעא, וכלהו תהוון פחדא חברים לקדשא שמי, בגין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דאקדימו עשיה לשמיעה פגוונא דמלאכי עלאי עבדי ברקיעא דכתיב ברכו יי מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. עושי דברו בקדמיתא ולבתר לשמע.

דבר אחר ברכו יי מלאכיו. אלן אנון צדיקא בארעא דאנן חשובין קמי קודשא בריה הוא כמלאכי עלאי ברקיעא, בגין דאנן גבורי כח דמתגברי על יצריהון פגבר טב דמתגבר על שנאיה. לשמע בקול דברו. דזכאן בכל יומא למשמע קלא מלעילא בשעתא דאצטריכו. השתא מאן יכיל למיקם בהדיהו דאנן קדישין עליונין, זכאין אנון דיכלי למיקם קמיהו, זכאין אנון דיכלי (ד"א ל"ג למאן דיכול) לאשתזבא מקמיהו, אשגחזתא דקודשא בריה הוא עליהו בכל יומא, הנה אנן יכילן למיעל קמיהו. ועל דא כתיב, (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריה וכתיב (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו בך וגו', (עד כאן סתרי תורה):

מנלן מאשת עובדיהו דאמר לה אלישע (מלכים ב ד) הגידי לי מה יש לך בבית. דהא ברכאן דלעילא לא שריין על פתורא ריקניא ולא באתר ריקניא. מה כתיב ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוף שמן. מאי אסוף. אלא אמרה ליה שיעורא דהאי משחא לאו איהי אלא פדי משיחת אצבעא זעירא.

אמר לה נחמתני. דהא לא ידענא היאך ישרון ברכאן דלעילא בדוכתא ריקניא, אבל השתא דאית לך שמן, דא הוא אתר לאשתכחא ביה ברכאן. מנלן דכתיב, (תהלים קלג) כשמן הטוב וגו' וסיפיה מה כתיב, (תהלים קלג) כי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם. ובאתרא דא שראן ברכאן. (ואתמר).

ואי תימא (תהלים קלג) כטל חרמון שיורד על הררי ציון ולא כתיב שמן אלא טל. אלא איהו שמן ואיהו טל. ההוא טל איהו דאטיל קודשא בריה הוא ממשחא עלאה. דההוא שמן נפק לסטרא דימינא.

תרין אנון יין ושמן. ואזלו לתרין סטרין. יין לסטר שמאלא שמן לסטר ימינא. ומסטרא דימינא נפקי ברכאן לעלמא ומתמן אתמשח מלכותא קדישא ובגין דשמן הוה אתתקן לתתא בקדמיתא, שמן אזדמן לעילא אריקו דברכאן.

דף פח ע"ב

תא חזי, מאתערוותא (דף פח ע"ב) דהאי שמן דלעילא קאי לארקא על דוד ושלמה לאתברכא (על) בנוי. מנא לן דכתיב ויעמד השמן. כתיב הכא ויעמד. וכתיב התם (ישעיה יא) שורש ישי אשר עומד לנש עמים.

תא חזי, משלחן דלחם הפנים דברכאן נפקין מתמן ומזונא לעלמא, לא בעי לאשתכחא ריקניא אפלו רגעא חדא, בגין דלא יסתלקון ברכאן מתמן, אוף הכי לא מברכין על שלחן ריקניא, דהא ברכאן דלעילא לא שריין על שלחן ריקניא.

תא חזי, מה כתיב אני לדודי ועלי תשוקתו, אני לדודי בקדמיתא ולבתר ועלי תשוקתו. אני לדודי לאתקנא ליה דוכתא בקדמיתא. ולבתר ועלי תשוקתו. דבר אחר אני לדודי. דהא תנינן שכינתא לא אשתכחת עמהון דחייביא, פיון דאתי בר נש לאתדכאה ולמקרב גבי דקודשא בריך הוא כדין שכינתא שריא עליה. הדא הוא דכתיב אני לדודי בקדמיתא, ועלי תשוקתו לבתר. אתי בר נש לאתדכאה מדכאין ליה.

תא חזי, אחר הדברים האלה דרדף אברהם בטר אליו מלכין וקטיל לון קודשא בריך הוא, הוה אברהם תוהא, אמר דילמא חס ושלום גרענא הוה אגרא דהוינא אהדר בני נשא לגבי קודשא בריך הוא ואחידנא בהו לקרבא לון לגביה והשתא אתקטילו בני נשא על ידי. מיד אמר ליה קודשא בריך הוא אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרף הרבה וגו'. אגרא קבילת עליהו, דהא פלהו לא יזכון לעלמין.

דף פט ע"א

היה דבר יי אל אברם במחזה לאמר, מאי במחזה, אלא בטהוה חיוו דרגא דכל דיוקנין אתחזיין ביה. אמר רבי שמעון תא חזי, עד לא אתגזר אברהם הוה חד דרגא מליל עמיה, ומאן איהו דא מחזה דכתיב, (במדבר כד) מחזה שדי יחזה. פיון דאתגזר הוה פלהו דרגין שראן על האי דרגא, וכדין מליל עמיה הדא הוא דכתיב, (שמות ו) וארא (דף פט ע"א) אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ועד לא אתגזר לא הוה אנון דרגין שראן עלוי למללא.

ואי תימא דהא בקדמיתא כתיב וירא יי אל אברם וכתיב ויסע אברם הלון ונסוע הנגבה וכתיב ויבן שם מזבח הא הכא אנון דרגין עלאין. והשתא אמרן דעד לא אתגזר לא הוה אנון דרגין עלאין שראן על האי דרגא למללא עמיה.

תא חזי, בקדמיתא ירב קודשא בריך הוא חכמה לאברהם למנדע חכמה לאתדבוקא ביה וידע רזא דמהימנותא, אבל למללא עמיה לא הוה אלא האי דרגא תתאה בלחודוי, פיון דאתגזר, פלהו דרגין עלאין הוה שראן על האי דרגא תתאה בגין למללא עמיה, וכדין אסתלק אברהם בכלא כמה דאתמר.

תא חזי, עד לא אתגזר בר נש לא אתאחיד בשמא דקודשא בריך הוא, פיון דאתגזר עאל בשמיה ואתאחיד ביה. ואי תימא אברהם דאתאחיד ביה עד לא אתגזר. הכי הוה דאתאחיד ביה ולא פדקא יאות, דהא מגו רחימותא עלאה דרחים ליה קודשא בריך הוא קורב ליה. לבתר פקיד ליה דיתגזר ואתייהיב ליה ברית. קשורא, דכלהו דרגין עלאין. ברית קשורא לאתקשרא כלא כחדא לאכללא דא בדא, ברית קשורא דכלא אתקשר ביה. ובגין כך אברהם עד לא אתגזר. מלוי לא הוה עמיה אלא במחזה כמה דאתמר.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבֵרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא לָא אַתְּבְּרִי אֱלָא עַל בְּרִית כְּמָא דְּאֵת אָמַר בְּרָ"א שִׁי"ת בְּרָא אֱלֹהִים, וְהֵינְנוּ (ד"א ל"ג בְּרִית) דְּעַל בְּרִית קְיִים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, וּכְתִיב, (יִרְמִיָּה לֵג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקּוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי. דְּהָא בְּרִית קְשׁוּרָא אִיהוּ דִּיּוֹמָא וְלַיְלָא לָא מִתְּפַרְשָׁאן.

אָמַר רַבִּי אֲלֵעֶזֶר כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא עַל תְּנַאי הוּוּה, דְּכַד יִיתּוּן יִשְׂרָאֵל אִם יִקְבְּלוּן אוֹרֵייתָא יְאוּת. וְאִם לֹא הָרִי אֲנָא אֶהְדֵּר לְכוּ לְתוּהוּ וּבְהוּ. וְעֲלֵמָא לֹא אַתְקִיִּים עַד דְּקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינַי וּקְבִילוּ אוֹרֵייתָא וּכְדִין אַתְקִיִּים עֲלֵמָא.

וּמַה הוּא יוֹמָא וְלַהֲלָאָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִי עֲלֵמִין. וּמָאן אַנּוּן, זְוּוּגִין דְּבִנְיָ נְשָׂא. דְּהָא מַה הוּא זְמַנָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזוּוּג זְוּוּגִין וְאוּמַר בֵּת פְּלוּנִי לְפְלוּנִי. וְאֵלִין אַנּוּן עֲלֵמִין דְּהוּא בְּרִי. תָּא חֲזִי, אֲנַכִּי מְגֹן לְךָ. אֲנַכִּי דָּא הוּא דְּרַגָּא קְדַמָּאָה דְּאֶתְאַחִיד בֵּיהּ בְּקַדְמִיתָא:

וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה־מָה תִּתֶּן לִי. אֲדֹנָי אֵל־יְ דַל־תְּ נוֹרָן יוֹ"ד. אֱלֹהִים יוֹ"ד ה"א וי"ז ה"א. (נ"א אֱלֹהִים יְהוִה בְּנִיקוּד אֱלֹהִים) אֱלָא רְזָא דְּמַלְהָ, חֲבוּרָא דְּתַרִּין עֲלֵמִין כְּחֻדָּא עֲלֵמָא תַתָּאָה וְעֲלֵמָא עֲלָאָה.

מַה תִּתֶּן לִי וְאֲנַכִּי הוֹלֵךְ עֲרִירִי. דְּלִית לִי בֵּר, וְאוּלִּיפְנָא דְּכָל מָאן דְּלִית לִיהּ בְּרָא בְּהַאי עֲלֵמָא אֲקָרִי עֲרִירִי כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (וַיִּקְרָא כ) עֲרִירִים יִהְיוּ. וְאַבְרָהָם עַל מַה אָמַר מַלְהָ דָּא דְּאָמַר מַה תִּתֶּן לִי. כְּבִיכּוּל כְּאִילוּ לֹא הָאֵמִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אֱלָא אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנַכִּי מְגֹן לְךָ בְּהַאי עֲלֵמָא. שְׂכַרְךָ הֲרַבְּה מְאֹד בְּעֲלֵמָא דְּאֵתִי. מִיָּד אֶתְעַר אַבְרָהָם בְּרְזָא דְּחֻכְמַתָּא וְאָמַר מַה תִּתֶּן לִי, דְּהָא יִדְעָנָא דְּלֹא קְבִיל אֲגַר לְמִיעַל בֵּיהּ בְּהַהוּא עֲלֵמָא בֵּר נֶשׁ דְּלֹא אוּלִּיד בֵּר, וְעַל דָּא אָמַר מַה תִּתֶּן לִי וְאֲנַכִּי הוֹלֵךְ עֲרִירִי, דְּהָא לֹא תִתֶּן לִי דְּלֹא זְכִינָא בֵּיהּ. מִכָּאן דְּבֵר נֶשׁ דְּלֹא זְכִי בְּבִנְיָן בְּהַאי עֲלֵמָא לֹא זְכִי בְּהַהוּא עֲלֵמָא לְאַעֲלָא גּוֹ פְּרַגּוּדָא.

דָּף צ ע"ב

וְאַבְרָהָם הוּוּה חָמִי בְּאַצְטַגְנִינּוֹת דִּילִיָּה דְּלֹא יוּלִיד. מַה כְּתִיב וַיִּצְא אוֹתוֹ (דָּף צ ע"ב) הַחֻצָּה וְגו'. (אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צָא מֵאַצְטַגְנִינּוֹת דִּילְךָ אַבְרָם אִינוּ מוּלִיד אַבְרָהָם מוּלִיד). אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא תִסְתַּכַּל בְּהַאי אֱלָא בְּרְזָא דְּשָׁמִי יְהֵא לְךָ בֵּר. הָדָא הוּא דְּכְתִיב כֹּה יִהְיֶה זְרַעְךָ. רְזָא דְּשָׁמָא קְדִישָׁא דְּמִתְּמֵן אֶתְקַשֵּׁר לִיהּ בְּדָא (בְּרָא) וְלֹא מִסְטָרָא אַחֲרָא.

כֹּה דְּהוּא תְּרַעָא לְצִלוֹתָא, בְּהּ יִשְׁכַּח בְּרַכָּה, בְּהּ יִשְׁכַּח בֵּר נֶשׁ שְׁאֵלְתִּיהּ. כֹּה הָהוּא סְטָרָא דְּאֶתִּיָּא מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה, דְּהָא מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה קָא אֶתָּא יִצְחָק. וְהָהוּא סְטָרָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דגבורה פה אקרי דמתמן אתיין איבין ופירי לעלמא, ולא מסטרא דלתתא דככביא ומזלות.

כדין והאמין ביי. אתדבק לעילא ולא אתדבק לתתא. והאמין ביי ולא בככביא ומזלי. והאמין ביי, דאבטח ליה דיסגי אגריה לעלמא דאתי. והאמין ביי, בטהוא דרגא דאתייהיב ליה דמתמן ייתי ליה זרעא לאולדא בעלמא. ויחשבה לו צדקה. ויחשבה לו דאף על גב דאיהי דינא פאילו היא רחמי האי כה. דבר אחר ויחשבה לו צדקה, דקשיר קשרא עלאה בתתאה לחפרא לון כחדא.

תא חזי, הא אתערו אברהם מוליד אברם אינו מוליד, וכי תימא דהא אוליד ישמעאל בעוד דאיהו אברם. אלא ההוא ברא דאבטח ליה קודשא בריך הוא לא אוליד בעוד דאיהו אברם, דהא בעוד דאיהו אברם אוליד לתתא, פיון דאתקרי אברהם ועאל בברית כדין אוליד לעילא, ובגין כך אברם אינו מוליד בקשורא עלאה, אברהם מוליד כמה דאמרן, ואתקשר לעילא ביצחק;

ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וגו'. רבי אבא פתח (שמואל ב כב) פי מי אל מבלעדי יי ומי צור וגו'. דוד מלכא אמר האי קרא (תהלים י"ח) פי מי אל מבלעדי יי. מאן הוא שליטא או ממנא דיכול למעבד מדי מבלעדי יי, אלא מה דאתפקד מעם קודשא בריך הוא, בגין דכלהו לא ברשותייהו קיימי ולא יכלי למעבד מדי. ומי צור, ומאן איהו תקיף דיכול למעבד תוקפא וגבורה מגרמיה מבלעדי אלהינו. אלא פלהו בידי דקודשא בריך הוא ולא יכיל למעבד מדי בר ברשותיה.

דבר אחר פי מי אל מבלעדי יי. דקודשא בריך הוא כלא ברשותיה ולא פמאן דאתחזי בחיזו דככביא ומזלי, דכלהו אחזיין מלה, וקודשא בריך הוא אחלה ליה לגוונא אחרא. ומי צור זולתי אלהינו. הא אוקמוה דלית צייר כמה דקודשא בריך הוא דאיהו צייר שלים עביד וצייר דיוקנא גו דיוקנא ואשלים לההוא דיוקנא בכל תקונייה, ואעיל בה נפש עלאה דדמי לתקונא עלאה, בגין כך לית צייר פקודשא בריך הוא.

תא חזי, מההוא זרעא דבר נש פד אתער תיאובתיה לגבי נוקביה ונוקביה אתערת לגביה כדין מתחברן תרווייהו כחדא ונפק מנייהו בר חד דכליל מתרין דיוקנין כחד. בגין דקודשא בריך הוא צייר ליה בציורא דאתכליל מתרווייהו. ועל דא בעי בר נש לקדשא גרמיה בטהוא זמנא בגין דישתכח ההוא דיוקנא בציורא שלים כדקא חזי.

אמר רבי חייא תא חזי, כמה אנון רברבין עובדוי דקודשא בריך הוא, דהא אומנותא וציורא דבר נש איהו פגוונא דעלמא, ובכל יומא ויומא קודשא בריך הוא

בְּרִי עֲלֵמָא מְזוּוג וְזוּגִין כּל חַד וְחַד כּדְקָא חֲזִי לֵיהּ, וְהוּא צִייר דְיוקְנֵיהוֹן עַד לָא יִיתוּן לְעֲלֵמָא.

דף צא ע"א

תָּא חֲזִי, דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּתִיב זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. וְכִי סֵפֶר הוּוּה לֵיהּ. אֱלָא אוּקְמוּהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְמִי לֵיהּ לְאָדָם הֲרֵאשׁוֹן דוֹר דוֹר וְדוֹרְשֵׁיו וְכוּ'. הֵיאָךְ אַחְמִי לֵיהּ, אִי תִימָא דְחֲמָא בְּרוּחַ קוּדְשָׁא דְאַנּוּן זְמִינִין לְמִיתִי לְעֲלֵמָא. כְּמָאן דְחֲמָא בְּחֲכֻמָּתָא מַה דִּיִּיתִי לְעֲלֵמָא. לָאוּ הֲכִי, אֱלָא חֲמָא בְּעֵינָא כְּלָהוּ. וְהוּוּא דְיוקְנָא דְזְמִינִין לְמִיקָם בֵּיהּ בְּעֲלֵמָא כְּלָהוּ חֲמָא בְּעֵינָא, מֵאִי טַעְמָא בְּגִין דְמִיּוּמָא דְאֲתַבְּרִי עֲלֵמָא כְּלָהוּ נִפְשָׁאן דְזְמִינִין לְמִיקָם בְּבִנֵי נֶשָׁא כְּלָהוּ קְיִימִין קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהוּוּא דְיוקְנָא מִמֶּשׁ דְזְמִינִין לְמִיקָם בֵּיהּ (דף צא ע"א) בְּעֲלֵמָא.

כְּגוּוּנָא דָא כּל אַנּוּן צְדִיקֵיָא בְּתַר דְנִפְקִין מֵהָאִי עֲלֵמָא כְּלָהוּ נִפְשָׁאן סְלָקוּן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַמִּין לוֹן דְיוקְנָא אַחְרָא לְאֲתַלְבְּשָׁא בְּהוּוּ כְּגוּוּנָא דְהוּוּ בְּהָאִי עֲלֵמָא, בְּגִין כֶּךָ כְּלָהוּ קְיִימִין קַמִּיהּ וְחֲמָא לוֹן אָדָם הֲרֵאשׁוֹן בְּעֵינָא.

וְאִי תִימָא בְּתַר דְחֲמָא לוֹן לָא קְיִימִי בְּקִיּוּמֵיהוּ. תָּא חֲזִי כּל מְלוֹי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקִיּוּמָא אַנּוּן וְקְיִימוּ קַמִּיהּ עַד דְנִחְתּוּ לְעֲלֵמָא. כְּגוּוּנָא דָא כְּתִיב, (דברים כט) כִּי אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֶה וְגו' הָא אוּקְמוּהּ דְכְּלָהוּ בְּנֵי נֶשָׁא דְזְמִינִין לְמַהוּי בְּעֲלֵמָא כְּלָהוּ אֲשַׁתְּכּוּוּ תַמָּן.

הֲכָא אִית לְאֲסַתְּפֵלָא דְהָא כְּתִיב אֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֶה וְגו' וּמִשְׁמַע הִנְהוּ (כלהו) דִּיפְקוּן מֵאַנּוּן דְקְיִימוּ תַמָּן, בְּגִין דְכְּתִיב עִמְנוּ הַיּוֹם וְלֹא כְּתִיב עִמְנוּ עוֹמֵד הַיּוֹם. אֱלָא וְדָאִי (הכא) כְּלָהוּ קְיִימוּ תַמָּן אֱלָא דְלֹא אֲתַחֲזוּ לְעֵינָא, בְּגִין כֶּךָ כְּתִיב עִמְנוּ הַיּוֹם אַף עַל גַּב דְלֹא אֲתַחֲזוּן.

וְאִי תִימָא מֵאִי טַעְמָא לָא אֲתַחֲזוּן הֲכָא כְּמָה דְאֲתַחֲזוּן לְאָדָם הֲרֵאשׁוֹן דְחֲמָא לוֹן עֵינָא בְּעֵינָא, וְהָא הֲכָא אֲתַחֲזִי יְתִיר. אֱלָא הֲכָא כֶּד אֲתִיְהִיבַת אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל חִיזוּ אַחְרָא וְדַרְגִין עֲלָאִין הוּוּ חֲמָאן וּמִסְתַּפְּלָאן עֵינָא בְּעֵינָא וְהוּוּ תְאִיבִין לְאֲסַתְּפֵלָא וְלְמַחְמִי בִיקְרָא דְמַרְיָהוֹן, וּבְגִין כֶּךָ חֲמוּ יְקָרָא עֲלָאָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחוּדוּי וְלֹא מֵאַחְרָא.

וְעַל דָּא כְּלָהוּ בְּנֵי נֶשָׁא דְזְמִינִין לְקְיִימָא בְּעֲלֵמָא כְּלָהוּ קְיִימִי קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַנּוּן דְיוקְנֵין מִמֶּשׁ דְזְמִינִין לְקְיִימָא בֵּיהּ הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סַפְרֶךָ וְגו'. גְּלָמִי רָאוּ עֵינֶיךָ. מֵאִי טַעְמָא בְּגִין דְדְיוקְנָא אַחְרָא עֲלָאָה הוּי כְּהָאִי וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (תהלים יח) וּמִי צוּר זוּלָתִי אֶלְהִינּוּ. מֵאֵן צִייר טַב דְצִייר (דכליל) כְּלָא (דא בּדא) כְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

דְּבַר אַחַר כִּי מִי אֱלֹהִים, דָּא רִזָּא דְמַלְהָ דְהָא אֵל כְּלָלָא הוּא דְאַתְּכְּלִיל מְכַלְהוּ דְרַגִּין, וְאִי תִימָא דְהָא אֵל אִיהוּ דְרַגָּא אַחְרָא בְּגִין דְכְּתִיב (תהלים ז) אֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם. תָּא חֲזִי, דְהָא לִית אֵל מְבַלְעֵדִי יִי דְלָאו אִיהוּ בְּלַחֲדוּי וְלָא אַתְּפָרֶשׁ לְעַלְמִין. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמואל ב כב) כִּי מִי אֵל מְבַלְעֵדִי יִי וְגו', וּמִי צוּר וְגו' דְהָא צוּר לָאו אִיהוּ בְּלַחֲדוּי אֶלָּא כְּלָא חַד כְּדְכְּתִיב, (דברים ד) וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹת אֵל לְבַבְךָ כִּי יִי הוּא הָאֱלֹהִים וְגו'.

תָּא חֲזִי, עַד לָא אַתְּגִזֵּר אַבְרָהָם הוּוּ מְמַלִּיל עֲמִיהָ מִגּוּ מַחְזָה בְּלַחֲדוּי כְּמָה דְאַתְּמַר דְכְּתִיב הִיָּה דְבַר יִי אֵל אַבְרָם בְּמַחְזָה וְגו'. בְּמַחְזָה. בְּתַהוּא חֲזִיו דְרַגָּא דְכָל דִּיּוֹקְנִין אַתְּחֻזִּין בֵּיה, כְּמָה דְאַתְּמַר. וְהִיא מַחְזָה אִיהוּ רִזָּא דְבְרִית.

וְאִי תִימָא דְבְּגִין כְּךָ אֶקְרִי מַחְזָה בְּגִין דְאִיהוּ דְרַגָּא חֲזִיו דְכָל דִּיּוֹקְנִין אַתְּחֻזִּין בֵּיה וְכַדִּין אֶקְרִי מַחְזָה, הָא אֲמַרְתָּ (פח ב) בְּקַדְמִיתָא דְעַד לָא אַתְּגִזֵּר אַבְרָהָם לָא הוּוּ מְמַלִּיל עֲמִיהָ בַר הָאִי דְרַגָּא דְלָא שְׂרָאן עֲלוּי דְרַגִּין אַחְרִינִין, וְהַשְׁתָּא אֲמַרְתָּ בְּמַחְזָה חֲזִיו דְכָל דְרַגִּין עֲלָאִין (אִיהוּ). וְהָא עַד לָא אַתְּגִזֵּר כְּתִיב הִיָּה דְבַר יִי אֵל אַבְרָם בְּמַחְזָה.

אֶלָּא הָאִי דְרַגָּא חֲזִיו דְכָל דְרַגִּין עֲלָאִין אִיהוּ וּבְחֲזִיו דְדְרַגִּין עֲלָאִין אַתְּתַקֵּן. וְאַף עַל גַּב דְבַהֲהוּא זְמַנָּא דְאַבְרָהָם לָא הוּוּ גִזִּיר הָאִי דְרַגָּא בְּחֲזִיו דְדְרַגִּין עֲלָאִין אִיהוּ וּבְכָל אַנּוּן גְּוֹנִין אִיהוּ קָאִים. וְחֲזִיו דְאַנּוּן (קא א, וצו ב) גְּוֹנִין קִיִּימִי תַּחֲוֹתִיהָ חַד מִיִּמִּינָא גְּוֹן חוּר. חַד מִשְׂמַאלָא גְּוֹן סוּמְק. חַד דְכְּלִיל מְכָל גְּוֹנִין, וְאִיהוּ חֲזִיו דְכָל גְּוֹנִין עֲלָאִין דְקִיִּימִי עֲלִיהָ. וְעַל דָּא בְּהָאִי חֲזִיו קָאִים עֲלִיהָ דְאַבְרָהָם וּמְלִיל עֲמִיהָ וְאַף עַל גַּב דְלָא אַתְּגִזֵּר. כִּיּוֹן דְאַתְּגִזֵּר מַה כְּתִיב וַיִּרְא יִי אֵל אַבְרָם.

תָּא חֲזִי, מַחְזָה שְׂדֵי (אמר) כְּתִיב בְּבַלְעָם. וּבְאַבְרָהָם כְּתִיב מַחְזָה סְתָם, מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֶלָּא מַחְזָה שְׂדֵי אֶלִּין דְלַתְתָּא (דנפקו) מִנִּיהָ וְאַנּוּן חֲזִיו דִּילִיהָ. מַחְזָה סְתָם מַחְזָה דָּא הוּא ה' (דכל חֲזִיו) דְכָל דִּיּוֹקְנִין עֲלָאִין אַתְּחֻזִּין בֵּיה, וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב בְּאַבְרָהָם מַחְזָה סְתָם וּבְבַלְעָם מַחְזָה שְׂדֵי.

דָּף צֵא ע"ב

וְעַל דָּא עַד לָא אַתְּגִזֵּר אַבְרָהָם הוּוּ לִיהָ הָאִי דְרַגָּא כְּדְאַמְרֵן. כִּיּוֹן דְאַתְּגִזֵּר מִיַּד וַיִּרְא יִי אֵל אַבְרָם וְגו' אַתְּחֻזֵּן כְּלָהוּ (שאר) (דָּף צֵא ע"ב) דְרַגִּין עַל הָאִי דְרַגָּא, וְהָאִי דְרַגָּא מְלִיל עֲמִיהָ כְּדָקָא חֲזִי בְּשְׁלִימוֹ. וְאַבְרָהָם אַתְּקַטֵּר מְדְרַגָּא לְדְרַגָּא וְעַל בְּבְרִית קִיִּימָא קְדִישָׁא כְּדָקָא חֲזִי בְּשְׁלִימוֹ

הַשְּׁלָמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן מ"ח)

שְׁכִינְתָא אֲתַקְרִיאת אוֹת בְּרִית מִסְטְרָא דְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם זֹאת אוֹת הַבְּרִית בְּסִינֵי (ס”א ביני). עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִצְ”ח הו”ד. אוֹת דָּא צַדִּיק, הִיא דָּא שְׁכִינְתָא (שְׁמוֹת ל”א) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יי אֵת הַשָּׁמַיִם מִכְּתָר עַד עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. דְלִית שִׁית בְּכָל אֲתֵר אֲלָא מִסְטְרָא דָּאָת ו’ וְלִית שְׁבִיעֵי אֲלָא מִטְרָא דָּאָת י’ עֲטָרָה עַל רִישֵׁיהּ חֲכֻמָּה עֲלָאָה אוֹת הִיא חֲכֻמָּה תְּתָאָה אוֹת הִיא. וְתַקִּינוּ לְמַגְזֵר לְתַמְנֵיָא דְאִיהוּ תַמְן חֲכֻמָּה עַד יְסוּד לְקַבְלָא בְּהוֹן י’ זְעִירָא לְסֻלְקָא לָהּ עַד כְּתֵר לְמַהוּי עֲטָרָה עַל רִאשֵׁיהוֹן וְתַקִּינוּ לְשׁוּיָא עֲרֵלָה בְּמִנָּא וְעַפְרָא לְקַיִים (ישעיה ס”ה) וּנְחַשׁ עֶפֶר לְחֻמוֹ: (עַד כַּאן מַהֲהַשְׁמֻטוֹת)

תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דְּאֲתַגְזֹר אֲבֵרְהֵם, נִפְק מְעֵרְלָה וְעָאֵל בְּקִימָא קְדִישָׁא וְאֲתַעֲטֵר בְּעֲטָרָא קְדִישָׁא וְעָאֵל בְּקִימָא דְעֲלָמָא קָאִים עֲלֵיהּ, וּכְדִין אֲתַקִּיִים עֲלָמָא בְּגִינֵיהּ. בְּגִין דְּכְתִיב (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי. וּכְתִיב (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָם. בְּה”א בְּרָאָם, בְּאֲבֵרְהֵם. וְכֹלָא בְּרֻזָּא חֲדָא קָאִים. וּבְשַׁעֲתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְמִי לִיה לְאָדָם כֹּל אַנּוּן דְרִין דְעֲלָמָא, וְחָמָא לֹון כֹּל חַד וְחַד כֹּל דְרָא וְדָרָא פְּלָהוּ קִימִי בְּגַנְתָּא דְעַדָן בְּתַהוּא דִּיוֹקְנָא דְזַמִּינִין לְקִימָא בְּהַאי עֲלָמָא.

וְתָא חֲזִי, הָא אֲתַמַּר כִּיּוֹן דְּחָמָא לִיה לְדוּד דְלָאוּ בֵיה חַיִּים כֹּלָל, תּוּהַ, וְאִיהוּ יְהִיב לִיה מְדִילֵיה ע’ שְׁנִין, בְּגִין כִּי הוּוּ לִיה לְאָדָם תְּשַׁע מֵאוֹת וְתַלְתִּין שְׁנִין. וְאַנּוּן שְׁבַעִין אֲסַתְלָקוּ לִיה לְדוּד. וּמִלָּה דָּא רְזָא דְחֲכֻמָּתָא אִיהוּ, דְדוּד לִית לִיה (יומין) בַּר שְׁבַעִין שְׁנִין מֵאָדָם קְדַמָּאָה, וְכֹלָא רְזָא דְחֲכֻמָּתָא אִיהוּ. וְכֹל מַה דְלִתְתָא כֹּלָא אִיהוּ בְּרֻזָּא דְלַעִילָא.

וְתָא חֲזִי, בְּכָל אַנּוּן דִּיוֹקְנִין דְנִשְׁמַתִּין דְעֲלָמָא פְּלָהוּ זְוִיגִין וְזְוִיגִין קַמִּיהַ. לְבַתֵּר כַּד אֲתִיִין לְהַאי עֲלָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזוּוּג וְזְוִיגִין.

אָמַר רַבִּי (יהודה) יְצַחֵק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (מְזוּוּג וְזְוִיגִין וְאִמַר) אָמַר בַּת פְּלוּנִי לְפְלוּנִי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי מַאי קָא מִיִּירִי וְהָא כְּתִיב, (קהלת א) אִין כֹּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כְּתִיב, שָׁאֲנִי לַעִילָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי מַאי כְּרוּזָא הֲכָא. וְהָא אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר רַבִּי חֲזַיָא בְּתַהִיא שַׁעֲתָא מִמֶּשׁ דְנִפִּיק בַּר נֶשׁ לְעֲלָמָא בַּת זְוִיגוּ אֲזַדְמַנַּת לוֹ. אָמַר רַבִּי אַבָּא זְכָאִין אַנּוּן צַדִּיקֵיָא דְנִשְׁמַתְהוֹן מִתְעַטְרִין קַמִּי מִלְכָּא קְדִישָׁא עַד לֹא יִיתוּן לְעֲלָמָא, דְהֲכִי תְנִינִן בְּתַהִיא שַׁעֲתָא דְאִפִּיק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נִשְׁמַתִּין לְעֲלָמָא, כֹּל אַנּוּן רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין פְּלָהוּ כְּלִילִין דְכַר וְנוֹקְבָא דְמִתְחַבְרִין כְּחֵדָא.

וְאֲתַמְסְרִין בִּידָא דְתַהוּא מְמַנָּא שְׁלִיחָא דְאֲתַפְקֵד עַל עֲדוּאִיהוֹן דְבְּנֵי נֶשׂא. וְלִילָה שְׁמִיָּה, וּבְשַׁעֲתָא דְנַחְתִּין וְאֲתַמְסְרִין בִּידוּי מִתְפָּרְשִׁין, וְלִזְמַנִּין דָּא אַקְדִּים מִן דָּא וְאַחִית

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

להו בכני נשא. וכד (מחא) מטא עידן דזווגא דלהון. קודשא בריך הוא דידע אנון רוחין ונשמתין מחבר לון פדבקדמיתא ומכרזא עליהו. וכד אתחברן אתעבידו חד גופא חד נשמתא ימינא ושמאלא פדקא חזי, ובגין כך אין כל חדש תחת השמש. ואי תימא הא תנינן לית זווגא אלא לפום עובדוי וארחוי דבר נש. הכי הוא ודאי. דאי זכי ועובדוי אתכשרן, זכי לההוא דיליה לאתחברא ביה כמה דנפיק.

אמר רבי חייא מאן דאתכשרן עובדוי באן אתר יתבע (ס"א יתבא) ההוא זווגא דיליה. אמר ליה הא תנינן לעולם ימפר אדם כו' וישא בת תלמיד חכם (ד"א ל"ג תא חזי). דתלמיד חכם פקדונא דמאריה אתפקדן בידיה. תאנא ברזא דמתניתא כל אנון דאתו בגלגולא דנשמתין יכלין לאקדמא ברחמי זווגא דלהון. ועל האי אתערו חברי. (אין נושאים נשים במועד אבל מקדשין) שמא יקדמנו אחר ברחמים. ושפיר קאמרו אחר דייקא, ועל כן קשין זווגין קמיה דקודשא בריך הוא. ועל כלא (פנים) ודאי כי ישרים דרכי יי כתיב.

דף צב ע"א

רבי יהודה שלח ליה לרבי אלעזר אמר הא רזא דמלה ידענא, אנון דאתו בגלגולא דנשמתין מאן אתר להו זווגא. שלח ליה כתיב, (שופטים כא) מה נעשה להם לנותרים לנשים וגו'. וכתיב לכו וחטפתם לכם וגו'. פרשתא דבני בנימין אוכח ועל האי תנינן שמא יקדמנו אחר ברחמים. (כי אותו אחר אין לו בת זוג, אבל תשכח דא כגון בר נש דנסיב בת זוגיה ולא הוה ליה מנה בנין ומת, ייתי אחוהי וייבם אתתיה ויתיליד ליה (דף צב ע"א) מנה בר. האי בר הוא מיתא דאהדרת נשמתיה לעלמא. דא הוא אחר דאין לו בת זוג אלא אמיה, ודא הוא שמא יקדמנו אחר ברחמים דיכיל לאקדמא אחרא למיסב אתתיה דדא ברחמי ובצלוחתא ואף על גב דאמינא לך דיכיל לאקדמא ברחמי לא יכיל אלא אם (הוא) בעלה חייבא איהו ואיהו זכאה)

אמר רבי יהודה (השתא) האי הוא ודאי דקשין זווגין קמי קודשא בריך הוא. זכאה חולקהון דישראל דאורייתא אוליה להו ארחוי דקודשא בריך הוא, וכל טמירין וגניזא דגניזין קמיה. ודאי כתיב, (תהלים יט) תורת יי תמימה וגו'. זכאה חולקיה מאן דישתדל באורייתא ולא יתפרש מינה, דכל מאן דיתפרש מאורייתא אפלו שעתיא חדא כמה דאתפרש מחיי דעלמא דכתיב, (דברים ל) כי היא חייך וארך ימיה. וכתיב, (משלי ג) ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך:

ויהי אברם בן תשעים שנה וגו'. רבי יוסי פתח (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'. זכאין אנון ישראל מפל שאר עמין, דקודשא בריך הוא קרא לון צדיקים. דתניא מאה ועשרים (ד"א ל"ג וחמש) ותמניא אלפי מארי דגדפיין דאזלין וטאסין כל עלמא ושמעין קלא ואחדין ליה לההוא קלא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כמה דתנינן לית לך מלה בעלמא דלית לה קלא, ואזלא וטאסא ברקיעא, ואחדין לה מארי דגדפין וסלקין והוא קלא (ד"א למאריהון) דאמרין (נ"א דמדין) ודיינין לה הן לטב הן לביש דכתיב, (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול וגו'.

אימתי דיינין לההוא קלא. רבי חייא אמר בשעתא דבר נש שכיב ונאים, ונשמתייה נפקת מניה, והיא אסהידת ביה בבר נש, וכדין דיינין לההוא קלא הדיא הוא דכתיב, (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך. מאי טעמא, משום דהיא אסהידת בבר נש. רבי יהודה אמר כל מה דבר נש עביד בכל יומא נשמתייה אסהידת ביה בבר נש בליליא.

תאנא אמר רבי אלעזר בתחלת שעתא קמייטא בליליא כד נשף יממא ועאל שמשא מארי דמפתחן דממנן על שמשא עאל בתריסר תרעין דפתיחין ביממא, בתר דעל בכלהו, כל אנון תרעין סתימין (נ"א פתחין), פרוזא קאים ושרי לאכרוזא, קאים מאן דקאים ואחיד לאנון מפתחן, בתר דסיים פרוזא, כל אנון נטורי עלמא מתכנשין וסלקין, לית מאן דפתח (פומא) פטרא כלא משתככי. כדין דינין דלתתא מתערין ואזלין ושאטין בעלמא, וסיהרא שארי לאנהרא.

ומארי דיבבא תקעין ומיללין. תקעין תננינות כדין מתערי שירתא ומזמרין קמי מאריהון, כמה מארי תריסין קיימו בקיומיהו ואתערין דינין בעלמא, כדין בני נשא ניימין ונשמטא נפקת ואסהידת סהדותא ואתחייבת בדינא, וקודשא בריך הוא עביד חסד בבר נש ונשמטא תבת לאתרה.

בפלגות ליליא כד צפרין מתערין, סטרא דצפון אתער ברוחא, קם בקיומיה שרביטא דבסטור דרום ובטש בההוא רוחא ושכיך ואתבסם, כדין אתער קודשא בריך הוא בנימוסוי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן.

בההוא שעתא זכאה חולקיה דבר נש דקאים לאשתעשע באורייתא, דהא קודשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דעדן פלהו צייתין לקליה הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ח) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ולא עוד אלא דקודשא בריך הוא משיך עליה חד חוטא דחס"ד למחוי (ד"א ל"ג תדיר) נטיר בעלמא, דהא עלאין ותתאין נטרין ליה הדיא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי.

דף צב ע"ב

אמר רבי חזקיה כל מאן דאשתדל בהאי שעתא באורייתא ודאי אית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי. אמר רבי יוסי מאי טעמא תדיר. אמר ליה הכי אוליפנא דכל פלגות ליליא כד קודשא בריך הוא אתער בגנתא דעדן כל אנון נטיען דגינתא אשתקין יתיר מההוא נחלא דאקרי (דף צב ע"ב) נחל קדומים נחל עדנים דלא פסקו

מימיו לעלמין, כפיכול ההוא דקאים ואשתדל באורייתא פאילו ההוא נחלא אתרק על רישיה ואשקי ליה בגו אנון נטיען דבגנתא דעדן. (אמר רבי יוסי) ולא עוד אלא הואיל וכלהו צדיקיא דבגו גנתא דעדן צייתין ליה, חולקא שויין ליה בההוא שקיו דנחלא. אשתכח דאית ליה חולקא תדיר בעלמא דאתי.

רבי אבא הוה אתי מטבריה לבי טרוניא דחמוי, ורבי יעקב בריה הוה עמיה, אערעו בכפר טרשא. כד בעו למשכב, אמר רבי אבא למריה דביתא אית הכא תרנגולא. אמר ליה מארא דביתא, אמאי. אמר ליה בגין דקאימנא בפלגות ליליא ממש.

אמר ליה לא אצטריך, דהא סימנא לי בביתא דהדין טקלא דקמי ערסאי מלינא ליה מיא ונטיף טיף טיף, בפלגות ליליא ממש אתרקו פלהו מיא חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקה, מאי קא חמא דוד דאיהו אמר חצות לילה ולא בחצות לילה. אלא חצות לילה ודאי, לקודשא בריך הוא אמר הכי. וכי קודשא בריך הוא הכי אקרי. אין, דהא חצות לילה ממש קודשא בריך הוא אשתכח וסיעתא דיליה וכדין היא שעתא דעייל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא.

אמר רבי אבא לרבי יעקב ודאי נשתתף בשכינתא ונתחבר כחדא, קריבו ויתיבו עמיה, אמרו ליה אימא מלה דפומך דשפיר קאמרת. מנא לך האי. אמר לון מלה דא אוליפנא מסבאי. ותו הוה אמר דתלת (נ"א תחלת) שעתא קמייתא דליליא כל דינין דלתתא מתערין ואזלין ושאטין בעלמא.

בפלגות ליליא ממש קודשא בריך הוא אתער בגנתא דעדן ודינין דלתתא לא משתכחין. וכל נימוסין דלעילא בליליא לא אשתכחו אלא בפלגות ליליא ממש. מנלן מאברהם דכתיב ויחלק עליהם לילה. במצרים (שמות יב) ויהי בחצי הלילה, ובאתרין סגיאין באורייתא הכי אשתכח. ודוד הוה ידע. (ומה) ומנא הוה ידע. אלא הכי אמר סבא. דמלכותא דיליה בהאי (ליליא) תליא. ועל דא קאים בההיא שעתא ואמר שירתא, ולהכי קרייה לקודשא בריך הוא חצות לילה ממש, אקום להודות לך וגו' דהא כל דינין תליין מהכא, ודינין דמלכותא מהכא משתכחין, וההיא שעתא אתקטיר בה דוד וקם ואמר שירתא. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר ליה ודאי הכי הוא בריך רחמנא דשדרני הכא.

תא חזי, לילה דינא בכל אתר והא אוקימנא מילי, והכי הוא ודאי, והא אתער קמי דרבי שמעון. אמר ההוא ינוקא בריה דההוא גברא אי הכי אמאי פתיב חצות לילה. אמר ליה הא אתמר בפלגות ליליא מלכותא דשמיא אתערת.

אמר אנא שמענא מלה. אמר ליה רבי אבא, אימא ברי טב דהא מלה דפומך קלא דבוצינא להוי. אמר אנא שמענא דהא לילה דינא דמלכותא איהו ובכל אתר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דינא הוא, והאי דקאמר חצות, בגין דינקא בתרי גווי (חצות) בדינא וחסד, ודאי פלגותא קדמייתא דינא הוא, דהא פלגותא אחרא נהירו אנפּהא בסטרא דחסד. ועל דא חצות לילה פתיב ודאי.

דף צג ע"א

קם רבי אבא ושווי ידוי ברישיה וברכיה, אמר ודאי חשיבנא דחכמתא לא אשתכח בר באנון זכאי דזכו בה. השתא חמינא דאפילו ינוקי בדרא דרבי שמעון זכו לחכמתא עלאה. זכאה אנת רבי שמעון. ווי לדרא דאנת תסתלק מניה. יתבו עד (דף צג ע"א) צפרא ואשתדלו באורייתא.

פתח רבי אבא ואמר (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. מלה דא הא אוקמוהו חבריאי מאי טעמא פתיב ועמך כלם צדיקים, וכי כלהו ישראל צדיקי נינהו. והא כמה חייבין אית בהו בישראל כמה חטאין וכמה רשיעין דעברין על פקודי אורייתא.

אלא הכי תנא ברזא דמתניתין. זכאין אנון ישראל דעבדין קרבנא דרעוא לקודשא בריך הוא דמקריבין בנייהו לתמניא יומין לקרבנא, וכד אתגזרו עאלו בהאי חולקא טבא דקודשא בריך הוא דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. פיון דעאלו בהאי חולקא דצדיק אקרון צדיקים, ודאי כלם צדיקים.

ועל פן לעולם יירשו ארץ. בדכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם. וכתיב זה השער ליי צדיקים יבאו בו. אנון דאתגזרו ואקרון צדיקים. נצר מטעי. נצר מאנון נטיעין דנטע קודשא בריך הוא בגנתא דעדן האי ארץ חד מנייהו, ועל פן אית להו לישראל חולקא טבא בעלמא דאתי וכתיב, (תהלים לו) צדיקים יירשו ארץ. (ישעיה ס) לעולם יירשו ארץ. מהו לעולם. כמה דאוקימנא במתניתא דילן, והא אתמר האי מלה בין חבריאי. (ותאנא מאי קא חמא קרא דלא אקרי אברהם עד השתא).

(נ"א תא חזי, קודשא בריך הוא לא קרא לאברהם אברהם עד השתא מאי טעמא. אלא הכי אוקימנא דעד השתא לא אתגזר, וכד אתגזר אתחבר ביה האי ה"א ושריא ביה), אלא הכי אוקימנא דעד השתא לא אתגזר, וכד אתגזר אתחבר בהאי ה' ושכינתא שריא ביה וכדין אקרי אברהם.

והינו דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. ותאנא בה' בראם. ותאנא באברהם. מאי קאמרי אלא דא חסד ודא שכינתא וכלא נחית כחדא, ולא קשיא מלה והאי והאי הוי.

אמר רבי יעקב לרבי אבא האי ה' דהבראם זעירא, וה' (דברים ל"ב ו) דהללי ברבא, מה בין האי להאי, אמר ליה דא (שכינתא) שמיטה, ודא יובלא (ואית דמתני דכלא חד, דכד מנהרא מצדיק כדין קיימא באשלמותא וה' רברבא, דהא מתנהרא כדקא יאות, ולזמנין דלא קיימא באשלמותא וינקא מסטרא אחרא כדין ה"א זעירא) ובגין כך זמנין

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהֶר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה - [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

דְּסִיְהֵרָא קִיַּמָּא בְּאַשְׁלֻמוּתָא וְזִמְנִין בְּפִגְיֻמוּתָא, וּבְאַנְפָּהָא אֲשֶׁתְּכַח וְאַשְׁתְּמוּדַע וְכֻלָּא שְׁפִיר. וְהָאִי אִיהוּ בְּרִירָא דְמַלְהָ.

סדר הלימוד ליום ה' חשוון [יום 38 בשנה]

אמר רבי אבא זכאין אנון ישראל דקודשא בריך הוא אתרעי בהון מפל שאר עמין, ויהיב לון את קיימא דא, דכל מאן דאית ביה האי את, לא נחית לגיהנם אי איהו נטיר ליה בדקא יאות דלא עייל ליה ברשותא אחרא ולא משקר בשמיה דמלכא, דכל מאן דמשקר בהאי, כמאן דמשקר בשמיה דקודשא בריך הוא דכתיב, (הושע ה) ביי בגדו כי בנים זרים ילדו.

תו אמר רבי אבא בזמנא דבר נש אסיק בריה לאעליה להאי ברית, קרי קודשא בריך הוא לפמליא דיליה ואמר חמו מאי בריה עבדית בעלמא. ביה שעתא אנדמן (ליה) אליהו וטאס (מו ב) עלמא בד' טאסין ואנדמן תמן. ועל דא תנינן דבעי בר נש לתקנא כרסיה אחרא ליקרא דיליה, ויימא (יג א) דא כרסיה דאליהו, ואי לא לא שרי תמן. והוא סליק ואסהיד קמי קודשא בריך הוא.

תא חזי, בקדמיתא כתיב, (מלכים א יט) מה לך פה אליהו וגו'. וכתיב קנא קנאתי ליי (אלהי צבאות) כי עזבו בריתך בני ישראל וגו'. אמר ליה חייך בכל אתר דהאי רשימא קדישא ירשמון ליה בני בבשרהון אנת תזדמן תמן, ופומא דאסהיד דישראל עזבו, הוא יסהיד דישראל מקיימין האי קיימא. והא תנינן על מה אתענש אליהו קמי קודשא בריך הוא על דאמר דלטורא על בניו.

אדהכי הוה אתי גהורא דיומא והווי אמרי מלי דאורייתא. קמו למיזל. אמר ליה ההוא גברא במה דעסקיתו בהאי ליליא אשלימו. אמרי מאי הוא. אמר להו דתחמון למחר אנפוי דמריה דקיימא, דהא דביתאי בעאת בעותא דא מניכו. וגזר קיימא דברי דאתייליד לך, למחר ליהוי הלולא דיליה. אמר רבי אבא האי בעותא דמצוה איהו ולמחמי אפי שכינתא ניתיב.

דף צג ע"ב

אוריכו כל תהוא יומא, (דף צג ע"ב) בההוא ליליא כנש תהוא גברא כל אנון רחמימי, וכל תהוא ליליא אשתדלו באורייתא ולא הוה מאן דנאים, אמר להו תהוא גברא במטו מניכו כל חד וחד לימא מלה חדתא דאורייתא:

פתח חד (רבי אבא) ואמר (שופטים ה) בפרוע פרועות בישראל בהתנדב עם ברכו יי. מאי קא חמו דבורה וברק דפתחו בהאי קרא. אלא הכי תנינן לית עלמא מתקיימא אלא על האי ברית דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה וגו' דהא שמיא וארעא על דא קיימין. בגין כך כל זמנא דישראל מקיימין האי ברית, נמוסי שמיא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וארעא קיימין בקיימיהו, וכל זמנא דחס ושלום ישראל מבטלין האי ברית, שמיא
וארעא לא מתקיימין, וברכאן לא משתכחין בעלמא.

תא חזי, לא שליטו שאר עמין על ישראל אלא כד בטילו מנייהו קיימא דא. ומה
בטילו מנייהו. דלא אתפרען ולא אתגליין. ועל דא כתיב ויעזבו בני ישראל את יי
וגו' וימכרו אותם ביד סיסרא, ויעזבו את יי ממש. עד דאתת דבורה ואתנדבת לכל
ישראל במלה דא, כדין אתפנעו שנאיהון תחותיהו.

והיינו דתנינן דאמר קודשא בריך הוא ליהושע וכי ישראל אטימין אנון ולא (בא
מ' א') (ע) אתפרעו ולא אתגלייא ולא קיימין קיימא דילי, ואת בעי לאעלא להו
לארעא ולאכנעא שנאיהון. (יהושע ה) שוב מול את בני ישראל שנית. ועד דאתפרעו
ואתגלייא האי ברית לא עאלו לארעא ולא אתפנעו שנאיהון. אוף הכא פיון
דאתנדבין ישראל בהאי את אתפנעו שנאיהון תחותיהו וברכאן אתחזרו לעלמא
הדא הוא דכתיב בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו יי.

קם אחרא פתח ואמר, (שמות ד) ויהי בדרך במלון ויפגשו יי ויבקש המיתו למאן
למשה. אמר ליה קודשא בריך הוא וכי את אזיל לאפקא ית ישראל ממצרים
ולאכנעא מלכא רב ושליטא, ואת אנשיית מנף קיימא. דברך לא אתגזר, מיך
ויבקש המיתו.

תאנא נחת גבריאל בשלהובא דאשא לאוקדיה, ואתרמיז חד חיויא מתוקדא
לשאפא ליה בגויה. אמאי חיויא, אמר ליה קודשא בריך הוא את אזיל לקטלא
חיויא רברבא ותקיפא וברך לא אתגזר. מיך אתרמיז לחד חיויא לקטלא ליה, עד
דחמת צפורה וגזרת לברה ואשתוזיב הדא הוא דכתיב ותקח צפורה צור. מהו צור,
אלא אסוותא. ומאי אסוותא דכתיב ותכרות את ערלת בנה. דנצנצא בה רוח
קודשא.

קם אחרא ואמר (בראשית מה) ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר וגו'.
וכי אמאי קרי להו והא קריבין הוו גביה. אלא בשעתא דאמר לון אני יוסף אחיכם.
תוהו דחמו ליה במלכו עלאה. אמר יוסף מלכו דא בגין דא רוחנא ליה, גשו נא
אלי ויגשו, דאחזי להו האי קיימא דמילתא, אמר דא גרמת לי מלכו דא בגין דנטרית
לה.

מפאן אוליפנא מאן דנטיר להאי את קיימא מלכו אתנטרת ליה. מנלן מבעז
דכתיב, (רות ג) חי יי שכבי עד הבקר דהוה מקטרג ליה יצריה עד דאומי אומא
ונטיר להאי ברית, בגין כף זכה דנפקו מניה מלכין שליטין על כל שאר מלכין,
ומלכא משיחא דאתקרי בשמא דקודשא בריך הוא:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

פָּתַח אִידֶךָ וְאָמַר כְּתִיב, (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶה עָלַי מַחֲנֶה וְגו'. הֲכִי תֵאֵנָּה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָח, מִהוּ בְּזֹאת, דָּא אֶת קִימָא דְזַמִּינָא תְדִיר גְּבִי בַר נֶשׁ וְאַתְרַמִּיזָא לְעֵילָא, וּבְגִינֵי כֶךְ אֶתְמַר בְּזֹאת כְּמָה דְכְתִיב זֹאת אוֹת הַבְּרִית. זֹאת בְּרִיתִי. וְכֹלָא בְּחַד דְּרָגָא. וְתֵאֵנָּה זֶה וְזֹאת בְּחַד דְּרָגָא אֲנֹן וְלֹא מִתְפָּרֶשֶׁן. וְאִי תִימָא אִי הֲכִי הָא שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא הֲכִי. אֲמַאי דְּוֹד בְּלַחֲדוּי וְלֹא אַחֲרָא. אֲלֵא בְּגִין דְּאַחֲדָא בֵּיהּ וְאַתְרַמִּיזָא בֵּיהּ וְהוּא כְּתָרָא דְּמַלְכוּתָא.

דף צד ע"א

תָּא חֲזִי, בְּגִין דְּהָאִי זֹאת לֹא נָטַר לִיהּ דְּוֹד מַלְכָּא כְּדָקָא חֲזִי, מַלְכוּתָא (דף צד ע"א) אֶתְעַדֵּי מַנִּיָּה כֹּל הֵהוּא זְמַנָּא. וְהֲכִי אֹלִיפְנָא הָאִי זֹאת אֶתְרַמִּיזָא בְּמַלְכוּתָא דְּלְעֵילָא, וְאַתְרַמִּיזָא בִּירוּשָׁלַיִם קְרִיתָא קְדִישָׁא. בְּהֵהוּא שְׁעָתָא דְּדוּד עֵבֶר עָלֶיהָ, נֶפֶק קָלָא וְאָמַר דְּוֹד בְּמָה דְּאַתְקַטְרַת תְּשַׁתְּרִי. לֶךְ טְרַדִּין מִירוּשָׁלַיִם וּמַלְכוּתָא אֶתְעַדֵּי מִינְךָ. מָנָא לָן דְּכְתִיב, (שמואל ב יב) הֲנֵנִי מְקִים עָלֶיךָ רָעָה מִבֵּיתֶךָ. מִבֵּיתֶךָ דִּיִּיקָא וְהֲכִי הוּוּ בְּמָה דְּעֵבֶר בֵּיהּ אֶתְעַנְשׁ, וּמָה דְּוֹד מַלְכָּא הֲכִי שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

פָּתַח אִידֶךָ וְאָמַר (תהלים צד) לוֹלִי יִי עֲזַרְתָּה לִי כְּמַעַט שְׁכָנָה דְּוַמָּה נֶפְשִׁי. תֵּאֵנָּה בְּמָה זְכָאן יִשְׂרָאֵל דְּלֹא נַחְתִּי לְגִיְהֵנָם כְּשְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת וְלֹא אֶתְמַסְרֵן בִּידוּי דְּדוּמָה, (אלא) בְּהָאִי אַתְּ.

דְּהֲכִי תֵאֵנָּה בְּשְׁעָתָא דְּבַר נֶשׁ נֶפִיק מְעַלְמָא כְּמָה חֲבִילִי (מלאכי חבלה) טְהִירִין אֶתְפַּקְדֵן עָלֶיהָ. זְקַפִּין עֵינָא וְחֲמָאן הָאִי אֶת דְּהוּא קִימָא דְּקוּדְשָׁא, אֶתְפָּרֶשֶׁן מַנִּיָּה, וְלֹא אֶתְיַהֵיב בִּידוּי דְּדוּמָה לְנַחְתָּא לְגִיְהֵנָם, דְּכֹל מָאן דְּאַתְמַסְרֵן בִּידוּי נַחֲתִי לְגִיְהֵנָם וְדָאִי, וּמִהָאִי אֶת דְּחֻלִּין עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְדִינִין בִּישִׁין לֹא שְׁלֹטִין בֵּיהּ בְּבַר נֶשׁ אִי אִיהוּ זְכִי לְנִטְוִרִי לִיהּ לְהָאִי אַתְּ, בְּגִין דְּהוּא אֶתְאַחֲדֵן בְּשִׁמָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

כִּיּוֹן דְּדוּד מַלְכָּא לֹא נָטַר אֶת קִימָא דָּא כְּדָקָא חֲזִי, אֶתְעַדֵּי מַנִּיָּה מַלְכוּתָא וְאַתְטְרִיד מִירוּשָׁלַיִם. מִיַּד דְּחִיל דְּסִבְר דִּיִּיחַתוֹן לִיהּ מִיַּד וּמִסְרוֹן לִיהּ בִּידוּי דְּדוּמָה וּמִוֹת בְּהֵהוּא עֲלָמָא, עַד דְּאַתְבָּשֶׁר בֵּיהּ דְּכְתִיב, (שמואל ב ב) גַּם יִי הַעֲבִיר חֲטָאתֶךָ לֹא תָמוֹת. בֵּיהּ שְׁעָתָא פָּתַח וְאָמַר לוֹלִי יִי עֲזַרְתָּה לִי כְּמַעַט שְׁכָנָה דְּוַמָּה נֶפְשִׁי.

פָּתַח אִידֶךָ וְאָמַר מַאי הָאִי (דכתיב) דְּאָמַר דְּוֹד וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאֵת נוֹהוּ. (מאי והראני אותו ואחר כך ואת נוהו), מָאן יְכִיל לְמַחְמִי לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲלֵא הֲכִי תְנִינֵן בְּהֵיכָל שְׁעָתָא דְּאַתְגָּזֵר עָלֶיהָ הֵהוּא עוֹנָשָׁא, וְדוּד יַדַּע דְּעַל דְּלֹא נָטַר הָאִי אֶת כְּדָקָא יְאוֹת אֶתְעַנְשׁ בְּהָאִי, דְּכֹלָא כְּחַדָּא אַחֲדָא, וְכֹלָא מִתְרַמִּיזוּ בְּהָאִי אַתְּ, וְלֹא אַקְרִי צְדִיק מָאן דְּלֹא נָטַר לִיהּ כְּדָקָא יְאוֹת, הוּוּ בְּעֵי בְּעוֹתִיָּה וְאָמַר (שמואל ב טו) וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאֵת נוֹהוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מאי אותו, (אות דיליה אות הברית דהא אותו דקודשא בריך הוא, את דיליה) דא את קיימא (דיליה) קדישא דהא דחילנא דאתאביד מנאי. מאי טעמא בגין דתרין אלין מלכותא וירושלם בהאי אחידן, ובגין כך תלי בבעותיה אותו ואת גוהו דיתתדר מלכותא דהאי את לאתריה. וכלא חד מלה.

פתח אינדך ואמר (איוב יט) ומבשרי אחזה אלוה, מאי ומבשרי, ומעצמי מבעי ליה. אלא מבשרי ממש. ומאי היא. דכתיב, (ירמיה יא) ובשר קדש יעברו מעליך. וכתיב (בראשית יז) והיתה בריתי בבשרכם. דתניא בכל זמנא דאתרשים בר נש בהאי רשימא קדישא דהאי את, מגיה חמי לקודשא בריך הוא. מגיה ממש. ונשמתא קדישא אתאחידת ביה.

ואי לא זכי. דלא נטיר האי את. מה כתיב, (איוב ד) מנשמת אלוה יאבדו. דהא רשימו דקודשא בריך הוא לא אתנטיר. ואי זכי ונטיר ליה, שכנינתא לא אתפרש מגיה. אימתי מתקיימא ביה כד אתנסיב והאי את עייל באתריה, (מצוין דתניא מאי טעמא וא"ו ה"א אזלין כחדא, אלא חד דכר וחד נוקבא) אשתתפו כחדא ואקרי חד שמא, כדין חסד עלאה שרייא עליהו. באן אתר שריא בסטרא דדכורא. ומאן חס"ד חס"ד א"ל דאתי ונפק מחכמה עלאה ואתעטר בדכורא ובגין כך אתבסמת נוקבא. (נ"א דתנן רזא דוי"ו ה"א אזלין כחדא כגוונא דדכר ונוקבא אשתתפו כחדא ואנון חד, כדין חסד עלאה שרייא עליהו ואתעטר בדכורא ואתבסמת נוקבא).

תו תנינן אלוה הכי הוא אמר ליה גהירו דחכמתא. ו' דכר ה' נוקבא. אשתתפו כחדא אלוה אקרי. ונשמתא קדישא מהאי אתר אתאחדת, וכלא תליא בהאי את. ועל דא כתיב ומבשרי אחזה אלוה. דא שלימותא דכלא, מבשרי ממש, מהאי את ממש, ועל דא זכאין אנון ישראל קדישין דאחידן ביה בקודשא בריך הוא, זכאין אנון בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי וגו', ובגין כך חיים כלכם היום.

אמר רבי אבא ומה בכל כך אתון חכימין ואתון יתבין הכא, אמרו ליה אי צפוראה יתעקרו מאתריהו (דף צד ע"ב) לא ידעין לאן טאסן הדא הוא דכתיב, (משלי כז) כצפור נודדת מן קנה פן איש נודד ממקומו.

ואתרא דא זכי לן לאורייתא, והאי אורחא דילן. בכל ליליא פלגותא אנון ניימין, ופלגותא אנון עסקין באורייתא. וכד אנון קיימין בצפרא ריחי חקלא ונהרי מיא הא דיינוה לעילא זמנא חדא. וכמה סרכי תריסין אסתלקו בההוא דינא על עונשא (עה, קא ב) דאורייתא, וכדין אשתדלותא דילן יממא וליליא באורייתא הוא, ואתרא דא קא מסייעא לן, ומאן דאתפרש מפאן, כמאן דאתפרש מחיי עלמא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

זָקִיף יְדוּי רַבִּי אַבָּא וּבְרִיךְ לֹוּן. יִתְּבוּ עַד דְּנִהַר יִמְמָא. בְּתַר דְּנִהַר יִמְמָא אָמְרוּ
לְאַנּוּן דְּרִדְקֵי דְקַמֵּייהוּ פּוּקוּ וְחִמוּ אִי נִהַר יִמְמָא, וְכֹל חַד לִימָא מְלָה חֲדַתָּא
דְּאוּרֵייתָא לְהָאִי גְבֵרָא רַבָּא. נִפְקוּ וְחִמוּ דְנִהַר יִמְמָא. אָמַר חַד מִנֵּייהוּ זְמִין הָאִי יוּמָא
אֲשָׁא מְלַעֲיָלָא. אָמַר אַחְרָא וּבִתְךָ בֵּיתָא. אָמַר אַחְרָא חַד סְבָא הֵכָא דְזַמִּין הָאִי יוּמָא
לְאַתְוֹקְדָא בְּנוּרָא דָא, אָמַר רַבִּי אַבָּא רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן.

תְּוֹה וְלֹא יְכִיל לְמַלְלָא, אָמַר קוּטְרָא דְהוּרְמָנָא בְּאַרְעָא אַתְפַּסְתָּ. וְכַךְ הוּוּ, דְהַהוּא
יוּמָא חִמוּ חֲבֵרֵייתָא אֲפִי שְׂכִינְתָא וְאַסְתַּחֲרוּ בְּאֲשָׁא. וְרַבִּי אַבָּא אַתְלַהִיטוּ אֲנַפּוּי כְּנוּרָא
מִחֲדוּוּתָא דְאוּרֵייתָא.

תָּאנָא כֹּל הַהוּא יוּמָא לֹא נִפְקוּ כְּלָהוּ מִבֵּיתָא וּבֵיתָא אַתְקֻטְר בְּקִיטְרָא, וְהוּוּ חֲדַתָּאן
מְלִי בְּגוּוּיֵיהוּ, כְּאֵלוּ קִבְלוּ הַהוּא יוּמָא אוּרֵייתָא מְטוּרָא דְסִינֵי. בְּתַר דְאַסְתַּלְקוּ לֹא הוּוּ
יְדַעֵי אִי הוּא יִמְמָא וְאִי לִילֵיָא. אָמַר רַבִּי אַבָּא בְּעוּד דְאַנּוּן קְיִימִין לִימָא כֹּל חַד מִינּוּן
מְלָה חֲדַתָּא דְחֻכְמָתָא לְאַקְשְׂרָא טִיבּוּ לְמַאֲרִיָּה דְבֵיתָא מְרִיָּה דְהַלּוּלָא:

פְּתַח חַד וְאָמַר (תְּהֵלִים סו) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֹּן חֲצֵרֶיךָ וְגו'. בְּקַדְמֵיתָא חֲצֵרֶיךָ
לְבַתֵּר בֵּיתֶךָ וּלְבַתֵּר הֵיכְלֶךָ. דָּא פְּנִימָאָה מִן דָּא, וְדָא לְעֵילָא (נ"א לגו) מִן דָּא. יִשְׁכֹּן
חֲצֵרֶיךָ בְּקַדְמֵיתָא, כְּמָא דָּאֵת אָמַר (ישעיה ד) וְהָיָה הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם
קְדוֹשׁ יֵאמֹר לו'.

נְשַׁבְעָה בְּטוֹב בֵּיתֶךָ לְבַתֵּר כְּמָא דָּאֵת אָמַר, (משלי כד) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. הַחֻכְמָה
יִבְנֶה בֵּית לֹא כְּתִיב, דָּאִי כְּתִיב הֵכִי, הוּוּ מְשֻׁמַּע דְחֻכְמָה בֵּית אַקְרִי, אֵלָא כְּתִיב
בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית, הֵינּוּ דְכְּתִיב, (בראשית ב) וְנָהַר יוּצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֵת הַגֵּן וְגו'.

קְדוֹשׁ הֵיכְלֶךָ לְבַתֵּר דָּא הוּא שְׁלִימוּ דְכֻלָּא, דְהֵכִי תִנְיִנּוּ מַהוּ הֵיכֵל. כְּלוּמַר ה"י
כ"ל, הָאִי וְהָאִי. וְכֻלָּא אֲשֶׁתְּלִים כְּחֻדָּא. רִישָׁא דְקֻרָא מַה מוֹכַח דְכְּתִיב אֲשֶׁרִי תִבְחַר
וְתִקְרַב יִשְׁכֹּן חֲצֵרֶיךָ. הָאִי מֵאֵן דְאַקְרִיב בְּרִיָּה קְרַבְנָא קְמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רַעוּא
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַהוּא קְרַבְנָא וְאַתְרַעֲי בֵּיהּ וְקָרִיב לִיָּה וְשׁוּי מְדוּרִיָּה בְּתַרִּין אֲדַרְיִן
וְאַחִיד לְהָאִי וְלְהָאִי דְאַנּוּן תַּרִּין אַתְקֻשְׁרוּ כְּחֻדָּא. דְכְּתִיב יִשְׁכֹּן חֲצֵרֶיךָ. חֲצֵרֶיךָ וְדָאִי
תַּרִּי.

בְּגִינֵי כַךְ חֲסִידֵי קְדָמָאִי סְבָאן דְהֵכָא כַּד מְקָרִיבִין בְּנִיָּהוּ לְקְרַבְנָא דָּא. פְּתַחֲי
וְאָמְרִי אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֹּן חֲצֵרֶיךָ. אַנּוּן דְקְיִימִי עֲלֵיָּהוּ אָמְרִי נְשַׁבְעָה בְּטוֹב
בֵּיתֶךָ קְדוֹשׁ הֵיכְלֶךָ. לְבַתֵּר מְבַרְךָ אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְּמִצּוֹתֵינוּ וְצִוְּנוּ לְהַכְנִיסוּ בְּבֵרִיתוֹ שֶׁל
אַבְרָהָם אָבִינוּ. וְאַנּוּן דְקְיִימִי עֲלֵיָּהוּ אָמְרִי כְּשֵׁם שְׁהַכְנַסְתּוּ לְבֵרִית וכו'. וְתִנְיִנּוּ
בְּקַדְמֵיתָא לְבַעֲי בַר נֶשׁ רַחֲמִין עֲלֵיָּהּ וּלְבַתֵּר עַל אַחְרָא דְכְּתִיב, (ויקרא טז) וְכַפֵּר בְּעֵדוֹ
בְּקַדְמֵיתָא וּלְבַתֵּר וּבְעֵד כָּל קַהֵל יִשְׂרָאֵל. וְאַנּוּן אוּרְחָא דָּא נְקֻטִּינּוּ וְהֵכִי שְׁפִיר וְחַזִּי
לְקַמָּאן.

דף צה ע”א

אמר רבי אבא ודאי כך הוא ויאות מלה, ומאן דלא אמר הכי אפיק גרמיה מעשרה חפות דזמין קודשא בריך הוא למעבד לצדיקיא בעלמא דאתי, וכלהו מתקשרן בהאי. ובגיני כך עשרה מיילי דמהימנותא אית בהאי קרא אשרי תבחר ותקרב וגו'. וכל מלה ומלה חד חפה אתעביד מנה. זכאה חולקיכון בעלמא דא ובעלמא דאתי, דהא אורייתא מתקשרא בלבייכו פאלו קיימיתו (דף צה ע”א) בגופייכו בטורא דסיני בשעתא דאתיהבת אורייתא לישראל:

פתח איךך ואמר (שמות כ) מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך וגו'. תאנא כל מאן דקריב בריה לקרבנא דא, פאלו אקריב כל קרבנין דעלמא לקמיה דקודשא בריך הוא, וכאילו בני מדבחא שלימתא קמיה. בגיני כך בעי לסדרא מדבחא במאנא חד מלייא ארעא למגזר עליה האי קיימא קדישא, ואתחשיב קמי קודשא בריך הוא פאלו אדבח עליה עליון וקרבנין עאנא ותורי.

וניחא ליה יתיר מפלהו דכתיב וזבחת עליו את עלתיך ואת שלמיך וגו'. בכל המקום אשר אזכיר את שמי. מהו אזכיר את שמי (את) דא מילה דכתיב בה (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם. האי מזבח אדמה ודאי פמא דאמינא. בתריה מה פתיב ואם מזבח אבנים תעשה לי. רמז לגיורא פד אתגיר דאיהו מעם קשי קדל וקשי לבא, האי אקרי מזבח אבנים.

לא תבנה אתהן גזית. מה הוא, דבעי לאעלא ליה בפולחנא דקודשא בריך הוא (בגין) ולא יגזר יתיה עד דינשי פולחנא אחרא דעבד עד הכא ויעדי מניה תהוא קשיו דלבא. ואי אתגזר ולא אעדי מניה תהוא קשיא דלבא למיעל בפולחנא קדישא דקודשא בריך הוא, הרי הוא פהאי פסילא דאבנא דגזרי ליה מהאי גיסא ומהאי גיסא ואשתאר אבנא פדבקדמיתא. בגין כך לא תבנה אתהן גזית. דאי אשתאר בקשיותיה, פי חרבך הנפת עליה ותחלליה, פלומר תהוא גזירו דאתגזר לא מהניא ליה.

בגיני כך זכאה חולקיה דמאן דאקריב האי קרבנא בחדוותא ברעוא קמי קודשא בריך הוא, ובעי למחדי בהאי חולקא פל (ד”א ל”ג תהוא) יומא דכתיב, (תהלים ה) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו ותסוד עלימו ויעלצו בך אהבי שמך:

פתח איךך ואמר ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וירא יי וגו' אני אל שדי התהלך לפני וגו'. האי קרא אית לעיינא ביה וקשיא בכמה אורחין, וכי עד השתא לא אתגלי ליה קודשא בריך הוא לאברהם אלא (עד) האידנא פד מטא להני יומין וירא יי אל אברם ולא קדם. והכתיב ויאמר יי אל אברם. ויי אמר אל אברם. ויאמר לאברם ידוע תדע וגו'. והאידנא מני חושבן יומין, וכד מני להו פתיב וירא יי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אל אברם, אשתמע דעד השתא לא אתגלי עלוי. ועוד דכתיב בן תשעים שנה ותשע שנים, בקדמיתא שנה ולבסוף שנים.

אלא הכי תאנא, כל אנון יומין לא כתיב וירא, מאי טעמא, אלא כל כמה דהוה אטים וסתים (כך) קודשא בריך הוא לא אתגלי עליה כדקחזי. האידנא אתגלי עליה דכתיב וירא. מאי טעמא. משום דבעא לגלי ביה האי את כתר א קדישא.

ועוד דבעא קודשא בריך הוא לאפקא מניה זרעא קדישא, וקדישא לא להוי בעוד דאיהו אטים בשרא, אלא אמר השתא דהוה בן תשעים שנה ותשע שנים וזמן קריב הוא דינפוק מניה זרעא קדישא, להוי הוא קדישא בקדמיתא ולבתר ינפוק מניה זרעא קדישא. בגין כך מני יומי בהאי ולא בכל הני זמני קדמיתא. תו תשעים שנה, דכל יומי קדמאי לא הוו שנים אלא כחד שנה דלא הוו יומי יומין, השתא דמטא להאי שנים, אנון ולא שנה:

ויאמר אליו אני אל שדי. מאי משמע דעד השתא לא קאמר אני אל שדי. אלא הכי תאנא, עבד קודשא בריך הוא כתרין תתאין דלא קדישין לתתא. וכל אנון דלא אתגזרו יסתאבון בהון.

דף זה ע"ב

ורשימין בהון, ומאי רשומא אית בהון, דאתחזי בהו שי"ן דל"ת ולא יתיר, ובגין כך אסתאבון בהו ואתדבקון בהו. בתר דאתגזרו נפקין מאלין ועאלין בגדפוי דשכינתא ואתגליא בהו יו"ד רשימא קדישא את קיימא שלים (דף זה ע"ב) ואתרשים בהו שד"י ואתתלים בקיימא שלים, ועל דא כתיב בהאי אני אל שדי.

התהלך לפני והיה תמים, שלים, דהשתא את חסר ברשימא דשי"ן ודל"ת, גזר גרמך והוי שלים ברשימא דיו"ד. ומאן דאיהו ברשומא דא אתחזי לאתברכא בשמא דא דכתיב, (בראשית כח) ואל שדי יברך אותך.

מהו אל שדי. ההוא דברכאן נפקן מניה, הוא דשליט על כתרין תתאין, וכלא מדחלתיה דחלין ומזדעזעין, בגין כך מאן דאתגזר, כל אנון דלא קדישין אתרחקן מניה ולא שלטין ביה. ולא עוד אלא דלא נחית לגיהנם דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. (כל אנון צג א) דאתגזרו אקרון צדיקים, ובגין כך לעולם ירשו ארץ, דלא ירית האי ארץ אלא ההוא דאקרי צדיק, אוף הכי ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ וגו)

אמר רבי אבא זכאין אתון בעלמא דין ובעלמא דאתי, זכאה חולקי דאתינא למשמע מלין אלין מפומיכוון, כלכו קדישין, כלכו בני אלהא קדישא, עליכו כתיב, (ישעיה מה) זה יאמר ליי אני וזה יקרא בשם יעקב וזה יכתב ידו ליי ובשם ישראל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

יִכְנֶה. כָּל חַד מִנְכוֹן אֶחָד וְאֶתְקַשֵּׁר בְּמִלְכָּא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, וְאֶתוֹן רַבְרַבִּין מִמְּנָן תְּרִיסִין מִתְּהִיא אֶרֶץ דְּאֶקְרִי אֶרֶץ הַחַיִּים דְּרַבְרַבְנֹהִי אֶכְלִין מִמְּנָא דְטִלָּא קַדִּישָׁא:

פְּתַח אִידָךְ וְאָמַר (קַהֲלַת י') אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׂמֵלְכֶךָ בֶּן חוֹרִין וְשֶׁרִיךְ בְּעַת יֹאכְלוּ. וּכְתִיב אִי לָךְ אֶרֶץ שְׂמֵלְכֶךָ נְעַר וְשֶׁרִיךְ בְּבִקְרָא יֹאכְלוּ. הֲנִי קְרָאִי קְשִׁינִין אֶהְדְּדִי. וְלֹא קְשִׁינִין, הָאִי דְכְּתִיב אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ, דָּא אֶרֶץ דְּלַעֲיִלָּא דְשִׁלְטָא עַל כָּל אַנְוִין חַיִּין דְּלַעֲיִלָּא. וּבְגִין כֶּךָ אֶקְרִי אֶרֶץ הַחַיִּים, וְעֲלָה כְּתִיב, (דְּבָרִים י"א) אֶרֶץ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תְּמִיד. וּכְתִיב אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפְּנוֹת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תַחְסֹר כָּל בָּהּ. לֹא תַחְסֹר כָּל בָּהּ דְיִיקָא. וְכָל כֶּךָ לְמַה, מִשּׁוּם דְכְּתִיב שְׂמֵלְכֶךָ בֶּן חוֹרִין דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. כְּמָא דְאֶתְ אָמַר, (שְׁמוֹת ד') בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל.

בֶּן חוֹרִין, מַהוּ בֶּן חוֹרִין כְּמָא דְאֶתְ אָמַר, (וַיִּקְרָא כה) יוֹבֵל הִיא קִדְשׁ תְּהִיָּה לְכֶם. וּכְתִיב וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ דְּהָא כָּל חִירוֹ מִיּוֹבֵלָא קָא אֶתִי. בְּגִין כֶּךָ בֶּן חוֹרִין. וְאִי תִימָא בֶּן חוֹרִין וְלֹא כְּתִיב בֶּן חִירוֹת. הֲכִי הוּא וְדָאִי בֶּן חִירוֹת מִבְּעֵי לִיה.

אֵלָא בְּמִתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילָן תְּנִינָא. כַּד מִתְחַבְּרִין יו"ד בַּה' כְּדִין כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מִעַדֵּן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וְלֹא תִימָא כַּד מִתְחַבְּרִין, אֵלָא מִתְחַבְּרִין וְדָאִי. וּבְגִין כֶּךָ בֶּן חוֹרִין כְּתִיב, וְעַל דָּא אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׂמֵלְכֶךָ בֶּן חוֹרִין, וְשֶׁרִיךְ בְּעַת יֹאכְלוּ בְּחִדּוּתָא בְּשִׁלְיָמוּ בְרַעְוָא.

אִי לָךְ אֶרֶץ שְׂמֵלְכֶךָ נְעַר, הָאִי אֶרֶץ דְּלִתְתָּא, דְּתִנִּינָא כָּל שְׂאָר אֶרְעֵי דְשְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֶתְיַהֲבוּ לְרַבְרַבִּין תְּרִיסִין דְּמִמְּנָן עַלְיֵיהוּ, וְעִילָא מִכְּלָהוּ הֵהוּא דְכְּתִיב בֵּיה (תְּהִלִּים לו') נְעַר הִיִּיתִי גַם זְקֵנְתִי. וְתִאֲנָא הָאִי קְרָא שְׂרוּ שֶׁל עוֹלָם אָמְרוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב אִי לָךְ אֶרֶץ שְׂמֵלְכֶךָ נְעַר. וְוִי לְעֵלְמָא דְמִסְטָרָא דָּא יִנְקָא, וְכַד יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא יִנְקִין כְּמָאן דְיִנְיִק מְרֻשׁוּתָא אַחְרָא.

וְשֶׁרִיךְ בְּבִקְרָא יֹאכְלוּ וְלֹא בְכוֹלֵי יוֹמָא. בְּבִקְרָא וְלֹא בְזִמְנָא אַחְרָא דְיוֹמָא. דְּתִנִּינָא בְּשַׁעְתָּא דְחַמְהָ זּוֹרַחַת וְאֶתְיִין וְסִגְדִין לִיה לְשִׁמְשָׁא רּוּגְזָא תְּלִי בְּעֵלְמָא, בְּשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה רּוּגְזָא תְּלִינָא בְּעֵלְמָא. מֵאֵן גְּרִים הָאִי, מִשּׁוּם דְּמִלְכֶךָ נְעַר הֵהוּא דְאֶקְרִי נְעַר. וְאֶתוֹן זְכָאִי קְשׁוּט קַדִּישִׁי עֲלִיוֹנִין בְּנֵי מִלְכָּא קַדִּישָׁא לֹא יִנְקִין מֵהָאִי סְטָרָא, אֵלָא מִתְּהוּא אֶתְר קַדִּישָׁא דְּלַעֲיִלָּא. עַלְיִיכוּ כְּתִיב, (דְּבָרִים ד') וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם:

דף צו ע"א

פְּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר (ישעיה ה) אֲשִׁירָה נָא לִידִידֵי שִׁירַת דּוּדֵי לְכַרְמוֹ וְגו'. וְעִזְקָהוּ וְיִסְקָלְהוּ וְגו'. הֲנִי קְרָאִי אִית לְאַסְתְּפֵלָא בְּהוּ. אֲמַאי כְּתִיב שִׁירָה, תּוֹכַחַה מִבְּעֵי לִיה. לִידִידֵי, לְדוּדֵי מִבְּעֵי לִיה. כְּמָה דְכְּתִיב שִׁירַת דּוּדֵי. כְּרָם הִיָּה לִידִידֵי בְּקֶרֶן בֶּן שְׁמֹן. אֲסְתְּפֵלָא בְּכָל אֹרִייתָא וְלֹא אֲשַׁכְּחָנָא אֶתְרָא דְאֶקְרִי (דף צו ע"א) קֶרֶן שְׁמֹן. אֵלָא הֲנִי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

קראי הא אוקמוה חברייא בכמה גוונין וכלהו שפיר והכי הוא, אבל אשירה נא לידידי, דא יצחק דהוה ידיד, ואקרי ידיד עד לא יפוק לעלמא.

אמאי ידיד, דתנינן רחימו סגי הוה ליה לקודשא בריך הוא ביה דלא אתעביד עד דלא אתגזר אברהם אבוה ואקרי שלים ואתוסף ליה ה"א לאשלמותא. וכן לשירה האי ה"א אתיהיבת לה. הכא אית לאסתפלא, ה' לשירה שפיר, אבל לאברהם אמאי ה"א ולא יו"ד, י' מבעי ליה דהא הוא דכר הוה. אלא רוא עלאה הוה (ד"א הוא) סתים בגוון אברהם סליק לעילא ונטיל רוא (קי א) מה"א עלאה דאיהו עלמא דדכורא. ה"א עלאה וה"א תתאה, האי תליא בדכורא, והאי בנוקבא ודאי. ובגין כך אברהם סליק בה"א דעילא, ושירה נחתא בה"א דלתתא.

תו דכתיב פה יהיה זרעך. ותנא זרעך, זרעך ממש, דהוה שארי למיעל בהאי קיים, ומאן דשארי למיעל בהאי קיים עאל. ובגיני כך גיורא דאתגזר (שלה לך קסה) גר צדק אקרי בגין דלא אתא מגזעא קדישא דאתגזרו, ועל דא מאן דעאל בהאי שמייה פהאי אברהם, בגין כך פתיב ביה פה יהיה זרעך, זרעך ממש. ואתמסר ליה ה"א. ואי לאו דאתמסר ה"א לשירה הוה ליה לאברהם לאוליד לתתא כמה דהאי כ"ה אולידת לתתא.

בתר דאתמסרת ה"א לשירה אתחברו תריין ההי"ן כחדא ואולידו לעילא, ומאי דנפק מנייהו הוא יו"ד, בגיני כך יו"ד את רישא דיצחק דכר. מפאן שארי דכורא לאתפשטא, ועל דא פתיב, (בראשית כא) פי ביצחק יקרא לך זרע. ביצחק ולא בך. יצחק אוליד לעילא דכתיב, (מיכה ז) תתן אמת ליצקב. יצקב אשלים פלא.

ואי תימא וכי אברהם בהאי אתאחיד ולא יתיר, והא פתיב חסד לאברהם. אלא חולקא דיליה כף הוא בגין דעביד חסד עם בני עלמא. אבל לאולדא הכא אחיד ומהכא שארי. ועל דא לא אתגזר אברהם אלא בן תשעים ותשע שנה. ורוא דמלה הא אתיידע ואוקימנא במתניתא דילן.

ובגין כך יצחק דינא קשיא נפק לאחדא לחולקיה, ולאולדא וחסד אקרי, ועל דא יצקב אשלים פלא מהאי סטרא ומהאי סטרא, מסטרא דאחידו אברהם ויצחק לחולקיהון לעילא הוא שלימותא. מסטרא דאתיהיב להו לאולדא מתתא לעילא הוא שלמותא. ועל דא פתיב, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. ביה אתאחידו גוונין מעילא ומתתא.

ועל דא פתיב הכא שירה דכתיב, (ישעיה ה) אשירה נא לידידי. שירה ודאי, דהא אקרי לאולדא דכר, דהא אקרי ידיד עד לא יפוק לעלמא. ואית דאמרי (דא) אשירה נא לידידי דא אברהם פמא דאת אמר, (ירמיה יא) מה לידידי בביתי. ואברהם ירית ירותא דאחסנת חולקא דא, אבל (על) מה דאמינא דדא יצחק הכי הוא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שירת דודי לכרמו. דא קודשא בריהּ הוא דאקרי דודי דכתיב, (שיר השירים ה) דודי צח ואדום. ידידי, אחיד בדודי דכר ומגיה אתנטע פּרם, דכתיב פּרם היה לידידי.

בקרן בן שמן. מאי בקרן בן שמן. אלא במה נפיק האי פּרם ובמה אתנטע, חזר ואמר בקרן. מאי קרן דכתיב, (יהושע ו) בקרן היובל. בקרן היובל. שארי. והאי קרן אתאחיד בההוא דכר דאקרי בן שמן.

מהו בן שמן כמא דאת אמר בן חורין. ותרווייהו חד מלה, שמן דמתמן נגיד משחא ורבו לאדלקא בוצינין, ובגין כך בן שמן. ודא שמן ורבו נגיד ונפיק ואדליק בוצינין עד דנטיל ליה וכניש ליה האי קרן, ודא אקרי קרן היובל. בגיני כך לית משיחותא דמלכותא אלא בקרן, ועל דא אתמשך מלכותא דדוד דאתמשח בקרן ואתאחיד ביה.

ועזקהו, (ויסקלהו) כהאי עזקא דאסתחר לכל סטרין. (דף צו ע"ב) ויסקלהו, דאעדי מגיה ומחולקיה כל אנון רברבין כל אנון תריסין כל אנון פתרין תתאין, והוא נסיב ליה להאי (קרן) פּרם לחולקיה, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו.

ויטעהו שורק, כמא דאת אמר, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק, כלה זרע אמת. כל"ה כתיב בה"א. מפאן שארי אברהם לאולדא לעילא, ומהאי נפק זרע אמת. כלה זרע אמת ודאי, היינו דכתיב כה יהיה זרעה, וכלא חד מלה. זכאה חולקהו דישראל דירתוי רותא קדישא דא. סופיה דקרא (ישעיה ה) ויבן מגדל בתוכו. מהו מגדל כמא דאת אמר, (משלי יח) מגדל עז שם יי, ונשגב. בו ירוץ צדיק ודאי.

וגם יקב חצב בו דא תרעא דצדק כמא דאת אמר, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. מאי משמע, דכל בר ישראל דאתגזר, עייל בתרווייהו וזכי לתרווייהו. ומאן דקריב בריה לקרבנא דא עייל ליה בשמא קדישא, ועל את דא מתקיימין שמיא וארעא דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. והאי מאריה דהלולא דא זכה לכלא למחזי קודשא בריהּ הוא אנפין באנפין בהאי יומא.

זכאה חולקנא דזכינא להאי יומא וזכאה חולקך עמנא, והאי ברא דאתייליד לך קרינא עליה כל הנקרא בשמי וגו' יצרתיו אף עשיתיו. וכתיב, (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי וגו'. אוזפוה לרבי אבא תלת מילין.

אמרו ליה האי מריה דהלולא, אושפינה, זכה לכולי האי בגין דקיים קיומא דמצוה. אמר מאי היא. אמר ההוא גברא, דביתאי אתת אחי הוות, ומית בלא בנין, ונסיבנא לה, ודא הוא ברא קדמאה דהוה לי מנה וקרינא ליה בשמא דאחי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דאָתפטר. אָמר ליה מפּאן וְלִהְלֵאָה קָרִי לִיה אִידִי, וְהֵינּוּ אִידִי בַר יַעֲקֹב. בְּרִיךְ לֹון רַבִּי אָבא וְאֶזִּיל לְאַרְחִיָּה.

כַּד אָתא סֵדֶר מַלְיָן קַמִּיה דְּרַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַחִיל לְמִימַר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹמָא חַד הוּוּ (קאִים) קַמִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְאָמר רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵאִי דְכָתִיב וַיִּפֹּל אַבְרָם עַל פָּנָיו וַיִּדְבֹּר אֶת־וֹ אֱלֹהִים לֵאמֹר אֲנִי הֵנָּה בְרִיתִי אִתְּךָ. מִשְׁמַע דְּעַד דְּלֹא אֲתַגְזֹר הוּוּ נִפִּיל עַל אַנְפוּי וּמְלִיל עַמִּיה. בְּתַר דְּאֲתַגְזֹר קִאִים בְּקִיּוּמִיה וְלֹא דַחִיל. אֲנִי הֵנָּה בְרִיתִי אִתְּךָ דְּאַשְׁכַּח גְּרַמִּיה גְּזִיר.

אָמר לִיה רַבִּי אָבא אִי נִיחָא קַמִּיה דְּמַר דְּלִימָא קַמִּיה מֵאַנּוֹן מְלִי מַעְלִייתָא דְּשְׁמַעְנָא בְּהֵאִי, אָמר לִיה אִימָא. אָמר לִיה דַּחִילָנָא דְּלֹא יִתְעַנְשׂוּ עַל יְדָאִי. אָמר לִיה חַס וְשְׁלוֹם (תהִלִּים קִיב) מִשְׁמוּעָה רְעָה לֹא יִירָא נְכוּן לְבוּ בְטוּחַ בֵּינִי. סַח לִיה עוֹבְדָא וְסֵדֶר קַמִּיה כֹּל אַנּוֹן מַלְיָן.

אָמר לִיה וְכִי כֹל הֵנִי מְלִי מַעְלִייתָא הוּוּ טְמִירִין גַּבְךָ וְלֹא אֲמַרְתָּ לְהוּ. גּוֹזְרָנָא עַלְךָ דְּכָל תְּלַתִּין יוֹמִין אֵלִין תְּלַעִי וְתַנְשִׁי. וְלֹא כְּתִיב, (מְשֻׁלִי ג) אֵל תִּמְנַע טוֹב מִבְּעַלְיָו בְּהִיּוֹת לְאֵל יְדָךְ לַעֲשׂוֹת. וְכַךְ הוּוּ. אָמר גּוֹזְרָנָא דְּבֵאֹרֵייתָא דָּא יִגְלוֹן לְבַבֵּל (ויגלוֹן בְּבַבֵּל) בֵּינִי חֲבֵרִיָּא.

חָלַשׁ דְּעַתִּיה דְּרַבִּי אָבא, יוֹמָא חַד חָמָא לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמר לִיה טוֹפְסָרָא דְּלִבְךָ בְּאַנְפֶּךָ שְׂכִיחַ. אָמר לִיה לֹא עַל דִּידִי הוּוּ אֶלָּא עַל דִּידְהוּ. אָמר לִיה חַס וְשְׁלוֹם דְּאַתְעַנְשׂוּ, אֶלָּא בְּגִין דְּמַלְיָן אֲתַגְלִיין בֵּינִיִּיהוּ כֹּל כְּךָ. יִגְלוֹן בֵּינִי חֲבֵרִיָּא יִלְפוֹן אַנּוֹן אַרְחִין (וואַתבסמו) וְאַתְכַּסִּין מַלְיָן בְּגוֹוִיִּיהוּ. דְּהָא מַלְיָן לֹא אֲתַגְלִיין אֶלָּא בֵּינָא דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ אֲסַתְכִים עַמְנָא וְעַל יְדָנָא אֲתַגְלִיין מַלְיָן.

אָמר רַבִּי יוֹסִי כְּתִיב, (ישעיה נח) אִזּוּ יִבְקַע כְּשַׁחַר אֹרֶךְ וְגו'. זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְאַכְרֹזָא עַל בְּנוֹי וְיִמָּא, אִזּוּ יִבְקַע כְּשַׁחַר אֹרֶךְ וְאַרְכַּתְךָ מְהֵרָה תִּצְמַח וְהַלֵּךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָךְ וְכַבוֹד יִי אֲסַפֶּךָ,

פרשת וירא

דף צו ע"א

(דף צו ע"א) , רַבִּי חֵיִיא פְּתַח (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְצֵן עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ וְקוּל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְצֵן, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ עַלְמָא. יְהִי בְּאַרְעָא כֹּל חֵילָא דְּאַתְחַזִּי לָהּ. וְכֹלָא הוּוּ בְּאַרְעָא, וְלֹא אֲפִיקַת אִיבִין בְּעַלְמָא עַד דְּאַתְבְּרִי אָדָם, כִּיּוֹן דְּאַתְבְּרִי אָדָם, כֹּלָא אֲתַחַזִּי (ד"א ל"ג לְמִיפְק) בְּעַלְמָא, וְאַרְעָא גְּלִיאַת אִיבְהָא וְחֵילָהָא דְּאַתְפְּקִדוּ בָּהּ.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מדרש הנעלם רבנן פתחי בהאי קרא (שיר השירים א) לריח (לט ב) שמניך טובים שמן תורק שמך וגו'. תנו רבנן האי נשמתא דבר אינש בשעתא דסלקא מארעא לרקיעא וקיימא בההוא זיתרא עלאה דאמרן, קודשא בריך הוא מבקר לה. תא שמע אמר רבי שמעון בן יוחאי כל נשמתא דצדיקייא פיון דקיימא באתר שכינתא יקרא דחזיא למיתב, קודשא בריך הוא קרי לאבהתא, ואמר לון זילו ובקרו לפלגיא צדיקא דאתא, ואקדימו ליה שלמא מן שמי. ואנון אמרין, מארי עלמא, לא אתחזי לאבא למיזל למחמי לברא, ברא אתחזי למיחמי ולמחזי ולמתבע לאבוי.

והוא קרי ליעקב ואמר ליה אנת דהוה לך צערא דבנין זיל וקביל (אולפניה) פני דפלגיא צדיקא דאתא הכא, ואנא איזיל עמך. הדא הוא דכתיב, (תהלים כד) מבקשי פניך יעקב סלה. מבקש לא נאמר אלא מבקשי. אמר רבי חייא מרישיה דקרא משמע דכתיב זה דור דורשיו וגו'. אמר רבי יעקב אמר רבי חייא (נ"א עקיבא) יעקב אבינו הוא כסא הכבוד, וכן תאנא דבי אליהו יעקב אבינו הוא כסא בפני עצמו, דכתיב, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב, ברית פרת קודשא בריך הוא ליעקב לבדו יותר מפלג אבותיו דעביד ליה כסא הכבוד. בר מן קדמאה:

רבי אליעזר הוה יתיב והוה לעי באורייתא. אתא לגביה רבי עקיבא אמר ליה במאי קא עסיק מר. אמר ליה בהאי קרא דכתיב, (שמואל א ב) וכסא כבוד ינחילם. מהו כסא כבוד ינחילם. זה יעקב אבינו דעביד ליה פריסי יקר בלחודוי לקבלא אולפן נשמתא דצדיקיא. וקודשא בריך הוא איזיל עמיה בכל ריש ירחא וירחא. וכד חמי נשמתא יקר אספקלריאה שכינתא דמאריה, מברכת וסגדת קמי קודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) ברכי נפשי וגו'.

אמר רבי עקיבא קודשא בריך הוא קאים עלוהי. ונשמתא פתח ואמר יי אלהי גדלת מאד וגו' כל הפרשה עד סיומא דקאמר יתמו חטאים וגו'. ועוד אמר רבי עקיבא ולא דא בלחודוי אלא משבחת ליה על גופא דאשתאר בעלמא דין ואמר (תהלים קג) ברכי נפשי את יי וכל קרבי וגו'. וקודשא בריך הוא איזיל. מנא לן האי. מהאי קרא דכתיב וירא אליו יי באלוני ממרא, זה יעקב. מהו ממרא. משום דאחסין מאתן עלמין מעדן והוא כסא. אמר רבי יצחק ממרא בגימטריא מאתן ותמנין וחד הוה, מאתן דעדן דכתיב, (שיר השירים ח) ומאתים לנוטרים את פריו, ותמנין וחד דהוא כסא. ובגין כך אתקרי וירא אליו יי באלוני ממרא. ועל שום דא נקרא ממרא. אמר רבי יהודה מהו באלוני. רצונו לומר תוקפוי הדא הוא דכתיב, (בראשית מט) אביר יעקב. והוא יושב פתח האהל. הדא הוא דכתיב, (תהלים טו) יי מי יגור באהלך וגו'. כחום היום. דכתיב, (מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

אמר רבן יוחנן בן זכאי בההיא שעתא איזיל קודשא בריך הוא, ובגין דשמעין אבהתא אברהם ויצחק דקודשא בריך הוא איזיל לגביה. תבעין מן יעקב למיזל עמהון ולאקדמא ליה שלם ואנון קיימין עלוהי. ממאי דכתיב וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו. שלשה אנשים (דקיימין) אלין אבהתא אברהם יצחק ויעקב דקיימין עלוהי וחמו עובדין טבין (נ"א דעבד)

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דעבדין. וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה. משום דחמי שכינת יקרא עמהון הדא הוא דכתיב, (שיר השירים א) על פן עלמות אהבוך (אלו הן האבות):

דבר אחר וירא אליו יי באלוני ממרא. רבנן פתחי בהאי קרא בשעת פטירתו של אדם. דתניא אמר רבי יהודה בשעת פטירתו של אדם הוא יום הדין הגדול שהנשמה מתפרדת מן הגוף. ולא נפטר אדם מן העולם עד שרואה את השכינה הדא הוא דכתיב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי. ובאין עם השכינה שלשה מלאכי השרת לקבל נשמתו של צדיק. הדא הוא דכתיב וירא אליו יי וגו'. כחום היום. זה יום הדין הבורע פתגור להפריד הנשמה מן הגוף.

וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים. המבקרם מעשיו מה שעשה, והוא מודה עליהם בפיו. וכיון שהנשמה רואה כך, יוצאת מן הגוף עד פתח בית הבליעה, ועומדת שם עד שמתודה כל מה שעשה הגוף עמה בעולם הזה. ואז נשמת הצדיק היא שמחה במעשיה ושמחה על פקדונה. דתניא אמר רבי יצחק נשמתו של צדיק מתאוה אימתי תצא מן העולם הזה שהוא הבל, כדי להתענג בעולם הבא.

תנו רבנן כשחלה רבי אליעזר הגדול, ההוא יומא ערב שבת הוה, ואותיב לימיניה הורקנוס ברית, והוה מגלי ליה עמיקתא ומסתרתא, והוא לא הוה מקבל בדעתיה מלייא, דחשיב כמטורף בדעתיה הוה. פיון דחמא דדעתא דאבוי מתישבא עלוי, קביל מניה מאה ותמנין ותשעה רזין עלאין.

כד מטא לאבני שיש דמתערבי במיא עלאה, בכה רבי אליעזר ופסק למימר, אמר קום התם ברי. אמר ליה אבא למה. אמר ליה חזינא דאוחית חלה מן עלמא. אמר ליה זיל ואימא לאמך דתסתלק תפלאי באתר עלאה, ובתר דאסתלק מן עלמא ואיתי הכא למחמי להון לא תבפי דאגון קריבין עלאין ולא תתאין ודעתא דבר נש לא ידע בהו.

עד דהוו יתבי, עאלו חכימי דרא למבקר ליה, אוליט להו על דלא אתו לשמשא ליה דתנינן גדולה שמושה יותר מלמודה. עד דאתא רבי עקיבא, אמר ליה עקיבא עקיבא למה לא אתית לשמשא לי (דהא אתא עתא לאצרפא). אמר ליה רבי לא הוה לי פנאי. ארתח אמר אתמהה עלך אי תמות מיתת עצמך. לטייה דיהא קשה מכלהון מיתתיה. בכי רבי עקיבא ואמר ליה רבי אוליף לי אורייתא. אפתח פומיה רבי אליעזר במעשה מרפבה. אתא אשא ואסחר לתרוויהון. אמרו חכימיא שמע מינה דלית אגן חזיין וכדאין לכך, נפקו לפתחא דברא ויתיבו תמן, הוה מה דהוה ואזל אשא.

ואוליף בבהרת ענה תלת מאה הלכות פסוקות, ואוליף ליה רי"ו טעמים דפסוקי דשיר השירים. והוו עיניו דרבי עקיבא נחתין מיא. ואתחור אשא פקדמיתא. כד מטא להאי פסוקא (שיר השירים ב) סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים פי חולת אהבה אני, לא יכיל למסבל רבי עקיבא וארים קליה בבכיייתא וגעי ולא הוה ממלל מדחילו דשכינתא דחות תמן.

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אורי ליה כל עמיקתא ורזין עלאין דהוה ביה בשיר השירים. ואומי ליה אומא דלא לישתמש בשום חד פסוק מניה כי היכי דלא ליחריב עלמא, קודשא בריך הוא בגיניה. ולא בעי קמיה דישתמשון ביה (דף צט ע”א) ברייתי מסגיאות קדושתא דאית ביה. לבתר נפיק רבי עקיבא וגעי ונבעין עינוי מיא, והוה אמר, ווי רבי, ווי רבי, דאשתאר עלמא יתום מנף. עאלו כל שאר חכמיא גביה ושאלו ליה ואתיב להון.

הוה דחיק ליה (שעתא) לרבי אליעזר, אפיק תרי דרועוי ושויונון על לביה. פתח ואמר, אי עלמא עלמא עלאה, חזרת לאעלא ולאגנוזא מן תתאה כל נהירו ובוצינא. ווי לכוון תרי דרעי ווי לכוון תרי תורות דישתכחון יומא דין מן עלמא. דאמר רבי יצחק כל יומי דרבי אליעזר הוה נהירא שמעתא מפומיה כיומא דאתיהיבת בטורא דסיני.

אמר אורייתא (סברית גמרא) גמרית וחכמתא סברית ושמושא עבדית. דאלו יהון כל בני אינשא דעלמא סופרים לא יכלין למכתב ולא חסרי תלמידי מחכמתי אלא ככוחלא בעינא ואנא מרבותי אלא כמאן דשתי בימא. ולא הוה, אלא למיתן טיבותא לרבוהי יתיר מניה. והווי שאלין מניה בהווא סנדלא דיבום עד דנפק נשמתיה ואמר טהור. ולא הוה תמן רבי עקיבא. כד נפק שבתא אשכחיה רבי עקיבא דמית, בזע מאניה וגריר כל בשריה ודמא נחית ונגיד על דיוקניה. הוה צוח ובכי, נפק לברא ואמר, שמיא שמיא, אמרו ולסיהרא לשמשא דנהירוותא דהות נהיר יתיר מנהון הא אתתשף. (דף צט ע”ב) אמר רבי יהודה בשעה שנשמת הצדיק רוצה לצאת שמחה והצדיק בטוח במיתתו כדי לקבל שכרו, הדא הוא דכתיב, וירא וירץ לקראתם. בשמחה, לקבל פניהם. מאי זה מקום, מפתח האהל כדקא אמרן. וישתחו ארצה לגבי שכינה. רבי יוחנן פתח ואמר, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים טוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. עד שיפוח היום וגו'. זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. תא חזי, מה כתיב, (קהלת ו) ואלו חיה אלף שנים פעמים וגו'. ביום המיתה כל מה שהיה נחשב כיום אחד אצלו.

אמר רבי שמעון נשמתו של אדם מתרה בו ואומרת עד שיפוח היום (ונסו הצללים) וידמה בעיניך כהרף עין בעודך בעולם הזה. ונסו הצללים הדא הוא דכתיב, (איוב ח) פי צל ימינו עלי ארץ. בבקשה ממך טוב דמה לך דודי לצבי וגו'.

דבר אחר עד שיפוח היום וגו'. אמר רבי שמעון בן פזי, זו אזהרה לאדם בעודו בעולם הזה שהוא כהרף עין. מה הצבי קל ברגליו אף אתה היה קל כצבי או כעופר האילים לעשות רצון בוראך כדי שתנחל העולם הבא שהוא הרי בשמים הנקרא הר יי, הר התענוג החר הטוב.

אמר רבי חייא אמר רב אי הוינא מסתכלין בפרשתא דא נסתכל בחכמתא, אי עניינא דנשמתא היא לאו רישא סופא ולא סופא רישא, (דף ק ע”א) ואי עניינא לפטירת איניש מעלמא היא, נסתור כל פרשתא או נוקים פרשתא בהאי או בהאי. מהו יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם וגו' ואקחה פת לחם וגו' וימהר אברהם האהלה אל שרה וגו' ואל הבקר רץ אברהם וגו' ויקח חמאה וחלב וגו'. כד אתא רב דימי אמר לא מצאה הנשמה תועלת לגוף אלמלא מה שרמז בכאן רמז

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הקרבנות. בטלו הקרבנות לא בטלה התורה, האי דלא אעסק בקרבנות ליעסק בתורה ויתנהי ליה יתיר, דאמר רבי יוחנן כשפרש הקדוש ברוך הוא הקרבנות אמר משה רבנו של עולם תינח בזמן שיהיו ישראל על אדמתם, פיון שיגלו מעל אדמתם מה יעשו, אמר לו משה, יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשבילה יותר מכל הקרבנות שבעולם שנאמר (ויקרא ז) זאת התורה לעולה למנחה וגו'. כלומר זאת התורה בשביל עולה בשביל מנחה בשביל הטאת בשביל אשם.

אמר רבי פרוספדאי האי מאן דמדכר בפומיה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות דקרבניא עניינא ותקרובתא ויכוון בהו, ברית כרותה הוא דאנון מלאכיא דמדכרין חוביה לאבאשא ליה דלא יכלין למעבד ליה אלמלא טיבו. ומאן יוכח האי פרשתא יוכח, דכיון דאמר והנה שלשה אנשים נצבים עליו, מהו עליו, לעיין בדיניה, פיון (דף ק ע"ב) דחמא נשמתא דצדיקיא כף, מה כתיב וימהר אברהם האהלה וגו'. מהו האהלה בית המדרש. ומהו אומר מהרי שלש סאים, ענין הקרבנות, ונשמתא מתכוונת בהו, הדא הוא דכתיב ואל הפקר רץ אברהם. וכדין גייחא להו ולא יכלין לאבאשא ליה.

רבי פנחס פתח קרא דכתיב, (במדבר יז) והנה החל הנגף בעם וכתיב ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו' וכתיב ותעצר המגפה. כתיב הכא מהר וכתיב התם מהרי שלש סאים. מה להלן קרבן לאשתזבא אף פאן קרבן לאשתזבא.

אמר רבי פנחס ומנא חדא הוינא אזלי בארחה וערעית ביה באליהו, אמינא ליה, לימא לי מר מלה דמעלי לברייתא, אמר ליה, קיים גזר קודשא בריך הוא ועאלו קמיה כל אלין מלאכיא דממנן לאדפרא חובי דבר נש, די בעדנא דיכרון בני אנשא קרבניא דמני משה ושוי לביה ורעותיה בהו, דכלהו יכרון ליה לטב.

ועוד בעדנא דיערע מותנא בבני אנשא, קיימא אתגזר וכוזא אעבר על כל חילא דשמיא דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויימרון ברעות נפשא ולבא עניינא דקטרת בוסמין דהווי להו לישראל, דיתבטל מותנא מנייהו.

אמר רבי יצחק בא וראה מה כתיב ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. אמר ליה אהרן למה. אמר פי יצא הקצף מלפני יי וגו'. מה כתיב וירץ אל (דף קא ע"א) תוף הקהל והנה החל הנגף בעם. וכתיב ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה. ולא יכיל מלאכא דמחבלא לשלטאה ונתבטלא מותנא.

רבי אחא אזל לכפר טרשא אתא לגבי אושפיזיה, לחישו עליהו כל בני מתא, אמרו גברא רבא אתא הכא גזיל לגביה, אתו לגביה, אמרו ליה לא חס על אובדנא, אמר להו מהו. אמרו ליה דאית שבעה יומין דשארי מותנא במאתא וכל יומא אתתקף ולא אתבטל. אמר להו גזיל לבי כנשתא ונתבע רחמי מן קדם קודשא בריך הוא. עד דהווי אזלי, אתו ואמרו פלוני ופלוני מיתו, ופלוני ופלוני נטו למות. אמר להו רבי אחא לית עתא לקיימא הכי דשעתא דחיקא.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אבל אפרישו מנכון ארבעין בני נשא מאנון דזכאין יתיר. עשרה עשרה לארבעה חולקין ואנא עמכון, עשרה לזווייתא דמאתא, ועשרה לזווייתא דמאתא, וכן לארבע זווייתא דמאתא. ואמרו ברעות נפשכון עניינא דקטרת בוסמין. דקודשא בריך הוא יתב למשה ועניינא דקרבנא עמיה.

עבדו פן תלת זמנין ואעברו בכל מאתא לארבע זווייתא והווי אמרין פן, לבתר אמר להו גזיל לאנון דאוישו למימת אפרישו מנייכו לבתיהון, ואמרו כדן, וכד תסיימו אמרון אלין פסוקינא (במדבר טז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו' (דף קא ע"ב) ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו'. וכן עבדו ואתבטל מנייהו.

שמעו ההוא קלא דאמר סתרא סתרא קמיייתא אוחילו לעילא דהא דינא דשמאי לא אשרי הכא דהא ידעי לבטלא ליה. חלש לביה דרבי אחא, אדמוך, שמע דאמרי ליה, כד עבדת דא עביד דא, זיל ואימא לון דיתחורון בתשובה דחייבין אנון קמאי. קם ואחור להו בתשובה שלימתא, וקבילו עליהו דלא יתבטלון (צד א ב) מאורייתא לעלם, ואחליפו שמא דקרתא וקארון לה מאתא מחסיא. אמר רבי יהודה לא די להם לצדיקים שמבטלין את הגזרה אלא לאחר פן שמברכין להם, תדע לך שפן הוא, דכיון שהנשמה אומרת לגוף מהרי שלש סאים וגו' וכל אותו הענין ומבטל את הדין, מה כתיב ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה חרי ברכה.

פיון שרואים אותה המלאכים שזה לקח עצה לנפשו, מה עושים, הולכים אצל הרשעים לעין בדינם ולעשות בהם משפט הדא הוא דכתיב ויקומו משם האנשים וישקיפו על פני סדום למקום הרשעים לעשות בהם משפט. הדא הוא דאמר רבי יהודה כף דרכו של צדיק פיון שרואה שמעייניו בדינו אינו מתאחר לשוב ולהתפלל ולהקריב (על) חלבו ודמו לפני צורו עד שמסתלקין בעלי הדין ממנו.

דכיון שאמר וישא עיניו (דף קב ע"א) וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, מה כתיב בנשמה, וימהר אברהם האהלה אל שרה. בחפזון ובמהירות בלא שום העכבה, מיד ממהרת הנשמה אצל הגוף להחזירו למוטב ולבקש במה שיתפטר לו עד שמסתלקין ממנו בעלי הדין.

רבי אליעזר אומר מהו דאמר ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארח פנשים. אלא פיון שהנשמה עומדת במעלתה והגוף נשאר בארץ מפמה שנים, באים בימים, שנים וימים הרבה. וחדל לצאת ולבא ולעבר ארח כשאר כל אדם, אתבשר להחיות הגוף.

מהו אומר אחרי בלותי היתה לי עדנה, אחרי בלותי בעפר מהיום כמה שנים היתה לי עדנה וחדוש, ואדוני זקן שהיום כמה שנים שיצאת ממני ולא הפקידני. וקודשא בריך הוא אמר תפלא מיי דבר למועד. מהו למועד. אותו הידוע אצלי להחיות המתים. ולשרה בן מלמד שיתחדש כפן שלש שנים. אמר רבי יהודה ברבי סימון פיון שהנשמה גיונת מזוהה של מעלה, קודשא בריך הוא אומר לאותו המלאך הנקרא דומ"ה, לך ובשר לגוף פלוגי שאני עתיד להחיותו למועד שאני אחיה את הצדיקים לעתיד לבא. והוא משיב אחרי בלותי היתה לי עדנה. אחרי בלותי בעפר ושכנתי באדמה ואכל בשרי רמה וגוש עפר תחיה לי חדוש.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

קודשא בריך הוא אומר לנשמה, הִדָּא הוּא דְכְתִיב וַיֹּאמֶר יי אֵל אַבְרָהָם וְגו' הִפְלֵא מִיַּי דְּבַר לְמוֹעֵד הַיְדוּעַ אֲצִלִּי לְהַחֲיוֹת אֶת הַמֵּתִים, אֲשׁוּב אֵלֶיךָ, אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁהוּא (דף קב ע"ב) קְדוּשׁ כְּבָרָא שׁוֹנָה מִחֻדְשׁ לְהִיּוֹתְכֶם מִלְּאֲכִים קְדוּשִׁים וְאוֹתוֹ הַיּוֹם עֵתִיד לְפָנַי לְשִׁמְחָה בְּהֶם הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (תהלים קד) יְהִי כְבוֹד יי לְעוֹלָם יִשְׁמַח יי בְּמַעֲשָׂיו, (ע"כ מדרש הנעלם)

כְּגוּוֹנָא דָּא שְׁמִים לָא יְהָבוּ חִילִין לְאַרְעָא עַד דְּאֲתָא אָדָם. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (בראשית ב) וְכֹל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה טָרָם יִהְיֶה בְּאֶרֶץ וְכֹל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טָרָם יִצְמַח כִּי לֹא הִמְטִיר יי אֱלֹהִים עַל הָאֶרֶץ וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה. אִטְמָרוּ כֹּל אַנּוּן תּוֹלְדִין וְלֹא אֲתַגְּלוּן, וְשָׁמַיָּא אֲתַעְכְּבוּ דְלֹא אִמְטִירוּ עַל אֶרְעָא, בְּגִין דְּאָדָם אֵין, דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח וְלֹא אֲתַבְּרִי, וְכֹלֵא אֲתַעְכְּבּ בְּגִינְיָה, כִּיּוֹן דְּאֲתַחְזִי אָדָם, מִיַּד הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ וְכֹל חִיָּלִין דְּאֲתַטְמָרוּ אֲתַגְּלִיאוּ וְאֲתַיְהִיבוּ בָּהּ.

דף צו ע"ב

עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, דְּאֲתַתְּקֵן תְּקוּנָא דְּתוֹשְׁבַחֵן לְזַמְרָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַה דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח עַד לָא אֲתַבְּרִי אָדָם. וְקוּל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. דְּהָא (ד"א דא) (ד"א ל"ג כל) מְלָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (ד"א ל"ג דעבד) דְּלֹא (דף צו ע"ב) אֲשַׁתְּכַח בְּעֵלְמָא עַד דְּאֲתַבְּרִי אָדָם. כִּיּוֹן דְּאֲשַׁתְּכַח אָדָם כּוֹלָא אֲשַׁתְּכַח.

בְּתַר דְּחֻטָּא, כּוֹלָא אֲסַתְּלַק מִעֵלְמָא וְאֲתַלְטִיָּא אֶרְעָא. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (בראשית ג) אַרְוֵרָה הָאֲדָמָה בְּעִבּוּרָךְ וְגו'. וְכְתִיב כִּי תַעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה לֹא תִסֹּף תַּת כַּחַה לָךְ וְגו'. וְכְתִיב וְקוֹץ וְדַרְדַּר תִּצְמִיחַ לָךְ.

אֲתָא גַח וְתַקֵּן קַרְדוּמִין וּפְצִירִי בְּעֵלְמָא. וְלִבְתַּר וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְּגַל בְּתוֹךְ אֶהְלֵה. אֲתוּ בְּנֵי עֵלְמָא וְחָבוּ קָמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֲסַתְּלָקוּ חִילִין דְּאַרְעָא (דעלמא) כְּמִלְקֵדְמִין, וְהוּוּ קָיִימִי עַד דְּאֲתָא אַבְרָהָם.

כִּיּוֹן דְּאֲתָא אַבְרָהָם (לעלמא) מִיַּד הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ, אֲתַתְּקֵנוּ וְאֲתַגְּלוּ כֹּל חִילִין בְּאַרְעָא. עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ. בְּשַׁעְתָּא דְּאִמַר לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתְגַּזֵּר, כִּיּוֹן דְּמָטָא הֵהוּא זְמַנָּא דְּבְרִית אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ בְּאַבְרָהָם וְאֲתַגְּזֵר. כְּדִין אֲתַקְיִים בֵּיהּ כֹּל הַאי קָרָא, וְאֲתַקְיִים עֵלְמָא, וּמְלָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּוּ בְּאֲתַגְּלִיָּא בֵּיהּ הִדָּא הוּא דְכְתִיב וַיִּרָא אֵלָיו יי.

דף צח ע"א

רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח הַאי קָרָא (בשעתא) בְּתַר דְּאֲתַגְּזֵר אַבְרָהָם. דְּעַד לָא אֲתַגְּזֵר לָא הוּוּ מְלִיל עֲמִיָּה אֶלָּא מְגוּ דְּרָגָא תַתָּאָה, וְדַרְגִין עֵלְאִין לָא הוּוּ קָיִימִי עַל תְּהִיא דְּרָגָא. כִּיּוֹן דְּאֲתַגְּזֵר מִיַּד הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ אֵלִין דְּרָגִין תַתָּאִין דְּאֲפִיקַת וְאֲתַקִּינַת הַאי דְּרָגָא תַתָּאָה. עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ אֵלִין עֲנַפּוּי דְּעַרְלָה. וְקוּל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דא קול דנפיק מגו (דף צח ע"א) ההוא פנימאה דכלא והוא קול נשמע ודא קול דגזר מלה למללא ועביד לה שלימו.

תא חזי, דעד לא אתגזר אברהם לא הוה עליה אלא האי דרגא (כח ב) כדאמרן, פיון (לבתר) דאתגזר מה פתיב וירא אליו יי. למאן, דהא לא פתיב וירא יי אל אברם. דאי לאברם מאי שבחא הכא יתיר מפקדמיתא עד לא אתגזר דכתיב וירא יי אל אברם. אלא רוא סתימא איהו, וירא אליו יי. להווא דרגא דמליל עמיה, מה דלא הוה מקדמת דנא עד דלא אתגזר. דהשתא אתגלי קול ואתחבר בדבור כד מליל עמיה. והוא יושב פתח האהל. והוא ולא גלי מאן. אלא הכא גלי חכמתא דכלהו דרגין שרו על האי דרגא תתאה בתר דאתגזר אברהם.

תא חזי, וירא אליו יי. דא הוא רוא דקול דאשתמע דאתחבר בדבור ואתגלי ביה. והו"א יושב פתח האהל, דא עלמא עלאה דקאים לאנהרא עליה. פחום היום. דהא אתנהיר ימינא דרגא דאברהם אתדבק ביה. דבר אחר פחום היום בשעתא דאתקריב דרגא לדרגא בתיאובתא דדא לקבל דא,

וירא אליו. אמר רבי אבא עד לא אתגזר אברהם הוה אטים. פיון דאתגזר אתגלי כלא ושרא עליה שכינתא בשלימו כדקא יאות. תא חזי והוא יושב פתח האהל. והוא. דא עלמא עלאה דשרי על האי עלמא תתאה. אימתי פחום היום בזמנא דתיאובתא דחד צדיק למשרי ביה.

דף צט ע"א

מיד וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו. מאן אנון שלשה אנשים. אלן אברהם יצחק ויעקב דקיימי עליה דהאי דרגא, ומנניהו (דף צט ע"א) יניק (יסודא דעלמא) ואתון. כדין וירא וירץ לקראתם. דתיאובתא דהאי דרגא תתאה לאתחברא בהו וחדוותא דילה לאתמשכא אבתריהו. וישתחו ארצה, לאתתקנא כרסייא לגבייהו.

תוספתא וירא אליו יי באלוני ממרא. אמאי באלוני ממרא, ולא באתר אחרא. אלא בגין דיהיב ליה עיטא על גזירו דקיימא דיליה. בשעתא דאמר קודשא בריך הוא לאברהם למגזר אזל אברהם למלך עם חברוי, אמר ליה ענר (אולי ר"ל כבר עברו עליך צ' שנה ואולם גם יותר שהם צ"ט כמ"ש בתוה"ק. ולא חשב הפרט) אנת בן תשעין שנין ואת מעיק גרמך.

אמר ליה ממרא דכרת יומא דרמו לך פשדאי באתון דנורא. והוא פפנא דעבר על עלמא דכתיב, (בראשית יב) ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה. ואנון מלכין דרדפו בתריהון ומחית יתהון וקודשא בריך הוא שזבינד מכלא ולא יכיל בר נש למעבד לך ביש. קום עביד פקודא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דְּמַרְךָ. אָמַר לִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִמְרָא אַנְתָּ יְהִבְתָּ לִּי עֵיטָא לְמַגְנָר, חֵיף לִית אֲנָא מִתְגַּלִּי
עֲלִיָּה אֶלָּא בְּפִלְטְרִין דִּילְךָ, הֵדָּא הוּא דְכִתִּיב בְּאַלּוּנֵי מְמָרָא (עד כאן התוספתא):

תָּא חֲזִי, עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדוּד מְלָכָא חַד סְמְכָא מְפָרְסֵיָּא עֲלָאָה כְּאַבְהָן.
וְאַף עַל גַּב דְּאִיהוּ פְּרִסֵּיָּא לְגַבֵּיָּהּ. אֲבָל בְּזִמְנָא דְאַתְחַבֵּר בְּהוּ אִיהוּ חַד סְמְכָא
לְאַתְתְּקִנָּא בְּפָרְסֵיָּא עֲלָאָה. וּבְגִין כֶּךָ נִטְל מְלָכוּתָא (עט ב) בְּחִבְרוֹן דְּדוּד מְלָכָא שְׁבַע
שָׁנִין לְאַתְחַבְּרָא בְּהוּ. וְהָא אֲתָמַר.

סדר הלימוד ליום ט חשוון [יום 39 בשנה]

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים כד) מי יעלה בהר יי ומי יקום במקום קדשו. תא חזי, כל בני עלמא לא חמאן על מה קיימי בעלמא, ויומין אזלין וסלקין וקיימי קמי קודשא בריך הוא, כל אנון יומין דבני נשא קיימי בהו בהאי עלמא, דהא כלהו אתבריאוו וכלהו קיימי לעילא, ומנלן דאתבריאוו, דכתיב, (תהלים קלט) ימים יוצרו.

דף צט ע"ב

וכד מטאן יומין לאסתלקא מהאי עלמא. כלהו קריבין קמי מלכא עלאה, הדא הוא דכתיב, (מלכים א ב) ויקרבו ימי דוד למות. (בראשית מז) ויקרבו ימי ישראל למות. בגין דכד בר נש איהו בהאי עלמא לא אשגח ולא אסתכל על מה קאים, אלא כל יומא ויומא חשיב כאלו הוא אזיל ברקנייא, דהא כד נשמתא נפקת מהאי עלמא לא ידעת לאן ארתא סלקין לה. דהא אורתא לסלקא לעילא לאתר דנהירו דנשמתין עלאין גהרין, לא (דף צט ע"ב) אתיהיב לכלהון נשמתין, דהא פגוונא דאיהו אמשיך עליה בהאי עלמא, הכי אתמשכת לבתר דנפיק מניה.

תא חזי, אי בר נש אתמשיך בתר קודשא בריך הוא, ותיאובתא דיליה אבתריה בהאי עלמא, לבתר כד נפיק מניה, איהו אתמשיך אבתריה ויהבין ליה אורח לאסתלקא לעילא, בתר ההוא משיכו דאתמשיך ברעותא כל יומא בהאי עלמא.

אמר רבי אבא יומא חד אערענא בחד מתא מאנון דהוו מן בני קדם, ואמרו לי מההיא חכמתא דהוו ידעין מיומי קדמאי והוו אשכחן ספרין דחכמתא דלהון, וקריבו לי חד ספרא. והוה כתיב ביה, דהא פגוונא דרעותא דבר נש איכוון ביה בהאי עלמא, הכי אמשיך עליה רוח מלעילא פגוונא דההוא רעותא דאתדבק ביה, אי רעותיה איכוון במלה עלאה קדישא איהו אמשיך עליה לתהיא מלה מלעילא לתתא לגביה.

ואי רעותיה לאתדבקא בסטרא אחרא ואיכוון ביה, איהו אמשיך לתהיא מלה מלעילא לתתא לגביה. והוו אמרי דעקרא דמלתא תלייא במלין ובעובדא וברעותא לאתדבקא, ובדא אתמשיך מלעילא לתתא ההוא סטרא דאתדבק בה.

דף ק ע"א

ואשכחנא ביה כל אנון עובדין ופולחנין דככביא ומזלי ומלין דאצטריכו לון וחיאך רעותא לאתפונא בהו בגין (דף ק ע"א) לאמשכא לון לגביהו. פגוונא דא מאן דבעי לאתדבקא לעילא ברוח קודשא דהא בעובדא ובמלין וברעותא דלבא

לְכוּנָא בַּהֵיא מְלָה תְלִיָא מְלֵתָא לְאַמְשָׁכָא לִיה לְגַבְיָה מְעִילָא לְתַתָּא וְלֵאֲתַדְבָּקָא בַּהֵיא מְלָה.

וְהוּוּ אַמְרִי כְּמָה דְּבַר נֶשׁ אַתְּמִשְׁךָ בַּהֵיא עֲלֵמָא הָכִי נְמִי מְשָׁכִין לִיה כַּד נְפִיק מֵהֵיא עֲלֵמָא. וּבְמָה דֵּאֲתַדְבָּק בַּהֵיא עֲלֵמָא וְאַתְּמִשְׁךָ אַבְתְּרִיהָ הָכִי אַתְּדַבֵּק בַּהֵיא עֲלֵמָא, אִי בְּקוּדְשָׁא, בְּקוּדְשָׁא. וְאִי בְּמִסְאָבָא, בְּמִסְאָבָא. אִי בְּקוּדְשָׁא, מְשָׁכִין לִיה לְגַבְיָה הֵיא סֵטֶר וְאַתְּדַבֵּק בֵּיה לְעִילָא, וְאַתְּעֵבִיד מִמְנָא שְׁמִשָׁא, לְשְׁמִשָׁא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין אַנּוּן שְׁאָר מְלֵאכִין. כְּמָה דְּהָכִי אַתְּדַבֵּק לְעִילָא וְקָאִים בֵּין אַנּוּן קְדִישִׁין דְּכְתִיב (זְכַרְיָה ג) וְנָתַתִּי לָךְ מֵהַלְכִים בֵּין הָעוֹמְדִים הָאֵלֶּה.

הָכִי נְמִי כְּגוּוֹנָא דָּא. אִי בְּמִסְאָבָא, מְשָׁכִין לִיה לְגַבְיָה הֵיא סֵטֶר וְאַתְּעֵבִיד כַּחַד מִנְיֵיהוּ לְאַתְּדַבָּקָא בְּהוּ וְאַנּוּן אַקְרוּן נְזֻקֵי בְּנֵי נֶשׁא. וּבַהֵיא שְׁעָתָא דְּנְפִיק מֵהֵיא עֲלֵמָא נְטֻלִין לִיה וְשְׁאֲבִין לִיה בְּגִיהָנָם בַּהֵיא אַתְר דְּדִינֵי לֹון לְבַנֵי מִסְאָבָא דְּסֵאִיבוּ גְרַמְיֵיהוּ וְרוּחֵיהוּ, וְלְבַתֵּר אַתְּדַבֵּק בְּהוּ. וְאִיהוּ נְזֻקָא (כ ט א) כַּחַד מֵאַנּוּן נְזֻקֵי דְּעֲלֵמָא.

דָּף ק ע"ב

אַמִּינָא לֹון בְּנֵי קְרִיבָא דָּא לְמִלִין דְּאֹרִייתָא. אַבְל אֵית לְכוּ אַתְרַחְקָא (מגו) מֵאַנּוּן סְפָרִין (אַלִין) בְּגִין דְּלָא (דָּף ק ע"ב) יְסִטִי לְבִיכּוּ לְאַלִין פּוּלְחָנִין וְלְכָל אַנּוּן סְטָרִין דְּקָאֵמֶר הָכָא דִּילְמָא חֶס וְשְׁלוֹם (לָא) תְּסִטוּן מְבַתֵּר פּוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא כָּל סְפָרִים אֵלִין אֲטַעֲיִין לֹון לְבַנֵי נֶשׁא, בְּגִין דְּבַנֵי קָדָם חֲכִימִין הוּוּ, וִירוּתָא דְּחֲכָמְתָא דָּא יִרְתּוּ מֵאַבְרָהָם דִּיחֵב לְבַנֵי פְּלַגְשִׁים, דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כה) וְלְבַנֵי הַפְּלַגְשִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם נָתַן אַבְרָהָם מִתְּנוֹת וַיִּשְׁלַחֵם מֵעַל יִצְחָק בְּנוֹ בְּעוֹדָנוּ חֵי קְדָמָה אֶל אֶרֶץ קָדָם. וְלְבַתֵּר אַתְּמִשְׁכוּ בַּהֵיא חֲכָמָה לְכָמָה סְטָרִין.

אַבְל זֶרְעָא דִּיִּצְחָק חוּלְקָא דִּיִּעֻקֵּב לְאוּ הָכִי, דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כה) וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לְיִצְחָק, דָּא חוּלְקָא קְדִישָׁא דְּמַהִימְנוּתָא דֵּאֲתַדְבָּק בֵּיה אַבְרָהָם, וְנִפְק מֵהֵיא עֲדָבָא וּמַהֵיא סְטָרָא, יִעֻקֵּב מַה כְּתִיב בֵּיה (בְּרֵאשִׁית כה) וְהָנָה יִי נִצָּב עָלָיו. וְכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה מֵא) וְאַתָּה יִעֻקֵּב עֲבָדֵי וְגו'. בְּגִינֵי כֵּךְ בְּעִי לִיה לְפַר נֶשׁ לְאַתְּמִשְׁכָּא בְּתַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֵאֲתַדְבָּקָא בֵּיה תְּדִיר דְּכְתִיב, (דְּבָרִים י) וְבוֹ תִּדְבֹּק.

תָּא חֲזִי, (תְּהִלִים כד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר יִי וְגו'. וְלְבַתֵּר אֶהְדֵּר וּפִירֶשׁ נְקִי כְּפִים. דְּלָא עֵבִיד בִּידוּי טוֹפְסָא וְלָא אַתְתַּקֵּף בְּהוּ בְּמָה דְּלָא אַצְטְרִיךְ. וְתוּ דְּלָא אַסְתָּאב בְּהוּ וְלָא סָאִיב בְּהוּ לְגוּפָא כְּאַנּוּן דְּמִסְאָבִין גְּרַמְיֵיהוּ בִּידִין לְאַסְתָּאבָא, וְדָא הוּא נְקִי כְּפִים, וְבַר לְבַב, כְּגוּוֹנָא דָּא דְּלָא אַמְשִׁיךְ רְעוּתֵיהָ וְלְבִיהָ לְסְטָרָא אַחְרָא, אֶלָּא לְאַתְּמִשְׁכָּא בְּתַר פּוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אַשֶׁר לָא נֶשׁא לְשׁוּא נְפִשׁוּ. נְפִשׁוּ כְּתִיב נְפִשֵׁי קְרִי, וְהָא אוּקְמוּהָ (דָּף ק א ע"א) נְפִשֵׁי דָּא נְפִשׁ דּוּד סְטָרָא דְּמַהִימְנוּתָא. נְפִשׁוּ דָּא נְפִשׁ דְּבַר נֶשׁ מִמֶּשׁ. בְּגִין דְּכַד יְפוּק

מהאי עלמא. ונפשיה יסתלק בעובדין דכשרין על מה דיתקיים בהו למיהך בין כל אנון קדישין כמא דאת אמר, (תהלים קטז) אתהלך לפני יי בארצות החיים. ובגין דלא נשא לשוא נפשי ישא ברכה מאת יי וגו'.

תא חזי, בתר דאתגזר אברהם הוה יתיב וכאיב, וקודשא בריך הוא שדר לגביה תלת מלאכין באתגליא לאקדמא ליה שלם. ואי תימא דהא באתגליא. וכי מאן יכיל למחמי מלאכין והא פתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'. אלא ודאי חמא לון, דנחתי לארעא פגוונא דבני נשא, ולא יקשה לך האי, דהא ודאי אנון רוחין קדישין, ובשעתא דנחתי לעלמא מתלבשין (קמא א) באוירי וביסודי דגולמין, ואתחזו לבני נשא ממש כחזיו דיוקנא דלהון.

ותא חזי, אברהם חמא לון כחזיו בני נשא. ואף על גב דהוה פאיב ממילה נפק ורהט אפטרריהו בגין דלא למגרע (מה) דהוה עביד מקדמת דנא.

דף קא ע"ב

אמר רבי שמעון ודאי כחזיו דמלאכין חמא לון, ממה דכתיב ויאמר אדני באל"ף דל"ת, שכנינתא הוה אתיא, ואלין הוו סמיכין דילה ופרסייא לגבה, בגין דאנון גוונין (צא א) תלת דתחותא. וחמא השתא בגין דאתגזר מה דלא הוה חמי מקדמת דנא עד לא (דף קא ע"ב) אתגזר, בקדמיתא לא הוה ידע אלא דאנון בני נשא, ולבתר ידע דאנון מלאכין קדישין ואתו בשליחותא לגביה. בשעתא דאמרו ליה אי"ה שרה אשתך ובשרו ליה בשורת יצחק.

אליו אתוון נקודות אי"ו, וסימן אי"ו, רמז למה דלעילא, רמז לקודשא בריך הוא. ויאמר הנה באהל. פתיב הכא הנה באהל וכתיב התם (ישעיה לג) אהל בל יצען וגו'. תא חזי, פיון דנקוד אי"ו אמאי פתיב לבתר איה, אלא בגין דחבורא דדכר ונוקבא כחדא רזא דמהימנותא. כדן אמר ויאמר הנה באהל. תמן הוא קשורא דכלא ותמן אשתכח (ויאמר הנה באהל). איה וגו', וכי לא הוו ידעי מלאכי עלאי דשרה הנה באהל, אמאי פתיב איה. אלא לא ידעי בהאי עלמא אלא מה דאתמסר להו למנדע.

תא חזי (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים אני יי. וכי כמה שליחין ומלאכין אית ליה לקודשא בריך הוא, אלא בגין דאנון לא ידעי בין טפה דבוכרא להווא דלא בוכרא בר קודשא בריך הוא בלחודוי.

כגוונא דא (יחזקאל ט) והתוית תו על מצחות האנשים. ואמאי צריכין. אלא בגין דאנון לא ידעי, אלא מה דאתמסר לון למנדע (ידעי), כגון כל אנון מלין דזמין קודשא בריך הוא לאייתאה על עלמא. ומאי טעמא בגין דקודשא בריך הוא אעבר פרווא בכלהו רקיעין בההיא מלה דזמין לאייתאה על עלמא.

דף קב ע"א

כְּגוֹנוֹא דַּא בְּשַׁעְתָּא דְּמַחְבְּלָא אֲשַׁתְּכַח (דף קב ע"א) בְּעֵלְמָא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְּפִסְיָא
בְּבִיתִיהּ וְלֹא יִתְחַזֵּי בְּשׁוּקָא בְּגִין דְּלֹא יִתְחַבֵּל, כְּמָא דַּאֲתָא אָמַר, (שמות יב) וְאַתֶּם לֹא
תִצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֶּקֶר. מְנַיִהוּ (דיכיל לאסתתרא, אין, אבל מקמי קודשא בהך
הוא לא (ס"א יכיל)) בְּעֵי לְאַסְתֵּתְרָא. מַה פְּתִיב, (ירמיה כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים
וְאֲנִי לֹא אֲרֹאנוּ נְאֻם יי.

אִיהּ שָׂרָה אֲשַׁתְּךָ, דְּלֹא בְּעוּ לומר קמָה, כִּיּוֹן דַּאֲמַר הִנֵּה בָּאֵהָל מִיַּד וַיֹּאמֶר שׁוּב
אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה וְהִנֵּה בֵּן לְשָׂרָה אֲשַׁתְּךָ וְגו'. תָּא חֲזִי, אֹרַח אֲרַעָא, דְּעַד לֹא
אֲזַמִּין אַבְרָהָם קִמְיִיהוּ לְמִיכַל לֹא אָמְרוּ לִיהּ מִיֵּדֵי, בְּגִין דְּלֹא יִתְחַזֵּי דְּבִגִין תְּהִיא
בְּשׁוּרָה קָא אֲזַמִּין לְהוּ לְמִיכַל, בְּתַר דְּכְתִיב וַיֹּאכְלוּ כְּדִין אָמְרוּ לִיהּ תְּהִיא בְּשׁוּרָה.

וַיֹּאכְלוּ, סְלִקָא דְּעַתְּךָ וְכִי מְלֹאכֵי עֲלָאֵי אַכְלִי, אֶלָּא בְּגִין יִקְרָא דְּאַבְרָהָם אֲתַחֲזִי
הֲכִי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וַיֹּאכְלוּ וְדָאֵי, בְּגִין דְּאֲנֹן (קד א) אֲשָׂא דְּאֶכִּיל אֲשָׂא וְלֹא
אֲתַחֲזִי, וְכֹל מַה דְּיָהֵב לֹון אַבְרָהָם אַכְלִי בְּגִין דְּמִסְטָרָא דְּאַבְרָהָם אַכְלִי לְעִילָא (דאכלי
מההוא סטרא דלעילא).

תָּא חֲזִי, כֹּל מַה דְּאֶכִּיל אַבְרָהָם בְּטַהֲרָה אִיהוּ קָא אַכִּיל וּבְגִין כְּךָ אַקְרִיב קִמְיִיהוּ
וְאַכְלִי, וְנָטִיר אַבְרָהָם בְּבִיתִיהּ דְּכִיָּא וּמִסְאָבוּתָא, דְּאֶפִּילוּ בַר נֶשׁ דְּאִיהוּ מִסְאָב (לא
יכיל לקרבא לביתיה כדן ידע אברהם דהא מסאב איהו ועביד) (נ"א לא הוה משמש בביתיה, עד
דעביד) לִיהּ טְבִילָה, או עְבִיד לִיהּ לְנִטְרָא שְׁבַעָה יוֹמִין כְּדָקָא חֲזִי לִיהּ בְּבִיתִיהּ, וְהֲכִי
הוּא וְדָאֵי.

דף קב ע"ב

תָּא חֲזִי פְּתִיב, (דברים כג) אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר מִקְרָה לִילָה וְגו'. מֵאֵי
תַּקְנִיתִיהּ, וְהִיא לְפָנוֹת עָרֵב יֶרֶחַ בְּמַיִם. אֲעָרַע בֵּיהּ טְמֵאָה (דף קב ע"ב) אַחְרָא כְּגוֹן
זִיבָה או (נ"א סגירו או גדה) סְגִירַת גְּדָה דְּהוּוּ תְּרִי מִסְאָבוּ, לֹא סְגִיָּא לִיהּ בְּתַהֲיָא
טְבִילָה (כגין) בֵּין דְּאֲעָרַע בֵּיהּ קָרִי קָדָם דְּקַבִּיל טְמֵאָה אַחְרָא (כגין) בֵּין דְּאֲעָרַא בֵּיהּ
לְבַתָּר.

וְאַבְרָהָם וְשָׂרָה הוּוּ מִתְקַנֵּי טְבִילָה לְכַלְהוּ, אִיהוּ לְגַבְרֵי וְאִיהִי לְנִשֵּׁי. מֵאֵי טְעָמָא
אֲעָסַק אַבְרָהָם לְדַכְּפָא לְבָנֵי נֶשׂא, בְּגִין דְּאִיהוּ טָהוֹר וְאַקְרִי טָהוֹר. דְּכְתִיב, (איוב יד)
מִי יִתֵּן טָהוֹר מִטְּמֵא לֹא אַחַד. טָהוֹר דַּא אַבְרָהָם דְּנִפְקַק מִתְּרַח.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר בְּגִין לְתַקְנָא תְּהוּא דְּרַגְא דְּאַבְרָהָם, וּמֵאֵן אִיהוּ מִי"ם. בְּגִין כְּךָ
אֲתַקִּין לְדַכְּפָא בְּנֵי עֵלְמָא בְּמֵיָא. וּבְשַׁעְתָּא דְּאֲזַמִּין לְמִלְאֲכִין, שִׁירוּתָא דְּמְלוֹי מַה
כְּתִיב יוֹקַח נָא מֵעַט מַיִם. בְּגִין לְאַתְתַּקְפָּא בְּתַהוּא דְּרַגְא דְּמִיִּין שְׂרָאן בְּהּ. וּבְגִינֵי כְךָ

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הוה מדפי לכל בני נשא מכלא. מדפי לון מסטרא דעבודה זרה, ומדפי לון מסטרא דמסאבא, וכמה דאיהו מדפי לגוברין הכי נמי שרה מדכאת לנשין, ואשתכחו כלהו דאתיין לגבייהו דכיין מכלא.

תא חזי, אילנא נטע אברהם בכל אתר דדיוריה תמן, ולא הוה סליק בכל אתר פדקא יאות, בר בשעתא דדיוריה בארעא דכנען, ובההוא אילנא הוה ידע מאן דאתאחיד ביה בקודשא בריך הוא ומאן דאתאחיד בעבודה זרה.

מאן דאתאחיד בקודשא בריך הוא, אילנא הוה פריש ענפוי וחפי על רישיה ועביד עליה צלא יאה, ומאן דאתאחיד בסטרא דעבודה זרה ההוא אילנא הוה אסתלק וענפוי הו סליקין לעילא. פדין הוה ידע אברהם ואזהיר ליה, ולא אעדי מתמן עד דאתאחיד במהימנותא דקודשא בריך הוא, והכי מאן דאיהו דכיא (ד"א ל"ג הכי) מקבל ליה אילנא. מאן דאיהו מסאב לא מקבל ליה. פדין ידע אברהם ומדפי לון במיא.

ומעיינא דמיא הוה תחות ההוא אילנא, ומאן דצריך טבילה מיד מיין סלקין לגביה, ואילנא אסתלקין ענפוי, פדין ידע אברהם דאיהו מסאבא ובעי טבילה מיה, ואם לאו מיא נגיבן פדין ידע דבעי לאסתאבא ולאסתמרא שבעה יומין.

תא חזי, דאפילו בשעתא דאזמין לון למלאכין אמר לון והשענו תחת העץ בגין למחמי ולמבדק בהו, ובההוא אילנא הוה בדיק לכל בני עלמא. ורזא (לקבל) בגין קודשא בריך הוא קא (עבד) אמר דאיהו אילנא דחיי לכלא, ובגין כך והשענו תחת העץ ולא תחת עבודה זרה.

ותא חזי, כד חב אדם, בעץ הדעת טוב ורע חב, דכתיב ומעץ הדעת וגו' ואיהו ביה חב וגרם מותא לעלמא. מה פתיב ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וגו'. (וגרם מותא לכל בני עלמא) וכד אתא אברהם באילנא אחרא אתקין עלמא דהוא אילנא דחיי ואודע מהימנותא לכל בני עלמא:

ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה. אמר רבי יצחק שוב אשוב, שוב ישוב מבעי ליה, דהא מפתחא דא למפקד עקרות בינא דקודשא בריך הוא איהו ולא בינא דשליחא אחרא. כמה דתנינן תלת מפתחן אנון דלא אתמסרו בינא דשליחא. דחיה ותחית המתים וגשמים. והואיל דלא אתמסרו בינא דשליחא אמאי פתיב שוב אשוב. אלא ודאי קודשא בריך הוא דהוה קאים עלייהו אמר (ליה) מלה, בגין כך פתיב ויאמר שוב אשוב אליך.

דף קג ע"א

ותא חזי, בכל אתר דכתיב ויאמר סתם או ויקרא סתם הוא מלאכא דברית ולא אחרא. ויאמר דכתיב, (שמות טו) ויאמר אם שמע תשמע וגו' ויאמר ולא קאמר מאן הוא. ויקרא דכתיב, (ויקרא א) ויקרא אל משה ולא קאמר מאן הוה. אמר דכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר וגו' ולא אמר מאן הוה. (אוף הכי דכתיב ויאמר שוב אשוב ויאמר סתם ולא קאמר מאן (דף קג ע"א) הוה) אלא בכל הנני מלאכא דברית הוה וכלא בקודשא בריך הוא אתמר. ובגין כך פתיב ויאמר שוב אשוב אליך וגו'. והנה בן וגו': והנה בן לשרה אשתך. מאי טעמא לא פתיב והנה בן לך, אלא בגין דלא יחשב דהא מן הגר איהו כדבבדמיתא. רבי שמעון פתח ואמר, (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדוניו. בן יכבד אב דא יצחק לאברהם. אימתי פביד ליה, בשעתא דעקד ליה על גבי מדבחא ובעא למקרב ליה קרבנא, ויצחק בר תלתין ושבע שנין הוה, ואברהם הוה סבא, דאילו הוה בעיט (ס"א ביה) ברגלא חד לא יכיל למיקם קמיה, (כל שכן למעבד ליה), ואיהו אוקיר ליה לאבוי ועקד ליה פחד אימרא בגין למעבד רעותיה דאבוי. (קמו ב) ועבד אדוניו דא אליעזר לאברהם. פד שדר ליה לחרון, ועבד כל רעותיה דאברהם, ואוקיר ליה כמה דכתיב, (בראשית כד) ויברך את אדוני וגו'. וכתיב (בראשית כד) ויאמר עבד אברהם אנכי, בגין לאוקיר ליה לאברהם. דהא בר נש דהוה מייתי כסף וזהב ואבני יקר וגמלין ואיהו כדקא יאות שפיר בחיזו לא אמר דאיהו רחימא דאברהם או קריבא דיליה. אלא אמר עבד אברהם אנכי, בגין לסלקא בשבחא דאברהם ולאוקיר ליה בעינייהו.

ועל דא בן יכבד אב ועבד אדוניו. ואתון ישראל בני. קלנא בעינייכו לומר דאנא אבוכון או דאתון עבדין לי. ואם אב אני איה כבודי וגו'. בגין כך והנה בן, דא הוא בן ודאי, ולא ישמעאל. דא הוא בן דאוקיר לאבוי כדקא חזי.

והנה בן לשרה אשתך. בן לשרה, דבגיניה מיתת, דבגיניה פאיבת נפשה עד דנפקת מינה. והנה בן לשרה. לאסתלקא בגיניה בשעתא דקודשא בריך הוא יתיב בדינא על עלמא. דכדין ויי פקד את שרה וגו' דהא מדפרי לשרה בגיניה דיצחק ועל דא איהו בן לשרה (אנהו מלאכי אמרו). והנה בן לשרה. (דין) דהא נוקבא נטלא (ליה) לברא מן דכורא:

ושרה שומעת פתח האהל והוא אחריו. מאי והוא אחריו, והיא אחריו מבעי ליה. אלא רזא איהו, ושרה שומעת מה דהוה אמר (פתח האהל דא קודשא בריך הוא. והוא אחריו מאן דהוה אמר) פתח האהל דא דרגא תתאה. פתחא דמהימנותא. והוא אחריו (דא) דאודי ליה דרגא עלאה (נ"א פתח האהל והוא אחריו דא קודשא בהך הוא. פתח האהל דא דרגא תתאה, והוא אחריו דא דרגא עלאה). מן יומא דהות שרה בעלמא לא שמעת מלה דקודשא בריך הוא בר ההוא שעתא.

דבר אחר דהות יתבא שרה פתח האהל בגין למשמע מלין. והיא שמעת האי מלה דאתבשר בה אברהם. (ד"א) והוא אחריו. אברהם דהוה יתיב אחורוי דשכינתא: ואברהם ושרה זקנים באים בימים. מאי באים בימים. שעורין דיומין דאתחזי כדין להו, חד מאה וחד תשעים, עאלו ביומין שעורא דיומין כדקא יאות. באים בימים. כמא דאת אמר פי בא היום דאערב יומא למיעל. חדל להיות לשרה ארח כנשים. והיא שעתא חמאת גרמה בעדונא אחרא. ובגין כך אמרה ואדוני זקן דהא איהו לא כדאי לאולדא בגין דאיהו סבא.

רבי יהודה פתח (משלי לא) נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ. תא חזי, קודשא בריך הוא אסתלק ביקריה דאיהו גניז וסתים בעילויה סגיא. לאו איתי בעלמא ולא הוה מן יומא דאתברי עלמא דיכיל לקיימא על חכמתא דיליה ולא יכיל לקיימא ביה.

דף קג ע"ב

בגין דאיהו גניז וסתים ואסתלק לעילא לעילא, וכלהו עלאי ותתאי לא יכלין לאתדבקא, עד דכלהו אמרין (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו. תתאי אמרי דאיהו לעילא דכתוב, (תהלים קיג) על השמים כבודו. עלאי אמרי דאיהו לתתא דכתוב, (תהלים נז) על כל הארץ כבודו. עד דכלהו עלאי ותתאי אמרי ברוך כבוד יי ממקומו. בגין דלא אתיידע ולא הוה מאן דיכיל לקיימא ביה, ואת אמרת נודע בשערים בעלה. (דף קג ע"ב)

אלא ודאי נודע בשערים בעלה דא קודשא בריך הוא דאיהו אתיידע ואתדבק לפום מה דמשער בלביה כל חד כמה דיכיל לאדבקא ברוחא דחכמתא. ולפום מה דמשער בלביה הכי אתיידע בלביה. ובגני כך נודע בשערים באנון שערים. אבל דאתיידע כדקא יאות לא הוה מאן דיכיל לאדבקא ולמנדע ליה.

רבי שמעון אמר נודע בשערים בעלה. מאן שערים. כמא דאת אמר (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם. ובגין אלו שערים דאנון דרגין עלאין בגיניהו אתיידע קודשא בריך הוא. ואי לא לא יכלין לאתדבקא ביה.

תא חזי, דהא נשמטא דבר נש לאו איהו (נ"א לא אית) מאן דיכיל למנדע לה, אלא בגין אלין שייפין דגופא ואנון דרגין דעבדין אומנותא דנשמטא בגין כך אתיידע ולא אתיידע. כך קודשא בריך הוא אתיידע ולא אתיידע בגין דאיהו נשמטא לנשמטא רוחא לרוחא גניז וטמיר מכלא, אבל באנון שערים דאנון פתחין לנשמטא אתיידע קודשא בריך הוא.

תא חזי, אית פתחא לפתחא ודרגא לדרגא, ומנייהו ידיע יקרא דקודשא בריך הוא. פתח האהל, דא הוא פתחא דצדק. כמא דאת אמר (תהלים קיח) פתחו לי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שְׁעָרֵי צְדָקָה וְגו' דָּא פִּתְחָא קְדָמָא לְאַעְלָא בֵּיהּ, וּבִהְיָא פִּתְחָא אֶתְחַזֵּן כּל שְׁאָר פִּתְחֵין עֲלָיִן. מֵאֵן דְּזָכִי לְהָא (פִּתְחָא) זָכִי לְמַנְדַּע בֵּיהּ וּבְכִלְהוּ שְׁאָר פִּתְחֵין בְּגִין דְּכִלְהוּ שְׁרָאן עֲלֵיהּ.

וְהַשְׁתָּא דְּפִתְחָא דָּא לֹא אֶתִידַע. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא וְכִלְהוּ פִּתְחֵין אֶסְתַּלְקוּ מִנֵּיהּ וְלֹא יְכַלִּין לְמַנְדַּע וְלֹא תִדְבַקָּא. אֲבָל בְּזִמְנָא דִּיפְקוֹן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא זְמִינִין כְּלָהוּ דְּרַגִּין עֲלָיִן לְמִשְׁרֵי עֲלֵיהּ כְּדָקָא יְאוּת.

וּכְדִין יִנְדַּעוֹן בְּנֵי עֲלָמָא חֲכָמָא עֲלָאָה יִקְרָא מַה דְּלֹא הוּוּ יְדַעִין מְקַדְמַת דְּנָא. דְּכְתִיב, (ישעיה יא) וְנָחָה עָלְיוּ רוּחַ יְיָ רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וִירָאת יְיָ. כְּלָהוּ זְמִינִין לְאַשְׂרָאָה עַל הָאֵי פִּתְחָא תִּתְאַה דְּאִיהוּ פִּתְחָא הָאֵהֱל. וְכִלְהוּ זְמִינִין לְאַשְׂרָאָה עַל מַלְכָּא מְשִׁיחָא בְּגִין לְמִידֵן עֲלָמָא דְּכְתִיב וְשֹׁפֵט בְּצַדֵּק דְּלִים וְגו'. בְּגִינֵי כֶּךָ כִּד אֶתְבַּשֵּׁר אַבְרָהָם, הָאֵי דְּרַגָּא הוּוּ אָמַר כְּמַה דְּאֶתְמַר דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר שׁוּב אֲשׁוּב אֵלַיְךָ כְּעַת חַיָּה. וַיֹּאמֶר, לֹא כְּתִיב מֵאֵן הוּוּ. וְדָא הוּוּ פִּתְחָא הָאֵהֱל. וְעַל דָּא וְשָׂרָה שׁוֹמַעַת הָאֵי דְּרַגָּא דְּהוּוּ מְלִיל עֲמִיָּה מֵאֵן דְּלֹא הוּוּ שְׁמַעַת מְקַדְמַת דְּנָא. דְּכְתִיב וְשָׂרָה שׁוֹמַעַת פִּתְחָא הָאֵהֱל דְּהוּוּ מְבַשֵּׁר וַאֲמַר שׁוּב אֲשׁוּב אֵלַיְךָ כְּעַת חַיָּה וְהִגֵּה בֵּן לְשָׂרָה אֶשְׁתֶּךָ.

תָּא חֲזִי, כְּמַה הוּוּ חֲבִיבוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְגַבִּיָּה דְּאַבְרָהָם, דְּהָא לֹא נִפְק מִנֵּיהּ יִצְחָק עַד דְּאַתְגַּזֵּר, לְבַתֵּר דְּאַתְגַּזֵּר אֶתְבַּשֵּׁר בֵּיהּ בִּיצְחָק, בְּגִין דְּאִיהוּ כְּדִין זֶרְעָא קְדִישָׁא, וְעַד לֹא אֶתְגַּזֵּר לָאוּ אִיהוּ זֶרְעָא קְדִישָׁא. וּכְדִין אִיהוּ כְּמַה דְּכְתִיב, (בראשית א) אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ.

וְתָא חֲזִי, עַד לֹא אֶתְגַּזֵּר אַבְרָהָם הָהוּוּ זֶרְעָא דִּילֵיהּ לֹא הוּוּ קְדִישָׁא, בְּגִין דְּנִפְק בְּגוּ עֲרָלָה וְאַתְדַּבֵּק בְּעֲרָלָה לְתַתָּא. לְבַתֵּר דְּאַתְגַּזֵּר נִפְק הָהוּוּ זֶרְעָא בְּגוּ קְדִישָׁא, וְאַתְדַּבֵּק בְּקוּדְשָׁא דְּלַעֲיָלָא וְאוּלִיד לְעֵילָא, וְאַתְדַּבֵּק אַבְרָהָם בְּדַרְגִּיהּ כְּדָקָא יְאוּת. תָּא חֲזִי, כִּד אוּלִיד אַבְרָהָם לְיִצְחָק נִפְק קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת. וְהָאֵי (נ"א ודאי) מֵאֵי אַעְדוּ וְאוּלִידוּ חֲשׁוּכָא.

רַבִּי אֶלְעָזָר שְׂאִיל יוֹמָא חַד לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּי, אָמַר לֵיהּ הָאֵי דְּקָרָא לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ יִצְחָק דְּכְתִיב וְקָרָאת אֶת שְׁמוֹ יִצְחָק. אֲמַאי, דְּהָא אֶתְחַזֵּי דְּעַד לֹא נִפְק לְעֲלָמָא קָרָא לֵיהּ יִצְחָק. אָמַר לֵיהּ הָא אֶתְמַר דְּאֶשָׂא נָטַל מִיָּא. דְּהָא מִיָּא מְסֻטְרָא דְּגְבוּרָה קָא אֶתִינִין. וְתוּ (נ"א ותא שאיל להו ללוואי) (שאיל ליה) לְוָאֵי דְּאַנּוֹן בְּדִיחֵין לְהָהוּוּ סְטְרָא בְּמֵאנֵי זִמְר וְתִשְׁבְּחוּן לְקַבִּיל הָאֵי סְטְרָא, בְּגִין כֶּךָ יִצְחָק אִיהוּ חֲדוּהּ בְּגִין דְּאֶתִי מֵהָהוּוּ סְטְרָא וְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ.

דף קד ע"א

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֲשׁוֹן]

תָּא חֲזִי, יִצְחָק בְּדִיחוּתָא חֲדוּה דְאַחֲלָף מִיָּא בְּאִשָּׁא וְאִשָּׁא בְּמִיָּא, וְעַל דָּא אִקְרִי הֵכִי. וּבְגִין כִּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִי לִיה (דָּף קד ע"א) הֵכִי עַד לָא יִפּוּק לְעֵלְמָא שְׂמָא דָּא וְאוּדַע לִיה לְאַבְרָהָם.

וְתָא חֲזִי, בְּכֻלְהוּ אַחְרָנִין שְׂבַק לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַקְרִי לֹון שְׂמָהָן, וְאַפִּילוּ נִשְׂי הוּו קָרָאן לְבִנְיָהוּ שְׂמָהָן, אֲבַל הֵכָא לָא שְׂבַק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַמִּיָּה לְמַקְרִי לִיה שְׂמָא אֱלָא לְאַבְרָהָם, דְּכִתִּיב וְקָרָאת אֶת שְׁמוֹ יִצְחָק אֲנִת וְלָא אַחְרָא, בְּגִין לְאַחֲלָפָא מִיָּא בְּאִשָּׁא וְאִשָּׁא בְּמִיָּא לְאַכְלָלָא לִיה בְּסִטְרִיהָ.

פִּיּוֹן דְאַתְבַּשֵּׁר אַבְרָהָם בְּיִצְחָק, מַה פְּתִיב וְיִקוּמוּ מִשְׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סְדוּם. רַבִּי אֲלֵעָזָר אָמַר תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֲנַהֲג קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טִיבוּ עִם כָּל בְּרִיּוֹן וְכָל שְׂכָן לְאַנּוּן דְּאוּלִּי בְּאַרְחוּי, דְּאַפִּילוּ בּוֹזְמָנָא דְּבַעֵי לְמִידָן עֵלְמָא, אִיהוּ גְרִים לְמָאן דְּרַחֲמִים לִיה לְמוֹכִי בְּמַלְהָ עַד לָא יִיתִי הֵהוּא דִּינָא לְעֵלְמָא.

דְּתַנְיֵן בְּשַׁעְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמִים לִיה לְבַר נֶשׁ, מְשַׁדֵּר לִיה דוּרוּנָא, וּמָאן אִיהוּ, מִסְפָּנָא, בְּגִין דִּיזְכִּי בֵּיה. וְכִיּוֹן דִּיזְכִּי בֵּיה, אִיהוּ אֲמֻשִׁיךְ עֲלִיהָ חַד חוּטָא דְּחָסֵד דְּאַתְמֻשֵׁךְ מִסְטֵר יְמִינָא וּפְרִישׁ אַרְיִשִׁיה וְרָשִׁים לִיה, בְּגִין דְּכַד יִיתִי דִּינָא לְעֵלְמָא הֵהוּא מְחַבְּלָא יְזַדְהַר בֵּיה, וְזַקִּיף עֵינּוּי וְחָמָא לְהֵהוּא רְשִׁימוּ וְכַדִּין אֲסַתְלַק מִנִּיהָ וְאַזְדַּהַר בֵּיה. בְּגִינֵי כִף אֲקָדִים לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַה דִּיזְכִּי.

וְתָא חֲזִי, כַּד בַּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַיְתָאָה דִּינָא עַל סְדוּם, אֲזַכִּי קַדָּם לְאַבְרָהָם וְשַׁדֵּר לִיה דוּרוּנָא לְמוֹכִי עִמָּהוֹן בְּגִין לְשׁוּבָא לְלוּט בַּר אַחוּהָ מִתַּמָּן, הֵדָּא הוּא דְּכִתִּיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה. וְלָא פְתִיב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת לוֹט, דְּהָא בְּזַכּוּתִיהָ דְּאַבְרָהָם אֲשֶׁתְּזַיַּב. וּמָאִי וַיִּזְכֹּר, דְּדְכִיר לִיה מָאִי דְּאַזְכִּי קַדָּם עִם אַנּוּן תְּלַת מְלָאכִין.

כַּגּוּוּנָא דָּא בַּר נֶשׁ דִּיזְכִּי בְּצַדְקָה עִם בְּנֵי נֶשׂא, בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַכֵּר לִיה לְהֵהִיא צַדְקָה דְּעַבַּד. בְּגִין דְּבְכָל שַׁעְתָּא דִּיזְכִּי בַּר נֶשׁ הֵכִי אֲכַתִּיב עֲלִיהָ לְעֵילָא, וְאַפִּילוּ בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא שְׂרִיָּא עֲלוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲדַכֵּר לִיה לְהֵהוּא טִיבוּ דְּעַבַּד וְזָכָה עִם בְּנֵי נֶשׂא. כַּמָּה דָּאֵת אָמַר, (מְשַׁלִּי יֵא) וְצַדְקָה תִצְוִל מִמּוֹת. בְּגִינֵי כִף אֲקָדִים לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם בְּגִין דִּיזְכִּי וַיִּשׁוּבָא לְלוּט.

וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סְדוּם. תָּא חֲזִי, וְיִקוּמוּ מִשְׁם הָאֲנָשִׁים. מִתְּהִיא סְעוּדָה דְּאַתְקִין לוּ אַבְרָהָם וְזָכָה בְּהוּ. אַף עַל גַּב דְּמְלָאכִין הוּו, זָכָה בְּהוּ, וְכָל הֵהוּא מִיכְלָלָא לָא אֲשֶׁתְּאַר מִנִּיהָ כְּלוּם, בְּגִינֵי דְּאַבְרָהָם, וְלְמוֹכִי בֵּיה, דְּהָא פְתִיב וַיִּאֲכֻלוּ בְּאִשָּׁא דְּלָהוֹן (קכ א) אֶתְאַכִּיל.

”זֶהָר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְאִי תִימָא הָא תְּלַת מְלָאכִין הִווּ. הָאִי אֲשָׁ”א. וְהָאִי מִי”א. וְהָאִי רוּח”א. אֲלָא כָּל חַד וְחַד כְּלִיל בְּחִבְרִיָּה וּבְגִינֵי כֶּךָ וַיֹּאכְלוּ. כְּגֹוֹנָא דָּא (שְׁמוֹת כַּד) וַיַּחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ. אֲכִילָה וְדַאִית אֲכָלוּ דַּאֲתִזְנוּ מִן שְׁכִינְתָּא, אוּף הֶכָּא וַיֹּאכְלוּ גְרָמוּ (נ”א גְרָמוּ רִמּוּ) לַאֲתִזְנָא (מְנִיָּה) מִתְּהוּא סֵטְרָא דַּאֲבֵרְהֶם אֲתִדְבַק בֵּיהּ, וּבְגִין כֶּךָ לָא אֲשָׁרוּ מִמָּה דִּיהִיב לֹון אֲבֵרְהֶם כְּלוּם.

כְּגֹוֹנָא דָּא בְּעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמִשְׁתֵּי מִתְּהוּא כְּסָא דְבִרְכָה, בְּגִין דִּיזְכִּי לְהִיָּא בְּרַכָּה דְלַעֲלֵא. אוּף אַנּוֹן אֲכָלוּ מִמָּה דַּאֲתִקִּין לֹון אֲבֵרְהֶם בְּגִין דִּיזְכּוֹן לַאֲתִזְנָא מִסֵּטְרָא דַּאֲבֵרְהֶם. דְּהָא מִתְּהוּא סֵטְרָא נְפִיק מְזוֹנָא לְכִלְהוּ מְלָאכִי עֲלֵאִי. וַיִּשְׁקִיפוּ, אֲתִעְרוּתָא דְרַחֲמֵי לְשִׁזְבָּא לְלוּט. כְּתִיב הֶכָּא וַיִּשְׁקִיפוּ וּכְתִיב הֵתֵם (דְּבָרִים כו) הִשְׁקִיפָה מִמַּעַן קִדְשָׁךְ. מַה לְהֵלֶן לְרַחֲמֵי אוּף הֶכָּא לְרַחֲמֵי.

דָּף קַד ע”ב

וְאֲבֵרְהֶם הוֹלֵךְ עִמָּם לְשַׁלְּחָם. לְמַעַבְד לֹון לְוִיָּה. אָמַר רַבִּי יִיסָא אִי תִימָא דַּאֲבֵרְהֶם יְדַע דְּמְלָאכִין אַנּוֹן אֲמָאִי אַעֲבִיד לֹון לְוִיָּה. אֲלָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָף עַל גַּב דְּהוּהָ יְדַע (רַגִּיל הוּהָ לְמַעַכְד לְכַלְהוּ בְּנֵי נִשָּׂא דּוּמִינִין עִמִּיהָ לְמַעַכְד לֹון לְוִיָּה) (נ”א מַה דְּהוּהָ רַגִּיל לְמַעַכְד עִם בְּנֵי נִשָּׂא עַבְד בְּהוּ וְאֵלּוּי לֹון) בְּגִין דְּכֶךָ אַצְטְרִיף לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמַעַבְד לְוִיָּה לְאוּשְׁפִיזִין דְּהָא כְּלָא בְּהָאִי תְּלִיא, וּבְעוּד דַּאִיהוּ הוּהָ אֲזִיל עֲמַהוֹן אֲתַגְלִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֲלִיָּה דַּאֲבֵרְהֶם דְּכְתִיב וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבֵרְהֶם אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה. וַיִּי הוּא וּבֵית דִּינִיָּה, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא הוּהָ אֲזִיל (דָּף קַד ע”ב) עֲמַהוֹן.

תָּא חֲזִי כַּד בַּר נֶשׁ עֲבִיד לְוִיָּה (לְבַר נֶשׁ) לְחִבְרִיָּה אִיהוּ אֲמַשִּׁיף (עֲלִיָּה) לְשְׁכִינְתָּא לַאֲתַחְבְּרָא בְּהַדִּיָּה וּלְמַהֲךָ עִמִּיהָ בְּאַרְחָא לְשׁוּבָא לִיָּה. וּבְגִין כֶּךָ בְּעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְלוּוִיָּי לְאוּשְׁפִיזָא בְּגִין דְּחַבְרָא לִיָּה לְשְׁכִינְתָּא וְאֲמַשִּׁיף עֲלִיָּה לַאֲתַחְבְּרָא בְּהַדִּיָּה.

מְדַרְשׁ הַנְּעֻלָּם (דָּף קַד ע”ב) וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבֵרְהֶם וְגו’ מַה כְּתִיב לְמַעַלָּה וַיִּקְוִמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סְדוֹם לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרָשָׁעִים. מַה כְּתִיב אַחֲרָיו הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבֵרְהֶם. אָמַר רַב חֲסֵדָא אֵין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה דִּין בְּרָשָׁעִים עַד שֶׁנִּמְלֶךְ בְּנִשְׁמַתָּן שֶׁל צְדִיקִים הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (אִיּוֹב ד) מִנְּשַׁמַּת אֱלֹהִים יֵאבְדוּ. וּכְתִיב הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבֵרְהֶם. אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּלוּם יֵשׁ לִי לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרָשָׁעִים עַד שֶׁאֲמַלְךָ בְּנִשְׁמַת צְדִיקִים, וְאוּמַר לְהֶם, הַרְשָׁעִים חֲטָאוּ לְפָנַי, אַעֲשֶׂה בְּהֶם דִּין, דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר יי זַעֲקַת סְדוֹם וְעַמּוֹרָה כִּי רַבָּה וַחֲטָאתֶם וְגו’.

אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ הַנְּשֻׁמָּה עוֹמְדַת בְּמִקּוּמָהּ וְהִיא יִרְאָה לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו וְלוֹמַר לְפָנָיו כְּלוּם, עַד שֶׁיֵּאמַר לְמַטְטְרוֹיִן שֶׁיִּגִּישְׁנָה לְפָנָיו וְתֵאמַר מַה שְׂרַצְתָּה, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב וַיִּגַּשׁ אֲבֵרְהֶם, וַיֹּאמֶר הָאֵף תִּסְפֶּה צְדִיק עִם רָשָׁע חֲלִילָה לָךְ וְגו’. אוּלַּי יֵשׁ חֲמִשִּׁים צְדִיקִים וְגו’. הַנְּשֻׁמָּה פּוֹתַחַת וְאוּמַרְת רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם שְׁמָא נִתְּעַסְקוּ בְּנִי פְרָשִׁיּוֹת שֶׁל תּוֹרָה, וְאָף עַל פִּי שְׁלָא נִתְּעַסְקוּ לְשִׁמָּה, שְׂכַר יֵשׁ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

להם לעולם הבא ולא יכנסו לגיהנם. מה כתיב בתריה ויאמר יי אם אמצא בסדום חמשים צדיקים וגו'.

והא (תנינן) יתיר אנון פרשיות נ"ג הו. אלא אמר רבי אבהו חמשה ספרים הם בתורה ובכל אחד ואחד נכללים עשרת הדברות עשרה מאמרות שבהם נברא העולם חשוב עשרה בכל חד מנהון הוא חמשים.

השלמה מההשמטות (סימן טו)

חמשים הם כנגד חמשים שערי בינה והם ראויים להציל כל העולם בצדקתם ויי הודה לדבריה וכשראתה שלא מצאה אמרה (בראשית י"ח) אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה, כלומר אולי יש בהם בני אדם שעסקו בידיעת שמך שהוא השם במלואו שהוא מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א כמספר אדם שנאמר (דברים י') ועתה ישראל מה יי אלהיך שואל, וכשלא מצאה חזרת לומר, אולי ימצאון שם ארבעים (ככתוב בדפוס) (עד כאן מההשמטות)

עוד פותחת הנשמה ואומרת רבנו של עולם אף על פי שלא נתעסקו בתורה שמא קבלו עונשם על מה שחטאו בבית דין ונתכפר להם שנאמר (דברים כה) ארבעים יכנו לא יוסיף. וממה שנתביישו לפניהם דיים להתכפר (לפניהם) להם שלא יכנסו לגיהנם. מה כתיב אחריו לא אעשה בעבור הארבעים.

השלמה מההשמטות (סימן טז)

עוד פותחת ואומרת רבנו של עולם אולי ימצאון שם שלשים כלומר אולי יש ביניהם צדיקים שעסקו והשיגו אותם השלשים מעלות הרמוזות בנבואת יחזקאל בפסוק ויהי בשלשים (שנה) וגו' והם כלולים בל"ב נתיבות חכמה שהם כ"ב אותיות וי' ספירות. וכן אולי יש ביניהם אנשים צדיקים יחידי סגולה המיוחדים שמך ב' פעמים ביום בפסוק שמע ישראל שבה כלולים י' ספירות במלת אחד האל"ף עם החי"ת הם תשעה והמלה א' הרי עשרה והד' אמר דוד המלך עליו השלום עלה (תהלים קי"ח) זה השער ליי צדיקים יבואו בו וד"ל מלשון שער ושני פעמים ביום הרי עשרים.

וכשאינה מוצאה, חזרת ופותחת ואומרת רבנו של עולם, אולי ימצאון שם עשרה כלומר אולי ימצא ביניהם מי שעוסק בעשרה מאמרות ובעשרת הדברות בכל יום וכן אולי ימצאון ביניהם עשרה שמקדימים לבית הפנסת דהא תנן כל (הנמצא) הנמנה מעשרה ראשונים בבית הפנסת נוטל שכר כנגד כולם שבאים אחריו, מה כתיב, לא אשחית בעבור העשרה. כל זה יש לנשמת הצדיק ללמד סגוריא וזכות על הרשעים להשקיט האף והחמה וכיון שלא מצאה שום זכות ללמד מה כתיב (בראשית י"ח) וילך יי כאשר פלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו. מהו למקומו, למקום מעלתו הידועה. ואז נסתלק הדיין ונסתלק הסינגור והקטיגור מקטרג וזהו (בראשית י"ט) ויבאו שני המלאכים סדומה בערב וגו' ולוט הוא שטן הוא יצר הרע יושב בשער סדום כי שם ביתו דכתיב (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. ומתחבר עם בני אדם ומטעה אותם עד שמורידם

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לְבָאָר שָׁחַת וְהוּא גַם כִּן עִמָּהֶם נִידוּן עַל שֶׁהִטְעָה אוֹתָם וַיִּוְרַד עַד צָעָרָה דְגַהֲיָנָם וְזֵהוּ (בראשית י"ט) הִנֵּה נָא הָעִיר הַזֹּאת קְרוּבָה לְנוֹס שָׁמָּה.

הַרוּצָחַת, הוּא עָשׂוּ שׁוֹפֵף דְּמַיִם וְהִיא מִצְעָר וְאֵף עַל פִּי שִׁיּוֹרֵד וְנִידוּן שָׁם עִם כָּל זֶה תְּאוּתוֹ וְחֻשְׁקוֹ לְחַזוֹר וּלְהִטְעוֹת לְאַחֲרִים וְזֵהוּ (בראשית י"ט) וַיַּעַל לוֹט מִצּוּעֵר: (עד כאן מההשמטות)

עוֹד פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת אוֹלֵי יֵשׁ שָׁם שְׁלֹשִׁים, אוֹלֵי יֵשׁ בִּינֵיהֶם צְדִיקִים שֶׁהִשְׁגִּיגוּ שְׁלֹשִׁים מַעְלוֹת הַרְמוּזִים בְּפִסּוּק (יחזקאל א) וַיְהִי בְשִׁלְשִׁים שָׁנָה וְהֵם כְּלוּלִים בְּל"ב נְתִיבוֹת שֶׁהֵם כ"ב אוֹתִיּוֹת וַי' סְפִירוֹת לְפַעְמִים הֵם כְּלוּלִים לְשִׁמוּנָה.

עוֹד פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת אוֹלֵי יִמְצְאוּן שָׁם עֲשָׂרִים, שְׁמָא יִגְדְּלוּ בָּנִים לְתַלְמוּד תּוֹרָה וַיֵּשׁ לָהֶם שְׂכָר לְעִשְׂרַת הַדְּבָרוֹת שְׁתֵּי פְעָמִים בְּכָל יוֹם, דְּאָמַר רַבִּי יִצְחָק כָּל הַמְּגַדֵּל בְּנֵו לְתַלְמוּד תּוֹרָה וּמוֹלִיכֵו לְבֵית רַבּוּ בְּבִקָּר וּבְעָרֵב מַעְלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאֵלוֹ קָיִים (עליו) הַתּוֹרָה ב' פְּעָמִים בְּכָל יוֹם. מַה כְּתִיב וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחֲיִת בְּעַבּוֹר הָעֲשָׂרִים.

עוֹד פּוֹתַחַת וְאוֹמֶרֶת אוֹלֵי יִמְצְאוּן שָׁם עֲשָׂרָה. אוֹמֶרֶת רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם שְׁמָא הָיוּ מְאוֹתָם הָעֲשָׂרָה הַרְאוּשׁוֹנִים שֶׁל בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁנוּטֵל שְׂכָר כְּנֶגֶד כָּלֵם שְׁבָאִים אַחֲרֵיהֶם, מַה כְּתִיב (ביה) וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחֲיִת בְּעַבּוֹר הָעֲשָׂרָה.

כָּל זֶה יֵשׁ לְנִשְׁמַת הַצְּדִיק לֹמַר עַל הַרְשָׁעִים, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא נִמְצָא בְּיָדָם כְּלוּם, מַה כְּתִיב וַיִּלְךְ יִי כְּאִשֶׁר כָּלָה לְדַבֵּר אֶל אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לְמַקְוֵמוֹ. מַהוּ לְמַקְוֵמוֹ. לְמַקְוֵמוֹ מַעְלָתוֹ הַיְדוּעָה.

אָמַר רַבִּי מִצּוּה לֹו לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הַרְשָׁעִים כְּדִי שִׁיַּחְזְרוּ לְמוּטָב וְלֹא יִכְנָסוּ לְגִיחָנָם. דְּכְתִיב, (תהלים לה) וְאֲנִי בַחֲלוֹתָם לְבוּשִׁי שֶׁק וְגו'. וְאָמַר רַבִּי אֲסוּר לֹו לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הַרְשָׁעִים שִׁיסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם, שְׁאֵלְמָלֵא סִלְקוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַרַח מִן הָעוֹלָם כְּשֶׁהִיָּה עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, לֹא בָּא אַבְרָהָם אֲבִינוֹ לְעוֹלָם, וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ, וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד וְהַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהַתּוֹרָה לֹא נִתְנָה, וְכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים וְהַנְּבִיאִים לֹא הָיוּ בְּעוֹלָם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כִּיּוֹן שְׁרוּאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּא נִמְצָא בְּרְשָׁעִים כְּלוּם מִכָּל אוֹתָם הָעַנְיָיִנִים, מַה כְּתִיב וַיִּבְאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדוּמָה וְגו', (עד כאן מדרש הנעלם)

בְּגִין כֶּף וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מְאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה. רַבִּי חֵיָּא פִּתַח (עמוס ג) כִּי לֹא יַעֲשֶׂה יִי אֱלֹהִים דְּבָר כִּי אִם גָּלָה סוּדוֹ אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים. זְכַאִין אֲנֹנִן זְכַאִין עֲלָמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ, בְּכָל מַה דְּאִיְהוּ עַבִּיד בְּרַקִּיעָא וְזִמִּין לְמַעְבַּד בְּעֲלָמָא, עַל יְדֵי דְזְכַאִין עַבִּיד לֵיהּ, וְלֹא כְּפִי מַנְיָיְהוּ לְעֲלָמִין כְּלוּם. בְּגִין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְשִׁתְּפָא בְּהַדְּיָה (לצדיקיא דלא תהא פתחון פה לרשיעייא בכל מה דאיהו עביד. תא חזי, כלא גלי קודשא בריך הוא) לְצְדִיקָיָא בְּגִין דְּאֲנֹנִן אֲתִיָּין וּמְזַהֲרִין לְבָנֵי נְשָׂא לְאַתְבָּא מִחוּבֵייהוּ וְלֹא יִתְעַנְשׁוּן מִגּוּ דִּינָא עֲלָאָה וְלֹא יְהֵא לֹון פִּתְחָא דְּפוּמָא לְגַבִּיָּה. בְּגִינֵי כֶּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹדַע לֹון רְזָא דְּאִיְהוּ עַבִּיד בְּהוּ דִּינָא. תוּ בְּגִין דְּלֹא יִימְרוּן דְּהֵא בְּלֹא דִּינָא עַבִּיד בְּהוּ דִּינָא.

אמר רבי אלעזר ווי לון לחייביא דלא ידעין ולא משגיחין ולא ידעין לאסתמרא מחובייהו. ומה קודשא בריך הוא די כל עובדוהי קשוט ואורחתייה דין. לא עביד כל מה דעביד בעלמא עד דגלי להו לצדיקייא בגין דלא יהא לון פתחא דפומא לבני נשא. (כאן שייך מה שבסוף הספר סימן ח"י, עי' לקמן דף ק"ו ע"א ותמצאנו שם) גבי בני נשא לא כל שכן דאית לון למעבד מלייהו דלא ימללון בני נשא סטיא עליהון. וכן כתיב, (במדבר לב) והייתם נקיים מיי ומישראל. ואית לון למעבד דלא יהא לון פתחון פה לבני נשא, ויתרון בהון אי אנון חטאן ולא משגחי לאסתמרא, דלא יהא ליה למדת דינא דקודשא בריך הוא פתחא דפומא לגבייהו. ובמה, בתשובה ועובדין דכשרן.

דף קה ע"א

תא חזי, ויי אמר המכסה אני מאברהם. אמר רבי יהודה, קודשא בריך הוא יהב כל ארעא לאברהם (דף קה ע"א) למיהוי ליה אחסנת ירותא לעלמין, דכתיב פי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה וגו'. וכתיב שא נא עיניך וראה. ולבתר קודשא בריך הוא אצטרף לאעקרא אתרין אלין. אמר קודשא בריך הוא, כבר יהבית ית ארעא לאברהם, והוא אבא לכלא, דכתיב פי אב המון גוים נתתיך. ולא יאות לי לממחי בגין ולא אודע לאבוהון דקרית ליה אברהם אוהבי. ובגין כך אצטרף לאודע ליה, בגין כך (אמר) ויי אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה.

אמר רבי אבא תא חזי (קיא א) ענותנותא דאברהם, דאף על גב דאמר ליה קודשא בריך הוא זעקת סדום ועמורה פי רבה. ועם כל דא דאוריף עמיה ואודע ליה דבעי למעבד דינא בסדום, לא בעא קמיה לשזבא ליה ללוט ולא יעביד ביה דינא. מאי טעמא בגין דלא למתבע אגרא מן עובדוי.

ועל דא שלח קודשא בריך הוא ללוט ושזיב ליה בגיניה דאברהם. דכתיב ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. מאי אשר ישב בהן לוט הא אתמר. אבל בגין דכלהו חייבין ולא אשתכח (בינייהו), מפלהו דאית ליה מידי דזכו, בר לוט. מכאן אוליפנא בכל אתר דדיירין ביה חייבין חריב איהו.

אשר ישב בהן לוט. (קה א) וכי בכלהו הוה יתיב לוט, אלא בגיניה הווי יתבי דלא אתחרבו. ואי תימא בזכותיה, לא. אלא בזכותיה דאברהם. אמר רבי שמעון תא חזי, דשמושא דעביד בר נש לזכאה, ההוא שמושא אגין עליה בעלמא. ולא עוד אלא דאף על גב דאיהו חייבא, אוליף מארחוי ועביד לון.

תא חזי דהא בגין דאתחבר לוט בהדיה דאברהם אף על גב דלא אוליף כל עובדוי, אוליף למעבד טיבו עם בריין כמה דהוה עביד אברהם, ודא הוא דאותיב לכל אנון קרתי כל תהוא זמנא דיתבו בתר דעאל לוט בינייהו.

דף קה ע”ב

אמר רבי שמעון תא חזי, דשכינתא לא אעדי מניה דאברהם בההיא שעתא דקודשא בריך הוא אמר ליה (בההוא זמנא דקודשא בריך הוא עמיה), אמר ליה רבי אלעזר והא שכינתא הוה מליל עמיה דהא (בדרגא) דא אתגלי עליה קודשא בריך הוא דכתיב, (שמות ו) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. אמר ליה הכי הוא ודאי. ותא חזי מה פתיב ויאמר יי זעקת סדום ועמרה פי רבה. בקדמיתא ויי אמר. ולבסוף ויאמר יי זעקת סדום ועמורה וגו'. דא איהו דרגא עלאה דאתגלי ליה על דרגא תתאה, (דף קה ע”ב)

ארדה נא ואראה הפצעתה הבאה אלי עשו פלה. למאן קאמר. אי תימא לאנון מלאכין. מאן חמא מליל עם דא ופקיד לדא. אלא לאברהם קאמר דברשותיה קיימין אנון אתרי. דבר אחר לאנון מלאכין. מה דאתמר לאברהם מה טעמא עשו. עשה מבעי ליה. מאי עשו. (אלא) דא אברהם ושכינתא דלא אעדי מניה. (דבר אחר) עשו מה דאתמר למלאכין, בגין דהוו זמינין תמן והוו משתכחין למעבד דינא, ועל דא עשו.

דבר אחר עשו (למעבד) פתרגומו עבדו. וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא דאיהו אמר ארדה נא ואראה, והא פלא אתגלי קמיה. אלא ארדה נא מדרגא דרחמי דדרגא דדינא, והיינו (האי) ירידה. ואראה, ראייה דא היא לאשגחא עליהון במאן דינא ידין לון.

אשכחן ראייה לטב ואשכחן ראייה לביש. ראייה לטב, דכתיב, (שמות ב) וירא אלהים את בני ישראל וידע. ראייה לביש, דכתיב ארדה נא ואראה (נ”א אשכחן ירידה לטב ואשכחן ירידה לביש. לטב דכתיב, (שמות יט) וירד יי על הר סיני. (במדבר יא) וירדתי ודברתי עמך שם. ירידה לביש ארדה נא בגין) לאשגחא עליהו בדינא, ועל דא אמר קודשא בריך הוא המכסה אני מאברהם:

ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום. מאי טעמא ברכה דא הכא. אלא בגין לאודעא דאפילו בשעתא דקודשא בריך הוא יתיב בדינא על עלמא לא אשתני. דהא יתיב בדינא על דא (ד”א ל”ג ויתב) וברחמי על דא וכלא ברגעא חדא ובשעתא חדא.

אמר רבי יהודה והא פתיב, (תהלים ט) ואני תפלתי לך יי עת רצון. זמנין דאיהו עת רצון וזמנין דלאו איהו עת רצון. זמנין דשמע וזמנין דלא שמע. זמנין דאשתכח וזמנין דלא אשתכח דכתיב, (ישעיה נה) דרשו יי בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב.

אמר רבי אלעזר פאן ליחיד פאן לצבור. פאן לאתר חד וכאן לכולי עלמא. בגיני כך בריך ליה לאברהם דאיהו שקיל פכל עלמא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

השמים והארץ בהפראם (וכתיב) ותנינן באברהם. יהיה בגימטריא שלשים. הכי תנינן תלתין צדיקים אומין קודשא בריך הוא בכל דרא ודרא לעלמא. כמה דאומין לאברהם.

השלמה מההשמטות (סימן יז)

לאברהם. זמנא חדא נפק רבי שמעון וחמא (וחזא) עלמא דחשיד ואפיל ואסתתם נהוריה. אמר ליה לרבי אלעזר, תא ונחזי מה בעי קודשא בריך הוא למעבד בעלמא. אזלו ואשכחו חד מלאכא דדמי לטורא רברבא ואפיק תלתין שלהובין דנורא מפומיה. אמר ליה רבי שמעון מה את בעי למעבד. אמר ליה בעינא למחרביה לעלמא בגין דלא שכחי תלתין זכאין בדרא דהכי גזר קודשא בריך הוא על אברהם דכתיב (בראשית י"ח) היו יהיה בגימטריא תלתין.

אמר ליה רבי שמעון במטו מינה, זיל קמיה קודשא בריך הוא ואימא ליה, בר יוחאי שכח בארעא. אזל ההוא מלאכא קמיה דקודשא בריך הוא ואמר ליה, מאריה דעלמא גלי קמך מה דאמר לי בר יוחאי. אמר ליה קודשא בריך הוא זיל אחרביה לעלמא ולא תשגח בבר יוחאי.

אתא חזייה ר' שמעון למלאכא אמר ליה אי לא תיזיל, גוזרנא עלך דלא תיעול לשמיא ותהוי באתר עזא ועזאל וכד תיעול קמיה קודשא בריך הוא, אימא ליה אי לית תלתין זכאין בעלמא ליהוון עשרין דהכי כתיב לא אעשה בעבור העשרים ואי לית עשרים ליהו עשרה דהכי כתיב לא אשחית בעבור העשרה ואי לית עשרה ליהו תרין דאינן אנא וברי, דהכי כתיב (דברים י"ט) על פי שנים עדים יקום דבר, ואין דבר אלא עולם דכתיב (תהלים ל"ג) בדבר יי שמים נעשו. ואי לית תרין, הא אית חד ואנא הוא דכתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. בה שעתא קל מן שמייא נפק ואמר, זכאה חולקך רבי שמעון. דקודשא בריך הוא גזר לעילא ואת מבטל לתתא בודאי עלך אתמר (תהלים קמ"ה) רצון יראיו יעשה: (עד כאן מההשמטות)

פתח ואמר, (שמואל ב כג) מן השלשים הכי נכבד ואל השלשה לא בא וגו'. מן השלשים הכי נכבד, אלין אנון תלתין צדיקים דאומין קודשא בריך הוא לעלמא ולא יבטל לון מניה. ובניהו בן יהוידע כתיב ביה מן השלשים הכי נכבד איהו חד מנייהו.

ואל השלשה לא בא. דלא שקיל לתלתא אחרנין דעלמא קאים עלייהו. ואל השלשה לא בא. למחוי במנינא כחד מנייהו. באנן תלתין זכאין זכה למיעל בחושבנא, אבל ואל השלשה לא בא, דלא זכה לאתחברא בהו ולמחוי עמהון בחולקא חדא. יהי'ה, כמה דתנינן תלתין הוה. ובגין כך קודשא בריך הוא ברכיה באנן תלתין צדיקים.

תא חזי, אמר ליה קודשא בריך הוא לאברהם זעקת סדום ועמורה פי רבה, דהא סליקת קדמי מה דאנון עבדין לכל עלמא, דכל עלמא מנעי רגלייהו דלא למיעל בסדום ועמורה דכתיב, (איוב כח) פריץ נחל מעם גר הנשפכים מני רגל דלו מאנוש נעו. פריץ נחל מעם גר, פרצה הוה פריץ נחל לאנון בני עלמא דעאלו לתמן. דכלהו דחמאן למאן דהוו יהבי למיכל ולמשתי לבר נש אחרא, שדיין ליה (בנוקבי דנקרי) בעומקא דנהרא, ואיהו דנטיל ליה הכי נמי.

דף קו ע"א

ועל דא פלהו בני עלמא הוו נשפכים מני רגל. דמנעי רגלייהו דלא למיעל תמן. ומאן דעאל, דלו מאנוש נעו, דהוו דלי גופא בכפנא לא הוו יהבי ליה למיכל ולמשתי ואשתני דיוקניה משאר בני עלמא, דכתיב דלו מאנוש, נעו. פתיב הכא נעו. וכתיב התם (משלי ה) נעו מעגלותיה. הכי נמי הוו סטאן מעגלין וארחין דלא למיעל תמן. ואפילו עופי שמיא הוו מנעי (דף קו ע"א) למיעל תמן דכתיב, (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט וגו'. ובגיני כף פלי עלמא הוו צווחין על סדום ועל עמורה ועל פלהו קרתי. דכלהו כגוונא חדא הוו.

זעקת סדום ועמורה פי רבה. אמר ליה אברהם. אמאי. אמר ליה וחטאתם פי כבדה מאד. בגיני כף ארדה נא ואראה, הפצעקתה. הפצעקתם מבעי ליה, דהא פתיב זעקת סדום ועמורה ותרי קרתי הוו, אמאי הפצעקתה. אלא הא אוקמוה.

תא חזי, בסטרא דתותי קלא דברדא סלקין קוטרי פלהו בכתפא מתכנשי בחד טיף ועאלין בגו נוקבי דתהומא רבא, אתעבידו חמש בחד. חד איהו פד (צלילן קלין) איכא צלילין קלין דכלהו אתעבידו חד. קלא דסליק מתתא עאל בינייהו ואתמשכו בחד. ויהוא קלא סלקא ונחתא תבעא דינא לאתמשכא לתתא. פד האי קלא סלקא למתבע דינא כדין אתגלי לאשגחא קודשא בריך הוא בדינא.

אמר רבי שמעון, הפצעקתה. מאן הפצעקתה, דא גזרת דינא דתבעא דינא כל יומא. דהכי תנינן כמה שנין קיימא גזרת דינא ותבעא מקמי קודשא בריך הוא על דזבינו אחוי דיוסף ליוסף. בגין דגזרת דינא צווחת על דינא, ועל דא הפצעקתה, הבאה אלי.

מאי (קו א) הבאה אלי. דא הוא רזא פמא דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני והא אתמר. עשו פלה הא אתמר:

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע. אמר רבי יהודה מאן חמא אבא דרחמנותא פאברהם. תא חזי, בנח פתיב ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני וגו' עשה לך תבת עצי גפר. ואשתיק ולא אמר ליה מידי. ולא בעא רחמי. אבל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אברהם בשעתא דאמר ליה קודשא בריך הוא, ועקת סדום ועמורה פי רפה וגו'.
ארדה נא ואראה וגו'. מיד כתיב ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע.

אמר רבי אלעזר, אוף אברהם לא עבד שלימו כדקא יאות. נח לא עבד מידי,
לא האי ולא האי. אברהם תבע דינא כדקא יאות דלא ימות זכאה עם חייבא.
ושארי מחמשים עד עשרה, עבד ולא אשלים, דלא בעא רחמי בין כף ובין כף,
דאמר אברהם לא בעינא למתבע אגר עובדוי.

אבל מאן עבד שלימו כדקא יאות, דא משה. דכיון דאמר קודשא בריך הוא
(שמות לב) סרו מהר מן הדרך וגו'. עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו. מיד מה כתיב
ויחל משה את פני יי אלהיו וגו'. עד דאמר ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני
נא מספרך אשר כתבת. ואף על גב דכלהו חטו, לא זו מתמן עד דאמר ליה סלחתי
כדברך. אבל אברהם לא אשגח אלא אי אשתכח בהו זכאי ואם לאו לא. ועל דא
לא הוה בעלמא בר נש דיגין על דריה כמשה דאיהו רעיא מהימנא.

סדר הלימוד ליום י חשוון [יום 40 בשנה]

ויגש אברהם ויאמר, אתקין גרמיה למתבע דא. אולי ימצאו שם חמשים. שרא מחמשים דאיהו שירותא למנדע, עד עשרה דאיהו עשיראה סופא דכל דרגין. אמר רבי יצחק עד עשרה, אלין עשרה יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים. בגין כך שרא מחמשים עד עשרה.

השלמה מההשמטות (סימן יח)

דאיהו שירותא עד עשרה דאיהו עשרה סופא דדרגין וכיון דמטא עד עשרה אמר, מכאן ולתתא לאו אתר לקיימא בתשובה ותב ואמר ארבעים בגין דישתזבון ד' קריין, ותב ואמר שלשים בגין דישתזבון ג' קריין, ותב ואמר עשרים בגין דישתזבון תרין קריין, ותב ואמר עשרה בגין דישתזיב קרתא חדא מאינון חמשה בגיני כך לא נחית לתתא מן עשרה: (עד כאן מההשמטות) וכיון דמטא לעשרה, אמר מכאן ולתתא לאו הוא אתר דקיימא בתשובה, בגיני כך לא נחת לתתא מעשרה:

דף קו ע"ב

ויבאו שני המלאכים סדומה בערב וגו'. אמר רבי יוסי תא חזי מה פתיב לעילא וילך יי פאשר (דף קו ע"ב) פלה לדבר אל אברהם. דהא כיון דאתפרש שכנתא מאברהם, ואברהם תב לאתריה, כדין ויבאו שני המלאכים סדומה בערב, דהא חד אסתלק בשכינתא, ואשתארו אנון תרין.

מדרש הנעלם (דף קו ע"א) רבי פתח בהאי קרא (שופטים ג) ואלה הגוים אשר הניח יי לנסות בם את ישראל. אמר רבי חזי הוית בהווא עלמא (ולית עלמא) קאים (ד"א ולית מעלה) אלא באנון (דף קו ע"ב) דשליטין על רעותא דלבהון שנאמר (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו וגו'. אמר רב יהודה למה זכה יוסף לאותה המעלה והמלכות, בשביל שפכש יצרו. דתנינן כל הכובש את יצרו מלכותא דשמיא אחיל עליה.

דאמר רב אחא לא ברא הקדוש ברוך הוא ליצר הרע אלא לנסות בו בני אדם. ומי בעי קודשא בריך הוא לנסותא בבני נשא. אין. דאמר רב אחא מנא לן מדכתיב, (דברים יג) פי יקום בקרבך נביא וגו' ובא האות והמופת וגו' פי מנסה יי אלהיכם וגו'. ולמה בעי נסותא דהא כל עובדוי דבר נש אתגלי קמיה, אלא שלא לתת פתחון פה לבני אדם. ראה מה פתיב ולוט יושב בשער סדום, דהוה יתיב לנסותא לברייתא.

אמר רבי יצחק מאי דכתיב (ישעיה נז) והרשעים פים נגרש וגו'. אפלו בשעת דינו של רשע הוא מעיז פניו ואזי הוא ברשעתו קיים, ראה מה פתיב טרם ישכבו וגו'. אמר רבי יצחק כשם

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שָׁבַרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִן עֵדֶן בְּאַרְצָא כִּךְ בְּרָא גִיְהִנְגָם בְּאַרְצָא. וּכְשֵׁם שְׁבָרָא גִן עֵדֶן לְמַעְלָה כִּךְ בְּרָא גִיְהִנְגָם לְמַעְלָה.

גִן עֵדֶן בְּאַרְצָא דְכְתִיב, (בראשית ב) וַיֹּטֶעַ יְיָ אֱלֹהִים גִּן בְּעֵדֶן וְגו'. גִיְהִנְגָם בְּאַרְצָא דְכְתִיב, (איוב י) אֲרִץ עֵיפֶתָה כְּמוֹ אוֹפֵל וְגו'. גִן עֵדֶן לְמַעְלָה דְכְתִיב, (שמואל א כה) וְהִיְתָה נֶפֶשׁ אֲדוֹנֵי צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְכְתִיב, (קהלת יב) וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַנָּה.

גִיְהִנְגָם לְמַעְלָה דְכְתִיב וְאֵת נֶפֶשׁ אִיְבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כִּף הַקָּלַע. גִן עֵדֶן לְמַטָּה כְּדַקְאֲמָרֵן. גִן עֵדֶן לְמַעְלָה לְנִשְׁמָתָן שֶׁל צְדִיקִים גְּמוּרִים לְהִיְתִיב נְזוּנִין מְאוּר הַגְּדוּל שֶׁל מַעְלָה. גִיְהִנְגָם לְמַטָּה לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים (דישראל) שֶׁלֹּא קִבְּלוּ בְרִית מִיְלָה וְלֹא הֶאֱמִינוּ בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְדָתוֹ וְלֹא שָׁמְרוּ שְׁבֵת, וְאֵלוֹ הֵם עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת שְׁנֵדוּנִים בְּאֵשׁ, שְׁנַאֲמַר (יחזקאל טו) מִהָאֵשׁ יֵצְאוּ וְהָאֵשׁ תֹּאכְלֵם וְגו'. וְכְתִיב (ישעיה סו) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בְּפַגְרֵי הָאֲנָשִׁים וְגו'.

גִיְהִנְגָם לְמַעְלָה לְאוֹתָם פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁעָבְרוּ עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְלֹא חָזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׂדוּחִים אוֹתָם לְחוּץ עַד שֶׁיִּקְבְּלוּ עַנְשָׁם. וְהוֹלְכִים וְסוֹבְבִים כָּל הָעוֹלָם שְׁנַאֲמַר (תהלים יב) סָבִיב רְשָׁעִים יִתְהַלְכוּ. וְשֵׁם נְדוּנִים שְׁנִים עֶשְׂרֵי חֲדָשׁ, לְאַחַר כֵּן מְדוּרָם עִם אוֹתָם שֶׁקִּבְּלוּ עַנְשָׁם בְּמוֹתָם (דף קז ע"א) כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי הַמָּקוֹם הֶרְאוּ לוֹ.

וְהַרְשָׁעִים שֶׁל הַעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת נְדוּנִים תְּמִיד בְּאֵשׁ וּבַמִּים וְשׁוֹב אֵינָם עוֹלִים שְׁנַאֲמַר וְאִשָּׁם לֹא תִכְפֹּה. מִשְׁפֵּט הַרְשָׁעִים בְּגִיְהִנְגָם כְּמָה דְכְתִיב וַיִּי הַמַּטִּיר עַל סוּדוֹם וְעַל עַמּוֹרָה גְּפָרִית וְאִשׁ וְגו' וְשׁוֹב אֵינָם עוֹלִים וְלֹא יִקוּמוּ לְיוֹם הַדִּין שְׁנַאֲמַר (דברים כט) אֲשֶׁר הִפְךָ יִי בְּאִפּוֹ וּבַחֲמָתוֹ, בְּאִפּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּבַחֲמָתוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְהַאי גְּוּוּנָא אֵית גִן עֵדֶן לְמַעְלָה וְאֵית גִן עֵדֶן לְמַטָּה. אֵית גִיְהִנְגָם לְמַטָּה וְאֵית גִיְהִנְגָם לְמַעְלָה. אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב הַרְשָׁעִים שֶׁקִּלְקְלוּ בְרִית מִיְלָה שְׁבָהֵם וְחָלְלוּ שְׁבֵת בְּפִרְהֶסְיָא וְחָלְלוּ אֶת הַמוֹעֲדוֹת וְשִׁכְפְּרוּ בְּתוֹרָה וְשִׁכְפְּרוּ בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים וְכִדּוּמָה לָהֶם יוֹרְדִים לְגִיְהִנְגָם שֶׁלְמַטָּה וְנְדוּנִים שֵׁם וְשׁוֹב אֵינָם עוֹלִים. אָבֵל יִקוּמוּ לְיוֹם הַדִּין וְיִקוּמוּ לְתַחֲתֵי הַמַּתִּים, וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (דניאל יב) וְרַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל אֲדַמְתָּ עִפְרָא יִקְצֹוּ אֱלֹהִים לְחַיֵּי עוֹלָם וְגו'. וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (ישעיה סו) וְהָיוּ דְרָאוּן לְכָל בְּשָׂר. מַה דְרָאוּן, דִּי רָאוּן, שֶׁהִכֵּל יֵאֱמָרוּ דִּי בְּרֵאִיָּתָם. וְעַל הַצְּדִיקִים שְׁבִיִּשְׂרָאֵל נֶאֱמַר (ישעיה ס) וְעַמְךָ כָּלֵם צְדִיקִים וְגו', (ע"כ מדרש הנעלם).

כִּיּוֹן דְּחַמָּא לוֹט לֹון, רְהַט בְּתַרְיִיהוּ. מֵאֵי טַעְמָא, וְכִי כָּל אַנּוּן דְּהוּוּ אֲתִיין אִיהוּ אֲעִיל לֹון לְבֵיתִיהָ וְיַהִיב לֹון לְמִיכָל וְלְמִשְׁתֵּי וּבְנֵי מֵתָא הִיךְ לֹא קְטָלִין לִיהָ, דְּהָא לְבֵרְתִיהָ עֵבְדוּ דִּינָא. וּמֵאֵי הוּא. דְּבֵרְתִיהָ דְּלוֹט יַהִיב פְּתָא דְּנַחְמָא לְחַד עֲנִיָּא, יְדַעוּ בְּהָ, שְׁפוּחָ דּוּבְשָׂא וְאוֹתְבוּחָ בְּרִישׁ אִיגְרָא עַד דְּאֲכֻלוּהָ צְרַעִי. אֲלָא בְּגִין דְּהוּוּ בְּלִילִיָּא חָשִׁיב דְּלֹא יִסְתַּכְּלוּן לִיהָ בְּנֵי מֵתָא, וְעַם כָּל דָּא כִּיּוֹן דְּאֲעֵלוּ לְבֵיתָא אֲתַכְּנָשוּ כְּלָהוּ וְאִסְחָרוּ לְבֵיתָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֲמַאי רַהֲט לׁוֹט אֲבַתְרִייהוּ, (אלא בגין) דְּכְתִיב וַיֵּרָא לׁוֹט וַיֵּרֶץ לְקִרְאָתֶם. רַבִּי חֲזַקְיָה וְרַבִּי יִיסָא. חַד אָמַר דַּיּוֹקְנָא דְאַבְרָהָם חֲמָא עֲמַהוּן. וְחַד אָמַר שְׂכִינְתָא אֲתִיָּא עֲלֵיהוּ. פְּתִיב הֲכָא וַיֵּרָא לׁוֹט וַיֵּרֶץ לְקִרְאָתֶם, וּכְתִיב הֲתֵם וַיֵּרֶץ לְקִרְאָתֶם מִפְּתַח הָאֵהָל. מַה לְהֵלֵן חֲמָא שְׂכִינְתָא, אוּף הֲכָא חֲמָא שְׂכִינְתָא.

וַיֵּרָא לׁוֹט וַיֵּרֶץ לְקִרְאָתֶם וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא אֲדִנִּי בְּאַלְיָה דְלִית נׁוּיָן יוּׁד. סוּרוּ נָא, גְּשׁוּ נָא מִבְּעֵי לֵיה, מַאי סוּרוּ נָא. אֲלָא לְאַהֲדָרָא לׁוֹן סַחְרִינְיָה דְבֵיתָא בְּגִין דְּלֹא יַחֲמוּן לׁוֹן בְּנֵי מְתָא, וְלֹא יַעֲלוּן בְּאוּרַח מִיִּשְׂרָאֵל לְבֵיתָא, וּבְגִין כֶּף סוּרוּ נָא.

דָּף קו ע״א

רַבִּי חֲזַקְיָה פֶּתַח (איוב כח) כִּי הוּא לְקִצּוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה. כַּמָּה אֵית לׁוֹן לְבְנֵי נִשְׂא לְאַסְתְּכָלָא בְּעוּבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא שְׂתַדְלָא בְּאוּרִייתָא יִמְמָא וְלִילֵי, דְכָל מָאן דְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתַּבַּח בֵּיה לְעִילָא, וְאַשְׁתַּבַּח בֵּיה לְתַתָּא, בְּגִין דְּאוּרִייתָא אֵילְנָא דְחַיִּי אֵיהִי לְכָל אַנּוּן דְעַסְקִין בֵּיה לְמִיתַב לׁוֹן חַיִּין בְּעֵלְמָא דִּין (דָּף קו ע״א) וְלִמְיַהֵב לׁוֹן חַיִּין בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.

תָּא חֲזַי, כִּי הוּא לְקִצּוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט. לְמִיַּהֵב לׁוֹן מְזוּנָא וְלְסַפְקָא לׁוֹן מִכָּל מַה דְאַצְטְרִיכוּ, בְּגִין דְּאֵיהִו אֲשַׁגַּח בֵּיה תְּדִיר, דְּכְתִיב, (דְּבָרִים יא) תִּמִּיד עֵינַי יִי אֲלוֹהֵיךָ בֵּיה מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. בְּגִין דְּאַרְץ דָּא מַה פְּתִיב בֵּיה (מִשְׁלֵי לא) מִמְּרַחֵק תָּבִיא לְחַמָּה, וְלִבְתֵּר אֵיהִי יַהֲבַת מְזוּנָא וְטְרַפָּא לְכָל אַנּוּן חַיִּין בְּרָא דְכְתִיב (מִשְׁלֵי לא) וְתָקַם בְּעוֹד לֵילָה וְתַתַּן טְרַף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

וְעַל דָּא כִּי הוּא לְקִצּוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה. לְכַלְהוּ בְּנֵי עֵלְמָא לְמִיַּהֵב לׁוֹן מְזוּנָא וְסַפּוּקָא לְכָל מַה דְאַצְטְרִיךְ כָּל חַד וְחַד דְּכְתִיב (תְּהִלִּים קמח) פּוֹתַח אֶת יַדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. דְּבַר אַחַר כִּי הוּא לְקִצּוֹת הָאָרֶץ יִבִּיט. לְאַסְתְּכָלָא עוּבְדוּי דְבַר נֶשׁ וְלֹא שְׁגַחָא בְּכָל מַה דְעַבְדִּי בְּנֵי נִשְׂא בְּעֵלְמָא. תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם יִרְאֶה. מוֹסְתַּכַּל וְחַמֵּי לְכָל חַד וְחַד.

תָּא חֲזַי, כִּיִּין דְּחֲמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עוּבְדִין דְּסָדוּם וְעַמּוּרָה, שְׂדֵר לׁוֹן לְאַנּוּן מְלֹאכִין לְחַבְלָא לְסָדוּם. מַה פְּתִיב וַיֵּרָא לׁוֹט חֲמָא לְשְׂכִינְתָא. וְכִי מָאן יְכִיל לְמַחֲמֵי שְׂכִינְתָא, אֲלָא חֲמָא זְהָרָא חַד דְּנִהִיר דְקָא סְלָקָא עַל רִישֵׁיהוּ. וְכַדִּין וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא אֲדִנִּי בְּאַלְיָה דְלִית כַּמָּה דְאַתְמָר, וּבְגִין שְׂכִינְתָא הַהוּא נִהִירוּ דְנִהִיר קְאָמַר, סוּרוּ נָא אֶל בֵּית עַבְדְּכֶם וְלִינוּ וְרַחְצוּ רַגְלֵיכֶם.

לָא עַבְדֵי חֲכֵי אַבְרָהָם, אֲלָא בְּקַדְמִיתָא אָמַר וְרַחְצוּ רַגְלֵיכֶם וְלִבְתֵּר וְאַקְחָה פֶתַח לְחֵם וְגו'. אֲבָל לׁוֹט אָמַר סוּרוּ נָא אֶל בֵּית עַבְדְּכֶם וְלִינוּ. וְלִבְתֵּר וְרַחְצוּ רַגְלֵיכֶם וְהַשְׁפַּמְתֶּם וְהִלַּכְתֶּם לְדַרְכְּכֶם. בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּמּוּדְעוּן בְּהוּ בְּנֵי נִשְׂא.

ויאמרו לא פי ברחוב גליון. בגין דכך הווי עבדי אורחין דעאלין תמן לא הוה בר נש דיכנוש לון לביתא, ועל דא אמרו לא פי ברחוב גליון. מה פתיב ויפצר בם מאד וגו'. תא חזי פד קודשא בריך הוא עביד דינא בעלמא, שליחא חדא עביד ליה, והשתא חמינן תרי שלוחי, אמאי וכי לא סגי בחד. אלא חד הוה, ומה דאמר תרי (הכי הוא ודאי בגין דחד) חד הוה לאפקא ליה ללוט ולשזבא ליה, וחד למתפך לקרתא ולחבלא ארעא, ובגין כך אשתאר חד:

ויי המטיר על סדום ועל עמורה וגו'. רבי חייא פתח (ישעיה יג) הנה יום יי בא אכזרי וגו'. הנה יום יי בא, דא פי דינא לתתא. בא כמה דאתמר. (קו א) הבאה אלי (עשו). בגין דלא עביד דינא עד דעאל ונטיל רשו, כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני.

דף קז ע"ב

דבר אחר הנה יום יי בא. דא הוא מחבלא לתתא פד נטיל נשמתא, בגיני כך אכזרי ועברה. לשום הארץ לשמה, דא סדום ועמורה. וחטאיה (דף קז ע"ב) ישמיד ממנה. אליו יתבי ארעא. מה פתיב בתריה פי פוכבי השמים וכסיליהם וגו'. דהא מן שמיא אמטר עליהון אשא, ואעבר לון מן עלמא. לבתר מה פתיב אוקיר אנוש מפז וגו'. דא אברהם דקודשא בריך הוא סליק ליה על כל בני עלמא.

רבי יהודה אוקים לון להני קראי ביומא דאתחרב בי מקדשא, דבההוא יומא אתחשכו עלאי ותתאי, ואתחשכן שמיא וכוכביא. רבי אלעזר מוקים להני קראי ביומא דיוקים קודשא בריך הוא לכנסת ישראל מעפרא, וההוא יומא יתידע לעילא ותתא, דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע ליי. וההוא יומא יומא דנוקמא איהו, דזמין קודשא בריך הוא לנקמא משאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות.

וכד קודשא בריך הוא יעביד נוקמין בשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, כדין אוקיר אנוש מפז דא מלכא משיחא דיסתלק ויתייקר על כל בני עלמא, וכל בני עלמא יפלחון ויסגדון קמיה דכתיב, (תהלים עב) לפניו יכרעו ציים וגו' מלכי תרשיש וגו'. תא חזי, אף על גב דנבואה דא אתמר על בבל, בכולא אתמר. דהא חמינן בהאי פרשתא דכתיב (ר"ל סמוך לפ' שלמעלה שכ' בה אוקיר אנוש וגו' ואולי לדעת הוזה"ק חד פר' היא) פי ירחם יי את יעקב. וכתיב ולקחום עמים והביאום אל מקומם.

ויי המטיר על סדום. דא דרגא דבי דינא לתתא דנטיל רשו מעילא. רבי יצחק אמר דעביד דינא ברחמי. דכתיב מאת יי מן השמים. בגין לאשתפחא דינא ברחמי. ואי תימא מאי רחמי הכא דכתיב ויהי בשחת אלהים את ערי הכפר ויזכר אלהים את אברהם וגו'. ולבתר נפקו מניה תרין אומין שלמין, וזכה דנפיק מניה דוד ושלמה מלכא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תמי מה פתיב ויהי פהוציאם אותם החוצה ויאמר וגו'. תא חזי (סג א) בשעתא דדינא שרי בעלמא, הא אתמר דלא ליבעי לבר נש לאשתפחא בשוקא, בגין דכיון דשריא דינא לא אשגח בין זפאה וחייבא, ולא בעי (לאסתכלא) לאשתפחא תמן. והא אתמר דבגין כך אסתים נח בתיבה ולא ישגח בעלמא בשעתא דדינא יתעביד. וכתיב (שמות יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר עד דיתעביד דינא. ובגין כך ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריך וגו'.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי בארחה. אמר רבי יהודה לרבי יצחק דינא דעביד קודשא בריה הוא במבול ודינא דסדום, תרווייהו דינין דגיהנם הוו בגין דחייבי גיהנם אתדנו במיא ובאשא.

סתרי תורה תוספתא קטורי רמאי, הורמני (עיין סוף הספר סי' ב) דבדורי. (נ"א דבורירי ונ"א דבורייני) חפמיין בסכלתנו, יסתכלון למנדע, בשעתא דרישא חוורא אתקין פרסייא על גבי סמכין דאבנין דמרגליטון טבון. בין אנון אבנין אית חד מרגליטא שפירא בחיזו יאה בריוא קומטרא דקנטרא (נ"א דקיטרא) דמלהטא בע' גוונין, אנון ע' גוונין מלהטון לכל סטר.

אלין ע' מתפרשאן מגו ג' גוונין. אלין זיקין בזיקין דנציצין לד' סטרי עלמא, הכא איתא זיקא תקיפא דסטר שמאלא דאתאחיד בשמיא. אנון גוונין שבעין (דניאל ז) דינא יתיב וספרין פתיחו. מהכא נפקי גירין וסיפין ורומחין ואשא דקוסטרא. ואתאחיד אשא תקיפא דנפקא משמים ביה, וכד אתאחד אשא עלאה באלין דלתתא, לית מאן דיכיל לאתבר רוגזא ודינא.

עיינין להטין כטיסין דנורא, נחית בהו לעלמא. ווי מאן דאערע ביה, חגיר חרצין (ס"א חרבין), איהו חרבא שננא בידיה, לא חייס על טב ועל ביש. דהא (ס"א פסקא) פתקא דאנון שבעין ברשו דאתאחיד ההוא סטרא דשמיא נחית בידיא שמאלא בכמה דינין, אתהפך בכמה גוונין, הפוך בכל יומא, איהו אקרי כרם זלת דמתקנא לגבי בני אדם. כל גוונין דכלי זעמו דקודשא בריה הוא ביה אתחזין. ואנון יתבין ברומי דעלמא, ובני נשא בסכלותא דלהון לא משגחי בהון. גפרית ואש התוכא דמיא ואשא דמתהתכי מן שמיא אתאחדו דא בדא ונחת על סדום. ווי לחייביא דלא משגיחין על יקרא דמאריהון:

א. עשרה שמון גליפן בהורמנותא דמלכא. (פירוש השם במלואו עשר אותיות יו"ד ה"א וי"ו ה"א). ב. עשר אנון וסלקין לחושבן סגני. (פי' יוד עולה כ', יוד הא עולה כ"ז, יוד (נ"ל הה וו) הא ויו עולה מ"ב, י' יד' יד' ידוד' עולה ע"ב). ג. שבעין (הם ע"ב ונקראים ד' מחנות שכינה והם למטה ממלכות). גוונן מלהטי לכל סטר. נפקי מגו שמון דאגליף רזא דע' שמון דמלאכייא. דאנון ברזא דשמיא.

ואנון מיכאל גבריאל רפאל נוריאל. קמ"ץ "קדומיאל" מלכיאל "צדקיאל. פת"ח "פדאל" תומיאל "חשדיאל. צר"י "צדקיאל" רזיאל "יופיאל. סגו"ל "סטוריה" גזריאל "זתריאל נ"א ורדיאל"ל "למואל. חר"ק "רהטיאל" חזקיאל "קדשיאל. שב"א "שמעאל" ברכיאל (נ"א שכניאל

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וּנ"א בַּרְקִיָּא ל' אַהֲיָא. חַל"ם חַנִּיָּא ל' לַהֲדִיָּא ל' מַחֲנִיָּא. (נ"א ח' חַנִּיָּא ל' לַעֲדִיָּא ל' מ"ל כִּיָּא).
עַנִּיָּא עֲנָא אַהֲנִיָּא רַחֲמִיָּא עֲזִרִיָּא (נ"א ש" בְּנָא ל' ר' זִמִּיָּא ל' ק' דֹּמִיָּא. שֶׁר"ק. חַכְמִיָּא
רַמִּיָּא קֶרְשִׁיָּא. חֶר"ק) סַנְיָה וּדְרַגְזִיָּה רַסִּיסִיָּא דֹמִיָּא ל' חֹנִיָּא ל' זֹכְרִיָּא ל' זֹאֲרִיָּא ל' ה"יָּנָא ל'
ד' נְדָא ל' ג' דִּיָּא ל' ב' דָּא ל' א' נְפִיָּא ל' וְעִדִּיָּא ל' אַל, אַדְנִיָּא עַל פְּלָחוּ. ד (פִּירוּשׁ כֶּשֶׁ"ב מִלְאכִים
מִתְחַבְרִין בְּמַלְכוּת אִז נִקְרָא מַלְכוּת הוּא וּבֵית דִּינָו בַּלְשׁוֹן וְה').

הַשְּׁלֵמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן מ"ט)

אַהֲנִיָּא ל' בַּרְקִיָּא ל' גְּדִיָּא ל' דֹּמִיָּא ל' הַדְרִיָּא ל' וּדְרַגְזִיָּה ל' זֹהֲרִיָּא ל' חַנִּיָּא ל' טַהֲרִיָּא ל' יַעֲזִרִיָּא ל'
כֶּרְעִיָּא ל' לַמְדִיָּא ל' מַלְכִיָּא ל' נַהֲרִיָּא ל' סַנְיָה ל' עֲנָא ל' פִּתְחִיָּא ל' צִוְרִיָּא ל' קֶנָא ל' רַמִּיָּא ל'
שֶׁעֲרִיָּא ל' תְּבַכִּיָּא ל':

סֹדֵר תִּשְׁר"ק

תְּפֹרִיָּא ל' שְׁכַנִּיָּא ל' רַנָּא ל' קַמְרִיָּה ל' צִוְרִיָּה ל' פְּסִיסִיָּה ל' עִירִיָּא ל' סַמְכִיָּא ל' נְרִיָּא ל' מְדוּנִיָּה
ל' סַנְיָה ל' כַּמְסִרִיָּה ל' יִרִיָּא ל' טַסְמִסִּיָּה ל' חַנִּיָּא ל' זֹכְרָא ל' וְדִרִיָּא ל' הַנִּיָּא ל' דְּנַבָּא ל' גְּדִיָּא ל' בְּדָא ל'
אֲדִירִירֹן אַדְנִי עַל כּוֹלְהוּ וְכוּ': (עַד כַּאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

כִּד מִתְחַבְרִין פְּלָחוּ כְּחֶדָא בְּרִזָּא חֶדָא בְּחִילָא עֲלָאָה, כְּדִין אַקְרִי וְיִדּוּד פְּלָא בְּכֻלָּא חֶדָא. מֵאֵת יי'
מִן הַשָּׁמַיִם, שְׁמָא קְדִישָׁא דַּאֲתַגְלַף בְּע' שְׁמָהּ אַחֲרֵינִין רִזָּא דְשָׁמַיִם. וְאַלִּין אַנּוּן שְׁבַעִין דְשֻׁלְטִין עַל
אַלִּין ע' דִּינִין רִזָּא דִּיהוּ"ה, וְאַלִּין שְׁבַעִין שְׁמָהּ בְּקְדוּשָׁה יְהוּ"ה שְׁמַיִם. ה (פִּירוּשׁ שֵׁם שֶׁל ע"ב
גִּשְׁרִים הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק וַיִּסַּע וַיִּבֵּא וַיֵּט אֵלּוּ הֵם נִקְרָאִים שָׁמַיִם, וְאוֹתָם ע"ב מִלְאכִים שֶׁל מִטָּה
בְּמַלְכוּת מַקְבֵּלִים מֵע"ב שֶׁל מַעֲלָה, וְנוֹטְלִין מֵהֶן).

אַלִּין נְטֻלִין מֵאַלִּין וְיִדּוּד. ו (פִּירוּשׁ מַלְכוּת מִתְּפֹאֲרֵת). נְטִיל מֵאֵת יִדּוּד דָּא מִן דָּא. ז (פִּירוּשׁ סוּד
שֶׁל אוֹתָן ע"ב שְׁמוֹת הוּא שֵׁם יִדּוּד, וְהוּא הַרוּכֵב עֲלֵיהֶן כְּנִשְׁמָה לְגוֹף). וְאַלִּין תְּלִיין מֵאַלִּין, תְּתַאֲן
בְּעֻלָּאִין, וְכֻלָּא קְשׁוּרָא חֶדָא. וּבְהַאי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּמוּדַע בִּיקְרִיָּה. ח (פִּירוּשׁ ע"ב מִלְאכִים
שֶׁל מִטָּה מִתְחַבְרִים בְּע"ב שְׁמוֹת שֶׁל מַעֲלָה הַנִּקְרָאִים שָׁמַיִם). שְׁמַיִם דְּאַנּוּן ע' רִזָּא יִדּוּד, דָּא אִיהוּ
בְּרִזָּא דְשְׁבַעִין וְתִרִין שְׁמָהּ וְאַלִּין אַנּוּן דְנִפְקִי מִן וַיִּסַּע וַיִּבֵּא וַיֵּט. וְהוּ"ו יל"י סִי"ט עֲלִים מַה"ש
ל'י"ה אַכ"א כַּה"ת הוּ"י אַל"ד לַא"ו הַה"ע. חֶלֶק רַאשׁוֹן בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד יו"ל
מַב"ה הַר"י הַק"ם לַא"ו כַּל"י לַו"ו פַּה"ל נַל"ף יי"י מַל"ה חַה"ו. חֶלֶק שְׁנִי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד נַת"ה הַא"א יַר"ת שַׁא"ה רִי"י או"ם לַכ"ב וְשִׁר יַה"ו לַה"ח כּו"ק מַנ"ד. חֶלֶק שְׁלִישִׁי
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד אַנ"י חַע"ם רַה"ע יי"ו הַה"ה מִי"ף וו"ל יַל"ה סַא"ל עַר"י
עַש"ל מִי"ה. חֶלֶק רְבִיעִי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד וְהוּ"ו דַּנ"י חַח"ש עַמ"ם נַנ"א נִי"ת
מַב"ה פּו"י נַמ"מ יי"ל הַר"ח מַצ"ר. חֶלֶק חֲמִישִׁי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד וּמ"ב יַה"ה
עַנ"ו מַח"י דַּמ"ב מַנ"ק אִי"ע חַב"ו רַא"ה יַב"מ הִי"י מו"ם, חֶלֶק שֵׁשִׁי בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְאַלְיָן אֲנֹנן שְׁבַעֲיִן שְׁמֵהֶן דְּשִׁלְטִין עַל שְׁבַעֲיִן דְּרַגְיִן תְּתַאֲיִן רְזָא וַיְדוּד. אֲלִין שְׁבַעֲיִן שְׁמֵהֶן יְדוּד רְזָא דְאַקְרִי שְׁמַיִם. שְׁבַעֲא רְקִיעֵין אֲנֹנן דְּסַלְקִין לְשַׁבְעֵין שְׁמֵהֶן שְׁמָא קַדִּישָׁא, וְדָא אִיהוּ וַיְדוּד הַמְטִיר. מֵאֵת יְדוּד מִן הַשְּׁמַיִם. סַתְרָא דְסַתְרִין לְחַכְיִמִין אַתְמָסֶר. שְׁמָא (דָּף קט ע"א) דָּא דְאַקְרִי שְׁמַיִם מְנִיָּה אַתְבְּרִי סַתְרָא דְאַקְרִי אָדָם. חֶשְׁבֹן שְׁיִיפִי גּוּפָא דְאַנֹנן חוֹשְׁבֵן מֵאֲתָן וְאַרְבַּעֲיָן וַתְּמַנְיָא שְׁיִיפִין. חֶשְׁבֹן אַתְוֹהִי מֵאֲתָן וְשִׁית סְרִי, שְׁמָא דָּא דְאִיהוּ רְזָא וְסַתְרָא כְּלָלָא דְכָל אֹרְיִיתָא בְּכ"ב אַתְוֹן וְעֶשֶׂר אַמִּירוֹן, בְּגִין דְּהָא שְׁמָא דָּא מֵאֲתָן וְשִׁית סְרִי אַתְוֹן וְתַלְתִּין וְתַרְיִן שְׁבִילִין דְאַתְכְּלִילִין בֵּיתָה, הָא מֵאֲתָן וְאַרְבַּעֲיָן וַתְּמַנְיָא שְׁיִיפִין דְּגּוּפָא רְזָא דְאַקְרִי אָדָם דְּשִׁלִּיט עַל כְּרִסְיָא. רְזָא דְשַׁבְעֵין דְלַתְתָּא, וְסַתְרָא דָּא דְכְּתִיב (יְחֻזְקָאֵל א) וְעַל דְּמוֹת הַפְּסָא דְמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם עֲלִיו מְלַמְעֵלָה, וְדָא הוּא סַתְרָא דְכְּתִיב וַיִּי הַמְטִיר עַל סְדוּם וְגו' מֵאֵת יי מִן הַשְּׁמַיִם. וְכֵלָא חַד וּמְלָה חַדָּא, וְסַתְרָא חַדָּא לְחַכְיִמִי לְבָא אַתְמָסֶר, זַכָּאָה (ד"א ל"ג אִיהוּ) חוֹלְקוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

סְדוּם גְזֵר דִּינָא דְלַחוּן עַל דְּמַנְעוּ צְדָקָה מִנְיָהּ, כְּמָא דְאַתְ אָמַר, (יְחֻזְקָאֵל יו) וַיֵּד עֲנִי וְאַבְיִין לֹא תְחֻזְקָה. וּבְגִין כְּךָ דִּינָא לֹא הוּא אֱלָא מִן שְׁמַיִם. צְדָקָה וְשְׁמַיִם כְּלָא חַד וְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קח) כִּי גְדוֹל מַעַל שְׁמַיִם חֲסִדְךָ, וּבְגִין דְּתַלְיָא צְדָקָה בְּשְׁמִיָּה (נ"א בְּשְׁמַיִם) דִּינָא הוּא מְשַׁמֵּים דְכְּתִיב מֵאֵת יי מִן הַשְּׁמַיִם.

דִּינָא דִּישְׂרָאֵל מֵהַאי אַתְר דְכְּתִיב, (אִיכָה ד) וַיַּגְדֵּל עוֹן בֵּת עַמִּי מִחַטָּאת סְדוּם. וְאַקְרִי יְרוּשָׁלַם אַחוּת לְסְדוּם כְּמָא דְאַתְ אָמַר, (יְחֻזְקָאֵל יו) הִנֵּה זֶה הָיָה עוֹן סְדוּם אַחוּתְךָ, וַיִּדְנֶהוּן הוּא מִן שְׁמַיָּא דִּינָא חַדָּא כְּסְדוּם עַל דְּמַנְעוּ צְדָקָה מִנְיָהּ. בַּר דְּדָא אַתְהַפֵּךְ וְדָא אַתְחַרְבַּ, דָּא אִית לָהּ תְּקוּמָה, וְדָא לִית לָהּ תְּקוּמָה, (ע"כ סַתְרִי תוֹרָה).

אָמַר רַבִּי יִצְחָק סְדוּם בְּדִינָא דְגִיְהֵנָם אַתְדֵּן, דְכְּתִיב וַיִּי הַמְטִיר עַל סְדוּם וְעַל עַמּוּרָה גְפָרִית וְאֵשׁ מֵאֵת יי מִן הַשְּׁמַיִם. דָּא מְסַטְרָא דְמִיָּא וְדָא (עֵיין סוּף הַסְפֵר סִימֹן ב) מְסַטְרָא דְאַשָׁא. דָּא וְדָא הוּא דִּינָא דְגִיְהֵנָם, וְחַיִּיבִין דְגִיְהֵנָם בְּתַרְיִן דִּינִין אֲלִין אַתְדָּנוּ.

דָּף קח ע"א

אָמַר לִיָּה דִּינָא דְחַיִּיבֵי דְגִיְהֵנָם תְּרִיסֶר יְרַחֲי, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק לֹון מְגִיְהֵנָם, וְתַמּוֹן מְתַלְבְּנִין וַיְתַבִּין לְתַרְעָא דְגִיְהֵנָם, וְחַמְאֵן אֲנֹנן חַיִּיבִין דְּעֵאלִין וְדִנִּין לֹון תַּמּוֹן, וְאַנֹנן תְּבַעֲי רַחֲמֵי עֲלֵיָּהּ. וְלְבַתֵּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים עֲלֵיָּהּ וְאַעִיל לֹון לְדוּכְתָּא דְאַצְטְרִיךְ לֹון. מֵהַהוּא יוֹמָא וְלַהֲלָאָה גּוּפָא אַשְׁתַּכְּךָ בְּעַפְרָא וְנִשְׁמַתָּא יְרַתָּא (דָּף קח ע"א) אַתְרָה כְּדַחְזִי לָהּ. (נח סט א).

תָּא חֲזִי דְהָא אַתְמַר דְאַפִּילוּ אֲנֹנן בְּנֵי טוֹפְנָא לָא אַתְדָּנוּ אֱלָא בְּאַשָׁא וּמִיָּא. מִיָּא קַרִיִּין נַחְתֵי מְלַעִילָא, וּמִיָּא רְתִיחֹן סְלִקִי מִתְתָּא כְּאַשָׁא. וְאַתְדָּנוּ בְּתַרִי דִּינִין, בְּגִין דְּדִינָא דְלַעִילָא הָכִי הוּא, בְּגִין כְּךָ בְּסְדוּם גְפָרִית וְאַשׁ.

אמר ליה אי יקומון ליום דינא. אמר ליה הא אתמר. אבל אלן דסדום ועמורה לא יקומון, וקרא אוכח דכתיב, (דברים כט) גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמיח וגו'. אשר הפך יי באפו ובחמתו. אשר הפך יי, בעלמא דין. באפו, בעלמא דאתי. ובחמתו, בזמנא דזמין קודשא בריך הוא לאחייא מתייא. אמר ליה תא חזי, כמה דארעא דלהון אתאביד לעלם ולעלמי עלמאי, הכי נמי אתאבידו אנון לעלם ולעלמי עלמאי.

ותא חזי, דינא דקודשא בריך הוא דינא לקבל דינא. אנון לא הוה תייבין נפשא דמספנא במיכלא ובמשתיא, אוף הכי קודשא בריך הוא לא אתיב לון נפשיהו לעלמא דאתי. ותא חזי, אנון אתמנעו מצדקה דאקרי חיים, אוף קודשא בריך הוא מנע מנייהו חיים בעלמא דין ובעלמא דאתי. וכמה דאנון מנעו ארחין ושביילין מבני עלמא, הכי נמי קודשא בריך הוא מנע מנייהו אורחין ושביילין דרחמי לרחמא עלייהו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רבי אבא אמר פלהו בני עלמא יקומון, ויקומון לדינא ועלייהו כתיב, (דניאל יב) ואלה לחרפות ולדראון עולם. וקודשא בריך הוא מארי דרחמין איהו, פיון דדן להו בהאי עלמא וקבילו דינא, לא אתדנו בכלהו דינין.

דף קח ע"ב

אמר רבי חייא כתיב וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. (קה א) מהו בהפך את הערים אשר ישב בהן לוט. אלא בכלהו עבד דיוריה לוט, דכתיב ולוט ישב בערי הפך ויאהל עד סדום. (וכתיב אשר ישב בהן לוט. אלא ודאי בכלהו עבד דיוריה) ולא קבילו ליה, בר דמלך סדום קביל ליה (דף קח ע"ב) בסדום בגיניה דאברהם:

ותבט אשתו מאחריו, מאחריה מבעי ליה, אלא מבתר שכינתא. רבי יוסי אמר מבתריה דלוט, דמחבלא אזיל אבתריה, וכי אבתריה אזיל, והא הוא שדר ליה, אלא בכל אתר דהוה אזיל לוט אתעכב מחבלא לחבלא, וכל אתר דאזיל פבר ושביק לאחוריה הוה מהפך ליה מחבלא.

ובגין כך אמר ליה אל תבט אחריך דהא אנא אחבל בתרך, ועל דא כתיב ותבט אשתו מאחריו וחמת מחבלא. פדין ותהי נציב מלח. דהא בכל זמנא דמחבלא לא חמי אנפוי דבר נש (נ"א אחמי אנפי לכו נש) לא מחביל ליה. פיון דאתתיה אהדרת אנפיה לאסתפלא אבתריה מיד ותהי נצב מלח.

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו קיימי יומא חד ועסקי בהאי קרא, אמר רבי אלעזר כתיב, (דברים ח) ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם, לא תחסר כל בה. האי בה בה תרי זמני אמאי. אלא הא אתמר דקודשא בריך הוא פליג כל עמין וארעאן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לממנן שליחן, וארעא דישראל לא שליט בה מלאכא ולא ממנא אחרא אלא איהו בלחודוי, בגין כך אעיל לעמא דלא שליט בהו אחרא לארעא דלא שליט בה אחרא. תא חזי, קודשא בריך הוא יחיב מזונא תמן בקדמיתא ולבתר לכל עלמא. כל שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות במספנות, וארעא דישראל לאו הכי, אלא ארץ ישראל אתון בקדמיתא ולבתר כל עלמא.

ובגין כך ארץ אשר לא במספנות תאכל בה לחם. אלא בעתירו בספוקא דכלא תאכל בה ולא באתר אחרא. בה בקדישו דארעא, בה שריא מהימנותא עלאה. בה שריא ברכתא דלעילא, ולא באתר אחרא.

דף קט ע"א

תא חזי פתיב כגן יי פארץ מצרים. עד הכא לא אתידע גן יי אי הוא ארץ מצרים, ואי איהו ארץ סדום, (דף קט ע"א) ואי איהו גן יי דאקרי גן עדן. אלא כגן יי דאית ביה ספוקא ועדונא דכלא, הכי נמי הוה סדום והכי נמי מצרים. מה גן יי לא אצטריך בר נש לאשקאה ליה, אוף מצרים לא אצטריך אחרא לאשקאה ליה, בגין דנילוס איהו אסיק ואשקי לכל ארעא דמצרים.

תא חזי, מה פתיב, (זכריה יד) והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלם וגו'. דא הוא עונשא דלהון דאתמנע מנהון מטרא, מה פתיב ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה וגו'. חמי דלא פתיב ולא עליהם יהיה הגשם, בגין דלא נחית מטרא למצרים ולא אצטרכן ליה, אלא עונשא דלהון מה הוא דכתיב, (זכריה יד) וזאת תהיה המגפה אשר יגוף יי את כל הגוים וגו'. בגין דמצרים לא צריכין למטרא. אוף סדום מה פתיב ביה פי כלה משקה, כל עדונין דעלמא הוו בה, ועל דא לא בעאן דבני נשא אחרנין יתעדנון בה.

רבי חייא אמר אנון הוו חייבין מגרמייהו וממונהון, דכל בר נש דאיהו צר עינא לגבי מספנא, יאות הוא דלא יתקיים בעלמא. ולא עוד אלא דלית ליה חיים לעלמא דאתי. וכל מאן דאיהו וותרן לגבי מספנא יאות הוא דיתקיים בעלמא, ויתקיים עלמא בגיניה, ואית ליה חיים ואורפא דחיי לעלמא דאתי:

ויעל לוט מצער וישב בהר הוא ושתי בנותיו עמו וגו'. מאי טעמא. בגין דחמא דהוה קריב לסדום ואסתלק מתמן. רבי יצחק פתח (איוב לז) והוא מסיבות מתהפך בתחבולתיו לפעלם וגו'. קודשא בריך הוא מסבב סובבין דעלמא ואיתי קומרין טהירין למעפד עובדוי, ולבתר מהפך לון ועביד לון כגוונא אחרא.

מדרש הנעלם ויעל לוט מצער וגו'. אמר רבי אבהו, בא וראה מה פתיב ביצר הרע, תדע לה שאינו מתבטל לעולם מבני אדם עד אותו זמן דכתיב, (יחזקאל לו) והסרתי את לב האבן וגו'.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שאף על פי שרואה בני אדם גדונין בגיהנם, הוא בא וחוזר לו אצל בני אדם, הלא הוא דכתיב ויעל לוט מצוער. מצערה של גיהנם משם עולה לפתות בני אדם.

אמר רבי יהודה שלש הנהגות יש באדם, הנהגת השכל והחכמה וזו היא (דף קט ע"ב) כח הנשמה הקדושה. והנהגת התאוה שהיא מתאוה בכל תאות רעות, וזהו כח התאוה. והנהגת המנהגת לבני אדם ומחזקת הגוף והיא נקראת נפש הגוף, אמר רב דימי זהו כח המחזיק.

אמר רבי יהודה בא וראה לעולם אין יצר הרע שולט אלא באלו ב' כחות אליו דאמרן, נפש המתאוה היא הרופת אחר יצר הרע לעולם, משמע דכתיב ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן. נפש המתאוה היא מעוררת את האחרת ומפתה אותה עם הגוף להדבק ביצר הרע, והיא אומרת לכה נשקה את אבינו זין ונשכבה עמו. מה יש לנו בעולם הבא, גלף ונרדף אחר יצר הרע ואחר תשוקת חמדת העולם הזה. ומה עושות, שתיהן מסכימות להדבק בו, מה פתיב ותשקינן את אביהן זין מתפטמות להתעורר ליצר הרע באכילה ובשתיה.

ותקם הבכירה ותשכב את אביה. כשאדם שוכב על מטתו בלילה, נפש המתאוה היא המעוררת ליצר הרע, ומתהרת בו, והוא דבק בכל הרהור רע עד שמתעברת מעט (ס"א ממנו) (ד"א ל"ג על) (נ"א עד) שמביא בלב האדם אותה המחשבה הרעה ודבקה בו, ועדין יש בלבו ולא נגמר לעשותה עד שזאת התאוה מעוררת לכח הגוף כמתחלה להדבק ביצר הרע ואז הוא תשולם הרעה, הלא הוא דכתיב ותהרין שתי בנות לוט (דף קי ע"א) מאביהן. אמר רבי יצחק מעולם אין יצר הרע מתפתה אלא באכילה ושתיה, ומתוך שמחת הזין או שולט באדם. בצדיק מה פתיב ביה (משלי יג) צדיק אכל לשבע נפשו. ואינו משתפר לעולם, דאמר רבי יהודה האי צורבא מרבנן דמרוי, קרינא עליה (משלי יא) גזם זהב באף חזיר. ולא עוד אלא שמחלל שם שמים. מנהג הרשעים מהו (ישעיה כב) הנה ששון ושמחה. הזין או שולט באדם, הרוג בקר ושחוט צאן וגו'. עליהם אמר הכתוב (משלי ה) הוי משפמי בבקר שכר ירדפו וגו'. כדי לעורר ליצר הרע, שאין יצר הרע מתעורר אלא מתוך הזין, הלא הוא דכתיב ותשקינן את אביהן זין. אמר רבי אבהו מה פתיב ולא ידע בשכבה ובקומה. פלומר יצר הרע אינו משגיח בה בשכבה בעולם הזה ובקומה לעולם הבא, אלא מתעורר עם כח הגוף לעבד תאותו בעולם הזה. דאמר רבי אבהו בשעה שנכנסין הרשעים בגיהנם מכניסים ליצר הרע לראות בהן, הלא הוא דכתיב ולוט בא צערה לצערה של גיהנם, ונפק ליה מתמן לברייתא לנסותא פדקאמרן. הלא הוא דכתיב ויעל לוט מצוער מצערה של גיהנם.

וישב בהר, אמר רבי יצחק משמע דכתיב בהר מלמד שהוא שם מושבו במקום הר. גוף שהוא חרב פהר דלית ביה טיבותא. ושתי בנותיו עמו. אלו הב' כחות דאמרן. פי (דף קי ע"ב) ירא לשבת בצוער, יראה וחרדה נופלת עליו בשעה שרואה צער גיהנם שמצערין לרשעים וחושב ששם ידון, כיון שרואה שאינו נדון שם יוצא והולך לפתות בני אדם אחריו. רב הונא כד הוה דריש לאונדהרא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לבני אדם, הוה אמר להו בני אסתמרו משליחא של גיהנם, ומאן הוא זהו יצר הרע שהוא שליח של גיהנם.

רבי אבא אמר מאי דכתיב, (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב. אלו שתי בנות לוט דאמרן, שהיא נפש המתאוה, ונפש המשתתפת בגוף הרודפת אחר יצר הרע לעולם. אמר רבי יהושע כתיב הכא בלוט פי ירא לשבת בצוער, וכתיב התם לעלוקה שתי בנות הב. יר"א בגימטריא הוא עלוק"ה. אמר רבי יצחק אי ירא הוא למאי אתי למטעי ברייתא, אלא כף דרף כל עושה עולה, כשרואה הרע מתירא לפי שעה, מיד חוזר לרשעתו ואינו חושש לכלום, כף יצר הרע בשעה שרואה דין ברשעים ירא, כיון שיוצא לחוץ (לעשות) אינו חושש כלום.

רבי אבא אמר מהו דאמרו ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן. מאי אבינו זקן. זהו יצר הרע שנקרא זקן שנאמר (קהלת ד) מלך זקן וכסיל. שהוא זקן שגולד עם האדם, דתנינן אמר רבי יהודה אמר רבי יוסי אותה נפש המתאוה אומרת לאחרת אבינו זקן נרדף אחריו ונדבק (דף קיא ע"א) בו כשאר כל הרשעים שבועולם. ואיש אין בארץ לבא עלינו, אין איש צדיק בארץ, ואין איש שליט על יצרו, הרבה רשעים בארץ, לית אנן בלחודנא חייבין, נעשה כדרך כל הארץ שהם חייבים, שעד היום דרף כל הארץ הוא. לכה נשקה את אבינו זין, נשמח בעולם הזה, נאכל ונשתה ונרוה חמרא ונדבק באבינו ביצר הרע ונשכבה עמו. ורוח הקדש צוחת ואומרת (ישעיה כח) גם אלה ביין שגו ובשכר תעו.

אמר רבי יהודה תא חזי, מה כתיב ותשקינן את אביהן זין. דרף הרשעים לטעות אחרי זיין לפנק ליצר הרע ולעוררו, ועד שהוא שמח בשכרותו שוכב על מטתו, מיד ותקם הבכירה ותשכב את אביה. היא מזמנת עמו ומתאנה ומתרחרת בכל הרהורים רעים, ויצר הרע מתחבר עמה ונדבק בה ואינו משגיח בה (ס"א מההוא זמנא) מה הוא ממנה. בשכבה ובקומה. בשכבה בעולם הזה ובקומה לעתיד לבא. בשכבה בעולם הבא כשתתן דין וחשבון. ובקומה ליום הדין דכתיב, (דניאל יב) ורבים מישיגי אדמת עפר יקיצו וגו'.

בשום ענין מאלו אין משגיח בה יצר הרע, אלא דבק בה והיא נדבקת בו, ולאחר כן מעוררת לאחרא לאחר שהרהור גדול נדבק ביצר הרע, באה האחרת ונדבקת בו ותשקינן את (דף קיא ע"ב) אביהן זין. כמו כן לעורר ליצר הרע ונדבקת בו ואזי תשלום הרעות לעשות ומתעפרות שתייהן מיצר הרע, הדא הוא דכתיב ותהרין שתי בנות לוט מאביהן.

עד שיצא לפעל מעשיהן זו יולדת רשעתה וזו יולדת רשעתה, וכן דרכם של רשעים בענין זה עם יצר הרע, עד שהורג לאדם ומוליכו לגיהנם ומכניסו שם, ואחר כף עולה משם לפתות לבני אדם כמו כן. ומי שמפיר בו נצל ממנו ואינו מתחבר עמו.

אמר רבי יצחק משל למה הדבר דומה, לכת לסטים שהיו אורבים בדרכים לגזול ולהרג לבני אדם, ומפרישים מהם אחד שידע להסית לבני אדם ולשונו רף, מה עביד מקדים והולך לקבלם ונעשה כעבד לפניהם עד שמאמינים הטפשים בו ובוטחים באהבתו ובשיחתו ושמחים עמו,

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ומוליקם בחלק דבריו באותו הדרך שהלסטים שם, כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג בם, לאחר שנותנם ביד הלסטים להרגם ולקחת ממונם, ואנון צווחין ואמרין ווי דאציתנא לדין ולרפיכא דלישניה. לאחר שהרגו אלה, עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם כמתחלה. הפקחים מה הם עושים כשרואים לזה יוצא לקראתם ומפתה להם, מכירין בו שהוא צודה את נפשם והורגים אותו והולכים בדרך אחרת.

כך הוא יצר הרע יוצא מפת הלסטים עולה מגיהנם לקבלא דבני נשא ולפתות להם בחלק מתק דבריו, הדא הוא דכתיב ויעל לוט מצוער וישב בהר וגו'. כמו לסטים לארב לבני אדם, מה עושה עובר לפנייהם, והטפשים מאמינים בו ובאהבתו שהוא הולך לפתותם ועובד להם כעבד, שנותן להם נשים יפות אסורות, נותן להם בני אדם להרע, מפרק מהם על תורה ועל מלכות שמים. הטפשים רואים כך, בוטחים באהבתו, עד שהולך עמהם ומוליקם באותו דרך שהלסטים שם, בדרך גיהנם אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל, כיון שמגיע עמהם לשם, הוא הראשון שהורג להם, ונעשה להם מלאך המות ומכניסן לגיהנם, ומורידין להון מלאכי חבלה, ואנון צווחין ואמרין ווי דאציתנא לדין, ולא מהניא לון.

לאחר כן עולה משם ויוצא לפתות לבני אדם. הפקחין כשרואין אותו מכירים אותו ומתגברים עליו עד ששולטין עליו, וסאטין מזה הדרך ולוקחין דרך אחרת להנצל ממנו.

רב יוסף כד הוה נחית לבבל חמא אנון ריוקנא דהווי עיילי ונפקי ביני נשי שפירין ולא חטאן, אמר לון לא מסתפו אלין מיצר הרע, אמרו ליה לא מקונדיטון בישא קאציתנא, מקדושתא דקדישא אתגורנא, דאמר רב יהודה אמר רב צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש, ונפקי מניה בני קדישי בני מעלי דלא מסתפו מיצר הרע שנאמר (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים.

דף קט ע"ב

רבי אבא אמר מאי דכתיב, (יחזקאל כ) ואת שבתותי קדשו, אלא אין עונתן של תלמידי חכמים אלא משבת לשבת, ומזהר להו דהואיל דתשמיש המטה דמצוה הוא, קדשו. פלומר קדשו עצמכם בשבתותי בהווא תשמיש דמצוה. אמר רב יהודה אמר רב האי מאן דעייל לקרתא וחמי נשי שפירן, ירפין עינוי ויימא הכי, בך (נ"א סך) ספאן איגור איגורנא (קרדינא) קרדיטא תקיל פוק פוק דאבוי קדישא דשבתא הוא. מאי טעמא דחמימות דארחא שלט ביה ויכיל יצר הרע לשלטא עלוי, (עד כאן מדרש הנעלם)

ובמה, בתחבולותיו, עביד תחבולין ומסבב סבובין לאפקא לון ולא פאנון קדמאי. (דף קט ע"ב) לפעלם, בגין פעלם דבני נשא, כמה דאנון עבדין עובדין הכי מהפך לון. כל אשר יצום על פני תבל ארצה. בגין דעובדין דבני נשא מהפך לאנון מסבות בכל מה דאיהו פקיד לון על פני תבל וגו'.

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

סְתַרֵי תוֹרָה וַיַּעַל לוֹט מִצוּעֵר וְגו', מִגו הוֹרְמִנּוּתָא דְמִלְכָא, אֲתַפְרִשָּׂא מִסְטָרָא דִימִינָא חַד הַתּוּכָא דְקִטּוּרָא דְגוּלְפָא מִתְדַבְּקָא בְּגו הַתּוּכָא דְדַהֲבָא מִסְטָרָא דְשְׂמַאלָא בְּגו מְסַאֲבוּ (דִּיצְרִיָּה) (נ"א ודיוריה) וְאֲתַעֲבִיד דְקִטּוּרָא חָדָא דְאִילָנָא. כַּד בַּעַא יִצְחָק לְאֲתַעְרָא בְּעִלְמָא, בְּתוּקְפִיָּה דְדִינָא קִשְׂיָא אֲתַתְקַף וּפְרִישׁ דְרַגִין מְקִיּוּמִיָּהוּ, וְאֲתַתְקַף אֲבֵרְהֵם וּפְרִישׁ הֵהוּא דְקִטּוּרָא חָדָא דְאִילָנָא מִגו הֵהוּא מְסַאֲבוּ. הֵהוּא נַחֲשׁ קִדְמָאָה עָאל בְּאַנְבִּיָּה דֵההוּא אִילָנָא, וְאִיהוּ חֲמָרָא דְשִׂתָּא, וְאוּלִיד תְּרִין דְרַגִין קִטּוּרִין דָּא בְּדָא. וְאַנּוּן דְרַגִין דְסַחְרִין בְּסִטְר מְסַאֲבוּ חַד אֲקָרִי מְלִכוּ"ם וְחַד אֲקָרִי פְּעוּ"ר.

דָּא עֵיטָא דְאֲתַכְפִּיָּא וְדָא עֵיטָא דְאֲתַגְלִיָּא. פְּעוּר דְאֲתַגְלִיָּא אִיהוּ וְכַל עוּבְדוּי בְּאֲתַגְלִיָּא. מְלִכוּ"ם דְאֲתַכְפִּיָּא אִיהוּ וְכַל עוּבְדוּי בְּאֲתַכְפִּיָּא. מְאִלִין תְּרִין אֲתַפְרִשֵׁן זִינִין סְגִיָּאִין לְזוּנִיָּהוּ, וְסַחְרִין יִמָּא רַבָּא וְלָכַל (אַלִין סְטַרֵי מְסַאֲבוּ. וְכַל חַד וְחַד שִׁף (נ"א נזף)) לְדוּכְתִיָּה.

כְּגוּוּנָא דָּא אִיהוּ לְתַתָּא. לוֹט אֲתַפְרִשׁ מֵאַבְרָהָם וְשׁוּי דִינִרְיָה בְּאַנְשֵי סְדוּם, כַּד אֲתַעֲרָא דִינָא בְּהוּ אֲדַכְרָ לְאַבְרָהָם וְשִׁלַּח לִיָּה מִתְמֵן וְאֲתַפְרִישׁ מְנִיָּהוּ. יִין אֲשַׁקִּיָּאוּ לִיָּה בְּנִתְיָה וְאוּלִידוּ בְּהוּ תְּרִין אֹמִיָּן, חַד אֲקָרִי עֵמּוֹן וְחַד אֲקָרִי מוֹאֲב. חַד בְּאֲתַגְלִיָּא וְחַד בְּאֲתַכְפִּיָּא. עֵמּוֹן דְרַגָּא (קַעֲגָא) דִּילִיָּה מְלִכוּ"ם עֵיטָא דְאֲתַכְפִּיָּא. מוֹאֲב דְרַגָּא דִּילִיָּה פְּעוּ"ר כְּלָא בְּאֲתַגְלִיָּא. כְּגוּוּנָא דָּא בְּנִתְיָה, דָּא אֲמַרְתָּ בֶן עַמִּי בְּרָא אֵיטָא לִי מֵעַמִּי וְלָא אֲמַרְתָּ מִמָּאן הוּא, בְּגִין כִּף אִיהוּ הוּוּ בְּאֲתַכְפִּיָּא. דָּא אֲמַרְתָּ מוֹאֲב מוֹאֲב הוּא דְנָא. מֵאַבָּא אוּלִידִת לִיָּה. דְרַגָּא דִּילִיָּה פְּעוּ"ר מְלָה בְּאֲתַגְלִיָּא.

וּבַתְרִין אֲלִין אַחִיד דוּד מְלָכָא, לְבַתֵּר מִן מוֹאֲב אֲתַת רוּת וְנַפְק מִינָה דוּד מְלָכָא. מִן עֵמּוֹן (דָּף קִי ע"ב) אֲתַעֲטֵר דוּד מְלָכָא בְּהַאי עֵטְרָא דְאִיָּה סְהַדוּתָא לְזִרְעָא דְדוּד דְכַתִּיב, (מְלָכִים ב יא) וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַגִּזְרִי וְאֶת הַעֲדוּת. וְהַאי הוּוּ מִן מְלָכִים דְרַגָּא דְבְנֵי עֵמּוֹן דְכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב יב) וַיִּקַּח אֶת עֵטְרַת מְלָכִים.

מְלָכִים דְרַגָּא דְבְנֵי עֵמּוֹן הוּא דְכַתִּיב וְתַהֵי עַל רֵאֵשׁ דוּד וּמִתְמֵן הוּוּ סְהַדוּתָא לְבְנוֹי לְעִלְמִין, וּבַה אֲשַׁתְּמוּדַע מֵאֵן דְאִיהוּ מִן בְּנוֹי דְדוּד דְאֲתַחֲזִי לְמְלָכָא וְדַאי דְאֲמַרִין מִן דוּד הוּא (הַגּוּרָף). דְאֲפִילוּ אֲתַלִּיד בְּהוּוּא יוּמָא יְכִיל הוּוּ לְמִסְבֵּל הֵהוּא עֵטְרָא עַל רִישִׁיָּה (דֵהָא אִיהוּ) דְהוּוּ מִשְׁקַל כְּפָר זָהָב וְאַבְן יְקָרָה הוּוּ. וּבַר נֶשׁ אַחֲרָא לָא יְכִיל לְמִסְבֵּלָא. וְדָא הוּא דְכַתִּיב בְּיוֹאֵשׁ וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַגִּזְרִי וְאֶת הַעֲדוּת. וּבַתְרִין דְרַגִין אֲתַאֲחִיד דוּד מְלָכָא, וְאַנּוּן תּוּקְפָא דְמְלַכּוּתִיָּה לְאֲתַתְקַפָּא עַל שְׂאָר עֵמּוֹן, דָּאי לָא אֲתַכְפִּיל בְּסִטְרָא דְלַהוֹן לָא יְכִיל לְאֲתַתְקַפָּא עַלִיָּהוּ, כַּל (גוּוּנִין) דְרַגִין דְשְׂאָר עֵמּוֹן כְּלִילָן בֵּיהּ בְּדוּד לְאֲתַגְבְּרָא וְלְאֲתַתְקַפָּא עַלִיָּהוּ:

וַיֵּשֶׁב בְּהַר. כְּתִיב, (מְשִׁלִי ל) לְעִלּוּקָה שְׁתֵי בְנוֹת הַב. אֲלִין שְׁתֵי בְנוֹת דִּיצְרָר הֲרַע דְאַנּוּן מִתְעַרְוִין לִיָּה (ד"א ל"ג בְּגִין) לְשִׁלְטָא בְּגוּפָא, חָדָא אִיָּה נֶפֶשׁ דְאֲתַרְבִּיָּאת תְּדִיר בְּגוּפָא. וְחָדָא אִיָּה נֶפֶשׁ דְכְּסִיפַת בְּתִיאוּבְתִין בִּישׁוּן (ד"א ל"ג דֵהָא עִלְמָא) וּבְכַל כְּסוּפִין בִּישׁוּן דְהַאי עִלְמָא. דָּא אִיָּה בְּכִירָה וְדָא (ד"א וְאַחֲרָא) אִיָּה צְעִירָה.

וַיִּצְרַח הֲרַע לָא אֲתַחֲבַר תְּדִיר אֲלָא בַתְרִין אֲלִין בְּגִין לְפַתָּאָה לְבְנֵי נֶשׂא וּבְגִין דִּיהֲמַנּוּן לִיָּה (ס"א לְאוּבְלָא) לְאוּבְדָא לְהוּ לְאַתֵּר גִּירִין דְמוּתָא וּפְלַחוּן לִיָּה. כְּמָא דָּאֲתָ אֲמַר, (מְשִׁלִי ז) עַד יִפְלַח חֵץ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כבודו. ללסטים דמקפחי בטוריא (וכמינו) וטמירו גרמייהו באתר דחיל דטוריא, וידעין דהא בני נשא אתטמרן גרמייהו למיהד באנון דוכתי, מה עבדי ברירו מנייהו ההוא דחדידא בלישניה מכלא ההוא דידע למפתי בני נשא ויפוק מבינייהו ויתבי בארח מישר דכל בני עלמא עברין תמן, פיון דמטא לגבייהו שרי לאתחברא תמן, (עד כאן סתרי תורה)

רבי אלעזר אמר והוא מסבות מתהפך. הקדוש ברוך הוא מסבב סבובין ואייתי עובדין בעלמא לאתקיימא, ולבתר דחשיבו בני נשא דיתקיימון אנון עובדין, קודשא בריך הוא מהפך לון לאנון עובדין מכמה דהוו בקדמיתא. בתחבולותיו. בתחבולתו פתיב פהאי אומנא דעביד מאנין דחרסא. בעוד דההיא טיקלא אסתחרת קמיה. חשיב למעבד פגוונא דא עביד. חשיב למעבד פגוונא אחרא עביד. מהפך מאנא דא למאנא דא, בגין דההוא טיקלא אסתחרת קמיה. כך קודשא בריך הוא מהפך עובדוי דאיהו עביד.

דף קי ע"א

בתחבולתו חסר יו"ד, ומאן איהו, דא בי דינא לתתא דאיהו טקלא דאסתחרת קמיה, ועל דא מהפך מאנין ממאנא דא למאנא אחרא. וכל דא כפי פעלם דבני נשא, אי מטיבין בני נשא עובדיהון, ההוא טקלא דסחרא אסתרת לון לימינא, וכדין אתעבידו עובדין בעלמא לאוטבא לון כדקא יאות. וטיקלא אסתרת תדיר ולא שכיד בההוא סטרא דימינא ועלמא מתגלגלא ביה. אתו בני נשא לאבאשא, (דף קי ע"א) תחבולתו דאסחר תדיר והוה קיימא באסחרותא דימינא, קודשא בריך הוא אסחר ליה בסטרא דשמאלא ומהפך מסבות ומאנין דהוו בקדמיתא לההוא סטר שמאלא.

וכדין טקלא אסחרא ואתעבידו עובדין בעלמא לאבאשא לון לבני נשא. וטקלא אסחר לההוא סטרא עד דבני נשא תייבין לאוטבא עובדיהון. וטקלא קיימא בעובדין דבני נשא. ועל דא בתחבולתו לפעלם, ולא קיימא תדיר.

תא חזי, קודשא בריך הוא גרם סבובין ועובדין בעלמא בגין למעבד כלא כדקא יאות. וכלא נפקא מעקרא ושרשא דלעילא. אקריב אברהם לגביה, נפק מניה ישמעאל דלא הוה אברהם גזיר כד נפק מניה, בגין דאיהו לתתא ולא אשתלים באת קיימא קדישא.

לבתר קודשא בריך הוא סבב סבובין בתחבולותיו ואתגזר אברהם ועאל בברית ואשתלים בשמיה ואקרי אברהם, וה' (צו א) עלאה אעטרת ליה ברזא דמים (לא א) מרוח. פיון דרזא (דברי הימים א) אשתלים ואתגזר, נפק מניה יצחק והוה זרעא קדישא ואתקשר לעילא ברזא דאש ממים, ועל דא פתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיד שורק כלה זרע אמת. ולא אתקשר בההוא סטרא אחרא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, לוט נפקו מניה ומבנתיה תרין אומין מתפרשן, ואתקשרו בההוא סטרא דאתחזי לון, ועל דא קודשא בריך הוא מסבב (דף קי ע"ב) סבובין ומגלגל גלגולין בעלמא דיתעביד כלא כדקא יאות ויתקשר כלא באתריה.

תא חזי, יאות הוה ללוט דקודשא בריך הוא יפיק מניה (ומבנתיה) ומאתתיה תרין אומין אלין, אלא בגין לאתקשרא באתרייהו דאתחזי להו. ואתעבידו מגו יינא, וההוא יינא אנדמן להון במערתא ההיא ליליא, ודא הוא רזא דאתעבידו כמה דאת אמר וישת מן היין וישכר והא אתמר ואוקמוה.

תא חזי, מואב ועמון אנון קראן לון שמאן, מואב מאב. רבי יוסי אמר בכירה בחציפו אמרה מואב, מאבא הוא. והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי. בצניעו אמרה בן עמי. בר עמי, ולא אמרה ממאן הוה. תא חזי, בקדמיתא פתיב ולא ידע בשכבה ובקומה בוא"ו ונקוד על וא"ו, בגין דסיועא דעילא הוה אשתכח בההוא עובדא דזמין מלפא משיחא לנפקא מניה, ובגין כך אשתלים הכא בוא"ו. ובאחרא פתיב ובקמה חסר וי"ו, בגין דלא נפק מינה חולקא לקודשא בריך הוא כהאי אחרא, ועל דא פתיב בהאי אחרא קשישא ובקומה בוא"ו מלא ונקוד עלה.

דף קיא ע"א

רבי שמעון אמר, לא ידע דזמין קודשא בריך הוא לאוקמא מינה דוד מלפא ושלמה וכל שאר מלכין ומלפא משיחא. תו ובקומה, דכתיב ברות (רות ג) ותקם בטרם יפיר איש את רעהו וגו'. ובההוא יומא הוה לה קימה ודאי (דף קיא ע"א) אתחבר עמה בעז להקים שם המת על נחלתו, ואתקם מנה כל הני מלכין וכל עלויא דישראל. ולא ידע בשכבה דכתיב ותשכב מרגלותיו עד הבקר. ובקומה דכתיב ותקם בטרם יפיר איש את רעהו וגו'. בגין כך ובקומה נקוד וא"ו.

תא חזי, (קה ע"א) ענותנותא דאברהם דהא אפילו בקדמיתא פד בעא קודשא בריך הוא למעבד דינא בסדום לא בעא מניה רחמי על לוט (דהא), לבתר דכתיב וידא והנה עלה קיטר הארץ פקיטר הכבשן לא תבע עליה דלוט ולא אמר עליה לקודשא בריך הוא כלום, אופי הכי קודשא בריך הוא לא אמר ליה מידי, בגין דלא יחשב אברהם דקודשא בריך הוא גרע מזכותיה כלום.

ואי תימא דאברהם לא הוה חשיב ליה ללוט בלביה כלום, הא מסר נפשיה למיתה לאגחא קרבא בחמשה מלכין תקיפין, כמא דאת אמר, (בראשית יד) וישמע אברם פי נשבה אחיו וגו'. וכתיב ויחלק עליהם לילה. וכתיב וישב את כל הרכש וגם את לוט אחיו ורכשו חשיב וגו'. אבל ברחימותא דרחים לקודשא בריך הוא וחמא עובדוי דלוט דלא כשרן כדקא יאות, לא בעא אברהם דבגיניה ישבוק קודשא בריך הוא כלום מדיליה, ובגיני כך לא תבע עליה רחמי לא בקדמיתא ולא בסופא:

דף קיא ע"ב

ויסע משם אברהם ארצה הנגב. כל מטלנוי הווי לסטרא דדרומא (דף קיא ע"ב)
תיר מסטרא אחרא, בגין דהא בחכמתא עבד לאתדבקה בדרומא:

ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא. תנינן (כיון) לא ליבעי ליה לבר נש
לסמכא על ניסא, ואי קודשא בריך הוא ארחיש ניסא לבר נש, לא אית ליה
לסמכא (תדיר) על ניסא זמנא אחרא. בגין דלאו בכל שעתא ושעתא אתרחיש ניסא.

ואי ייעול בר נש גרמיה באתר דנוקא אשתכח לעינא, הא פקע כל זכותיה דעבד
בקדמיתא ואוקמוה. כמא דאת אמר, (בראשית לב) קטונתי מפל החסדים ומפל האמת
וגו'. ואברהם כיון דסליק ממצרים ואשתזיב זמנא חדא, השתא אמאי אעיל גרמיה
בצערא בקדמיתא ואמר אחותי היא.

אלא אברהם לא סמיה על גרמיה כלום, וחמא שכנינתא תדיר בדיורה דשרה ולא
אעדי מתמן, ובגין דהות תמן, אסמיה אברהם ואמר אחותי היא כמה דכתיב (משלי ז)
אמר לחכמה אחותי את. ובגין כך אמר אחותי היא (ס"א את):

ויבא אלהים אל אבימלך וגו'. וכי קודשא בריך הוא אתא לגבייהו דרשיעיא כמה
דכתיב, (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם. (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן. אלא
ההוא ממנא שליחא דאתפקדא עלייהו הוה, בגין דכלהו כד עבדי שליחותא נטלי
שמא דא, ומסטרא דדינא קא אתיין. ועל דא ויבא אלהים אל אבימלך בחלום
הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה אשר לקחת וגו'.

דף קיב ע"א

רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יב) שפת אמת וגו'. שפת אמת תפון לעד. דא
אברהם, דכל מלוי בקדמיתא ובסופא הווי באמת. ועד ארגיעה לשון שקר. דא
אבימלך. באברהם נאמר ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחותי היא. דא בקדמיתא,
דאמר בגין שכנינתא דהות עמה דשרה אחותי היא, ואברהם בחכמתא עבד. מאי
טעמא (דף קיב ע"א) בגין דאברהם מסטרא דימינא איהו, אמר אחותי היא, ורזא
כמא דאת אמר, (שיר השירים ה) אחותי רעיתי יונתי תמתי. ועל דא אברהם קרא לה
תדיר אחותי, בגין דאתדבק בהדה, ולא יתעדון (ויקרא קב דא מן דא לעלמין).

לסוף מה פתיב וגם אמנה אחותי בת אבי היא אף לא בת אמי. וכי הכי הוה.
אלא כלא בגין שכנינתא קאמר, אחותי היא בקדמיתא, דכתיב אמר לחכמה אחותי
את. ולבתר וגם אמנה. מאי וגם. לאתוספא על מה דקאמר בקדמיתא. אחותי בת
אבי היא. ברתיה דחכמה עלאה, ובגין כך אתקרי אחותי ואתקרי חכמה. אף לא בת

אמי. מאתר דשירותא דכלא סתימא עלאה. ועל דא ותהי לי לאשה באחיה
בחיבתא דכתיב, (שיר השירים ב) וימינו תחבקני וכלא רזא דחכמתא איהו.

תא חזי, בקדמיתא פד נחתו למצרים הכי קאמר בגין לאתדבקה בגו מהימנותא,
וקרא לה אחותי, בגין דלא יטעון גו אנון דרגין דלבר. אוף הכא אחותי, בגין דלא
אתעדי מגו מהימנותא פדקא יאות. דהא אבימלך וכל אנון יתבי ארעא הוו אזלי
בתר פולחנא נוכראה, ואיהו אתדבק גו מהימנותא, ובגין כף עאל לתמן ואמר
אחותי, מה אחות לא אתפרש מאחא לעלמין אוף הכא. דהא אתתא יכילת
לאתפרשא אבל אחות לא אתפרש, דהא תרין אחין לא יכלין לאתפרשא לעלמין
ולעלמי עלמין.

ובגין כף אמר אברהם אחותי היא, דהא פלהון הוו להוטין גו טהרי פכביא ומזלי
ופלחי לון, ואברהם הוה מתדבק גו מהימנותא ואמר אחותי דלא נתפרש לעלמין.
וסימניה (ויקרא כא) ולאחותו הפתולה דאתמר לכהן, אתרא דאברהם שריא ביה.

דף קיב ע"ב

פתיב, (דברים י) את יי אלהיך תירא אותו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע. האי
קרא אוקמוה. אבל תא חזי, ליי אלהיך תירא לא פתיב, אלא את (דף קיב ע"ב) יי,
מאי את, דא דרגא קדמאה אתר דחלא דקודשא בריך הוא, ובגין כף פתיב תירא,
דתמן בעי בר נש לדחלא קמי מאריה (קודשא בריך הוא) בגין דאיהו (בי) דינא.

ואותו תעבד. דא דרגא עלאה דקיימא על האי דרגא תתאה, ולא מתפרשא
לעלמין, את ואותו, דא בדא דבקין ולא אתפרשן. מאי ואותו. דא אתר ברית
קדישא אות לעלמין. דהא פולחנא לא שריא באת ולא או איהו למפלח אלא למדחל,
אבל פולחנא איהו (קטו א) לעילא, ובגין כף ואותו תעבד.

ובו תדבק. באתר דאיהו דבקותא לאתדבקה דאיהו גופא דשרי באמצעיתא.
ובשמו תשבע אתר שביעאה דדרגין. וסימניה (ירמיה ל) ואת דוד מלכם אשר אקים
להם. בגין כף אתדבק אברהם במהימנותא פד נחת למצרים וכד אזל לארעא
דפלתים. לבר נש דבעא לנחתא גו גובא עמיקא. דחיל דלא יכיל לסלקא מגו
גובא, מה עבד קשר חד קשרא דחבל לעילא מן גובא, אמר הואיל דקשירנא
קשרא דא מכאן ולהלאה איעול תמן. כף אברהם בשעתא דבעא לנחתא למצרים.
עד לא ייחות תמן קשר קשרא דמהימנותא בקדמיתא לאתתקפא ביה, ולבתר נחת.

אוף הכי נמי פד עאל לארעא דפלתים. בגין כף (משלי יב) שפת אמת תפון
לעד. ועד ארגיעה לשון שקר, דא אבימלך דאמר בתום לבבי ובנקיון כפי. וכד
אהדרו ליה מה פתיב גם אנכי ידעתי פי בתם לבבך עשית זאת, ולא פתיב נקיון
כפיים:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועתה השב אשת האיש פי נביא הוא. רבי יהודה פתח ואמר (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמר וגו'. חסידו פתיב חד, ודא אברהם דקודשא בריה הוא נטיר ליה תדיר ולא אעדי נטירו מניה לעלמין. ומה דאמר רגלי, דא אתתיה, דקודשא בריה הוא שדר שכניתיה עמה ונטר לה תדיר.

דבר אחר רגלי חסידיו ישמר. חד, דא אברהם דקודשא בריה הוא אזיל עמיה תדיר בגין דלא ייכלון לנזקא ליה. ורשעים בחשף ידמו. אלין אנון מלכין דקטל קודשא בריה הוא בההוא ליליא דרדף בתרייהו.

הדא הוא דכתיב בחשף ידמו, דא ליליא דאתקשר בחשוכא וקטל לון, ואברהם רדיף ולייליא קטיל לון, הדא הוא דכתיב ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכסם. ויחלק עליהם לילה, דא קודשא בריה הוא דפליג רחמי מן דינא בגין למעבד נוקמין לאברהם, ובגין כך ורשעים בחשף ידמו. ויכסם, ויכוס מבעי ליה. אלא דא קודשא בריה הוא. פי לא בכח יגבר איש. דאיהו ואליעזר הווי בלחודייהו.

רבי יצחק אמר והא תנינן באתר דנזקא שכיה לא יסמך בר נש על ניסא, ולא הוה אתר דנזקא אשתכח פהאי דאברהם אזיל בתר חמשה מלכין למרדף בתרייהו ולאגחא קרבא.

אמר רבי יהודה כד אזיל אברהם להאי לא אזל לאגחא קרבא, ולא סמך על ניסא, אלא צערא דלוט אפקיה מביתיה, ונטיל ממונא למפרק ליה, ואי לאו דימות בהדיה גו שביה. כיון דנפק חמא שכנינתא דנהרא קמיה וכמה חילין סחרניה, בההיא שעתיא רדף בתרייהו, וקודשא בריה הוא קטיל לון, הדא הוא דכתיב ורשעים בחשף ידמו.

רבי שמעון אמר רזא איהו, רגלי חסידו ישמר, דא אברהם. וכד נפק אשתתף יצחק בהדיה ונפלו קמיה, ואי לאו דאשתתף יצחק בהדיה דאברהם לא אשתציאו הדא הוא דכתיב ורשעים בחשף ידמו. פי לא בכח יגבר איש. אף על גב דחילא אשתכח תדיר בימינא, אי לא הוה בסטרא דשמאלא לא אתדחיין קמיה.

דבר אחר רגלי חסידו ישמר, בשעתא דבר נש רחים ליה לקודשא בריה הוא. קודשא בריה הוא רחים ליה בכל מה דאיהו עביד ונטיר ארחוי כמא דאת אמר (תהלים קכא) "ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם".

דף קיג ע"א

תא חזי, כמה חביבותיה דאברהם לגבי קודשא בריה הוא, דבכל אתר דהוה אזיל לא הוה חיים על דיליה כלום, (דף קיג ע"א) אלא בגין לאתדבקא ביה בקודשא בריה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הוא, ובגין כך רגלי חסידיו ישמר. ודא היא אתתיה, דכתיב ואבימלך לא קרב אליה. וכתיב כי על פן לא נתתיך לנגע אליה.

בפרעה מה פתיב, (בראשית יב) וינגע יי את פרעה וגו' על דבר. איהי אמרה וקודשא בריך הוא הוה מחי, ובגין כך רגלי חסידיו ישמר. ורשעים בחשך ידמו, אלן פרעה ואבימלך, דקודשא בריך הוא עבד בהו דינין בליליא. כי לא בכח גבר איש. מאן איש, דא אברהם, דכתיב ועתה השב אשת האיש וגו':

ויי פקד את שרה כאשר אמר וגו'. רבי חייא פתח ואמר (זכריה ג) ויראני את יהושע הפהן הגדול עומד לפני מלאך יי והשטן עומד על ימינו לשטנו. האי קרא אית לאסתכלא ביה. ויראני את יהושע הפהן הגדול דא יהושע בן יהוצדק. עומד לפני מלאך יי, מאן מלאך יי, דא אתר צורא (ס"א דנשמתין דצדיקיא צרירן) דנשמתיה דצדיק צרירא ביה, וכל אנון נשמתין דצדיקיא קיימין תמן, ודא הוא מלאך יי.

מדרש הנעלם ויי פקד את שרה כאשר אמר. רבי יוחנן פתח בהאי קרא (שיר השירים ז) ראשך עליך כפרמל ודלת ראשך כארגמן מלך אסור ברהטים. עשה קודשא בריך הוא שלטונים למעלה ושלטונים למטה. כשנותן קודשא בריך הוא מעלה לשרים של מעלה נוטלים מעלה המלכים של מטה. נתן מעלה לשרו של בבל, נטל מעלה נבוכדנצר הרשע דכתיב ביה (דניאל ב) אנת הוא ראשה די דהבא, והיו כל העולם משועבדים תחת ידו ובנו ובן בנו, הדא הוא דכתיב ראשך עליך כפרמל, זהו נבוכדנצר, הדא הוא דכתיב, (דניאל ד) תחתיה תטלל חיות ברא. ודלת ראשך כארגמן, זהו בלשצר דאמר (דניאל ה) ארגונוא ילבש. מלך אסור ברהטים, זהו אויל מרודך שהיה אסור עד שמת אביו נבוכדנצר ומלך תחתיו.

אמר רבי יהודה למאי אתא האי טעם בשיר השירים. אלא אמר רבי יהודה שבעה דברים נבראו קודם שנברא העולם, ואלו הן וכו', כסא הכבוד שנאמר (תהלים צג) נכון כסאך מאז מעולם אתה וכתיב, (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון. שהוא היה ראש הנקדם לכל, ונטל הקדוש ברוך הוא את הנשמה הטהורה מכסא הכבוד להיות מאירה לגוף, הדא הוא דכתיב ראשך עליך כפרמל, זהו כסא הכבוד שהוא ראש על הכל. ודלת ראשך כארגמן, זו היא הנשמה הנטלת ממנו. מלך אסור ברהטים, זהו הגוף שהוא אסור בקבר וכלה בעפר ולא נשאר ממנו אלא כמלא תרוד רקב. וממנו יבנה כל הגוף. וכשפוקד הקדוש ברוך הוא את הגוף הוא אומר לארץ שתפליט אותו לחוץ דכתיב (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל. אמר רבי יוחנן המתים שבארץ הם חיים תחלה הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) יחיו מתיה, נבלתי יקומון אלו שבחוצה לארץ. הקיצו ורננו שוכני עפר, אלו המתים שבמדבר. דאמר רבי יוחנן למה מת משה בחוצה לארץ. להראות לכל באי עולם, פשם שעתידי הקדוש ברוך הוא להחיות למשה כך עתיד להחיות לדורו (למה) שהם קבלו התורה. (דאמר רבי יוחנן) ועליהם נאמר (ירמיה ב) זכרתי לך חסד נעוריהך אהבת כלולותיהך לכתך

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אחרי במדבר בארץ לא זרועה. דבר אחר הקיצו ורגנו שוכני עפר, אלו הם האבות. והמתים בחוצה לארץ יבנה גופם ומתגלגלים תחת הארץ עד ארץ ישראל ושם יקבלו נשמתם ולא בחוצה לארץ, הדין הוא דכתיב, (יחזקאל לו) לכן הנבא ואמרת אליהם הנה אנכי פותח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל. מה כתיב אחריו ונתתי רוחי בכם וחייתם.

רבי פנחס אמר הנשמה נטלה מפסא הכבוד שהוא הראש כדקאמר (שיר השירים ז) ראשך עליו כפרמל. ודלת ראשך כארגמן זו היא הנשמה שהיא דלת הראש. מלך אסור ברהטים, הוא הגוף שהוא אסור בקברים. זהו הגוף וזהו שרה וזהו מלך. וקודשא בריך הוא פוקדה למועד אשר דבר אלו הדין הוא דכתיב ויפקד את שרה כאשר אמר. פוקד את הגוף לזמן הידוע שבו יפקוד הצדיקים.

אמר רבי פנחס עתיד הקדוש ברוך הוא ליפות לגוף הצדיקים לעתיד לבא כיופי של אדם הראשון כשנכנס לגן עדן, שנאמר (ישעיה נח) ונתחך יי תמיד וגו' והיית כגן רוה. אמר רבי לוי הנשמה בעודה במעלתה ניוזנת באור של מעלה ומתלבשת בו, וכשתכנס (ונשתרש) לגוף לעתיד לבא באותו האור ממש תכנס, ואזי הגוף יאיר כזוהר הרקיע הדין הוא דכתיב, (דניאל יב) והמשכילים יזיירו כזוהר הרקיע, וישיגו בני אדם דעה שלימה שנאמר (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את יי. מנא לן הא, ממה דכתיב ונתחך יי תמיד והשביע בצחצחות נפשך. זה אור של מעלה.

ועצמותיה יחליץ זה פקידת הגוף. והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. זהו דעת הבורא יתברך, ואזי ידעו הבריות שהנשמה הנכנסת בהם שהיא נשמת החיים נשמת התענוגים שהיא קבלה תענוגים מלמעלה ומעצנת לגוף והכל תמהים בה ואומרים (שיר השירים ז) מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים. זו היא הנשמה לעתיד לבא.

אמר רבי יהודה תא חזי, שפך הוא דכתיב, (שיר השירים ז) מלך אסור ברהטים. וכתיב בתריה מה יפית ומה נעמת. ואמר רבי יהודה באותו זמן עתיד הקדוש ברוך הוא לשמח עולמו ולשמח בבריותיו שנאמר (תהלים קד) ישמח יי במעשיו. ואזי יהיה שחוק בעולם מה שאין עכשיו, דכתיב, (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פיני וגו'. הדין הוא דכתיב ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים. שאזי עתידים בני אדם לומר שירה שהוא עת שחוק. רבי אבא אמר היום שישמח הקדוש ברוך הוא עם בריותיו לא היתה שמחה כמותה מיום שנברא העולם, והצדיקים הנשארים בירושלים לא ישובו עוד לעפרם דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלים קדוש יאמר לו. הנוותר בציון ובירושלים דייקא.

אמר רבי אחא אם פן זעירין אנו, אלא כל אנון דאשתארו בארעא קדישא דישאל דישאל דינא דלהון בירושלים וכציון לכל דבר. מלמד דכל ארץ ישראל בכלל ירושלים היא, ממשמע דכתיב, (ויקרא יט) וכי תבאו אל הארץ הכל בכלל. רבי יהודה ברבי אלעזר שאל לרבי תזקינה, אמר לו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מתים שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיותם, למה לא יהיב נשמתהון באתר דאתקברו תמן וייתון לאחייא בארעא דישׂראל. אמר לו נשבע הקדוש ברוך הוא לבנות ירושלים ושללא תהרס לעולמים, דאמר רבי ירמיה עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש עולמו ולבנות ירושלים ולהורידה בנויה מלמעלה (ס"א בנין) בגין שלא יהרס, ונשבע שלא תגלה עוד פנסת ישׂראל, ונשבע שלא יהרס בגין ירושלים, שנאמר (ישעיה סב) לא יאמר לך עוד עזובה ולא רצף לא יאמר עוד שממה.

ובכל מקום שאתה מוצא לא לא, היא שבועה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ט) ולא יפרת כל בשר עוד ממי המבול ולא יהיה עוד מבול וגו' וכתיב, (ישעיה נד) אשר נשבעתי מעבר מי נח. מכאן שלא לא, שבועה. ומן לאו אתה שומע הן. ועתיד הקדוש ברוך הוא לקיים עולמו קיים שלא תגלה פנסת ישׂראל ולא תהרס בגין בית המקדש, לפיכך אין מקבלין נשמתן אלא במקום קיים לעולמים, כדי שתהיה הנשמה קיימת בגוף לעולמים, ודא הוא דכתיב הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו וגו'.

אמר רבי חזקיה מהכא (מקרא הוא) הוא קדוש ירושלים קדוש הנותר בה קדוש. הוא קדוש, דכתיב, (ישעיה ו) קדוש יי צבאות. וכתיב, (הושע יא) בקרבך קדוש. ירושלים קדוש, דכתיב, (קהלת ח) וממקום קדוש יהלכו. הנותר בה קדוש, דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו. מה קדוש הראשון קיים אף הנשאר קדוש קיים.

אמר רבי יצחק מאי דכתיב, (זכריה ח) עוד ישובו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים. מאי טיבותא דא (כדי) למיזל פדין דכתיב ואיש משענתו בידו. אלא אמר רבי יצחק (קלה א) עתידים הצדיקים לעתיד לבא להחיות מתים פאלישע הנביא, דכתיב, (מלכים ב ד) וקח משענתי בידך ולך. וכתיב ושמת משענתי על פני הנער. אמר ליה קודשא בריך הוא דבר שעתידים לעשות הצדיקים לעתיד לבא אתה רוצה עכשיו לעשות, מה פתיב וישם את המשענת על פני הנער ואין קול ואין עונה ואין קשב. אבל הצדיקים לעתיד לבא עלה בידם הבטחה זו, דכתיב, (זכריה י) ואיש משענתו בידו כדי להחיות בו את המתים (מה מתים אותם) מהגרים שנתגירו מאומות העולם דכתיב בהו (ישעיה סה) כי הנער בן מאה שנה ימות והחוטא בן מאה שנה יקולל. אמר רבי יצחק סופיה דקרא מוכיח דכתיב מרוב ימים.

דבר אחר ותאמר שרה צחוק עשה לי אלהים. כתיב, (ישעיה סו) שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה. אמר רבי יהודה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם, כאותה שמחה שעתידי לשמוח עם הצדיקים לעתיד לבוא. וכל אחד ואחד מראה באצבע ואומר (ישעיה כה) הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה יי קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. וכתיב, (ישעיה יב) זמרו יי כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ.

רבי יוחנן אמר לא חזינו מאן דפריש האי מלה פדוד מלכא דאמר (תהלים קד) תסתיר פניך ביהלון וגו'. מכאן שאין הקדוש ברוך הוא עושה רעה לשום אדם, אלא כשאינו משגיח בו הוא כלה מאליה, דכתיב תסתיר פניך ביהלון תוסף רוחם יגועו וגו'. ואחר כך (תהלים קד) תשלח רוחך

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

בְּרֵאוֹן וּגו'. וְאַחַר כֵּן (תְּהִלִּים קֹד) יְהִי כְבוֹד יי לְעוֹלָם יִשְׁמַח יי בְּמַעֲשָׂיו. וְאֵזִי הַשְּׁחוֹק בְּעוֹלָם דְּכֹתִיב, (תְּהִלִּים קֹכו) אֵז יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינּוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה. הִדָּא הוּא דְכֹתִיב וּתְאֵמֵר שְׂרָה צְחֻק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים לְשׁוֹמֹחַ בִּישׁוּעָתוֹ.

רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר תָּא חֲזִי, עַד שֶׁהִגּוּף עוֹמֵד בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא חֹסֵר מִן הַתְּשֻׁלוֹם, לְאַחַר שֶׁהוּא צְדִיק וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי יוֹשֵׁר וּמֵת בְּיֹשֶׁרוֹ, נִקְרָא שְׂרָה בְּתִשְׁלוֹמוֹ, הַגִּיעַ לְתַחֲיִית הַמֵּתִים הוּא שְׂרָה, כְּדִי שְׁלֵא יֵאמְרוּ שְׂאֵחֵר הוּא שֶׁהִחְיָה קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְאַחַר שֶׁהוּא חִי, וְשִׁמַּח עִם הַשְּׂכִינָה וּמַעֲבִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַיְגוֹן מִן הָעוֹלָם דְּכֹתִיב, (יִשְׁעִיהַ כֹּה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצַח וּמָחָה יי אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל כָּל פָּנִים וּגו'. אֵזִי נִקְרָא יְצַחֵק, בְּשִׁבִיל הַצְּחוֹק וְהַשְּׂמִחָה שֶׁיִּהְיֶה לְצְדִיקִים לְעֵתִיד לְבָא.

סדר הלימוד ליום יא חשוון [יום 41 בשנה]

רבי יהודה אתא להווא אתר דכפר חנו, שדרו ליה תקרובתא כל בני מאתא, עאל לגביה רבי אבא, אמר ליה אימתי ליזיל מר, אמר ליה אפרע מה דיתבו לי בני מאתא ואיזיל, אמר ליה לא ליחוש מר להאי תקרובתא לאורייתא הוא דעבדו, ולא יקבלו מנף כלום, אמר ליה ולא מקבלי מלי דאורייתא, אמר אין. אתו כל בני מאתא. אמר ליה רבי יהודה פלהון מארי מתיבתא, אמר ליה, ואי אית מאן דלא יאות למיתב הכא ליקום וליזיל. קם רבי אבא ואבדיל מנייהו עשרה די יקבלון מניה, אמר להו יתיבו בהדי גברא רבא דנא, ואנא ואנון נקבל למחר ונתיב עמיה. אזלו. ואנון עשרה דאשתארו עמיה יתיבו (אנון עשרה) ולא אמר כלום, אמרו ליה אי רעותיה דמר נקבל אפי שכינתא. אמר להו והא רבי אבא לית הכא, שדרו בהדיה ואתא.

פתח ואמר ויי פקד את שרה כאשר אמר. מאי שנויא הוה הכא, הוה ליה למימר ויי זכר את שרה כמה דאמר (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל. דאין פקידה אלא על מה דהוה בקדמיתא. אלא בקדמיתא הוה, דכתיב טוב אשוב אליך כעת חיה, ועל אותו ענין נאמר שפקד עכשיו, משמע דכתיב כאשר אמר, דאלמלא לא נאמר כאשר אמר לימא זכירה, אבל פקד ההיא מלה דאמר למועד אשוב אליך.

לבתר אמר הכי, האי צדיק דזכי למיסק להווא יקר עלאה, דיוקניה מתפתח בכרסי יק ריה, וכן לכל צדיק וצדיק דיוקניה לעילא פד הוה לתתא לאבטחא לההיא נשמתא קדישא. והיינו דאמר רבי יוחנן, מאי דכתיב, (חבקוק ג) שמש ירח עמד ובלה, דוהרן גופא ונשמתא דקיימין באדרא קדישא עלאה דלעילא פדיוקנא דהוה קאים בארעא, וההיא דיוקנא (ס"א מזונה) ממזונה הנאת נשמתא, וההיא עתידה לאתלבש בהאי גרמא דאשתאר בארעא, וארעא מתעבר מניה וטפל טיניה לברא, ודא הוא דאתקרי קדושה. וכד קיימא דיוקנא ההיא דלעילא, אתא בכל ירחא לסגדא קמי מלכא קדישא בריך הוא דכתיב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו. והוא מבשר ליה ואמר למועד אשוב אליך, להווא זמן דעתיד לאחיא מיתא עד דאתפקדת להווא זמנא כמה דאתבשר הדא הוא דכתיב ויי פקד את שרה כאשר אמר. וההוא יומא דחדי קודשא בריך הוא בעובדוי הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) ישמח יי במעשיו. אמר ליה רבי אבא נימא לן מר על פרשתא לבתר, אמר יאות לכוון למפתח פרשתא דא. פתח ואמר ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם וגו' ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת וגו'. הכא אית לאסתכלא האי אומנא דאפיק כספא ממקורא דארעא, מאי עבד. בקדמיתא מעייל ליה בנור דליק עד דנפיק מניה כל וזהמא דארעא, והא אשתארת כספא אבל לא כספא שלימתא, לבתר מאי עביד, מעייל ליה בנורא פדבקדמיתא ומפיק מניה סטייפי כמא דאת אמר, (משלי כה) הגו סיגים מפספ וגו' וכדין הוא כספא שלימתא בלא ערבוביא.

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כך הקדוש ברוך הוא מעייל האי גופא תחות ארעא עד דמתרקב כוליה ונפיק מניה כל זוהמא בישא, ואשתאר ההוא תרווד רקב ואתבני גופא מניה, ועד כען הוא גופא לא שלים.
לבתר ההוא יומא רבא דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע ליי לא יום ולא לילה, מתטמרן כלהו בעפרא כדבקדמיתא מן קדם דחילו ותקיפו דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ב) ובאו במערות צרים ובמחלות עפר מפני פחד יי ומחדר גאוונו וגו'. ונפיק נשמתיהו ומתעפל ההוא תרווד רקב ואשתאר גופא דאתבני תמן (נ"א נהורא) דיליה פנהורא דשמשא וכזהרא דרקיעא דכתיב, (דניאל יב) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע וגו'. וכדין כספא שלים, גופא שלימא בלא ערבוביא אחרניתא. (מכאן עד סוף מדרש הנעלם בדף קיח אינו נמצא בז"ג רק בז"ק)

דאמר רבי יעקב גופא דנהיר ירמי קודשא בריך הוא מלעילא דכתיב, (ישעיה כו) פי טל אורות טלף. וכתיב (ישעיה כב) הנה יי מטלטלף וגו'. וכדין יתקרון קדישין עלאין דכתיב, (ישעיה ד) קדוש יאמר לו. ודא הוא דאתקרי תחית המתים דבתרייתא, ודא הוא (כספא שלים גופא שלימא) (נ"א נסיונא) בתרייתא ולא יטעמון עוד טעמא דמותא דכתיב בי נשבעתי נאם יי כי יען אשר עשית וגו' כי ברך אברכה וגו'. ובההוא זמנא מצלו צדיקיא דלא יתנסון בדא יתיר.

מה כתיב וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל וגו'. אלן שאר חייבי עלמא דאתקרון אילים כמא דאת אמר, (ישעיה ס) אילי נביות ישרתונך ומתרגמינן רברבי נביות. אחר נאחו בסבך וגו' כמא דאת אמר, (תהלים עה) וכל קרני רשעים אגדע. (וישלח אברהם וגו) וילף אברהם ויקח את האיל וגו'. דאנן מזומנין לאתנסאה בכל נסיונא בישא, וישתארון הצדיקים לעלמא דאתי כמלאכין עלאין קדישין ליחדא שמיה, ובגין כך כתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד וגו'. אמר ליה (נ"א אמר לון) רבי יהודה מכאן ולהלאה אצלחו פתחא. עאל יומא אחרא עאלו קמיה כל בני מתא, אמרו ליה לימא לן מר מלייא דאורייתא בפרשתא דקרינן בה יומא דשפתא ויי פקד את שרה. קם ביני עמודי, פתח ואמר ויי פקד את שרה וגו'. שלש מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא ולא מסרם לא ביד מלאך ולא ביד שרף. מפתח של חיה ושל גשמים ושל תחית המתים. בא אליהו ונטל השנים של גשמים ושל תחית המתים. ואמר רבי יוחנן לא נמסר ביד אליהו אלא אחת. דאמר רבי יוחנן כשבקש אליהו להחיות בן הצרפית אמר ליה קודשא בריך הוא, לא יאות לך למיסב בידך שתי מפתחות, אלא תן לי מפתח הגשמים ותחיה המת. והיינו דכתיב, (מלכים א יח) לך הראה אל אחאב וגו' ואתנה מטר. לא אמר ותן מטר אלא ואתנה.

והא אלישע הווי ליה. אין. לקיים פי שנים ברוחו של אליהו, אלא שלשתם לא מסרם הקדוש ברוך הוא ביד שליח, דאמר רבי סימון בא וראה כחו של הקדוש ברוך הוא, בפעם אחת מחיה מתים ומוריד שאול ויעל, מזריח מאורות ומוריד גשמים, מצמיח חציר, מדשן יבולים, פוקד עקרות, גותן פרנסות, עוזר דלים, סומך גופלים, זוקף כפופים, מהעדא מלכין ומתקם מלכין, והפל בזמן אחד וברגע אחד ובבת אחת מה שאין שליח לעולם יכול לעשותו.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תניא אמר רבי יוסי כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, אינו צריך לעשות אלא בדבור, דכיון דאמר ממקום קדושתו יהא כף מיד נעשה. בא וראה כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא דכתיב, (תהלים לג) בדבר יי שמים נעשו. דאמר רבי יוחנן (יהודה) מאי דכתיב, (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך וגו’.

אי הכי יקרא סגיא הוא למצראי, דלא דמי מאן דתפש מלכא למאן דתפש הדיוטא. ועוד אין לך אומה מזוהמת בכל טומאה כמו המצרים דכתיב בהו (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם וגו’ שהם חשודים על משכב זכור, והם באים מחם שעשה מה שעשה לאבי וקלל אותו ולכנען בנו. וכי לא היה להקדוש ברוך הוא מלאך או שליח לשגר לעשות נקמה במצרים כמו שעשה באשור שהיה בנו של שם דכתיב, (בראשית י) ובני שם עילם ואשור. ושם היה כהן גדול ונתברך שנאמר (בראשית ט) ברוך יי אלהי שם. והיה לשם הגדולה והברכה על אחיו. וכתיב בם (ישעיה לו) ויצא מלאך יי ויכה במחנה אשור. ועל ידי שליח נעשה, כל שכן המצרים שהם מזוהמים יותר מכל אומה, ואמר אני ולא מלאך. אלא אמר רבי יהודה מכאן למדנו כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא ומעלתו שהוא גבוה על הכל. אמר הקדוש ברוך הוא אומה זו של מצרים מזוהמת ומטונפת, ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרף, דבר קדוש בין רשעים ארורים מטונפים, אלא אני עושה מה שאין יכול לעשות מלאך ולא שרף ולא שליח. שאני אומר ממקום קדושותי יהא כף ומיד נעשה, מה שאין המלאך יכול לעשותו. אבל הקדוש ברוך הוא, ממקום קדושתו אומר יהא כף ומיד נעשה מה שהוא רוצה לעשות. ולפיכך לא נעשית נקמה זו על ידי מלאך ושליח, בשביל קלון המצרים, ולהראות גדולתו של מקום שלא רצה שיכנסו ביניהם דבר קדוש, ועל הדרך הזה נאמר אני ולא מלאך. אני יכול לעשותו ולא מלאך.

כיוצא בו אמר רבי יהודה מאי דכתיב, (יונה ב) ויאמר יי לדג. וכמה צדיקים וחסידים מישראל שלא דבר עמהם הקדוש ברוך הוא, ובא לדבר עם הדג דבר שאינו מכיר ויודע. אלא אמר רבי יהודה כיון שעלתה תפלתו של יונה לפני הקדוש ברוך הוא, ממקום קדושתו אמר בשביל שיקיא הדג את יונה אל היבשה. למ”ד לדג כמו בשביל, פלומר ויאמר יי בשביל הדג שיקיא את יונה אל היבשה. ממקום קדושתו אמר הקדוש ברוך הוא, יהא כף ומיד נעשה, מה שאין שליח יכול לעשותו.

תניא אמר רבי שמעון מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא, היא, ובעוד שהיא יושבת על המשבר הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד אם ראוי הוא לצאת לעולם (יוצא ו) פותח דלתות בטנה ויוצא, ואם לאו סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אי הכי לא יצא רשע לעולם. אלא הכי תנינן על שלש עבירות נשים מתות וכו’ (אמר רבי שמעון והא) ואמר רבי יצחק למה אשה מפלת פרי בטנה. אלא אמר רבי יצחק הקדוש ברוך הוא רואה אותו העובר שאינו ראוי לצאת לעולם ומקדים להמיתו במעי אמו שנאמר (בראשית ו) הנפילים היו בארץ בימים ההם. הנפלים כתיב בלא יוד ראשונה. ולמה, בשביל שאחרי כן באו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם בזנות וירבו ממזרים בעולם. המה הגבורים אשר מעולם. שאין גבור ועריץ כמו הממזר. אנשי

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

השם, שהכל יכירו לקרותו השם הידוע ממזר, דכיון שרואים מעשיו שהוא פריץ ועריץ וגבור הכל יקראוהו אותו שם. ומה דאמר רבי שמעון הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הילד. אין לך רשע בעולם מאותם הרשעים היוצאים לעולם שאין הקדוש ברוך הוא מעיין בו ורואה אם אותו הגוף נגיה בן צדיק וכשר, או שיציל לאדם מישראל ממיתה משונה, או שיעשה טובה אחת, ובשביל כך הקדוש ברוך הוא מוציא לעולם.

ביומי דרבי יוסי הווי אנון פריצי דהווי משדדי בטוריאי עם פריצי אומות העולם, וכד משכחי בר נש ותפשי ליה לקטליה, הווי אמרין ליה מה שמך, אי הוה יודאי הווי אזלין עמיה ומפקין ליה מן טוריאי, ואי הוה בר נש אחרינא קטלי ליה. (והא) והוה אמר רבי יוסי אתחזון אנון בכל האי למיעל לעלמא דאתי.

תנו רבנן ג' דברים הללו אינן באן לעולם אלא בקולות, קול חיה דכתיב, (בראשית ג) בעצב תלדי בנים וכתיב, (בראשית ל) וישמע אליה אלהים. קול גשמים דכתיב, (תהלים כט) קול יי על המים וכתיב, (מלכים א יח) כי קול המון הגשם. קול תחית המתים דכתיב, (ישעיה מ) קול קורא במדבר. מאי בעי הכא קלא במדברא. אלא אמר רבי זריקא אלן אנון קלייא לאתערא מתי מדבר, ומכאן דהוה הדין לכל העולם. אמר רבי יוחנן הא תנו פשנכנס אדם לקבר נכנס בקולות. כשיקומו בתחית המתים אינו דין שיקומו בקולי קולות. אמר רבי יעקב עתידה בת קול להיות מתפוצצת בבתי קברות ואומרת (ישעיה כ"ו) תקיצו ורננו שוכני עפר, ועתידים לחיות בטל של אור גדול של מעלה דכתיב, (ישעיה כו) כי טל אורות טלך וארץ רפאים תפיל. אכ"ר, (ע"כ מדרש הנעלם).

והשטן עומד על ימינו לשטנו. דא יצר הרע דאיהו משויטט ואזיל בעלמא לנטלא נשמתין ולאפקא רוחין ולמסטי לון לברייתא לעילא ותתא. ודא הוא בשעתא דאטיל ליה נבוכדנצר לאשא עם אנון נביאי השקר, והאי הוה מסטין לעילא בגין דיתוקד עמהון.

דהכי הוא ארחוי דלאו איהו מקטרג אלא בזמנא דספנה ובזמנא דצערא שריא בעלמא, ואית ליה רשו למסטי ולמעבד דינא אפלו בלא דינא כמא דאת אמר, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. מהו לשטנו, דהוה אמר או פלהו ישתזבון או פלהו יתוקדון.

דף קיג ע"ב

דהא בשעתא דאתייהיב רשותא למחבלא לחבלא לא אשתזיב זכאה מן תייביא, ובגין כך בשעתא דדינא שרייא במתא בעי בר נש לערקא עד לא אתפס תמן, דהא מחבלא פיון דשרי הכי נמי עביד לזכאה כחייבא. וכל שכן דהווי תלתייהון כחד. והוה תבע דיתוקדון פלהו או ישתזבון פלהו. בגין דכד אתעביד (דף קיג ע"ב) ניסא לא אתעביד פלגו ניסא ופלגו דינא, אלא פלא כחדא, או ניסא או דינא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר לו רבי יוסי, ולא, והא בזמנא דבקע קודשא בריה הוא ימא לישראל הוה קרע ימא לאלין ואזלין ביבשתא, ומיאי הוו תבין מסטרא אחרא וטבעין לאלין ומתין, ואשתכח ניסא הכא ודינא הכא כלא כחדא.

אמר ליה ודא הוא דקשיא קמיה, דכד קודשא בריה הוא עביד דינא וניסא כחדא, לאו באתר חד ולא בביתא חדא (דאשתכח כלא כחדא), ואי אתעביד קשיא קמיה, דהא לעילא לא אתעביד כלא אלא בשלימו כחדא או ניסא או דינא באתר חד ולא בפלגו.

בגין כך לא עביד קודשא בריה הוא דינא בחייביא עד דאשתלימו בחובבייהו הדא הוא דכתיב, (בראשית טו) כי לא שלם עון האמרי עד הנה. וכתיב (ישעיה כז) בסאסאה בשלחה תריבנה. ועל דא הוה אסטין ליה ליהושע דיתוקד בהו, עד דאמר ליה (זכריה ג) יגער יי בך השטן. מאן אמר ליה, דא מלאך יי (ואתמר ויאמר יי אל השטן).

ואי תימא ויאמר יי אל השטן יגער יי בך וגו'. תא חזי, הכי נמי למשה בסנה דכתיב, (שמות ג) וירא מלאך יי אליו בלבת אש. וכתיב וירא יי כי סר לראות. ולזמנין מלאך יי ולזמנין מלאך וזמנין יי. ובגין כך אמר ליה יגער יי בך השטן ולא אמר הנבי גוער בך.

תא חזי, כגוונא דא ביומא דאשתכח דינא בעלמא, וקודשא בריה הוא יתיב על כרסיא דדינא, כדין אשתכח האי שטן דאסטי לעילא ותתא, ואשתכח איהו לחבלא עלמא וליטל נשמתין.

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא, והוה משתדל בהאי קרא (דברים כא) ולקחו ז קני העיר ההיא עגלת בקר וגו' וערפו שם את העגלה בנחל. ודינא איהו בקופיין לערפא לה. אמר ליה רבי אלעזר האי למאי אצטריך.

דף קיד ע"א

בכה רבי שמעון, ואמר, ווי לעלמא דאתמשך בתר דא. דהא מן ההוא יומא דההוא חויה (דף קיד ע"א) בישא דאתפתה ביה אדם שליט על אדם ושליט על בני עלמא, איהו קאים למסטי עלמא ועלמא לא יכיל לנפקא מענשיה עד דייתי מלכא משיחא ויוקים קודשא בריה הוא לדמיכי עפרא דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו' וכתיב, (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. ואיהו קאים על עלמא דא למיטל נשמתין דכל בני נשא.

ותא חזי הא פתיב (דברים כא) כי ימצא חלל וגו' תא חזי, כל בני עלמא על ידי מלאך המות נפקא נשמתיהו. אי תימא דבר נש דא על ידא דההוא מלאך המות

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

נפק נשמתיה, לאו הכי. אלא מאן דקטיל ליה, אפיק נשמתיה עד לא מטא זמניה לשלטאה ביה ההוא מלאך המות.

ובגין כך ולא רץ לא יכפר וגו' ולא רץ דילן. ולא די לון דקאים איהו למסטי עלמא למגנא ולקטרגא תדיר כל שכן דגזלין מיניה מה דאית ליה לנטלא. וקודשא בריה הוא חייס על בנוי, ובגין כך קרבין על האי עגלא, בגין לתקנא עמיה מה דאתגטיל ההיא נשמתא דבר נש מניה, ולא ישתכח מקטרגא על (ד"א ל"ג קריבין בהאי) עלמא.

ורוא עלאה תנינן הכא: שור פרה, עגל עגלה, פלהו ברזא עלאה אשתכחו, ובגין כך בדא מתקנין ליה, ודא הוא דכתיב, (דברים כא) דינו לא שפכה את הדם הזה וגו' לא שפכה ולא גרימנא מיתתיה, ובדא לא אשתכח מקטרגא עליהו, ובכולא יחיב קודשא בריה עיטא לעלמא.

תא חזי, כגוונא דא ביום ראש השנה ויום הכפורים דדינא אשתכח בעלמא, איהו קאים לקטרגא וישראל בעיין לאתערא בשופר, ולא תערא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א ואתעבידו חד, ולא שמעא תהוא קול מגו שופר.

דף קיד ע"ב

וההוא קול סלקא עד אתר דכרסיא דדינא יתבא ובטש בה וסלקא. פיון דמטא האי קול מתתא, קול דיעקב אתתקן לעילא, וקודשא בריה הוא (דף קיד ע"ב) אתער רחמי, דהא כגוונא דישאל מתערי לתתא קול חד כליל באש"א ורוח"א ומי"א דנפקי פחדא מגו שופר, הכי נמי אתער לעילא שופר. וההוא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א אתתקן, ונפק דא מתתא ודא מעילא, ואתתקן עלמא ורחמי אשתכחו.

וההוא מקטרגא אערבב דחשיב לשלטאה בדינא ולקטרגא בעלמא, וחמי דמתערי רחמי, כדין אערבב ואתשש חיליה ולא יכיל למעבד מידי, וקודשא בריה הוא דאין עלמא ברחמי, דאי תימא דדינא אתעביד, לאו הכי, אלא אתחברו רחמי בדינא, ועלמא אתדן ברחמי.

תא חזי, כתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו דאתכסיא סיהרא. דהא כדין שלטא האי חיויא בישא ויכיל לנזקא עלמא, וכד מתערי רחמי, סלקא סיהרא ואתעברת מתמן, ואיהו אתערבב ולא יכיל לשלטאה, ואתעבר דלא יתקרב תמן, ועל דא ביום ראש השנה בעי לערבבא ליה כמאן דאתער משנתיה ולא ידע פלום.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים בְּעֵי לְבַיִתָּא וּלְמַעַבְד לִיה בְּיַחַא דְרוּחָא בְּשַׁעִיר דְקַרְבִּין לִיה, וּכְדִין אַתְהַפֵּךְ סַנְיִגוּרְיָא עַלְיֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, אֲבָל בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה אַתְעַרְבֵב דְלֵא יַדַּע וְלֵא יִכִּיל לְמַעַבְד כְּלוּם. חָמִי אַתְעַרוּתָא דְרַחֲמֵי סְלָקִין מִתַּתָּא, וְרַחֲמֵי מַלְעִילָא וְסִיְהָרָא סְלָקָא בְּיַנְיֵיהּ. כְּדִין אַתְעַרְבֵב וְלֵא יַדַּע כְּלוּם וְלֵא יִכִּיל לְשַׁלְטָאָה.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּין לְהוּ לִישְׂרָאֵל בְּרַחֲמֵי, וְחַיִּים עַלְיֵיהּ וְאַשְׁתַּכַּח לְהוּ זְמַנָּא כָּל אַנּוּן י' יוֹמִין דְּבִין רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכַּפּוּרִים לְקַבְּלָא כָּל אַנּוּן דְּתֵיבִין קַמִּיהּ וּלְכַפְּרָא לֹון מַחוּבְיֵיהּ וְסָלִיק לֹון לְיוֹמָא דְכַפּוּרֵי.

דָּף קטו ע"א

וְעַל דָּא בְּכוּלָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד לֹון לִישְׂרָאֵל לְמַעַבְד עוּבְדָּא בְּגִין דְלֵא יִשְׁלוּט עַלְיֵיהּ מֵאן דְלֵא אֲצַטְרִיךְ, וְלֵא יִשְׁלוּט עַלְיֵיהּ דִּינָא, וְיִהוּן כְּלַהוּן זְכָאִין בְּאַרְעָא (דָּף קטו ע"א) כְּרַחֲמֵי דְאַבָּא עַל בְּנִין, וְכוּלָּא בְּעוּבְדָּא וּבְמַלִּין תְּלִיָּא, וְהָא אוּקְיַמְנָא מְלִין. וְיֵי פְקִד אַת שְׂרָה כְּאַשֶׁר אָמַר, דְּכַתִּיב לְמוֹעֵד אָשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה וּלְשָׂרָה בִּן. וְתַנִּין פְּקִד אַת שְׂרָה, פְּקִידָה לְנוֹקְבָא, זְכִירָה לְדְכוּרָא, וּבְגִין כֵּן וְיֵי פְקִד אַת שְׂרָה, כְּאַשֶׁר אָמַר, דְּכַתִּיב שׁוּב אָשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה וְגו', מִהַכָּא מְשַׁמַּע דְאָמַר (קב ב) וַיֹּאמֶר שׁוּב אָשׁוּב אֵלֶיךָ, וַיֹּאמֶר סֵתֶם, דְּאִיהוּ הוּא וְלֵא שְׁלִיחָא אַחְרָא:

וַיַּעַשׂ יֵי לְשָׂרָה וְגו'. כִּיִּין דְאָמַר וְיֵי פְקִד אַת שְׂרָה, מַהוּ וַיַּעַשׂ יֵי לְשָׂרָה. אֲלֵא הַכִּי תַנִּין דְאִיבָא דְעוּבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַהְהוּא נְהַר דְנִגִּיד וּנְפִיק מְעַדֵּן אִיהוּ, וְאִיהוּ נִשְׁמַתְהוּן דְצַדִּיקֵיָּא, וְאִיהוּ מְזֵלָא דְכָל בְּרַכָּאן טְבָאן וּגְשָׁמֵי בְּרַכָּאן נְזֵלֵי מַנִּיהּ וּמַתְמָן נְפִיקֵי, דְכַתִּיב לְהַשְׁקוֹת אַת הַגֵּן, דְאִיהוּ מְזֵל וּמְשַׁקָּה מְעִילָא לְתַתָּא, בְּגִין דְבְנֵי (נשׂא) בְּהַאי (קפא א) מְזֵלָא תְלִיִין וְלֵא בְאַתֵּר אַחְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב וְיֵי פְקִד אַת שְׂרָה פְּקִידָה בְּלַחֲדוּי.

וַיַּעַשׂ יֵי לְשָׂרָה. עֲשִׂיָּה אִיהוּ לְעִילָא מַהַאי דְרָגָא (קִיב ב) כְּמָה דְאַתְמַר דְהָא בְּמְזֵלָא תְלִיָּא, וְעַל דָּא כָּאן פְּקִידָה וְכָאן עֲשִׂיָּה. וּבְגִין כֵּן אָמַר יֵי וְיֵי וְכֵלָא חַד. רַבִּי אֲלַעְזָר פְּתַח וְאָמַר (תהלים קכז) הִנֵּה נַחֲלַת יֵי בְנִים שְׂכָר פְּרִי הַבְּטָן. הִנֵּה נַחֲלַת יֵי, אַחְסַנְתָּא לְאַתְאֲחַדָּא בְּיֵי דְלֵא יַתְעַבֵּר מִינָה לְעֵלְמִין, דְּבַר נֶשׁ דְּזִכִּי לְבַנִּין בְּהַאי עֵלְמָא זְכִי בְהוּ לְמִיעַל לְפְרָגוּדָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. בְּגִין דְתַהוּא בְּרָא דְשְׁבִיק בַּר נֶשׁ וְזְכִי בִיה בְּעֵלְמָא דָּא, אִיהוּ יִזְכִּי לִיה לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְזְכִי לְאַעֲלָא בִיה לְנַחֲלַת יֵי. מֵאן נַחֲלַת יֵי, דָּא אַרְץ הַחַיִּים. וְהַכִּי קָרָא לָהּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל דְאִיהִי אַרְץ הַחַיִּים.

דָּף קטו ע"ב

דוּד מְלַכָּא (קרא ליה) נַחֲלַת יֵי דְכַתִּיב, (שמואל א כו) כִּי גְרָשׁוּנֵי הַיּוֹם מִהַסְתַּפַּח בְּנַחֲלַת יֵי לְאָמַר לָךְ עֶבֶד אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, וּבְגִין כֵּן הִנֵּה נַחֲלַת יֵי (דָּף קטו ע"ב) בְּנִים.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מאן אזפי ליה לבר נש. בנין. אי זכי בהו בהאי עלמא, שְכר פרי הפטן, אגרא וחולקא טבא בההיא עלמא, בההוא איבא דמעוי איהו דזכי בר נש בההוא עלמא בהו.

תא חזי, הנה נחלת יי בנים. ירותא ואחסנתא דאיבין דעובדוי דקודשא בריה הוא מלעילא איהו מאילנא דחיי, דהא מתמן זכי בר נש לבנין כמא דאת אמר, (הושע יד) ממני פריה נמצא. מה פתיב, (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו וגו'. אשרי בעלמא דין ואשרי בעלמא דאתי.

לא יבושו פי ידברו את אויבים בשער. מאן אויבים בשער. אלן מאריהון דדינין, דכד נשמטא נפקת מהאי עלמא, כמה אנון מריהון דדינין דזמינין קמיה, עד לא ייעול לדוכתיה בשער בההוא תרעא דיעול תמן, בגין דמשכונין שביק בהאי עלמא ובגיניהון יזכי בההוא עלמא ועל דא לא יבושו פי ידברו את אויבים בשער.

רבי יהודה ורבי יוסי הוו אזלי בארְחא. אמר ליה רבי יהודה לרבי יוסי פתח פומך ולעי באורייתא דהא שכנינתא אשתכחת גפך, דכל זמן דבמלי דאורייתא לעאן שכנינתא אתיא ומתחברא, וכל שכן באורְחא (עט ב דשכינתא קדמא ואתיא ואזלא קמייהו דבני נשא דזכאן במהימנותא דקודשא בריה הוא.)

פתח רבי יוסי ואמר. (תהלים קכז) אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנה. אשתך כגפן פריה, כל זמנא דאתתא בירכתי ביתא ולא נפקא לבר, היא צנועה ואתחזי לאולדא בנין דכשרן. כגפן, מה גפן לא אתנטעא אלא בזינה ולא בזינא אחרא. כך אתתא דכשרא לא תעבד נטיען בבר נש אחרא. מה גפן לא אית ביה רכיבה מאילנא אחרא, אוף הכי אתתא דכשרא הכי נמי.

דף קטז ע"א

חמי מה אגרה, (דף קטז ע"א) בניך כשתילי זיתים. מה זיתים לא נפלי טרפייהו כל יומי שתא וכלהו קשורין (נ"א בסירי) תדיר, אוף הכי בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנה. מה פתיב בתריה הנה כי כן יברך גבר ירא יי. מאי הנה כי כן יברך גבר. הנה כן מבעי ליה. אלא לאסגאה מלה אחרא דאוליפנא דא מינה, דכל זמנא דשכינתא הוה צניעא באתרה פדקא חזי לה כפיכול בניך כשתילי זיתים אלן ישראל פד שראן בארעא. סביב לשלחנה. דאכלי ושתאן וקרבין קרבנין וחדאן קמי קודשא בריה הוא, ומתברכן עלאין ותתאין בגינייהו.

לבתר דשכינתא נפקת, אתגלו ישראל מעל פתורא דאבוהון והוו ביני עממיא וצווחין כל יומא ולית דאשגח בהו בר קודשא בריה הוא דכתיב (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'. וחמינן כמה קדישין עלאין מיתו בגזרין תקיפין, וכל דא בגין עונשא דאורייתא דלא קיימו ישראל פד הוו שראן בארעא קדישא.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תמי מה פתיב, (דברים כח) תחת אשר לא עבדת את יי אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל. האי קרא איהו רזא, תחת אשר לא עבדת בשמחה, בזמן דכהני הוו קרבין קרבנין ועלוון ודא היא בשמחה. ובטוב לבב, אלין ליואי. מרוב כל, אלו ישראל דהוו אמצעיים ביניהו ונטלי ברכאן מכל סטרין. דכתיב, (ישעיה ט) הרבית הגוי לו הגדלת השמחה. אלין כהני. שמחו לפניך כשמחת בקציר, אלו ישראל דקודשא בריך הוא בריך לון עבודא דחקלא ויהבי מעשרא מכלא. כאשר יגילו בחלקם שלל. אלין ליואי דנטלא מעשרא מגו אדרא.

דבר אחר הרבית הגוי. אלין ישראל דמהימנותא דקודשא בריך הוא עלייהו כדקא חזי. לו הגדלת השמחה, דא איהו דרגא רישא עלאה דאברהם דאתדבק בה, דאיהו גדול וחדוה ביה אשתכח.

דף קטז ע"ב

שמחו לפניך, (דף קטז ע"ב) בשעתא דסלקין לאתדבקא בך. כשמחת בקציר, דא כנסת ישראל דשמחת בקציר דיליה הוה. כאשר יגילו בחלקם שלל. כאשר יגילו, אלין שאר חילין ורתיכין לתתא בזמנא דמחלקי שלל וטרפי טרפא בראשיתא דכלא. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. עת לעשות ליי מהו. אלא הא אוקמוה. אבל עת, דא כנסת ישראל דאקרי עת. כמה דאת אמר, (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש. מאי ואל יבא בכל עת. כמה דאת אמר, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה. ודא הוא (ויקרא י) ויקריבו לפני יי אש זרה וגו'. מאי טעמא עת. בגין דאית לה עת וזמן לכלא לקרבא לאתנהרא לאתחברא כדקא יאות. כמה דאת אמר, (תהלים סט) ואני תפלתי לך יי עת רצון.

לעשות ליי כמה דכתיב, (שמואל ב ח) ויעש דוד שם. דכל מאן דאשתדל באורייתא כאילו עביד ותקן האי עת לחברא לה בקודשא בריך הוא. וכל כף למה בגין דהפרו תורתך, דאילו לא הפרו תורתך לא אשתכח פירוודא דקודשא בריך הוא מישראל לעלמין.

דף קיז ע"א

אמר רבי יוסי כגוונא דא פתיב, (ישעיה ס) אני יי בעתה אחישנה. מהו בעתה. בעת ה'. דתקום מעפרא כדין אחישנה. אמר רבי יוסי ועם כל דא יומא חד נאלמתי דומי"ה, בגין דאסתלק וא"ו מן ה"א, וקול לא אשתכח, כדין דבור אתאלם. ובגין כף היא שכביבת בעפרא כל ההוא יומא (דנא) דה"א. ומאן איהו אלה חמשה, ואף על גב דאקדימת בגלותא עד לא ייעול ההוא אלה חמשה רזא דה"א, וכד ייתי אלה שתיתאה דאיהו רזא (דף קיז ע"א) דוא"ו, כדין וא"ו יוקים לה"א.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בזמנא (שמות ט ב) שית זמנין עשר שתין נפש, כדין שלימו וא"ו עשר זמנין, וא"ו שית זמנין עשר, (דוא"ו) וא"ו סלקא (בעשר) בי, וא"ו נחתא בה"א.

אשתלים וא"ו גו עשר שית זמנין, כדין הוו שתין לאקמא מעפרא, ובכל שתין ושתין מההוא אלף שתיאה אתתקף ה"א וסלקא בדרגוי לאתתקפא. ובשית מאה שנין לשתיאה יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא ומבועי דחכמתא לתתא, ויתתקן עלמא לאעלא בשביעאה. כבר נש דמתתקן ביומא שתיאה מכי ערב שמשא לאעלא בשבתא. אוף הכי נמי. וסימניך (בראשית ז) בשנת לש מאות שנה לחיי נח וגו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה.

אמר ליה רבי יוסי כל דא אריכו זמנא יתיר מכמה דאוקמוה חברייא דאיהו יומא חד גלותא דכנסת ישראל ולא יתיר דכתיב, (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה. אמר ליה הכי אוליפנא מאבא ברזין דאתון דשמא קדישא וביומי דשני עלמא וביומי דבראשית וכלא רזא חדא איהו.

וכדין יתחזי קשתא בעננא בגווי (עב ב) נהירין כאתתא דמתקשטא לבעלה דכתיב, (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם והא אוקמוה ושפיר הוא. וראיתה, בגוויין נהירין פדקא יאות. וכדין לזכר ברית עולם. מאן ברית עולם. דא כנסת ישראל, ויתחבר וא"ו בה"א, וייקים לה מעפרא, כמא דאת אמר ויזכר אלהים את בריתו. דא כנסת ישראל דאיהי ברית, כמא דאת אמר והיתה לאות ברית וגו'.

כד יתער וא"ו לגבי ה"א, כדין אתין עלאין יתערון בעלמא (רלו א) ובנוי דראובן זמינין דיתערון, קרבין בכל עלמא, וכנסת ישראל יוקים לה מעפרא וידכר לה קודשא בריך הוא. וישתכח קודשא בריך הוא לגבה גו גלותא כחושבן וא"ו שית זמנין י' (עשר). עשר זמנין שית שנין, וכדין תיקום ויתפקד עלמא למעבד נוקמין, ומאן דאיהו מאיך יתרמי.

דף קיז ע"ב

אמר ליה רבי יוסי שפיר קאמרת בגין (דף קיז ע"ב) דאיהו גו רזא דאתון. ולית לן לאתערא חושבן וקצין אחרנין, דהא בספרא דרב ייבא סבא אשכחן חושבן דא דכתיב, (ויקרא כו) אז תרצה הארץ. והוא רזא דוא"ו דכתיב, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב ודא הוא וא"ו כלא כחדא, ועל דא אזכור, ולבתר והארץ אזכור, דא כנסת ישראל. תרצה. תתיעי ארעא לגבי קודשא בריך הוא.

אבל יומא חד דאמרו חברייא ודאי כלא הוא גניז קמי קודשא בריך הוא וכלא אשתכח ברזא דאתון דשמא קדישא, דהא גלותא באנון אתון גלי לון רבי ייסא הכא, והשתא באנון אתון אתגליין וגלי לון.

אמר ליה תא חזי, דאפילו פד אתפקדא שרה, מהאי דרגא לא פקיד לה, אלא ברזא דוא”ו, דכתיב ויפקד את שרה וגו’. בגין דכלא ברזא דוא”ו איהו, ובהא כליל כלא, וביה אתגליא כלא, בגין דכל מלה דאיהי סתימא איהי גלי כל סתים. ולא אתי מאן דאיהו באתגליא ויגלי מה דאיהו סתים.

אמר רבי יוסי כמה אית לן לאתמשכא גו גלותא עד ההוא זמנא, וכלא תלי ליה קודשא בריה הוא פד יתובון בתיובתא. אי יזכו ואי לא יזכו, כמה דאתמר בהאי קרא דכתיב אני יי בעתה אחישנה. זכו אחישנה לא זכו בעתה.

אזלו, עד דהוו אזלי, אמר רבי יוסי אדפרנא השתא דהא באתר דא יתיבנא יומא חד עם אבא, ואמר לי ברי זמין אנת פד מטון יומך לשיתין שנין לאשכחא בהאי אתר סימא דחכמתא עלאה, והא זכינא לאנון יומין ולא אשכחנא, ולא ידענא אי הני מלין דקאמרן או ההיא חכמתא דאיהו אמר.

דף קיח ע”א

ואמר לי פד ימטון קולפין דנורא גו טהירי ידך אתאביד מינך. אמינא ליה אבא כמה ידעת. אמר לי בהני תרין צפורין דאעברו על רישך ידענא. אדהכי אתפרש רבי יוסי ועאל גו מערתא (דף קיח ע”א) חדא ואשכח ספרא חד דהוה נעיץ גו נוקבא דטנרא בסיפי מערתא, נפק ביה.

פיון דפתח ליה חמא שבועין ותרין גליפין דאתוון דאתמסרו לאדם הראשון ובהו הוה ידע כל חכמתא דעלאין קדישין וכל אנון דבתר ריחיא דמתגלגלן בתר פרוכתא גו טהירין עלאין וכל אנון מלין דזמינין למיתי לעלמא, עד יומא דיקום עננא דבסטר מערב ויחשיך עלמא.

קרא לרבי יהודה ושרו למלעי בההוא ספרא, לא ספיקו למלעי תרי או תלתא סטרין דאנון אתוון עד דהוו מסתכלין בההיא חכמה עלאה, פיון דמטו למלעי בסתירו דספרא ומשתעו דא עם דא, נפק שביבא דאשא ועלעולא דרוחא ובטש בידיהון ואתאביד מנייהו. בכה רבי יוסי ואמר דילמא חס ושלום חובה איהו גבן או דלאו אנן זכין למנדע ליה.

פד אתון לגבי דרבי שמעון אשתעו ליה עובדא דא, אמר לון דילמא בקץ משיחא דאנון אתוון הויתון משתדלי, אמרו ליה דא לא ידעינן דהא כלא אתנשי מינן. אמר לון רבי שמעון לית רעותא דקודשא בריה הוא בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא חדא הוא דכתיב (צפניה ג) פי אז אהפך אל עמים וגו’. מהו אז. בזמנא דתיקום כנסת ישראל מעפרא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויוקיים לה קודשא בריך הוא פדין אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יי ולעבדו שכם אחד.

דף קיח ע"ב

תא חזי, אף על גב דאברהם פתיב ביה ויסע אברם הלוח ונסוע הנגבה. וכל מטלנוי הוו לדרומא ואתקשר ביה, לא סליק לדוכתיה פדקא יאות עד דאתיליד יצחק, פיון דאתיליד יצחק אסתלק לאתריה ואיהו אשתתף בהדיה ואתקשרו (דף קיח ע"ב) דא בדא.

בגין כך איהו קרי ליה יצחק ולא אחרא, בגין לשתפא מיא באשא, דכתיב ויקרא אברהם את שם בנו הנוולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק. מאן הנוולד לו, אש ממים: ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק. אמר רבי חייא, מיומא דאתיליד יצחק והוה ישמעאל בביתא דאברהם, לא אסתלק ישמעאל בשמא, באתר דדהבא שריא סוספיתא לא אדכר קמיה, ובגין כך את בן הגר המצרית, גבר דלא יתחזי לאדפרא קמיה דיצחק.

אמר רבי יצחק ותרא שרה, בעינא דקלנא חמאת ליה שרה, דלא חמאת ליה בעינא דאיהו ברא דאברהם, אלא דאיהו ברא דהגר המצרית, ובגין כך ותרא שרה. דשרה חמאת ליה בעינא דא ולא אברהם, דאילו באברהם לא פתיב את בן הגר אלא את בנו.

תא חזי, לבתר מה פתיב וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודות בנו. ולא פתיב על אודות בן הגר המצרית. בגין כך ותרא שרה את בן הגר המצרית. ולא חמאת דאיהו בריה דאברהם.

רבי שמעון אמר האי קרא תושבחתא דשרה איהו, בגין דחמאת ליה דקא מצחק לפוכבים ומזלות, אמרה, ודאי לאו ברא דא ברא דאברהם למעבד עובדוי דאברהם, אלא ברא דהגר המצרית איהו אהדר לחולקא דאמיה, בגין כך ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה, פי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק.

וכי סלקא דעתך דקני לה שרה או לברה, אי הכי לא אודי קודשא בריך הוא עמה, דכתיב כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה. אלא בגין דחמאת ליה בפוכבים ומזלות ואמיה אולפא ליה נמוסי הפוכבים ומזלות, בגין כך אמרת שרה פי לא יירש בן האמה הזאת, אנה ידענא דלא ירית לעלמין חולקא דמהימנותא, ולא יהא ליה עם ברי חולקא לא בעלמא דין ולא בעלמא דאתי, ובגין כך אודי עמה קודשא בריך הוא.

וקודשא בריך הוא בעא לאפרשא בלחודוי זרעא קדישא פדקא יאות, דבגין כך
ברא עלמא דהא ישראל סליק ברעותא דקודשא בריך הוא עד לא יברי עלמא,
ובגין כך נפק אברהם לעלמא ועלמא מתקיים בגיניה, ואברהם ויצחק (לא) קיימו
ולא אתיישבו בדוכתייהו עד דנפק יעקב לעלמא.

כיון דנפק יעקב לעלמא אתקיימו אברהם ויצחק ואתקיים כל עלמא, ומתמן נפק
עמא קדישא לעלמא, ואתקיים כלא כגוונא קדישא פדקא יאות, ובגין כך אמר
ליה קודשא בריך הוא, כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה פי ביצחק יקרא לך
זרע, ולא בישמעאל. מה פתיב לבתר ותלך ותתע במדבר באר שבע.

השלמה מההשמטות (סימן ט)

וישכם אברהם בבקר וכו' רבי ברוקא אמר, מהו שם על שכמה אלא שהזוהיר
על עול האמונה ולעמוד במה שהיתה בתחילה פתיב הכא שם על שכמה וכתיב ה'תם
(שמות ט"ז) שם שם לו חק ומשפט. מה להלן על השכינה, אוף הכא על השכינה. מה
עשתה כיון שראתה עצמה יוצאת מרשותו של אברהם חזרה לקלקולה דכתיב ותלך
ותתע מהו ותתע שתעתעה אחר עבודה זרה וגלולי בית אביה פתיב הכא ותתע
וכתיב ה'תם (ירמיה י') הבל המה מעשה תעותועים: (עד כאן מההשמטות)

פתיב הכא ותתע וכתיב ה'תם (ירמיה י') הבל המה מעשה תעותועים. וקודשא בריך
הוא בגיניה דאברהם לא שביק. לה ולברה.

תא חזי, בקדמיתא כד אזלת מקמה דשרה מה פתיב פי שמע יי אל ענייך.
והשתא דטעאת בתר פוכבים ומזלות אף על גב דכתיב ותשא את קולה ותבך. מה
פתיב פי שמע אלהים אל קול הנער. ולא פתיב פי שמע אלהים את קולך.

באשר הוא שם. הא אוקמוה דלאו בר עונשא הוא לגבי בי דינא דלעילא, דהא
בי דינא דלתתא ענשין מתליסר שנין ולעילא, ובי דינא דלעילא מעשרים שנין
ולהלאת. ואף על גב דחייבא הוה, לאו בר עונשא איהו. והא אוקמוה, ודא הוא
דכתיב באשר הוא שם.

אמר רבי אלעזר אי הכי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומי לעשרין שנין,
מאן אתר אתענש, בגין דהא מתליסר שנין ולתתא לאו בר עונשא איהו אלא
בחטאי דאבוי. אבל מתליסר שנין ולעילא מהו, אמר ליה קודשא בריך הוא חס
עליה דלימות זכאי (ולא לימות חייב) ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא לימות
חייב דיתענש בההוא עלמא ואוקמוה.

דף קיט ע"א

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אָמַר לִיה אִי חַיִּיבָא הוּא וְלֹא מְטוֹן יוֹמוֹי (דף קיט ע"א) לְעֶשְׂרִין שָׁנִין מֵהוּ כִּיּוֹן דְּאֶסְתֵּלַק מֵעֲלָמָא בְּמַאי הוּא עוֹנֵשִׁיהּ. אָמַר לִיה בְּדָא אֲתִקְיִים (משלי יג) וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט. דְּכַד עוֹנֵשָׁא נְחִית לְעֲלָמָא אִיהוּ (דינא) אֲעֲרַע בְּלֹא כּוֹנָה לְעִילָא וְתַתָּא בְּהוּא מְחַבְּלָא וַיִּתְעַנֵּשׁ כַּד לֹא אֲשָׁחוּ עֲלֵיהּ מִלְּעִילָא.

וְעֲלֵיהּ כְּתִיב, (משלי ה) עוֹנוֹתָיו יִלְכְּדוּ אֶת הָרָשָׁע. אִתְּ לְאֶסְגָּאָה מֵאֵן דְּלֹא מְטוֹן יוֹמוֹי לְאֶתְעַנְשָׁא. עוֹנוֹתָיו יִלְכְּדוּ (את הרשע) וְלֹא בִּי דִינָא דְלְעִילָא, וּבְחַבְלֵי חַטָּאתוֹ יִתְמָךְ וְלֹא בִּי דִינָא דְלְתַתָּא. בְּגִין כַּד כְּתִיב כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל קוֹל הַנְּעַר בְּאֲשֶׁר הוּא שֵׁם.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (ויקרא כו) וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב מִלֵּא בּוֹא'וֹ אִמְאִי. אֲלֵא בְּתָרִין סְטָרִין אִיהוּ (אנון). רְזָא דְחַכְמַתָּא חֲדָא. דְּאִיהוּ רְזָא דְרָגָא דְחַכְמַתָּא. אֲתַר דְּשָׂרֵי בֵיה יַעֲקֹב. אֲבָל הַאי קָרָא עַל גְּלוּתָא דִּישְׂרָאֵל אֲתַמָּר, דְּכַד אֲנוֹן גּוֹ גְּלוּתָא, הֵהוּא זְמַנָּא דִּיתְפַקְדוֹן (ביה יעקב) יִתְפַקְדוֹן בְּרְזָא דּוֹא'וֹ. וְאִיהוּ בְּאֶלְף שְׁתִּיתָאָה. (ואתחנן ער א) וּפְקִידָה בְּרְזָא דּוֹא'וֹ שִׁית רְגָעֵי וּפְלַג עֵידָן. וּבְזְמַנָּא דְשִׁתִּין שָׁנִין לְעַבְרָא דְדָשָׁא בְּאֶלְף שְׁתִּיתָאָה יָקִים אֱלֹהֵי שְׁמִיא פְקִידוֹ לְבְרִיתֵיהּ דִּיעֲקֹב. וּמֵהֵהוּא זְמַנָּא עַד דִּיהָא לָהּ זְכִירָה שִׁית שָׁנִין וּפְלַגָּא. וּמֵהֵהוּא זְמַנָּא שִׁית שָׁנִין אַחְרָנִין וְאֲנוֹן שְׁבַעִין (ותלת) וְתָרִין וּפְלַגָּא.

בְּשִׁיתִין וְשִׁית יִתְגַּלִּי מְלַכָּא מְשִׁיחָא בְּאַרְעָא (שמות ז ב, ט ב) דְּגָלִיל, וְכַד כְּכָבָא דְּבַסְטָר מְזֹרַח יְבַלַּע שְׁבַע כְּכָבִיא מְסִטָר צְפוֹן, וְשְׁלֵהוּבָא דְּאֲשָׁא אוּכְמָא תְּהָא תְּלִיא בְּרַקִיעָא שִׁיתִין יוֹמִין, וְקָרְבִין יִתְעַרוֹן בְּעֲלָמָא לְסִטָר צְפוֹן, וְתָרִין מְלַכִּין יְפִלוֹן בְּאֲנוֹן קָרְבִין.

וַיִּזְדוּגוֹן כְּלָהוֹן עֲמַמֵּיא עַל בְּרִיתֵיהּ דִּיעֲקֹב לְאַדְחֵיָא לָהּ (לוז) מֵעֲלָמָא. וְעַל הֵהוּא זְמַנָּא כְּתִיב (והיתה) (ירמיה ל) וְעַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמָּנָה יוֹשַׁע וּכְדִין יִסְתַּיִמוֹן נַפְשִׁין מְגוּפָא וּבְעֵינִין לְאַתְחַדְשָׁא, וְסִימְנִיד (כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים וכתוב) (בראשית מו) כָּל הַנֶּפֶשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרִימָה וְגו' כָּל נֶפֶשׁ שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ.

בְּשְׁבַעִין וְתֵלַת כָּל מְלַכֵּי עֲלָמָא יִתְכַנְשׁוֹן לְגוֹ קְרָתָא רַבְתָּא דְּרוּמִי, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא יִתְעַר עֲלֵיהּ אֲשָׁא וּבְרָדָא וְאֲבָנֵי אֲלֻגְבִישׁ וְיִתְאַבְדוֹן מֵעֲלָמָא, בְּרֵ אֲנוֹן מְלַכִּין דְּלֹא יִמְטוֹן לְתַמָּן וְיִתְדָרוֹן לְאַגְחָא קָרְבִין אַחְרָנִין. וּמֵהֵהוּא זְמַנָּא מְלַכָּא מְשִׁיחָא יִתְעַר בְּכָל עֲלָמָא, וְיִתְכַנְשׁוֹן עֲמִיהּ כְּמָה עֲמִין וְכִמָּה חַיִּילִין מְכָל סִיפֵי עֲלָמָא, וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִתְכַנְשׁוֹן בְּכָל אֲנוֹן אֲתָרֵי.

עַד דְּאֲשְׁתַּלִּימוֹ אֲנוֹן שָׁנִין לְמָאָה, כְּדִין וְאִוֹ יִתְחַבֵּר בְּה"א, וְכְדִין (ישעיה סו) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אַחֲיֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לִּי וְגו'. וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל (ישאל) זְמִינִין בְּהוּא זְמַנָּא לְאַתְעַרָא (עליהון) עִם כָּל עֲמִין דְּעֲלָמָא לְמִיתֵי עַל יְרוּשָׁלַם דְּכְתִיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

(זכריה יד) ואספתי את כל הגוים אל ירושלם למלחמה וגו'. וכתיב, (תהלים ב) יתיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יי ועל משיחו. וכתיב יושב בשמים ישחק יי ילעג למו.

לבתר וא"ו זעירא יתער לאתחברא ולחדשא נשמתין דהוו עתיקין בגין לחדתא עלמא כמה דכתיב, (שם קד) ישמח יי במעשיו וכתיב יהי כבוד יי לעולם לאתחברא פדקא יאות. ישמח יי במעשיו לנחתא לון לעלמא ולמהוי פלהון בריין חדתין לחברא עלמין פלהו פחד.

זכאין אנון כל אנון דישתארון בעלמא בסייפי אלה שתיתאה למיעל בשבתא, דהא כדין איהו יומא חד לקודשא בריה הוא בלחודוי לאזדווגא פדקא יאות ולמלקט נשמתין חדתין למהוי בעלמא עם אנון דאשתארו בקדמיתא דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם:

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנבי. רבי יהודה פתח ואמר (תהלים מה) אתה הוא מלכי וגו'. דא הוא שלימו דכל דרגין כחדא דא בדא.

דף קיט ע"ב

צוה ישועות יעקב, כל אנון שליחן דעבדי שליחותא (דף קיט ע"ב) בעלמא דליהוי פלהו מסטרא דרחמי ולא להו מסטרא דדינא, בגין דאית מארי שליחן מסטרא דרחמי ומסטרא דדינא קשיא. אנון שליחן דאתיין מסטרא דרחמי לא עבדי שליחותא דדינא בעלמא כלל.

ואי תימא הא מלאכא דאתגלי ליה לבלעם הא תנינן שליחא דרחמי הוה ואתהפך לדניא. לא. לעולם לא אשתני, אלא שליחא דרחמי הוה לאגנא עליהו דישראל ולמהוי סניגוריא עליהו, ולקבליה הוא דינא, וכך אורחוי דקודשא בריה הוא, כד אוטיב לדא ההוא טיבו דינא לדא. כף הא שליחא דרחמי הוה להו לישראל ולבלעם אתהפך לדניא. בגין כף צוה ישועות יעקב, אמר דוד, פקיד על עלמא כד ישתלחון שליחאה די להוין מסטרא דרחמי.

רבי אבא אמר צוה ישועות יעקב דאנון גו גלוותא וישתפח פורקנא להון גו גלוותהון. תא חזי, תושבחן דאבהן יעקב הוה, ואלמלא יצחק לא אתא יעקב לעלמא, ובגין כף צוה ישועות יעקב דא יצחק, דכיון דאשתזיב יצחק ישועות יעקב הוה.

ויהי אחר הדברים האלה. רבי שמעון אמר הא תנינן ויהי בימי על צערא אתמר, ויהי אף על גב דלא פתיב בימי טפסי דצערא אית ביה. ויהי אחר, בתר דרגא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תתאה דכל דרגין עלאין, ומאן איהו דברים, כמא דאת אמר (שמות ד) לא איש דברים אנכי.

ומאן הוה בתר דרגא דא, והאלהים נסה את אברהם דאתיא יצר הרע לקטרגא קמי קודשא בריך הוא. הכא אית לאסתכלא והאלהים נסה את אברהם. את יצחק מבעי ליה. דהא יצחק בר תלתין ושבע שנין הוה והא אבוי לאו בר עונשא דיליה הוה, דאלמלא אמר יצחק לא בעינא לא אתענש אבוי עליה. מאי טעמא והאלהים נסה את אברהם ולא כתיב נסה את יצחק.

אלא את אברהם ודאי דבעי לאתפללא בדינא, דהא אברהם לא הוה ביה דינא כלל מקדמת דנא, והשתא אתפלליל מי"א באש"א. ואברהם לא הוה שלים עד השתא דאתעטר למעבד דינא ולא תקנא ליה באתריה.

וכל יומי לא הוה שלים עד השתא דאתפלליל מי"א באש"א ואש"א במי"א, ובגין כך והאלהים נסה את אברהם ולא את יצחק, דאזמין אברהם לאתפללא בדינא, וכד עביד דא, עאל (קלג ב) אש"א במי"א ואשתלים דא עם דא. ודא עביד דינא לאתפללא דא בדא. וכדין יצר הרע אתא לקטרגא עליה דאברהם דלא אשתלים כדקא יאות עד דיעביד דינא ביצחק. דיצר הרע אחר הדברים איהו ואתא לקטרגא.

ותא חזי רזא דמלה, אף על גב דקאמרן דאברהם כתיב ולא יצחק, יצחק נמי אתפלליל ביה בהאי קרא, רזא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. נסה לאברהם לא כתיב אלא את אברהם את דייקא ודא יצחק. דהא בההיא שעתא בגבור"ה תתאה שריא, פיון דאתעקד ואזמין בדינא על ידא דאברהם כדקא יאות, כדין אתעטר באתריה בהדיה דאברהם ואתפללילו אש"א במי"א וסליקו לעילא, וכדין אשתכח מחלוקת כדקא יאות מיא באשא.

מאן (עבד) חמא אבא רחמנא דאתעביד אכזר. אלא בגין לאשתכחא מחלוקת מיא באשא ולא תעטרא באתריהו (ד"א ל"ג כדקא יאות), עד דאתא יעקב ואתתקן כלא כדקא יאות ואתעבידו תלתא אבהן שלמין ואתתקנו עלאי ותתאי:

דף קכ ע"א

ויאמר קח נא את בנך. וכי היאך יכול אברהם דאיהו סבא. אי תימא בגין דיצחק לא נפיק מרשותיה כלל, יאות, אבל כמא דאת אמר, (במדבר כ) קח את אהרן ואת אלעזר בנו אלא בגין לאמשכא לון במלין ולא דברא לון לרעותא דקודשא בריך הוא, אוף הכא קח במלין. את בנך את יחידך אשר אתבת הא (דף קכ ע"א) אוקמוה. ולך לך אל ארץ המורה כמא דאת אמר (שיר השירים ד) אלך לי אל הר המור. לאתקנא באתרא דיתחזי:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ביום השלישי ויש"א אברה"ם א"ת עיניו וירא את המקום מרחוק. ביום השלישי
הא אוקמוה, אלא פיון דאתמר ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים מאי
טעמא ביום השלישי וירא את המקום מרחוק. אלא בגין דכתיב פי ביצחק יקרא לך
זרע ודא הוא יעקב דנפק מניה והאי הוא ביום השלישי. וירא את המקום מרחוק
כמא דאת אמר (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי.

וירא את המקום. דא הוא יעקב דכתיב, (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. אסתפל
אברהם ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה וחמא ליה ליעקב דזמין למיפק מניה.
מרחוק כמה דאמרן מרחוק ולא לזמן קריב.

אמר ליה רבי אלעזר מאי שבחא איהו לאברהם כד אסתפל וחמא דזמין למיפק
מניה יעקב. דהא כד אזיל למיעקד ליה ליצחק, לאו שבחא כל כף איהו דיליה.

אמר ליה ודאי (והא) חמא ליה ליעקב דהא מקדמת דנא ידע אברהם חכמתא,
ואסתפל השתא ביום השלישי דאיהו דרגא תליתאה למעבד שלימו וכדין חמא ליה
ליעקב דכתיב וירא את המקום. אבל השתא קיימא ליה מלה מרחוק בגין דאזיל
למיעקד ליה ליצחק ולא בעא להרהר אבתריה דקודשא בריך הוא.

מרחוק חמא ליה גו אספקלריאה דלא נהרא בלחודוי, ובגין כף חמא ליה ולא
אתגלי כלא, דאלו אספקלריאה דנהרא הוה שכית על האי אספקלריאה דלא נהרא
אתקיים עליה אברהם כדקא יאות, אבל מרחוק, בלחודוי הוה, מרחוק.

מאי טעמא אסתלק מהאי מלה אספקלריאה דנהרא בגין דהאי דרגא דיעקב הוה.
ובגין דיעקב עד לא אתייליד לא אשתפח השתא על האי דרגא. ותו בגין דיהך
ויקבל אגרא. וירא את המקום מרחוק דא יעקב כמה דאתמר מרחוק דלא זכה ביה.
(ראייה בעיניו בהאי עלמא אלא מרחוק מגו האי דרגא דהא כד אתא יעקב הכא דאף על גב
דאתו להווא ראייה וחמא ליעקב, אמר אברהם ודאי קודשא בריך הוא ידע בגוונא אחרא
דאתחזי, מיד ויבן שם אברהם את המזבח וגו'. מה כתיב לעילא ויאמר יצחק אל אברהם אביו
ויאמר אבי, הא אוקמוה. אבל מאי טעמא לא אתיב ליה (מדי) מיד. אלא בגין דהא אסתלק
מרחמי דאבא על ברא ובגין כף כתיב הנני בני, הנני דאסתלקו רחמי ואתהפך
לדינא:

ויאמר אברהם, ולא פתיב ויאמר אביו, דהא לא קאים עליה פאבא אלא בעל
מחלוקת הוה ביה. אלהים יראה לו השנה. יראה לנו מבעי ליה, מאי יראה לו. אלא
אמר ליה אלהים יראה לו לגרמיה, כד איהו יצטרך. אבל השתא בני ולא אמרא.
מיד וילכו שניהם יחדו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי שמעון פתח ואמר (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבפיון. הן אראלם אלין מלאכי עלאי. צעקו בהתא שעתא ובעו לקיימא על התא מלה דכתיב, (בראשית טו) ויצא אותו החוצה. בגין כך צעקו חוצה.

מלאכי שלום. אלין אנון מלאכין אחרנין דהוו זמינין למיהך קמיה דיעקב ובגיניה דיעקב אבטח לון שלימו, קודשא בריך הוא. דכתיב, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים. ואלין אקרון מלאכי שלום, פלהו פכו פד חמו ליה לאברהם דעקיד ליה ליצחק, ואזדעזעו עלאי ותתאי וכלהו עליה דיצחק:

סדר הלימוד ליום יב חשוון [יום 42 בשנה]

דף קכ ע"ב

ויקרא אליו מלאך יי וגו', פסיק טעמא בגווייהו, דלאו אברהם בתראה פקדמאה. בתראה (דף קכ ע"ב) שלים (נשא קלה א) קדמאה לא שלים. פגוונא דא שמואל שמואל, בתראה שלים, קדמאה לא שלים. בתראה נביא, קדמאה לא נביא. אבל משה משה, לא פסיק, בגין דמיומא דאתייליד לא אעדי מניה שכינתא. אברהם אברהם. רבי חייא אמר בגין לאתערא ליה ברוחא אחרא בעובדא אחרא בלבא אחרא.

רבי יהודה אמר אתבריר יצחק ואסתליק ברעותא קמי קודשא בריה הוא כריחא דקטורת בוסמין דקרבין כהנייא קמיה, תרין זמנין ביומא ואשתלים קרבנא. דהא צערא דאברהם הוה בשעתא דאתמר ליה אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה. חשיב דקרבניה לא אשתלים ולמגנא עבד וסדר כלא ובנה מזבח. מיד.

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר וגו' הא תנינן הוא איל דאתברי בין השמשות הוה, ובן שנתו היה כמא דאת אמר, (במדבר ז) כבש אחד בן שנתו והכי אצטריף (נ"א ואת אמרת בין השמשות. ותו והא יצחק לא הוה בעלמא, אלא אתפקיד וכו') (והא יצחק לא הוה בעלמא) ואת אמרת בין השמשות. אלא אתפקד חילא לאזדמנא ההוא אימרא בשעתא דאצטריף ליה לאברהם. כמה דכל אנון מלין דהוו בין השמשות אתמנא חילא לאזדמנא ההוא מלה (להווא זמנא) בשעתא דאצטריף ליה. הכי נמי האי איל דאתקריב תחותיה דיצחק.

פתח ואמר, (ישעיה סג) בכל צרתם לא צר ומלאך פניו הושיעם וגו'. תא חזי, בכל צרתם דישראל כד אזדמן לון עאקו, כתיב לא באל"ף וקרי בוא"ו, בגין דקודשא בריה הוא עמהון בעקו. לא באל"ף, אתר עלאה יתיר, אף על גב דלאו בההוא אתר רוגזא ועקו, להתם לעילא מטא עקתא דישראל. לא באל"ף כמא דאת אמר, (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. כתיב באל"ף וקרי בוא"ו.

ומלאך פניו הושיעם. והא איהו עמהון בההוא עקו, ואת אמרת הושיעם. אלא מושיעם לא כתיב, אלא הושיעם מקדמת דנא דאיהו זמין בההוא עקו למסבל עמהון. תא חזי, בכל זמנא דישראל אנון בגלותא, שכינתא עמהון בגלותא, והא אוקמוה, דכתיב (דברים ל) ושב יי אלהיך את שבותך ורחמך וגו'.

דבר אחר ומלאך פניו הושיעם, דא שכינתא. דאיהו עמהון בגלותא ואת אמרת דאיהו הושיעם. אלא הכי הוא ודאי, דאלין אנון משכנותיו דקודשא בריה הוא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בגלותא, ובגין דשכינתא עמהון קודשא בריך הוא אדכר לון לאוטבא לון ולאפקא לון מן גלותא, דכתיב, (שמות ו) ואזכר את בריתי בקדמיתא, ולבתר ועתה הגה צעקת בני ישראל באה אלי.

וגם ראיתי. לאסגאה ראה אחרא דאיהו קדמאה דכלא, וכתיב, (שמות ב) ויזכר אלהים את בריתו דא שכינתא. את אברהם לאברהם מבעי ליה, אלא את אברהם דא הוא חברותא וזווגא דילה באבהן. את אברהם (במדבר קכ א) דא הוא מערבית דרומית. את יצחק דא הוא צפונית מערבית. ואת יעקב דא הוא זווגא חדא, כללא חדא, זווגא שלים פדקא יאות.

כגוונא דא את השמים דא הוא כללא מדת לילה ביום. ואת הארץ דא מדת יום בלילה כחדא. אוף הכא בכלהו את, וביעקב ואת, למהוי כללא זווגא חדא דלא מתפרשין דכר ונוקבא לעלמין. וזמין קודשא בריך הוא לאכרזא בכל עלמא ולאשמעא קל דיימא (ישעיה סג) ויאמר אף עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע. ברוך יי לעולם אמן ואמן: (עד כאן פרשת וירא)

פרשת חיי שרה

דף קכא ע"א

(דף קכא ע"א) מדרש הנעלם ויהיו. רבנן פתחי בהאי קרא, (שיר השירים ז) לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים. תנו רבנן היוצא לדרך יתפלל שלש תפלות, תפלה שהיא חובה של יום. ותפלת הדרך על הדרך שהוא עושה. ותפלה שיחזור לביתו לשלום. ולימא להו להני שלשה, אפילו באחד יכיל למעבדיה, דתנינן כל שאלותיו של אדם יכיל למכללינהו בשומע תפלה.

אמר רבי יהודה כל עובדוי דבר נש פתיבין בספרא, הן טב הן ביש, ועל פלהון עתיד למיתן דינא, דתנינן אמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב, (תהלים קלט) גלמי ראו עיניך, אותם הדברים שעשה הגולם שאינו משגיח בעולם הבא, כולם ראו עיניך שעיינת בהם. ועל ספרך כולם יפתבו, ליתן עליהם דין וחשבון לעולם הבא, הלכך יקדים אדם תפלתו תמיד ויועיל ליה.

אמר רבי יצחק אין אדם עושה עבירות אלא מי שהוא גולם ולא אדם, והיינו ההוא דלא מסתכל בנשמתא קדישא, אלא כל עובדוי כהאי בעירא דלא משגחת ולא ידעת. אמר רבי בון, וכי גולם מתקרי דוד דאמר האי פסוקא. אמר לו רבי יצחק אדם הראשון אמרו, גלמי ראו עיניך, קודם שזרקת בי נשמה, ראו עיניך למעבד בדיוקני בני נשא דדמו לי. ועל ספרך כלם יפתבו, מאן אינון. זמים יוצרו, כהאי צורה דידי. ולא אחד בהם דלא אשתאר חד מנהון.

אמר רבי בון, למה. אמר ליה תא חזי, פלהו דדמו ליה או ברמיזא דיליה, לא מתו במיתת נפשון, וכלהו לקו בההוא עניינא ממש.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, אמר רבי יהודה דיוקניה דאדם הראשון ושפירותיה הוה פוהרא דרקיעא עלאה דעל גבי שאר רקיעי, וכההוא נהורא דגניז קודשא בריך הוא לצדיקיא לעלמא דאתי, וכל אינון דהוו רמיזא ביה מדיוקניה דאדם הראשון ביה לקו ומיתו.

דכף אורחוי דקודשא בריך הוא, יהיב עותרא לבר איניש, למה, למיון עניין ולמעבד פקודוי. לא עביד האי ואתגאי (ואי אתגליא ביה) בההוא עותרא, ביה ילקי דכתיב, (קהלת ה) עשר שמור לבעליו לרעתו. יהיב ליה בנין, למה, למילף להו אורחוי דקודשא בריך הוא, ולמיטר פקודוי כדאמור באברהם (בראשית יח) כי ידעתי למען אשר יצוה את בני ואת בתו אחריו ושמרו דרך יי לעשות צדקה וגו'. לא עביד האי ומתגאה בהו, בהו לקי דכתיב, (איוב יח) לא נין לו ולא נכד בעמו וגו'. וכן פהאי גוונא פד יהיב קודשא בריך הוא משפירותא טבא עלאה דאדם הראשון להו, למה, בגין למיטר פקודוי ולמעבד רעותיה, לא עבדו פדין אלא אתגאו ביה. ביה לקו בהאי שפירותא.

אמר רב יהודה, פד ברא קודשא בריך הוא אדם הראשון, הוה גולם עד לא זריק ביה נשמתא, וקרא לההוא מלאכא דהוא ממונה על דיוקנא דבני נשא, ואמר לו עיין וצור בדיוקנא דדין שיתא בני נשא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, כלומר שיתא.

אמר רבי יצחק מההוא עפרא ממש דאתברי אדם הראשון נסיב קודשא בריך הוא לאתברא אלין שיתא, וקרא ליה שת, שיתא, הדא הוא דכתיב ויולד בדמותו כצלמו מאותה העיסה שנברא הגולם שלו, ועל כף נאמר גלמי ראו עיניך ועיינת בו לעשות (ד"א ל"ג בו) דדאמו ליה. ועל ספרך כלם יכתבו, מאן אינון, פלהו דלא נטרו מאי דיהב קודשא בריך הוא לון ואתטרדו מן עלמא (ואתדנו בההוא דינא).

תנן התם אמר רב יהודה אמר רב אשכחנא דתלת מטרן הוי ליליא, וכל חד וחד אית עניינא דקודשא בריך הוא בבר נש. פד נפיק נשמתיה מיניה ואשתאר ההוא גולמא נאים על ערסיה, ונשמתיה סלקא בכל ליליא קמי קודשא בריך הוא, אמר רבי יצחק אי זכאה היא חדאן עמה, ואי לא דחיין לה לבר. אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב, (שיר השירים ה) השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני.

אמר רבי פנחס אמר רבי יהודה השבעתי אתכם בנות ירושלים, הנשמה אומרת לאותם הנשמות הזוכות ליכנס לירושלים של מעלה, והם הנקראות בנות ירושלים על שזוכות ליכנס שם, ולפיכך הנשמה אומרת להם השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי דא קודשא בריך הוא. רב אמר זה זיו אספקלריאה של מעלה. מה תגידו לו שחולת אהבה אני, ליהנות מזיו שלו ולהסתופף בצלו. רב הונא אמר שחולת אהבה אני, אותה התשוקה והכסוף שפסתי בעולם על הכל לפיכך אני חולת. רבי יהודה אמר זו אהבה שאוהבת הנשמה לגוף, דכיון שנשלה קצו של גוף אותם הימים שנגזרו עליו כמה דאת אמר ויהיו חיי שרה, מה פתיב ויקם אברהם מעל פני

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מתו וגו'. אמר רב יהודה אמר רב מה כתיב בפסוק קודם זה דכתיב ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען.

רבי יצחק אמר רבי יוחנן ברא קודשא בריך הוא לאדם והכניס בו ארבעה דברים הנחלקים בגוף. אמר רבי יהודה המחופרים בגוף. רבי יצחק אמר הנחלקים בגוף שהם חולקים להתפרש כל אחד ליסודו כשיוצא האדם מן העולם הזה. רבי יהודה אמר המחופרים בגוף בחייו, משמע מקרא דכתיב ותמת שרה, זה הגוף. בקרית ארבע, אלו הארבע יסודות. היא חברון, שהיו מחופרים בגופו בחייו. בארץ כנען, בעולם הזה הבוחר אדם בזמן מועט: (ע"כ מדרש הנעלם)

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, רבי יוסי פתח ואמר, (יונה א) וישאו את יונה ויטלוהו אל הים ויעמד הים מזעפו. הכא אית לאסתכלא, מאי טעמא ארעישת ימא עליה דיונה, ולא ארעישת עליה ארעא, כיון דהוה אזיל בגין דלא תשרי עליה שכינתא, ימא (עלאה) אמאי אחיד ביה פד הוה אזיל.

אלא ודאי מלה באתריה הוה. ים, תנן ים דמיא לרקיע ורקיע לכסא הכבוד, ובגין כך ימא אחיד ביה ונטל ליה (בגין דהוה עריק) מקמי ימא ערק (נ"א ומקמי ימא ביה שרא יראה בדוכתיה), שדי ימא ידא ביה בדוכתהא (נ"א תשרי ידא בדוכתהא).

וישאו את יונה ויטלוהו אל הים. אוליפנא פד הוה נטלי ליה וטבעי ירכוי בימא, הוה ימא שכיב, זקפין ליה, אתרעיש ימא, כל מה דטבעי ליה הכי אשתכיב ימא, עד דאיהו אמר שאוני והטילוני אל הים, מיד וישאו את יונה ויטלוהו אל הים.

דף קכא ע"ב

כיון דאתרמי בים פרחא מגייה נשמתיה, וסלקא עד כרסייא דמלכא, ואתדנת קמיה, ואהדרת ליה נשמתיה, ועאל בפומא דההוא נונא, ומית נונא, לבתר אתקייים ההוא נונא, ואוקמוה. (דף קכא ע"ב)

תא חזי, בשעתא דבר נש סליק בערסיה כל ליליא וליליא, נשמתיה נפקת מגייה ואתדנת קמי בי דינא דמלכא, אי זכאה לאתקיימא, אתהדרת להאי עלמא.

ודינא הוא בתרין גוונין, דהא לא דייגין ליה לבר נש על בישין דאיהו עתיד וזמין למעבד דכתיב (בראשית כא) כי שמע אלהים וגו' באשר הוא שם. ולא תימא דדגין ליה על טבין דעביד לחוד, אלא לאוטבא ליה על אינון טבין דהשתא כמה דאתמר, ודגין ליה על זכין דאיהו זמין למעבד, ובגינייהו אשתזיב אף על גב דאיהו השתא חייבא. בגין דקודשא בריך הוא עביד טיבו עם כל ברין וכל ארחוי דאיהו עביד לאוטבא לכלא, ולא דאין לבר נש על בישין דאיהו זמין למעבד, ובגין כך אתדן בר נש קמי קודשא בריך הוא.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, פיון דאטילו ליה ליונה בימא, מה פתיב, ויעמד הים מזעפו. הים עלאה, מאי ויעמד, דקאים בקיומיה כדקא יאות, בעמידה איהו כד רוגזא שכיה, בשעתא דדינא שריא בעלמא, ההוא בי דינא איהו כאתתא דמתעברא, וקשיא לאולדא, וכד אולידת שכיה רוגזא. הכי נמי כד דינא שריא בעלמא, לא שכיה ולא נח עד דאתעביד דינא בחייביא, כדין הוא נייחא דיליה, למיקם בדוכתא שלים, ולמיקם בקיומיה, תדא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבד רשעים רנה. והא אוקימנא.

באבד רשעים רנה. והכתיב (יחזקאל יח) החפץ אחפץ מות רשע והא לית נייחא קמי קודשא בריה הוא כד אתעביד דינא ברשיעייא. אלא כאן קודם דאשתלים קיסטא, כאן לבתר דאשתלים קיסטא (אית ליה נייחא):

דף קכב ע"א

ויהיו חיי שרה. מאי שנא הכא שרה דכתיב מיתתה באורייתא מפל נשי דעלמא דלא פתיב הכי מיתתהון באורייתא. אמר רבי חייא ולא, והכתיב (בראשית לה) ותמת רחל ותקבר בדרך אפרתה. ופתיב, (במדבר כ) ותמת שם מרים וגו'. וכתיב, (בראשית לה) ותמת דבורה (דף קכב ע"א) מינקת רבקה. וכתיב, (בראשית לה) ותמת בת שוע אשת יהודה.

אמר רבי יוסי בכלהו לא פתיב כמה דכתיב בשרה דאתמר ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. דהא בכלהו לא אתמנון יומין ושנין כמו לשרה. בכלהו לא פתיב פרשתא תדא בלחודתא כמו לשרה. אלא רזא איהו בגין ההוא דרגא דכל יומין ושנין דבר נש ביה תליין (דדא היא ה"א בתראה).

פתח ואמר, (קהלת ה) ויתרון ארץ בכל היא מלך לשדה נעבד. ויתרון ארץ בכל היא ודאי דהא מתמן נפקין רוחין ונשמתין ותועלתא לעלמא. מלך לשדה נעבד, מאן מלך דא קודשא בריה הוא. לשדה נעבד כד איהו (עז ב אתתקן כדקא יאות. ומלך, דא, מלך עלאה דאתחבר לשדה כד איהו נעבד. מאן שדה, דא שדה אשר ברכו יי. דכתיב, (בראשית כז) כריח שדה אשר ברכו יי. דכד איהו (אתעבד) נעבד ואתתקן בכל מה דאצטריך ליה כדקא יאות, כדין מלך עלאה אתחבר עמיה.

רבי אלעזר אמר, מלך לשדה נעבד. כמה גווי רזין עלאין הכא. מלך. דא (עזב) שכנתא דלא שריא בביתא לאתתקנא בה אלא בזמנא דאתנסיב בר נש ואזדווג באנתתיה לאולדא ולמעבד איבין, ואיהי אפיקת נשמתין לאשראה בה, ובגין כך לשדה נעבד ולא לאחרא.

דף קכב ע"ב

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דבר אחר מלך דא אשה יראת יי כמא דאת אמר, (משלי לא) אשה יראת יי היא תתהלל. לשדה נעבד דא אשה זרה כמא דאת אמר, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה. בגין דאית שדה ואית שדה. אית שדה דכל ברכאן וקדושין ביה שריין כמה דאת אמר פריח שדה אשר ברכו יי. ואית שדה דכל חירוב ומסאבו ושיצאה וקטולין וקרבין ביה שריין. והאי מלך זמנין דאיהו נעבד להאי שדה דכתיב, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ (דף קכב ע"ב) וגו', תחת עבד פי 'מלוך וגו' ושפחה פי תירש גבירתה. והאי מלך אתפסיא נהוריה ואתחשך עד דאתדפי ואתחבר לעילא.

תוספתא זכאה איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא. כמה איהו רב ועלאה בהווא עלמא.

והכי פתח רב מתיבתא מאן דאיהו זעיר איהו רב.

מאן דאיהו רב איהו זעיר. דכתיב ויהיו חיי שרה וגו' מאה דאיהו חושבן רב כתיב ביה שנה, זעירו דשנין חד אזעיר ליה. שבע דאיהו חושבן זעיר אסגי ליה ורבי ליה דכתיב שנים.

תא חזי, דלא רבי קודשא בריך הוא אלא לדאזעיר, ולא אזעיר אלא לדרבי. זכאה איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב בעלויא להווא עלמא. עד כאן. מאן דפסק יתפסק. מאן דקצר יתקצר. מאן דקצר יתארך. רצונו לומר מאן דפסק מלין דאורייתא על מלין בטלין יתפסקון חייהי מהאי עלמא ודיניה קיימא בהווא עלמא. מאן דקצר אמן ולא מאריך גו נייחא יתקצר מחיין דהאי עלמא. מאן דאמר אחד אצטריך לחטפא אל"ף ולקצר קרנא דיליה ולא יעכב בהאי אות כלל, ומאן דיעביד דא יתארכון חייו. (אלו הם חדושים שהגידו לרבי שמעון בר יוחאי בישיבה של מעלה), (עד כאן התוספתא השייך לדף קכב ע"ב)

ובגין כך שעיר דראש חודש, בגין דאתפרש ההוא שדה ממלכא קדישא ולא שריין בהאי שדה ברכאן מהאי מלך. וכד איהו נעבד להאי שדה כדין כתיב, (דברים כב) פי בשדה מצאה וגו'. פי בשדה כמה דאתמר.

תא חזי, אתת חוה לעלמא אתדבקות בהאי חויה ואטיל בה זוהמא. וגרמא מותא לעלמא ולבעלה. אתת שרה ונחתת וסלקת ולא אתדבקות ביה כמא דאת אמר, (בראשית יג) ועל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו. אתא נח לעלמא מה כתיב (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל וגו'.

ובגין דאברהם ושרה לא אתדבקו ביה, בגין כך שרה זכתה לחיין עלאין לה ולבעלה ולבנהא בתראה הדא הוא דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם. ועל דא ויהיו חיי שרה דזכתה בהו בכלהו, ולא כתיב בכלהו נשי ויהיו חיי חוה, וכן בכלא, היא אתדבקות בחיין, ועל דא דילה הוה חיין:

מדרש הנעלם ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. היינו (דכתיב) דתנן כל שבעת הימים

נפשו של אדם פוקדת לגופו ומתאבלת עליו, הדא הוא דכתיב, (איוב יד) אך בשרו עליו יכאב

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ונפשו עליו תאבל. כהאי גוונא ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. ויבא אברהם, זו היא הנשמה. לספד לשרה, זה הגוף.

אמר רבי יצחק בשעה שהנשמה זוכה ועולה למקום מעלתה, הגוף שוכב בשלום ויגוח על משכבו הדא הוא דכתיב, (איוב נו) יבא שלום יגוחו על משכבותם, הלך נכחה. מאי הולך נכחה.

אמר רבי יצחק הנשמה הולך נכחה למקום העדן הגנוז לה. מאי משמע. אמר רבי יהודה מהאי משמע, נכחה פתיב, (לפנינו כ' בואו ועי' לעיל פג ב בדרך אמת אות ג) בה"א. ובשעה שאינה זוכה והיא ראויה לקבל עונשה הולכת משוממת ומבקרת בכל יום לגוף ולקבר.

אמר רבי יוסי האי קוליתא דקרדינותא, פד אזיל בסריחותא לכאן ולכאן אזל ומבקר לה לאתרה תריסר ירחי. כך נשמתא ההיא דאתחזיא לקבלא ענשא, אזלה לבר בעלמא ומפקרת לה לאתרה תריסר ירחי בבתי קברי ובעלמא.

אמר רבי יהודה תא חזי, דכתיב ויקם אברהם מעל פני מתו וגו', אמר רבי אבא והא תנן דכד נשמתא היא בתשלומא עלאה, ניתוסף בה ה' ונקראת אברהם בתשלומא עלאה. והכא את אמר דכד ליתא זכאה כל כך דכתיב ויקם אברהם. עבדת מאן דיתיב בכרסייא נחית בגו וזטר תתאה.

אלא הכי גזרנא ויקם אברהם מעל פני מתו, דאמר רבי בו אמר רבי זריקא פשהנשמה ראויה לעלות למקום עדנה, קודם מגינה על הגוף הקדוש שיוצאת משם ואחר כך עולה למקום מעלתה, הדא הוא דכתיב ויקם אברהם מעל פני מתו והו הגוף.

וידבר אל בני חת אלו שאר גופות הצדיקים שהם (ד"א ל"ג בני) חתחתים ונהלמים בעולם למען יראת קונם, חתים על שהם שוכני עפר, ואמאי צריכה להו אמר רבי יהודה פלא במגניינא כתיבין, ועל (דהוי ד"א דא הוי ההוא) גופא במגניינא עמהון. ומהאמרלהובד ר הפייס ובדרך כבוד.

גר ותושב אנכי עמכם וגו' דהאי גופא יהוי במגניינא חד עמכון בחבורא דא. אמר רבי ראה מה פתיב ויענו בני חת את אברהם וגו'. כמו כן בדרך כבוד בדרך פייס, הדא הוא דכתיב שמענו אדוני נשיא אלהים אתה בתוכנו.

מאי נשיא אלהים אתה. אמר רבי פנחס קודם שיצא הצדיק מן העולם, בת קול יוצאת בכל יום על אותם הצדיקים בגן עדן הכינו מקום לפלוני שיבא לכאן. ועל פן הם אומרים מאת אלהים מלמעלה אתה נשיא בכל יום בתוכנו, במבחר קברינו במבחר הצדיקים הצדיקים בחבורת המובחרים מנה אותם הכניסו בחשבון עמנו, ואיש ממנו לא ימנע את המנין פי כולנו שמחים בו ומקדימים לו שלום. אמר רבי יוסי בן (דף קכד ע"א) פזי תא חזי, פיון שהנשמה פוגעת בהם (ותדון), לאחר כך פוגעת לאותו המלאך הממונה עליהם דתנן מלאך ממונה על בתי קברי ודומה שמו, והוא מכריז ביניהם בכל יום על הצדיקים העתידים ליכנס ביניהם, ומיד פוגעת בו כדי לשפן הגוף בהשקט ובבטחה ובמנוחה ובהנאה, (עלאה) הדא הוא דכתיב וידבר אל עפרון.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי ייסא זה המלאך הנקרא דומה, ולמה נתכנה שמו עפרון, על שהוא ממונה על שוכני עפר. והפקדו בידו כל פנקסי הצדיקים וחבורות החסידים השוכנים בעפר, והוא עתיד להוציאם בחשבון.

ותאנא אמר רבי אלעזר, לעתיד לבא כשיפקוד הקדוש ברוך הוא להחיות המתים, יקרא למלאך הממונה על הקברות, ודומה שמו, ויתבע ממנו מנין כל המתים הצדיקים והחסידים ואותם גרי הצדק ושנהרגו על שמו, והוא מוציאם בחשבון כמו שנטלם (שמות צו ב) בחשבון, הדיא הוא דכתיב (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו' איש לא נעדר.

ותאנא אמר רבי שמואל ברבי יעקב, נפשות הרשעים נתונות בידו של מלאך זה ששמו דומה, להכניסם בגיהנם ולדון שם, וכיון שנמסרות בידו, שוב אינן חוזרות עד שיכנסו לגיהנם, וזה יראת דוד שנתירא כשעשה אותו עון שנאמר (תהלים צד) לולי יי עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. אמר רבי ייסא הנשמה פוגעת לו להכניס אותו גוף עם שאר גופות הצדיקים בחשבונם הדיא הוא דכתיב וידבר אל עפרון וגו'.

אמר רבי תנחום המלאך קודם ואומר לו. ראה מה פתיב למעלה ועפרון יושב בתוף בני חת, שחתו לשכון בעפר. והוא מקדים ואומר לו להכניס אותו הגוף בחשבון הצדיקים, הדיא הוא דכתיב ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו. מאי לכל באי שער עירו. רב נחמן אמר אינו דעאלו בכתב חושבן פנקסיה, דאמר רב נחמן והכי אתגזר (על) חשבון, על ידי דדומה עאלין בבתי קברי ובחושבן פתקא זמין לאפקא לון והוא ממונה על דיירי עפרא.

מהו השדה נתתי לך והמערה אשר בו. אמר רבי יוסי הפקדא דשלוה ומנוחה רבה. אמר רבי שלום בר מנימי אין לך כל צדיק וצדיק מאותם העוסקים בתורה שאין לו מאתים עולמות וכסופין בשביל התורה הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ח) ומאתים לנוטרים את פרי, ומאתים על שמוסרים עצמם בכל יום כאילו נהרגו על קדושת שמו, נצחו כהאי פסוקא (נ"א וכך אמרו בהאי פסוקא) דכתיב ואהבת את יי וגו' ותאנא כל המכוין לבו בהאי פסוקא כדי למסור נפשו על קדושת שמו מעלה עליו הפתוב פאלו נהרג בכל יום עליו, הדיא הוא דכתיב, (תהלים מה) פי עליך הורגנו כל היום. אמר רב נחמן כל המוסר נפשו בהאי פסוקא נוחל ארבע מאות עולמות לעולם הבא. אמר רב יוסף והא תנן מאתים. אמר רב נחמן מאתים על התורה, ומאתים על שמסר עצמו בכל יום על קדושת שמו, (עד כאן מדרש הנעלם)

ויהיו חיי שרה. אינון חייין בלהו לעילא, מאה שנה לעילא. ועשרים שנה לעילא, ושבע שנים לעילא, בלהו הוו בדקא יאות.

דף קכג ע"א

אמר רבי שמעון (דף קכג ע"א) תא חזי רזא דמלה, מאי שנא בכלהו דאמר שנה שנה, ובאינון שבע דאמר שנים. דכתיב מאה שנה ועשרים שנה, ולבתר שבע שנים. אלא כלא חד. מאה שנה כלא דכלא (נ"א כלא כחדא ברזא דמאה ברכאן בכל

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

יומא. וכן עשרים שנה דאתכליל עלאה סתימא דכל סתימין, ובגין כך כתיב שנה רוא דיחודא). קודשא בריך הוא דאתכליל מאתר עלאה סתימא דכל סתימין במאה ברוא דמאה ברקאן דכל יומא, וכן עשרים שנה, ובגין כך כתיב שנה רוא דיחודא דלא אתפרש (צא ב) מחשבה ויובלא לעלמין.

שבע שנים אלין אתפרשן ונפקאן מפללא סתימאה דלעילא. ואף על גב דכלא יחודא חדא, אבל מתפרשן בדינא ורחמי בכמה סטרין ואורחין מה דלא הוי הכי לעילא. ובגין כך כתיב שנה רוא דיחודא דלא אתפרש לעלמין. שבע שנים אלין אתפרשאן בדינא ורחמי בכמה סטרין ואורחין מה דלא הוי הכי לעילא. ובגין כך באלין שבע שנים כתיב בהו שנים ולא שנה, וכלהו אקרון חיים. ויהיו חיי שרה, דהו ממש דאתבריא ואתקיימו לעילא.

אמר רבי חייא הא אוקמוה דהא פד אתעקד יצחק בר תלתין ושבע שנים הוה, וכיון דאתעקד יצחק מיתת שרה, דכתיב ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה. מאין בא, מהר המורה בא מלמעקד ליה ליצחק, ואינון תלתין ושבע שנין מיומא דאתיליד יצחק עד שעתא דאתעקד אינון הוה חיי שרה ודאי פחושבן ויהי'ו בגימטרי'א תלתין ושבע שנין הוה כמה דאתמר מדאתיליד יצחק עד דאתעקד.

רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי שיר חדש פי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו. האי קרא אוקמוה חבריא, דפרות אמרוה. כמה דכתיב, (שמואל א ו) וישרנה הפרות בדרך. מאי וישרנה, דהו אמרי שירתא חדתא. ומאי שירה אמרו. מזמור שירו ליי שיר חדש פי נפלאות עשה.

דף קכג ע"ב

הכא אית לאסתפלא, דכל מה דברא קודשא בריך הוא בעלמא פלהו אמרי תושבחן ושירתא קמיה בין לעילא בין לתתא, ואי תימא דאינהו מגרמייהו (ד"א ל"ג הו) אמרי שירתא דא, הכי הוא ודאי דרוא עלאה איהו, אבל הני, ארונא הוה על גבייהו, וכיון דארונא אשתקיל עלייהו ושוינה לעילא אינון שרירו (נ"א לא שכיבו מ) שירתא, דהא פיון דאתנטיל מנייהו ארונא הו געאן כאורח שאר פרות דעלמא ולא אמרו שירתא. ודאי ארונא (דף קכג ע"ב) דעל גבייהו עביד לון לזמרא.

מזמור. הא אוקימנא, ואתמר בכלא כתיב מזמור לדוד או לדוד מזמור. והכא לא אמר דוד כלל. אלא מזמור דרוח קודשא זמין לזמרא ליה לזמנא דיוקים קודשא בריך הוא לישראל מעפרא. וכדין שירו ליי שיר חדש, כדין איהו חדש, דהא שירתא פהאי לא אתמר מיומא דאתברי עלמא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תוספתא רבי יוסי בן רבי יהודה אויל למיחמי לרבי חייא, אמר ליה לימא מר אי שמע האי פרשתא היך אמרו מארי מתניתא דפרשוה בעניינא דנשמתא. אמר זכאה חולקיהון דצדיקא בעלמא דאתי, דכך היא אורייתא בלבהון כמבועא רבא דמיא, דאף על גב דמסתימין ליה, מסגיאות מייא פתחי מבועין דנבעין לכל עיבר.

תא שמע רבי יוסי רחמא את, אנא אימא לך בהאי פרשתא, לעולם אין גוף האדם נכנס בחשבון הצדיקים על יד דומה, עד שתראה הנשמה פנקס סימנא שנותנין לה הפרובים בגן עדן.

אמר רבי יוסי אנא שמענא דהא נשמתא בתר דעיילת תמן היא אזלת לסלקא לאתרה לעילא ולא למיחת לתתא, אבל קודם שתעלה ותכנס נעשת אפטרופוס הגוף על יד דומה ומראה לו שראוי הוא לקבל שכר ארבע מאות עולמות.

אמר רבי חייא הא רבי אלעזר אמר, דהא דומה ידע קודם משום דמכרזי עלה בגנתא דעדן. אבל אנא כף שמענא, די בעדנא דיהבין (ליה פנקסא חזר על גופא לאעיל ליה בפתקא דצדיקא על ידו דדומה. הדא הוא דכתיב אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני. מהו כסף השדה, דא כסופא דעלמין ארבע מאות דיהבין ליה לאחסנא).

רב יוסף כד הוה שמע פרשתא דא ממאריהון דמתיבתא, הוה אמר, מאן דאיהו עפרא מאי קא (ריקנא) זכי להאי. מאן יזפה ומאן יקום הדא הוא דכתיב, (תהלים כד) מי יעלה בהר יי וגו'.

אמר רבי אבא תא חזי מאי דכתיב וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף, דא הוא כסופא רבתא דאינון עלמין וכסופין. ארבע מאות שקל כסף, ארבע מאות עולמות והנאות וכסופין. עובר לסוחר. רב נחמן אמר שיעבור כל שערי שמים וירושלים של מעלה ואין מוחה בידה.

תא חזי מה כתיב ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו, ונמנה עם שאר הצדיקים בחבורתם מפתקא דממנא על ידו דדומה. אמר רבי יצחק הכי גמירנא כל אינון דכתיבין בידו דדומה וממנן על ידו יקומון לזמנא דזמין לאחיא דיירי עפרא. ווי להון לרשיעיא דלא כתיבין על ידו בפתקא, שיאבדו בגיהנם לעלמין, ועל דא נאמר (דניאל יב) ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כותב בספר, (עד כאן תוספתא)

אמר רבי חייא כתיב, (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש. והכא שירתא דא איהי חדש ואיהי תחת השמש, דהא תחות שמשא להוי. ומאי איהו דא סיהרא, וכדין הוי חדש תחת השמש. מאי טעמא בגין פי נפלאות עשה. ומאן אינון נפלאות, האי דכתיב הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו. הושיעה לו. למאן (דף קכד ע"א) להווא דרגא דאמר שירתא דא, בגין דבהו אסתמיך בימינא ובשמאלא. הושיעה לו ימינו, ודאי להווא דרגא דהאי מזמור, אימתי בזמנא דיקומון מתי עלמא ויתערון מעפרא, כדין יהא חדש מה דלא אתעביד בהאי עלמא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי יוסי אמר בזמנא די עביד קודשא בריה הוא נוקמין בעלמא בגינייהו דישראל, כדין יתאמר שירתא, דהא לבתר יתערון מעפרא מתי עלמא ויתחדש עלמא בקיום שלים דלא ליהוי (כקדמיתא דשליט מותא בעלמא בגין דחויא) (נ”א כרת ומיתה בעלמא ויתעבר חויא מעלמא דגרים) גרים מותא בעלמא לכלא ואסתאב עלמא ואתחשיך אנפוי.

תא חזי, פתיב, (בראשית ג) ואיבה אשית בינה ובין האשה. מאי ואיבה כדכתיב (איוב ט) חלפו עם אניות אבה. דהא כמה ארבינ שטאן גו ימא רבא, ואית ארבינ וספינן מתפרשן דא מן דא. ואינון ארבינ דהאי נחש שאט בגווייהו אקרון אניות אבה.

בינה ובין האשה. דא אשה יראת יי. ובין זרעה, אלין שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובין זרעה, אלין ישראל. הוא ישופף ראש, דא קודשא בריה הוא דומין לבערא ליה מעלמא דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח. וכתיב, (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ.

ראש, דא לזמנא דאתי דיתערון מתיא. דהא כדין להוי עלמא ראש, דיתקיים בראש דאיהו עלמא עלאה. ואתה תשופנו עקב. דא בהאי עלמא השתא דאיהו עקב ולא איהו בקיומא וההוא חויא נשיך לעלמא ואחשיך אנפוי בריין.

תא חזי, יומין דבר נש אתבריאו וקיימו באינון דרגין עלאין, פיון דמסיימו לאתקיימא באינון דרגין דכתיב, (תהלים ז) ימי שנותינו בהם שבועים שנה וגו', מכאן ולהלאה לית דרגא לאתקיימא. ובגין כך ורהב”ם עמל ואון. ואינון פלא הוו.

דף קכד ע”ב

אבל אינון יומין דצדיקיא (דף קכד ע”ב) הוו ואתקיימו כמא דאת אמר ויהיו חיי שרה. וכן ואלה ימי שני חיי אברהם. ואי תימא הכי נמי פתיב בישמעאל דכתיב, (בראשית כה) שני חיי ישמעאל. אלא בתשובה אהדר, ועל דא קרי (ביומי) ויהיו:

ותמת שרה בקרית ארבע. רבי אבא אמר כגוונא דא לא הוו בכל נשי עלמא דהא אתמר חושבן יומהא ושנהא וקיימהא בעלמא וההוא אתר דאתקברת ביה. אלא לאחזאה דלא הוה כשרה בכל נשי עלמא.

ואברהם זקן בא בימים וגו'. מתניתין. אמר רבי אלעזר על כל פנים כך הוא דהאי מתניתין שפיר, דאתעביד נשמתא ההוא דכתיב ביה (יחזקאל א) והנה אופן אחד בארץ אצל החיות לארבעת פניו. כדאמור בההיא מתניתא קמייטא.

אמר ליה רבי אבא לימא לן מר מההיא מתניתין אמר ליה הכי אתפרש בתלת עשר מילין דרחמי בפרשתא דיליה, אבל הכא אית לן למימר. פתח ואמר (שיר השירים ו) אחת היא יונתי

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תמתי אחת היא לאמה וגו'. אמר רבי אלעזר מאי היא דאנן קרינן הכא בשיר השירים לישנא דנוקבתא, והתם באורייתא לישנא דדכורא.

אלא אמר רבי אלעזר הכא בתורה נקרא בלשון זכר אצל הגוף מפני שהגוף אצל הנשמה כאשה אצל הזכר, והנשמה לגבי מעלה, כנקבה בפני הזכר וכל אחד מעלתו יורש.

תנן התם בארבעה פעמים (נ"א בשנה) בשעה בכל יום, עדן מנטף על הגן, ויוצא מאותם הטפות נהר גדול המתחלק לארבעה ראשים, ושמנה וארבעים טפות מנטף בכל יום ומשם שבעים אילני הגן הדיא הוא דכתיב, (תהלים קד) ישבעו עצי יי. רבי תנחום אמר מהכא (תהלים קו) משקה הרים מעליותיו, איזו היא עליה זהו עדן. ועדן באיזה מקום הוא. רבי יהודה אמר למעלה מערבות הוא. רבי יוסי אמר בערבות הוא, דהא תנן שם גנזי חיים טובים, ברכה ושלום ונשמתן של צדיקים והגנוז העליון הוא עדן, למטה מכיון כנגדו גן בארץ ונוטל ממנו שפע בכל יום.

אמר רבי אבהו שמנה וארבעים נביאים עמדו להם לישראל וכל אחד נטל בחלקו תמצית טפה אחת מאותם טפות של עדן שהם שמנה וארבעים טפות. ומה אם כל נביא שנטל טפה אחת מהן היתה מעלתו ברוח הקודש על כל השאר. אדם הראשון שהיה מקבל משמנה וארבעים לא כל שכן, מכאן אתה למד כמה היתה חכמתו.

רבי בא אמר רב כהנא וכי מאין היה להם לנביאים מאותם הטפות, אלא הכי תנן, בכל טפה וטפה היוצאת מעדן רוח חכמה יוצא עמו, ועל פן אתגזר במתניתין, אית מיא מגדלן חכימין, ואית מיא מגדלן טפשיין, ואינן מיא דמגדלן חכימין אינן מיא הוו מטפין דעדן.

דאמר רבי יוסי, מיא דביה טפין יתבין (נ"א יתירין) מפל אינן ארבע נהרי קדמא הוא דכתיב, (בראשית ב) שם האחד פישון. מאי שם האחד פישון. המיוחד מכולם פישון והוא הנופל בארץ מצרים, ולפיכך היתה חכמת (לישראל) מצרים יותר מכל העולם.

ומשנגזרה גזרה שאבדה חכמת מצרים, נטל קודשא בריך הוא אותם טפין וזרק לון בההוא גנא, בההוא נהרא דגנתא דעדן דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. וזה היה מוליד ארבעה אחרים והאחד המיוחד הנוולד ממנו פישון היה. משנטלו אלו הטפות שלא יצאו מהגן אבדה החכמה ממצרים.

ומאותו הרוח שהיה יוצא מעדן, תמצו' (נ"ל ימצו) כל נביא ונביא, והיינו דכתיב מתהלך בגן לרוח היום. וגנוז זה בגן עדן לעתיד לבוא, וזה הוא הנהר שראה יחזקאל בנבואתו. ועל פן אמר הכתוב (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את יי וגו'. שאותם מים תמיד מגדלים הידיעה בעולם.

תנו רבנן כל נשמתן של צדיקים למעלה בעדן הן. ומה ממה שיורד מעדן ישגא החכמה בעולם, לעומדים בו ונהנין מהנאותיו וכסופיו, על אחת כמה וכמה.

אמר רבי יצחק פיון שהנשמה זוכה ליכנס בשערי רושלים של מעלה. מיכאל השר הגדול הולך עמה ומקדים לה שלום. מלאכי השרת תמהים בו ושואלים עליה (שיר השירים ג) מי זאת עולה מן המדבר. מי זאת עולה בין העליונים מהגוף החרב שדומה להבל דכתיב, (תהלים קמד)

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אדם להבל דמה. הוא משיב ואומר (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי, אחת היא מיוחדת היא. אחת היא לאמה, לאמה זו היא כפא הכבוד שהיא אם לנשמה ויולדת לה שנגזרה ממנה.

ראוה בנות ויאשרוה. אלו שאר הנשמות שהן במעלתן למעלה והם הנקראות בנות ירושלים. אמר רבי יוסי הא חזנא על מה דאמרן אלו נקראות בנות ירושלים, והאחרות נקראות בנות לוט. ראוה בנות ויאשרוה. שאר הנשמות משבחות לה, ואומרות שלום בואך. מלכות ופלגשים, מלכות אלו האבות שהם מלכות. ופלגשים, הן גירי הצדק. כולם משבחות ומקלסות אותה עד שנכנסת למעלה, ואזי הנשמה במעלתה ומתקיימת אריכות הימים הדא הוא דכתיב ואברהם זקן בא בימים. נכנס באריכות הימים לעולם הבא.

רבי אבא סבא קם על רגלוי ואמר, מנוחה ושלום גרמין יהא לך רבי שמעון בן יוחאי דחזרת עטרה ליושנה. דתנינן במתניתא קדמאה דכיון שהנשמה היא בתשלומה באתר עלאה (לזמנא בתרא עאלין) לא תבאת לגופא, אלא אתבריין מנה נשמי אחרנין דנפקי מנה ואיהי אשתארת בקיימא, עד דאתא רבי שמעון בן יוחאי ודרש ומה אם בעולם הזה שהוא הבל והגוף שהוא טפה סרוחה נכנסת בו אותה הנשמה. לעתיד לבא שיצורפו כולם ויהיה הגוף מובחר בקיום ותשלום יותר, אינו דין להכנס אותה הנשמה בו בכל התשלומין והעלויין שבה.

אמר רבי אחא אותה הנשמה (בו בכל התשלומין והעלויין שבה) ממש ואותו הגוף ממש עתיד הקדוש ברוך הוא להעמידן בקיומן לעתיד לבא, אבל שניהם יהיו שלמים בתשלום הדעת להשיג מה שלא השיגו בעולם הזה:

ואברהם זקן בא בימים וגו'. רבי בו אמר רבי יוחנן (באותם הימים) באותו העולם שהוא ימים, ולא בעולם הזה שהוא לילה. אמר רבי יעקב באותם העולמות שהם ימים באותם ההנאות והפסופין שהוא נוחל: ויי ברך את אברהם בכל. באותו המשורה (נ"א המעשר) שנתן לו הקדוש ברוך הוא משמו, שהיא אות ה"א, שבו נברא העולם.

ותניא אמר רבי יוחנן מטטרון שר הפנים שהוא נער עבד מרבו האדון המושל עליו, ממונה על הנשמה בכל יום להספיק לה מאותו האור שנצטווה, והוא עתיד למיסב חושבן פתקא בבתי קברי מן דומה ולאחזקה ליה קמי מאריה, והוא זמין למעבד חמיר ההוא גרמא תחות ארעא לתקנא לגופייה ולקיימא לון בשלימותא דגופא בלא נשמתא (בזמנא) דקודשא בריה הוא ישדר לה לאתרה.

אמר רבי יצחק באותה שעה מה כתיב, ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל וגו'. מהו אל עבדו, אי בחכמתא דא נסתפל מהו אל עבדו. אמר רבי נהוראי לא נסתפל אלא במה שאמר עבדו, עבדו של מקום. (זקן ביתו) הקרוב לעבודתו, ומאן איהו, זה מטטרון פדקאמרן, דאיהו עתיד לפות לגוף בבתי קברי.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הדא הוא דכתיב ויאמר אברהם אל עבדו, זה מטטרון עבדו של מקום. (קפא א) זקן ביתו, שהוא תחלת בריותיו של מקום. המושל בכל אשר לו, שנתן לו קודשא בריך הוא ממשלה על כל צבאותיו.

ותאנא אמר רבי שמעון אמר רבי יוסי אמר רב, כל צבאותיו של אותו עבד נוטלים אור ונהנין מזיו הנשמה, דתאנא אור הנשמה לעולם הבא גדול מאור הכסא. והא מהכסא נטלה הנשמה. אלא זה לפי הראוי לו וזה לפי הראוי לו. רב נחמן אמר גדול מאור הכסא ממש דכתיב, (יחזקאל א) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, מאי עליו על זהרו.

וכשהוא הולך לעשות שליחותו כל צבאותיו והמרפבה שלו נזנין מאותו הזהר. הדא הוא שהנשמה אומרת לו (דכתיב) שים נא ידך, כלומר סיעתך, תחת ירכי, זהו אור הנשפע מן הנשמה עליהם.

אמר רבי יהודה ברבי שלום כף קבלנו בשעה שזה הולך בשליחותו של מקום, קודשא בריך הוא מניע כל צבאותיו של מעלה באות אחת משמו. אמר רב הונא כף ירכי בגימטריא ר"ם. כלומר הנשמה אומרת שים נא ידך סיעתך תחת מעלתו של רם ונשא המושל על הכל ולאחר שצוה סיעת עליונים תחת ידו אני משביעך שבועה גדולה בו. אמר רבי יצחק אלהי השמים ואלהי הארץ. הואיל ואמר ביי שהוא הכל, למה נאמר אלהי השמים, אמר רבי יהודה שהוא אדון על הכל, בבת אחת וברגע אחד הוא מניע לכל וכלם כאין נגדו. רבי יצחק אומר על שתים אותיות משמו להורות שהוא הכל ואין אחר בלתו:

ואשביעך ביי אלהי השמים ואלהי הארץ. אמר רב הונא ואי הוּנא עמהון דמארי מתניתא כד גלו רזא דנא לא איפרשנא מנהון הכי, דהא אנא חזי עמיקין סגי אין בפומייהו דגלו ולא אתחזיין לכל איניש. תא חזי, שבועת קיימא דא אומי לה נשמתא דכתיב אשר לא תקח אשה לבני.

אמר רבי יצחק מהכא משמע שהואיל ואתה הולך בשליחות זה לא תקח אשה לבני, כלומר שלא תקח גוף לבני (ד"אלבניני) ליכנס בגוף אחר בגוף זר בגוף שאינו ראוי לו, אלא בהוא ממש שהוא שלי, בהוא ממש שיצאתי ממנו, הדא הוא דכתיב פי אם אל ארצי ואל מולדתי תלך.

אמר רבי יוסי מהו ולקחת אשה לבני ליצחק. אמר רבי יצחק אותו הגוף שנצטער עמי באותו העולם, ולא היה לו הנאה וכסוף בו מפני יראת קונו, אותו הגוף ממש תקח ליצחק עמו בהאי שמחת הצדיקים. ליצחק עמו בשמחת הקדוש ברוך הוא, ליצחק עמו דעכשיו עת שחוק בעולם הדא הוא דכתיב, (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פיני וגו'.

אמר רבי יהודה בר יצחק תא שמע אין מלאך אחד עושה אלא שליחות אחד, ולא ב' שליחות בבת אחת. ותניא אמר רבי אבא מלאך אחד אשר קסת הסופר במתניו עתיד להרשים כל אחד ואחד על מצחו, ולאחר פן השר הגדול הולך לתקן כל אחד ואחד ולהעמידו לקבל נשמתו, הדא הוא דכתיב הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה, מאי לפניך לפני שליחותך. רבי (אלעזר)

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אליעזר אזל למחמי לרבן יוחנן בן זפאי רביה, והוא יומא ריש ירחא הוה, כד מטא גביה אמר ליה להקביל פני רבו. אמר ליה לאו על כך אמרית. אלא אנא חמי באנפך דמלה חדתא אית גבך מאינון עמיקים דאת עתיד למתבע.

אמר ליה, חמינא האי אור הראשון דמטלגוי עשרה ובעשרה נטיל, וברזא דעשרה נהיג לכלא, ובאתותא דעשרה עביד עובדוי. ותאנא עשרה פתקין עשרה מפתחן דבי קצרי בידוי, ופתקין עשרה נטיל בגינתא דעדן לאתקנא ארעא על גופיהון דצדיקיא.

אמר ליה אליעזר ברי חמית הוית יתיר ממלאכא קדישא דעלמא, בעשרה אתברי, בעשרה אתנהיג. בעשרה פרסיא קדישא, בעשרה אורייתא, הוא בעשרה מטלגוי, בעשרה עלמין עלאין (בעשרה) וחד עלאה על כלא בריך הוא.

ואימא לך מלה דעתיה דמארי דמתניתא הוה בהאי מה פתיב ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך. אמר ליה רבי זכינא לפסוקא דא, אבל וכל טוב אדניו בידו מהו. אמר ליה הוא שמייה דמאריה דאזיל גבי לאעלא ליה ולאנהגא (ולאגנא) ליה, אמר דא ודאי הוא פי שמי בקרבו.

תנן אמר רבי אבהו תא חזי, מאן דינע שמיה על בורייה, ידע דהוא ושמייה חד הוא, קודשא בריך הוא ושמייה חד דכתיב, (זכריה יד) ”אחד וגו’ (כלהו) כלומר השם והוא אחד.

אמר רבי אבא אית לאסתכלא בפרשתא דא: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים. אמר רבי אבא מחוץ לעיר, דא הוא בי קברי. אל באר המים, דתניא הנקדמים בבתי קברי אותם שנשארו ונתנו בתורה, דהא תנן כשנכנס אדם לקבר מה דשאלו ליה תחילה אם קבע עתים לתורה דכתיב, (ישעיה לג) והיה אמונת עתך וגו’. וכשיצא אינו דין (לקיימם) להקימם בתחלה.

אמר רבי אבא לעת ערב זהו יום ששי שהוא ערב השבת שאז הזמן לקיימא מתניא, מאי משמע דתנן שיתא אלפי שנין הוי עלמא, והוא אלף הששי שהוא סיום הכל, והינו לעת ערב, זמן סיום הכל. לעת צאת השואבות, אלו הם תלמידי חכמים השואבים מימיה של תורה שהוא עת לצאת ולהתנער מן העפר.

ואמר רבי אבא עוד יש לדעת דתנן אותם המתעסקים לדעת את בוראם בעולם הזה ונשמתם בתשלומה לעולם הבא זכו לצאת משבועות הנשמה הולך לדעת מי הוא גופה ממש ומאי הוא. הנה אנכי נצב על עין המים אף על גב שתלמיד חכם הוא הולך אחר התשלום, דכתיב והיה העלמה היוצאת לשאוב ואמרתי אליה השקיני נא מעט מים מפדך אמור לי רמוז ידיעתו ממה שהשגת. ואמרה אלי גם אתה שנתה, אף אתה עבד (כמוך) כמוני ולא נתחלף לי (על) ידיעתך בידיעתו של מקום ברוך הוא, וצריך אתה להשיג שאתה נברא כמוני.

וגם לגמליך אשאב, כלומר ידיעת השגתי שלא השיגו סיעתך, וידעתי כי מעלה יש לי עליך והיאך נברא אתה מזיו הנתון אצלך. אם הוא אומר סימן זה יהי מסור בידי על כל דברים אלו, ואדע שהיא האשה הוא הגוף מאותה הנשמה השבועה שהשביעני:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויהי הוא טרם כלה לדבר וגו'. רבי יצחק אמר רבי יהודה בעוד שכל העניינים הוא רוצה לנסות על הגוף, מאי כתיב והנה רבקה יוצאת, זהו הגוף קדוש שנתעסק בדברי תורה וכתת גופו להשיג ולדעת את קונו. אשר ילדה לבתואל, אמר רב יהודה בתו של אל. בן מלכה, בן מלכה של עולם. אשת נחור אחי אברהם. חברת השכל גוף שנדבק בשכל והיא אח הנשמה. וכדה על שכמה, משא החכמה עליה.

וירץ העבד לקראתה. זה מטטרו"ן. ויאמר הגמאיני נא מעט מים מפרך, אמור לי רמוז חכמתא בידיעת בוראך ממה שעסקת בעולם שיצאת ממנו. אמר רבי אבא כדפרשינו, אחר כל זה מה כתיב ואשים הנזם על אפה והצמידים על ידיה. אמר רבי אבא אותם העצמות שנפגרו לכאן ולכאן, הוא צומד אותם ושוקלם זה על זה כמה דאת אמר, (ישעיה נח) ועצמותיה יחליץ. אמר רבי אבא באותה שעה אותו הגוף עומד בארץ ישראל ושם נכנס בו נשמתו. אמר רבי יוחנן מי מוליך הגוף לארץ ישראל, אמר רבי זירא קודשא בריך הוא עושה מחילות תחת הארץ והם מתגלגלים והולכים לארץ ישראל הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל. אמר רבי יצחק גבריא"ל מוליך אותם לארץ ישראל, מנא לן דכתיב, (בראשית כד) התלכי עם האיש הזה, וכתיב התם (דניאל ט) והאיש גבריא"ל. אמר רבי יוסי מאי דכתיב ולרבקה אח ושמו לבן. אמר רבי יצחק אין יצר הרע בטל מן העולם, אף על פי שכלו לא נמצא קצתו נמצא.

תא חזי, בתחלה פשהיה מוטל בעולם הזה נקרא לוט, לעולם הבא (יבדל) יבטל מן העולם, אבל (לעתיד לבא) לא כולו, ונקרא לבן לא מנוול כבראשונה אלא כמאן דסחי מנוולו. לבן למאי אצטריך. אמר רבי שמעון למעבד פריה ורביה אצטריך, דאמר רבי שמעון אם אין יצר הרע נמצא, פריה ורביה אינו מצוי.

תא שמע פיון שהגוף נבנה ועומד בקיימו, מאי כתיב וישלחו את רבקה אחותם וגו'. מאי (הוי) ואת מניקתה, זה כח התנועה. רבי יצחק אמר זה כח הגוף.

רבי אבהו פתח בהאי קרא (שיר השירים ד) אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבאי וגו', אמר רבי אבהו פיון שהגוף נבנה על קיימו ומביאין אותו לקבל נשמתו לארץ ישראל, הנשמה ממתנת אליו ויוצאת לקראתו כמה דאת אמר ויצא יצחק לשוח בשדה. הדא הוא דכתיב אתי מלבנון כלה. זו היא הנשמה. תשורי מראש אמנה, היינו דכתיב וישא עיניו וירא.

אמר רבי יהודה אם היא הנשמה, תינח אברהם כדקאמרן, אבל יצחק מהו. אמר רבי אבהו הא חבריא אמרו דעכשיו אתקרי יצחק על שום חדוותא סגיא דבעלמא.

אמר רבי אבהו בתחלה נקראת הנשמה אברהם והגוף שרה, עכשיו נקראת הנשמה יצחק והגוף רבקה. תנן במתניתין, אמר רבי שמעון ארבעים שנה קודם קיום הגוף ממתנת הנשמה לגוף בארץ ישראל. באיזה מקום במקום המקדש.

אמר רבי אבהו תא חזי, ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאבה וינחם יצחק אחרי אמו. אוהב לאותו הגוף ומתנחם עמו, והוא עת לשחוק והחידה בעולם.

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה הָא כָּל פְּרֻשָׁתָא דָּא אֲתַבְרַר לָן, אֲבָל לָא יִכְלִינָא לְמַנְדַּע מַהוּ:

וְאִי תִימָא הָא מְרִים דְכְּתִיב (במדבר כ) וַתִּמַּת שֵׁם מְרִים וַתִּקְבֵּר שֵׁם. בְּגִין לְאַחֲזֹאהּ סְרַחְנָא דִישְׂרָאֵל קָא אֲתָא, דְּהָא מִיָּא לָא אֲזִילִי לְהוּ בִישְׂרָאֵל אֲלָא בְּזִכּוּתָא דְמְרִים. אֲבָל לָא אֲתַמַּר בְּמִיתָתָהּ כְּמָה דְאֲתַמַּר בְּשָׂרָה.

רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח (קהלת י) אֲשֶׁרִיף אֶרֶץ שְׂמֵלְכָךְ בֶּן חוּרִין וְשֶׁרִיף בְּעַת יֵאֱכֹלוּ. הָאִי קָרָא (צה ב) אוּקְמוּהָ חֲבֵרִיָּא, אֲבָל אֵית לָן לְאַסְתַּפְלָא בֵּיהּ, דְּזִכְאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לֹון אֲוֵרִיָּתָא לְמַנְדַּע כָּל אֲוֵרְחִין סְתִימִין וְלֹאֲתַגְלִיָּא לֹון רִזִין עֲלֵאִין וְהָא אֲתַמַּר.

אֲשֶׁרִיף אֶרֶץ, דָּא אֶרֶץ חַחִיִּים, בְּגִין דְּמִלְכָּא דִּילָהּ אֲזִמִּין לָהּ כָּל בְּרַכָּאן דְּאֲתַבְרַכָּא מֵאַבְהֵן עֲלֵאִין, רְזָא דּוּא'וֹ דְּאִיהוּ קִיָּמָא לְאַרְקָא עֲלָהּ בְּרַכָּאן תְּדִיר, וְאִיהוּ בֶּן חוּרִין בֶּן יוֹבְלָא דְאַפִּיק עֲבָדִין לְחִירוֹ, בְּרָא דְעֲלָמָא עֲלָהּ דְאַפִּיק תְּדִיר כָּל חִיִּין וְכָל גְּהִירוֹ וְכָל מִשְׁח רַבּוּת, וְכֹלָא אֲעִיד (נ"א אַנְגִיד) הָאִי בְּרָא בּוֹכְרָא לְהָאִי אֶרֶץ כְּמָה דְאֲתָא אָמַר (שמות ד) בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְגִין כֹּךְ אֲשֶׁרִיף אֶרֶץ.

וּמָה דְאֲתַמַּר אִי לָךְ אֶרֶץ שְׂמֵלְכָךְ נַעַר כְּמָה דְאוּקְמוּהָ, דְּהָאִי אֶרֶץ תְּתָאָה וְעֲלָמָא תְּתָאָה לָא יִנְקָא אֲלָא מְגוֹ שְׁלִטְנוּתָא (דעילא) דְּעֶרְלָהּ. וְכֹלָא מַהֲהוּא מְלָכָא דְאַקְרִי נַעַר כְּמָה דְאוּקְמוּהָ. וְוִי לְאַרְעָא דְאַצְטְרִיף לִינְקָא חֲכִי.

דָּף קַכָּה ע"א

תָּא חֲזִי, הָאִי נַעַר (דָּף קַכָּה ע"א) לֵית לֵיהּ מְגֵרְמִיָּה כְּלוּם בַּר כַּד נְטִיל בְּרַכָּאן לְזַמְנִין יְדִיעֹן, וְכָל זַמְנִין דְּאֲתַמְנַעוּ מִנִּיהּ וְאֲתַפְּגִים סִיחָרָא וְאֲתַחֲשֹׁךְ וּבְרַכָּאן אֲתַמְנַעוּ מִנִּיהּ, וְוִי לְעֲלָמָא דְאַצְטְרִיף לִינְקָא בְּהֵיאָ שְׁעָתָא. וְעוּד בְּכַמָּה דִּינִין אֲתַדְּן הָאִי עֲלָמָא עַד לָא יִנְקָא מִנִּיהּ, דְּכֹלָא בְּדִינָא אֲתַקִּיִּים וְאֲתַעֲבַד וְאוּקְמוּהָ (חכ"י).

תָּא חֲזִי, וַתִּמַּת שָׂרָה בְּקֶרְיַת אַרְבַּע. רְזָא אִיהוּ, בְּגִין דְּלָא הָוּה מִיתָתָהּ עַל יְדָא דְּהָהוּא נַחֲשׁ עֲקִימָאָה, וְלָא שְׁלִט בַּהּ כְּשֶׁאֲרַ בְּנֵי עֲלָמָא דְּאִיהוּ שְׁלִיט בְּהוּ. וְעַל יְדִיָּהּ מִתּוּ בְּנֵי עֲלָמָא מִיּוֹמָא דְּגָרִים לֹון אָדָם בַּר מִשָּׁה וְאַחֲרָן וּמְרִיָּם דְכְּתִיב בְּהוּ עַל פִּי יי. וּבְגִין יְקָרָא דְשְׁכִינְתָּא לָא כְּתִיב בְּמְרִים עַל פִּי יי.

אֲבָל בְּשָׂרָה כְּתִיב בְּקֶרְיַת אַרְבַּע, רְזָא דְקֶרְיַת אַרְבַּע בְּרְזָא עֲלָהּ, וְלָא עַל יְדָא אַחֲרָא. בְּקֶרְיַת אַרְבַּע, וְלָא בְּנַחֲשׁ. בְּקֶרְיַת אַרְבַּע הִיא חֲבֵרוֹן, דְּאֲתַחֲבַר דְּוּד מְלָכָא בְּאַבְהֵן, וְעַל דָּא לָא הָוּה מִיתָתָהּ בִּידָא אַחֲרָא אֲלָא בְּקֶרְיַת אַרְבַּע.

תָּא חֲזִי, כַּד יוֹמִין דְּבַר נֶשׁ אֲתַקִּיִּמוּ בְּדַרְגִין עֲלֵאִין, אֲתַקִּיִּים בַּר נֶשׁ בְּעֲלָמָא. כִּיּוֹן דְּלָא אֲתַקִּיִּים בְּדַרְגִין עֲלֵאִין, נְפַקִּי וּנְחַתִּי לְתַתָּא עַד דְּקָרִיבּוּ לְהָאִי דְּרָגָא דְּמוּתָא שְׂרִיָּא בֵּיהּ, וּכְדִין נְטִיל רֶשׁוּ לְאַפִּיק נְשַׁמְתָּא וְטָאס עֲלָמָא בְּזַמְנָא חָדָא וְנְטִיל נְשַׁמְתָּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וסאיב ליה לגופא ואשתאר מסאבא. זכאין אינון צדיקיא דלא אסתאבו ולא אשתאר בהו מסאבותא.

ותא חזי באמצעות דרקייעא אתקטר חד אורחא קסטריא ואיהו חויא דרקייעא דכל ככבין דקיין פלהו קטירין ביה וקיימי ביה תלי תלין, ואינון ממנן בסתירו (ס"א בסטירו) עובדי בני עלמא.

דף קכה ע"ב

כגוונא דא כמה חבילי טהירין נפקי לעלמא מהאי חויא עלאה קדמאה דאתפתא ביה אדם, וכלהו ממנן בסתירו עובדי (דף קכה ע"ב) עלמא, ובגין כך אתי בר נש לאתדכאה, מסייעין ליה מלעילא, וסיועא דמאריה סחרא ליה ואסתמר ואקרי קדוש. אתי בר נש לאסתאבא, כמה חבילין טהירין אנדמנו ליה. וכלהו (סחרן) שריין ביה ומסחרין ליה ומסאבין ליה ואקרי טמא, וכלהו אזלי ומכרוי קמי, טמא טמא כמה דאת אמר, (ויקרא יג) וטמא טמא יקרא. וכלהו קטירין בהווא חויא קדמאה וסתירין בכמה עובדי עלמא.

רבי יצחק ורבי יוסי הוו אזלי מטבריא ללוד. אמר רבי יצחק תוהנא על תהוא רשע דבלעם דכל עובדוי דהווא רשע הוו מסטרא דמסאבא. והכא אוליפנא רזא חדא, דכל זיני נחשיא דעלמא פלהון מתקטרין ונפקין מהווא נחש קדמוני דאיהו רוח מסאבא מזוהמא, ובגין כך כל חרשין דעלמא אקרין על שמא דא נחשים (ועקריים) וכלהו מהאי סטרא נפקי. ומאן דאתמשך בהאי, הא אסתאב.

ולא עוד אלא דבעי לאסתאבא בגין לאמשכא עליה ההוא סטרא דרוח מסאבא. דהא תנינן כגוונא דאתער בר נש הכי נמי אמשיך עליה מלעילא, אי איהו אתער בסטרא דקדושה אמשיך עליה קדושה מלעילא ואתקדש. ואי איהו אתער בסטרא דמסאבא הכי אמשיך עליה רוח מסאבא ואסתאב. דהא אתמר על מה דתנינן אתי בר נש לאסתאבא מסאבין ליה.

בגין כך תהוא רשע דבלעם, בגין לאמשכא עליה רוח מסאבא מהווא נחש עלאה, הוה אסתאב בכל ליליא באתניה, והוה עביד עמה עובדי אישות בגין לאסתאבא ולאמשכא עליה רוח מסאבא, וכדין עביד חרשוי ועובדוי.

דף קכו ע"א

ושירותא דעובדוי הוי נטיל נחש מאינון חויין וקטיר ליה קמיה ובזע (דף קכו ע"א) רישיה ואפיק לישניה ונטיל עשבין ידיען ואוקיד פלא ועביד מניה קטרותא חדא, לבתר נטיל רישא דהווא חויא ובזע ליה לארבע סטרין ועביד מניה קטרותא אחרא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועבד עגולא חד, והוה אמר מלין ועבד עובדין אחרנין, עד דאמשיך עליה רוחין מסאבין, ואודיעין ליה מה דאצטריך, ועבד בהו עובדוי כפום מה דאינון ידעי מסטרא דהווא חווא דרקייעא. מתמן אתמשך בעובדוי וחרשוי עד דאמשיך עליה רוח מההווא נחש קדמאה.

ומהכא הוה ידע ידיעין וחרשין וקוסמין. ובגין כך פתיב ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים, נחשים ודאי, ועקרא ושרשא במסאבותא איהו כמה דאתמר, ולבתר שירותא דכלא לאו איהו אלא בנחש.

אמר רבי יוסי אמאי כל זייני חרשין וקוסמין לא אשתכחו אלא בנשייא. אמר ליה הכי אוליפנא מדאתא נחש על חוה הטיל בה זוהמא, בה אטיל ולא בבעלה. אמר הכי הוא ודאי, אתא רבי יוסי ונשקיה לרבי יצחק, אמר כמה זמנין שאילנא האי מלה ולא זכינא בה אלא השתא.

אמר ליה כל הני עובדין וכל מה דיידע בלעם מאן אתר אוליף ליה. אמר ליה מאבוי. אבל באינון הררי קדם דאיהו ארץ קדם אוליף כל חרשין וכל זייני קוסמין. (שמות קיב) בגין דבאינון טורי אינון מלאכי עזא ועזא"ל, דאפיל לון קודשא בריך הוא מן שמיא ואינון קטירין בשלשלאי דפרזלא ואודיעין חרשין לבני נשא, ומתמן הוה ידע בלעם כמה דאת אמר מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם.

דף קכו ע"ב

אמר ליה והא פתיב ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וישת אל המדבר פניו. אמר ליה, סטרא תתאה דאתיא מרוח מסאבא דלעילא, הוא רוח מסאבא דשליט במדברא פד עבדו בני ישראל ית עגלא בגין לאסתאבא בהדיה דאיהו תתאה, ובכלא (דף קכו ע"ב) עבד חרשוי בגין דיכול לאעקרא לון לישראל ולא יכיל.

אמר רבי יוסי האי דאמרת בקדמיתא דכד נחש אתא על חוה אטיל בה זוהמא שפיר, אבל הא תנינן דכד קאימו ישראל על טורא דסיני פסק מנייהו זוהמא. ישראל דקבילו אורייתא פסק מנייהו זוהמא, אבל שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות דלא קבילו אורייתא לא פסקא זוהמא מנייהו.

אמר ליה שפיר קאמרת, אבל תא חזי, אורייתא לא אתייהיבת אלא לדכורי דכתיב, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. דהא נשי פטירין מפקודי אורייתא.

ועוד דאהדרו פלהו לזוהמתן פקדמיתא בתר דחטו, ואתתא קשיא לאתפרשא זוהמא מנה יתיר מגברא. ובגין כך אשתכחו נשין בחרשיא ובזוהמא דא יתיר מגוברין. דהא נשיא מסטרא דשמאלא קא אתיין ואתדבקו בדינא קשיא, וסטרא דא

אתדבק בהו יתיר מגוברין כמה דאתמר בגין דאתיא מסטרא דדינא קשיא, וכלא אתדבק ואזיל בתר זיניה.

תא חזי, דהכי הוא כמה דאמינא, דבלעם הוה אסתאב בקדמיתא בגין לאמשכא עליה רוחא מסאבא. פגוונא דא אתתא ביומי דמסאבו דילה אית ליה לבר נש לאסתמרא מנה, בגין דברוח מסאבא אתדבקת ובההוא זמנא אי איהי תעביד חרשין אצלחו בידהא יתיר מזמנא אחרא, דהא רוח מסאבא שריא עמה, ועל דא בכל מה דקריבת אסתאב, כל שפן מאן דקריב בהדה. זפאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא יהיב לון אורייתא ואמר לון (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב לגלות ערותה אני יי.

דף קכו ע"א

אמר ליה האי מאן דאסתכל בצפצופוי דעופי אמאי אקרי נחש. אמר לו דהא מההוא סטרא קאתי דרוח מסאבא שריא על ההוא עופא (דף קכו ע"א) ואודע מלין בעלמא. וכל רוח מסאבא בנחש אתדבקו ואתיין לעלמא ולית מאן דישתזיב מניה בעלמא, דהא איהו אשתפח עם פלא, עד זמנא דזמין קודשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא כמה דאתמר דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה יי אלהים דמעיה מעל כל פנים וגו'. וכתיב, (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ וגו'.

רבי יהודה אמר, אברהם ידע בההיא מערתא סימנא, ולביה ורעותיה תמן הוה, בגין דמקדמת דנא עאל לתמן וחמא לאדם וחיה טמירין תמן. ומנא הוה ידע דאינון הוה. אלא חמא דיוקניה, ואסתכל ואתפתח ליה חד פתחא דגנתא דעדן תמן וההוא דיוקנא דאדם הוה קאים לגביה.

ותא חזי כל מאן דאסתכל בדיוקנא דאדם לא אשתזיב לעלמין ממיתה, בגין דהא בשעתא דבר נש אסתלק מעלמא חמי ליה לאדם ובההוא זמנא מית. אבל אברהם אסתכל ביה וחמא דיוקניה ואתקיים, וחמא נהורא דנהיר במערתא וחד שרגא דליק, כדין תאיב אברהם דיוריה בההוא אתר, ולביה ורעותיה הוה תדיר במערתא.

תא חזי, השתא אברהם בחכמתא עבד בזמנא דתבע קברא לשרה, דהא פד תבע לא תבע למערתא בההוא זמנא, ולא אמר דבעי לאתפרשא מנייהו. אלא אמר, תנו לי אחוזת קבר עמכם ואקברה מתי מלפני. ואי תימא דלא הוה עפרון תמן. תמן הוה, דכתיב ועפרון יושב בתוך בני חת, ואברהם לא אמר ליה בההיא שעתא כלום.

אלא מה דאמר לון, אמר כמה דכתיב וידבר אל בני חת וגו'. וכי סלקא דעתך דאברהם בעא לאתקברא בינייהו בין מסאבין או דתאובתיה הוה עמהון, אלא בחכמה עבד.

דף קכו ע”ב

וּלְפִינֵן (דף קכו ע”ב) אֹרַח אֲרֻעָא הָכָא בְּמַה דְּעֵבַד אַבְרָהָם, דְּהָא בְּגִין דְּתַאוּבְתִּיּה וְרַעוּתִיּה הוּוּה בְּהֵיִיא מְעַרְתָּא, אַף עַל גַּב דְּהוּוה תַּמָּן, לֹא בַעָא לְמִשְׁאָל לִיּה מִיַּד הָהוּא רַעוּתָא דְּהוּוה לִיּה בְּמְעַרְתָּא, וְשָׂאִיל בְּקַדְמִיתָא מַה דְּלֹא אֲצַטְרִיף לִיּה לְאִינוּן אַחֲרֵינֵן וְלֹא לְעַפְרוּן.

כִּיּוֹן דְּאָמְרוּ לִיּה קַמִּי עַפְרוּן שְׂמַעְנוּ אֲדַנִּי נְשִׂיא אֱלֹהִים אַתָּה בְּתוֹכְנוּ וְגו’ . מַה כְּתִיב וְעַפְרוּן יֵשֵׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי חַת . יֵשֵׁב כְּתִיב, מִשִּׁירוּתָא דְּמַלִּין דְּאָמַר אַבְרָהָם תַּמָּן הוּוה . כְּדִין אָמַר שְׂמַעוּנִי וּפְגַעוּ לִי בְּעַפְרוּן בֶּן צַחַר וַיִּתֵּן לִי אֶת מְעַרְתַּת הַמִּכְפְּלָה אֲשֶׁר לוֹ וְגו’ . וְאִי תִימָא בְּגִין יִקְרָא דִּילִי יִתִּיר מִנִּיּוֹכוֹ אֲנָא עֵבִיד דְּלֹא רַעִינָא בְּכוּ . בְּתוֹכְכֶם, בְּגִין לְאַתְקַבְּרָא בִּינִיּוֹכוֹ דְּרַעִינָא בְּכוּ בְּגִין דְּלֹא אַתְפְּרִשׁ מִנִּיּוֹכוֹ .

סדר הלימוד ליום יג חשוון [יום 43 בשנה]

רבי אלעזר אמר בשעתא דעאל אברהם במערתא היך עאל. בגין דהוה רהיט אבתריה דהווא עגלא דכתיב ואל הפקר רץ אברהם וגו'. והווא בן פקר ערק עד ההוא מערתא ועאל אבתריה וחמא מה דחמא.

תו בגין דאיהו צלי כל יומא ויומא והוה נפיק עד ההוא חקל דהוה סליק ריחין עלאין, וחמא נהורא דנפיק מגו מערתא וצלי תמן, ותמן מליל עמיה קודשא בריך הוא, ובגין כך בעא ליה, דתאובתיה הוה בהווא אתר תדיר.

ואי תימא אי הכי אמאי לא בעא לה עד השתא, בגין דלא ישגחון עליה הואיל ולא אצטריך ליה. השתא דאצטריך ליה, אמר, הא שעתא למתבע ליה.

דף קכח ע"א

תא חזי, אי עפרון הוה חמי במערתא מה דהוה חמי אברהם בה, לא יזבין לה לעלמין. אלא ודאי לא חמא בה ולא כלום, דהא לית מלה אתגליא אלא למאריה, ובגין כך לאברהם אתגליא ולא לעפרון. לאברהם אתגליא דיליה הוה, (דף קכח ע"א) לעפרון לא הוה אתגליא ליה דלא הוה ליה חולקא ביה. ובגין כך לא אתגלי לעפרון כלום, ולא הוה חמי אלא חשוכא, ועל דא זבין לה.

ומה דלא תבע אברהם בקדמיתא דזבין ליה זבין, דהא אברהם לא קאמר אלא ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו וגו'. בכסף מלא יתננה לי וגו', ואיהו אמר השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה וגו'. בגין דכלא הוה מאיס עליה דעפרון דלא ידע מה היא.

ותא חזי, כד עאל אברהם במערתא בקדמיתא, חמא תמן נהורא, ואתרמי עפרא קמיה, ואתגלי ליה תרין קברין אדהכי אסתלק אדם בדיוקניה וחמא ליה לאברהם וחייה, וביה (הוה) ידע אברהם דתמן (הוה) הוא זמין לאתקברא.

אמר ליה, אברהם, במטו מינך, קוסטרא קטיר אית הכא. אמר ליה קודשא בריך הוא טמרני הכא ומהווא זמנא עד השתא אתטמרנא פגילדא דקירטא עד דאתית אנת בעלמא, השתא מכאן ואילך הא קיומא לי ולעלמא הוה בגינך.

חמי מה פתיב ויקם השדה והמערה אשר בו, קימה ממש הוה ליה מה דלא הוה ליה עד השתא. רבי אבא אמר ויקם השדה, ודאי קימה ממש דקם ואסתלק קמיה דאברהם בגין דעד השתא לא אתחזי תמן כלום, והשתא מה דהוה טמיר קם ואסתליק וכדין קם כלא בנמוסוי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי שמעון בשעתא דעאל אברהם במערתא ואעיל שרה תמן, קמו אדם וחוה ולא קבילו לאתקברא תמן, אמרו ומה אנן בכסופא קמי קודשא בריך הוא בההוא עלמא בגין ההוא חובא דגרימנא והשתא יתוסף לן כסופא אחרא מקמי עובדין טבין דבכו.

דף קכח ע"ב

אמר אברהם הא אנא זמין קמי קודשא בריך הוא בגינך דלא תכסיף קמיה לעלמין. מיד ואחרי כן קבר אברהם את (דף קכח ע"ב) שרה אשתו, מאי ואחרי כן. בתר דקביל אברהם עליה מלה דא.

אדם עאל בדוכתיה חוה לא עאלת, עד דקריב אברהם ואעיל לה לגבי אדם וקביל לה בגיניה, הדא הוא דכתיב ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו, לשרה לא כתיב אלא את שרה לאסגאה חוה, וכדין אתיישבו בדוכתייהו כדקא יאות, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ותנינן באברהם. תולדות השמים והארץ דא אדם וחוה. אלה השמים והארץ לא כתיב, אלא תולדות השמים והארץ ולא תולדות בר נש. ואינן אתקיימו בגיניה דאברהם. ומנא לן דאתקיימו בגיניה דאברהם. דכתיב ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם. ועד דאתא אברהם לא אתקיימו אדם וחוה בדוכתייהו בההוא עלמא.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר האי מערתא לאו איהו כפילתא, דהא כתיב מערת המכפלה, וקרא קרי לה לבתר מערת שדה המכפלה, מכפלה קא קרי ליה לשדה.

אמר ליה הכי קארי ליה מערת המכפלה כמה דאת אמר ויתן לי את מערת המכפלה, אבל ודאי חייך לאו מערתא איהו מכפלה. ולא שדה אקרי מכפלה, אלא האי שדה ומערתא על שום מכפלה אקרון שדה המכפלה ודאי ולא מערתא, דהא מערתא בשדה איהי, וההוא שדה קאים במלה אחרא.

תא חזי, ירושלם כל ארעא דישראל אתכפל תחותה. ואיהי קיימא לעילא ותתא, כגוונא דא ירושלם לעילא ירושלם לתתא, אחידא לעילא ואחידא לתתא, ירושלם לעילא אחידת בתרין סטרין לעילא ותתא (ירושלם לתתא אחידת בתרין סטרין לעילא ותתא) ובגין כך כפלתא היא.

דף קכט ע"א

ועל דא האי שדה מההיא כפלתא איהו דביה שריא. כגוונא דא כתיב פריח שדה אשר ברכו יי לעילא (דף קכט ע"א) ותתא, ובגין כך שדה המכפלה ודאי ולא שדה כפול.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תו רוא דמלה שדה המכפלה ודאי, מאן מכפלה, ה' דבשמא קדישא דאיהי מכפלה. וכלא קיימא פחד, ובגיניה קאמר באורח סתים ה' מכפלה דלא הוי בשמא קדישא את אחרא מכפלה בר איהי.

ואף על גב דמערתא כפלתא הוה ודאי דאיהי מערתא גו מערתא, אבל על שום אחרא אקרי מערת שדה המכפלה כמה דאתמר. ואברהם ידע, וכד אמר לבני חת פסי מלה ואמר ויתן לי את מערת המכפלה, על שום דאיהי מערתא כפלתא, ואורייתא לא קרי לה אלא מערת שדה המכפלה פדקא יאות.

וקודשא בריך הוא עבד כלא לאשתכחא האי עלמא כגוונא דלעילא, ולא תדבקא דא בדא, למחוי יקריה לעילא ותתא. זכאה חולקיהון דצדיקיא דקודשא בריך הוא אתרעי בהו בהאי עלמא ובעלמא דאתי:

מדרש הנעלם ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. ולשקולא דדעתא כל פרשתא דא ליתורי.

כד אתא רב דימי, אמר, האי פרשתא דא שמענא ולא אדכרנא, אמרו דעלאין תקיפין לא זמניה לגלאה ואנן מאי נימא. קם רבי יהודה ואמר ממתבתא דחברנא מארי מתניתא גליא.

קמו ואזלו הוא ורבי ייסא ורבי חיאי, אשכחיה לרבי אלעזר ברבי שמעון והוה מגלה רזין דתפילין. עאלו קמיה ואמרו במאי אתעסק מר. אמר לון טעמא דתפילין אמיןא, דהא זכאה הוא בר נש דמנח תפילין וידע טעמא דידהו.

אמרו אי ניחא קמיה דמר לימא לן מלה. אמרו שמענא מאבנד דקודשא בריך הוא ברחימו סגיאה דהוה ליה עם ישראל אמר לון למעבד ליה בי משכנא כגוונא דרתיכא עלאה דלעילא וייתי דיוריה עמהון הדא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ושמענא מאבנד דהכא סתים טעמא דתפילין בהאי פסוקא.

אמר ליה תא חזי, כגוונא עלאה אתעבד מקדש ברתיכוי קדישין, ובתר כן אשרי קודשא בריך הוא דיוריה עמהון, כעניינא דא, וכגוונא דא אתערו חבריאי מארי מתניתא בטעמא דתפילין, למחוי ההוא גברא דוגמא דרתיכוי עלאין, רתיכא תתאה רתיכא עלאה, למיתי מלכותא דיליה וישרי דיוריה עלויה. ותנינן אית ביה רזין עלאין ודוגמיהון, ואית תלת רתיכין, דוגמת עלאין קדישין רזין דתלת אתוותא דשמהן קדישי, עלמין תלת, רתיכין תלתא אתוותא, ארבע פרשיות שליט על ארבע, ועל כף רוא דשי"ן דתלת כתרין, ושי"ן דארבע כתרין, תלתא מלכין שליטין בגופא תפילין עלוי קודשא בריך הוא לעילא, אלין תפילין דרישא, תפילין דדרועא ארבע פרשיין. לבא רכיב דוגמא דרתיכא תתאה ותתאה רכיב. עוד תנינן דא רכיבא דדרועא לתתא. ולבא רכיב, דוגמא דאיהו לתתא ואתמסרון בידיה לאעלאה לון כל חילי שמיא, כף לבא הוא רכיב לתתא ואתמסרו בידי כל אברי גופא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועילא מניה ארבע פרשין על מוחא דרישא איהו, אבל קודשא בריך הוא שליטא עלא מלכא מכלא. (ורוח) ורזא דחכמתא דא, הוא גוונא דמקדשא דכתיב ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה. ועלייהו דיריה דמלכא בארבע אתון תרין רתיכין.

וכהאי גוונא לבא ומוחא, לבא מכאן ומוחא מכאן ועלייהו מדוריה דקודשא בריך הוא בארבע (ד"א ארבע) פרשין. אמר רבי אלעזר מכאן ולהלאה רזי דכתרי אתותא ופרשין בגופייהו ורצועותיהון. הלכה למשה מסיני ורמיזא דלהון אתגלי וטעמא דכלא בתלת עשר מכילן (דרחמי).

אמר רבי יהודה אלמלא לא אתינא אלא בדיל רזא דא דיי. אמרו ליה זכאה חולקף לעלמא דאתי דכל רז לא אניס לך. אמרו ליה אתינא קמיה דמר למנדע רזא דהאי פסוקא ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה.

אמר פירושא דהאי פסוקא כמה דגלו חברנא מארי מתניתין, דכד נשמתא ייתי בההוא גופא קדישא דילה, הא מילייהו הוה על חייבא דיקומון ויכשרון עובדין ויתן להו מוזיא קרא דיליה דינדעון ויתבון ויזכון זכותא שלימתא.

וכד חמא שלמה דא הוה סגי (ד"א תוה סגי) ואמר (קהלת ח) ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יחלכו, שיבאו ויחיו ממקום קדוש. ותנינן

אמר רבי אבא אמר רבי יוחנן כתיב, (ירמיה ג) הנהפך כושי עורו ונמר חברברתי, כך הרשעים שלא זכו לשוב בעולם הזה ולהקטיר מעשים טובים לעולם, לא יקטירו בעולם הבא. ראה מה כתיב ויוסף אברהם ויקח אשה, ושרוצה לעשות להם נשמה לגופם ולקרובם בתשובה, כמא דאת אמר ואת הנפש אשר עשו בחרן. אמר רבי אלעזר תא חזי, מה כתיב ותלד לו את זמרון ואת יקשו, הרבה מעשים רעים עד שנגרשים מן העולם דכתיב וישלחם מעל יצחק בנו. ועליהם נאמר (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקצו וגו', ועל האחרים נאמר והמשפילים יזהירו כוזה הרקיע וגו'. אמר רבי יהודה האי משמע על פרשתא, ומשמע דאותו זמן (נקרא) (ס"א אבד) עבד שם (הנשמה) אברהם, ובמקומו נקראת יצחק כדקאמרן, הדיא הוא דכתיב ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו, וישב יצחק עם באר לחי ראי. עם ידיעת החי שהוא חי העולמים לדעת ולהשיג מה שלא השיג בעולם הזה הדיא הוא דכתיב, (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את יי, (עד כאן מדרש הנעלם)

ואברהם זקן בא בימים ויי בריך את אברהם בכל. רבי יהודה פתח (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך, האי קרא (צד ע"ב) אתמר, אבל זכאה הוא בר נש דאורחוי אתפשון קמי קודשא בריך הוא ואיהו אתרעי ביה לקרבא ליה לגביה.

תא חזי, אברהם אתקריב לגביה ותאובתיה דיליה הוה כל יומי בהאי, ולא אתקריב אברהם ביומא חדא או בזמנא חדא, אלא עובדוי קריבו ליה בכל יומי מדרגא לדרגא, עד דאסתלק בדרגוי.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כד הוה סיב ועאל בדרגין עלאין פדקא חזי דכתיב ואברהם זקן, וכדין בא בימים באינן יומין עלאין באינן יומין ידיעאן ברוא דמהימנותא. ויי ברך את אברהם בכל. דמתמן נפקין כל ברכאן וכל טיבו.

דף קכט ע”ב

זכאין אינן מאריהון דתשובה דהא בשעתא חדא ביומא חדא ברגעא חדא (דף קכט ע”ב) קריבין לגבי קודשא בריך הוא, מה דלא הוה הכי אפילו לצדיקים גמורים דאתקריבו גבי קודשא בריך הוא בכמה שנין. אברהם לא עאל באינן יומין עלאין עד דהוה סיב כמה דאתמר. וכן דוד דכתיב (מלכים א א) והמלך דוד זקן בא בימים. אבל מאריה דתשובה מיד עאל ואתדבק ביה בקודשא בריך הוא.

רבי יוסי אמר תנינן אתר דמאריהון דתשובה קיימי ביה, בההוא עלמא, צדיקים גמורים לית לון רשו לקיימא ביה, בגין דאינן קריבין למלכא יתיר מפלהו, ואינן משכי עליהו ברעותא דלבא יתיר ובחילא סגיא לאתקרבא למלכא.

תא חזי, כמה אתרין מתוקנין ליה לקודשא בריך הוא בההוא עלמא, ובכלהו בי מותבי לון לצדיקים. כל חד וחד לפום דרגיה פדקא חזי ליה.

פתיב, (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישפן חצריה, דקודשא בריך הוא קריב לון לגביה דסלקין אינן נשמתין מתתא לעילא ולאחחדא באחסנותיהון דאתקנן להו. ישפן חצריה, אלין אתרין ודרגין לבר, ומאן אינן, כמא דאת אמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. והאי הוא דרגא בין קדישין עלאין.

ומאן דזכאין לדרגא דא, אינן שליחן דמארי עלמא כאינן מלאכין ועבדין שליחותא תדיר ברעותא דמאריהון, בגין דאלין (אתקדשו) תדיר בקדושה ולא אסתאבו. כגוונא דא, מאן דאסתאב בהאי עלמא איהו משיך עליה רוח מסאב, וכד נפק נשמתיה מניה מסאבין ליה ומדוריה בין אינן מסאבין ואלין אינן מזיקין דעלמא. כמה דאתמשך בר נש גרמיה בהאי עלמא הכי הוא מדוריה ואתמשך בההוא עלמא (נט ואינן רוחי מסאבי מסאבין ליה ואעלין ליה לגיהנם).

דף קל ע”א

תא חזי מאן דאתקדש ונטיר גרמיה בהאי עלמא דלא אסתאב. מדוריה בההוא עלמא בין אינן קדישין (דף קל ע”א) עלאין ועבדין שליחותא תדיר, ואלין קיימי בחצר כמא דאת אמר, (שמות כז) את חצר המשפן.

ואית אחרנין דאינן לגו יתיר, דלאו אינן בחצר אלא בביתא כמא דאת אמר, (תהלים סה) נשבעה בטוב ביתך. אמר דוד נשבעה בטוב ביתך, פיון דאמר ישפן

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

חֲצִרְיָהּ, אִמָּאֵי כְּתִיב נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתָהּ, יִשְׁבַּע בְּטוֹב בֵּיתָהּ מִיַּבְעֵי לֵיהּ כִּמְה דְכְּתִיב יִשְׁכֹּן. אֲלֵא הָא תַּנִּינָן לִית יְשִׁיבָה בְּעִזְרָה אֲלֵא לְמַלְכֵי בֵּית דְּוּד בְּלַחֲוִדֵיהוּ.

וְאִית אַתְר לְחִסְדֵי עֲלִיּוֹנִין דְּעִיִּילֵי לָגוּ, וּמָאֵי אֵינּוּן, כְּדַכְּתִיב, (בַּמְדַּבֵּר ג) וְהַחֹנִים לְפָנַי הַמְּשַׁכְּן קִדְמָה לְפָנַי אֶהְל מוֹעֵד מִזְרַחָה מִשָּׁה וְאַהֲרֹן וּבְנָיו וְגו'. וְכִמְה מְדוּרִין עַל מְדוּרִין וְנִהוּרִין עַל נִהוּרִין מִתְפָּרְשֵׁן בַּהֲוָא עֲלֵמָא, וְכָל חַד אַכְסִיף מִנְהוּרָא דְחַבְרִיָּה, כִּמְה דְעוּבְדִין אֲתַפְּרִשֵׁן בַּהֲוָא עֲלֵמָא הָכִי נִמִּי דּוּכְתִין וְנִהוּרִין מִתְפָּרְשֵׁן בַּהֲוָא עֲלֵמָא.

וְתָא חֲזִי הָא אֲתַמַּר דְּאֶפִּילוּ בַּהֲוָא עֲלֵמָא כַּד בַּר נִשׁ נְאִים עַל עֲרִסְיָהּ, וְנִשְׁמַתִּין אֲצִטְרִיכוּ לְאֲתַשׁוּטְטָא בְּעֲלֵמָא וְנִפְקוּ מִגּוּ גּוּפָא, לָאו כָּל נִשְׁמַתָּא וְנִשְׁמַתָּא סְלָקָא וְשִׁטְיָא לְמַחְזֵי בִיקָר סַבְר אִפִּי דְעֵתִיק יוֹמִין, אֲלֵא כִּמְה דְאֲתַמְשִׁיף תְּדִיר וְכַפּוּם עוּבְדֵי הָכִי נִשְׁמַתִּיה סְלָקָא.

אִי אִסְתָּאב אִיהוּ נְאִים וְנִשְׁמַתָּא נִפְקָא וְכָל אֵינּוּן רוּחִין מְסַאֲבִין נִקְטִין לָהּ וְאֲתַדְבַּקְתּוּ בְּהוּ בְּאֵינּוּן דְּרָגִין תַּתְּאִין דְּשִׁטְיִין בְּעֲלֵמָא וְאֵינּוּן מוֹדִיעִין לָהּ מְלִין דְּאֵינּוּן קְרִיבִין לְמִיתֵי בְּעֲלֵמָא, וְלִזְמִנִּין דְּמוֹדִיעִין לָהּ מְלִין כְּדִיבִין וְחִיכִין בַּהּ וְהָא אִיִּקְמוּהָ.

וְאִי זְכִי בַר נִשׁ כַּד אִיהוּ נְאִים, וְנִשְׁמַתִּיה סְלָקָא אֲזֵלָא וְשִׁטְיָא וְבִקְעָא בֵּין אֲלִין רוּחִין מְסַאֲבִין, וְכִלְהוּ מְכַרְיִין וְאִמְרִין, פְּנוּן אַתְר פְּנוּן, לָאו דָּא מְסַטְרָנָא, וְאִיהִי סְלָקָא בֵּין אֵינּוּן קְדִישִׁין וּמוֹדִיעִי לָהּ מְלָה חֲדָא דְקָשׁוּט.

דָּה קַל ע"ב

וְכַד נַחְתָּא כָּל אֵינּוּן חֲבִילִין טְרִיקִין בְּעָאן לְאֲתַקְרָבָא בַּהֲדָה לְמַנְדַּע הֵהִיא מְלָה, וְאֵינּוּן מוֹדִיעִין לָהּ מְלִין אַחֲרָנִין, וְהֵהִיא מְלָה דְנִטְלָא גּוּ אֵינּוּן קְדִישִׁין בֵּין אֵינּוּן (דָּה קַל ע"ב) אַחֲרָנִין אִיהוּ כְּעַבְרָא גּוּ תִיבְנָא. וְהָאֵי (מָאן אִיהוּ דּוּכִי יִתִיר בַּעוּד דְאִיהוּ קָאִים וְנִשְׁמַתָּא קִימָא בַּהֲוָא עֲלֵמָא).

כְּגוּוּנָא דָּא כַּד נִפְקִין נִשְׁמַתִּין מִגּוּפָא מִהֲוָא עֲלֵמָא, בְּעָאן לְסְלָקָא, וְכִמְה תְּרַעִין חֲבִילֵי טְהִירִין קִימֵי, (ו) אִי אֵינּוּן מְסַטְרִיָּהוּ כְּלָהוּ אַחֲדִין בְּהוּ בְּאֵינּוּן נִפְשָׁאן וּמְסָרֵי לֹון בִּידָא דְדוּמָה לְאֲעֵלָא לֹון בְּגִיָּהֲנָם.

וְלְבַתֵּר סְלָקָן וְאַחֲדָן בְּהוּ וְאֵינּוּן נְטִילֵי לְהוּן וּמְכַרְוֵי בְּהוּ אֲלִין אֵינּוּן דְּעֶבְרוּ עַל פְּקוּדֵי דְמֵאֲרִיָּהוּן, וְכִן שְׁטִיִּין בְּכָל עֲלֵמָא. וְלְבַתֵּר מִהֲדָרֵי לָהּ לְגִיָּהֲנָם, וְכִן עַד תְּרִיסַר יְרַחֵי. לְבַתֵּר תְּרִיסַר יְרַחֵי מִשְׁתַּכְּכֵי בַּהֲוָא אַתְר דְּאֲתַחֲזִי לֹון. אֵינּוּן נִשְׁמַתִּין דְּזִכּוּ סְלָקֵי לְעֵילָא כִּמְה דְאֲתַמַּר וְזָכָאן בְּדוּכְתִיָּהוּ.

תָּא חֲזִי, זָכָאִין אֵינּוּן צְדִיקָא דְאֲתַגְנִיז לָהּ כִּמְה טְבִין לְהֵהוּא עֲלֵמָא, וְלִית אַתְר פְּנִימָאָה בְּכָל אֵינּוּן כְּאֵינּוּן דִּידְעֵי רִזָּא דְמֵאֲרִיָּהוּן וְיִדְעֵי לְאֲתַדְבַּקָּא בְּהוּ בְּכָל יוֹמָא, עַל אֲלִין כְּתִיב, (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוּלָתָהּ, יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מאי למחפה לו, כמא דאת אמר (איוב לב) חפה את איוב בדברים. ואלין אינון דדחקין למלה דחכמתא, ודייקין לה, ומחפאן לה למנדע ברירא דמלה, ואשתמודעא למאריהו, אלין אינון דמאריהו משתבח בהון בכל יומא, אלין אינון דעאלין בין עלאין קדישין, ואלין עאלין כל תרעי דלעילא ולית מאן דימחי בידהו, זכאה חולקיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, אברהם עאל למנדע ולא תדבקא במאריה פדקא יאות לבתר דאקדים עובדוי בקדמיתא, וזכה באינון יומין עלאין, ואתברך מאתר דכל ברכאן נפקי מתמן, דכתיב ויי ברך את אברהם בכל. מאי בכל. אתר דנהרא דלא פסקי מימיו לעלמין.

אמר רבי חייא תא חזי, דאברהם לא בעא לאתערבא בנשי עלמא ולא תדבקא בשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, בגין דנשייא דשאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות אינון סאבין לגוברייהו ולאינון דמתדבקין בהו, בגין דכד אברהם ידע חכמתא, ידע עקרא ושרשא ומאן אתר נפקי ושטיין רוחי מסאבין בעלמא, ועל דא אומי לעבדיה דלא יסב אתתא לבריה משאר עמין.

רבי יצחק פתח ואמר, (קהלת יב) וישב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא לאדם, נטל עפריה מאתר דמקדשא, ובנה גופיה מארבע סטרין דעלמא, דכלהו יהבו ליה חילא, לבתר אתרק עליה רוחא דחיי כמא דאת אמר, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים וגו' לבתר קם וידע דאיהו מעילא ותתא, וכדין אתדבק וידע חכמה עלאה.

כגוונא דא כל בר נש דעלמא איהו כליל מעילא ותתא, וכל אינון דידיעין לאתקדשא בהאי עלמא פדקא יאות, כד אולידו בר, משכין עליה רוח קדישא מאתר דכל קדישי נפקין מניה, ואלין אקרון בנין לקודשא בריך הוא בגין דגופא אתעביד בקדושה פדקא יאות, הכי נמי יתבין ליה רוחא מאתר עלאה קדישא פדקא חזי והא אתמר.

תא חזי, בשעתא דזמין בר נש למיהב חושבן עובדוי עד לא יפוק מעלמא, תהוא יומא, יומא דחושבן איהו, דגופא ונשמתא יהבי חושבנא. לבתר נשמתא אתפרשא מיניה, וגופא תב לארעא, וכלא תב לאתריה דאתנסיב מתמן והא אוקמוה, עד זמנא דקודשא בריך הוא זמין לאחייא מתייא כלא גניז קמיה.

וההוא גופא ממש וההיא נשמתא ממש זמין קודשא בריך הוא לאתבא לעלמא כמלקדמין ולחדתא אנפי עלמא הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) יחיו מתיד נבלתי יקומו. וההיא נשמתא ממש גניזא קמי קודשא בריך הוא ותבת לאתרה כפום ארחא כמא דאת אמר והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. ולזמנא דזמין קודשא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ברוך הוא לאחייא מתייא, זמין איהו לארקא טלא מרישיה עלייהו, ובההוא טלא יקומון כלא מעפרא.

דף קלא ע”א

הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) כי טל אורות טלך. מאי טל אורות, אורות ממש מאינן נהורין דלעילא דבהון זמין לארקא חיינ לעלמא, בגין דאילנא (דף קלא ע”א) דחיי יריק חיינ דלא פסקין לעלמין, דהא השתא פסקין בגין דהא חויא בישא שלטא ואתפסי סיהרא. ובגין כך כב”כול פסקין מימיו וחיינ לא שלטין בעלמא כדקא יאות.

ובההוא זמנא ההוא יצר הרע דאיהו חויא בישא יסתלק מעלמא ויעבר ליה קודשא בריך הוא כמה דאתמר (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. ולבתר דאיהו יתעבר מעלמא, סיהרא לא אתכסיא, ונהרא דנגיד ונפיק לא יפסקון מבוועי, וכדין כתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים וגו’.

אמר רבי חזקיה אי תימא דכל גופין דעלמא יקומון ויתערון מעפרא, אינן גופי דאתנטיעו בנשמטא חדא מה תהא מנייהו. אמר רבי יוסי אינן גופין דלא זכו ולא אצלחו הרי אינן כלא הוו, כמה דהוו עץ יבש בההיא עלמא הכי נמי בההוא זמנא, וגופא בתראה דאתנטע ואצלח ונטל שרשוי כדקא יאות יקום.

ועליה כתיב, (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים וגו’ והיה עלהו רענן וגו’. דעבד איפין ונטע שרשין ואצלח כדקא יאות. ועל ההוא גופא קדמא דלא עבד איפין ולא נטע שרשין (ולא זכה ולא אצלח) כתיב, (ירמיה יז) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב וגו’. כי יבא טוב דא תחית המתים.

ויתנהיר ההוא נהורא דזמין לאנהרא להו לצדיקיא דהוה גניז קמיה מיזמא דאתברי עלמא דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. וכדין זמין קודשא בריך הוא לאחייא מתייא, וכתיב, (מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה וגו’, וכדין יתגבר טוב בעלמא, וההוא דאתקרי רע יתעבר מעלמא כדאמרן. וכדין אינן גופין קדמאי להו כלא הוו.

אמר רבי יצחק זמין קודשא בריך הוא לארקא עלייהו על אינן גופין רוחין אחרנין, ואי זכאן בהון יקומון בעלמא כדקא יאות, ואי לאו יהון קטמא תחות רגליהון דצדיקיא דכתיב (מלאכי ג), וכתיב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וגו’. וכלא אתקם ואתעתד קמי קודשא בריך הוא, וכלהו במניינא הוו כמא דאת אמר (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו’.

תא חזי, הא אתמר כל אינון מתין דבארעא דישראל יקומון בקדמיתא, בגין דקודשא בריך הוא יתער עלייהו ויוקים לון, עלייהו פתיב יחיו מתיך, אלין אינון די בארעא דישראל. נבלתי יקומון, אלין אינון דבגו ארעאן אחרנין, דלא פתיב בהו תחיייה אלא קימה. דהא רוחא דחיי לא תשרי אלא בארעא קדישא דישראל, ובגין כך פתיב בהו יחיו מתיך, ואינון דלבר, יתברי גופא דלהון ויקומון גופא בלא רוחא. ולבתר יתגלגלון תחות עפרא עד דימטון לארץ ישראל, ותמן יקבלון נשמתא, ולא ברשו אחרא, בגין דיתקיימון בעלמא פדקא חזי.

רבי אלעזר ורבי ייסא הוו יתבי ליליא חד ועסקי באורייתא. אמר רבי אלעזר תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא זמין לאחייא מתייא, כל אינון נשמתין דיתערוון קמיה בלהו קיימין דיוקנין דיוקנין קמיה בההוא דיוקנא ממש דהו בהאי עלמא, ונחית לון קודשא בריך הוא, ויקרי לון בשמהן כמה דאת אמר, (ישעיה נח) לכלם בשם יקרא. וכל נשמתא תיעול לדוכתה, ויקומון בקיומא בעלמא פדקא חזי, וכדין יהא עלמא שלים, ועל ההוא זמנא פתיב, (ישעיה כה) וחרפת עמו יסיר וגו', מאי וחרפת עמו יסיר. דא יצר הרע דאחשיך אנפי בריין ושליט בהו.

אמר רבי יוסי הא חמינן כל זמנא דבר נש קאים ברוחא דא. לאו איהו מסאב, נפקא נשמתיה מניה איהו מסאב. אמר ליה ודאי הכי הוא, והכי אתמר דהא ההוא יצר הרע כד נטיל רוחא דבר נש סאיב ליה ואשתאר גופא מסאב, ושאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות כד אינון בחייהון אינון מסאבין דהא מסטרא מסאבא אית לון נשמתין, וכד אתריק מניה ההוא מסאבו אשתאר גופא בלא מסאבו כלל.

דף קלא ע"ב

בגין כך (דף קלא ע"ב) מאן דאתדבק באתתא דשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות אסתאב איהו. וההוא ברא דאתיליד ליה יקבל עליה רוח מסאבא. ואי תימא הא בסטרא דאבוי מישראל קא אתיא, אמאי יקבל עליה רוח מסאבא.

תא חזי, דהא בקדמיתא אסתאב אבוי בשעתא דאתדבק בההיא אתתא דאיהי מסאבא, וכיון דאב איהו אסתאב בההיא אתתא דאיהי מסאבא, כל שפן דאיהו ברא דאתיליד מניה יקבל עליה רוח מסאבא. ולא עוד אלא דעבר על אורייתא דכתיב, (שמות לה) פי לא תשתחוה לאל אחר, פי יי קנא שמו בגין דקני על האי ברית קדישא.

אמר רבי אלעזר תא חזי דהא אתמר דכיון דידע אברהם אבינו חכמתא בעא לאתפרשא מכל שאר עמין ולא לאתדבקא בהו, ובגין כך פתיב ואשביעך ביי אלקי השמים ואלקי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מפנות הפנעני וגו', מפנות הפנעני ודאי, (מאי) רזא איהו כמא דאת אמר (מלאכי ב) ובעל בת אל נכר. אשר אנכי יושב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בְּקֶרְבוֹ. אָנֹכִי דִּיּיקָא כְּתִיב הֵכָא אֲשֶׁר אָנֹכִי, וְכְתִיב הָתָם (ישעיה מד אנכי עשיתי ארץ.
וכל דא בגין דלא לאסתאבא בהו.)

תָּא חֲזִי, הָאִי מָאן דְּאֵעִיל הָאִי בְּרִית קִדְיִשָּׁא בְּהֵיִא אֲתָתָא דְּשָׂאָר עֲמִין עוֹבְדֵי
עֲבוֹדַת פּוֹכְבֵּים וּמִזְלוֹת, גְּרִים לְאִסְתָּאבָא אֲתֵר אַחְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב (משלי ל) תַּחַת
שֶׁלֶשׁ רְגֵזָה אֶרֶץ וְגו'. וְאִף עַל גַּב דְּאֹמִי לִיה בְּהֵיִא בְּרִית, לָא אֲבִטַח בֵּיה אֲבִרְהֵם עַד
דְּצִלִי צְלוֹתֵיהָ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאָמַר יי אֱלֹקֵי הַשָּׁמַיִם וְגו', הוּא יִשְׁלַח מְלָאכּוֹ,
וְדָאִי דָּא מְלָאךְ הַבְּרִית, בְּגִין דִּיתְנַטִּיר הָאִי בְּרִית וְלֹא יִסְתָּאב בֵּין אֵינּוֹן עֲמִין:

רַק אֵת בְּנֵי לָא תִשָּׁב שָׁמָּה. מָאִי טַעְמָא, בְּגִין דִּידַע אֲבִרְהֵם דְּהָא בְּכִלְהוּ לָא הוּהוּ
מָאן דְּאִשְׁתַּמּוּדַע לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַר אִיהוּ בְּלַחֲדוּדֵי, וְלֹא בַּעַד דְּלַהוּ מְדוּרִיָּה
דִּיצְחָק בִּינֵיֵיהוּ, אֲלֵא דִּיהָא מְדוּרִיָּה עֲמִיָּה, וְיִצְחָק יוֹלִיף מִנֵּיהָ תְּדִיר אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמַאלָא. וְעַל דָּא לָא בַּעַד אֲבִרְהֵם דְּלַהוּ מְדוּרִיָּה
דִּיצְחָק תַּמָּן.

אָמַר רַבִּי יִיסָא וְדָאִי זְכוּתֵיהָ דְּאֲבִרְהֵם אֶעְרַע קָמִיָּה דְּהָהוּא עֲבָדָא, דְּהָהוּא יוֹמָא
נִפְקָא, וְהָהוּא יוֹמָא מְטָא לְעֵינָא דְּמִיָּא, דְּכְתִיב וְאָבָא הַיּוֹם אֶל הָעֵינַן. וְהָא אוּקְמוּהָ.

רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים קיט) גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. כִּמָּה אֵינּוֹן
בְּנֵי נִשָּׂא טַפְשֵׁין דְּלֹא יִדְעִין וְלֹא מִסְתַּכְּלִין לְאִשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִיָּיתָא, בְּגִין דְּאוּרִיָּיתָא כָּל
חֲזִיין וְכָל חִירוֹ וְכָל טוֹב בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֲתֵי. (ההוא חירו דעלמא דין ודעלמא דאתי
איהו) (נ"א ההוא חירו דעלמא דאתי איהו חזיין בעלמא דין). חֲזִיין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא דִּין דִּינִיכּוֹן
לְיוֹמִין שְׁלָמִין בְּהֵיִא עֵלְמָא כְּמָא דְּאֲתֵי אָמַר, (שמות כג) אֵת מִסְפַּר יְמֵיךָ אֲמַלָּא.
וְלִיוֹמִין אֲרִיכִין בְּעֵלְמָא דְּאֲתֵי. בְּגִין דְּאֵינּוֹן חֲזִיין שְׁלִימִין, אֵינּוֹן חֲזִיין דְּחִידוֹ, חֲזִיין בְּלֹא
עֲצִיבוּ, חֲזִיין דְּאֵינּוֹן חֲזִיין. חִירוֹ בְּעֵלְמָא דִּין חִירוֹ דְּכֵלָּא, דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִיָּיתָא
לָא יִכְלִין לְשִׁלְטָאָה עֲלוּי כָּל עֲמִין דְּעֵלְמָא.

וְאִי תִימָא אֵינּוֹן בְּנֵי שְׁמַד. גְּזֵרָה הִיא מְלַעֲיָלָא כְּגוֹן רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרֹוֹי, וְכַךְ סְלִיק
בְּמַחֲשָׁבָה. חִירוֹ דְּמְלָאךְ הַמּוֹת דְּלֹא יִכִּיל לְשִׁלְטָאָה עֲלוּי, וְהֵכִי הוּא וְדָאִי דָּאִי אָדָם
הוּהוּ אֲתַדְּבַק בְּאֵילָנָא דְּחֲזִי דְּאִיהוּ אוּרִיָּיתָא, לָא גְרִים מוֹתָא לִיה וְלְכָל עֵלְמָא. וּבְגִין
כֶּךָ כִּד יְהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּרִיָּיתָא לְיִשְׂרָאֵל מָה כְּתִיב בְּהַ חֲרוֹת עַל הַלּוֹחֹת וְהָא
אוּקְמוּהָ. וְאֲמַלָּא אֵינּוֹן לָא חֲטוֹ וְשִׁבְקוּ אֵילָנָא דְּחֲזִי, לָא גְרָמוּ מוֹתָא לְעֵלְמָא
כְּמִלְקָדְמִין. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר (תהלים פב) אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיוֹן
כְּפִלְכֶם. חֲבַלְתוֹן גְּרָמִיכּוֹן אָכַן כְּאָדָם תִּמּוֹתוֹן וְגו'. וְעַל דָּא כָּל מָאן דְּאִשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִיָּיתָא
לָא יִכִּיל לְשִׁלְטָאָה עֲלוּי הָהוּא חוּיָא בִּישָׂא דְּאֲחִשְׁיָךְ עֵלְמָא.

דף קלב ע"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי ייסא אי הכי משה אמאי מית, דאי הכי פיון דלא חב לא ימות (ואמאי ימות). אמר ליה ודאי מית, אבל לא שלטא ביה קאמרין, אלא לא מית על ידי ולא אסתאב ביה, ולא מית (דף קלב ע"א) ודאי אלא אתדבק בשכינתא ואזיל לחיי עלמא.

והאי חי אקרי, כמה דאוקימנא דכתיב (שמואל בכג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגו'. ועל דא כל מאן דאשתדל באורייתא חירו אית ליה מכלא בעלמא דין משעבדא דשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות. חירו בעלמא דאתי בגין דלא יתבעון מניה דינא בההוא עלמא כלל.

תא חזי, באורייתא כמה רזין עלאין סתימין אית בה, בגין כף כתיב, (משלי ג) יקרה היא מפנינים. כמה גניזין טמירין אית בה, ועל דא כד אסתכל דוד ברוחא דחכמתא וידע כמה פליאן נפקין מאורייתא

פתח ואמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. תא חזי, ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת. יוצאת, באה מבעי ליה, מאי יוצאת. דקודשא בריך הוא אפיק לה מכל אינון בני מתא דכלהו חייבין, והיא יוצאת מכללא דלהון. ותרד העינה כתיב בה"א, רזא איהו דאערעת תמן בירא דמרים, ובגין כף כתיב העינה בה"א וסליקו לה מיא.

דבר אחר והנה רבקה יוצאת כמה דכתיב יוצאות לשאוב מים, אמאי יוצאות ולא הולכות ולא באות. אלא בגין דטמירין הוו כל יומא ובההיא שעתא נפקין לשאבא מיא, וסימנא נקיט בידיה.

תא חזי, כד מטא עבדא לחרן ואשפח לה לרבקה לעת ערב הוה עידן צלותא דמנחה. בההיא שעתא דמטא יצחק לצלאה צלותא דמנחה, בההיא שעתא מטא עבדא לגבה דרבקה. ובההיא שעתא דמטא יצחק לצלותא דמנחה כמלקדמין מטאת רבקה לגביה. לאשתכחא כלא באתריה דאצטריך כדקא יאות, וכלא מטא ברזא דחכמתא, ועל דא אתא ההוא עבדא לבאר המים רזא דכתיב (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון, ואוקימנא, וכלא רזא איהו.

רבי שמעון הוה אתי לטבריה והוה עמיה רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא גזיל, דהא אנו חמינן דבר נש חד ימטי השתא לגבן ומלין חדתין בפומיה ואינון מלין דאורייתא. אמר רבי אבא הא ידענא דבכל אתר דמר אזיל, קודשא בריך הוא משדר ליה מלאכין טסין בגדפין לאשתעשעא ביה.

עד דהו אזיל, סליק רבי שמעון עינוי, וחמא בר נש דהוה רהיט ואזיל. יתבו רבי שמעון ורבי אבא. כד מטא גביהו, אמר ליה רבי שמעון מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא ומקפוטקיא קאתינא ואנא אזילנא אטיטריה דבר יוחאי דאתמנון חבריא במלין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ידיען וּשְׁדֵרוּנֵי גְבִיּוֹת. אָמַר לִיּוֹת אִימָא בְּרִי. אָמַר לִיּוֹת אֲנִת בְּרִי יוֹחֵא. אָמַר לִיּוֹת אֲנִת בְּרִי יוֹחֵא.

אָמַר לִיּוֹת הָא אִוְקִימָנָא דְלָא יִפְסִיק בְּרִי נֶשׁ בְּצִלּוֹתֶיהָ בִּינִיָּה לְבִין כּוֹתְלָא כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקִּיהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וְגו'. וּמֵאֵן דְּצִלֵי אָסִיר לְמַעַבְר אַרְבַּע אַמּוֹת סְמִיךְ לִיּוֹת, וְאִוְקִימָוָה לְהַנִּי אַרְבַּע אַמּוֹת לְכָל סֵטֵר בְּרִי לְקַמִּיָּה. וְאִוְקִימָוָה דְלָא יִצְלִי בְּרִי נֶשׁ אַחֲרֵי רַבִּיָּה וְכו'. וְאִתְּמַנּוּן בְּכָל הַנִּי מִיָּלִי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לט) שְׁמַעַה תְּפִלָּתִי יי וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תְּחַרְשׁ. מֵאִי טַעְמָא שְׁמַעַה וְלָא שְׁמַעַה, בְּאַתֵּר חַד פְּתִיב שְׁמַעַה יי וְחַנּוּנֵי וְגו', וּבְאַתֵּר אַחְרָא שְׁמַעַה. אֲלֵא בְּכָל אַתֵּר לְזַמְנִין שְׁמַעַה לְדְכוּרָא וְלְזַמְנִין שְׁמַעַה לְנוֹקְבָא. שְׁמַעַה כְּמָה דְאַתֵּר אָמַר, (תהלים יז) שְׁמַעַה יי צְדָק וְגו'. שְׁמַעַה כְּמָה דְאַתֵּר אָמַר, (תהלים ל) שְׁמַעַה יי וְחַנּוּנֵי. (משלי א) שְׁמַעַה בְּנִי. (דברים כז) הִסְפֵּת וְשְׁמַעַה.

וְהַכָּא שְׁמַעַה תְּפִלָּתִי יי, בְּגִין דְּהָאִי (דאיהו) דְּרָגָא דְּמַקְבְּלָא כָּל צִלּוֹתִין דְּעֵלְמָא. וְהָא תְּנִינָן דְּעֵבְדָא מַנִּיָּהוּ עֵטְרָה וְשׁוּי לָהּ בְּרִישָׁא דְּצְדִיק חֵי עוֹלָמִים דְּכְתִיב, (משלי י) בְּרִכּוֹת לְרֵאשׁ צְדִיק. וְעַל דָּא שְׁמַעַה תְּפִלָּתִי יי.

שְׁמַעַה תְּפִלָּתִי יי דָּא צִלּוֹתָא דִּי בְּלַחֲשׁ. וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה דָּא צִלּוֹתָא דְּאָרִים בְּרִי נֶשׁ קָלִיָּה בְּעַקְתִּיָּה כְּמָה דְּאַתֵּר אָמַר, (שמות ב) וַתַּעַל שׁוּעָתְךָ אֶל הָאֱלֹהִים. וּמַהוּ שׁוּעָתְךָ, אֲלֵא דְּבְצִלּוֹתֶיהָ אָרִים קָלִיָּה וְזַקִּיָּה עֵינֵי לְעֵילָא כְּמָה דְּאַתֵּר אָמַר, (ישעיה כב) וְשׁוּעַ אֶל הַהָר. וְצִלּוֹתָא דָּא (דף קלב ע"ב) מֵתַבֵּר תְּרַעִין וְדַפִּיק (ס"א אודחיק) לֹון לְאַעְלָא צִלּוֹתֶיהָ. אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תְּחַרְשׁ דָּא, אֶעֱיֵל קָמִי מְלַכָּא וְלִית תְּרַעָא דְּקָאִים קָמִיָּה, וְלְעוֹלָם לָא אֶהְדְּרוּ דְּמַעִין בְּרִיקָנִיא.

תּוּ הָא פְּתִיב הַכָּא תְּלַת דְּרָגִין, תְּפִלָּה. שׁוּעָה. דְּמַעָה. לְקַבִּיל אֲלִין תְּלַת אַחְרָנִין. כִּי גַר אֲנָכִי עַמָּךְ. לְבַתֵּר תּוֹשֵׁב. לְבַתֵּר כְּכָל אַבּוֹתֵי עַמָּךְ דְּעֵלְמָא.

תָּא חֲזִי, צִלּוֹתָא דְּבֵר נֶשׁ מְעוּמָד, בְּגִין דְּתֵרִי צִלּוֹתָא נִינְהוּ חַד מִיּוֹשֵׁב וְחַד מְעוּמָד, וְאִינּוּן חַד לְקַבִּיל תְּרִין דְּרָגִין תְּפִלָּה שֶׁל יָד וְתְּפִלָּה שֶׁל רֵאשׁ. לְגַבִּי יוֹם וְלִילָה וְכֹלָא חַד. אִוְף הַכָּא תְּפִלָּה מִיּוֹשֵׁב לְגַבִּי תְּפִלָּה שֶׁל יָד, לְאַתְקִין לָהּ כְּמָה (ד"א כמאן) דְּאַתְקִין לְכֹלָה וְקָשִׁיט לָהּ לְאַעְלָא לְחוּפָה, הַכִּי נְמִי מְקַשְׁטִין לָהּ בְּרִזָּא דְּרִתִּיכָאָה וּמִשִּׁירִיָּהָ, יוֹצֵר מְשֻׁרְתִים וְאֶשֶׁר מְשֻׁרְתִיו וְהַאֲפָנִים וְחֵיּוֹת הַקֶּדֶשׁ וְכו'.

וְעַל דָּא צִלּוֹתָא מִיּוֹשֵׁב, כִּיּוֹן דְּעֵאֲלַת לְגַבִּי מְלַכָּא עֲלָאָה וְאִיהוּ אֲתִי לְקַבִּלָּא לָהּ, פְּדִין אֲנִן קְיִימִין קָמִי מְלַכָּא עֲלָאָה, דְּהָא פְּדִין (דרגא) דְּכוּרָא אֲתַחְבַּר בְּנוֹקְבָא, וּבְגִין כִּי לָא יִפְסִיק בֵּין גְּאוּלָּה לְתְּפִלָּה (וגאוּלָּה) (שמות קנז א), וְתְּפִלָּה תְּרִין דְּרָגִין אִינּוּן, רוֹא דְּצְדִיק וְצְדִיק יוֹסִיף וְרַח"ל).

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ובגין דבר נש קאים קמי מלכא עלאה נטל ארבע אמות לצלותיה ואוקמוה דבשיעורא (ד"א בשיעורא) דסורטא דיוצר כלא. וכל מה דאתי בסורטא דדכורא בעי ליה לאיניש למיקם בקיומיה ואודקף (ס"א ויודקף). כגוונא דא כד איהו פרע, פרע בברוך, וכד איהו זקיף, זקיף בשם, בגין לאחזאה שבחא דדכורא על נוקבא.

ותא חזי דהא אוקמוה לא יצלי בר נש אחורי רביה ואתמר כמה דכתיב, (דברים י) את יי אלקיך תירא. את לאכללא דבעי למדחל מרביה כמורא דשכינתא, ודחילו דתלמיד, רביה איהו. בגין כף בשעתא דצלותא לא ישוי ההוא מורא לקמיה, (ד"א ל"ג לצלותא) אלא מורא דקודשא בריך הוא בלחודוי ולא מורא אחרא.

ותא חזי צלותא דמנחה אתקין ליה יצחק. ודאי כמה דאתקין אברהם צלותא דצפרא לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה. וכן (ד"א כד) יצחק אתקין צלותא דמנחה לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה. ועל דא צלותא דמנחה מכי נטי שמשא לנחתא בדרגוי לסטר מערב.

דהא עד לא נטה שמשא לצד מערב אקרי יום מצפרא עד ההוא זמנא דכתיב, (תהלים כב) חסד אל כל היום. ואי תימא עד חשכה, תא חזי, דכתיב (ירמיה ו) אוי נא לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. כי פנה היום לקבל צלותא דצפרא דכתיב חסד אל כל היום, דהא פדין שמשא איהו לסטר מזרח, פיון דנטה שמשא ונחתא לסטר מערב, הא פדין איהו זמן צלותא דמנחה וכבר פנה היום ואתו צללי ערב ואתער דינא קשיא בעלמא.

ופנה היום דאיהו דרגא דחס"ד, ונטו צללי ערב דאינון דרגא דדינא קשיא, וכדין אתחרב בי מקדשא ואתוקד היכלא. ועל דא תנינן דיהא בר נש זהיר בצלותא דמנחה דאיהו זמנא דדינא קשיא שרייא בעלמא. יעקב אתקין צלותא דערבית דהא איהו אתקין לה וזן לה בכל מה דאצטריף, ודאי וא"ו אתקין לה"א, וה"א אתונת מן וא"ו דלית לה נהורא מגרמה פלל.

ובגין כף תפלת ערבית רשות דהא אתפלילת בצלותא דיומא בגין לאתנהרא, והשתא לאו זמנא איהו. ואוקימנא לה דהא לא אתגליא נהורא דיממא דינהיר לה, ואיהי שלטא בחשוכא עד זמנא דפלגות ליליא דאשתעשע קודשא בריך הוא עם צדיקיא בגנתא דעדן, וכדין איהו זמנא לאשתעשעא בר נש (ס"א ולמע"י) באורייתא כמה דאתמר.

דף קלג ע"א

תא חזי, דוד אתא ואמר אלן תלת זמנין דצלותי דכתיב, (תהלים נה) ערב ובקר וצהרים הא תלתא, ואיהו לא צלי אלא תרי מנייהו, דכתיב אשיחה ואהמה, ולא יתיר. דא לצלותא דצפרא ודא לצלותא דמנחה, בגין כף אשיחה ואהמה דייקא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בצפרא דאיהו שעטא דחסד סגי ליה בחסד באשיחה, ובמנחה דהוא שעטא דדינא קשיא בעי המייה ובגין כך ואהמה. ולבתר כד אתפליג ליליא הוה קם בשירין ותושבחן כדקא (דף קלג ע"א) יאות דכתיב, (תהלים ס"ב) ובקילה שירה עמי והא אתמר.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש בהדיה עד טבריה. עד דהוו אזלו, אמר רבי שמעון תא חזי, תפלות כנגד תמידין תקנום רבנן דאנשי פנסת הגדולה, בגין דאשבחן תרי דכתיב, (במדבר כח) את הפכש אחד תעשה בפקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. ואינון מתקרבין בהני תרי זמני דיומא דאינון זמנין לצלותא.

אמר ההוא גברא הא בקדמיתא אבות תקנום להני צלותי, ומה דאתקינו אברהם ויצחק הוא עקרא, ומה דאתקין יעקב דאיהו שבחא דאבהן אמאי איהו רשות ולא עקרא כהני.

אמר רבי שמעון הא (רכט ב) אתמר. אבל תא חזי, הני תרי זמני דתרי צלותי לאו אינון אלא לחברא ליעקב בעדביה, פיון דאתחברו דא בדא אנן לא צריכין יתיר, דכיון דאתיהבת אתתא בין תרין דרועין ואתחברת בגופא לא אצטריך יתיר, ועל דא אנן בעינן לאתערא תרין דרועין בגין דאתיהבת בינייהו, פיון דאיהי בינייהו, גופא ואתתא מלייהו בלחישו דלא לאדכרא.

ובגין כך יעקב משמש במרום תנינן. מאי במרום כמה דאת אמר, (תהלים צב) ואתה מרום לעולם יי. וכלא איהו רזא לידעי מדין. אתו רבי אבא וההוא יודאי ונשקו ידוי. אמר רבי אבא עד יומא דין לא קאימנא במלה דא בר השתא. זכאה חולקי דזכינא למשמע ליה:

ויביאה יצחק האהלה שרה אמו. אמר רבי יוסי האי קרא קשיא. האהלה. לאהל שרה אמו מבעי ליה, מאי האהלה. דאהדרת תמן שכינתא, בגין דכל זמנא דשרה קיימא בעלמא שכינתא לא אעדי מינה, ושרגא הוה דליקת מערב שבת לערב שבת והוה נהיר כל אינון יומי דשבתא, בתר דמיתת, כבתה ההיא שרגא. פיון דאתת רבקה אהדרת שכינתא ושרגא אדליקת. שרה אמו, דדמיא לשרה בכל עובדהא.

רבי יהודה אמר כמה דדיוקניה דיצחק הוה כדיוקניה דאברהם, וכל מאן דחמי ליצחק אמר דא אברהם, וודאי אברהם הוליד את יצחק, הכי נמי רבקה דיוקנה מממש הות דיוקנא דשרה, ובגין כך שרה אמו ודאי.

אמר רבי אלעזר בכלא הכי הוא, אבל תא חזי, רזא איהו דאף על גב דשרה מיתת, דיוקנה לא אעדי מן ביתא, ולא אתחזי תמן מיומא דמיתת עד דאתת רבקה, פיון דעאלת רבקה אתחזיאת דיוקנא דשרה, דכתיב ויביאה יצחק האהלה וגו' מיד שרה אמו אתחזיאת תמן, ולא הוה חמי לה בר יצחק בלחודוי כד אעיל תמן, ועל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דא וינחם יצחק אחרי אמו (ס"א מאי אחרי אמו, אחרי) דאמו אתחזיאת ואודמנא בביתא, ועל דא לא פתיב אחרי מיתת אמו, אלא אחרי אמו.

רבי שמעון אמר מאי שנא דכתיב ביה ביצחק ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה. כיון דאמר ותהי לו לאשה לא ידענא דהוא רחים לה, דהא כל בני עלמא רחמי לנשיהו. מאי שנא ביצחק דכתיב ביה ויאהבה.

אלא ודאי אתערותא דרחימו דדכורא לגבי אתתא לאו איהו אלא שמאלא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. וחשך ולילה פחד אינון, ושמאלא אתער רחימו תדיר לגבי נוקבא ואחיד בה, ועל דא אף על גב דאברהם (ס"א הוה) רחים לה לשרה לא פתיב ביה ויאהבה אלא ביצחק. ואי תימא ויאהב יעקב את רחל, סטרא דיצחק דהוה ביה קעביד ליה.

תא חזי, אברהם פד חמא לשרה (ס"א לרבקה) הוה מחבק לה ולא יתיר, אבל יצחק דאיהו בעלה אחיד בה ושוי דרועיה תחות רישה דכתיב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. לבתר אתא יעקב ושמע ערסא ואוליד תריסר שבטין כלא פדקא יאות.

דף קלג ע"ב

ותא חזי אבהן פלהו ברזא חדא (דף קלג ע"ב) אזלו. וכלהו שמשו בארבע נשין כל חד מנייהו, אברהם בארבע שרה והגר ותרי פלגשים. דכתיב ולבני הפלגשים אשר לאברהם, פלגשים תרי הא ארבע.

יצחק ברזא דארבע דסטירו דרבקה, דכתיב ויקח את רבקה חד. ותהי לו לאשה תרי. ויאהבה תלת. וינחם יצחק אחרי אמו הא ארבע. לקבל דא הוה ליעקב ארבע נשין. וכלא ברזא חדא.

רבי חייא אמר אברהם ויצחק שמשו כל חד באתתא חדא ברזא דקודשא. אברהם בשרה, יצחק ברבקה, ולקבל תרווייהו הוי ארבע נשין ליעקב בתרין חולקין. רבי שמעון אמר סליקו מלין לאתריהו. דהא כלא ברזא קדישא אתעבד וכלא ברזא חדא:

ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. קטורה דא היא הגר. דהא תנינן בתר דאתפרשא הגר מניה דאברהם וטעת בתר גלולי דאבוה, לבתר אתקשרא בעובדין דכשרון, ובגין כך אשתני שמה ואקרי קטורה בעובדין דכשרון, ושדר אברהם ונסבה ליה לאנתו. מפאן דשנוי שמה מכפר חובין, ועל דא אשתני שמה.

ויוסף אברהם, מאי ויוסף, אי תימא דעל שרה איהו דאוסיה, לאו הכי. אלא ביומאה דשרה אנדווג בהדה זמנא חדא, ולבתר תריף לה על עסקי דישמעאל,

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה - [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וּלְבַתֵּר וַיִּוְסֶף כְּמַלְקָדְמִין זְמַנָּא אַחֲרָא עַל מַה דְּנָסִיב לָהּ בְּקַדְמִיתָא. וּכְפּוּם דְּשָׁנִי
עוֹבְדָהָא הָכִי נָמִי שָׁנִי שָׁמָּה.

סדר הלימוד ליום יד חשוון [יום 44 בשנה]

תא חזי, דאמר רבי אלעזר ויביאה יצחק האהלה שרה אמו. דאתגליא דיוקנא דשרה ויצחק אתנחם אחרי דאתגליא אמו, ודיוקנהא הוה חמי כל יומא. ואברהם אף על גב דאינסיב לא עאל בההוא ביתא ולא אעיל לה להאי אתתא תמן, בגין דשפחה לא תירש גבירתה. ובאהל דשרה לא אתחזי אתתא אחרא אלא רבקה.

ואברהם אף על גב דהוה ידע דדיוקנא דשרה אתגלייא תמן, שבקיה ליצחק ההוא אהל למחמי דיוקנא דאמיה כל יומא. יצחק ולא אברהם, הדא הוא דכתיב ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. את כל אשר לו דייקא, דא ההוא דיוקנא דשרה בההוא משכנא.

דבר אחר ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק, רזא דמהימנותא עלאה לאתדבבא יצחק בדרגא דחולקיה כדקא יאות. תא חזי, הכא אתפליל (ס"אמיא באשא) אשא במיא, ודאי אשא נטיל מיא, משמע ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק דא מיא דאתפליל באשא. ובקדמיתא אתפליל כחדא אשא במיא. אימתי, בשעתא דעקד ליה ליצחק למעבד ביה דינא כדין אתפליל אשא במיא. והשתא אתפלילו מיא באשא, למהוי כלא רזא דמהימנותא עלאה:

ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות. מאי מתנות. אלין סטרי דרגין תתאין דאינון שמהן דסטרי רוח מסאבא בגין לאשלמא דרגין, ואסתלק יצחק על כלא במהימנותא עלאה כדקא חזי.

בני הפילגשים, אלין הוו בני קטורה פלגש בקדמיתא ופלגש השתא. רבי חייא אמר פלגשים ממש. וישלחם מעל יצחק בנו, דלא לשלטאה לגביה דיצחק. בעודנו חזי, בעוד דהוה אברהם חי וקיים בעלמא דלא יקטרגון ליה לבתר, ובגין דיתתקון יצחק בסטר דינא קשיא עלאה לאתתקפא על פלהו, וכלהו אתכפין קמיה. קדמה אל ארץ קדם, בגין דתמן אינון סטרי חרשי מסאבי.

תא חזי, כתיב (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם. אלין אינון דהוו מבני (אינון) בני פילגשים דאברהם, והא אוקימנא דהא באינון חרשי קדם אינון דאולפין חרשין לבני נשא, ומההיא ארץ קדם נפקו לבן ובעור ובלעם בנו וכלהו חרשי והא אוקמוה.

דף קלד ע"א

רבי חזקיה פתח ואמר, (ישעיה מב) מי נתן למשיסה יעקב (דף קלד ע"א) וישראל לבוזים הלא יי וגו'. תא חזי, מזמנא דאתחרב בי מקדשא ברכאן לא שריין בעלמא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ואתמנעו, כפיכול אתמנעו מעילא ותתא, וכל אינון שאר דרגין תתאין מתתקפי ואזלי ושלטי עליהו דישראל בגין דאינון גרמו בחובביהו.

האי קרא לא אתיישבן מליה דכתיב מי נתן למשיסה יעקב, פיון דאמר מי נתן למשיסה יעקב וישראל, מהו חטאנו לו, חטאו לו מבעי ליה, ואי אמר חטאנו לו, מאי ולא אבו, ולא אבינו מבעי ליה.

אלא בשעתא דאתחרב מקדשא ואתוקד היכלא ועמא אתגלי, בעיא שכינתא לאתעקרא מדוכתה ולמיהך עמהון בגלותא, אמרה איהך בקדמיתא למחמי ביתאי והיכלאי ואפקוד על דוכתי דכתני וליואי דהו פלחין בביתאי.

אמר רבי אלעזר בההיא שעתא אסתפלת כנסת ישראל לעילא וחמאת דבעלה אסתלק מנה לעילא לעילא, נחתת לתתא עאלת בביתא ואסתפלת בכל אינון דוכתי, ואשתמע קלא לעילא לעילא ואשתמע קלא לתתא. הדיא הוא דכתיב (ירמיה לא) קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה וגו' ואוקמוה.

פיון דעאלת בגלותא אסתפלת בעמא וחמאת דדחקי לון ורמסי לון בגלותא בין רגליהו דשאר עמין, פדין אמרת (ישעיה מב) מי נתן למשיסה יעקב וגו'. ואינון אמרין הלא יי זו חטאנו לו. והיא אמרת ולא אבו בדרכיו הלוך ולא שמעו בתורתו.

ובשעתא דזמין קודשא בריך הוא למפקד על עמיה, כנסת ישראל תיתוב מן גלותא בקדמיתא (אמר ליה קודשא בריך הוא) תיהך לביתא, בגין דבית המקדש יתבני בקדמיתא, ויימא לה קודשא בריך הוא קומי מעפרא. היא תבת ואמרה לאן אתר איהך, ביתאי חרב היכלי אתוקד בנורא.

עד דקודשא בריך הוא יבני בי מקדשא בקדמיתא ויתקין היכלא ויבני קרתא דירושלם, ולבתר יוקים לה מעפרא. הדיא הוא דכתיב (תהלים קמז) בונה ירושלים יי וגו'. בונה ירושלים בקדמיתא ולבתר נדחי ישראל יכנס, ויימא לה (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלים וגו'. ויתפניש גלותהון דישראל. הדיא הוא דכתיב בונה ירושלים יי, בקדמיתא, ולבתר נדחי ישראל יכנס. וכדין הרופא לשבורי לב ומחפש לעצבותם דא תחיית המתים. וכתיב, (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו וגו'. ברוך יי לעולם אמן ואמן: (ע"כ פרשת חיי שרה)

פרשת תולדות

מדרש הנעלם (בראשית כה) ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק. רבי יצחק פתח, (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח וגו'. תנו רבנן, לעתיד לבא הקדוש ברוך הוא מחיה את המתים וינער אותם מעפרם, שלא יהיו בנין עפר כמות שהיו בתחלה שנבראו מעפר ממש, דבר שאינו מתקיים, הדיא הוא דכתיב (בראשית ב) ויצר ה' אלהים את האדם עפר מן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

האדמה. ובאותה שעה יתנערו מעפר מאותו הבנין, ויעמדו בבנין מקויים להיות להם קיומא, הדיא הוא דכתיב, (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, יתקיימו בקיומא. ויעלו מתחת לארץ ויקבלו נשמתם בארץ ישראל. באותה שעה יציף (נ"א ישיב) קודשא בריה הוא כל מיני ריחין שבגן עדן עליהם, הדיא הוא דכתיב (שיר השירים ז) הדודאים נתנו ריח.

אמר רבי יצחק, אל תקרי הדודאים אלא הדודים, זהו הגוף והנשמה שהם דודים ורעים זה עם זה. רב נתמן אמר, דודאים ממש. מה הדודאים מולידים אהבה בעולם, אף הם מולידים אהבה בעולם. ומאי נתנו ריח, כשרון מעשיהם לדעת ולהפיר לבוראם.

(שיר השירים ז) ועל פתחינו, אלו פתחי שמים שהם פתוחים להוריד נשמות לפגרים. כל מגדים, אלו הנשמות. (שיר השירים ז) חדשים גם ישנים, אותם שיצאו נשמתם מהיום כמה שנים, ואותם שיצאו נשמתם מימים מועטים, וזכו בכשרון מעשיהם להכנס בעולם הבא, כלם עתידים לירד בבת אחת להפנס בגופות המוכנים להם.

אמר רבי אחא בר יעקב, בת קול יוצאת ואומרת, חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך. צפנתי אותם באותם העולמות. לך, בשבילך, בשביל שאמה גוף קדוש ונקי. דבר אחר הדודאים (נתנו ריח) אלו מלאכי שלום. נתנו ריח, אלו הנשמות שהם ריח העולם. נתנו, שבקו כמה דאת אמר, (במדבר כא) ולא נתן סיחון את ישראל.

דתאנא אמר רבי יהודה, שלש פתות של מלאכי השרת הולכים בכל חדש ובכל שבת ללוות לנשמה עד מקום מעלתה. ובמאן נוקים על פתחינו כל מגדים. אמר רבי יהודה, אלו הן הגופות שהם עומדים בפתחי קברות לקבל נשמתן. ודומ"ה נותן פתקא דחשבנא והוא מכריז ואומר, רבוננו של עולם, חדשים גם ישנים, אותם שנקברו מכמה ימים ואותם שנקברו מזמן מועט, כלם צפנתי לך למיפק להו בחושבנא.

אמר רב יהודה אמר רב, עתיד הקדוש ברוך הוא לשמוח באותו זמן עם הצדיקים, להשרות שכינתו עמם והכל ישמחו באותה שמחה, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קד) ישמח ה' במעשיו. אמר רבי יהודה, עתידים הצדיקים באותו זמן, לברא עולמות ולהחיות מתים. אמר ליה רבי יוסי, והתנן (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש. אמר ליה רבי יהודה, תא שמע, בעוד שהרשעים בעולם וירבו, כל העולם אינו בקיים, וכשהצדיקים בעולם אזי העולם מתקיים. ועתידים להחיות מתים כדקאמרן, (זכריה ח) עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם ואיש משענתו בידו מרוב ימים, כדכתיב לעיל. (ק"ד ע"ב)

באותו זמן, ישיגו הצדיקים דעת שלמה, דאמר רבי יוסי, ביומא דייחדי קודשא בריה הוא בעובדוי, זמינין אינון צדיקאי למנדע ליה בלבהון, וכדין יסגי סכלתנו בלבהון כאילו חזו ליה בעינא, הדיא הוא דכתיב, (ישעיה כה) ואמר ביום ההוא הגה אלהינו זה וגו'. ושמת הנשמה בגוף יתר מפולס, על שיהיו שניהם קיימים וידעו וישיגו את בוראם ויהנו מזיו השכינה, וזהו הטוב הגנוז לצדיקים לעתיד לבא. הדיא הוא דכתיב, (בראשית כה) ואלה תולדות יצחק בן אברהם, אלו

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הם תולדות השמחה והשחוק שיהא בעולם באותו זמן. בן אברהם, היא הנשמה הזוכה לכך ולהיות שלימה במעלתה. (בראשית כה) אברהם הוליד את יצחק, הנשמה מולידה השמחה והשחוק הזה בעולם. אמר רבי יהודה לרבי חייא, הא דתנינן דעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סעודה לצדיקים לעתיד לבא, מאי היא. אמר ליה, עד לא אזלית קמי אינון מלאכין קדישין מארי מתניתין הכי שמיע לי, כיון דשמעית הא דאמר רבי אלעזר, אתי שבא בלבאי, דאמר רבי אלעזר, סעודת הצדיקים לעתיד לבא, כהאי דכתיב (שמות כד) ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו, ודא הוא דתנינן ניוזנין. ואמר רבי אלעזר באתר חד תנינן נהנין, ובאתר אחרא תנינן ניוזנין, מאי בין האי להאי. אלא הכי אמר אבוי, הצדיקים שלא זכו כל כך נהנין מאותו זיו שלא ישיגו כל כך, אבל הצדיקים שזכו ניוזנין עד ששיגו השגה שלמה. ואין אכילה ושתיה אלא זו וזו היא הסעודה והאכילה. ומנא לן הא, ממשא, דכתיב, (שמות כד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה. מאי טעמא לחם לא אכל ומים לא שתה. מפני שהיה נזון מסעודה אחרת מאותו זיו של מעלה, וכהאי גוונא סעודתן של צדיקים לעתיד לבא. אמר רבי יהודה סעודת הצדיקים לעתיד לבא לשמות בשמחתו, דדא הוא דכתיב (תהלים לה) ישמעו ענוים וישמחו. רב הונא אמר מהכא, (תהלים ח) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו. אמר רבי יצחק, האי והאי איתא לעתיד לבא. ותאנא אמר רבי יוסי, זין המשומר בענביו מששת ימי בראשית, אלו דברים עתיקים שלא נגלו לאדם מיום שנברא העולם, ועתידין להתגלות לצדיקים לעתיד לבא, וזו היא השתיה ואכילה, ודאי דא היא.

אמר רבי יהודה ברבי שלום, אם פן מהו לוינתן ומהו השור, דכתיב, פי בול הרים ישאו לו. אמר רבי יוסי, והא כתיב, (ישעיה כז) בעת ההיא יפקוד ה' בחרבו הקשה והגדולה והחזקה על לוינתן נחש בריח ועל לוינתן נחש עקלתון והרג את התנין אשר בים, הא הכא תלתא. אלא רמז הוא דקא רמז על מלכותא. אמר רבי תנחום לית למימר על מה דאמרו רבנן, ודאי כך היא. אמר רבי יצחק, אנא הוינא קמיה דרבי יהושע, ושאלנא האי מלה, אמרנא, האי סעודתא דצדיקא לעתיד לבא אי כך הוא, לא אתי שבא בלבאי, דהא אמר רבי אלעזר, סעודת הצדיקים לעתיד לבא כהאי גוונא דכתיב, (שמות כד) ויחוו את האלהים ויאכלו וישתו. אמר רבי יהושע שפיר קאמר רבי אלעזר, וכך הוא. עוד אמר רבי יהושע, האי מהימנותא דאמרו רבנן לרובא דעלמא, דנימנין אינון בהאי סעודתא דלוינתן וההוא תורא ולמשתי חמרא טב דאתנטר מכד אתברי עלמא, קרא אשכחו ודרשו, דכתיב, (ויקרא כו) ואכלתם לחמכם לשובע. דאמר רבי זירא, כל מיני פיתוי פתה הקדוש ברוך הוא לישראל להחזירם למוטב, ודא הוא יתיר מפלהון, דאמר להו ואכלתם לחמכם לשובע. ובקלות, (ויקרא כו) ואכלתם ולא תשבעו, ודא קשיא להו מפלהו. מאי טעמא, דכתיב, (שמות טז) מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים וגו'. אמר רבי זירא, מלמד דמשום האכילה מסרו נפשם למות בידם. כיון שראה הקדוש ברוך הוא תאותם, אמר להם, (ויקרא כו) אם תשמעו לקול המצות, ואכלתם לשובע כדי להניח דעתם. כהאי גוונא חמו רבנן דגלותא אתמשד,

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אַסְתַּכְמוּ עַל קְרֵאֵי דְאוּרִייתָא וְאִמְרוּ דְזַמִּינִין לְמִיכַל וְלַמְחַדִּי בְּסַעֲוִדְתָּא רַבָּה דְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעֲבַד לְהוּ, וְעַל דָּא רַבָּא דְעַלְמָא סְבִלוּ גְלוּתָא בְּגִין הֵיא סַעֲוִדְתָּא.

דָּה קַלְד ע"ב

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, לִית לָן לְסַתּוֹר מְהִימְנוּתָא דְכֻלָּא אֱלָא לְקַיִמָא לִיה, דְּהָא אוּרִייתָא אֲסַהֲיַת עֲלוּי, דְּהָא אָנּוּ יְדַעִין מְהִימְנוּתָא דְצַדִּיקָא וְכַסּוּפָא דְלַהוֹן מֵאֵי הִיא, דְכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, וְלֹא בְּאֲכִילָה. (שִׁיר הַשִּׁירִים א) נִזְכִּירָה דוּדִיק מִיָּן. וְהֵיא סַעֲוִדְתָּא דְזַמִּינִין בָּהּ, יְהֵא לָן חוּלְק לְמַהְגֵּי מִנָּה וְזוּ הִיא הַשְּׁמַחָה וְהַשְּׁחֹק. וְאַלְה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק, שְׂיִצְחָקוּ הַצַּדִּיקִים לְעַתִּיד לְבוּא. אֲבַרְהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק, זַכּוֹת הַנְּשֻׁמָּה מוֹלִיד הַשְּׁחֹק הוּא וְהַשְּׁמַחָה בְּעוֹלָם.

וְאַלְה (בְּרֵאשִׁית כח) תּוֹלְדוֹת יִצְחָק וּגו'. פֶּתַח רַבִּי חֵיִיא וְאָמַר (תְּהִלִּים קו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת יְיָ יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. תָּא חֲזִי, כִּד בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְסֻלִּיק בְּרַעוּתָא קַמִּיה לְמַבְרֵי עַלְמָא, הוּא מְסַתְּפַל בְּאוּרִייתָא, וּבְרָא לִיה, וּבְכָל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא דְבְרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַלְמָא הוּא מְסַתְּפַל בְּאוּרִייתָא, וּבְרָא לִיה. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (מְשִׁלִּי ח) וְאַהֲיָה אֶצְלוּ אִמּוֹן וְאַהֲיָה (דָּה קַלְד ע"ב) שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם אֶל תִּקְרִי אִמּוֹן, אֶלָּא אוּמָן.

כִּד בְּעָא לְמַבְרֵי אָדָם אֲמַרָה תּוֹרָה קַמִּיה, אֵי בַר נֶשׁ יִתְבַּרְי, וְלִבְתַּר יַחֲטִי וְאַנְתָּ תִּידוֹן לִיה, אִמְאֵי יְהוֹן עוֹבְדֵי יְדָךְ לְמַגְנָא, דְּהָא לֹא יִיכּוֹל לְמַסְבֵּל דִּינָךְ. אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא אֲתַקִּינַת תְּשׁוּבָה עַד לֹא בְּרֵאתִי עַלְמָא, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעַלְמָא בְּשַׁעֲתָא דְעַבְד לִיה וּבְרָא לְאָדָם, אָמַר לִיה, עַלְמָא עַלְמָא, אַנְתָּ וְנִימוּסָךְ לֹא קַיִמִין אֱלָא עַל אוּרִייתָא. וּבְגִין כֶּךָ בְּרֵאתִי לִיה לְאָדָם בָּךְ, בְּגִין דִּיתַעֲסַק בָּהּ. וְאֵי לָאו, הָא אָנָּא אֲהַדֵּר לָךְ לְתַהוּ וּבַהוּ וְכֻלָּא בְּגִינִיה דְאָדָם קַיִמָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (יִשְׁעִיה מֵה) אָנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בְּרֵאתִי. וְאוּרִייתָא קַיִמָא וּמְכַרְזָא קַמִּייהוּ דְבַנֵּי נְשָׂא, בְּגִין דִּיתַעֲסָקוּ וְיִשְׁתַּדְּלוּ בָּהּ וְלִית מֵאֵן דִּירְכִין אוּדְגִיָּה.

תָּא חֲזִי, כִּד מֵאֵן דְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא אִיהוּ קַיִים עַלְמָא, וְקַיִים כָּל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא עַל תְּקוּנִיה כְּדָקָא יְאוּת, וְלִית לָךְ כָּל שְׂיִיפָא וְשְׂיִיפָא דְקַיִמָא בֵּיה בְּבַר נֶשׁ, דְלֹא הוּי לְקַבְּלִיה בְּרִיָּה בְּעַלְמָא. דְּהָא כְּמָה דְבַר נֶשׁ אִיהוּ מִתְּפַלִּיג שְׂיִיפִין, וְכֻלְהוּ קַיִמִין דְרַגִּין עַל דְרַגִּין מִתְּתַקְּנִין אֵלִין עַל אֵלִין וְכֻלְהוּ חַד גּוּפָא, חֲכִי נְמִי עַלְמָא, כָּל אִינּוֹן בְּרִיִּין כְּלָהוּ שְׂיִיפִין שְׂיִיפִין, וְקַיִמִין אֵלִין עַל אֵלִין, וְכִד מִתְּתַקְּנִין כְּלָהוּ, הָא גּוּפָא מִמֶּשׁ. וְכֻלָּא כְּגוּוֹנָא דְאוּרִייתָא, דְּהָא אוּרִייתָא כְּלָא שְׂיִיפִין וּפְרַקִּין, וְקַיִמִין אֵלִין עַל אֵלִין, וְכִד מִתְּתַקְּנִין כְּלָהוּ, אֲתַעֲבִידוּ חַד גּוּפָא. כִּיּוֹן דְאַסְתְּפַל דוּד בְּעוֹבְדָא דָּא, פֶּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים קד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יְיָ כָּלֵם בְּחַכְמָה עֲשִׂיתָ מְלָאָה הָאֶרֶץ קַנְיָנָךְ.

דָּה קַלָּה ע"א

באורייתא אינון כל רזין עלאין חתימין דלא יכלין לאתדבקה, באורייתא כל אינון מלין עלאין, דאתגליין ולא אתגליין, באורייתא אינון כל מלין דלעילא ולתתא, כל מלין דעלמא דין, וכל מלין דעלמא דאתי באורייתא אינון, ולית (דף קלה ע"א) מאן דישגח וידע לון, ובגין כך כתיב, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי שמיע כל תהלתו.

תא חזי אתא שלמה ובעא למיקם על מלוי דאורייתא, ועל דקדוקי אורייתא, ולא יכיל, אמר (קהלת ז) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. דוד אמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

תא חזי, כתיב בשלמה (מלכים א ה) וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף. והא אוקמוה. דחמשה ואלף טעמים הוו בכל משל ומשל דהוה אמר. ומה שלמה דאיהו בשר ודם כך הוה במלוי, מלין דאורייתא דקאמר קודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה, דבכל מלה ומלה אית בה כמה משלים, כמה שירין, כמה תושבחן, כמה רזין עלאין, כמה חכמאן ועל דא כתיב מי ימלל גבורות יי.

תא חזי, מה כתיב לעילא, (בראשית כה) ואלה תולדות ישמעאל, דאינון תריסר נשיאין, לבתר אמר ואלה תולדות יצחק, סלקא דעתך דכיון דכתיב ביה בישמעאל דאוליד תריסר נשיאין, ויצחק אוליד תרין בנין, דדא אסתלק ודא לא אסתלק. על דא כתיב מי ימלל גבורות יי, דא יצחק, ויצחק אפיק ליה לעקב דהוה איהו בלחודוי יתיר מפלהו, דאוליד תריסר שבטין, קיומא דלעילא ותתא. אבל יצחק לעילא בקדושה עלאה (ס"א וישמעאל) ועשו לתתא, ועל דא כתיב, מי ימלל גבורות יי שמיע כל תהלתו, דא יעקב כד אתדבק שמשא בסיהרא כמה ככביא נהירין מנייהו. (בראשית כה) ואלה תולדות יצחק בן אברהם. אמר רבי יוסי, מאי שנא דעד הכא לא כתיב בן אברהם והשתא אמר, אלא אף על גב דכתיב ויברך אלהים את יצחק בנו, השתא דמית אברהם דיוקניה הוה ביה, ואשתאר ביה ביצחק, דכל מאן דחמי ליצחק הוה אמר דא אברהם ודאי, והוה סהיד ואמר (בראשית כה) אברהם הוליד את יצחק.

דף קלה ע"ב

רבי יצחק קם ליליא חד (דף קלה ע"ב) למלעי באורייתא, ורבי יהודה קם בקסרוי, בההיא שעתא. אמר רבי יהודה, איקום ואיזיל לגבי רבי יצחק, ואלעי באורייתא ונתחבר כחדא. אזל עמיה חזקיה בריה דהוה רביא. כד קריב אבבא, שמע ליה לרבי יצחק דהוה אמר, ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי רואי, האי קרא לאו רישיה סיפיה ולאן סיפיה רישיה, מאי שנא דקודשא בריך הוא אצטריך לברכא ליה ליצחק, בגין דאברהם לא ברכיה. מאי טעמא, משום

דְּלֹא יִתְבַרֵךְ עֶשׂוֹ, וְעַל דָּא סְלִיקוּ אֵינּוֹן בְּרַכָּאן לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאוּקְמוּהּ. וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בְּאָר לַחֵי רְאִי, מֵאִי לַחֵי רְאִי, אֲלֵא דְאִתְחַבֵּר בֵּהּ בְּשִׁכְנִיתָא, בִּירָא דְמִלְאָךְ קִיַּיְמָא אֲתַחְזִי עֲלֵהּ, כְּתַרְגוּמוֹ, וּבְגִין כֶּךָ בְּרַכִּיהּ.

אֲדַהֲכִי, בְּטַשׁ רַבִּי יְהוּדָה אֲבָבָא וְעָאֵל, וְאִתְחַבְּרוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַשְּׁתָּא זְוּגָא דְשִׁכְנִיתָא בַּהֲדָן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָאִי בְּאָר לַחֵי רְוֵאִי דְקָאֲמַרְתָּ שְׁפִיר, אֲבָל בְּמִלָּה אֲשַׁתְּמַע. פְּתַח וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) מְעִין גְּנִים בְּאָר מִים חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן, הָאִי קָרָא אֲתַמָּר אֲבָל הָאִי אוּקְמוּהּ, מְעִין גְּנִים דָּא אֲבַרְהָם בְּאָר מִים חַיִּים דָּא יִצְחָק, וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן דָּא יַעֲקֹב. בְּאָר מִים חַיִּים דָּא יִצְחָק, הֵיִינוּ דְכַתִּיב וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בְּאָר לַחֵי רְאִי. וּמֵאִי בְּאָר דָּא שְׁכִינְתָּא. לַחֵי, דָּא חֵי הַעוֹלָמִים, צְדִיק חֵי הַעוֹלָמִים וְלִית לְאֲפָרְשָׁא לֹוֹן, חֵי הוּא בְּתַרֵי עֲלָמִין, חֵי לְעֵילָא, דְּאִיהוּ עֲלָמָא עֲלָאָה, חֵי לְגַבֵּי עֲלָמָא תַתָּאָה, וְעֲלָמָא תַתָּאָה בְּגִינֵיהּ קִיַּיְמָא וְנַהֲרָא.

תָּא חֲזִי, סִיְהֵרָא לָא אֲתַנְהִירְתָּ, אֲלֵא כִּד חֲזִיא לִיהּ לְשִׁמְשָׁא, וְכִיּוֹן דְּחֲזִיא לִיהּ, אֲתַנְהִיר. וְעַל דָּא הָאִי בְּאָר לַחֵי רְוֵאִי וְדָאִי, וְכִדִּין אֲתַנְהֵרָא, וְקִיַּיְמָא בְּמִיָּן חֲזִיין, לַחֵי רְאִי, בְּגִין לְאֲתַמְלִיא וְלְאֲתַנְהֵרָא מֵהָאִי חֵי.

דָּף קְלוּ ע"א

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (דָּף קְלוּ ע"א) (שְׁמוּאֵל ב כ"ג) וּבְנִיָּהּ בֵּן יְהוֹיָדָע בֵּן אִישׁ חֵי דְהוּהּ צְדִיק וְנַהִיר לְדַרְיָהּ, כְּמָה דְּחֵי דְלְעֵילָא נַהִיר לְעֲלָמָא. וּבְכָל זְמַנָּא הָאִי בְּאָר לַחֵי אֲסַתְכַל וְחַמִּי, בְּגִין לְאֲתַנְהֵרָא כְּדְקָאֲמַרְן. וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בְּאָר לַחֵי רְאִי. הֵיִינוּ דְכַתִּיב, (בְּרֵאשִׁית כה) בְּקַחְתוּ אֶת רַבְקָה, וַיְתִיב בַּהֲדָה, וְאִתְאַחֵיד עִמָּהּ, חֲשָׁךְ בְּלִילָהּ, דְכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ב) שְׁמָאֵלוֹ תַחַת לְרַאשֵׁי. וְתָא חֲזִי, יִצְחָק בְּקַרְיַת אַרְבַּע תּוֹה בְּתַר דְּמִית אֲבַרְהָם, מַהוּ וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בְּאָר לַחֵי רְוֵאִי, דְּאִזְדוּג בֵּיהּ, וְאֲחִיד בֵּיהּ בְּתַהוּא בִּירָא, לְאֲתַעְרָא רְחִימוּתָא כְּדְקָאֲמַרְן.

פְּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (קַהֲלַת א) וְזֶרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֵל מְקוּמוֹ שׁוֹאֵף זֶרַח הוּא שֵׁם. וְזֶרַח הַשֶּׁמֶשׁ, דָּא שְׁמֵשׁא דְנַהִיר לְסִיְהֵרָא, דְּכִד אֲתַחְזִי בַּהֲדָה כְּדִין נַהֲרָא, וְאִתְנַהִיר וְזֶרַח מֵאֲתַר עֲלָאָה דְקִיַּיְמָא עֲלֵיהּ, מִתְמַן זֶרַח תְּדִיר. וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ, לְאִזְדוּגָא בַּהֲדָה דְסִיְהֵרָא. (קַהֲלַת א) הוֹלֵךְ אֶל דְרוֹם, דְּאִיהוּ יְמִינָא וְשׁוּי תּוֹקְפִיָּה בֵּיהּ, וּבְגִין דְּתּוֹקְפִיָּה בֵּיהּ, כָּל חֵילָא דְגּוֹפָא בִּימִינָא הוּא וּבֵיהּ תְּלִיא. וְלִבְתַר סוּבֵב אֵל צְפוֹן, נַהִיר לְסִטְרָא דָּא וְנַהִיר לְסִטְרָא דָּא. סוּבֵב סוּבֵב הוֹלֵךְ הַרוּחַ, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב שְׁמֵשׁ, וְהַשְּׁתָּא רוּחַ. אֲלֵא כִּלָּא חַד וְרוּחַ חָדָא, וְכָל דָּא בְּגִין דְּסִיְהֵרָא אֲתַנְהֵרָא מִבֵּיהּ וַיִּתְחַבְּרוּן תְּרוּוּיָּהּ.

תָּא חֲזִי, כִּד אֲתָא אֲבַרְהָם לְעֲלָמָא חַבִּיק לָהּ לְסִיְהֵרָא וְקָרִיב לָהּ, כִּיּוֹן דְּאֲתָא יִצְחָק אֲחִיד בָּהּ וְאֲתַקִּיף בָּהּ כְּדְקָא יְאוּת, וּמְשִׁיךְ לָהּ בְּרַחֲמֵי, כְּמָה דְּאִתְמַר דְכַתִּיב, (שִׁיר

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

השירים ב) שמאלו תחת לראש. פיון דאתא יעקב, כדין אתחבר שמשא בסיהרא ואתנהיר, ואשתפח יעקב שלים בכל סטרין, וסיהרא אתנהירת ואתתקנת בתריסר שבטין.

דף קלו ע"ב

פתח רבי יהודה ואמר (תהלים קלד) הנה ברכו את יי כל עבדי יי וגו'. האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, הנה ברכו את יי, ומאן אינון דיתחזון לברכא ליה לקודשא בריה הוא, כל עבדי יי, בגין דכל בר נש (דף קלו ע"ב) בעלמא מישראל אף על גב דכלא יתחזון לברכא ליה לקודשא בריה הוא, ברכתא דבגינייהו יתברכו עלאין ותתאין מאן היא, ההיא דברכין ליה עבדי יי ולא פלהו. ומאן אינון דברפתהון ברכתא, העומדים בבית יי בלילות, אלין אינון דקיימו בפלגות ליליא ואתערי למקרי באורייתא. אלין קיימי בבית יי בלילות, דהא כדין קודשא בריה הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקא בגנתא דעדן. ואנון קיימי הכא לאתערא במלי דאורייתא, נימא במלי דיצחק, דאנון ביה.

מדרש הנעלם ויהי יצחק בן ארבעים שנה. רבי בו בשם רבי יוסי פתח ואמר, (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו וגו', בכמה מעלות נברא העולם, דתנינן אמר רבי אחא בר יעקב, כל מה שברא קודשא בריה הוא בעולמות שלו חוץ ממנו היו בשתוף. ומי אמר רבי אחא הכי, חס ושלום, דהא במלה דא יסגי פלוגתא בעלמא, דאי תימא הכי, המלאכים שהם נבראים רוח הקודש ממש, יאמר שיש שתוף בהם, הא כל אפיא דדהון ודידן שויין.

אמר רבי אבא, במלה דא יסגי פלוגתא בעלמא, דהא תנן במתניתין דידן, דכל דעבד קודשא בריה הוא, עבד כגון גופא ונשמתא, ואי תימא דהא לית גופא למלאכים, כך הוא. אבל לית אינון יכלין למעבד עבדתא, עד שישתתף בהו ההיא נשמתא קדישא, דהיא סיעא דלעילא, ובהאי גווי כל מאי דעביד אצטריך להחיא סיעא דלעילא מניה.

אמר רבי יוסי, בהחיא שעתא דזמין קודשא בריה הוא לאחיא מתיא, והא סופא כל (ס"א עקתין), עמיקין (ס"א עתיקין) בארבעים להוי. וגזר קיים, (דברים כה) ארבעים יפנו לא יוסף. סוף הליכתם של ישראל במדבר בשנת הארבעים. ארבעים שנה קודם תחיית הגוף, ממתנת לו הנשמה בארץ ישראל. בשנת הארבעים יקומון הגופות מעפרא. בארבעים נכלא הגשם, הדא הוא דכתיב, (בראשית ז) ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום, וכתיב (בראשית ז) ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח. זמן גאולתם של ישראל, בשנת הארבעים הוא. ובחמשים אתא ישוב עלמא, דהיא היובל. החזרת הנשמה לגוף, בשנת הארבעים, שהמתנה לו בארץ ישראל. הדא הוא דכתיב ויהי יצחק בן ארבעים שנה, שהמתין לגוף. בקחתו את רבקה, בהכנסתה בגוף המזומן לו. באותה שעה בהכנסתה בו, אין תאותם וכסופם אלא ליהנות מזיו השכינה וליזון מזיוה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו. אמר רבי אבא, ישקני יפרנסני, שאין פרנסתן אלא ליהנות

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וליוזן מזויה של מעלה. אמר רבי יוסי סופיה דקרא מוכח דכתיב, (שיר השירים א) כי טובים דודיק מיין.

בת בתואל בת בתו של אל. רב הונא אמר, לא כף הוא, ואנא הוית בכרפי היס ושמענא דהו קראן להווא גרמא דשדרה, ההוא דאשתאר בקברא מפל גופא, בתואל רמאה. שאלית עליה, אמרו דהוא פרישא (דמיא) דחויא, דאיהו רמאה, וההוא גרמא הוא רמאה מפל שאר גרמי. דתאנא אמר רבי שמעון, ההוא גרמא למה אשתאר בקיומא יתיר מפל שאר גרמי. משום דאיהו רמאה. ולית סביל טעמא דמזונא דבני נשא כשאר גרמי, ובגיני כף הוא תקיף מפל גרמי והוא ליהוי עקרא דגופא אתבני מניה. הדא הוא דכתיב בת בתואל הארמי.

ותאנא אמר רבי שמעון, הוא רמאי ומעולם רמאי, ושכן יצר הרע דאיהו רמאי. הדא הוא דכתיב בת בתואל הארמי גרמא רמאה. מפדן ארם, מצמד רמאין, כדתנן פדנא דתורא שהוא צמד. אחות לבן, אחות יצר הרע הארמי, כדתנן, בתחלה שהיה מנוול בחטאות בזה העולם נקרא לוט. לעתיד לבא שלא יהא מנוול כדבבקדמיתא, כמאן דסחי ומטביל מסאבותיה, קראן ליה לבן. על כל פנים אין יצר הרע בטל מן העולם.

תא שמע, דהכי אנן אוקימנא במתניתא. שתי בנות לוט שהן שתי כחות הגוף המעוררות ליצר הרע, עכשיו שאינו מנוול כל כך ונטבל מלכלוכו נקרא לבן, ואותן שתי בנות אינן בטלות ממש, הדא הוא דכתיב, (בראשית כט) וללבן שתי בנות. אמר רבי יוסי כף הוא, תמן כתיב בכירה וצעירה והכא כתיב גדולה וקטנה.

אמר רבי יוסי, אבל אינן בכח לעשות רע ולהתעורר ליצר הרע כמתחלה. משמע דכתיב שם הגדולה לאה, שלאה מכחה ומרשעתה. ושם הקטנה רחל, שאין בה כח המתעורר, כמה דאת אמר, (ישעיה נג) וכרחל לפני גוזזיה נאלמה. אמר רב הונא, זה יצר הרע ושתי בנותיו, מתחלפות מכמות שהיו בראשונה. בתחלה לוט, מקולל מנוול. עכשיו לבן, מלובן, שאינו מקולל ומנוול בניוולו כבראשונה. בתחלה שתי בנותיו חזקות כל אחת ואחת בכחה, ועכשיו שם הגדולה לאה, לאה בלא כח, לאה בלא חזיק, לאה ממעשיה הראשונים. ושם הקטנה רחל, כדקאמרן, ולא כמות שהיו בראשונה.

אמר רבי אחא בר יעקב, תא חזי, מה כתיב, ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה היא. אמר רבי אחא מפני מה היא עקרה, מפני שיצר הרע אינו נמצא בכחו בעולם, ועל כף אין נמצא פריה ורביה וולתי בתפלה, מה כתיב, ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו. כיון שמתעורר יצר הרע, נמצא פריה ורביה.

אמר רבי יוסי, אם כן מה הפרש בין העולם הזה לאותו הזמן, ועוד דהא קרא קאמר דקודשא בריך הוא עביד. אמר רבי אחא, כף הוא, דקודשא בריך הוא אתער ליה להווא עניינא דצריך לזווגא, ולא לכל שעתא דיהא תדיר עם בר נש כמו כען, דאיהו אשתכח תדיר וחטאן ביה בני נשא, אלא להווא זווגא בלחודוי, ההיא, ואתערותא אתערותא דקודשא בריך הוא ליהוי, הדא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הוא דכתיב, (יחזקאל לו) והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר. מהו לב בשר. אמר רבי יהודה, לב להוציא בשר ולא לדבר אחר.

רבי יצחק ברבי יוסי היה אתי מקפוטקיא ללוד, פגע ביה רבי יהודה. אמר ליה רבי יצחק, תאמר דחבירנא חכימי מתניתא אתערעו להאי עניינא, דיצר הרע יתנשי מן עלמא בר ההיא שענתא לזיווגא. אמר ליה, חייך הכי אצטריך יצר הרע לעולם כמטרא לעולם, דאלמלא יצר הרע, חדוותא דשמעתא לא ליהוי, אבל לא מנוולה פקדמיתא למחטי ביה. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה יא) לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי וגו'. אמר רבי שמעון, הוא לבא דמדוריה דיצר הרע ביה. רבי אליעזר אומר, לבא טבא, בניינא דגופא ונשמטא, ובגין כך כתיב (דברים ז) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך דהוא עקרא דכלא.

כד אתא רב כהנא אמר, הכי אמרין משמיהון דמארי מתניתא, תרי בניינין דגופא אינון, כבדא ולבא. דאמר רבי שמעון אמר רבי יהודה, כבדא ולבא אינון מנהגי גופא בכל סטרי אברוי, מנהגא דרישא מוחא. אבל דגופא אינון תרין וקדמא הוא כבדא, תניינא לבא. והיינו דכתיב בפרשתא, (בראשית כח) ויתרוצצו הבנים בקרבה, אלן תרין בנייני דגופא.

מאי טעמא ויתרוצצו. משום דלבא (אתערעו) אתנשי מניה יצר הרע. ויתרוצצו, (שאלו) וישליו מבעי ליה. אלא אמר רב הונא, ויתרוצצו וישברו, כלומר נשבר כחם וחילם. אמר רבי יהודה, הגוף מהו אומר, אם כן למה זה אנכי ולמה נבראתי. מיד (בראשית כח) ותלך לדרש את ה'.

(בראשית כח) ויאמר ה' לה שני גוים בבטנך ושני לאמים וגו'. אלו השני גאים הכבד והלב. רבי יוסי אמר, המוח והלב. רבי יהודה אמר, המוח אין בכלל זה, משמע דכתיב בבטנך, והמוח אין בבטן אלא בראש. ושני לאומים ממעך וגו', ורב יעבוד צעיר זהו הכבד שהוא רב וגדול, והוא משמש לפני הלב. דאמר רבי יהודה, הכבד קולט הדם ומשמש בו לפני הלב. (בראשית כח) ויצא הראשון אדמוני. אמר רב כהנא, הכבד הוא הראשון והוא אדמוני. למה הוא אדמוני, על שכולע את הדם תחלה. רבי אליעזר אומר, למה נקרא שמו ראשון, על שהוא ראשון לבלוע הדם מפל המאכל, והוא ראשון לדם אבל לא ליצירה. ובמאן נוקים ורב יעבוד צעיר, על שהוא רב וגדול בשעורו מן הלב והוא עובד ללב.

אמר רבי אבא, למה אתא פרשתא דא, אלא לאחזאה לבני עלמא דאף על גב דההיא שלימותא ליהוי בארעא, ארחה וטבעיה דעלמא לא אשתני. רבי ייסא אמר בא וראה הכבד הוא הצד ציד והוא ציד בפיו, והלב הוא החושב והוא (בראשית כח) יושב אהלים הדיא הוא דכתיב (בראשית כח) ויזד יעקב נזיד. חושב מחשבות, נושא ונותן בתורה.

ויזד יעקב נזיד. רבי בא בשם רבי אחא אמר, לעולם טבעו של עולם אינו משתנה, בא וראה, מה כתיב, ויזד יעקב נזיד, כמה דאת אמר אשר זדו עליהם ותרגומו דחשיבו. כלומר הלב חושב ומתהרר בתורה בידעת בוראו. מה כתיב, ויבא עשו מן השדה. והוא עיף. הכבד שדרך טבעו לצאת ולצוד ציד בפיו לבלוע ואינו מוצא, נקרא עיף. והוא אומר ללב, עד שאתה מתהרר

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בדברים אלו בדברי תורה, הרהר באכילה ובשתיה לקיים גופך. הדין הוא דכתיב, ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדום האדום הזה, כי כן דרכי לבלוע הדם ולשגר לשאר האברים. כי עיף אנכי, בלא אכילה ושתיה. והלב אומר, תן לי הראשון והמובחר מכל מה שתבלע, תן לי בכורתך, הדין הוא דכתיב, (בראשית כה) מכרה כיום את בכורתך לי, קונמיתא דתאיבא. עד שהלב מהרהר וחושב במאכל, בולע הפכד. דאלמלי ההוא כסופא והרהורא דלבא במאכל, לא יוכלו הפכד והאברים לבלוע דאמר רבי יוסי, כן דרך העבדים, שאינם אוכלים עד שהאדון אוכל. אמר רבי יוסי, כתיב לאחר כן, (בראשית כה) ויעקב נתן לעשו לחם ויגיד עדשים. מהו עדשים, סגלגלין כגלגלתא, וגלגלא סביב בעלמא. כלומר, דלא אתנשי מארחה. כך הוא בר נש, בההוא זמנא אף על גב דכל ההוא טיבו ויקר ושלמותא ליהוי, ארחה דעלמא למיכל ולמשתה לא יתנשי.

מתניתין, תנן ארבע רוחות העולם מנשבון, ועתיד קודשא בריך הוא להתעורר רוח אחד לקיים הגוף, שיהא כלול מד' רוחות. הדין הוא דכתיב (יחזקאל לו) מארבע רוחות באי הרוח. בארבע לא כתיב אלא מארבע רוחות העולם, שיהא כלול מארבעתם. ותאנא, אותו הרוח הוא רוח המוליד, הוא הרוח האוכל ושותה. ואין בין העולם הזה לימות המשיח, אלא שעבוד מלכות בלבד. ואין בין עולם הזה, לתחיית המתים אלא נקיות והשגת ידיעה. רב נחמן אמר ואריכות ימים.

אמר רב יוסף וכי ימות המשיח ותחיית המתים לאו חד הוא. אמר ליה, לא. דתנן, בית המקדש קודם לקבוץ גלויות, קבוץ גלויות, קודם לתחיית המתים, ותחיית המתים הוא אחרון שבכלם. מנא לן, דכתיב (תהלים קמז) בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס הרופא לשוברי לב ומחבש לעצבותם. זו היא תחיית המתים, שהיא הרפואה לשוברי לב על מתיהם. בונה ירושלים תחלה, ואחריו נדחי ישראל יכנס, והרופא לשוברי לב אחרון על הכל.

תנן, מ' שנה קודם הקבוץ גלויות לתחיית המתים, כדאמרינן ויהי יצחק בן ארבעים שנה. האי מ' שנה, מאי עבידתיהו. אמר רב פהנא אמר רבי ברוקא, מקבוץ גלויות עד תחיית המתים, כמה צרות, כמה מלחמות יתעוררו על ישראל, ואשרי הנמלט מהם, דכתיב, (דניאל יב) בעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא פתויב בספר. רבי יהודה אמר מהכא, (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים. רבי יצחק אמר מהכא, (זכריה יג) וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב. ובאותם הימים, יהיו ימים אשר יאמרו (קהלת יב) אין לי בהם חפץ, ומשעה שיעברו הצרות עד תחיית המתים מ' שנה.

רב הונא אמר, תא חזי (יהושע ה) כי ארבעים שנה הלכו בני ישראל במדבר וגו' אשר לא שמעו בקול ה', פהאי גוונא (גופא) הכא. אמר רבי יוסף, כל אליו חד מלה אמרו, ולסוף מ' שנה שהצרות יעברו והרשעים יכלו, יהיו המתים שוכני עפר. מאי טעמא, משום דכתיב, (נחום א) לא תקום פעמים צרה, ודי להם כמה שעברו. ומזמן תחיית המתים, יתיישב עלמא בישובו, הדין הוא דכתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי אלעזר בן ערף, הוה יתיב, והוה קא מצטער בנפשו טפי עאל לקמיה רבי יהושע. אמר ליה חיוו נהירו בוצינא דעלמא למה חשוכן. אמר ליה, חיוו ודחילו סגי עאל בי, דהא אנא חמי מה דאתערו חברנא מארי מתניתא, דשארית עליהו רוח קדישין. והוה דאתערו, דבשתייתאי יהא פורקנא, שפיר. אבל אנא חמי אורכא יתירא על אינון דיירא עפרא, דבאלף שתייתאי לזמן (שמות י' ע"א) ארבע מאות ותמניא שגין מגיה, יהיו קיימין כל דיירי עפרא בקיימיהון. ובגניי כד אתערו חברנא, על פסוקא דקרא לון בני חת, ח"ת, דיתערו ל"ח"ת שנה, והיינו דכתיב, (ויקרא כה) בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו. כשישתלם הוא"ת, שהוא חמשת אלפים וארבע מאות ותמניא, תשובו איש אל אחוזתו, אל נשמתו, שהיא אחוזתו ונחלתו.

(עוד) אמר רבי יהושע לא תקשי לך האי, דהא תנינן ג' פתות הן, של צדיקים גמורים ושל רשעים גמורים ושל בינונים. צדיקים גמורים יקומון בקימה של מתי ארץ ישראל, מהיום כמה שנים, שהם קודמים בתחלה, בשנת הארבעים של קבוץ גלויות. והאחרונים כלם, לזמן ארבע מאות ושמונה שנה לאלף הששי, כדקאמרן. מאן זכח להאי ארכא, מאן יתקיים בקיום דתיה בין האי זמנא, ועל דא אצטעירנא בנפשי.

אמר ליה, רבי, הא תנינן, (בראשית א) יהי אור, יהי ר"ז. חזר ואמר, בתשובה יתקדם כלא. אמר רבי יהושע, אי לאו דאמרת הכי, אחסימנא פומין למצפי פורקנא כל יומא, דכתיב, (ישעיה לג) חסן ישועות. מהו ישועות, אלו המצפים ישועות בכל יום.

מה הוא דעתי דרבי אלעזר. היינו דכתיב, (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. משמע דכתיב מישגי אלו הם הצדיקים הנקדמים בחייהם קודם זה. וכמה שנים הם נקדמים, רבי יהודה אומר מאתיים ועשר שנים. רבי יצחק אומר, רד"י שנה, דכתיב, (במדבר כד) ויר"ד מיעקב וגו'. יר"ד שנה נקדמים הצדיקים לשאר כל אדם. רב נחמן אמר, לפי השיעור שנבלה בעפר. אמר ליה רבי יוסי, אם כן הרבה תחיות הוה, אלא כל התחיות יהיו באותו הזמן, והאי דאתמר בחזון (דניאל י') ואמת הדבר וצבא גדול. (בראשית כו) ויהי רעב בארץ מלכד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם. רבי אבהו פתח ואמר, (שיר השירים א) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. דתנינן, ארבע תקופות וארבע זמנים משונים זו מזו עברו הצדיקים לעתיד לבא. האחד, אותו זמן ישגא החכמה בעולם וישגו השגה מה שלא השיגו בזה העולם. דתנינן, אמר רבי פנחס, השגת הצדיקים לעתיד לבא, יותר ממלאכי השרת דכתיב, (ישעיה יא) כמים לים מכסים. השני תתעסקון (חסר) (עד כאן מדרש הנעלם)

פתח רבי יצחק ואמר. (בראשית כה) ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה וגו'. בן ארבעים שנה, אמאי אתא לממניי הכא דהוה בן ארבעים שנה כד נסיב לה לרבקה, אלא ודאי הא אתבליל יצחק בצפון ודרום, באשא ומיא, וכדין הוה יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה. כמראה הקשת, ירוק חוור סומק. בת שלש שנים אחיד בה, כד אחיד בה ברבקה. וכד אוליד, אוליד בן ששים, לאולדא כדקא יאות

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בגין דיפוק יעקב שלם, מבן ששים שנה פדקא יאות, וכלהו אחיד להו יעקב לבתר, ואתעביד גבר שלים.

בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי, מאי אכפת לן פולי האי, דהא פבר אתמר (בראשית כד) ובתואל ילד את רבקה וגו', והשתא אמר בת בתואל הארמי ולבתר מפדן ארם, ולבתר אחות לבן הארמי. אלא אוקמוה, דהות בין רשעים ואיהי לא עבדת פעובדיהו, דהות בת בתואל ומפדן ארם, ואחות לבן, וכלהו חייבין לאבאשא, והיא סלקא עובדין דכשרן ולא עבדת פעובדיהו.

השתא אית לאסתכלא, אי רבקה הות בת עשרין שנין או יתיר, או בת שלש עשרה, פדין הוא שבחא דילה דלא עבדת פעובדיהו, אבל עד כען בת שלש שנים הות, מאי שבחא דילה. אמר רבי יהודה בת שלש שנים הות, ועבדת לעבדא כל ההוא עובדא.

דף קלזע"א

אמר רבי יצחק, אף על גב דכולי האי עבדת, לא ידענא עובדהא אי אינון פשראן או לאו. (דף קלזע"א) אלא, תא חזי, פתיב, (שיר השירים ב) פשושנה בין החוחים פן רעיתי בין הבנות. פשושנה, דא פנסת ישראל דאיהי בין אוכלוסהא פורדא בין פובין. ורוא דמלה, יצחק אתי מסטרא דאברהם דאיהו חסד עלאה ועביד חסד עם כל ברין, ואף על גב דאיהו דינא קשיא. ורבקה אתת מסטרא דדינא קשיא ואסתלקת מבינייהו ואתחברת ביצחק, דהא רבקה מסטרא דדינא קשיא אתיא, ואף על גב דאיהי מסטרא דדינא רפיא הות, וחוטא דחסד תלי בה ויצחק דינא קשיא ואיהי רפיא, פשושנה בין החוחים הוו. ואי לאו דאיהי רפיא, לא יכיל עלמא למסבל דינא קשיא דיצחק. פגוונא דא, קודשא בריך הוא מזווג זווגין בעלמא, חד תקיף וחד רפיא בגין לאתתקנא פלא ויתבסם עלמא.

פתח רבי יהודה אבתריה ואמר, (בראשית כה) ויעתר יצחק ליי לנכח אשתו. מהו ויעתר, דקריב ליה קרבנא, וצלי עלה. ומה קרבנא קריב. עולה קריב, דכתיב, (בראשית כה) ויעתר לו יי, פתיב הכא ויעתר לו יי, וכתיב התם (שמואל ב כד) ויעתר אלהים לארץ וגו', מה להלן קרבן אף פאן קרבן. פתיב ויעתר יצחק, וכתיב ויעתר לו, דנפק אשא מלעילא לקבלא אשא דלתתא.

דבר אחר, ויעתר יצחק. דצלי צלותיה, וחתר חתירה לעילא לגבי מזלא על בנין, דהא ביהווא אתר תליין בנין, דכתיב, (שמואל א א) ותתפלל על ה', וכדין ויעתר לו יי, אל תקרי ויעתר לו אלא ויחתר לו, חתירה חתר ליה קודשא בריך הוא, וקביל ליה, וכדין וחתר רבקה אשתו.

דף קלז ע”ב

תא חזי, עשרין שנין אשתהי יצחק עם אתתיה ולא אולידת, עד דצלי צלותיה. בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בצלותהון דצדיקיא, בשעתא דבעאן קמיה צלותהון על מה דאצטריכו. מאי טעמא, בגין דיתרבי ויתוסף רבות קודשא לכל מאן (דף קלז ע”ב) דאצטריך בצלותהון דצדיקיא.

תא חזי, אברהם לא צלי קמי קודשא בריך הוא דיתן ליה בנין, אף על גב דשרה עקרה הות. ואי תימא, הא פתיב, (בראשית טו) הן לי לא נתת זרע, ההוא לאו בגין צלותא הוה (נ”א ההוא לא בעי בנין) אלא כמאן דמשתעי קמי מריה. אבל יצחק צלי על אתתיה, בגין דהא איהו הוה ידע דלאו איהו עקר אלא אתתיה, דיצחק הוה ידע ברזא דחכמתא, דיעקב זמין למיפק מניה בתריסר שבטין, אבל לא ידע אי בהאי אתתא אי באחרא, ועל דא לנכח אשתו ולא לנכח רבקה.

אמר ההוא רביא בריה דרבי יהודה, אי הכי אמאי לא רחים ליה יצחק ליעקב כל כך כמו לעשו, הואיל והוה ידע דזמין איהו לקיימא מניה תריסר שבטין. אמר ליה שפיר קאמרת, אלא כל זינא רחים ליה לזיניה ואתמשיך ואזיל זינא בתר זיניה.

תא חזי, עשו נפק סומק כמה דכתיב, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני פלו וגו’, ואיהו זינא דיצחק דאיהו דינא קשיא דלעילא, ונפק מניה עשו, דינא קשיא לתתא דדמיא לזיניה, וכל זינא אזיל לזיניה, ועל דא רחים ליה לעשו יתיר מיעקב כמה דכתיב, (בראשית כה) ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו. כתיב הכא פי ציד בפיו, וכתיב התם (בראשית י) על פן יאמר כנמרד גבור ציד לפני יי’.

דף קלח ע”א

אמר רבי יצחק, כתיב, (בראשית כה) ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר אם פן למה זה אנכי ותלך לדרש את יי’, לאן אתר אזלת. לבי מדרשא דשם ועבר. ויתרצצו הבנים בקרבה, דתמן הוה ההוא רשע דעשו אגח קרבא ביה ביעקב. ויתרצצו, אתברו כמה דאמרינן, רציץ את מוחו. אתברו דא עם דא ואתפלגו. תא חזי, דא סטרא דרוכב נחש, ודא סטרא דרוכב על פרסא שלימתא קדישא בסטרא (דף קלח ע”א) דשמשא, לשמשא בסיהרא.

ותא חזי, בגין דאתמשך עשו אבתריה דההוא נחש, אזיל עמיה יעקב בעקימא, כנחש דאיהו חפים, ואיהו אזיל בעקימו, כמה דאת אמר, (בראשית ג) והנחש היה ערום וגו’, חפים. ועובדוי דיעקב לגביה הוו ליה כנחש, והכי אצטריך ליה, בגין לאמשכא ליה לעשו בתריה דההוא נחש, ויתפרש מניה, ולא יהא ליה חולקא עמיה בעלמא דין ובעלמא דאתי. ותנינן, בא להרגה, אקדים אנת וקטליה. כתיב, בבטן

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

עֵקֶב אֶת אַחֵיו דְּאִשְׁרֵי לִיהָ לְתַתָּא, בְּהוּוּא עֵקֶב, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית כח) וַיְדוּ אוֹחוֹת בְּעֵקֶב עֵשׂו, דְּשׁוּי יְדוּי עַל הַהוּא עֵקֶב לְאַכְפִּיָּא לִיהָ.

דְּבַר אַחַר וַיְדוּ אוֹחוֹת, דְּלֹא יָכִיל לְמִיפֵק מִנִּיהָ מִכָּל וְכָל, אֲלֵא וַיְדוּ אוֹחוֹת בְּעֵקֶב עֵשׂו דָּא סִיחָרָא, דְּאַתְכַּפִּיָּא נְהוּרָא בְּגִין עֵקֶב דְּעֵשׂו, וְעַל דָּא אֲצִטְרִיף לִיהָ לְמִיתָדָּ עֲמִיָּה בְּחַכְמָתָא, בְּגִין לְדַחֲיָא לִיהָ לְתַתָּא וַיְתַדְּבַק בְּאַתְרֵיהָ. (בראשית כח) וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִי לִיהָ יַעֲקֹב וְדָאִי. תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (בראשית כז) הִכִּי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, נִקְרָא שְׁמוֹ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא קָרָא שְׁמוֹ. וַיַּעֲקֹבֵנִי, וְדָאִי חֲמָא לִיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְהָא הַהוּא חוּיָא קְדַמָּאָה אִיהוּ חֲפִים לְאַבְאָשָׁא, בִּיּוֹן דְּאַתָּא יַעֲקֹב, אָמַר הָא וְדָאִי חֲפִים לְקַבְלֵיהָ, וּבְגִין כִּף קָרָא לִיהָ יַעֲקֹב.

הָא (ק"ב ע"א) אוֹקִימָנָא בְּכָל אַתְרָא, וַיִּקְרָא סַתָּם הָאִי הוּא דְרָגָא בְּתַרְאָה, כְּמָה דְכַתִּיב, (ויקרא א) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וְגו'. וְהִכָּא וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, בְּכָל אַתְרָא שְׁמִיָּה לֹא אֲקָרִי (ד"א ל"ג אלא) עַל יְדָא דְבַר נֶשׁ. בְּאַתְרָא אַחְרָא מַה כְּתִיב, (בראשית לג) וַיִּקְרָא לוֹ אֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרָא לִיהָ לְיַעֲקֹב אֵל. אָמַר לִיהָ, אֲנָא אֱלֹהָא בְּעֵלְאִי וְאַנְתְּ אֱלֹהָא בְּתַתָּאִי.

דָּף קִלְח ע"ב

וְתָא חֲזִי, יַעֲקֹב הוּא יַדַּע דְּעֵשׂו הוּא לִיהָ לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּוּא חוּיָא עֵקִימָא, וְעַל דָּא בְּכָל עוֹבְדוּי אַתְמַשִּׁיף עֲלֵיהָ כְּחוּיָא עֵקִימָא אַחְרָא, (דָּף קִלְח ע"ב) בְּחַכְמָתָא בְּעֵקִימוֹ, וְהִכִּי אֲצִטְרִיף. וְאַתְיָא דָּא, כִּי הָא דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָאִי דְכַתִּיב, (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתְּנִינִים הַגְּדוֹלִים, דָּא יַעֲקֹב וְעֵשׂו. (בראשית א) וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרוֹמֶשֶׁת, אֵלֶיךָ שָׂאָר דְּרָגִין דְּבִינֵיהוּ, וְדָאִי אַתְעֵבִיד יַעֲקֹב חֲפִים לְקַבְלֵיהָ דְּתַהוּא חוּיָא אַחְרָא וְהִכִּי אֲצִטְרִיף.

וּבְגִין כִּף בְּכָל יְרַחָא וַיְרַחָא חַד שְׁעִיר, בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא לִיהָ לְאַתְרֵיהָ וַיְתַפְּרֵשׁ מִן סִיחָרָא. וְכֵן בִּיּוֹמֵי דְכַפּוּרֵי לְאַקְרָבָא הַהוּא שְׁעִיר, וְדָא בְּחַכְמָה לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהָ וְלֹא יָכִיל לְאַבְאָשָׁא, דְכַתִּיב, (ויקרא טז) וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֶיךָ אֶל אֶרֶץ גְּזֵרָה, וְאוֹקְמוּהָ דְדָא עֵשׂו דְאִיהוּ שְׁעִיר, וְכֹלָא בְּחַכְמָה וּבְרַמְאוֹת לְגַבִּיָּה. מָאִי טַעְמָא, מִשּׁוּם דְכַתִּיב, (תהלים יח) וְעַם עֲקֹשׁ תִּתְפַּתֵּל, בְּגִין דְאִיהוּ חוּיָא בִּישָׂא, עֵקִים רוּחָא, חֲפִים לְאַבְאָשָׁא, אֲסִטִּי לְעֵילָא וְאַסִּטִּי לְתַתָּא.

דָּף קִלְטַע"א

וּבְגִין כִּף, יִשְׂרָאֵל מְקַדְמִין וְחַכְמִין לִיהָ בְּחַכְמָה, בְּעֵקִימוֹ, בְּגִין דְּלֹא יָכִיל לְאַבְאָשָׁא וְלְשַׁלְטָאָה. וְעַל דָּא יַעֲקֹב דְאִיהוּ בְּרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא, כָּל עוֹבְדוּי לְגַבִּי דְעֵשׂו בְּגִין דְּלֹא יָהֵב דּוּכְתָא לִיהָ לְהַהוּא חוּיָא, לְסַאבָּא מְקַדְשָׁא. וְלֹא יִקְרִיב לְגַבִּיָּה, וְלֹא יִשְׁלוּט

בעלמא. ועל דא לא אצטריך ליה לאברהם לאתנהגא בעוקמא, ולא ליצחק, בגין דעשו דאיהו סטרא דההוא חויה, עד לא אתא לעלמא. אבל יעקב, דאיהו מאריה (כ”א ע”ב) דביתא, איבעי ליה לקיימא לקבליה דההוא חויה, דלא יהיב ליה שלטנותא כלל לסאבא בי מקדשא דיעקב. ועל דא אצטריך ליעקב יתיר מכל בני עלמא. ובגין כך ישראל קדישין אתברירו חילק עדביה דקודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים לב) פי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו. (בראשית כה) ויגדלו הנערים. סטרא דאברהם גרים לון לאתגדלא וזכותיה סייע לון, הוא הוה מחנך לון במצות, דכתיב, (בראשית יח) כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו וגו’, לאסגאה יעקב ועשו. (בראשית כה) ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד וגו’. אמר רבי אלעזר, כל חד וחד אתפרש לארחה, (דף קלטע”א) דא לסטרא דמהימנותא ודא לסטרא דעבודה זרה.

וכן הוה במעוי דרבקה, דתמן כל חד אזיל לסטריה. דכד איהי אשתדלת בעובדין דכשרן או עברת סמיד לאתר טב למעבד פקודי דאורייתא, הוה יעקב חדי ודחיק לנפקא, וכד הוות אזלא סמיד לאתר עבודה זרה, ההוא רשע בטש לנפקא, ואוקמוה. ובגין כך, כד אתבריא ונפקו לעלמא, כל חד אתפרש ואזיל ואתמשך בדוכתיה דאתחזי ליה, ועל דא, (בראשית כה) ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד וגו’. (בראשית כה) ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו, הא אוקמוה, (כמה) דכתיב, איש יודע ציד איש שדה. וכתיב התם, (בראשית י) הוא היה גבור ציד ד”א ל”ג מאי) איש שדה, לקפחא לון לבני נשא ולקטלא לון, ואיהו אמר דעביד צלותא וצייד ליה בפומיה. איש שדה, בגין דחילק עדביה לאו איהי בישובא, אלא באתר חרוב. במדברא, בחקלא, ועל דא איש שדה.

ואי תימא, היך לא ידע יצחק כל עובדי בישין דעשו, והא שכונתא הות עמיה, דאי לא שריא עמיה שכונתא, היך יכיל לברכא ליה ליעקב בשעתא דברכיה. אלא ודאי שכונתא הות דיירא עמיה בביתא ודיירא עמיה תדיר, אבל לא אודעא ליה, בגין דיתברך יעקב בלא דעתיה אלא בדעתיה דקודשא בריך הוא. והכי אצטריך, דבההיא שעתא דעאל יעקב קמי אבוהי עאלת עמיה שכונתא. וכדין חמא בדעתוי יצחק דאתחזי לברכא, ויתברך מדעתא דשכונתא.

דף קלטע”ב

תא חזי, (ס”א זמנא חדא, הוה יתיב רבי שמעון ושאר חברייה, עאל קמיה רבי אלעזר בריה. אמחו ליה לרבי שמעון, מלתא רבתא בעינן למבעי קמך בעניינא דיעקב ועשו. איך לא בעא יעקב למהיב לעשו תבשיל דטלופחין עד דזבין ליה בכירותא דיליה, ועוד דאמר עשו ליצחק אבוהי, ויעקבני זה פעמים. אמר לון, בהדין שעתא, אתון חייבים לקבלא מלקות. דהאמנתון לפתגמי דעשו ושקרתון לפתגמי דיעקב, דהא קרא אסהיד עליה, (בראשית כה) ויעקב איש תם.

”זֹהַר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

ותו כתיב, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. אלא, כך הוא ענייניה דיעקב עם עשו, בגין דעשו הוה סני לבכירותא בקדמיתא, והוה בעי מניה דיעקב דלסבה ליה אפילו בלא כסף. הדא הוא דכתיב, (בראשית כה) ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכורה). (בראשית כה) וַיֵּזֶד יַעֲקֹב נְזִיד וַיֵּבֵא עֲשׂו מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵיף. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַיֵּזֶד יַעֲקֹב, הָא אִוְקְמוּהּ דְהָא בְּגִין אֲבִלוּתָא דְאַבְרָהָם הָוָה, אֲבָל וַיֵּזֶד יִצְחָק נְזִיד מִבְּעֵי לֵיהּ, אֲלֵא וַיֵּזֶד יַעֲקֹב נְזִיד, דְּאִיהוּ הָוָה יָדַע עֲקָרָא (דף קלטע"ב) דִּילֵיהּ, בַּהּוּא סִטְרָא דְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ, וּבְגִין כֶּף עֲבַד תְּבַשְׂלִין סוּמְקִין. עֲדָשִׁים, תְּבַשְׂלִין סוּמְקִין, דְּתַבְשְׂלִיא דָא מִתְבַּר חִילָא וְתוּקְפָא דְדַמָּא סוּמְקִין בְּגִין לְתַבְרָא תוּקְפִיהּ וְחִילֵיהּ. וּבְגִין כֶּף, עֲבַד לֵיהּ בְּחֻמְתָּא, כַּהּוּא גְוֹנָא סוּמְקִין.

ועל ההוא תבשילא אזדבן ליה לעבדא וזבין בכירותיה ליעקב. ובההיא שעתא ידע יעקב דבגין שעיר חד דיקרבון ישראל לגבי דרגא דיליה, יתהפך לעבדא לבנוי ולא יקטרג לון. ובכלא אזל יעקב לגביה דעשו בחכמה, בגין ההוא דרגא חכים דעשו, ולא יכיל לשלטאה ואתכפיא ולא אסתאב (ביה) ביתיה ואיהו יגין עליה. (חסר, ומצאנו בספרא אחרינא וו"ל ויאמר עשו אל יעקב (בראשית כח) הלעיטני נא מן האדם האדם הזה. אמאי כתיב תרי זמני האדום, אלא, בגין דכל מה דאית ביה אדום, כמה דאת אמר (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני. ותבשילו אדום דכתיב מן האדום האדום הזה, וארעא דיליה אדומה דכתיב (בראשית לב) ארצה שעיר שדה אדום, וגוברין דיליה אדומין דכתיב, (בראשית לו) הוא עשו אבי אדום. ומאן דומין לאתפרעא מניה אדום דכתיב (שיר השירים ה) דודי צח ואדום, ולבושיה אדום דכתיב, (ישעיה סג) מדוע אדום ללבושך, וכתיב (ישעיה סג) מי זה בא מאדום).

אמר רבי יהודה, וכן בלבן אתחזי הכי, בגין דהא איהו חרשא הוה, כמה דכתיב (בראשית ל) נחשתי ויברכני יי בגלגלה, ואף על גב דיעקב אקרי גבר שלים, בגין כף הוה שלים עם מאן דאצטרף ליה למיהך עמיה ברחמי הוה אזיל, ועם מאן דאצטרף למיהך עמיה בדינא קשיא ובעקימו הוה אזיל, בגין דתרי (קמ"ו ע"א) חולקי הוו ביה, ועליה פתיב, (תהלים יח) עם חסיד תתחסד ועם עקש תתפתל. עם חסיד בסטרא דחס"ד, ועם עקש בסטרא דדינא קשיא, כלא כדקא יאות. (בראשית כו) ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים יא) יי צדיק יבחן ורשע ואוהב (ר"ת נחש) חמס שנאה נפשו. כמה עובדוי דקודשא בריך הוא מתתקנו, וכל מה דאיהו עביד כלא על דינא וקשוט, כמה דכתיב, (דברים לז) הצור תמים פעלו פי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא.

דף קמ ע"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, לא דן קודשא בריך הוא לאדם קדמא עד דפקיד ליה לתועלתיה, דלא יסטי לביה ורעותיה לארח אחרא בגין דלא יסתאב. ואיהו לא אסתמר, ועבר על פקודי דמאריה ולבתר כן דן ליה דינא. (דף קמ ע"א)

ועם כל דא, לא דן ליה פדקא חזי ליה, ואוריך עמיה רוגזיה ואתקיים יומא חד דאיהו אלף שנין, בר אינון שבועים שנים דמסר ליה לדוד מלכא דלא הוה ליה מגרמיה כלום.

כגוונא דא, לא דן ליה לבר נש כעובדוי בישין דאיהו עביד תדיר, דאי הכי לא יכיל עלמא לאתקיימא, אלא קודשא בריך הוא אריך רוגזיה עם צדיקיא, ועם רשיעיא יתיר מצדיקיא. עם רשיעיא בגין דיתובון בתיובתא שלימתא, דיתקיימון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. כמה דכתיב, (יחזקאל לג) חי אני נאם יי וגו' אם אחפץ וגו' כי אם בשוב רשע מדרכו וחייה. וחייה בעלמא דין, וחייה בעלמא דאתי, ועל דא אוריך רוגזיה לון תדיר. או בגין דיפוק מנהון גזעא טבא בעלמא כמה דאפיק אברהם מתרח דאיהו גזעא טבא, ושרשא וחולקא טבא לעלמא.

אבל קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקיא תדיר, בכל עובדין דאינון עבדין. בגין דיידע דלא יסטון לימינא ושמאלא, ובגין כך אבחין לון. לאו בגיניה, דהא איהו ידע יצרא ותוקפא דמהימנותא דלהון, אלא בגין לארמא רישיהון בגיניהו.

דף קמ ע"ב

כגוונא דא, עבד ליה לאברהם, דכתיב, (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. מאי נסה, הרמת נס. כמה דאת אמר (ישעיה סב) הרימו נס, (ירמיה ד) שאו נס, ארים דגלא דיליה בכל עלמא, ואף על גב דהא אתמר, בגין דא קודשא בריך הוא ארים דגלא דאברהם בעיניהון דכלא, הדא הוא דכתיב נסה את אברהם, אוף הכי קודשא בריך הוא בגין לארמא דגלא דצדיקיא איהו בחין לון, לארמא רישיהו בכל עלמא. (תהלים יא) צדיק יבחן, מאי טעמא, אמר רבי שמעון בגין דקודשא בריך הוא פד אתרעי בהו בצדיקיא, מה כתיב, (ישעיה נג) ויי חפץ דכאו החלי. ואוקמוה. אבל בגין דרעותא דקודשא בריך הוא, לא אתרעי אלא בנשמתא, אבל בגופא לא, דהא נשמתא איהי דמיא לנשמתא דלעילא, וגופא לאו איהו חזי לאתאחדא לעילא, ואף על גב דדיוקנא דגופא ברזא עלאה (דף קמ ע"ב) איהו.

ותא חזי, בזמנא דקודשא בריך הוא אתרעי בנשמתיה דבר נש, לאתהנאה (נ"א לאתנהרא) בה, מחי לגופא בגין דתשלוט נשמתא. דהא בעוד דנשמתא עם גופא, נשמתא לא יכלא לשלטאה. דכד אתרע (נ"א אתבר) גופא, נשמתא שלטא. צדיק יבחן, מאי צדיק יבחן, כמה דאת אמר, (ישעיה כח) אבן בחן, הכי נמי צדיק יבחן, אתקיף ליה. כהאי אבן בחן, דהיא (ישעיה כח) פנת יקרת, הכי נמי צדיק יבחן.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וְרָשַׁע וְאוֹהֵב חָמֵס שְׁנֵאָה נִפְשׁוֹ. מֵאֵי שְׁנֵאָה נִפְשׁוֹ, סִלְקָא דְעֵתָךְ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הוּי דְנִפְשׁוֹ שְׁנֵאָה לְהוּא רָשָׁע. אֲלֵא הוּא דְרָגָא דְכָל נִשְׁמָתִין תְּלִיין בֵּיהּ, שְׁנֵאָה נִפְשׁוֹ דְהוּא רָשָׁע, דְלֵא בְעֵיא לָהּ כָּלִל. לֵא בְעֵיא לָהּ לֵא בְעֵלְמָא דִין וְלֵא בְעֵלְמָא דְאֵתִי. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (תהלים יא) וְרָשָׁע וְאוֹהֵב חָמֵס שְׁנֵאָה נִפְשׁוֹ, וְדַאי דְבַר אַחַר שְׁנֵאָה נִפְשׁוֹ, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (עמוס ו) נִשְׁבַּע אֲדֹנָי יְהוִה בְּנִפְשׁוֹ, וּבְגִין כֶּךָ צְדִיק יִבְחַן.

תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאָדָם, פְּקִיד לִיהּ לְאוֹטְבָא לִיהּ, יֵהב לִיהּ חֲכָמְתָא, אֲסִתְלַק בְּדִרְגוּי לְעֵילָא. כַּד נָחַת לְתַתָּא, חָמָא תִיאֹבְתָא דִיצַר הָרַע וְאֲתַדְבַּק בֵּיהּ, וְאֲנִשִּׁי כָּל מַה דְאֲסִתְלַק (ס"א דאסתכל), בִּיקְרָא עֲלָאָה דְמַרְיָה. אֲתָא נַח, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, (בראשית ו) נַח אִישׁ צְדִיק תָּמִים הָיָה, וּלְבַתֵּר נָחַת לְתַתָּא, וְחָמָא חֲמָרָא תְקִיף, דְלֵא צְלִיל, מִחַד יוֹמָא, וְאֲשֵׁתִי מִנִּיהּ, וְאֲשַׁתְּכֹר וְאֲתַגְלִי, כְּמָה דְכְּתִיב, (בראשית ט) וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אֶהְלֵה.

אֲתָא אַבְרָהָם, אֲסִתְלַק בְּחֲכָמְתָא, וְאֲסִתְכַּל בִּיקְרָא דְמַאֲרִיָּה, לְבַתֵּר (בראשית יב) וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם יִמְצְרִימָה לְגוֹר שָׁם כִּי כַבֵּד הָרַעַב בְּאֶרֶץ וְגו'. לְבַתֵּר מַה כְּתִיב, (בראשית יג) וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְלוֹט עָמוּ הַגְּגֵבָה, וְאֲסִתְלַק לְדִרְגִיָּה קַדְמָאָה דְהוּא בֵּיהּ בְּקַדְמִיתָא, וְעָל בְּשָׁלֵם וְנִפַּק בְּשָׁלֵם.

אֲתָא יִצְחָק, מַה כְּתִיב, (בראשית כו) וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ מִלְכַּד הָרַעַב הָרֵאשׁוֹן וְגו'. וְאִזְל יִצְחָק וְאֲסִתְלַק מִתַּמֶּן לְבַתֵּר בְּשָׁלֵם. וְכִלְהוּ צְדִיקַיָּא, כְּלָהוּ בְּחִין לִוֵּן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין לְאַרְמָא רִישִׁיָּהוּ בְעֵלְמָא דִין וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי. (בראשית כו) וַיִּשְׁאֲלוּ אֲנִשֵׁי הַמָּקוֹם לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אַחֹתִי הִיא, כְּמָה דְאָמַר אַבְרָהָם בְּגִין דְשָׁכִינְתָא הוּא עִמָּיה וְעַם אֲתַתִּיהּ, וּבְגִין שְׁכִינְתָא קְאָמַר, דְכְּתִיב, (משלי ז) אָמור לְחַכְמָה אַחֹתִי אֵת. וְעַל דָּא אֲתַתְקַף וְאָמַר אַחֹתִי הִיא. תו, אַבְרָהָם וְיִצְחָק, הָכִי אֲתַחֲזִי, דְוְדַאי בְּגִין קְרָא דְכְּתִיב (שיר השירים ה) אַחֹתִי רַעִיתִי יוֹנָתִי תַמְתִּי, וּבְגִין כֶּךָ וְדַאי אֲתַחֲזִי לִוֵּן לִוְמָר, אַחֹתִי הִיא, וְעַל דָּא אֲתַתְקַפוּ צְדִיקַיָּא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (בראשית כו) וַיְהִי כִּי אָרְכוּ לוֹ שָׁם הַיָּמִים וְגו'. אֵת רְבִיקָה אִשְׁתּוֹ דִּיקָא, (ודא שְׁכִינְתָא, כְּמָה דְעִבּוּדָה זֶרָה כְּתִיב בַּהּ (שמות לב) וַיִּקְוּמוּ לְצַחֵק הָכִי נָמִי מִצַּחֵק אֵת) דָּא שְׁכִינְתָא דְהוּא עִמָּה דְרְבִיקָה. דְבַר אַחַר, וְכִי סִלְקָא דְעֵתָךְ דִּיצְחָק הוּא מְשֻׁמֵּשׁ עֲרִסְיָה בִּימָמָא, דְהָא תְנִינָן יִשְׂרָאֵל קַדִּישִׁין אֵינֻן וְלֵא מְשֻׁמֵּשִׁי עֲרִסְיָהוּ בִּימָמָא, וְיִצְחָק דְהוּא קַדִּישׁ, הוּא מְשֻׁמֵּשׁ עֲרִסְיָה בִּימָמָא.

אֲלֵא, וְדַאי אַבְימֶלֶךְ חֲכִים הוּא, וְאִיהוּ אֲסִתְכַּל בְּאַצְטַגְנִינוּתָא דִּילִיָּה, דְאִיהוּ חֲלוֹן. כְּתִיב הָכָא (בראשית כו) בְּעַד הַחֲלוֹן, וְכְתִיב הָתָם (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקַפָּה וְתִיבֵב אִם סִיסְרָא, מַה לְהֵלֶן בְּאַצְטַגְנִינוּתָא, אוּף הָכִי נָמִי בְּאַצְטַגְנִינוּתָא, וְחָמָא דְלֵא הוּא

כמה דהוה אמר יצחק. אלא ודאי איהו מצחק עמה, ואיהי אתתיה. וכדין (בראשית כו) ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר וגו'. רבי יוסי אמר, יאות הוה אבימלך למעבד ליצחק כמה דעבד לאברהם, בר דהא אוכח ליה קודשא בריך הוא בקדמיתא.

דף קמא ע"א

תא חזי, כתיב פי אמרתי רק אין יראת אלהים במקום הזה, אמר רבי אבא, בגין כך אמר אחותי היא, בגין לאתדבקא בשכינתא, דכתיב, (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. מאי טעמא, בגין דבהו לא הוה מהימנותא, דאי מהימנותא אשתכח בינייהו, לא הוה אצטריך. אבל מגו דלא הוה בינייהו מהימנותא, אמר הכי. ובגין כך אמר (בראשית כ) פי אמרתי רק אין יראת אלהים (דף קמא ע"א) במקום הזה. אין יראת אלהים, דא מהימנותא.

אמר רבי אלעזר, בגין דלא שריא שכינתא לבר מארעא קדישא ועל דא אין יראת אלהים במקום הזה, דלאו אתריה הוא, ולא שריא הכא. ויצחק אתתקף ביה במהימנותא, דחמא דהא שכינתא גו אתתיה שריא. (בראשית כו) ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנוגע באיש הזה ובאשתו מות יומת. תא חזי, כמה אוריך להו קודשא בריך הוא לרשיעיא, בגין ההוא טיבו דעבד עם אבהן קמאי. דהא בגין דא לא שליטו בהו ישראל עד לבתר דרין בתראין. יאות עבד אבימלך, דעבד טיבו עם יצחק, דאמר ליה (בראשית כ) הנה ארצי לפניך בטוב בעיניך שב.

סדר הלימוד ליום טו חשוון [יום 45 בשנה]

רבי יהודה אמר, חבל עליהו דרשיעייא, דטיבותא דלהון לאו איהו שלים, תא חזי, עפרון בקדמיתא אמר, (בראשית כג) אדוני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה וגו'. ולביתר אמר, (בראשית כג) ארץ ארבע מאות שקל כסף וגו', וכתוב (בראשית כג) וישקול אברהם לעפרון וגו', עובר לסוחר. אוף הכא, פתיב בקדמיתא, הנה ארצי לפניך וגו'. ולביתר אמר לו, (בראשית כו) לך מעמנו פי עצמת ממנו מאד. אמר ליה רבי אלעזר, דא הוא טיבו דעבד עמיה, דלא נסיב מדיליה אבימלך פלום, ושדריה בכל ממוניה, ולביתר אזל בתריה, למגזר עמיה קניים.

ואמר רבי אלעזר, יאות עבד יצחק, דהא בגין דידע רזא דחכמתא, אשתדל וחפר בירא דמיין, בגין לאתתקפא במהימנותא פדקא יאות. וכן אברהם אשתדל וחפר בירא דמיא (וכן יצחק), יעקב אשכח ליה מתתקן, ויתייב עליה וכלהו אזלו בתריה, ואשתדלו בגין לאתתקפא במהימנותא שלימתא פדקא יאות.

והשתא ישראל אתתקפו ביה ברזי דפקודי אורייתא, כגון דכל יומא ויומא אתתקפו בר נש בציצית דאיהו מצוה, ובר נש אתעטף ביה. הכי נמי בתפלי דמנח ארישיה ובדרועיה, דאינון רזא עלאה פדקא חזי. בגין דקודשא בריה הוא אשתכח ביה בבר נש דאתעטר ביה בתפלו ואתעטף בציצית, וכלא רזא דמהימנותא עלאה.

ועל דא, מאן דלא אתעטף בהאי, ולא אתעטר לאתתקפא בתפלי בכל יומא. דמי ליה דלא שריא עמיה מהימנותא, ואתעדי מניה דחילו דמאריה, וצלותיה לאו צלותא פדקא יאות. ובגין כך אבהן הוו מתתקפי גו מהימנותא עלאה, בגין דבירא עלאה דרזא דמהימנותא שלימתא שריא ביה. (בראשית כו) ויעתק משם ויחפור באר אחרת וגו', רבי חייא פתח ואמר, (ישעיה נח) ונחך יי תמיד והשביע בצחצחות נפשך ועצמתיה יחליץ וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל בהאי קרא, ביה אתתקפו מארי מהימנותא דאבטח לון לעלמא דאתי. ונחך יי תמיד בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ונחך יי, כיון דאמר ונחך יי, אמאי תמיד. אלא דא תמיד דבין הערבים, דאיהו אתתקפו תחות דרועיה דיצחק, ודא הוא חולקא לעלמא דאתי, מנלן מדוד דכתיב, (תהלים כג) ינחני במעגלי צדק למען שמו. (ישעיה נח) והשביע בצחצחות נפשך, דא אספקלריא דנהרא, דכל נשמתין אתהון לאסתפלא ולאשתענגא בגווה. ועצמתיה יחליץ, האי קרא לאו רישיה סופיה. אי נשמתיה דצדיקא, (סלקא לעילא, נ"א אתהני בעדונא דא דלעילא) מאי ועצמתיה יחליץ. אלא הא אוקמוה. דא תחיית המתים, דזמין קודשא בריה הוא לאחייא מתיא ולאשתקנא לון לגרמוי דבר נש למיהוי

פְּקַדְמֵיִתָּא בְּגוּפָא שְׁלִים. וְנִשְׁמַתָּא אֶתְּוֹסַפֵּת נְהוּרָא גּוּ אֶסְפַּקְלָרִיָּאָה דְנַהֲרָא, לְאַתְנַהֲרָא עִם גּוּפָא לְקִימָא שְׁלִים פְּדָקָא חֲזִי.

דף קמא ע"ב

וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב, וְהִיִּיתַתְּ כְּגֵן רוּחַ. מֵאֵי כְּגֵן רוּחַ, דְּלֹא פְּסִקוּ מִימּוֹי עֲלֵאִין, לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמִין, וְהֵאֵי גִינְתָא אֶתְשַׁקֵּי מִנִּיָּה, וְאַתְרוּי מִנִּיָּה תְדִיר. (דף קמא ע"ב) וּכְמוּצָא מִים, דָּא הֵהוּא נְהַר דְנַגִּיד וְנִפְיֵק מֵעֵדֵן וְלֹא פְּסִקִין מִימּוֹי לְעֵלְמִין.

תָּא חֲזִי, בִּירָא דְמִיִּין נְבַעִין, הֵאֵי אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה בְּגוּ רְזָא דְמַהִימְנוּתָא. בִּירָא דְאִית בֵּיה מוּצָא מִים, וְאִיהוּ בִּירָא דְאַתְמֵלְיָא מֵהֵהוּא מוּצָא מִים, וְאִינוּן תְּרִין דְרַגִּין דְאִינוּן חַד, דְכַר וְנוֹקְבָא כְּחַדָּא פְּדָקָא יָאוּת.

וְתָא חֲזִי, הֵהוּא מוּצָא מִים וְהֵהוּא בִּירָא אִינוּן חַד, וְאַקְרִי כְּלָא בְּאֵר. דְּהָא הֵהוּא מְקוּרָא דְעֵייל, וְלֹא פְּסִיק לְעֵלְמִין, וּבִירָא אֶתְמֵלִי. וּמֵאֵן דְאַסְתַּפֵּל בְּבִירָא דָּא, אֶסְתַּפֵּל בְּרְזָא עֲלָאָה דְמַהִימְנוּתָא, וְדָא הוּא סִימְנָא דְאַבְהֵן, דְמִשְׁתַּדְּלִי לְחַפּוּר בִּירָא דְמִיָּא גּוּ רְזָא עֲלָאָה, וְלִית לְאַפְרָשָׁא בֵּין מְקוּרָא וּבִירָא וְכְלָא חַד. (בראשית כו) וַיִּקְרָא שְׁמָה רְחוּבוֹת. רְמִיז דְזוּמִינִין בְּנוֹי לְמַפְלָחָה וְלְאַתְקֵנָא הֵאֵי בִּירָא פְּדָקָא חֲזִי, בְּרְזָא דְקַרְבְּנִין וְעֵלוּן. כְּגוּוֹנָא דָּא, (בראשית ב) וַיִּנְיַחְהוּ בְּגֵן עֵדֵן לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ, אֶלֶּיִן קַרְבְּנִין וְעֵלוּן וּבְגִין דָּא, יִתְפַּשְׁטוּן מִבּוּעוּי לְכָל סְטְרִין כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (משלי ה) וַיִּפּוּצוּ מֵעֵינֵתֶיהָ חוּצָה בְּרַחֲבֵת פִּלְגֵי מַיִם, וּבְגִין כְּךָ וַיִּקְרָא שְׁמָה רְחוּבוֹת.

רְבִי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאֲמַר, (משלי א) חֲכָמוֹת בְּחוּץ תְּרוּנָה בְּרַחוּבוֹת תִּתֵּן קוֹלָהּ. הֵאֵי קְרָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה. מֵאֵי חֲכָמוֹת, אֶלֶּיִן חֲכָמָה עֲלָאָה וְחֲכָמָתָא זַעֲרָא דְאַתְפְּלִילַת בְּהָ בַּעֲלָאָה וְשִׁרְיָא בְּהָ.

בְּחוּץ תְּרוּנָה. תָּא חֲזִי, חֲכָמָה עֲלָאָה אִיהִי סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, וְלֹא אֶתִּידַע וְלֹא אִיהִי בְּאַתְגְּלִיָּא, כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (איוב כח) לֹא יָדַע אֲנוּשׁ עֲרֻכָּהּ וְגו', כַּד אֶתְפַּשְׁטַת לְאַתְנַהֲרָא, אֶתְנַהֲרָא בְּרְזָא דְעֵלְמָא דְאֵתִי, וְעֵלְמָא דְאֵתִי אֶתְבְּרִי מִנִּיָּה. כַּד תִּתֵּן עֵלְמָא דְאֵתִי אֶתְבְּרִי בִּי"ד, וְאַתְפְּסִיָּא הֵאֵי חֲכָמָה תִּמְן וְאִינוּן חַד. בְּזִמְנָא דְאַתְעַתֵּד (נ"א דַּאֲתַעֲטַר נ"א דַּאֲתַעֲבַד) כְּלָא בְּרְזָא דְעֵלְמָא דְאֵתִי פְּדָקָאֲמֵרֵן, כְּדִין הוּא חֲדוּה לְאַתְנַהֲרָא, וְכְלָא בְּחֻשָׁי דְלֹא אֶשְׁתַּמַּע לְבַר לְעֵלְמִין.

תוּ בַּעֲיָא לְאַתְפַּשְׁטָא, וְנִפְיֵק מֵהֵאֵי אֶתְרָא אֶשָׂא וּמִיָּא וְרוּחָא, כְּמָה דְאַתְמַר (ע"ד ע"א). וְאַתְעֵבִיד חַד קָלָא דְנִפְקָא לְבַר וְאַשְׁתַּמַּע, כְּמָה דְאַתְמַר. כְּדִין מִתְמַן וְלַחֲלֵן אִיהוּ חוּץ, דְּהָא לְגוּ בְּחֻשָׁי אִיהוּ דְלֹא אֶשְׁתַּמַּע לְעֵלְמִין, הִשְׁתָּא דְאַשְׁתַּמַּע רְזָא, אֶקְרִי חוּץ, מִכָּאֵן בַּעֲיָ בַר נִשׁ לְאַתְקֵנָא בַּעֲבִידְתֵּיהָ (פְּקוּדֵי רַכ"ו ע"א) וְלִשְׁאַלָּא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ברחובות, מאן רחובות, דא תהוא רקייעא דביה פל ככביא דנהרין, ואיהו מבויעא דמימיו לא פסקין. כמה דאת אמר, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ואיהו רחובות. ותמן תתן קולה, עלאה ותתאה וכלא חד.

ובגין דא אמר שלמה, (משלי כד) הכן בחוץ מלאכתך ועתדה בשדה לך וגו'. הכן בחוץ, כמה דאתמר. דכתיב בחוץ תרונה, דהא מפאן קיימא עבידא לאתתקנא ומלה לשאלה, דכתיב, (דברים ד) כי שאל נא לימים ראשונים וגו', ולמקצה השמים ועד קצה השמים.

ועתדה בשדה לך, דא (בראשית כז) שדה אשר ברכו יי. ובתר דינדע בר נש רזא דחכמתא ויתקין גרמיה בה, מה פתיב אחר, ובנית ביתך. דא נשמטא דבר נש בגופיה, דיתתקן ויתעביד גבר שלים. ועל דא פד חפר יצחק ועבד בירא בשלם, לההוא שלם (נ"א למהוי שלים) קרי ליה רחובות, וכלא פדקא יאות. זפאין אינון צדיקיא דעובדיהון לגבי קודשא בריך הוא לקיימא עלמא. דכתיב, (משלי ב) כי ישרים ישפנו ארץ, ישפנו ארץ. והא אוקמוה. (בראשית כז) ויהי פי זקן יצחק. אמר רבי שמעון פתיב, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל תא חזי, פל עובדוי דקודשא בריך הוא, פלהו אינון מלין דקשוט וכלא ברזא עלאה. וכל מלוי דאורייתא, פלהו מלי מהימנותא ורזין עלאין פדקא יאות.

דף קמב ע"א

ותא חזי, לא זכה יצחק פאברהם, דלא סמו עינוי ולא פהו. אבל רזא עלאה איהו הכא, רזא דמהימנותא. כמה דאתמר, דכתיב ויקרא אלהים לאור יום, דא אברהם, דאיהו גהורא דיממא. ונהורא דיליה אזיל ונהיר ואתתקף בתקונא (דף קמב ע"א) דיומא.

ובגין כך, מה פתיב, (בראשית כד) ואברהם זקן בא בימים, באינון גהורין דנהרין. ואיהו סיב, (ד"א ל"ג ונהיר כדן אזיל ונהיר) כמה דאת אמר, (משלי ד) הולך ואור עד נכון היום, ובגין כך, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום. ולחשך קרא לילה, דא יצחק דאיהו חשך, ואיהו אזיל לקבלא ליליא בגויה, ובגין כך, איהו פד סיב, מה פתיב, (בראשית כז) ויהי פי זקן יצחק ותכהין עינוי מראות. הכי הוא ודאי, דבעא לאתחשכא ולא תדבקא (בחשך) בדרגיה פדקא יאות.

אתא רבי אלעזר בריה, ונשיק ידוי. אמר ליה, שפיר, אברהם נהיר מסטרא דדרגא דיליה, יצחק אתחשך מסטרא דדרגא דיליה, יעקב אמאי, דכתיב, (בראשית מח) ועיני ישראל כבדו מזקן. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פבדו פתיב, ולא פהו. מזקן פתיב, ולא מזקנו. אלא מזקן, מזקן דיצחק, מההוא סטרא פבדו. לא יוכל לראות,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לאסתכלא כדקא חזי, אבל לא פהו. אבל יצחק פהו ודאי מפל וכל, ואתעביד חשף, דהא פדין אתאחיד ביה לילה, ואתקיים ולחשף קרא לילה. (בראשית כו) ויקרא את עשו בנו הגדול, דאתפלל מסטריה דדינא קשיא (שם) ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי. רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו בך וגו', זכאה בר נש דאתתקף ביה בקודשא בריך הוא וישוי תוקפיה ביה.

יכול פתנגיה מישאל ועזריה דאתתקפו ואמרו, (דניאל ג) הן איתי אלהנא די אנחנא פלחין יכול לשיזבותנא מגו אתון נורא יקידתא ומן ידך מלפא ישויב. תא חזי, דאי לא ישויב ולא אתקיים עלייהו קודשא בריך הוא, אשתפח שמייה דקודשא בריך הוא, דלא יתקדש בעינייהו דכלא כמה דאמרו. אלא, פיון דיצעו דלא אמרו כדקא יאות, אהדרו ואמרו, (דניאל ג) והן לא ידיע להוי לך מלפא וגו'. בין ישויב, בין לא ישויב, ידיע להוי לך מלפא וגו'. ותנינן דמלה אודע להו יחזקאל, ושמעו וקבילו מניה, דקודשא בריך הוא לא אתקיים עלייהו, בגין דיקבלון אגרא. וכדין אהדרו ואמרו, והן לא ידיע להוי לך מלפא וגו'.

אלא לא יתתקף בר נש דיימא, קודשא בריך הוא ישויבני, או איהו עביד לי כף וכף, אבל ישוי תוקפיה ביה בקודשא בריך הוא דיסייע ליה, כד איהו אשתדל באינון פקודין דאורייתא, ולמיהך בארח קשוט. דכיון דאתי בר נש לאתדכאה, מסייעין ליה ודאי, ובדא יתתקף ביה בקודשא בריך הוא, דאיהו יסייע ליה, ויתתקף ביה, דלא ישוי תוקפיה באחרא, ובגין כף עוז לו בך. מסלות בלבבם, דיצעביד לביה כדקא יאות בלא הרהורא אחרא, אלא פהאי מסלה דאיהי מתיישבא לאעברא בכל אתר דאצטריך, הכי נמי.

דבר אחר אשרי אדם עוז לו בך, עז, כמה דאת אמר, (תהלים כט) יי עז לעמו יתן, בגין דאצטריך ליה לבר נש דיתעסק באורייתא לשמיה דקודשא בריך הוא, דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טב ליה דלא אתברי. מסלות בלבבם, מאי מסלות בלבבם, כמה דאת אמר, (תהלים סח) סולו לרוכב בערבות ביה שמו. דא התיא אורייתא, דאיהו אשתדל בה לארמא ליה לקודשא בריך הוא ולמעבד ליה חטיבא בעלמא.

תא חזי, יעקב כל עובדוי הוו לשמא דקודשא בריך הוא, ובגין כף קודשא בריך הוא הוה עמיה תדיר, דלא אעדי מניה שכנינתא. דהא בשעתא דקרא ליה יצחק לעשו בריה, יעקב לא הוה תמן, ושכנינתא אודעת לה לרבקה, ורבקה אודעת ליה ליעקב.

רבי יוסי אמר, תא חזי, אי חס ושלום בהווא זמנא יתברך עשו, לא שלוט יעקב לעלמין. אלא מעם קודשא בריך הוא הוה, וכלא באתריה אתא כדקא חזי. תא חזי,

וַיֵּרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ. תָּא חֲזוּי, וַיֵּרַח אֶת רֵיחַ הַבְּגָדִים לֹא כְּתִיב, אֲלֵא רֵיחַ בְּגָדָיו. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים קד) עוֹטָה אֹרַח כְּשֶׁלְּמָה נוֹטָה שְׁמַיִם כִּי־רִיעָה. דְּבַר אַחַר (נ”א דא הוא) וַיֵּרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ. דְּכִיּוֹן דְּאֵלְבִישׁ לֹוֹן יַעֲקֹב, סְלִיקוּ רֵיחִין בְּהֵיא שְׁעָתָא, וְעַד דְּלֹא אָרַח (דארח) רֵיחִין דְּלְבוּשֵׁיהּ, לֹא בְּרַכִּיהּ, דְּהָא כְּדִין (לא) יַדַּע דְּאַתְחֲזִי הוּא לְאַתְבָּרְכָא, דְּאִי לֹא אַתְחֲזִי לְאַתְבָּרְכָא, לֹא סְלִיקוּ כָּל הַנְּי רֵיחִין קְדִישִׁין בְּהַדְּיָה, הֵדָא הוּא דְּכְתִיב וַיֵּרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ. (בראשית כז) וַיֹּאמֶר רֵאֵה רֵיחַ בְּנֵי פְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוּ יִי. (ק”ב ע”ב) וַיֹּאמֶר, מְלָה סְתִים הוּא. אֵית דְּאִמְרֵי שְׂכִינְתָא הוּת, וְאֵית דְּאִמְרֵי יַצְחָק הוּת. פְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוּ יִי, מֵאֵן שְׂדֵה, דָּא שְׂדֵה (רמ”ט ע”ב) דְּתַפּוּחִים. שְׂדֵה דְּאַבְהֶן עֲלָאִין (חמידי) סְמִיכוּ לֵיהּ וּמְתַקְנִין לֵיהּ.

וַיִּתֵּן לָהּ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֵב דֶּגֶן וְתִירוֹשׁ. אָמַר רַבִּי אַבְא, הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, אֲבָל (פּתח רבי אבא ואמר) תָּא חֲזוּי, (תהלים קכ) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל יִי בְּצַרְתָּה לִי קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי. כְּמָה שִׁירִין וְתוֹשְׁבַחְתָּן אָמַר דּוּד מְלַכָּא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכֹלָא בְּגִין לְאַתְקִנָּא דְּרַגְיָה וְלִמְעַבְדַּ לֵיהּ שְׁמָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (שמואל ב’ ח) וַיַּעַשׂ דּוּד שֵׁם, וְשִׁירְתָּא דָּא אָמַר (ס”א ל”ג ליה) כִּד חֲמָא עוּבְדָא דָּא לִיעֲקֹב (ס”א דיעקב).

דָּף קַמַּג ע”א

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, יַעֲקֹב אָמַר שִׁירְתָּא דָּא (דהא), בְּשַׁעְתָּא דְּאָמַר לֵיהּ אֲבוּי, (בראשית כז) גִּשְׁה נָא וְאִמְשֹׁךְ בְּנֵי הָאֵתָה זֶה בְּנֵי עֲשׂו אִם לֹא, כְּדִין (ד”א בגין) דְּהוּה (הוה) (דף קמג ע”א) יַעֲקֹב בְּעֵאקוּ סְגִי, דְּדַחִיל דְּאֲבוּי יַדַּע לֵיהּ וְאַשְׁתַּמוּדַע קָמִיהּ. מַה כְּתִיב, (בראשית כז) וְלֹא הִפִּירוּ כִּי הָיוּ יָדָיו פִּיּוּדִי עֲשׂו אַחִיו שְׁעִירוֹת וַיְבָרְכֵהוּ. כְּדִין אָמַר, (תהלים קכ) אֶל יִי בְּצַרְתָּה לִי קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי. (שם) יִי הִצִּילָה נַפְשִׁי מִשִּׁפְתַּי שְׁקַר מְלָשׁוֹן רַמְיָה, דָּא הוּא דְּרַגָּא דְּעֲשׂו שְׂרִיא בֵּיהּ, דְּאִיהוּ שִׁפְתַּי שְׁקַר (ס”א מה הוא). שִׁפְתַּי שְׁקַר, בְּשַׁעְתָּא דְּאִיִּתִי הָהוּא חוּיָא לוּוֹטִין עַל עֲלָמָא, וּבְחַכְמִימוּ וּבְעַקְיָמוּ אִיִּתִי לוּוֹטִין, דְּאַתְלִטְיָא עֲלָמָא.

תָּא חֲזוּי, בְּשַׁעְתָּא דְּאָמַר יַצְחָק לְעֲשׂו, (בראשית כז) וְצֹא הַשְּׂדֵה וְצוּדָה לִי צִידָה, בְּה”א, וְאוּקְמוּהָ. וְנִפְקַ עֲשׂו בְּגִין דְּיִתְבַּרְךְ מִיַּצְחָק, דְּקָאֵמַר לֵיהּ, (בראשית כז) וְאַבְרָכָה לְפָנַי יִי, דְּאֵלוּ אָמַר וְאַבְרָכָה וְלֹא יִתֵּיר, יָאוּת. כִּיּוֹן דְּאָמַר לְפָנַי יִי, בְּהֵיא שְׁעָתָא אֲזַדְעוּעַ כְּרַסִּי יַקְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָמַרְהּ, וּמַה דִּיפּוּק חוּיָא מֵאִינּוֹן לוּוֹטִין, וַיִּשְׁתָּאֵר יַעֲקֹב בְּהוּ.

בְּהֵיא שְׁעָתָא, אֲזַדְמֵן מִכָּאֵל וְאַתָּא קָמִיהּ דְּיעֲקֹב, וְשְׂכִינְתָּא בְּהַדְּיָה, וַיַּדַּע יַצְחָק, וְחָמָא לְגֵן עֲדִין בְּהַדְּיָה דְּיעֲקֹב, וּבְרַכִּיהּ קָמִיהּ. וְכִד עָאֵל עֲשׂו, עָאֵל בְּהַדְּיָה גִיְהֵנָם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועל דא (בראשית כז) ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, דחשב דלא הוה עשו בהווא סטרא, פתח ואמר, (בראשית כז) ואברכהו גם ברוך יהיה.

בגין כך, אזדמן יעקב בחכמתא ובעקימו דאייתי ברכאן עליה דיעקב דאיהו פגוונא דאדם הראשון, ואתנטלו מההוא חויה דאיהו שפת שקר. דכמה שקרא אמר, וכמה מלי דשקרא עבד, בגין לאטעאה ולאייתאה לווטין על עלמא. בגין כך, אתא יעקב בחכמה ואטעי לאבוי, בגין לאייתאה ברכאן על עלמא, ולנטלא מניה מה דמנע מעלמא, ומדה לקבל מדה הוה. ועל דא פתיב, (תהלים קט) ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. עליה פתיב, (בראשית ג) ארור אתה מפל הבהמה ומפל חית השדה. ואשתאר ביה לדרי דרין, ואתא יעקב ונטיל מניה ברכאן.

ומן יומי דאדם, אזדמן יעקב לנטלא מההוא חויה, כל הני ברכאן, ואשתאר איהו בלווטין ולא נפק מנייהו. ודוד אמר ברוח קודשא, (תהלים קכ) מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חצי גבור שנונים. מה איכפת ליה לההוא חויה בישא, דאייתי לווטין על עלמא. כמה דאמרו, נחש נושף וממית, ולית ליה הנאה מניה.

לשון רמיה, דרמי ליה לאדם ולאנתיה, ואייתי בישא עליה ועל עלמא. לבתר אתא יעקב, ונטיל מדיליה כל אינון ברכאן. חצי גבור שנונים, דא עשו דנטר דבבו (נ"א דאגוים) ליעקב על אינון ברכאן, כמה דאת אמר, (בראשית כז) וישטם עשו את יעקב על הברכה וגו'. (ד"א ל"ג תא חזי)

ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ, הא מלעילא ומתתא בחבורא חדא. ורוב דגן ותירוש, הא אוקמוה. אבל פדכתיב, (תהלים לז) ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם. תא חזי, (שם) נער הייתי וגו' ואוקמוה, האי קרא שרו של עולם אמרו וכו'. ובגין כך אמר רוב דגן ותירוש.

יעבדוה עמים וישתחוו לך לאומים, בזמנא דשליט שלמה מלכא בירושלם, דכתיב, (דברי הימים ב ט) וכל מלכי הארץ וגו' מביאים איש מנחתו וגו'. (בראשית כז) וישתחוו לך לאומים, בזמנא דייתי מלכא משיחא, דכתיב, (תהלים עב) וישתחוו לו כל מלכים. רבי יהודה אמר, כלא בזמנא דייתי מלכא משיחא, פדכתיב וישתחוו לו כל מלכים כל גוים יעבדוהו.

הוה גביר לאחיקה, הוה, ולא אמר היה, או תהיה. אלא דא רזא עלאה דמהימנותא, דאלין אתון אנון רזי דמהימנותא. ה' לעילא, וא' באמצעיתא, ה' לבתר. ובגין כך אמר, הוה גביר לאחיקה, לשלטאה עליהו ולרדאה לון, בזמנא דאתא דוד מלכא. רבי יוסי אמר, כלא איהו בזמנא דייתי מלכא משיחא, דהא בגין דעברו ישראל על פתגמי אורייתא, כדין (בראשית כז) ופרקת עלו מעל צוארף.

דף קמג ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויתן לך האלהים רבי יוסי אומר, כל הני (דף קמג ע"ב) ברכאן מסטרא דחולקיה דיעקב הוו ומדיליה נטל, ואלין ברכאן הוה קא בעי יצחק לברכא ליה לעשו, ובגין כך עבד קודשא בריך הוא, וגרם ליה ליעקב לנטלא מדיליה.

תא חזי, בשעתא דהוה נחש אייתי לווטין על עלמא ואתלטיא ארעא, מה פתיב, (בראשית ג) ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך וגו', ארויה האדמה בעבורך וגו', דלא תהא עבדא פירין ואיבין פדקא יאות. לקבל דא, ומשמני הארץ. (שם) בעצבון תאכלנה, לקבל דא מטל השמים. (שם) וקוץ ודרדר תצמיח לה, לקבל דא, ורוב דגן ותירוש. (שם) בזעת אפך תאכל לחם, לקבל דא, (בראשית כז) יעבדוך עמים וישתחוו לך לאומים, דאינון יעבדון ארעא ויפלחון בחקלא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) ובני נכר אפריכם וכורמיכם. וכלא נטל יעקב, דא לקבל דא, ומדיליה נטל. וקודשא בריך הוא גרים ליה ליעקב דיטול הני ברכאן, לאתדבקא באתריה וחולקיה, ועשו לאתדבקא באתריה וחולקיה.

אמר רבי חזקיה, והא חמינון דמשמני הארץ ומטל השמים, אינון ברכאן נטל עשו לבתר, כמה דאת אמר, הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל השמים מעל.

אמר רבי שמעון, לאו האי פהאי ולא דא פדא, כמה אתפרשאן דרגין. ביעקב פתיב, ויתן לך האלהים, ובדא פתיב יהיה. ביעקב פתיב, מטל השמים ומשמני הארץ, בעשו פתיב משמני הארץ וטל השמים, דהא לאו דא איהו פדא.

ודרגין אתפרשן כמה וכמה. בגין דבדא דיעקב פתיב ביה, ויתן לך האלהים מטל השמים, דא טל עלאה דנגיד מעתיק יומין דאקרי טל השמים, השמים דלעילא, טל דנגיד בדרגא דשמים, ומתמן לחקל תפוחין קדישין. ומשמני הארץ, הארץ, (דא ארץ דלעילא ארץ החיים) בעשו פתיב ומשמני הארץ, ביעקב משמני הארץ דא ארץ החיים דלעילא, וירית לה בארעא דלעילא ובשמים דלעילא. ולעשו בארעא דהכא לתתא, ובשמים דהכא לתתא. יעקב לעילא לעילא. עשו לתתא לתתא.

תו, יעקב לעילא ותתא, ועשו לתתא. ואף על גב דכתיב (בראשית כז) והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צנאריך. מהאי דהכא לתתא, אבל לעילא לא כלום, דכתיב, (תהלים לז) כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו. תא חזי, בשעתא דשרו לנטלא ברכאן דלהון, יעקב ועשו. יעקב נטל חולקיה דלעילא, ועשו נטל חולקיה לתתא.

רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא אמר לרבי אלעזר, כלום שמעת מאביך, אמאי לא אתקיימו ברכאן דברכיה יצחק ליעקב, ואינון ברכאן דבריה יצחק לעשו אתקיימו פלהו.

אמר ליה, כל אינון ברכאן מתקיימי, וברכאן אחרנין דברכיה קודשא בריך הוא ליעקב. אבל מיד, יעקב נטל לעילא, ועשו נטל לתתא. לבתר פד יקום מלכא

משיחא, יטול יעקב לעילא ותתא ויתאביד עשו מפלא, ולא יהא ליה חולקא ואחסנא ודוכרנא בעלמא, כמה דאת אמר, (עובדיה א) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש וגו'. בגין דיתאביד עשו מפלא, וירית יעקב תרין עלמין, עלמא דין ועלמא דאתי.

דף קמד ע"א

ובהאי זמנא כתיב, (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליי המלוכה. ההוא מלכו דעשו, דנטל בהאי עלמא, יהב ליה קודשא בריך הוא (ס"א יהא ליה לקודשא בריך הוא) בלחודוי. וכי השתא לאו איהי מלכו מקודשא בריך הוא, אלא אף על גב דשליט קודשא בריך הוא לעילא ותתא, הא יהב לון לשאר עמין, לכל חד וחד חולק ואחסנתא בהאי עלמא, לאשתמשא ביה. ובההיא זמנא, יטול מפלהו מלכותא, ותהא דיליה פלא, דכתיב והיתה ליי המלוכה, ליה בלחודוי, דכתיב, (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. (בראשית כז) ויהי אף יצא יצא יעקב וגו'. רבי שמעון אמר, אף יצא יצא, תרי יציאות הללו למה. אלא (דף קמד ע"א) חד דשכינתא וחד דיעקב, דהא פד עאל יעקב, שכינתא עאלת עמיה, וקמי שכינתא אתברך. דיצחק הוה אמר ברכאן, ושכינתא אודי להו עלייהו. וכד נפק יעקב, שכינתא נפקת עמיה, הדא הוא דכתיב אף יצא יצא יעקב, תרי יציאות פחד. (בראשית כז) ועשו אחיו בא מצידו. מן הציד לא כתיב, אלא מצידו, דאיהו צידה דיליה, דלא הוה ביה ברכה, ורוח הקודש צוותה ואמרה, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין.

ועש גם הוא מטעמים וגו'. (בראשית כז) יקום אבי, דבוריה הוה בעזות, בתקיפו רוחא, מלה דלית בה טעמא, יקום אבי. תא חזי, מה בין יעקב לעשו, יעקב אמר בכסיפו דאבוי, בענוה, מה כתיב, (בראשית כז) ויבא אל אביו ויאמר אבי. מה בין האי להאי, אלא, דלא בעא לאודעזעא ליה, מליל בלשון תחנונים, (בראשית כז) קום נא שבה ואכלה מצידו. ועשו אמר, יקום אבי, כמאן דלא מליל עמיה.

תא חזי, בשעתא דעאל עשו, עאל עמיה גיהנם, אודעזע יצחק, ודחיל. דכתיב, (בראשית כז) ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד. פיון דכתיב ויחרד יצחק חרדה גדולה, די. מהו (גדולה) עד מאד. אלא, דלא הוה דחילו ואימתא. דנפל עליה דיצחק, רבתא, מיזמי דאתברי. ואפילו בההיא שעתא, דאתעקד יצחק על גבי מדבחא וחמא (שכינתא) סכינא עליה, לא אודעזע. כההיא שעתא דעאל עשו, וחמא גיהנם דעאל עמיה, פדין אמר, בטרם תבא (שם) ואברכהו גם ברוך יהיה, בגין (דחמאת) דחמית שכינתא דאודי על אינון ברכאן.

דבר אחר, יצחק אמר ואברכהו, נפק קלא ואמר, גם ברוך יהיה, בעא יצחק למילט ליה ליעקב, אמר ליה קודשא בריך הוא, יצחק, גרמך אנא (אנת) לייט, דהא כבר אמרת ליה, (שם) אורריך ארור ומברכיך ברוך.

תא חזי כלא אודו על אינון ברכאן, עלאי ותתאי, ואפילו איהו חולק עדביה דעשו, אודי עלייהו וברכיה איהו, ואודי על אינון ברכאן וסלקיה על רישיה לעילא. מנלן, דכתיב, (בראשית לז) ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. ויאמר שלחני, בגין דאתקיף ביה יעקב. וכי היך יכול בר נש דאיהו גופא ובשרא, לאתתקפא ביה במלאכא דאיהו רוח ממש, דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט.

אלא, מכאן דמלאכי שליחי דקודשא בריך הוא, כד אינון נחתין להאי עלמא גלימין, ואתגלימו ומתלבשין (ק"א ע"א) בגופא פגוונא דהאי עלמא, בגין דהכי אתחזי, דלא להשנאה ממנהגא דההוא אתר דאזיל תמן.

והא אתמר, דמשה כד סליק לעילא, מה כתיב, (שמות לה) ויהי שם עם יי ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה, בגין מנהגא, דלא להשנאה מההוא אתר דאזיל לתמן, ואינון מלאכין כד נחתו לתתא כתיב, (בראשית יח) והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו. וכן הכא, האי מלאכא כד נחת לתתא, לא אתאבק עמיה דיעקב, אלא מגו דהוה אתלבש בגופא פגוונא דהאי עלמא. ועל דא אתאבק יעקב בהדיה כל ההוא ליליא.

תא חזי, בגין דשלטנותא דהני, לאו איהו אלא בליליא ודאי. ובגין כך, שלטנותא דעשו לאו איהו אלא בגלותא, דאיהו לילה. ועל דא בליליא אתתקף עמיה דיעקב, ואתאבק עמיה. וכד אתא צפרא, אתחלש חיליה, ולא יכול, וכדין אתתקף יעקב, בגין דיעקב, שלטנותיה ביממא.

ובגין כך, כתיב, (ישעיה כא) משא דומה אלי קרא משעיר שמר מה מלילה שמר מה מליל. דהא כדין שולטנותיה דידיה דעשו, דאיהו שעיר בלילה איהו, ובגין כך אתחלש כד אתא צפרא, וכדין (בראשית לב) ויאמר שלחני כי עלה השחר.

דף קמד ע"ב

ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. כי אם (דף קמד ע"ב) ברכתני, כי אם תברכני מבעי ליה, מאי כי אם ברכתני. אם אודית על אינון ברכאן דברכני אבא ולא תהא מקטרגא לי בגינייהו, מה כתיב, (בראשית לז) ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל וגו', אמאי ישראל, אמר ליה, בעל פרחין אית לן לשמשא לך, דהא אנת אתעטרת בחילך לעילא בדרגא עלאה, ישראל יהיה שמך ודאי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

פי שרית עם אלהים, מאי עם אלהים, סלקא דעתך דעליה הוה אמר. אלא אמר ליה, שרית לאתחברא ולאזדווגא עם אלהים בחבורא, בזווגא דשמשא וסיהרא, ועל דא לא פתיב על (ס"א את) אלהים, אלא עם אלהים, בחבורא וזווגא חדא.

דבר אחר, ויאמר, כמה דאת אמר, (שמות טו) ויאמר אם שמוע תשמע לקול יי אלהיך, אוף הכא, (בראשית לב) ויאמר לא יאמר עוד שמך יעקב כי אם ישראל, פדין אתעטר יעקב בדרגיה, למהוי כללא דאבהן. מה פתיב, (שם) ויברך אתו שם. מאי ויברך אתו שם, דאודי ליה על פלהו ברכאן, דברכיה אבוי.

רבי שמעון פתח ואמר, (משלי טז) ברצות יי דרכי איש גם אויביו ישלים אתו. תא חזי, כמה אית ליה לבר נש, לאתתקנא שבילוי ביה בקודשא בריך הוא, בגין למעבד פקודי דאורייתא. דהא אוקמוה, דודאי (שמות ק"ז ע"ב, קס"ב ע"ב) תרין מלאכין שליחן אית לבר נש מלעילא לאזדווגא בהדיה, חד לימינא וחד לשמאלא, ואינון סהדין ביה בבר נש בכל מה דאיהו עביד, אינון משתכחי תמן וקרינן לון יצר טוב ויצר רע.

אתי בר נש לאתדכאה ולאשתדלא בפקודי דאורייתא, ההוא יצר טוב דאזדווג ביה, כבר איהו אתתקף על ההוא יצר הרע ואשתלים בהדיה ואתהפיך ליה לעבדא. וכד בר נש אזיל לאסתאבא, ההוא יצר הרע אתתקף ואתגבר על ההוא יצר טוב, והא אוקימנא. ודאי כד ההוא בר נש אתי לאתדכאה, כמה תקיפו אתתקף בר נש, כד אתגברא ההוא יצר טוב פדין (משלי טז) אויביו ישלים אתו, דההוא יצר הרע אתתפיא קמיה דיצר טוב. ועל דא אמר שלמה, (משלי יב) טוב נקלה ועבד לו, מאי ועבד לו, דא יצר הרע. וכדין כד אזיל בר נש בפקודי אורייתא, פדין גם אויביו ישלים אתו, דא יצר הרע, ודאתא מסטרוי.

תא חזי, בגין דיעקב, אבטח ביה בקודשא בריך הוא, וכל ארחוי הוו לשמיה, על דא אויביו ישלים אתו. ודא (ד"א דא) סמאל, חילא ותוקפא דעשו דאשלים עמיה דיעקב, ובגין דאשלים עמיה דיעקב, ואודי ליה על אינון ברכאן, פדין אשלים עמיה עשו, (נ"א כדין אודי ליה עשו דכתיב יש לי רב אחי יהי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינון ברכאן דיליה בחרבא) ועד דלא אשתלים עמיה יעקב לגבי ההוא ממנא דאתפקד עליה, לא אשלים עמיה עשו, בגין כך, בכל אתר תוקפא דלתתא תליא בתוקפא דלעילא.

ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד ויאמר מי איפה. מי איפה, מאי מי איפה, מי הוא זה מבועי ליה. אלא מי איפה, דקיימא שכונתא תמן, כד בריך ליה יצחק ליעקב, ועל דא אמר, מי איפה. מאן הוא דקאים הכא, ואודי על אינון ברכאן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דְּבָרְכִית לִיה, וְדַאי (בראשית כז) גַּם בְּרוּךְ יִהְיֶה. דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְפֵּם
בְּאִינוּן בְּרַכָּאן.

דף קמה ע"א

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, בְּגִין תְּהִיא חֲרָדָה דְּאַחֲרִיד יַעֲקֹב לְיִצְחָק אָבוּי, אֲתַעֲנֵשׁ יַעֲקֹב
בְּעוֹנְשָׁא דְיוֹסֵף, דְּחָרַד חֲרָדָה כְּהָא, בְּשַׁעֲתָא דְאָמְרוּ לִיה, (בראשית לז) זֹאת מִצְאוֹנוּ.
יִצְחָק אָמַר מִי אֵיפָה. בְּאֵיפָה אֲתַעֲנֵשׁ יַעֲקֹב, דְּכַתִּיב, (בראשית לז) אֵיפָה הֵם רוּעִים,
וְתַמָּן יוֹסֵף אֲתַאבִּיד וְאֲתַעֲנִישׁ יַעֲקֹב. וְאָף עַל גַּב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְפֵּם עַל יְדוּי
בְּאִינוּן בְּרַכָּאן, אֵיחוּ אֲתַעֲנֵשׁ בְּאֵיפָה, דְּכַתִּיב אֵיפָה הֵם רוּעִים. וּמִתַּמָּן אֲתַאבִּיד מִנִּיה
וְאֲתַעֲנֵשׁ כָּל הַהוּא עוֹנְשָׁא. (בראשית כז) וַיִּחַרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדוּלָּה, מֵאֵי גְּדוּלָּה, כְּתִיב
הֲכֵא גְּדוּלָּה, וְכַתִּיב הֵתֵם (דברים יח) וְאֵת הָאֵשׁ הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת וְגו', דְּעָאֵל עֲמִיה
גִּיהֵבֵם. עַד מָאֵד. מֵאֵי עַד מָאֵד. כְּתִיב הֲכֵא מָאֵד, וְכַתִּיב הֵתֵם (בראשית א) וְהִנֵּה טוֹב
מָאֵד, דָּא מִלְּאַךְ הַמּוֹת, כְּדִין אָמַר מִי אֵיפָה. (דף קמה ע"א) (בראשית כז) כְּשִׁמוּעַ עֲשׂו
אֵת דְּבַרֵי אָבוּי וְגו'. אָמַר רַבִּי חֲיִיא, כְּמָה בִישִׁין עֲבָדוּ אִינוּן דְּמַעֲיִן דְּבִכָּה וְאִפִּיק עֲשׂו
קָמִי אָבוּי, בְּגִין דִּיתְבַּרְךְ מִנִּיה, בְּגִין דְּהוּוּ חֲשִׁיב מְלָה דְאָבוּי יִתִיר. הֲכֵי קָרָא שְׁמוּ
יַעֲקֹב. (ד"א ל"ג ואוקמוה) הֲכֵי קָרָא שְׁמוּ, קָרָא שְׁמוּ הַהוּא דְקָרָא לִיה, אִפִּיק צִיצָא
דְרוּקָא בְּגִין קְלָנָא. הֲכֵי נְקָרָא שְׁמוּ לָא כְּתִיב, אֱלֹא קָרָא שְׁמוּ. (בראשית כז) וַיַּעֲקֹבֵנִי
זֶה פְּעָמִים. זֶה. מַהוּ זֶה, (אלא) וַיַּעֲקֹבֵנִי פְּעָמִים מִבְּעֵי לִיה. אֱלֹא, מְלָה חַד הוּוּ תְרִי
זְמַנִּי, בְּכוּרְתִי, (ק"ס ע"א, שמות ק"א ע"א) אֲהַדְרָא לִיה זְמַנָּא אַחְרָא בְּרַכְתִּי, זֶה הוּוּ
תְרִי זְמַנִּי. כְּגוּוֹנָא דָא, (בראשית מג) כִּי עָתָה שָׁבְנוּ זֶה פְּעָמִים, מְלָה חַד, תְּרִין זְמַנִּין.
חַד דְּהָא אֲהַדְרָנָא לִיה וְלֹא נְהוּי בְּכַסּוּפָא קָמִיה דְּהַהוּא בַר נֶשׁ. שָׁבְנוּ, בְּשִׁנוּ. אֲנִן
בְּכַסּוּפָא מִנִּיה, וְכַבֵּר אֲהַדְרָנָא.

כְּגוּוֹנָא דָא, אָמַר אֵיב, (איוב יג) וְתַחֲשַׁבְנִי לְאֵיב לָךְ, אֲהַדְרָא אֵיב, אֵיב. וְאִיבָה
דְּכַתִּיב, (איוב ט) אֲשֶׁר בְּסַעֲרָה יִשׁוּפְנִי וְגו'. אָמַר לְפָנָיו, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁמָא רוּחַ
סַעֲרָה עֲבָרָה לְפָנֶיךָ. וְהֲכֵא בְּכוּרְתִי לָקַח וְהִנֵּה עָתָה אֲהַדְרָא מְלָה וְנִטִּיל בְּרַכְתִּי. (בראשית
כז) הֵן גְּבִיר שְׁמַתִּיו לָךְ וְגו', וְלָךְ אֵיפָה מַה אַעֲשֶׂה בְּנִי. וְלָךְ אֵיפָה, לִית קִימָא הֲכֵא
מֵאֵן דְּמִסְתַּפֵּם עֲלֶיךָ. מַה אַעֲשֶׂה בְּנִי. כְּדִין, בְּרַכִּיה בְּהָא עֲלִמָא וְאֲסַתְפֵּל בְּדַרְגִּיה,
וְאָמַר (בראשית כז) וְעַל חֲרַבְךָ תַּחֲיֶה, דְּהָא הֲכֵי אֲתַחֲזִי לָךְ לְאוֹשְׁדָא דְמִין וְלִמְעַבְד
קְרַבִּין, וְעַל דָּא אָמַר מַה אַעֲשֶׂה בְּנִי.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וְלָךְ אֵיפָה מַה אַעֲשֶׂה, כִּיּוֹן דְאָמַר הָאֵי, אִמָּאֵי בְּנִי. אֱלֹא אָמַר
לִיה, וְלָךְ אֵיפָה מַה אַעֲשֶׂה, דְאֲנִת בְּדִינָא וּבְחַרְבָּא וּבְדַמָּא חֲזִינָא לָךְ, וְלֹאֲחִידָא בְּאַרְח
שְׁלִים. אֱלֹא בְּנִי, בְּנִי וְדַאי, אֲנָא גְרִימָנָא לָךְ, בְּגִין דְאֲנִת בְּנִי. וְעַל דָּא עַל חֲרַבְךָ
תַּחֲיֶה וְאֵת אַחִידָא תַעֲבַד. וְעַדִּין לָא אֲתַקִּים, דְּהָא לָא פִּלַח לִיה עֲשׂו לְיַעֲקֹב. בְּגִין

דיעקב לא בעא ליה השתא, ואיהו אהדר וקרא ליה אדני כמה זמני, בגין דאסתפל למרחוק, וסליק ליה לסוף יומיא, כדקאמרן.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחא. עד דהוו אזלי, חמו ליה לרבי יוסי סבא דהוה אזיל בתרייהו. יתבו עד דמטא לגבייהו. פיון דמטא לגבייהו, אמרו השתא ארחא מתקנא קמן, אזלו. אמר רבי חייא (תהלים קיט) עת לעשות ליי. פתח רבי יוסי ואמר, (משלי לא) פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה. פיה פתחה בחכמה, דא כנסת ישראל, ותורת חסד על לשונה אלין אינון ישראל, דאינון לישנא דאורייתא דמשתעי בה יומי ולילי. (משלי לא) פיה פתחה בחכמה דא ב' דבראשית, ואוקמוה. ותורת חסד על לשונה דא אברהם, דביה ברא עלמא, וביה משתעי תדיר. ב' סתים מהאי גיסא, ופתיחא מהאי גיסא. סתימא מהאי גיסא, כמה דאת אמר, (שמות לג) וראית את אהורי. פתיחא מהאי גיסא, בגין לאנהרא (נ"א להדרא) אנפהא לגבי עילא, ופתיחא מהאי גיסא, בגין לקבלא מלעילא, ואיהי אכסדרה לקבלא. ובגין כך קיימא ברישא דאורייתא ואתמלייא לבתר, פיה פתחה בחכמה, בחכמה ודאי, דכתיב בראשית ברא אלהים, כתרגומו. ותורת חסד על לשונה, דהא לבתר משתעי ואמר (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור.

פיה פתחה בחכמה, דא ה' (קדמאה) דשמא קדישא דכלא בה, ואיהי סתים וגליא, כלילא דעילא ותתא, רזא דעילא ותתא. (משלי לא) פיה פתחה בחכמה, בגין דאיהי סתימא דלא אתיידע כלל, דכתיב, (איוב כח) ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה. וכד שארי לאתפשטא בחכמה דאתדבק בה, ואיהי בגווה, (ואיהי) אפיקת קלא, דאיהי תורת חסד.

דף קמה ע"ב

פיה פתחה בחכמה, דא ה"א בתראה דאיהו (דאיהי) דבור, ומלה תליא בחכמה. ותורת חסד על לשונה. דא קול דקיימא על דבור לאנהגא ליה. ותורת חסד, דא יעקב, (דף קמה ע"ב) דאיהו על לשונה, לאנהגא מלה ולאחדא לה, דהא לית דבור בלא קול, ואוקמוה.

פתח רבי חייא אבתריה ואמר, (משלי ח) אני חכמה שכנתי ערמה ודעת מזמות אמצא. אני חכמה, דא כנסת ישראל. שכנתי ערמה, דא יעקב דאיהו חפים, ודעת מזמות אמצא דא יצחק, דהוה ליה דעת מזמות לברכא ליה לעשו. ובגין דחכמה אשתתף בהדיה דיעקב דאיהו ערמה, ודעת מזמות אמצא, דאתברך יעקב מאבוי, ושרו עליה כל אינון ברכאן, ואתקיימו ביה ובבנוי לעלם ולעלמי עלמין.

מאינון אתקיימו בהאי עלמא, וכלהו יתקיימו לזמנא דמלכא משיחא, דכדין יהון ישראל גוי אחד בארץ ועם אחד לקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לז)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ. וישלטון לעילא ותתא, דכתיב, (דניאל ז) וארו עם ענגי שמיא כבר אנש אתה, דא מלכא משיחא, דכתיב, (דניאל יב) וביומיהון די מלכיא אנון יקים אלה שמיא מלכו וגו'. ועל דא בעא יעקב, דיסתלקון ברכוי לההוא זמנא דאתי, ולא נטל לון לאלתר.

פתח רבי ייסא אבתריה ואמר, ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם יי ואל תחת ישראל וגו'. האי קרא אוקמוה. אבל בההיא שעתא דנפק יעקב מקמי אבוי, באינון ברכאן, אסתכל בנפשיה. אמר, הא אלין ברכאן, בעינא לסלקא לון לבתר לאריכו יומין, והוה דחיל ומסתפי, נפק קלא ואמר, (ירמיה מו) ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם יי כי אתך אני, לא אשבוך לך בהאי עלמא. (ירמיה מו) כי הנני מושעך מרחוק, לההוא זמנא דאנת סליק לון לאינון ברכאן. (ירמיה מו) ואת זרעך מארץ שבים, דאף על גב דהשתא נטיל ברכוי עשו וישתעבדון בבנה, אנא אפיק לון מידוי, וכדין ישעבדון בניך ביה. ושב יעקב, לאינון ברכאן, ושב יעקב, דא שכנתא (נ"א דהיא עמיה דיעקב). ושב יעקב ודאי. ושקט ושאנון, כמה דאוקמוה. מאינון מלכוון, מבבל ממדי ומיון, ומאדום. דאינהו הוו דאשתעבדו בהו בישראל. (שם) ואין מחריד, לעלם ולעלמי עלמייא.

אזלו, עד דהוו אזלי, אמר רבי יוסי, ודאי כל מה דעביד קודשא בריך הוא בארעא, כלא הוה ברזא דחכמתא, וכלא בגין לאחזאה חכמתא עלאה להו לבני נשא, בגין דילפון מההוא עובדא רזין דחכמתא, וכלא אינון פדקא יאות, ועובדוי כלהו אורחי דאורייתא, בגין דאורחי דאורייתא, אינון ארחי דקודשא בריך הוא, ולית מלה זעירא דלית בה כמה אורחין ושביילין, ורזין דחכמתא עלאה.

תא חזי, דהא רבי יוחנן בן זפאי הוה אמר תלת מאה הלכות פסוקות, ברזא דחכמתא עלאה, בפסוק (בראשית לו) ושם אשתו מהיטבאל בת מטריד בת מי זרה, ולא גלי לון, אלא לרבי אליעזר דהוה עמיה, בגין למנדע דכמה רזין עלאין אינון בכל עובדא ועובדא דאיהי באורייתא, ובכל מלה ומלה חכמתא איהי, ואורייתא דקשוט, בגין כך אינון מלין דאורייתא, מלין קדישין אינון, לאחזאה מינה נפלאות, כמה דאת אמר, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

תא חזי, בשעתא דעקים ההוא חויא לאדם ולא תתיה, דאקריב לאתתא ואטיל בה זוהמא, ואתפתא ביה אדם כדין אסתאב עלמא ואתלטיא ארעא בגיניה, וגרים מותא לכל עלמא, וקיימא עלמא לאתפרעא מניה. עד דאתא אילנא דחיי, וכפי (וכפר) על אדם, וכפייא ליה לההוא נחש דלא ישלוט לעלמין על זרעא דיעקב.

דהא בזמנא דאקריבו ישראל שעיר, הוה אתכפייא ההוא נחש ואתהפך לעבדא, (קמ"ד ע"ב) כמה דאתמר. ועל דא אקריב יעקב לאבוי תרין שעירין. חד, לאכפייא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לְעֵשׂוֹ דְאִיהוּ שְׁעִיר. וְחַד, בְּגִין דְּרָגָא דְהוּוּ תְלִי בֵּיה עֵשׂוֹ וְאֲתַדְבֵּק בֵּיה (קמ"ב ע"ב) וְאֲתַמַּר.

דף קמו ע"א

וּבְגִין כְּךָ קְיִמָּא עֲלֵמָא, עַד דְּתִיתִי אֲתַתָּא כְּגִוּוֹנָא דְחֹוּה, וּבַר נֶשׁ כְּגִוּוֹנָא דְאָדָם, וְיַעֲקֹב וְיִחְזְקִימוּ (דף קמו ע"א) לִיה לְהַחֲוֵא חֻיָּא בִישָׂא וְהַחֲוֵא דְרָכִיב עֲלֵיה וְכֻלָּא אֲתַמַּר.

פְּתַח וְאָמַר, (בראשית כה) וַיְהִי עֵשׂוֹ אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד אִישׁ שָׂדֶה, וְהָא אֲתַמַּר וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֲהֲלִים. אִישׁ תָּם, גְּבַר שְׁלִים, כְּתַרְגֻּמוֹ. יֹשֵׁב אֲהֲלִים, אֲמַאי אִיהוּ תָם, בְּגִין דְּאִיהוּ יֹשֵׁב אֲהֲלִים, דְּאֲחִיד (קל"ט ע"ב) לְתַרְיִן סְטְרִין, לְאַבְרָהָם וְלִיצְחָק. וְעַל דָּא, יַעֲקֹב בְּסֵטְרָא דִיצְחָק אֲתָא לְגַבִּיה דְעֵשׂוֹ, כְּמָה דְאֲתַמַּר. דְּכַתִּיב, (שמואל ב כה) עִם חֲסִיד תִּתְחַסֵּד וְעִם עֲקֹשׁ תִּתְפַּל. וְכַד אֲתָא עִם בְּרַכְאֵן, בְּסִיעָא דְלַעִילָא קָא אֲתָא, בְּסִיעָא דְאַבְרָהָם וְיִצְחָק, וּבְגִין כְּךָ בְּחֻכְמָתָא הוּוּ, כְּמָה דְאֲתַמַּר.

תָּא חֲזִי, כַּד יַעֲקֹב אֲתַעֵר לְגַבִּי סַמְאֵל, דְּרָגָא דְעֵשׂוֹ, וְקַבִּיל עֲלֵיה לִיעֲקֹב, וְיַעֲקֹב נִצַּח לִיה בְּכְמָה סְטְרִין, נִצַּח לְחֻיָּא בְּחֻכְמָתָא וּבְעֲקִימוֹ, וְלֹא אֲתַנְצַח, בַּר בְּשְׁעִיר. וְאַף עַל גַּב דְּכֻלָּא חַד, נִצַּח כְּמוֹ כֵּן לְסַמְאֵל בְּנִצְחֻנָּא אַחְרָא, וְנִצְחִיה, הֵדָּא הוּוּ דְכַתִּיב (בראשית לז) וַיֹּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר. וַיֵּרָא כִּי לֹא יִכּוֹל לוֹ.

סדר הלימוד ליום טז חשוון [יום 46 בשנה]

תא חזי, זכותיה דיעקב כמה הוה, דאיהו אתא ובעא לאעברא ליה מעלמא. וההוא ליליא, הות ליליא דאתברי ביה סיהרא, ויעקב אשתאר בלחודוי. דלא הוה עמיה אחרא, דתנן לא יפוק בר נש יחידאי בליליא, וכל שכן (קס"ט ע"ב) בליליא דאתבריא ביה נהורין, דהא סיהרא איהי חסרא, דכתיב, (בראשית א) יהי מאר"ת חסר. וההוא ליליא, אשתאר בלחודוי, בגין דכד סיהרא (קי"ד ע"ב) חסרא, חויה בישא אתתקף ושלטא, וכדין אתא סמאל, וקטריג ליה, ובעא לאובדא ליה מעלמא. ויעקב הוה תקיף בכל סטרין, בסטרא דיצחק ובסטרא דאברהם, דאינון הוו תקיפו דיעקב. אתא לימינא חמא לאברהם תקיף בתקיפו דיומא, בסטרא דימינא דחסד. אתא לשמאלא, חמא ליצחק תקיף בדינא קשיא. אתא לגופא, חמא ליעקב, תקיף מתרין סטרין אלין דסחרן ליה, חד מכאן, וחד מכאן. כדין, (בראשית לב) וקרא כי לא יכול לו ויצע בכף ירכו, דאיהו אתר לבר מגופא, ואיהו חד עמודא דגופא, כדין ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו וגו'.

פיון דאתער צפרא ועבר ליליא, אתתקף יעקב, ואתחלש חיליה דסמאל, כדין אמר שלחני, דמטא זמנא לומר שירתא דצפרא. ובעי למיזל, ואודי ליה על אינון ברכאן, ואוסיף ליה ברכתא אחרא, דכתיב (בראשית לב) ויברך אתו שם.

תא חזי, כמה ברכאן אתברך יעקב, חד דאבוי, בההוא עקימו, ורווח כל אינון ברכאן. וחד דשכינתא דבריה ליה קודשא בריך הוא, כד הוה אתי מלבן, דכתיב, (בראשית לה) ויברך אלהים את יעקב. וחד, דברכיה ליה ההוא מלאכא ממנא דעשו. וחד, ברכה אחרא, דברכיה ליה אבוה, כד הוה אזיל לפדן ארם, דכתיב (בראשית כח) ואל שדי יברך אתך וגו'.

בההוא זמנא דחמא יעקב גרמיה בכל הני ברכאן, אמר, במאן ברכתא דמנייהו אשתמש השתא. אמר, בחלשא מנייהו אשתמש השתא, ומאן איהו, דא בתרייתא, דברכיה אבוה, ואף על גב דאיהי תקיפא, אמר, לאו איהי תקיפא בשלטנותא דהאי עלמא כקדמאה.

אמר יעקב, אטול השתא דא ואשתמש בה, (קס"ז ע"ב, קע"ב ע"ב) ואסלק כל אינון אחרנין לזמנא דאצטריף לי ולבנאי בתראי. אימתי, בזמנא דיתפנשון כל עממא לאובדא בני מעלמא, דכתיב, (תהלים קיח) כל גוים סבבוני בשם יי פי אמילם. סבוני גם סבבוני וגו'. סבוני כדבורים וגו'. הא הכא תלתא, לגבי תלתא דאשתארו. חד, אינון ברכאן קדמאי דאבוה. תרין, אינון ברכאן דברכיה קודשא בריך הוא. תלת, אינון ברכאן דברכיה ההוא מלאכא.

דף קמו ע”ב

אמר יעקב, להתם אצטריכו, לגבי מלכין וכל עמין דכל עלמא, ואסליק לון להתם. והשתא לגבי דעשו, די לי בהאי. למלכא, דהו ליה כמה לגיונין תקיפין, כמה מארי מגיחי קרבא לאגחא קרבין, דזמינין לגבי מלכין תקיפין (דף קמו ע”ב) לאגחא בהו קרבא. אדהכי שמע על לסטים חד קפחא, אמר, הני בני תרעי יהכון תמן. אמר ליה, מפל לגיונין דילך, לית אנת משדר התם אלא אלין. אמר, לגבי ההוא לסטים, די באלין. דהא כל לגיונותי ומארי קרבא, אסתלק לגבי אינון מלכין תקיפין, ביומא דקרבא, דאצטריכו לי, ליהו.

אוף הכי יעקב אמר לגבי עשו, די לי השתא באלין ברכאן. אבל לתהוא זמנא, דאצטריכו לבני לגבי כל מלכין ושליטין דכל עלמא, אסלק לון. פד ימטי ההוא זמנא, יתערון אינון ברכאן מפל סטרין, ויתקיים עלמא על קיימיה פדקא יאות, ומההוא יומא ולהלאה, יקום מלכותא דא על כל שאר מלכו אחרא, כמה דאוקמוה, דכתיב, (דניאל ב) תדק ותסף כל אלין מלכותא והיא תקום לעלמא. והיינו ההיא אבנא, דאתגזרת מן טורא די לא בידין, כמה דאת אמר (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל, מאן אבן דא. דא כנסת ישראל, כמה דאת אמר, (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה וגו’.

רבי חייא אמר, מהכא (ישעיה י) שאר ישוב שאר יעקב, אלין ברכאן אחרנין דאשתארו, וכתיב, (מיכה ה) והיה שארית יעקב בגוים בקרב עמים רבים (אלין ברכאן אחרנין כתיב, (מיכה ה) והיה שארית יעקב) בגוים פלהו, ולא בעשו בלחודיה, וכתיב והיה שארית וגו’, כטל מאת יי’.

פתח רבי ייסא ואמר (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדוניו, בן דא עשו. דלא הוה בר נש בעלמא דיוקיר לאבוי, כמה דאוקיר עשו לאבוי. וההוא יקירו דאוקיר ליה אשליט ליה בהאי עלמא. (שם) ועבד אדוניו, דא אליעזר עבד אברהם (פ”ז ע”א) ואוקמוה, דהא בר נש דהוה אתי לחרון, בכמה עותרא, וכמה מתנן ונבובזין, וגמלין טעינן. דלא אמר לבתואל ולבן, דאיהו רחמיו דאברהם, או בר נש אחרא דאתי בפיוסא דאברהם, אלא עד לא ימלל מלוי, מה כתיב, (בראשית כד) ויאמר עבד אברהם אנכי, ולבתר אדני אדני, בגין דיוקיר ליה לאברהם ההוא יקרא וההוא טיבו, אוריך ליה לכמה זמנין.

כף עשו, ההוא יקרא דאוקיר ליה לאבוי, אוריך ליה כל הני זמנין דישלוט בעלמא דא. ואינון דמעין, אורידו לון לישראל בשעבודא דיליה, עד דיתובון ישראל לקודשא בריך הוא, בבכיה ובדמעין. דכתיב בבכי יבאו וגו’, וכדין כתיב,

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליי המלוכה. ברוך יי לעולם אמן ואמן.

פרשת ויצא

סתרי תורה (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש. מאי קא חמא שלמה מלכא, דשירותא דספרא דחכמתא דיליה מהכא איהו. אלא אמר רבי אלעזר, שלמה מלכא האי ספרא, אוקים ליה על שבע הבלים, ועלמא קאים עליהו. ואינון עמודין וסמכין, קיומא דעלמא. דבגין כך אקרין הבלים, (ס”א בהאי הבל דנפיק מפומיה דבר נש ואתקיים ביה ואתערו חברייא אין העולם מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות של בית רבן. דבר אחר על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. התורה דא יעקב העבודה דא יצחק גמילות חסדים דא אברהם. שלשה דברים אלין אינון סמכין עלאין תלתא מן שבעה הבלים) מה גופא, לא אתקיים בלא הבל, אוף הכי עלמא, לא אתקיים אלא על הבלים דאמר שלמה מלכא. ואינון שבע, דכתיב, (קהלת א) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל, הא שבע.

ואי תימא, אי הכי דאינון מרגלאן טבאן דעלמא קיימא עליהו, הא באתר אחרא כתיב הבלים בישין, ואינון סתירו דעלמא, כגון (קהלת ו) זה הבל וחלי רע הוא. (קהלתד) זה הבל ורעות רוח. אלא ודאי (אלין) אף על גב דהני שבע הבלים, דאינון קדישין קיומא דעלמא, אית לקבל הני ז’ הבלים דכל דינין דעלמא (מנייהו) נפקין, ומנייהו מתפשטין. (הבלים) אחרנין וכלא קיומא דגלותא (ס”א דעלמא) בגין דאית בהני שבע הבלים דכל דינין דעלמא נפקי ומתפשטי מנייהו) ואקרין הבלים אחרנין, לאלקאה בני נשא, ולאתקנא לון דיהכון בארץ מישר, ואקרין הבל דשריא בהו חלי רע, הבל דאיהו רעות רוח. ואינון קיומא (דעלמא). דבגיניהון בני נשא אזלין בארץ מישר ודחילו מקודשא בריך הוא, ועל דא סגיאין אינון הבלים דמתפשטי מהני שבע.

ושירותא דאיהו אמר, רזא דשמשא, דאיהו הבל, דקיים עלמא, ואיהו רזא לאעלא בר נש לגו מהימנותא עלאה דקודשא בריך הוא. ובגין כך, כל מה דתחות האי דרגא, לאו איהו רזא דמהימנותא, ועל דא כתיב, (קהלת ב) ואין יתרון תחת השמש (קהלת ט) בכל אשר נעשה תחת השמש, דהא תחות האי לא אצטריך לאתדבקה.

דף קמו ע”א

שמשא בסיהרא, תדא אינון בלא פירוודא, וסיהרא אף על גב דאיהו תחות שמשא, כלא איהו שמשא, בלא פירוודא. ותחות האי, כלא איהו רעות רוח, ואסיר לאתדבקה ביה.

(בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. רבי חייא פתח ואמר, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף זורח הוא שם, האי קרא אוקמוה. אבל וזרח השמש דא יעקב, כד הוה בבאר שבע. ובא השמש, כד אזל לחרון, דכתיב,

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

(בראשית כח) וַיֵּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשָּׁמַשׁ. וְאֵל מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף (דף קמו ע"א) זוּרַח, דְּכַתִּיב וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא.

וְתָא חֲזִי, שְׁמַשָּׁא אָף עַל גַּב דְּנַהִיר לְכָל עֲלָמָא, מְטַלְגוּי בְּתַרִין סְטָרִין אִינוּן, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (קהלת א) הוֹלֵךְ אֶל דְּרוֹם וְסוֹבֵב אֶל צָפוֹן, בְּגִין דְּדָא יְמִינָא וְדָא שְׁמַאלָא. (ובגין) וְנִגִיד וְנִפִיק כָּל יוֹמָא מִסְטָרָא דְּמִזְרַח, וְאִזִּיל לְסְטָרָא דְּדְרוֹם, (נ"א דמערב) וּלְבַתַר לְסְטָרָא דְּצָפוֹן, וּמִסְטָרָא דְּצָפוֹן לְסְטָרָא דְּמַעְרַב, וּכְדִין שְׁמַשָּׁא אֲתַכְנִישׁ, וְאִזִּיל לְגַבֵי מַעְרַב. נִפִיק מִמִּזְרַח דְּכַתִּיב, (בראשית כח) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע. וְאִזִּיל לְמַעְרַב דְּכַתִּיב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה.

רַבֵּי שְׁמַעוֹן אָמַר, נִפִיק מִכְּלָלָא דְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע. וְאִזִּיל לְרִשׁוֹ אַחְרָא, דְּכַתִּיב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה. (ס"א נפיק ממזרח, דכתיב ויצא יעקב מבאר שבע, דא שמטה. דנטיל מעומקא עלאה, נהירו דנהיר, ואזיל למערב, דכתיב וילך חרנה, אתר דדינא ורוגזא תמן.)

רַבֵּי יוֹסֵי מוֹקִי הָאֵי קִרָא בְּגִלוּתָא, בְּקַדְמִיתָא הוּה נַחִית נַהִירוֹ מְעוּמָקָא עֲלָאָה וַיַּעֲקֹב הוּה נָטִיל לֵיה, וְאִזִּיל לְגַבֵי בָאָר שֶׁבַע, (במדבר כא) בָּאָר דְּחַפְרוּה שְׂרִיב, דְּהוּה נַהִיר מִתְּמָן, וְאַשְׁלִים לְהַהוּא בָּאָר בְּכָל שְׁלִימוֹ. וּבִיּוֹמֵי דְּגִלוּתָא, נָטִיל מֵהָאֵי בָּאָר שֶׁבַע, וְאִזִּיל לְגַבֵי חֲרָנָה, דְּכַתִּיב וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, כְּלוּמַר חֲרוֹן אָף, וּמָאֵי הֵיא חֲרוֹן אַפּוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּרַגָא בִישָׁא), אַרְעָא דְּרִשׁוֹ אַחְרָא. אָמַר רַבֵּי חֲזִי, כִּד אִזִּיל שְׁמַשָּׁא לְמַעְרַב, הָאֵי מַעְרַב אֲקָרִי מְקוֹמוֹ דְּשְׁמַשָּׁא, כְּרִסְיָא דִּילֵיה, אֲתַר דְּשְׂרִיָא עֲלֵיה, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (קהלת א) וְאֵל מְקוֹמוֹ שׂוֹאֵף זוּרַח הוּא שָׁם, דְּאִזִּיל לְגַבֵי לְאַנְהָרָא עֲלֵיה, וְנָטִיל כָּל נַהֲוִרִין וְכַנִּישׁ לֹון לְגַבֵי.

תּוֹסַפְתָּא בְּנֵי עֲלָמָא, רַחֲמֵי עֲלָאָה, הוֹרְמָנָא דְּבוּרִיָרִי, קְרִיבוֹ שְׁמַעוּ. מֵאַן חֲפִימָא בְּכוּ, מֵאַרֵי דְּעֵינִין בְּסוּכְלַתְנֹו, לִיתִי וְלִינְדַע. בְּשַׁעְתָּא דְּרִישָׁא חוּרָא נָטִיל תְּלַת אַתּוּן וְגַלְיָה לֹון בְּגִלוּפָא בְּגִלוּפִין, חַד א', חַד י' וְחַד ו', וְאַתְּגַלְיָה אִי"ן, א' רִישָׁא עֲלָאָה דְּכֻלָּא, טְמִירָא דְּכָל טְמִירִין. י' סְלִיקוּ דְּרַעוּתָא הוּי, אֲשַׁתְּכֻלְל מְרִישָׁא לְעֵילָא וְנַחַת לְתַתָּא, נֶפֶק וְאַפִּיק תְּלַתִין וְתַרִין שְׁבִילִין, עַד דְּאַתְּגַלְיָפוּ בֵּין אַבְנֵי יָקָר דְּמַתְּלַהֲטִין. וְאַתְּקִשְׂרוּ בְּאוֹת נו"ן דְּאִיהוּ דְּכַר וְנוֹקְבָא, תַרִין רַחֲמִין. קְשׁוּרָא תְּקִיפָא, בְּהוּ אֲשַׁתְּכֻלְלוּ, וְשָׁמָא קְדִישָׁא בְּהוּ אֲתַקְשֵׁר, מְנִיְהוּ אֲשַׁתְּכַח מְזוּנָא לְכֻלָּא (בהו), אֲשַׁתְּכֻלְלוּ עֲלֵמִין.

וְעַל דָּא אַתְּגַלְיָה ו' פְּשוּטָה, כְּלָלָא דְּתַרִין, נ' כְּפוּפָה נוֹקְבָא חַדָּא, י' דְּאִיהֵי רַעוּתָא דְּאַפִּיק שְׁבִילִין, בְּטַשׁ בֵּין אַתּוּן, וְעַבְד רְקִיעָא דְּיַעֲקֹב בֵּין תַרִין רַחֲמִין, וְאַטִּיל בִּינֵי שְׁיִפֵי מְלוּלֵי, עַד דְּנַחַת לְהָאֵי נ' דְּאִיהֵי כְּפוּפָה, וְחִבְרוּ לָהּ כְּחַדָּא, צָפוֹן וְדְרוֹם, לְבַתַר אֲתַקְשְׂרוּ כְּחַדָּא. הָאֵי נ' כְּפוּפָה, בָּאָר שֶׁבַע אֲקָרִי. וְאַתְּמִלֵי מֵיַעֲקֹב, לְאַשְׁקָאָה כָּל עַדְרֵי עָנָא. וְעַל דָּא וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה. תו, מִבְּאֵר שֶׁבַע לְעֵילָא, דְּהָא מִינָה נִפִיק, לְבַתַר אִזִּיל לְאַשְׁקָאָה לְחֲרָנָה, דְּאִיהוּ בִירָא דְּלְתַתָּא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

חרון אף ה', חרב ה', דינא, בי דינא, אלהים. ועל דא (תהלים עט) אלהים באו גוים בנחלתך.
(עד כאן תוספתא)

והיינו כמה דתנינן, קודשא בריך הוא אנה תפלי, (ס"א ותנינן, קודשא בריך הוא אנה תפלין, דכתיב, (ישעיה סב) נשבע יי בימינו ובורוע עוון. ותנינן ימינו דא תורה, דכתיב מימינו אש דת למו. ובורוע עוון אלין תפלין. וכלהו נטיל יעקב, ומכניש לגבי מערב, וסיהרא כניש לבתר כל אינון נהורין ובוצינין דנטיל יעקב, דאיהו יהיב לה ואנהר לה, והיינו דתנינן קודשא בריך הוא אנה תפלין) בגין דנטיל כל פתרין עלאין, ומאן גינהו, רזא דאבא עלאה, ורזא דאמא עלאה. ואינון תפלין שבראש, כמה דתנינן פהן גדול נוטל בראש. ולבותר דנטיל אבא ואמא, נטיל ימינא ושמאלא, ואשתכח (דקודשא בריך הוא) דנטיל כלא.

(בראשית כח) ויצא יעקב בקטרא דסתימו, מגו סתרא סתימא נפקא, זהר אספקלריאה דנהרא, כלילא מתרין גוונין דמתחברין כחדא, פיון דאלין אתפלילו דא בדא, אתחזון ביה כל גוונין. ארגמן. איהו כל חיזו דנהורין ביה כלילין. רצוא ושוב, אינון נהורין לא מתעכבן למחמי, חבורא חדא אתחברין בההוא זהר.

בהאי זה"ר שארי מאן דשארי. שמא איהו לההוא דסתים דלא ידיע כלל. קול יעקב אקרי, בהאי אתחזי מהימנותא דכלא. ההוא דסתים ולא ידיע כלל, בהאי שריא ידו"ד. שלימו דכל סטרין איהו, עלאה ותתאה. הכא אשתכח יעקב שלימו דאבהן דאחיד מכל סטרין. זה"ר דא, על ברירו דשמא דא אקרי, דכתיב, (ישעיה מא) יעקב אשר בחרתיך. תרין שמחן אקרי, יעקב וישראל. בקדמייתא יעקב, ולבותר ישראל.

סתרא דסתרא דא, כד הוה בקדמייתא בהאי סופא דמחשבה, דאיהו פרושא דאורייתא דבכתב, ואיהי תורה שבעל פה. ועל דא אקרי באר, שנאמר (דברים א) הואיל משה באר את התורה, בא"ר איהו לההוא דאקרי שבע, דכתיב, (מלכים א ו) ויבנהו שבע שנים. והיינו קול גדול.

ודא סופא דמחשבה, בא"ר שבע איהו. ויעקב עאל בהאי רישא למהימנותא, פיון דאתדבק במהימנותא דא, אצטריך ליה לאתבחנא, בההוא אתר דאתבחינו אבהן דיליה דעאלו בשלם ונפקו בשלם.

אדם עאל ולא אסתמר, ואתפתא אבתרה, וחטא בההיא (הושע א) אשת זנונים, נחש קדמאה. נח עאל, ולא אסתמר, ואתפתא אבתרה, וחטא. דכתיב (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה. אברהם עאל ונפק דכתיב, (בראשית יב) וירד אברהם מצרימה, וכתיב, (בראשית יג) ויעל אברהם מצרים. יצחק עאל ונפק, דכתיב, (בראשית כו) וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים גררה, וכתיב, (שם) ויעל משם באר שבע.

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד פֶּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

יַעֲקֹב פִּיּוֹן דְּעָאֵל בְּמַהִימְנוּתָא, אַצְטְרִיךְ לְמִיעַל מִנְחָתָא לְהֵימָּא סְטָרָא, בְּגִין דְּמָאֵן דְּאִשְׁתְּזִיב מִתְמוֹן, אִיהוּ רְחִימָא וּבְרִיָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מָאִי (מָה) פְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית כַּח) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע, דְּמַהִימְנוּתָא. וַיִּלְךְ חֲרָנָה, סְטָרָא (הוֹשַׁע א) דְּאִשְׁתְּ זְנוּנִים, אִשָּׁה מִנְאֶפֶת.

סְטָרָא דְסִתְרִין, מְגוּ דְתוֹקְפָא דְטִיְהָרָא דִיִּצְחָק (נֶפֶק), מְגוּ דוֹרְדָּא דְחַמְרָא, נֶפֶק חַד נְעִיצוּ קְטִירָא, פְּלִיל חַד דְּכַר וְנוֹקְבָא, סוּמְקָא פּוּוֹרְדָּא, מִתְפָּרְשֵׁן לְכַמְהָ סְטִרִין וְשְׁבִילִין. דְּכּוּרָא אֶקְרִי סַמְאֵל, נוֹקְבִיָּה פְּלִילָא בְּגוּיָה תְּדִיר. כְּמָה דְּאִיהוּ בְּסִטְרָא קְדוּשָׁה, הִכִּי נְמִי בְּסִטְרָא אַחְרָא, דְּכַר וְנוֹקְבָא פְּלִילֵן דָּא בְּדָא. נוֹקְבָא דְסַמְאֵל, נְחֹשׁ, אֶקְרִי אִשְׁתְּ זְנוּנִים, (בְּרֵאשִׁית י) קֶץ פֶּל בְּשָׂר, קֶץ הַיָּמִים.

תְּרִין רוּחִין בִּישִׁין מִתְדַבְּקוֹן כְּחַדָּא, רוּחָא דְדְּכּוּרָא דְקִיק. רוּחָא דְנוֹקְבָא, בְּכַמְהָ אוּרְחִין וְשְׁבִילִין מִתְפָּרְשָׁא, וּמִתְדַבְּקָא בְּהוּא רוּחָא דְדְּכּוּרָא. קְשִׁיטָא גְרָמָה בְּכַמְהָ תְּכַשִׁיטִין סְטָרָא (ס"א סְטָרָא) דְּרֹא פּוּזוּנָה, מְרַחֲקָא קְיִימָת בְּרִישׁ אוּרְחִין וְשְׁבִילִין, לְפִתְאָה בְּנִי נְשָׂא.

שְׁטִיָּא דְקָרִיב בְּהַדָּה, אֶתְקִיפֵת בִּיהּ וְנִשְׁקֵת לִיהּ, מִסְכַּת לִיהּ חַמְרָא דְדוֹרְדָּא, דְּמְרוּרַת פְּתָנִים. פִּיּוֹן דְּשִׁתִּי, אֶסְטִי אֲבַתְרָה, לְבַתְרָא דְחַמְמַת לִיהּ סְטִי אֲבַתְרָה מְאוּרְחָא דְקְשׁוּט, אֶפְשִׁיטָא גְרָמָה מְכַל אִינוֹן תְּקוּנִין דְּחֹת מִתְתַּקְנָא לְגַבִּי דְהוּא שְׁטִיָּא.

תְּקוּנִין דִּילָהּ, לְפִתְאָה לְבְנֵי נְשָׂא. שְׁעָרָה מִתְקַנֵּין סוּמְקוֹן פּוּוֹרְדָּא, אֲנַפְהָא חוּרִין וְסוּמְקִין. בְּאוּדְנָהָא תְּלִיין שִׁיטָא תְּקוּנִין אֶטוּנָא דְמַצְרִים, תְּלִיין עַל קְדֻלָּהָא פֶּל חִילֵי דְאַרְעָא דְקָדָם. פִּיהּ מִתְתַּקְנָא בְּפִתְחוֹ דְקִיק יָאָה בְּתַקוּנָהָא, לִישְׁנָא חֲדִידָא כְּחַרְבָּא, שְׁעִיעֵן מְלָהָא כְּמִשְׁחָא. שְׁפּוּוּהָא יָאֵן סוּמְקִין פּוּוֹרְדָּא, מִתִּיקוּ בְּכַל מִתִּיקוּ דְעֵלְמָא, אַרְגוּוּנָא לְבִשְׁת, אֶתְתַּקְנַת בְּאַרְבַּעִין תְּקוּנִין, חֶסֶד (וּיקְרָא קִי"ד ע"ב) חַד. שְׁטִיָּא (דָּא) סְטִי אֲבַתְרָהָא, וְשִׁתִּי מִכְפָּא דְחַמְרָא וְעֵבִיד בַּהּ נִיאוּפִין וְאֶסְטִי אֲבַתְרָה. מָה עֵבֶדְת, שְׁבַקְתָּ לִּיהּ נְאִים בְּעֶרְסָא, וְסִלְקַת לְעֵילָא וְאַלְשִׁינַת עֲלִיהּ, וְנִטְלָא רֶשׁוּ וְנַחְתָּא. אֶתְעַר הוּא שְׁטִיָּא וְחֹשֵׁב לְחִיכָא בְּהַדָּה כְּקְדַמִּיתָא, וְהִיא אֶעֱדִיאַת תְּקוּנָהָא מִינָה, וְאַתְהַדְרַת גִּיבַר תְּקִיף קָאִים לְקַבְלִיהּ, לְבִישׁ לְבוּשָׁא דְנוּרָא מְלַחְטָא, בְּדַחִילוֹ תְּקִיף מְרַתְתָּא גְרָמָא וְנַפְשָׁא (עֶרוּמָה). מְלִיָּא דְעֵינִין דְחֻלּוֹ, חֲרַבָּא שְׁנָנָא בִּידִיהּ (בִּידָה), טִיפִין מְרִירִין תְּלִיין מִהוּא חֲרַבָּא, קְטִיל לִיהּ לְהוּא שְׁטִיָּא, וְאַרְמֵי לִיהּ לְגוֹ גִּיהֶנָם.

דָּה קְמוּ ע"ב

יַעֲקֹב נַחַת לְגַבְתָּהּ, וְאִזְלָא לְאַתְרָהּ. שְׁנַאֲמַר וַיִּלְךְ חֲרָנָה, וְחַמְמָא פֶּל תְּקוּן בֵּיתָא, וְאַשְׁתְּזִיב מִינָה. דְּכּוּרָא דִּילָהּ סַמְאֵל, אֲבָאִישׁ קְמִיָּה, וְנַחַת לְאַגְחָא בִּיהּ קְרַבָּא וְלֹא יְכִיל לִיהּ, דְּכַתִּיב, (בְּרֵאשִׁית לֵב) וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ וְגו'. כְּדִין אִשְׁתְּזִיב מִכְּלָא, וְאַשְׁתְּלִים בְּשְׁלִימוֹ וְאַסְתַּלַּק בְּדַרְגָּא שְׁלִים וְאַתְקְרִי יִשְׂרָאֵל. כְּדִין סְלִיק בְּדַרְגָּא עֲלָאָה וְאַשְׁתְּלִים בְּכֵלָא, וְהוּוּ עִמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, וְעֲלִיהּ כְּתִיב, (שְׁמוֹת כו) וְהַפְרִיחַ תְּתַכּוֹן וְגו'. מַהוּ (בְּרֵאשִׁית לֵב) וַיַּעַז בְּכַף יָרְכוּ, לִיהּ לֹא יְכִיל, אֲבָל נִגַּע בְּכַף יָרְכוּ, דְּאִינְהוּ נָדָב וְאַבְיָחוּא, דְּנַפְקוּ מִן יָרְכוּ דְאַחֲרָן, (ס"א בְּסִיבַת אִשׁ זֹרָה. וְהוּא אֶתְעַר לְשִׁמְרַךְ מַאֲשָׁה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

זרה וגו', ותפסה לון ברשותהא, תא חזי, מה כתיב ביעקב שלימא) (ועל יעקב כתיב) והבריה התיכון בתוך הקרשים מבריה מן הקצה אל הקצה.

רבי אלעזר אמר, תפארת ישראל נטיל פלא, וכד אתמשכא כנסת ישראל לעילא, נטלא אוף הכי פלא, עלמא דדכורא דקודשא בריך הוא, וכן עלמא (דף קמו ע"ב) דנוקבא דקודשא בריך הוא, כמה דנפקי כל נהורין מהאי עלמא, הכי נמי נטיל פלא האי עלמא. דהא דא כגוונא דא, ובגין כך באר שבע דא יובלא, באר (שבע) דא איהי שמטה. (דהא דא כגוונא דא) (כלא לקודשא בריך הוא) ושמשא (דא) לא נהיר אלא מיובלא, (ס"א ואיהו נטיל כל נהורין ויהיב לגו שמטה) ובגין כך (בראשת כח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, דא מערב דאיהי שמטה.

רבי שמעון אמר, ויצא יעקב מבאר שבע, דא מערב, שנת השמטה. וילך חרנה, דא שנת ערלה. בגין דנפק מרשו קדישא לרשו אחרא, דהוה עריק מאחוי, כמה דאתמר. וכד מטא לבית אל, דאיהו ברשו קדישא, מה כתיב, (בראשת כח) ויפגע במקום.

דף קמח ע"א

מאן מקום. רבי חייא אמר, דא הוא מקומו דקאמרן, דכתיב (קהלת א) ואל מקומו שואף (זורח הוא שם). (בראשית כח) וילך שם פי בא השמש. כמה דאת אמר שואף זורח הוא שם, דהא בגין לאנהרא ליה קאתיא. (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. אבני המקום לא כתיב, אלא מאבני המקום, אלין אינון אבני יקר, מרגלאן טבאן, דאינון תריסר אבנין עלאין, כמה דכתיב שתים עשרה אבנים, ותחות אלין תריסר אלה (קנ"א ע"א), ורבון, אבני פסילן, וכלהו אקרון אבנין, בגין כך מאבני המקום, ולא אבני (ס"א המקום) דא הוא מקום דקאמר. (בראשית כח) וישם מראשותיו, מראשותיו דמאן. אלא מראשותיו דההוא מקום. מאי מראשותיו. אי תימא כמאן דשוי תחות רישיה, לא. אלא מראשותיו, לארבע (ס"א רישין) סטרין דעלמא, תלת אבנין לסטר (דף קמח ע"א) צפון, ותלת לסטר מערב, ותלת לסטר דרום, ותלת לסטר מזרח, וההוא מקום עלייהו, לאתתקנא בהו.

וכדין (בראשית כח) וישכב במקום ההוא. (ס"א וישכב, י"ב מרגלאן לתתא, וכל אינון דרגין דאינון על האי מקום הא אינון כ"ב), פיון דאתתקן ערסא, שכב ביה. מאן שכב ביה, שמשא. ועל דא כתיב ביעקב, (בראשית מח) וישב על המטה, דהא ליה אתחזי ולא לאחרא, ועל דא וישכב במקום ההוא. ובגין כך כתיב, (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש.

רבי יצחק הוה יתיב יומא חד קמי מערתא דאפיקותא, אעבר חד בר נש ותריין בגין עמיה. והוה אמר חד לחד, דא תוקפא דשמשא, מסטרא דדרום איהו. ועלמא

לא אתקיים אלא על רוח, בגין דרוח איהו קיומא שלימו דכל סטרין, ואלמלא דאיהו קיימא בשלימו, לא יכיל עלמא לאתקיימא.

אמר ליה אחוה זעירא, אלמלא יעקב, לא אתקיים עלמא. תא חזי, בשעתא דייחדו בנוי יחודא דלעילא, ואמרו (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד, דא הוא שלימו עלאה, לאתיחדא ביחודא חד. כדין אתחבר יעקב אבוהון ונטיל ביתיה, וייתב ביה בחבורא חדא עם אבהן, לאתחברא דכר ונוקבא כחדא.

אמר רבי יצחק, אשתתף בהדייהו, ואשמע מאי קאמרי. אזל בהדייהו. פתח תהוא בר נש ואמר, (תהלים קלב) קומה יי למנוחתך אתה וארון ענך. קומה יי למנוחתך, כמאן דאמר, יקום מלכא, לבי נייחא דמשכניה.

דף קמח ע"ב

תרין אינון הוו דאמרו קומה יי, משה ודוד. משה אמר, (במדבר י) קומה יי ויפוצו אויביך. ודוד אמר, קומה יי למנוחתך. מאי איכא בינייהו. אלא משה כמאן דפקיד לביתיה קאמר, משה פקיד לה, לאגחא קרבא לקביל שנאוי. דוד זמין ליה לנייחא, כמה דמזמין (ליה) למריה, זמין למלכא ולמטרוניתא עמיה, דהא הוא דכתיב, קומה יי למנוחתך אתה וארון ענך, בגין דלא לאפרשא לון. (תהלים קלב) כהניך ילבושו צדק וחסידך ירננו. מכאן אוליפנא, דמאן דמזמין למלכא, ישני (דף קמח ע"ב) עובדוי בגין למיתהב חדוה למלכא. אי ארחיה דמלכא דחדאן ליה בדיחי הדיוטי, יסדר קמיה בדיחי רופינוס ופרדשכי, ואי לאו, לאו איהו (בגין) בדיחותא דמלכא.

תא חזי, דוד זמין ליה למלכא ולמטרוניתא לנייחא, מה עבד, שני בדיחי דמלכא, בגין רופינוס. ומאן נינהו, דכתיב, (תהלים קלב) כהניך ילבושו צדק וחסידך ירננו. (ר"ל ע"ב, רל"ד ע"א) וחסידך ירננו, לוייך ירננו מבעי ליה, דהא ליואי אינון בדיחי מלכא. והשתא דוד דמזמין ליה לנייחא, עבד כהני וחסידוי דליהווי אינון בדיחי מלכא.

אמר ליה קודשא בריך הוא, דוד, לא בעינא לאטרחא עלך. (אלין) נ"א אמר ליה קודשא בריך הוא, דוד, לאו הכי אמר ליה דוד, מארי (לאו הכי אלא), כד אנת בהיכלך, את עביד רעותך. השתא דזמיננא לך, ברעותי קיימא מלה לאקרבא אלין, דאינון חשיבי יתיר, אף על גב דלאו ארחייהו בהאי.

מכאן אוליפנא, דמאן דאיהו בביתיה, יסדר אורחיה ועובדיה פרעותיה. אי מזמין ליה, יעביד רעותיה דאושפיזיה, כמה דמסדר עלוי. דהא דוד אחלף ליואי וסדר כהני, וקודשא בריך הוא אוקים מלה פרעותיה.

אמר דוד, בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך סדורא דקא סדרנא, לא יתוב לאחורא. אמר ליה קודשא בריך הוא, דוד, חייך, אפילו במאנין דילי לא אשתמש, אלא במאנין דילך. ולא זו קודשא בריך הוא מתמן, עד דיהיב ליה נבובון ומתנן, דכתיב, (תהלים קלב) נשבע יי לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי בטנה אשית לכסא לך. אתא רבי יצחק ונשקיה, אמר אי לא אתינא להאי ארחא, אלא למשמע דא די.

פתח חד בריה ואמר, (בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, היינו דכתיב, (בראשית ב) על פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו. דבר אחר ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, רמז כד נפקו ישראל מבי מקדשא, ואתגלו ביני עממיא, כמה דאת אמר, (איכה א) ויצא מן בת ציון כל הדרה, וכתיב גלתה יהודה מעוני וגו'.

פתח אחרא זעירא ואמר, (בראשית כח) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש וגו', מאי (מ"ט ע"ב) ויפגע במקום, למלכא דאזיל לבי מטרוניתא, בעי למפגע לה ולבסמא לה במלין, בגין דלא תשתכח גביה כהפקירא. ולא עוד, אלא דאפילו אית ליה ערסא דדהבא, וכסותותי מרקמאן באפלטויא, למיבת בהו. ואיהי מתקנא ערסיה באבנין (פנחס רכ"ג ע"א, רמ"ג ע"ב) בארעא, ובקיסטרא דתיבנא. ישבוק דידיה, ויבית בהו למיהב לה נייחא, ובגין דיהא רעותא דלהון כחדא, בדלא אניסו. כמה דאוליפנא הכא, דכיון דאזל לגבה מה כתיב, (וילן שם כי בא השמש לאחזאה דאסיר ליה לבר נש לשמשא ערסיה ביומא) (בראשית כח) ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו (שם) וישכב במקום ההוא, בגין למיהב לה נייחא, דאפילו אבני ביתא, רחמינן קמיה, למיבת בהו. (ס"א דכתיב וישכב במקום ההוא)

דף קמט ע"א

בכה רבי יצחק, (ד"א ל"ג וחיך) וחד, אמר מרגלאן אלין תחות ידיכו, ולא אזיל בתריכו. אמרו ליה את תזיל לאורחך, ואנן ניעול למתא להלולא דהאי ברי. אמר רבי יצחק, השתא אית לי למהך לארחי. (דף קמט ע"א) אזיל ליה, וסדר מלין קמיה דרבי שמעון. אמר רבי שמעון ודאי שפיר קאמרו, וכלא בקודשא בריך הוא אתמר. אמר, מלין אלין, מבני בנוי דרבי צדוק חלשא נינהו. מאי טעמא אקרי חלשא, בגין דארבעין שנין אתעגי על ירושלם, דלא יתחרב ביומי, והוה פריש על כל מלה ומלה דאורייתא, רזין עלאין, ויהיב בהו ארחא לבני עלמא, לאתנהגא בהו.

אמר רבי יצחק, לא הוו (אלא) יומין זעירין, עד דאערענא בההוא בר נש ובריה זעירא עמיה. אמינא ליה, אן הוא בריך אחרא. אמר לי, עבידנא ליה הלולא ואשתאר בדביתהו. פיון דאשתמודע בי, אמר ליה חייך, דלא זמינא לך להלולא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דברי, בגין תלת מלין. חד, דלא ידענא בך ולא אשתמודענא לך, דהכי מזמנין ליה לבר נש כפום יקריה, ודילמא אנת גברא רבא, ואפגים יקרך. וחד, דילמא אנת אזיל בארחה בבהילו, ולא אטרח עלך. וחד, דלא תכסיף קמי אנשי דחבורא. דאורחא דילן, דכל אינון דאכלי לפתורא דחתן וכלה, פלהו יהבי גבזבזן ומתנן לון. אמינא ליה, קודשא בריך הוא ידין לך לטב. אמינא ליה, מה שמך, אמר ליה צדוק ווטא. בההוא שעתיא, אוליפנא מניה, תליסר (נ"א תריסר) רזין עלאין באורייתא, ומן בריה תלת, חד בנבואה, וחד (נ"א ותרין) בחלמא.

ואמר מה בין נבואה לחלמא. נבואה בעלמא דדכורא איהו, וחלמא בעלמא דנוקבא, ומהאי להאי, (עיינ לקמן בסתרי תורה ומעבר לדה) פשיתא דרגין נחתא. נבואה בימינא ובשמאלא, וחלמא בשמאלא. וחלמא מתפרשא לכמה דרגין לתתא, בגין כך חלמא איהו בכל עלמא. אבל כפום דרגיה, הכי חמי, כפום בר נש, הכי דרגיה, דנבואה לא אתפשטא אלא באתריה.

סתרי תורה (בראשית כח) ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה. חלמא, מדרגא שתייתאה מאינון דרגין תרין דנבואה, עד ההוא דרגא, שית דרגין אינון, ועל דא, חלמא חד משתינ דרגין דנבואה. סלם, חמא בנוי דזמנין לקבלא אורייתא, בטורא דסיני. סלם דא סיני (ס"א בגימטריא) בגין דאיהו נעיץ בארעא, וחשיב בסליקו לשמיא. וכל רתיכין (קדישין) ומשריין עלאין, פלהו נחתי (נחתו) תמן בהדי קודשא בריך הוא, כד יהיב לון אורייתא. וכלא חמא. חמא מטטרון, סבא דביתא, דשליט בכל דיליה. דאיהו קאי בשלטנו על (האי) עלמא. בשלטנו בשם שד"י. וסליק לעילא, בסליקו דשמא דמריה הוי"ה, אתר דיעקב אשתלים ביה לבתר. וראשו, דשם שדי, איהו י', ודא מגיע השמימה. פיון דמטי וסליק את דא, לההוא אתר, אשתלים ואתקרי בההוא שמא דמאריה הוי"ה. (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו, אינון מלאכין קדישין, דקרבין למלכותא סלקין, ואינון אחרנין דלא קרבין הם נחתי. ותו, בו סלקי ונחתי, כד איהו סליק, סלקין בהדיה, כד נחתי, נחתי בהדיה. מלאכי אלהים, תריסר מרגליטאן טבאן, ואינון, מיכאל, קדמיאל, פדאל, גבריאל, צדקיאל, חסדיאל, רפאל, רזיאל, סטורי"ה, נוריאל. יפיאל, ענאל, אלפי שנאן, שנא"ן, שו"ר, נש"ר, אר"ה, ו' אדם פליל דכר ונוקבא. ואינון סלקי, כד איהו סליק, ואלין נחתי, כד איהו נחתי.

ותו, כל אינון דשליט בשלטנו דהאי עלמא, על ידיה סלקין, וכל אינון דנחתי על ידיה נחתי, פלהו בהאי סלם. הוי"ה שלטא על פלא, דכתיב, (בראשית כח) והנה ה' נצב עליו. כד אתער, כתיב, (בראשית כח) אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים. בית אלהים ודאי. ואיהו תרעא לאעלא לגו, דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה. זה השער לה. זה שער השמים פלא חד. (עד כאן סתרי תורה)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תָּא חֲזִי מַה כְּתִיב, (בראשית כח) וַיַּחְלוֹם וַהֲנֵה סֶלֶם מוֹצֵב אֶרְצָה וּרְאִשׁוֹ מַגִּיעַ הַשְּׁמַיְמָה וַהֲנֵה מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים עֲלִים וִירְדִים בּוֹ. פֶּתַח וְאָמַר, (יחזקאל א) הִיּה הִיּה דְבַר ה' אֵל יַחְזַקְאֵל בֶּן בּוּזִי הִכְהֵן בְּאֶרֶץ כְּשָׂדִים עַל נְהַר כְּבָר וַתְּהִי עָלָיו שֵׁם יַד ה'. הִיּה הִיּה, נְבוּאָה לְשַׁעֲתָא הִיּתָה (ס"א הוות), דְּאֶצְטְרִיד עַל גְּלוּתָא בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא נְחַתַּת בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל בְּגְלוּתָא, וַחֲמָא יַחְזַקְאֵל מַה דְּחָמָא לְפּוּם שַׁעֲתָא. וְאִף עַל גַּב דְּלֵא אֲתַחֲזִי הֵהוּא אֲתֵר לְהָא, בְּגִינֵי כֹךְ הִיּה הִיּה. מְאִי הִיּה הִיּה. אֲלֵא הִיּה לְעֵילָא, הִיּה לְתַתָּא. דְּכְתִיב סֶלֶם מוֹצֵב אֶרְצָה וּרְאִשׁוֹ מַגִּיעַ הַשְּׁמַיְמָה, נְטִיל (ליה) לְעֵילָא וְנְטִיל (ליה) לְתַתָּא. הִיּה הִיּה, חַד לְעֵילָא, וְחַד לְתַתָּא. (עיינן בסוף הספר מה שחסר כאן סימן נ', והוא ג' כלקמודף ק"וע"א קחחו משם))

דף קמט ע"ב

תָּא חֲזִי, הָאֵי סֶלֶם בְּתַרֵי עֲלָמִין אֲתַתְּקַף, בְּעֵילָא וְתַתָּא. בְּאֶרֶץ כְּשָׂדִים עַל נְהַר כְּבָר. בְּאֶרֶץ כְּשָׂדִים, בְּאֲתֵר דְּגְלוּתָא שְׂרִיא בֵּיה, וְעַם כָּל דָּא עַל נְהַר כְּבָר. מְאִי נְהַר כְּבָר. אֲלֵא דְהוּהוּ כְּבָר, מְקַדְמַת דְּנָא, דְּשְׂכִינְתָא (דף קמט ע"ב) שְׂרִיא עֲלוּי, דְּכְתִיב (בראשית ב) וַנְהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְגו'. וְדָא הוּא נְהַרָא חַד מְאִינוֹן אַרְבַּע נְהַרִין, וּבְגִין דְּשְׂרִיא עֲלוּי מְקַדְמַת דְּנָא, וְהוּהוּ עֲלוּי כְּבָר, שְׂרִיא בֵּיה הַשְׁתָּא, וְאֲתַגְלִי לִיּה לְיַחְזַקְאֵל.

תָּא חֲזִי וַיַּחְלוֹם, וְכִי יַעֲקֹב קִדְיִשָּׁא, דְּאִיהוּ שְׁלִימָא דְּאֲבָהֶן, בְּחַלְמָא אֲתַגְלִי עֲלוּי, וּבְאֲתֵר דָּא קִדְיִשָּׁא לָא חָמָא (ליה) אֲלֵא (קס"ה) בְּחַלְמָא. אֲלֵא יַעֲקֹב בְּהוּוּא זְמַנָּא לָא הוּהוּ נְסִיב, וַיִּצְחַק הוּהוּ קַיִים. וְאִי תִימָא וְהָא לְבַתֵּר דְּאֲתַנְסִיב כְּתִיב וְאִרָא בְּחֵלוֹם. תַּמָּן אֲתֵר גְּרִים, וַיִּצְחַק הוּהוּ קַיִים, וְעַל דָּא כְּתִיב בֵּיה חֵלוֹם.

וּלְבַתֵּר דְּאֲתָא לְאַרְעָא קִדְיִשָּׁא עִם שְׁבֻטִין, וְאֲשַׁתְּלִים (בהון) לְהוֹן עֲקֶרֶת הַבֵּית, וְאִם הַבְּנִים שְׁמַחָה, כְּתִיב, (בראשית לה) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל יַעֲקֹב וְגו'. וְכְתִיב, (בראשית מו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֹת הַלַּיְלָה, הִכָּא לָא כְּתִיב בֵּיה חֵלוֹם דְּהָא מְדַרְגָּא אַחֲרָא עֲלָאָה הוּהוּ.

תָּא חֲזִי, (קצ"ו ע"א) חֲלָמָא אִיהוּ עַל יְדֵי דְּגַבְרִיאֵל דְּאִיהוּ לְתַתָּא, בְּדַרְגָּא שְׁתִּיתָאָה מְנַבּוּאָה. מְרָאָה, עַל יְדָא דְּהוּוּא דְּרַגָּא דְּהִיָּא חִיָּה דְּשִׁלְטָא בְּלִילִיא. וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (דניאלח) גַּבְרִיאֵל הֵבֵן לְהַלּוֹז אֶת הַמְּרָאָה. הִכִּי הוּא וְדָאִי, דְּמְרָאָה מְלוּי סְתִימִין יְתִיר, וּבְחַלְמָא פְּרִישׁ יְתִיר, וּפְרִישׁ סְתִימִין דְּמְרָאָה, וְעַל דָּא אֲתַפְקֵד גַּבְרִיאֵל, דְּיַפְרֵשׁ מְלוּי דְּמְרָאָה דְּאִיהוּ סְתִים יְתִיר.

וְעַל דָּא כְּתִיב בְּמְרָאָה, וַיֵּרָא, וְאִרָא, מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּמְרָאָה אִיהוּ, כְּהָאִי מְרָאָה דְּאֲתַחֲזִי כָּל דְּיוֹקְנִין בְּגוּיָה, בְּגִינֵי כֹךְ וְאִרָא, אַחְמִית דְּיוֹקְנִיָּה, בְּאֵל שְׂדֵי, דְּאִיהוּ מְרָאָה, (צ"א ע"א) דְּאֲתַחְמִי דְּיוֹקְנָא אַחֲרָא בְּגוּיָה, וְכָל דְּיוֹקְנִין עֲלָאִין בֵּיה אֲתַחֲזוּן.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בְּגִינֵי כַף, יַעֲקֹב בְּהָהוּא זְמַנָּא, פְּתִיב, (בראשית כח) וַיַּחֲלֹם וַהֲנֵה סֵלֶם מִצַּב אֲרֻצָּה (וראשו), מְהוּ סֵלֶם, דְּרָגָא דְשָׂאָר דְּרָגִין בֵּיהּ תְּלִיין וְהוּא יִסּוּד דְעֵלְמָא. וְרָאִישׁוּ מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה, הֵכִי הוּא לְאַתְקִשְׂרָא בְּהַדִּיחָה. וְרָאִישׁוּ מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה, מֵאֵן רָאִישׁוּ. רָאִישׁוּ דְהָהוּא סֵלֶם. וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא דְכְּתִיב בֵּיהּ (בראשית מז) רֹאשׁ הַמֶּטֶה, בְּגִין דְּאִיהוּ רָאִישׁ לְהֵאֵי מֶטֶה וּמִנָּה נְהִיר. מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה, בְּגִין דְּאִיהוּ סִיּוּמָא דְגּוּפָא, וְקָאִים בֵּין עֵלְמָא וְתַתְּמָא, כְּמָה דְבְּרִית אִיהוּ סִיּוּמָא דְגּוּפָא, וְקָאִים בֵּין יְרִיכִין וְגּוּפָא, וְעַל דָּא מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה. (בראשית כח) וַהֲנֵה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים בּוֹ, אֵלֶיךָ מִמֶּנּוּ דְכָל עֲמִין, דְּאִינוּן סֹלְקִין וְנַחְתִּין בְּהֵאֵי סֵלֶם. כִּד יִשְׂרָאֵל חֲטָאן, מֵאִיךָ הֵאֵי סֵלֶם וְסֹלְקִין אִינְהוּ מִמֶּנּוּ, וְכִד יִשְׂרָאֵל מִתְּפַשְׂרֵן עוֹבְדֵייהוּ, אִסְתְּלַק הֵאֵי סֵלֶם וְכִלְהוּ מִמֶּנּוּ נַחְתִּי לְתַתְּמָא, וְאַתְעֵבֵר שׁוֹלְטָנוּתָא דְלַהוֹן, כְּלָא בְּהֵאֵי סֵלֶם קִיּוּמָא. הֵכָא חֲמָא יַעֲקֹב בְּחַלְמִיָּה, שְׁלֻטָנוּתָא דְעֵשׂוֹ וְשְׁלֻטָנוּתָא דְשָׂאָר עֲמִין.

דְּבַר אַחַר וַהֲנֵה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים בּוֹ. בְּמֵאֵן, בְּהָהוּא רָאִישׁוּ, דְהָהוּא סֵלֶם. דְּכִד אִסְתְּלַק רָאִישׁוּ מִנִּיהּ, סֵלֶם אִתְּכַפֵּיָא וְסֹלְקִין כְּלְהוּ מִמֶּנּוּ. וְכִד אִתְּחַבֵּר רָאִישׁוּ בְּהָהוּא סֵלֶם, אִסְתְּלַק, וְכִלְהוּ מִמֶּנּוּ נַחְתִּין. וְכִלְא חַד מְלָה.

דף קז ע"א

פְּתִיב, (מלכים א ג) נִרְאָה ה' אֵל שְׁלֹמֹה בְּחִלּוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שְׂאֵל מֶה אֲתֵן לָךְ. וַאִי תִימָא הֵכָא בְּחִלּוֹם, וְכִי מֶה (דף קז ע"א) רְשׁוֹ אֵית לִיהּ לְחִלּוֹם בְּהֵאֵי. אֵלָא הֵכָא אִתְּפַלִּיל דְּרָגָא בְּדְרָגָא, דְּרָגָא עֵלְמָא בְּדְרָגָא תַתְּמָא. בְּגִין דְּעַד כְּעוֹן, שְׁלֹמֹה לָא הוּא שְׁלִים, כִּיּוֹן דְּאַשְׁתְּלִים, פְּתִיב, (מלכים א ה) וְה' נָתַן חֲכֻמָּה לְשְׁלֹמֹה. וְכְּתִיב, (מלכים א ה) וַתִּרְבַּ חֲכֻמַּת שְׁלֹמֹה. דְּקִיּוּמָא סִיְהֵרָא בְּאַשְׁלֻמוּתָא, וְבִי מְקַדְשָׁא אִתְּבַנִּי. וְכִדִּין, הוּא חֲמֵי שְׁלֹמֹה, עֵינָא בְּעֵינָא חֲכֻמָּתָא, וְלֹא אֲצִטְרִיךְ לְחַלְמָא.

לְבַתֵּר דְחֲטָא, אֲצִטְרִיךְ לִיהּ לְחַלְמָא כְּקַדְמִיתָא, וְעַל דָּא פְּתִיב, (מלכים א יא) הִנֵּרָאָה אֵלָיו פְּעֻמִּים, וְכִי פְּעֻמִּים הוּא וְלֹא יִתִּיר. אֵלָא סִטְרָא דְחַלְמָא הוּא לִיהּ פְּעֻמִּים, סִטְרָא דְחֲכֻמָּתָא כְּלָ יוּמָא הוּא.

וְעַם כָּל דָּא, סִטְרָא דְחַלְמָא הוּא יִתִּיר עַל כָּל שָׂאָר בְּנֵי נְשָׂא, בְּגִין דְּאַתְכְּלִיל דְּרָגָא בְּדְרָגָא, מְרָא"ה בְּמְרָא"ה. וְהֵא שְׁתָּא בְּסוּף יוּמוֹי חֲשִׁיךְ יִתִּיר, וְדָא בְּגִין דְּחֲטָא, וְסִיְהֵרָא קִיּוּמָא לְאַתְפַּגְמָא. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּלֹא נְטִיר בְּרִית קְדִישָׁא, בְּאַשְׁתְּדְלוּתִיהּ בְּנָשִׁים נְכַרְיִות. וְדָא הוּא תְּנַאי דְּעֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם דְּוֹד, דְּכְּתִיב, (תהלים קלב) אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ בְּרִיתִי וְגו'. גַּם בְּנֵיהֶם עֲדִי עַד יִשְׁבוּ לְכַסֵּא לָךְ.

מֵאִי עֲדִי עַד. הֵינְנוּ דְכְּתִי הָאָרְצָן. וּבְגִין דְּשְׁלֹמֹה יָאוּת, שְׂרִיָּא סִיְהֵרָא לָא אֲצִטְרִיךְ חַלְמָא, וְכִן יַעֲ כִד ב, (דברים יא) כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָ לָא נָטַר הֵאֵי בְּרִית כְּדָקָא תְּפַגְמָא. וְעַל דָּא, בְּסוּפָא קַב אֲצִטְרִיךְ לִיהּ לְחַלְמָא אֲמַרְן.

”זֶהָר הַיּוֹמִי” לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

רַעֲיָא מְהֵימְנָא הַשְׁלֵמָה מֵהַשְׁמֻטוֹת (סִימָן ו) וַיְחַלּוּם וְהָנָה סוּלָם מַצֵּב אַרְצָה. וְהָנָה סוּלָם דָּא צְלוֹתָא, מַצֵּב אַרְצָה, דְּמַצְלָאן בְּנֵי נִשָּׂא לִיָּה בְּאַרְעָא דְּאִיָּה שְׁכִינְתָּא וּמְטָא לְשָׁמַיָּא דְּאִיָּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִתְמַר בֵּיה (מַלְכִים א' ח') וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשְּׁמַיִם וְרָזָא דְּמַלְכָּה (תְּהִלִּים ח') יְהוָה אֲדִינְנוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ וּגו'. וּבְזִמְנָא דְּמוֹדַע לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה דְּסִלְקָא בְּהָהוּא צְלוֹתָא, מִיָּד וְהָנָה מְלָאכִי אֱלֹהִים עוֹלָיִם וְיִוְרְדִים בּוּ. בּוּ בְּהָהוּא בְּרַ נִשׁ.

כְּלָהוּ פִתְחִין גְּדַפְיָהוּ לְקַבְלָא שְׁכִינְתָּא בְּהֵיא צְלוֹתָא, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (יִחְזַקְאֵל א') וְכִנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת מְלַמְעֵלָה וְהָאִי אִיָּהוּ עוֹלָיִם שְׁכִינְתָּא עַל גְּדַפְיָהוּ וְיִוְרְדִים בּוּ. מָאִי בּוּ, בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית עַלְיָהוּ לְקַבְלָא שְׁכִינְתִּיה וּמְיִיחַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּיה בְּהָהוּא בְּרַ נִשׁ. בְּצְלוֹתִיה דְּשְׁכִינְתָּא אִיָּה מְצוּה פְּלִילָא בְּשֵׁם יְהוָה אִיָּה חָיָה דִּילִיָּה. וּמְצוּה בְּלֵא מְחַשְׁבָּה לִית לָה סְלִיקוּ. וּמְחַשְׁבָּה אִיָּהוּ אֲדָם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א תְּפָאֲרָת. מְצוּה מְלֻכּוּתָא פְּלִילָא מְאַרְבַּע חִיוּן דְּמֻרְכְּבָתָא, פְּלִילָא מְאַרְבַּע אֲתוּון. אִיָּה נּוֹקְבָא דִּילִיָּה, אֲנַפִּין דִּילִיָּה, אֲנַפּוּי דְּרַחֲמִי. בְּגִינָה אֲמִינָא (שְׁמוֹת ל"ג) אִם אִין פְּנִיךְ הוֹלְכִים וּגו'.

וּמְסֻטְרָא דְּצַדִּיק אֲתַקְרִיא אַחורוי חָיָה פְּלִילָא ח"י חוֹלְיִין דְּאַחורוי דְּבַר נִשׁ, דְּדַמִּי לְשִׁדְרָה דְּבֵיָה ח"י חוֹלְיִין. אִיָּה אַחור לְעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית וְקַדָּם לְמְחַשְׁבָּה דְּאִתְמַר בְּהָ, עַלָּה בְּמְחַשְׁבָּה. מָה דְּלָאוּ חֲכִי בְּאָדָם, דְּאַחור דְּעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע דְּאִיָּהוּ אַחור לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, וְקַדָּם לְפּוֹרְעָנוּת.

קָמוּ תַנְאִין וְאַמּוֹרָאִין וְאַמְרוּ רַעֲיָא מְהֵימְנָא בְּרִיךְ אַנְתָּ לְאַלְהָא עַלְאָה, הוּא יָקָם לָךְ בַּעוּתְךָ בְּכֻלָּא. קָם סְבָא עַלְאָה בִּינְיָהוּן וְאַמְרַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא בְּךָ אֲתַקְיִים הָאִי קְרָא דְּאִתְמַר (יִשְׁעִיָּה ס"ב) וְאַל תִּתְּנוּ דַּמִּי לּוֹ דְּהָא עַלְאִין וְתַתְּאִין מְקַנְנֵי בְּצוֹלְמָא דִּיךָ מְשִׁירֵיין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִינּוּן מְתִיבְתָּא עַלְאָה וּמְשִׁירֵיין דְּמִטְרוּנִיתָא דְּאִינּוּן מְמַתִּיבְתָּא תַתְּאָה עַלְךָ אִתְמַר וְהָנָה מְלָאכִי אֱלֹהִים עוֹלָיִם וְיִוְרְדִים בּוּ בְּךָ סְלִיקִין מְשִׁירֵיין דְּשְׁכִינְתָּא בְּצְלוֹתָא וּנְחַתִּין מְשִׁירֵיין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבִּי שְׁכִינְתִּיה בְּכַמָּה שִׁירִין וּנְגוּנִין דְּצְלוֹתָא.

אַנְתָּ הוּא קְרִיבָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּצְלוֹתָא דִּילְךָ, דְּאִיָּהוּ קְרִבְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה בְּאִיָּהוּ מְקוּמָן בְּצוֹ אֲתַ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכו' דְּתַקִּינוּ מְאַרִי מְתַנִּיתִין קְרִבְנִין דְּצְלוֹתָא מְסֻטְרָא דִּימִנָּא דְּתַמָּן כְּהֵן אִישׁ חֲסִיד וְתַקִּינוּ זְמִירוֹת דְּאִינּוּן שִׁיר דְּלוּיִם אֲבַתְרִיָּהוּ מְסֻטְרָא דְּגַבּוּרָה. וְהוּ"ד דְּרָגָא דְּדוּד אֲתַקְשֵׁר בְּשִׁמְאָלָא דְּגַבּוּרָה. וְאַחֲרָן דְּדְרָגָא דִּילִיָּה בְּהוּ"ד אֲתַקְשֵׁר בְּחֲסִיד. הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (תְּהִלִּים י"ז) נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל דִּיחֻדָּא כְּלִיל בְּרַכּוּ וּקְדוּשָׁה. דְּאִיָּהוּ קְדוּשָׁ. קְדוּשָׁ. קְדוּשָׁ. וּבְרַכָּה מְסֻטְרָא דִּימִנָּא הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (בְּמַדְבָּר ו') דְּבַר אֵל אַחֲרָן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּקְדוּשָׁה מְסֻטְרָא דְּלוּיִם עֲמוּדָא דְּאַמְצַעִיתָא קְשׁוּרָא דִּימִנָּא וְשִׁמְאָלָא וְאִיָּהוּ קְשׁוּרָא דְּתַפְלִין דְּרִישָׁא דְּאִיָּהוּ אִימָא עַלְאָה.

תַּפְלִין עַל רִישִׁיהָ, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מְאַרִי מְתַנִּיתִין. תַּפְלִין דְּמְאַרִי עַלְמָא, מָה פְּתִיב בְּהוּ. וְאִיָּהוּ קְשׁוּרָא דְּתַפְלִין דִּידָּ, דְּאִיָּהוּ שְׁכִינְתָּא תַתְּאָה. וְהָאִי אִיָּהוּ דְּאוּקְמוּהָ מְאַרִי מְתַנִּיתִין הִרְאָהוּ לְמִשָּׁה

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

קָשַׁר שֶׁל תְּפִלִּין שׁ דִּילָךְ מִשֶּׁה כְּלִיל תְּלַת אַנְפֵי אַבְהֵן לְעֵילָא דְתַקִּינוּ ג' צְלוּתִין דְּאִיהוּ סִימָנָם שְׁחֲרִית מִנְחָה עֲרִבִית. מִשׁוּם הָכִי דִּילָךְ צְלוּתָא דְשִׁבְתָּ דַּאֲתַמְרָ בֵּיה (בה) (בראשית א') וְרָדוּ בְדַגְתָּ הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְבַהֲמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וְאֲתַכְּלִיל מִרְכַּבְתָּא תַתָּאָה דַּאֲהַרְן דּוּד וּשְׁלֵמָה וְאָדָם קַדְמָאָה לְעֵילָא וּבַת זוגִיה לְתַתָּא אִם כָּל חַי דְּאִיהוּ צְדִיק חַיִּי עֲלָמִין.

וּבְגִין דָּא אַהֲרֹן אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ יְמִינָא אוּקְמוּהּ רַבְנָן בֵּיה, אַהֲרֹן שׁוֹשְׁבֵינָא דְמִטְרוֹנִיתָא הוּהּ. רַעֲיָא מְהִימְנָא, יַעֲקֹב אִיהוּ כְּלִיל תְּלַת אַבְהֵן דְּבֵיה רְכִיב אָדָם קַדְמָאָה וְלֹא לְמַגְנָא אוּקְמוּהּ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין שׁוֹפְרִיה דִּיעֲקֹב כְּשׁוֹפְרָא דְאָדָם קַדְמָאָה. אָמַר בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא רַעֲיָא מְהִימְנָא חוֹינָא דְכַפָּל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁמַךְ וְאָמַר מִשֶּׁה מִשֶּׁה לְאֲכַלְלָא לָךְ בְּמִרְכַּבְתָּא עֲלָאָה תַתָּאָה. וּבְמִרְכַּבְתָּא לְאֲכַלְלָא בְּךָ אָדָם קַדְמָאָה מִסְטְרָא דַּאֲבִרְהֵם וְלֹאֲכַלְלָא בְּךָ חוּהּ מִסְטְרָא דַּאֲהַרְן דּוּד וּשְׁלֵמָה.

לְמָה לֹא כַּפָּל שְׁמִיה דִּיעֲקֹב הָכִי אָמַר לִיה בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא בְּגִין דְקָרָא לִיה יַעֲקֹב וְקָרָא לִיה יִשְׂרָאֵל. יַעֲקֹב לִישְׁנָא דְעוֹקְבָא דְהֵינּוּ נוֹקְבָא, דַּאֲתַמְר עֲקֹבוּ שֶׁל אָדָם הִרְאִשׁוּן מִכַּהָה גִּלְגַּל חֲמָה. וְאֲקָרִי יִשְׂרָאֵל, דְתַמֵּן רֹאשׁ דְכוּרָא, רִישָׁא לְנוֹקְבָא, דְהֵינּוּ עֲקֹב. וְהֵאֵי אִיהוּ דַּאֲמַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְחוּיָא (בראשית ג') הוּא יִשׁוּפְךָ רֹאשׁ וְאֲתָה תִשׁוּפְנֵנוּ עֲקֹב. וְדָא גַרְם שְׁכִינְתָּא בְּגִלוּתָא דַּאֲתַמְרָ בֵּיה (משלי כ"ב) עֲקֹב עֲנוּה יִרְאֵת יִי.

חָדָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחָדוּ מֵאֲרִי מְתִיבְתָא וְאָמְרוּ קַמִּיהּ. פּוּמָא דְשְׁכִינְתָּא סִינִי, מָאן יְכִיל לְמִיקָם (קמיה) דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִנְתִּיהּ מְמַלְלֵן בֵּיה וְשִׁתִּין רַבְבֵּן דְמְתִיבְתָא תַתָּאָה מְמַלְלִין בֵּיה וְאוּף שִׁתִּין רַבּוּא דְמְתִיבְתָא עֲלָאָה הָכִי מְמַלְלִין בֵּיה. עַל פּוּמָךְ אַתְמַר וְהִנֵּה מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים וְגו'. דְבַר אַחַר וּיְחַלּוּם וְהִנֵּה סָלָם.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר סִינִי דָא סְלִיָּם וְאִיהוּ קָל וְרִזָּא דְמִלְהָ (ישעיה י"ט) הִנֵּה יִי רֹכֵב עַל עֲבֹב קָל. עֲבֹב דָּא יוֹדֵד הַיּוֹדֵד וְעוֹד יוֹדֵד. יוֹדֵד הַיּוֹדֵד וְאִיִּן. יוֹדֵד הַיּוֹדֵד וְאִיִּן הַיּוֹדֵד, דָּא קָל. אַתּוּן קַדְמָאן סְלִקִין לְעֲבֹב אַתּוּן דְּאִינּוּן תּוֹלְדִין דִּילְהוֹן סְלִקִין קָל. עֲבֹב קָל מְאֵתָן וְתִרִין כְּחִשְׁבֵּן בִּרְ. אַנְתָּ הוּא בְרַ, רַעֲיָא מְהִימְנָא עֲלָךְ אַתְמַר (תהלים ב') נִשְׁקוּ בְרַ, אַנְתָּ הוּא רַבֵּן דִּישְׂרָאֵל רַב לְתַתָּא רַבֵּן דְּמִלְאכֵי הַשֶּׁרֶת בִּיר לְעֵילָא בְרָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִנְתִּיהּ (חס"ד ג"ם לַאשְׁלֵמָא רַמ"ה) עֲלִיָּהוּ אַתְמַר לְגַבֵּי מְשִׁיחַ בֵּן יוֹסֵף (שמואל ב' י"ב) גַּם יְהוָה הָעֵבִיר חֲטָאתְךָ לֹא תָמוּת. בְּהֵאֵי גַּם אַתְכֶפֶר דּוּד וְהֵאֵי אִיהוּ שִׁיעוּרָא דְחֻלְהָ מִ"ג בִּיצִים וְתוֹסַפְתָּ חוּמֵשׁ בִּיצָה רְמִיז (ויקרא ה') וְחִמִּישִׁיתוּ יוֹסֵף עֲלִיו.

זַכָּאָה צְלוּתָא דְנִפְיָק מְפּוּמָךְ כְּגוּוֹנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְנַחֲתָ עַל טוּרָא דְסִינִי וְאַתְמַר בֵּיה (דברים כ"ט) פִּי אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנֹו פִּה עֲמַנּוּ עוֹמֵד הַיּוֹם וְאֶת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פִּה עֲמַנּוּ הַיּוֹם, הָכִי כִּד אֶת מְשַׁתְּדֵל בְּאוּרִיָּתָא וּבְצְלוּתָא, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כְּנִישׁ עֲלָאִין וְתַתָּאִין. וְכָל אֲלִין נִשְׁמַתִין דְּהוּוּ וְדַעַתְדִין לְמַהוּי, וְכָל מְשִׁרְיִין דְּמִלְאכֵינּוּ. וְנַחֲתָ בְּצוּלְמָא דִּילָךְ, לְקַבְּלָא צְלוּתָא דִּילָךְ, אוּרִיָּתָא דִּילָךְ. בְּגִין דְּמַחְשְׁבְתָא דִּילָךְ לִיחְדָּא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׁכִנְתִּיהּ בְּכָל מְשִׁרְיִין דִּילִיהָ לְעֵילָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ותתא באורייתך ובצלותך קודשא בריך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. וכגוונא דאיהו אמר אנכי, ואינהו אמרי (שמות כ"ד) נעשה ונשמע.

הכי קודשא בריך הוא עביד לכלהו משיריין ואינהו שתקין ושמעין למולך בגין דרעותך בהון ליחדא קודשא בריך הוא ושכנתיה בכל משיריין דיליה וכל מה דקודשא בריך הוא אבטח ואודי למעבד לך חכמה מכמה טבין דלית לון סוף פלהו אמרין נעשה ונשמע.

ובגין דא אמרו (תהלים ק"ג) ברכו יי מלאכיו גבורי כח וגו' ואתתקף בך דהא קודשא בריך הוא ושכנתיה וכל משיריין דיליה ודשכנתיה אסתכמו למעבד כל רעותך, ויתיר מדאי הוא פתיב על ידך ולא נפל מלה זעירא מפתית ידך דלא אתקיים. זכאה בר נש דמריה חשיב ליה כגופיה ועביד ליה יקרא כדיוקניה למהוי שקיל מלולין דפומוי באורייתא בצלותא בלימוד בטורא דסיני. ולית חד דפתח פומיה לקטרגא, אלא עלאין ותתאין באסכמותא חדא ברעותא חדא. ע"כ: (עד כאן רעיא מהימנא מההשמטות)

(בראשית כח) והנה ה' נצב עליו דמהימנותא פחד. נ ומלך אין באדום, נצב מל קיימין פלהו פחד על ההוא קשרא. בגין דאתיהיב הוהו הוא דכתיב (ויקרא פ"ד ע"א) (בר אביך ואלהי יצחק הארץ ו בימינא

דבר אחר והנה ה' נצב למהוי כלא רתיכא ויעקב בגוייהו, וכנסת ישר הוא דכתיב אני ה' אלהי וגו'. הכא חמא יעקב קשורא צב עליו, וכתיב (מלכים א כב) ה'. (נצב עליו) חמא, דכל דרגין סלם, לאתקשרא כלא בחד א סלם בין תרין סטריין, הדא אשית כח) אני ה' אלהי אברהם גו', אלין אנון תרין סטריין, ושמאלא. עליו (ויאמר), עליה דיעקב, קדישא, מינא ושמאלא, אל לאתקשרא בינייהו, הדא אברהם אביך ואלהי יצחק. מנלן דיעקב באמצעיתא, משמע דכתיב, אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק (הארץ), ולא פתיב אלהי יצחק אביך. דכיון דאתקשר ביה באברהם, אשתכח דאיהו באמצעיתא. ולבתר הארץ אשר אתה שוכב עליה, הא כלא רתיכא חדא קדישא. והכא חמא דיהוי שלימו דאבהן.

תא חזי, אלהי אברהם אביך, דכיון דאמר אברהם אביך, ודאי איהו באמצעיתא, ואלהי יצחק, הכא אתרמיז דקשיר לתרין סטריין ואחיד לון. קשיר לסטרא חד, דכתיב אברהם אביך. וקשיר לסטרא אחרא, דכתיב ואלהי יצחק, תוספת וא"ו לגבי יצחק, לאחזאה דיעקב אחיד לתרין סטריין.

ועד דיעקב לא אתנסיב, לא אתמר באתגליא יתיר, ואתמר באתגליא, למאן דידע אורחוי דאורייתא. לבתר דאתנסיב ואוליד, אתמר ליה באתגליא, הדא הוא דכתיב, (בראשית לג) ויצב שם מזבח (בראשית יט) ויקרא לו אל אלהי ישראל. מהכא אוליפנא, מאן דלא אשתלים לתתא, לא אשתלים לעילא. שאני יעקב, דאשתלים לעילא ותתא, אבל לא באתגליא.

וְאִי תִימָא דְאַשְׁתְּלִים בְּהֵיא שְׁעָתָא, לָא. אֲלֵא חָמָא דִּישְׁתְּלִים לְבַתֵּר זְמַנָּא. וְאִי תִימָא הָא כְּתִיב, (בראשית כח) וְהִנֵּה אָנֹכִי עֹמֵד וּשְׁמַרְתִּיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תֵּלֶךְ. אֲלֵא, אֲשַׁחֲזוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְנִטְיָרוּ דִּילְיָה, לָא אֲשַׁתְּבִיק מִנְיָה דִיעֶקֶב לְעֵלְמִין, בְּכָל מָה דְאַצְטְרִיךְ לִיה בְּהַאי עֲלָמָא, אֲבָל בְּעֵלְמָא עֲלָאָה עַד דְאַשְׁתְּלִים. (שם) וַיִּקְרָא יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אֲכֵן יֵשׁ ה' בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאָנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי. וְכִי תוֹוֶהָא הוּא דְלֵא יָדַע. אֲלֵא מֵאִי וְאָנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שמואל א יג) וּפְנֵי ה' לֹא חִלִּיתִי. אָמַר, וְכִי כָּל הָאִי אֲתַגְּלִי לִי וְלֹא אֶסְתַּכְּלְנָא לְמַנְדַּע אָנֹכִי, וְלִמְיַעַל תַּחֲוֹת גְּדַפִּי דְשְׁכִינְתָא לְמַהוּי שְׁלִים.

דף קז ע"ב

תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (בראשית כח) וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לְמָה זֶה אָנֹכִי, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא חֲמַמַת רַבְּקָה נְהוּרָא דְשְׁכִינְתָא, (דף קז ע"ב) דְהוּיָא שְׁכִינְתָא בְּמִשְׁכְּנָהָא וְצִלְיַת תַּמְזָן. כִּיּוֹן דְחֲמַמַת עָאקוּ דִילָה בְּמַעְהָא, מָה כְּתִיב וְתֵלֶךְ לְדַרְשׁ אֶת ה', נְפַקַת מִדְרָגָא דָּא לְדְרָגָא אַחְרָא דְאִיהוּ הוּי"ת. בְּגִינֵי כֵךְ אָמַר יַעֲקֹב, וְכִי כָּל כֶּף חֲמִינָא, וְאָנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי, בְּגִין דְהוּהוּ בְּלַחוּדוּי וְלֹא עָאֵל תַּחֲוֹת גְּדַפִּי דְשְׁכִינְתָא.

מִיַּד (בראשית כח) וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מַה נִּזְרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה. מְלָה דָּא לְתַרְיִן סְטְרִין אִיהוּ. מָה נִזְרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה, חַד עַל הַהוּא מָקוֹם דְקָאמַר בְּקַדְמִיתָא. וְחַד עַל אֶת קִימָא קַדִּישָׁא דְלֵא בְּעִיא לְאַתְבְּטָלָא.

וְאִף עַל גַּב דְאִינְהוּ תְרֵי סְטְרִי, חַד הוּא. אָמַר (בראשית כח) אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים, אֵין זֶה, לְמַהוּי בְטִיל. אֵין זֶה, לְאַשְׁתַּכְחָא בְּלַחוּדוּי, קִימָא דִילְיָה לָאוּ אִיהוּ אֲלֵא בֵּית אֱלֹהִים, לְאַשְׁתַּמְשָׂא בֵּיה וְלְמַעַבַּד בֵּיה פִּירִין, וְלֵאֲרָקָא בֵּיה בְּרַכָּאן מְכָל שְׁיִיפֵי גּוּפָא. דְהַאי הוּא תְרַעָא דְכָל גּוּפָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית כח) וְזֶה שְׁעַר הַשָּׁמַיִם, דָּא תְרַעָא דְגּוּפָא וְדַאי, תְרַעָא אִיהוּ לְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְתַתָּא, אַחִיד לְעִילָא וְאַחִיד לְתַתָּא. אַחִיד לְעִילָא, דְכְּתִיב וְזֶה שְׁעַר הַשָּׁמַיִם. (אחיד) לְתַתָּא, דְכְּתִיב אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים. וְעַל דָּא וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מַה נִּזְרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה, וּבְנֵי נֶשֶׁא לָא מִשְׁגַּחַן בִּיקְרָא דְבֵיה לְמַהוּי בֵּיה שְׁלִים, לְעִילָא וְתַתָּא. אֲתָא אַבּוּי וּנְשָׁקִיה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כַּד מַלְיִן אֵינּוֹן שְׁמַעְנָא מְפּוּמִיָּה בְכִינָא, וְאַמִּינָא בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְלֵא בְטִיל מַעְלָמָא חֲכַמְתָּא עֲלָאָה. אֲזִלְיָנָא עֲמַהוֹן עַד תְּלַת פְּרָסִי, עַד דְעָאֲלָנָא עֲמַהוֹן לְמַתָּא. לָא סְפִיקוּ לְמִיעַל, עַד דְשַׁדְּךָ הַהוּא בַר נֶשׁ לְבִרְיָה, וְאַמְרֵי לִיָּה, מַלְיָךְ לָא יְהוֹן לְבַטְלָה.

אַמִּינָא, הָא דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְמַלְיִן אֲלִין כְּלָהוּ בְרִזָּא דְחֲכַמְתָּא נִינְהוּ, וְלֹאֲחֻזָּא מַלְיִן אַחְרַנִּין. כַּד סְדַרְנָא מַלְיִן קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לִי, לָא תִימָא דְמַלְיִן אֲלִין דִּינּוּקָא נִינְהוּ, אֲלֵא מַלְיִן דְרִזִּין עֲלָאִין נִינְהוּ, וְכֹלָא בְרִזָּא דְחֲכַמְתָּא רְשִׁימִין. (בראשית

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כח) וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי וגו', אמר רבי יהודה פיון דכל האי אבטח ליה קודשא בריך הוא, אמאי לא האמין, דאמר (בראשית כח) אם יהיה אלהים עמדי וגו'. אלא, אמר יעקב, חלמא חלמנא, וחלמין מנייהו קשוט ומנייהו לא קשוט, ואם יתקיים הא ידענא דחלמא קשוט הוא, ועל דא אמר אם יהיה אלהים וגו', כמה דחלמנא, והיה יי לי לאלהים, אנא אהא משיך ברכאן ממבוועא דנחלא דכלא, לאתר דא דאקרי אלהים.

תא חזי ישראל דאיהו באמצעיתא, פלא נטיל הוא בקדמיתא ממקורא דכלא, ולבתר דימטי ליה, מגיה, נגיד ואמשיך להאי אתר, משמע דכתיב, והיה יי לי בקדמיתא, ולבתר פלא לאלהים. כמה דאלהים, יהא נטיר ועביד לי, כל אלן טבאן, אוף אנא אהא משיך ליה מאתר דילי כל אינון ברכאן, ויתחבר קשרא דכלא ביה. אימתי, (בראשית כח) ושבת בשלום אל בית אבי, כד אהא יתיב בדרגא דילי, ואהא יתיב בדרגא דשלום לתקנא בית אבי, ושבת בשלום דייקא, כדין והיה יי לי לאלהים.

דבר אחר ושבת בשלום אל בית אבי, דתמן הוא ארעא קדישא, תמן אשתלים. והיה יי לי לאלהים. באתר דא, אסלק (אסתלק) מדרגא דא לדרגא אחרא דקדא יאות, ותמן אפלא פולחניה.

דף קנא ע"א

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים סה) דברי עונות גברו מני פשעינו אתה תכפרם. הא קרא קשיא, דלאו סופיה רישיה, ולא רישיה סופיה. אלא דוד בעא על גרמיה, ולבתר בעיא על פלא. דברי עונות גברו מני. אמר דוד, אנא ידענא בגרמי דחבנא, אבל כמה חייבין אינון בעלמא, דאתגברו חובייהו עלייהו יתיר מני. הואיל וכן, לי (דף קנא ע"א) ולהון, פשעינו אתה תכפרם.

תא חזי, בשעתא דחייבין סגיאין בעלמא, אינון סלקין, עד ההוא אתר דספרי דחייביא אתפתחו, כמה דאת אמר, (דניאל ז) דינא יתיב וספרין פתיחו, וההוא ספר (דינא עלה קיימא), (נ"א לעילא מרישיה דדוד איהו) בגיני כה, דברי עונות גברו מני, ועל דא פשעינו אתה תכפרם.

יעקב, בגוונא דא בגין כה לא הימין, אי תימא דלא הימין בקודשא בריך הוא, לא. אלא, דלא הימין ביה בגרמיה, דילמא יחוב, ויהוא חובא, ימנע ליה, דלא יתוב בשלום ויסתלק נטירו מגיה, ובגין כה, לא הימין בגרמיה. והיה יי לי לאלהים, אפילו רחמי, כד איתוב בשלום, אשוי לקבלי לדינא, בגין (ס"א דהא) דאנא פלא קמיה תדיר.

אמר רבי אחא, אמר יעקב, השתא לא אצטריכנא לדינא, כד איתוב לבית אבא, אתפלילנא בדינא ואתקשר ביה. אמר רבי יוסי, לאו הכי, אלא אמר, השתא אם יהיה אלהים עמדי, דינא אצטריכנא לנטרא לי, עד דאיתוב בשלם לבית אבא, אבל כיון דאיתוב בשלם, אתפלילנא רחמי בדינא, ואתקשר בקשורא מהימנא, לאכללא פלא פחד. (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתני מצבה יהיה בית אלהים. דהא פדין יהא פלא קשורא חדא, והאי אבן אתברכא מימינא ומשמאלא, אתברכא מעילא ומתתא, בגין (דא) דאתן מעשרא מכלא.

אמר רבי אבא, הא כתיב, (בראשית כח) ויקח מאבני המקום. ואי תימא דאבנא דא, עלאה (על) כמה (קמ"ז ע"ב) אבנין לאתר מותביה, למשרי עלייהו, (נ"א האי דכתיב) והא כתיב והאבן הזאת אשר שמתני מצבה, (נ"א עליונה מבעי ליה). בגין (נ"א כיון) דאמר (בראשית כח) אין זה פי אם בית אלהים, הכא ארים לה קמא עלאה, בגין דתלא כל שבחא דזה בה, דאין זה לקיימא (לתתא) פי אם בית אלהים. ושפיר. ועל דא אשר שמתני מצבה כתיב.

יהיה בית אלהים לעלמין, בית אלהים, בית יי מיבעי ליה, כמה דאת אמר, (עזרא א) לכוונן את בית יי. וכן (תהלים קכב) בית יי גלד. אלא, אתר דבי דינא איהו מתרין סטרין עלאין, מסטרא דיובלא, דאיהו אלהים חיים. ומסטרא דיצחק אלהים.

אמר רבי אלעזר, יובלא, אף על גב דדינין (נפקין) מתערין מינה, וכלהו רחמי (ודינין), כל חידו מינה נפקין, והוא חדוותא (ס"א והוא חירותא) דכלא. אלא בית אלהים, סטרא דדינא קשיא, אי לטב, בסטרא (דיובלא) דשמאלא, אתער ביה רחמותא, כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. אי לביש, בסטרא דשמאלא, אתער ביה דינא קשיא, כמה דאת אמר, (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה על כל יושבי הארץ, ודאי בית אלהים. רבי שמעון אמר, בית אלהים היינו דכתיב, (תהלים מח) קרית מלך רב. אית מלך סתם, ואית מלך רב, ודאי עלמא עלאה, מלך רב איהו, ודא הוא (שם) קרית מלך רב.

רבי חייא ורבי חזקיה, הוו יתבי תחות אילני דחקל אונן, אדמוך רבי חייא, חמא ליה לאליהו, אמר מקסטיטורא דמר, חקלא נהיר. אמר, השתא אתינא לאודעא, דירושלם קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קרתין דחכימיא. בגין דירושלם דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתחרב, והא אתיהיב רשו לסמאל עלאה, ועל תקיפי עלמא, ואתינא לאודעא לחכימיא דילמא יורכון שני דירושלם, דהא כל זמנא דאורייתא אשתכח בה, היא קיימא. בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עלאה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא.

דף קנא ע”ב

ועל דא, כל זמנא דחכימיא יחדון בה באורייתא, לא יכיל סמאל בהו, דהא כתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והידיים ידי עשו, דא הוא אורייתא עלאה, דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק. (ל”ג ע”א) ואתער (דף קנא ע”ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימיא.

אמר רבי ייסא, כלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב, (תהלים קכז) אם ה’ לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אלין אנון דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קיימא עלייהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתיב אם ה’ לא ישמר עיר וגו’. (בראשית כט) וירא והנה באר בשדה וגו’. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ג) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו. האי קרא אתערו ביה חבריא. אבל מזמור לדוד, אמאי קאמר שירה, אי בגין דבריה איהו דקם עליה, קינה יתיר מבעי ליה, דהא אבאיש עלוי דבר נש ועיר מקריבוי, מדאחרא סגי. אלא, מזמור לדוד, אמר שירה, והכי בעי דוד, דחשיב דקודשא בריך הוא סליק ליה חובוי לההוא עלמא. פיון דחמא, דהכא בהאי עלמא בעי למגביה מניה, חדי.

תוספתא (בראשית כ”ט) וירא והנה באר בשדה. רבי אלעזר אמר, כתיב (ישעיה נא) שמעו אלי רודפי צדק, אינון דתבעי רזא דמהימנותא, אינון דאתדבקו בקשורא דמהימנותא, אינון דידיעין ארחוי דמלכא עלאה.

כד סליקו תרין, ונפקו לקדמות חד, מקבלין ליה בין תרין דרועין. תרי נחתי לתתא, תרין אינון, חד בינייהו. תרין אלין מותבא דגביאי, אתר דינקי ביה, חד בינייהו, דאיהו אתחבר בכלא, הוא נטיל כלא. ההוא בירא קדישא קאים תחותיהו, חקלא דתפוחין קדישין איהו. מהאי בירא מתשקין עדריא, כל אינון רתיכין, כל אינון מארי גדפין. ג’ קיימין רביעין (קיימין) על האי בירא, האי בירא מנייהו אתמלי, הדא הוא דכתיב, (בראשית כט) כי מן הבאר תהיא ישקו העדרים וגו’. דא אדנ”י אתקרי, על דא כתיב, (דברים ג) אדני אלהים אתה החילוף, וכתיב, (דניאל ז) והאר פניך על מקדשך השמים למען אדני. אדון כל הארץ, הדא הוא דכתיב, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. (ע”כ תוספתא)

תו, דחמא דעלאי מניה הוו בעלמא, דקא ברחו, וכלהו בלחודייהו. יעקב ערק, דכתיב, (הושע יב) ויברח יעקב שדה ארם, וערק בלחודוי. משה ערק, דכתיב, (שמות ב) ויברח משה מפני פרעה, וערק בלחודוי. ודוד ברח, כל אינון שולטני ארעא, וכל אינון גיברי ארעא, ורישיהון דישראל, בלהו ערקין עמיה וסחרין ליה, מימיניה ומשמאליה, לנטרא ליה מפל סטרין, פיון דחמא שבחא דא, אמר שירתא.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּלֵהוּ אֶעְרְעוּ בְּהַאי בָּאָר. וְדוּד אֲמַאי לָא אֶעְרַע בֵּיה. אֱלָא, דְּוּד מְאָרִי דְּבַבּוּ, הָוּה לְקַבְּלִיה, (דְּבִירָא) בְּהַוּוּא זְמַנָּא, וּבְגִין כֶּךָ, לָא אֶעְרַע בֵּיה. לְיַעֲקֹב וּמִשָּׁה, בְּחֻדּוּה קַבִּיל לֹון הַאי בָּאָר, וּבַעַא לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדְיָיְהוּ, וְעַל דָּא פִּיּוֹן דְּחַמָּא לֹון הַאי בָּאָר סְלִיקוּ מִיָּא לְגַבְיָיְהוּ, כְּאַתְתָּא דְּחֻדַּיָּא עִם בַּעְלָהּ.

וְאִי תִימָא הָא אֵלִיָּהוּ בְּרַח וְלָא אֶעְרַע בֵּיה, אֲמַאי. אֱלָא, אֵלִיָּהוּ לְתַתָּא מִן בָּאָר הוּא, וְלָא לְעִילָא, כְּמָה דְּהוּוּ מִשָּׁה וְיַעֲקֹב, וּבְגִין כֶּךָ (מ"ז ע"ב), מְלֶאךְ אִיָּהוּ, וְעַבִּיד שְׁלִיחוּתָא, וּבְגִין דְּיַעֲקֹב וּמִשָּׁה, לְעִילָא אֵינּוֹן מִן הַבָּאָר, בָּאָר חֲדֵי לְגַבְיָיְהוּ, וְסְלִיק לְקַבְּלָא לֹון, כְּאַתְתָּא דְּחֻדַּת לְגַבִּי בַּעְלָהּ, וּמְקַבְּלָא לִיה.

דָּה קִנְב ע"א

וְיָרָא וְהִנֵּה בָּאָר בְּשׂוּדָה, רְזָא אִיָּהוּ, דְּחַמָּא הַאי בָּאָר לְעִילָא, דָּא פְּגוּוּנָא דָּא, כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית כט) שְׁלֹשָׁה עֶדְרֵי צֹאן רֹוּבְצִים עָלֶיהָ, אִי אֵינּוֹן (דָּה קִנְב ע"א) שְׁלֹשָׁה, אֲמַאי כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית כט) וְנֶאֱסַפּוּ שָׁמָּה כָּל הָעֶדְרִים. אֱלָא, אֵינּוֹן שְׁלֹשָׁה, דְּרוּם, מְזֻרְחָ, צְפוֹן. דְּרוּם מְהַאי סְטָרָא, וְצְפוֹן מְהַאי סְטָרָא, וּמְזֻרְחָ בִּינְיָיְהוּ, וְאֵלִין קְיָיְמִין עַל הַאי בָּאָר וְאַחֲרֵין לִיה, וּמְלִיין לִיה. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין, (בְּרַאשִׁית כט) כִּי מִן הַבָּאָר הֵהִיא יִשְׁקוּ הָעֶדְרִים. הֵינּוּ דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים קד) יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוֹ שְׂדֵי.

סְתָרֵי תוֹרָה שָׁמָּה כָּל וְנֶאֱסַפּוּ הָעֶדְרִים, וְנֶאֱסַפּוּ שָׁמָּה הָעֶדְרִים, לָא כְּתִיב, אֱלָא כָּל הָעֶדְרִים, מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין לְעִילָא, וּמְשַׁרְיִין קְדִישִׁין לְתַתָּא, אֵלִין בְּשִׁרְיִין וְתוֹשְׁבָחוֹן לְעִילָא, וְאֵלִין בְּצִלוֹתֵין וּבַעֲוִתֵין לְתַתָּא, אֵלִין וְאֵלִין מִיָּד (בְּרַאשִׁית כט) וְגִלְלוּ אֶת הָאֵבֶן מֵעַל פִּי הַבָּאָר, מְגַנְדְּרִין לָהּ, וּמַעֲבְרִין לָהּ מִן קוּדְשָׁא וְאַסְתְּלִיק מִן דִּינָא. מִיָּד וְהִשְׁקוּ אֶת הַצֹּאן, נְטִלוּ מִלֶּאכִי עֲלָי לְעִילָא, וְנְטִלֵי יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא.

לְבַתֵּר וְהִשִּׁיבוּ אֶת הָאֵבֶן, עַל מִימְרָא, דְּהַאי בָּאָר, לְאַתְעַטְרָא (ס"א לַאֲתַעַתְדָא) קַמִּיָּה, וְלִמְתַּבַּע דִּינָא דְּעִלְמָא, לְאַתְנַהֲגָא עִלְמָא בְּדִינָא, וְהַכִּי אֲצַטְרִיף דְּהָא לָא יְכִיל עִלְמָא לְמִיקָם אֱלָא עַל דִּינָא, לְמַהוּ כְּלָא בְּקִשׁוּט וּזְכוּ.

פִּיּוֹן דְּאַשְׁתְּלִים יַעֲקֹב, לָא אֲצַטְרִיף לְהַאי אֵבֶן סִיּוּעָא אַחְרָא, מַה כְּתִיב (בְּרַאשִׁית כט) וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיִּגַּל אֶת הָאֵבֶן. וַיִּגַּל וַיִּגְלָלוּ, וְלָא כְּתִיב וַיִּסַּר וְהִסִּירוּ. אֵלָא וַיִּגְלָלוּ, הֵינּוּ עַרְבּוּבָא דְּשִׁטָּן, דְּמַעַרְבְּבִין לִיה, דְּלָא יְכִיל לְקַטְרָגָא. וַיַּעֲקֹב בְּלַחֲוִדִּיה, לָא אֲצַטְרִיף לְסִיּוּעָא אַחְרָא, אֵלָא אִיָּהוּ בְּלַחֲוִדִּיה, דְּהָא שְׁלִימוּ דְּאַבְהָתָא הָוּה יַעֲקֹב, דְּכִיּוֹן דִּיכִיל בֵּיה בַּעֲשׂוּ בְּהַאי עִלְמָא יְכִיל לְעִילָא. וּבְכִלָּא אֲצַטְרִיף עוּבְדָא.

תְּרִין עִלְמִין אַחְסִין יַעֲקֹב, חַד עִלְמָא דְּאַתְגְּלִיא, וְחַד עִלְמָא דְּאַתְכַּפְּסִיא פְּגוּוּנָא דְּלַהוֹן מְמִשׁ, מַחַד נְפִקוּ שִׁית שְׁבִטִין, וּמַחַד נְפִקוּ תְּרִין שְׁבִטִין. עִלְמָא דְּאַתְכַּפְּסִיא אֲפִיק שִׁית סְטָרִין, עִלְמָא דְּאַתְגְּלִיא

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה - [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

אַפִּיק תְּרִין, וְאַיִנוֹן תְּרִין כְּרוּבִין דְּתַחוּמָהּ, וְיַעֲקֹב בֵּין תְּרִין עֲלָמִין אֲשֶׁתַּפַּח, בְּדִיוֹקְנָא דְלֶהוֹן מִמֶּשׁ, וּבְגִין כֶּךָ כָּל מְלוֹי דְלֶאָה הָווּ בְּאַתְכַּסְיָא, וּדְרַחֲל בְּאַתְגַּלְיָא.

סדר הלימוד ליום יז חשוון [יום 47 בשנה]

וּנְאָסְפוּ שָׁמָּה כָּל הַעֲדָרִים, הַיְינוּ דְכַתִּיב, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם. (בראשית כט) וַיִּגְלְלוּ אֶת הָאֲבָן, מֵעֵבֶרֶיךָ מִיָּמֵי תְּקִיפוֹ דְדִינָא קְשִׁיא, הַהוּא דְגִלְדִּי וְקָרִישׁ, (ס”א מ”ן דיכרין) דְּכַדִּין אֶקְרִי אֲבָן, וְלֹא נִפְקִי מִיָּמֵי מִיָּא לְבַר. וְכַד אֵינוֹן נְחָלִין אַתְיִין, אַתְתַּקֵּף דְרוּם דְאִיהוּ יְמִינָא, וְלֹא יְכֻלָּא צְפוֹן לְמִקְרַשׁ מִיָּין, כְּהֵאֵי נִהְרָא, כַּד מִימוֹי סְגִיָּין, לֹא גִלְדִּין וְקָרִישִׁי מִיָּא, כְּנִהְרָא דְמִימוֹי זְעִירִין.

וְעַל דָּא, כַּד אֵינוֹן נְחָלִין אַתְיִין, אַתְתַּקֵּף (כ”ט ע”ב) דְרוּם דְאִיהוּ יְמִינָא, וּמִיָּין אַשְׁתְּרִיִין, וְנִגְדִין וְאַשְׁקִינִין עֲדָרִיָּיא, כְּמָה דְאִמְרִין דְכַתִּיב יִשְׁקוּ כָּל חַיֵּיתוֹ שְׂדֵי. (בראשית כט) וַהֲשִׁיבוּ אֶת הָאֲבָן עַל פִּי הַבְּאֵר, לְמִקְוָמָהּ, בְּגִין דְעֵלְמָא אֲצִטְרִיךְ דִּינָא דִּילָהּ, דְתִהוּי בְדִינָא לְאוֹכְחָא בֵּיה חַיִּיבָא.

דף קנב ע”ב

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב כַּד הוּוּ יְתִיב עַל בֵּירָא, וְחָמָא מִיָּא דְסִלְקִין לְגַבֵּיהּ, יָדַע דְתַמְן תּוֹדְמִין לֵיה אַתְתִּיה. וְכֵן בְּמִשָּׁה, כַּד יְתִיב עַל בֵּירָא, פִּיּוֹן דְחָמָא דְמִיָּא סִלְקִין לְגַבֵּיהּ, יָדַע דְאַתְתִּיה אֲזַדְמִנַת לֵיה תַמְן, וְהָכִי הוּוּ לֵיה לְיַעֲקֹב, דְתַמְן אֲזַדְמִנַת לֵיה אַתְתִּיה, כְּמָה דְכַתִּיב, (בראשית כט) עוֹדְנוּ מְדַבֵּר עִמָּם וְרַחֵל בָּאָה עִם הַצֹּאֵן, וַיְהִי כַאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת רַחֵל וְגו’. מִשָּׁה, דְכַתִּיב, (שמות ו) וַיִּבְאוּ הָרוּעִים וַיִּגְרְשׁוּם וְגו’, וְתַמְן אֲזַדְמִנַת לֵיה צְפוּרָה, (דף קנב ע”ב) בְּגִין דְהַהוּא בָּאָר גְּרָמָא לוֹן.

תָּא חֲזִי הָאֵי בָּאָר, שְׁבַע זְמַנִּין כְּתִיב בְּפִרְשָׁתָא דָּא, בְּגִין דְאִיהוּ רְמוֹז לְשִׁבְעָה. וְהָכִי אֶקְרִי בָּאָר שְׁבַע, (ובגין) בָּאָר דָּא, אֲדַכְּרַ שְׁבַע זְמַנִּין בְּפִרְשָׁתָא דָּא. דְכַתִּיב, (בראשית כט) וַיִּרְא וַהֲנֵה בָּאָר בְּשֹׁדֶת. כִּי מִן הַבְּאֵר הַהִיא. וְהָאֲבָן גְּדוּלָּה עַל פִּי הַבְּאֵר. וְנְאָסְפוּ שָׁמָּה כָּל הַעֲדָרִים וְגו’ מֵעַל פִּי הַבְּאֵר. וְהִשְׁקוּ אֶת הַצֹּאֵן וַהֲשִׁיבוּ אֶת הָאֲבָן עַל פִּי הַבְּאֵר. וַיִּגְלְלוּ אֶת הָאֲבָן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר. וַיִּגַּל אֶת הָאֲבָן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר. הָא שְׁבַעָה. וְבוֹדָאֵי דְהָכִי הוּוּ.

בְּמִשָּׁה לֹא כְּתִיב אֶלָּא זְמַנָּא חֲדָא, דְכַתִּיב, (שמות ב) וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ מִדְיָן וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר. בְּגִין דְמִשָּׁה, (כ”ד ע”א) אַתְפָּרֵשׁ מְכַל וְכַל מִבֵּיתָא דְלִתְתָּא, וַיַּעֲקֹב לֹא אַתְפָּרֵשׁ כְּלָל. בְּמִשָּׁה חַד, כְּמָה דְכַתִּיב, (שיר השירים ו) אַחַת הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי. אַחַת הִיא לְאַמָּה. וּבְגִין כֶּךָ מִשָּׁה מְאַרְיָה דְבֵיתָא הוּוּ, וְאַסְתַּלַּק לְעֵילָא, בְּמִשָּׁה כְּתִיב, (שמות ב) וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר, בְּיַעֲקֹב וַיִּרְא וַהֲנֵה בָּאָר בְּשֹׁדֶת, וְלֹא כְּתִיב וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר.

דְּבַר אַחַר (בראשית כח) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שְׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, רַבִּי אַבָּא פִתַּח וְאָמַר, (תהלים קו) אֲשֶׁרֵי שְׁמַרֵי מִשְׁפָּט (שם) עֲשֵׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת. אֲשֶׁרֵי שׁוֹמְרֵי מִשְׁפָּט,

זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא יתב לון אורייתא דקשוט לאשתדלא בה יממא ולילי. דהא כל מאן דאשתדל באורייתא, אית ליה חירו מכלא, חירו מן מותא דלא יכלא לשלטאה עליה, והא אוקמוה. בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא ואתאחיד בה, אתאחיד באילנא דחיי. ואי ארפי גרמיה מאילנא דחיי, הא אילנא דמותא שריא עלוי, ואתאחיד ביה. הדיא הוא דכתיב, (משלי כד) התרפית ביום צרה צר כחכה. התרפית, אי ארפי ידוי מאורייתא.

ביום צרה צר כחכה, מאי צר כחכה. צר כח פה, דהא איהי תדיר לימינא. ונטירו דילה תדיר על בר נש כד אזיל באורחוי דאורייתא, וכדין דחי ליה לרע לבר דלא יקרב לגביה דבר נש, ולא יכיל לקטרגא ליה. וכד בר נש אסטי מארחוי דאורייתא ואתרפי מנה, כדין צר כח פה, בגין דההוא רע, דאיהו שמאלא שליט עליה דבר נש, ודחי ליה להאי כח לבר, עד דדחיק ליה אתר בעקו.

דבר אחר צר כחכה, דכד בר נש אחיד בארחי דאורייתא, אתרחים לעילא ואתרחים לתתא, ורחימא דקודשא בריך הוא הוי, פמה דאת אמר, (שמואל ב יב) ויי אהבו, דהוה רחימוי דקודשא בריך הוא, ורחים ליה. וכד בר נש אסטי מארחי דאורייתא, כדין צר כח פה, צר דילה, ומארי דבבו איהו לגביה, ושליט עלוי ההוא דאקרי רע. עד דמקטרג ביה בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

תא חזי, האי רע דאיהו יצר הרע, שליט על עלמא בכמה סטריין. וכמה שלטנו אית ליה בעלמא, ואיהו חויא תקיפא דחב ביה אדם, וכשלין ביה בני עלמא, ומשכי ליה עליהו, עד דאפיק לון נשמתייהו.

ותא חזי, כד איהו שליט, שליט על גופא. (שלה לך קע"ב ע"ב) וכיון דעל גופא שליט, נשמתא נפקא מניה, בגין דגופא אסתאב, ונשמתא סלקא. ולא שליט עליה עד דנטיל רשו. וכמה אינון דאתיין מסטריה, ושליטין על עלמא. והא תנינן דכל עובדין דעלמא דאתעבידו, ושליטי בהו, ואית ליה ממנן ושמשין, פלהו שמשין בעובדין דעלמא.

ועל דא איהו קץ דשמאלא, והא (ס"ב ע"ב) אוקמוה, דאית קץ לימינא, ואית קץ לשמאלא, והאי קץ דשמאלא, איהו קץ כל בשר. קץ כל בשר אקרי, קץ כל רוחא לא אקרי, ורוא דמלה, דא איהו קץ (כל בשר) ודא איהו קץ, דא קץ על (ס"ב ע"ב) בשרא ודא על רוחא. בגין כה, דא פנימי ודא חיצון. דא ימינא, ודא שמאלא. דא קדישא, ודא מסאבא. והא אוקמוה.

דף קנג ע"א

ותא חזי, רוא עלאה קדישא דמהימנותא, רוא דעלמא דדכורא ועלמא דנוקבא, וכל קדושא דקדישין ביה, וכל רזי דמהימנותא מהכא נפקו. וכל חיינ וכל חירו וכל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

טבין וכל (דף קנג ע"א) נהורין מהכא אינון, וכל ברכאן וטלי נדבאן וכל רחימו דרחימותא כלא מסטרא דא, רוא דדרום.

מסטרא דצפון מתפשטי דרגין, עד דמטא לתתא קסטופא דדהבא, בסטרא מסאבא, לכלוכא דמסאב, ואחיד להאי לעילא ואחיד להאי לתתא, והכא מזדווגי דכר ונוקבא כחדא, ואינון רוכב נחש, רוא דדכר ונוקבא, ורוא דא עזאז"ל.

ומהכא מתפרשין דרגין, ונפקין כמה סטרין לעלמא, דמתפשטין מהכא, ושלטין על עלמא, וכלהו סטרי מסאבא, ורברבין ממנן גו עלמא. תא חזי, עשו כד נפק לעלמא, כוליה סומקא כורדא, בשערא כגוונא דשעיר, ומתמן אלופין ממנן תריסין (ס"א תריסר) דשלטין בעלמא, והא אוקמוה.

תא חזי, (תהלים קו) אשרי שמרי משפט, דנטרי מהימנותא דקודשא בריך הוא, בגין דקודשא בריך הוא, איהו משפט. ובעי ליה לבר נש לנטרא דלא יסטי לאורחא אחרא, אלא דיהא נטיר משפט, בגין דקודשא בריך הוא איהו משפט, דכל ארחוי משפט. (תהלים קו) עושה צדקה בכל עת, וכי בכל עת יכיל בר נש למעבד צדקה. אלא, מאן דישתדל באורחוי דאורייתא, ועביד צדקה עם אינון דאצטריכו לה, דכל מאן דעביד צדקה עם מסכנא, אסגי ההיא צדקה לעילא ותתא.

תא חזי, מאן דאשתדל בצדקה, ההיא צדקה דעביד, סליק לעילא, ומטא לעילא לההוא אתרא דיעקב, דאיהו רתיכא עלאה. ואמשיך ברכאן לההוא אתר, ממבועא דכל מבועין. ומתהיא צדקה, אמשיך וארבי ברכאן לכל אינון תתאי, ולכל רתיכין ולכל חילין, וכלהו אתברכאן ואתוספן נהורין, כדקא יאות. בגין דכלהו אקרו עת, ודא הוא דכתיב, עושה צדקה בכל עת.

תא חזי, בזמנא דהווי ישראל בארעא קדישא, אינון הוו משכי ברכאן מלעילא לתתא, וכד נפקו ישראל מארעא קדישא, עאלו תחות רשו אחרא, וברכאן אתמנעו מעלמא.

תא חזי, יעקב הוה תחות רשו קדישא, פיון דנפק מארעא, עאל ברשו אחרא, ועד לא עאל תחות רשו אחרא, אתגלי עליה קודשא בריך הוא בחלמא, וחמא כל מה דחמא, ואזלו עמיה מלאכין קדישין, עד דיתיב על בירא. וכיון דיתיב על בירא, סליקו מיא לגביה, וכן הוה משה, דמתמן אזדמנת ליה אתתיה. רוא דמלה, בירא לא סלקא, אלא כד חמא קשרא דיליה לאתחברא בהדיה.

ואמר רבי אבא, כל הני קראי קשיין אהדדי, בקדמיתא כתיב, (בראשית כח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, ולבן בחרן הוה יתיב, אמאי נטיל מתמן, דכתיב (בראשית כט) וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם. ומנלן דבחרן הוה דיוריה דלבן,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דְּכַתִּיב, (בראשית כט) וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אַחֵי מֵאִין אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ מִחָרֵן אֲנַחְנוּ. וַיֹּאמֶר הִידְעֶתֶם אֶת לְבֹן בֶּן נָחוֹר וַיֹּאמְרוּ יִדְעֻנוּ. מִשְׁמַע דְּדִיּוּרִיהָ דְּלְבֹן, בְּחָרֵן הָוּה. אֱלֹא, יַעֲקֹב אָמַר, אֲנִי בְּעֵינָא לְמִיעַל בְּשִׁכְיִנְתָּא, בְּגִין דְּבְעֵינָא לְאַזְדוּגָא. אָבִא פִּד אֲתַנְסִיב וְשִׁדְר לְעַבְדָּא, אֲשַׁכַּח עֵינָא דְמִיָּא, וְכִדִּין אֲזַדְמַנְת לִיה לְאַבָּא אֲתַתָּא. וְהָא בְּאַתְר דָּא, לֹא אֲשַׁכְחָנָא לֹא עֵינָא וְלֹא בִירָא וְלֹא מִיָּא, וּמִיד וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רַגְלֵיו וַיֵּלֶךְ אֶרְצָה בְּנֵי קָדָם, וְתַמָּן אֲזַדְמַנְת לִיה בִּירָא, פְּדָקָאֲמָרֵן, וְאַזְדְּמַנְת לִיה אֲתַתִּיהָ. רַבִּי אֲלֶעָזָר אָמַר, חָרֵן תַּמָּן הָוּה וְדָאֵי, וְהָאֵי בִירָא בְּחַקְלָא הָוּה. דָּאֵי לֹאֵו הָכֵי, אֲמַאי פְּתִיב, (בראשית כט) וַתֵּרֶץ וַתִּגַּד לְאָבִיהָ, אֱלֹא בְּגִין דְּהָוָה סַמִּיד לְמַתָּא. וַאֲמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר, יַעֲקֹב דְּאַזְדְּמַנְת לִיה עַל בִּירָא אֲתַתָּא, אֲמַאי לֹא אֲזַדְמַנְת לִיה לְאָה, דְּהָא קִיַּימָא לִיה לְיַעֲקֹב כָּל אֵינֹון שְׁבֻטִין. אֱלֹא לְאָה, לֹא בְעָא קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְזוּוגָא לִיה לְיַעֲקֹב בְּאַתְגְּלִיָּא, דְּכַתִּיב, (בראשית כט) וַיְהִי בְּבַקָּר וְהִנֵּה הִיא לְאָה, (מכילל) דְּהָא קוּדָם לְכֹן לֹא אֲתַגְּלִיָּא מְלָה.

דף קנג ע"ב

וְתוּ, בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא עֵינָא וְלָבִא דְיַעֲקֹב בְּשִׁפְירוּ דְרַחֵל, לְמַעַבְד דִּיּוּרִיהָ תַּמָּן, וּבְגִינָהּ (דף קנג ע"ב) אֲזַדְּוּגַת לִיה לְאָה, וְאוֹקִימַת כָּל אֵינֹון שְׁבֻטִין. בְּמָה יִדַּע יַעֲקֹב מֵאִין הִיא רַחֵל. אֱלֹא דְאֵינֹון רַעֲיִין אֲמָרוּ לִיה, דְּכַתִּיב, (בראשית כט) וְהִנֵּה רַחֵל בְּתוּ בְּאָה עִם הַצֹּאן.

תָּא חֲזִי מַה פְּתִיב, וַיֹּאמֶר (בראשית כט) אֶעֱבֹדָךְ שִׁבְעַ שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתַד הַקְּטָנָה, וְכִי מַה דְּעַתִּיהָ דְיַעֲקֹב דְּלֹא קָאֲמַר עֶשֶׂר יָרַחֵן אוּ שְׁתָּא חֲדָא, אֱלֹא שִׁבְעַ שָׁנִים אֲמַאי. אֱלֹא יַעֲקֹב בְּחַכְמַתָּא עֲבַד. בְּגִין דְּלֹא יִימְרוּן, דְּבְגִין תִּיאַוּבְתָּא דְשִׁפְירוּ דְרַחֵל עֲבַד, אֱלֹא בְּגִין חַכְמַתָּא, דְּסִיחְרָא בְּת שִׁבְעַ שָׁנִין הִיא. וְכִלְהוּ שִׁבְעַ שָׁנִין עֲלָאִין, שָׁרוּ עֲלִיהָ דְיַעֲקֹב עַד לֹא נִסִּיב לָהּ לְרַחֵל לְמִיתַב גְּבַהּ פְּדָקָא יְאוּת. דְּהָא יַעֲקֹב נִטַּל כְּלָהוּ בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר אֲתָא לְגַבְהָ, בְּגִין לְאַשְׁתַּפְּחָא אִיהוּ שְׁמִים, וְאִיהִי אֶרֶץ.

וְרָזָא דְמְלָה, וַיְהִי בְּעֵינֵיו פְּיָמִים אַחְדִּים, מֵאֵי פְּיָמִים אַחְדִּים, אֱלֹא, כְּלָהוּ שִׁבְעַ שָׁנִין שְׁקִיל לֹון בְּעֵינֵיו, כְּאֵינֹון עֲלָאִין. דְּאֵינֹון אַחְדִּין דְּלֹא מִתְפָּרְשָׁן, (צ"ה ע"ב) וְכִלְהוּ חַד, דְּמִתְקַשְׁרֵן דָּא בְּדָא. בְּאַהֲבָתוּ אוּתָהּ, לְאַשְׁתַּפְּחָא כְּגוּוּנָא עֲלָהּ.

תָּא חֲזִי, דְּאֲפִילוּ לְבֹן רִמּוּ לִיה בְּאֵינֹון שִׁבְעַ, וְלֹא יִדַּע מֵאֵי קָאֲמַר, דְּפִתַּח וַאֲמַר טוֹב, דְּכַתִּיב, (בראשית כט) טוֹב תִּתִּי וְגו'. אָמַר רַבִּי אָבִא, הָכֵי הוּא וְדָאֵי, פְּלַח שִׁבְעַ שָׁנִין, לְאַזְדוּגָא בְּשִׁמְטָה. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר, תָּא חֲזִי, בְּכָל אֲתֵר יוּבְלָא סְתִים דְּלֹא אֲתַגְּלִיָּא וְשִׁמְטָה אֲתַגְּלִיָּא.

תָּא חֲזוּ, בְּשַׁעְתָּא דִּיעֲקֵב פְּלַח שְׁבַע שָׁנִין קַדְמָאִין, נִפְקָא קָלָא וְאָמַר, יַעֲקֹב, (תהלים קו) מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם כְּתִיב, עוֹלָם סְתִים דְּלַעֲיָלָא יוֹבְלָא מִתְמֵן שִׁירוּתָא. דְּאֵלִין דְּאִינוּן סְתִימִין, דְּלָא אֲתַגְלִיָּא לֹון מִן יוֹבְלָא אִינוּן. בְּגִין כִּף אֲסְתִימוּ מִיַּעֲקֹב, דְּלָא יָדַע, דְּחֻשְׁב דְּהָא מִן שְׁמַטָּה אִינוּן. וּבְגִין דִּיעֲבִיד שִׁירוּתָא מְעוֹלָם דְּלַעֲיָלָא, אֲתַכְסִיין מְנִיָּה, בְּגִין דִּיּוֹבְלָא אִיהוּ סְתִים, וְלִבְתֵּר דְּעֲבֵרוּ שְׁנֵי יוֹבְלָא דְּאֲתַכְסִיָּא, עֲבַד שְׁנֵי שְׁמַטָּה דְּאֲתַגְלִיין, (פְּקוּדֵי רַנ"ו ע"ב) וְאֲתַעֲטֵר בְּתֵרִין עֲלָמִין וְאַחִיד לֹון.

תָּא חֲזוּ, לָאָה אֲוֹלִידַת שִׁית בְּנִין וּבִרְתָּא חֲדָא. וְהָכִי אֲתַחֲזוּ, דְּהָא שִׁית סְטֵרִין קְיִימִין עֲלָה וְאֵלִין שִׁית, וּבִרְתָּא חֲדָא, בְּרוּזָא עֲלָאָה נִפְקָא. רַחֲל אֲוֹלִידַת תְּרִין צְדִיקִים. וְהָכִי אֲתַחֲזוּ, הָא שְׁמַטָּה, דְּבִין תְּרֵי צְדִיקֵי יִתְבָּא לְעֲלָמִין, דְּכְתִיב, (תהלים לז) צְדִיקִים יִירְשׁוּ אֶרֶץ, צְדִיק לְעִילָא וְצְדִיק לְתַתָּא. צְדִיק לְעִילָא, מְנִיָּה נִגְדָן מִיין עֲלָאִין. צְדִיק לְתַתָּא, מְנִיָּה נִבְעָא נּוֹקְבָא מִיָּא לְגַבֵּי דְכּוֹרָא, בְּתִיאֻבְתָּא שְׁלִים. צְדִיק מְסֻטָּרָא דָּא, וְצְדִיק מְסֻטָּרָא דָּא, כְּמָא דְּדְכּוֹרָא לְעִילָא יִתִּיב בֵּין תְּרֵי נּוֹקְבֵי, הָכִי נְמִי נּוֹקְבָא לְתַתָּא יִתְבָּא בֵּין תְּרֵי צְדִיקֵי.

וְעַל דָּא, יוֹסֵף וּבְנֵימִין תְּרִין צְדִיקִין נִינְהוּ. יוֹסֵף זָכָה לְמַהוּי צְדִיק לְעִילָא, בְּגִין דְּנִטְרַת אֶת קְיִימָא. בְּנֵימִין אִיהוּ צְדִיק לְתַתָּא, לְאֲתַעֲטֵרָא שְׁמַטָּה בֵּין תְּרֵי צְדִיקֵי, יוֹסֵף הַצְדִיק, וּבְנֵימִין הַצְדִיק.

וְכִי בְּנֵימִין צְדִיק הוּוּ, אִין. דְּכָל יוֹמִי לָא חֲטָא בְּהָאִי אֶת קְיִימָא, וְאֵף עַל גַּב דְּלָא אֲזַדְמֵן לִיה עוֹבְדָא פְּיוֹסָף. אִי הָכִי, אֲמַאי אֲקָרִי צְדִיק. אֲלָא כָּל יוֹמִי דִּיעֲקֹב הוּוּ בְּאֲבֵלָא דִּיוֹסֵף, לָא שְׁמֵשׁ עֲרִסִיָּה. וְאִי תִימָא דְכַד אֲתַנְטִיל יוֹסֵף מִיַּעֲקֹב, רַבִּיא הוּוּ וְלָא נְסִיב. וְאֵת אֲמַרְתָּ דְּלָא שְׁמֵשׁ עֲרִסִיָּה, אֲלָא אֵף עַל גַּב דְּאֲזַדְוּוּג לְבַתֵּר לָא בְּעָא לְשְׁמֵשׁא עֲרִסִיָּה.

וְאִנּוּן הָכִי תַנּוּן, בְּשַׁעְתָּא דְּשְׂאִיל יוֹסֵף לְבְנֵימִין, אָמַר לִיה אֵית לָךְ אִינְתוּ. אָמַר לִיה, אִין. אָמַר לִיה אֵית לָךְ בְּנִין, אָמַר לִיה אִין. וְהִיךְ אֲקָרוּן, אָמַר לִיה עַל שׁוּם אַחֵי וְכוּ' (נ"א אֲמַר לִיה אֵית לָךְ בְּנִין, אֲמַר לִיה זְמִינִין לִי. וְאִיךְ יִתְקֵרוּן לָךְ, אֲמַר לִיה עַל שׁוּם אַחֵי וְכוּ') גְּרָא וְנַעֲמָן וְגו' דְּכְתִיב (בראשית מו) וּבְנֵי בְנֵימִין בְּלַע וּבְכַר וְגו', וְאֵת אֲמַרְתָּ דְּלָא שְׁמֵשׁ. (ס"א אֲלָא בְּהִיא שַׁעְתָּא).

דָּף קַנְד ע"א

אָמַר לִיה אִין, דְּהָא בְּהִיא שַׁעְתָּא לָא הוּוּ לִיה. (ס"א לְבַתֵּר דִּיצָא מִבֵּית הַאֲסוּרִין הוּוּ לִיה) וְאִי תִימָא וּבְנֵי בְנֵימִין בְּלַע וּבְכַר. כַּד עָאֵלוּ לְמַצְרַיִם, הָכִי הוּוּ וְדָא, דְּכָל זְמַנָּא דְּאֲתַאבֵּל יַעֲקֹב עַל יוֹסֵף לָא שְׁמֵשׁ עֲרִסִיָּה וְאֲוֹלִידַת בְּנִין. וְאָמַר בְּנֵימִין, הָא יוֹסֵף אַחֵי, אֶת קְיִימָא דְּאָבָא הוּוּ. דְּהָא בְּרִית סִיּוּמָא דְּגוּפָא אִיהוּ, כִּיּוֹן דְּאִיהוּ אֲתַאבִּיד, אָנָּא אָהָא נְטִיר (דָּף קַנְד ע"א) אֲתַרִּיָּה דְּאַחֵי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ואי תימא, הא בהוא זמנא דאתאביד, לא הוה צדיק. דצדיק לא הוה עד דאערע עובדא ביה. אלא, פלהו הוו ידעי מייעקב. דיעקב הוה ידע דאתר דא ירית יוסף, ובגיני כף אוריך בלבן כל כף עד דיסתיים גופא, ומאן הוא סוימא דגופא, ברית. ועל דא כתיב, (בראשית ל) ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', דהא ודאי השתא אשתלים גופא, פיון דגופא אשתלים, בעינא למיזל. ובגיני כף בנימן ידע ונטר אורחיה דאחוי.

פיון דאתא ליוסף, ואשתכח. בנימן הדר לביתיה, ושמש ערסיה (אזלי ועאלו) ואוליד בנין. ועל דא קודשא בריך הוא עביד ליה צדיק לתתא, ויוסף צדיק לעילא. ובגיני כף, רחל תרין בנין אולידת, ולאח שית בנין וברתא.

ועל דא, אינון שבע שנין קדמאי אתכפייין, דלא ידע בהו יעקב בגין דהוו דיובלא, ואינון דשמטה אתגליין, ובשמטה דאתגליא פלח ליובלא דאתכפיא, דכתיב (בראשית כט) ויעבד יעקב ברחל שבע שנים. שבע שנים סתם. ברחל פלח שבע שנין עלאין, ואתאחיד בהו בתרי עלמין. מפאן אוליפנא, מגו דאתגליא, אתי בר נש לסתימאה.

ואי תימא, אי הכי דשנין קדמאי מיובלא אינון, הא ביובלא כתיב (ויקרא כה) שבע שנים, שבע פעמים. שבע שנים שכיחי, שבע פעמים (לא שכיחי) אן אינון. אלא, אינון שבעה יומין דנטר בהלולא דלאח אשלימו חושבנא, דהא כל יומא (ס"א פעם אחת ושבע אחת) (שבע) אחת אקרי, דכתיב, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך על משפטי צדקה. וכל שבעה אשתלים בשבעה יומין, ז' בכל יומא, דאקרי פעם אחת.

וברחל לא הוה כן, דלא נטר ז' יומין, אלא שבע שנין דפלח לבתר. ואי תימא, אי הכי, שנין דשמטה הוה ליה למפלח קודם, ולבתר לאזדווגא בשמטה. אלא פיון דקביל עליה למפלח, כאילו פלח לון. אתא רבי אבא ונשקיה. אמר בריך רחמנא דזכינא להאי קרא, על ההוא אתר כתיב (ישעיה מב) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.

תו אמר רבי אלעזר, הא דאתמר לאח אולידת שית בנין וברתא חדא, הכי הוא ודאי, רחל תרי בנין ודאי, בני שפחות ארבעה, תקוונא דלהון הין קיימי. אלא אינון ארבע (קנ"ח ע"א) קשרים דאקרון אחורים, דכתיב (מלכים א ז) וכל אחוריהם ביתה.

דהא בדרועא ימינא תלת (רמ"א ע"א) קשרין. אבל קשרא חד באמצעיתא דאיהו רב ואיהו אחור, דאשתאר לבר. וכן חד בדרועא שמאלא, וכן חד בירכא ימינא, וכן חד בירכא שמאלא. וכד אתתקן כלא, אשתפחו פלהו ביתה, לקיימא קרא דכתיב וכל אחוריהם ביתה.

כָּל שָׂאָר קְשׁוּרִין, כְּלָהוּ אֶתְחַזֵּיין בְּמִישׁוֹר וְאַלֵּין נִפְקִין, לְבַר מְדֻרְעִין וְלְבַר מִירְכִין, לְאֶתְחַזֵּאָה בְּבִנֵי הַשְּׁפָחוֹת, דְּאָף עַל גַּב דְּאִינוֹן בְּמַנְיִנָא, לֹא חֲשִׁיבֵי כְּבִנֵי רַחֵל וְלֹאָה. וּבְגִינֵי כֶּךָ נִפְקִי לְבַר.

דְּבַר אַחַר אֵלִין אִינוֹן אַרְבַּע, דְּכָל שָׂאָר קְשׁוּרִין נְטִלֵי בְּגִינֵייהוּ, וְאַלֵּין נְטִלֵי לֹון. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הֲכִי הוּא וְדַאי, (נ״א אָמַר רַבִּי אַבָּא דַּא לֹאוּ דַּא) וְעַל דַּא כְּלָא מִתְתַּקֵּן כְּחֻדָּא. (בראשית כט) וַיֵּרָא ה' כִּי שְׁנוּאָה לֹאָה וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח, מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה הִלְלוּהָ. מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת, דַּא רַחֵל דַּאִיָּה עֵקֶרֶא דְּבֵיתָא. אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה, דַּא לֹאָה.

דְּבַר אַחַר, מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת דַּא שְׂמַחָה, דַּאִיָּה עֵקֶרֶא, דְּהַאי עֲלָמָא, עֲלִיָּה אֶתְדַּבֵּר. אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה, דַּא יוּבְלָא. דְּכָל חִידוֹ וְכָל חֻדוֹ דְּכְלָהוּ עֲלָמִין בֵּיהּ תְּלִיין. וְהַאי קְרָא, כְּלָלָא דְּכָלָא הוּא. בְּגִין דְּהַאי כְּלִיל כְּלָא, בְּרוּא קְדִישָׁא, וְעַל דַּא סִיּוּמָא דְּקְרָא, הִלְלוּהָ.

דף קנד ע"ב

וַיֵּרָא ה' כִּי שְׁנוּאָה לֹאָה, וְכִי אִמָּאֵי הִיא שְׁנוּאָה, וְהַא בְּנֵי שְׁנוּאָה לֹאוּ בְּנֵי מַעְלִיא נִינְהוּ. וְחֻזֵּין דְּכָל אִינוֹן בְּנֵי מַעְלֵי מְלָאָה נִפְקוּ, וְאֵת אִמְרַת כִּי שְׁנוּאָה לֹאָה. אֶלָּא, וְדַאי יוּבְלָא אִיָּהוּ תְּדִיר עֲלָמָא דְּאֶתְכַּסְּיָא, וְכָל מִילּוּי לֹאוּ (בני) (דף קנד ע"ב) בְּאֶתְגְּלִיא נִינְהוּ, וּבְגִין כֶּךָ, יַעֲקֹב אֶתְכַּסְּיין מַנְיָה כָּל עוּבְדוּי.

תָּא חֲזִי, עֲלָמָא תְּתָאָה בְּאֶתְגְּלִיא אִיָּהוּ, וְהוּא שִׁירוּתָא דְּכָלָא, לְסִלְקָא בְּדִרְגוּי. כְּמָה דְּחֻכְמָה עֲלָאָה הוּא שִׁירוּתָא דְּכָלָא, הֲכִי נָמִי עֲלָמָא תְּתָאָה, חֻכְמָה אִיָּהוּ, וְהִיא שִׁירוּתָא דְּכָלָא. וּבְגִין כֶּךָ, קְרִינֵן אֶתְהָ, (שמות קל"ח ע"ב) בְּגִין דַּאִיָּהוּ שְׂמַחָה, וְאֶתְגְּלִיא.

וְעֲלָמָא עֲלָאָה דַּאִיָּהוּ יוּבְלָא, קְרִינָא הוּא, דְּכָל מְלוּי בְּאֶתְכַּסְּיָא אִינוֹן. וְרוּא דְּמִלָּה דְּלֹאָה, דְּכְתִיב, (בראשית ל) וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בְּלִילָהּ הוּא. וְעַל דַּא כְּתִיב, (במדבר יח) וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא. בְּגִין לְאִמְשָׁכָא מַנְיָה בְּרַכָּאן לְכָלָא. הוּא, עֲלָמָא עֲלָאָה דְּאֶתְכַּסְּיָא תְּדִיר, וַיַּעֲקֹב בְּמָה דְּאֶתְכַּסְּיָא לֹא אֶתְדַּבֵּק בְּרַעוּתִיהָ, אֶלָּא בְּמָה דְּאֶתְגְּלִיא, וְרוּא דַּא דְּכְתִיב, (בראשית ב) וַדְּבַק בְּאֶשְׁתּוֹ. (בראשית כט) וַיֵּרָא ה' כִּי שְׁנוּאָה לֹאָה. מְהֵכָא, דְּסַאנֵי בְּרַ נֶשׁ עֲרִיין דְּאִמִּיהָ, (ואחותיה) וַיִּתְיַחַד בְּרַ נֶשׁ עִם אִמִּיהָ בְּכָל אֶתְרַ וְלֹא יִתְחַשֵּׁשׁ. וְהַא אֶתְעֵרוּ, בֵּן מִתְיַחַד עִם אִמּוֹ. וְכָלָא אֶתְכַּסְּיָא מִיַּעֲקֹב, דְּעֲלָמָא עֲלָאָה לֹא אֶתְגְּלִיא כְּלָל.

תָּא חֲזִי, בְּגִינֵיהּ דִּיעֲקֹב אֶתְקִיִים עֲלָמָא, וְאִי תִימָא הָא בְּגִינֵיהּ דְּאַבְרָהָם, כְּמָה דַּאֵת אָמַר, (בראשית ב) בְּהַבְּרָאָם, אֵל תְּקַרֵּי בְּהַבְּרָאָם אֶלָּא בְּאַבְרָהָם. אֶלָּא בְּגִינֵיהּ דִּיעֲקֹב אֶתְקִיִים אַבְרָהָם, דְּכְתִיב, (ישעיה כט) כֹּה אָמַר ה' אֵל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם. וּמִקְדַּמַּת דְּנָא הוּוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּנֵי עֲלָמִין וְחַרִּיב לֹון, פִּינֹן דַּאֵתָא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

יעקב מניה אשתכללו עלמין, ולא אתחרבו פקדמיתא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מג) כה אמר ה' בראך יעקב ויצרך ישראל וגו'.

תא חזי מה כתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל, וכתיב (שם) שלח את בני יעבדני, ישראל אקרי בן לקודשא בריך הוא, בגין דאתדבק ביה, כמה דאת אמר, (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו פי תדע.

לאה, פד אולידת לראובן מה כתיב, (בראשית כט) ותקרא את שמו ראובן. ראובן סתם, בגין דאתכליל בתלת סטרין מתחברן כחדא, שמעון ולוי. מאי טעמא לוי, כמה דאת אמר, (מלכים א ז) ליות, חבורא דכל סטרין.

אמר רבי יהודה, מהכא, דכתיב, (בראשית מט) יתר שאת ויתר עז, כתרגומו בכירותא, כהונתא, ומלכותא. ומלכו בסטרא דגבורה איהו, ועל דא ראובן סתם.

סטרין תורה מתניתין. בני עליון, קדישי עליון, בריכן (ס"א בירון) דעלמא, מוחא דאגוזא. פנשו למנדע, הא צפרא נחית בכל יומא, אתער בגנתא. שלהובא דנורא בגדפהא. בידהא תלתא מגרופין שנינן פחרבא. מפתחן גניזין בידא ימינא.

קרי בחיל ואמר, מאן מנכון די נהירו אנפוי, די עאל ונפק ואתתקיף באילנא דחיי, מטא בענפוי, אחיד בשרשוי, אכיל מאיביה מתיק מדובשא, יהיב חיינ לנפשא, אסוותא לגרמיה.

אסתמר מהרהורא בישא, מהרהורא דמשקר באילנא דחיי, מסאיב נהרא ונחלא מקורא דישראל, דיהיב מותא לנפשא, ותבירו לגרמיה לית ליה קיומא כלל.

הרהורא דמסאיב תהוא מקורא דיליה, עביד אילנא דשקרא, בגין דתהוא הרהורא סלקא, ואחלה נפשא תחות נפשא. אילנא דחיי אסתלק, ואילנא דמותא אתתקיף ביה, נפשא מתמן משיד.

ווי ליה, דאתעקר בתהוא הרהורא, מגו אילנא דחיי, ואתדבק באילנא דמותא. ענפין לית ביה, לא חמא טבא לעלמין, יבשא איהו בלא לחותא כלל. אנביה מריר כלענה, עליה אתמר (ירמיה יז) והיה פערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב וגו'.

בגין דהרהורא טבא סליק לעילא, אחיד באילנא דחיי, אתקיף בענפוי, אכיל מאנביה, כל קדושין וכל ברכאן נפקין מניה. אחסין חיינ לנפשיה ואסוותא לגרמיה, עליה אתמר (ירמיה יז) והיה פעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא יראה כי יבא חום וגו'.

כל מלין דעלמא, אזלין בתר מחשבה ורהורא, ועל דא (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים, בגין דכל קדושין דעלמא אפיק ומשיד בהרהורא טבא.

מאן דאסתאב בהרהורא (ויקרא פ"ד ע"א, שם נ"ו ע"א) בישא, פד אתי לאזדווגא באתתיה ושוי רעותיה ורהוריה באתתא אחרא, וזרע זרעא בהרהורא אחרא, דא הוא דאחלה דרגין עלאין דלעילא, דרגא דקודשא בגין דרגא דמסאבא. כמה דהרהורא דיליה עביד חלופין לתתא, אוף הכי

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

עבד חלופין לעילא. כמה דגופא דההוא ברא דיוליד, אקרי בן תמונה. אוף הכי בנפשא בן תמונה אקרי. דהא לא משיך משיכו קדישא בההוא הרהורא, ונפשא דיליה אתחלף בדרגא אחרא. יעקב שלימא דכלא, גלי קמי קודשא בריך הוא דכל ארחוי בקשוט הוה, ורהורא דקשוט הרהר תדיר בכלא. בההוא ליליא דמשמש באתתיה בלאה, הרהורא (קע"ו ע"ב, ויקרא רצ"ב ע"א) דיליה ברחל הות. משמש בלאה וחשיב ברחל, ומקורא דיליה בההוא הרהורא דיליה אזלא.

ולאו לדעתא, דהא לא הוה ידע. בגין כך, לא סליק ראובן בשמא. קודשא בריך הוא דהוה ידע, אחמי ליה ואמר, ראו בן דאתיליד בעלמא. ועל דא כתיב, (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו, אל תקרי אראנו אלא אראנו, דיסתכלון ביה. ובגין דאתגלי קמיה דקודשא בריך הוא, דהא לאו לדעתא הוה ובארח קשוט הרהר ברעותיה יעקב, לא איפסל מגו שבטין קדישין, דאי לאו הכי הוה איפסל.

ובגין דהרהורא עקרא איהו ועביד עובדא, קודשא בריך הוא דהוה ידע ההוא הרהורא, באתר דאתדבקא. בההיא טפה קדמאה, אסתמר ליה בכירותא, דכתיב, (דברי הימים א ה) כי הוא הבכור וגו', נתנה בכורתו ליוסף. בההוא אתר דהרהורא אזלא ואתדבק בההיא טפה, תמן אתדבק ואתמסר ההוא בכורה. ואתנטילת בכורה מראובן, ואתמסר באתר דהרהורא אתדבק בה. ברחל הרהר ואתדבק רעותא, ברחל אתדבק בכירותא, וכלא אתתדר בטר הרהורא ומחשבה.

כגוונא דא, הרהורא ומחשבה, עביד עובדא ואתמשך משיכו, בכל מה דאתדבק בר נש בסתרא, דכתיב, (דברים כה) לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר, יבמה יבא עליה, והכא אצטריך הרהורא ורעותא לאתדבקא. ובההוא רעותא ומחשבה, משיך משיכו ועביד עובדא דאצטריך, ולא ישתצי שמא דמיתא מעלמא.

וסתרא דא (איוב לה) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסף, דהא ודאי רעותא ומחשבה, משיך משיכו, ועביד עובדא בכל מה דאצטריך. ועל דא, בצלותא אצטריך רעותא ורהורא לכוונא, וכן בכל אינון פולחנין דקודשא בריך הוא, הרהורא ומחשבה עביד עובדא, ומשיך משיכו בכל מה דאצטריך. (ע"כ סתרי תורה)

אמר רבי אבא ראו בן סתם, דאתפליל בשמעון ולוי. לאה הכי הוה דעתה. (ס"א רעותא) דכתיב, (בראשית כט) הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלשה בנים. בגין דהוה תלתא דמתחברין כחדא.

דף קנה ע"א

ותא חזי, דהכא הוא. דהא רתיכא עלאה, אבהן ודוד מלכא דאתחבר בהו, וכלהו ארבע אינון רתיכין עלאין, רזא דשמא קדישא. ועל דא, ראובן שמעון לוי, לבתר יהודה דירית מלכו, ועל דא, פלהו באתר דא. וכתוב (ס"א דא בטר דא דכתיב) (בראשית כט) הפעם אודה את ה' וגו' (בראשית כט) ותעמד מלדת, בגין דהכא אשתכללו ארבע סמכין. הפעם אודה את ה', מאי טעמא אמרה אודה את ה' בהאי,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ולאו בכלהו. אלא מהכא, כל זמנא (דף קנה ע"א) דכנסת ישראל בגלותא, שמא קדישא לאו שלים הוא.

תא חזי, אף על גב דתלת בנין הוו עד דאולידת ליהודה, לא שלים פרסייא. ובגיני כף הפעם אודה את ה', ולא בכלהו, ועל דא ותעמד מלדת. מאי (קפ"ו ע"א) ותעמד, דקיימא פרסייא על סמכוהי. (ותעמד עד הכא) ותעמד, דהא עד הכא, ותעמד ביחודא חד, מפאן ולתתא עלמא דפירודא איהו. ואי תימא אינון תרין בנין דאולידת לבתר, פגוונא דא. לא, דהא אינון תרין באלין אתתברו, בגין דשית סטרין דעלמא פחדא אינון.

ותא חזי, פלהו תריסר שבטין, תקוני דכנסת ישראל בהאי עלמא נינהו, לאתתקנא נהורא עלאה (ע"ז ע"א) אוכמא כמה דאתחזי, ולא תבא עקרא דכלא לאתריה. פלהו עלמין פגוונא חד קיימי, ובהאי אשתכלל עלמא תתאה פגוונא דעלמא דלעילא.

יששכר זבולון, הכא אשתכללו שית בנין, שית סטרין דעלמא. פגוונא דא, בני השפחות אינון ארבע, ואתתברו באלין. ואלין ארבע קשרין דמתתברן בהו, ואוקמוה, ועל דא פתיב, (מלכים א ז) וכל אחריהם ביתה, אף על גב דבני שפחות נינהו, ביתה.

רבי חזקיה אמר, אי הכי, הא אתמר כל מה דאוליד עלמא תתאה, פירודא איהו, דהא פתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד, מה תימא ביוסף ובנימין, אי תימא דעלמא חד בהני, לאו איהו. דהא לא נפקו מעלמא עלאה, ועלמא תתאה מה דאולידת אולידת לתתא ולא לעילא, ואי הכי פירודא איהו.

דף קנה ע"ב

אתא רבי אבא ונשקיה. אמר ליה מלה דא סתים איהו, דהא עלמא עלאה אתתקן בתריסר דאינון מדיליה. אבל תא חזי, רזא דמלה, בכל זמנא צדיק מעלמא תתאה נפיק ועייל, ביה עייל ומניה נפיק. ובגין כף, אתבני באתר דא, ועקרא הוא לעילא ועקרא הוא לתתא, (ס"א צדיק ביה עייל ביה נפיק) ובעלמא תתאה (דף קנה ע"ב) איהו תדיר לעולם, פתיב, (בראשית לה) ויהי בצאת נפשה כי מתה.

תא חזי בהאי עלמא תתאה, צדיק (שמות רנ"ט ע"א) ביה עייל ומניה נפיק, כד עייל, איהו ברזא דיוסף הצדיק, כד נפיק ברזא דבנימין הדא הוא דכתיב, (בראשית לה) ויהי בצאת נפשה כי מתה, מאן נפשה, דא צדיק דנפיק מנה.

ודא בנימין, נקרא בן אוני, דחשיבת דאולידת לתתא בעלמא דפירודא, ואשתתרוו חד סרי באינון לעילא. מה פתיב ואביו קרא לו בנימין בן ימין, דהא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אסתלק לעילא בעלמא עלאה. דכד אתאביד יוסף, בנימין (קנ"ג ע"ב) אשלים אתריה. ועל דא צדיק בעלמא תתאה עייל ונפק, בגין כך יוסף ובנימין וכלהו תריסר, כגוונא דלעילא ביחודא חד. (בראשית כט) הפעם (קע"ח ע"ב) אודה את ה', רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים קיא) אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה, בכל לבב, בכל לב מבעי ליה. אלא, דוד ברוא עלאה דשמא קדישא, קא בעי ליה לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, אודה ה' בכל לבב ביצר טוב וביצר רע, ואלין תרין סטרין, חד ימינא וחד שמאלא.

בסוד ישרים ועדה, אלין אינון שאר סטרין דהאי עלמא, דהא לבב, כגוונא דדרום וצפון. בסוד ישרים, אלין אינון שאר סטרי עלמא, דאינון שית כגוונא דלעילא. ועדה, דא הוא אתר דיהודה, וכתיב, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. וכתיב, (הושע יב) ויהודה עוד רד עם אל וגו'. כתיב (תהלים קלח) אודך בכל לבי נגד אלהים אומרך, הכא באתר חד קאמר, דכתיב נגד אלהים אומרך. דהא לגבי האי דרגא קאמר שירתא, לחברא ליה בימינא.

תא חזי, יהודה אחיד בכל סטרין, אחיד בדרום ואחיד במזרח. דהא איהו מסטר שמאלא קא אתיא, (שמות כ"ג ע"א) ושירותיה בצפון ואחיד בדרום, בגין דאיהו אזיל לימינא ואתא אחיד בגופא, בגין כך (בראשית כט) הפעם אודה את ה'. ותעמד מלדת, ותעמד, דקיימא בקיימא דקיימא כדקא יאות, דהא אתתקן כלא רתיכא קדישא.

רבי שמעון נפק לקרייתא, אנדמן ליה רבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי, פיון דחמא לון, אמר חדותתי דאורייתא אצטריך הכא, יתבו תלתא אלין, (ס"א יומין) כד בעא למיזל, פתח כל חד וחד קרא.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית יג) וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו וגו', שא נא עיניך וראה וגו'. וכי לפום חיזו דאברהם ירית ארעא ולא יתיר. עד כמה חמי בר נש, תלת פרסי או ארבע או חמש פרסי, ואיהו אמר (בראשית יג) כי את כל הארץ אשר אתה רואה וגו'.

דף קנו ע"א

אלא, פיון דארבע סטרין דעלמא חמי, כל ארעא חמי. דהא ארבע סטרי דעלמא, כלא דכל עלמא. תו, זקף ליה קודשא בריך הוא על ארעא דישראל, (דף קנו ע"א) ואחמי ליה דאיהי קשירא בסטרי דעלמא, והוה חמי כלא. כגוונא דא, מאן דחמי ליה לרבי שמעון, כל עלמא חמי, חדותא דעילא ותתא.

פתח רבי חייא ואמר (בראשית כח) הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך, וכי ההוא אתר בלחודוי אבטח ליה קודשא בריך הוא, דהא ארבע אמין או

”זֶהַר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

חֲמִשָּׁא הוּוּ וְלֹא יִתִּיר. אֱלֹא, בְּזִמְנָא הַהוּא, בְּאִינּוֹן אַרְבַּע אַמִּין, כְּפִיל לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. אֲשֶׁתְּפַח הַהוּא אֶתְר כְּלָלָא דְכָל אַרְעָא, וּמַה הַהוּא אֶתְר אִיהוּ כְּלָלָא דְכָל אַרְעָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן דְּאִיהוּ בּוֹצִינָא דְכָל אַרְעָא, עַל אַחַת כְּמַה וּכְמַה דְשָׁקִיל כְּכֹל עַלְמָא.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, הַפְּעַם אֹוּדָה אֶת ה', וְכִי בְּכֻלְהוּ דְאֹוּלִידַת, לֹא אֶתְחַזִּי לְאֹוּדָאָה לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֱלֹא בְּהֵאִי. אֱלֹא יְהוּדָה אִיהוּ בְּרָא רַבִּיעָאָה לְכַרְסִיָּא, וְאִיהוּ אֲשֶׁלִּים לְכַרְסִיָּא. וּבְגִין כְּהָ, יְהוּדָה בְּלַחְדוּדִי, תְּקוּנָא דְכַרְסִיָּא וּסְמִכָא דְכֻלְהוּ סְמִכִין. (נ"א דהוּו תלת, אברהם ויצחק ויעקב וכדין אתא דוד מיהודה ואשלים לכרסיא, ועל כך אקרי יהודה דאיהו שמא קדישא והדל"ת (ס"א ד' רגלוהי) מרגלוהי דכורסיא) רַבִּי שְׁמַעוֹן דְנַהִיר כָּל עַלְמָא בְּאֹוּרִיָּתָא וּכְמַה בּוֹצִינִין נְהַרִין בְּגִינִיה, עַל אַחַת כְּמַה וּכְמַה.

סְתָרֵי תוֹרָה (שם) וַיִּלְךְ רְאוּבֵן בִּימֵי קֶצֶיר חֲטִים וַיִּמְצָא דוּדָאִים בְּשָׂדֶה וְגו'. תַּנּוּ, כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה לֹא אֶתְבְּרַכָּא, אֱלֹא בְּסִטְר יְמִינָא. וּבְגִין כְּהָ, בְּעוּד דְאֶתְעַר יְמִינָא לְגַבִּי כּוּס שֶׁל בְּרַכָּה, שְׁמַאלָא לֹא תְסִייעַ תַּמּוֹן. דְּהָא יְמִינָא אֲשַׁכַּח עֵילָה בְּהַהוּא כּוּס, לְאֶתְעַרָא לְגַבִּי עַלְמָא עַלְאָה. וּסְתָרָא דָא, וַיִּלְךְ רְאוּבֵן, דָּא סְטָרָא דְדְרוּם. בְּגִין כְּהָ דְגַלְיָה בְּדְרוּם, דְּאִיהוּ רִישָׁא לְתַרְסִיסַר תַּחְוּמִין, וּתִיאֹוּבְתִיָּה דְסִטְר דְרוּם, לְאֲשַׁכַּחַא עֵילָה וּתְקַרּוּבָא לְמִטְרוּנִיתָא לְבְּרַכָּא לָהּ.

מַה כְּתִיב, וַיִּמְצָא דוּדָאִים בְּשָׂדֶה, אֹזַל לְחַפְשָׁא בְּכָל אִינּוֹן גְּנִיזִין דִּילָהּ, וְאֲשַׁכַּח בְּהֵאִי שְׂדֵה אִינּוֹן דוּדָאִים, וְעַלִּיָּהוּ אֶתְמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ, וְאִינּוֹן תְּרִין (קנ"ב ע"א) כְּרוּבִים, דְּאִינּוֹן תְּקוּנִין דִּילָהּ, לְאֶתְעַרָא אֶתְעַרוּ לְעֵילָא, דְּהָא בְּכָל אִינּוֹן תְּקוּנִין דְּהֵאִי שְׂדֵה, לִית תְּקוּנָא דִּיתְעַר לְגַבִּי עֵילָא, בַּר כְּרוּבִים.

סְטֵר דְרוּם אִימְתִי אֶתְעַר לְגַבִּיה, לְאֲשַׁכַּחַא עֵילָה לְבְּרַכָּה לָהּ. בִּימֵי קֶצֶיר חֲטִים, בְּזִמְנָא דְפְלִיגַת חוּלְק שְׁלָלָא לְאֹוּכְלוּסָהָא, וְכֻלְהוּ חֲצָדִי חֲקָלָא. מִיַּד וַיִּבֵּא אוֹתָם אֵל לְאָה אֲמוֹ, סְלִיק רִיחָא, וְאֶתְעַרוּ דְלַחוּן לְגַבִּי עַלְמָא עַלְאָה, עַלְמָא דְאֶתְכַסִּיא, בְּגִין דְאֶתְעַר (נ"א דיתער) בְּרַכָּאן לְעַלְמָא תַּתָּאָה.

וְכַד אֶתְבְּרַכָּא, אִינּוֹן דוּדָאִים נְקֻטִין וַיְהִינּוּ לְכָל עַלְמִין, דְכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ וְעַל פְּתַחֲנֵנוּ כָּל מְגַדִּים. כַּד אִינּוֹן נִתְּנוּ רִיחַ, הַהוּא רִיחָא נְקֻט לִיה סְטֵר דְרוּם לְאֶתְעַרָא לְגַבִּי עַלְמָא עַלְאָה, מִיַּד עַל פְּתַחֲנֵנוּ כָּל מְגַדִּים, וְכָל טוּבָא לֹא חָסִיר (ס"א מכלא) מְעַלְמָא.

עַלְמָא תַּתָּאָה לֹא אֶתְעַר לְגַבִּי עַלְמָא עַלְאָה, אֱלֹא כַּד אִינּוֹן דוּדָאִים יְהִיבִין רִיחָא לִימִינָא, כִּיּוֹן דְאִינּוֹן יְהִיבִין רִיחָא לִימִינָא, וַיִּמִּינָא אֶתְעַר לְגַבִּי עַלְמָא עַלְאָה, מִיַּד עַלְמָא תַּתָּאָה אֶתְעַר לְשַׁאֲלָא מַה דְאַצְטְרִיךְ. מַה כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ל) וַתֹּאמֶר רַחֵל אֵל לְאָה תְּנִי נָא לִי מִדּוּדָאִי בְּנֶה, הֵב לִי בְּרַכָּאן מִהַהוּא אֶתְעַרוּ, דְאִינּוֹן דוּדָאִים דְאֶתְעַר לְגַבִּי סְטֵר יְמִינָא.

כַּדִּין עַלְמָא עַלְאָה בְּחֻדוּה, בְּשַׁעֲשׂוּעַ, אֶתִּיב לְגַבִּיה, וְאֶמְרַת הַמַּעַט קַחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, כְּאִמָּא לְגַבִּי בְּרַתָּא. וְאִי חָכִי בְּעַלְה דְעַלְמָא עַלְאָה יַעֲקֹב אִיהוּ. לָאוּ חָכִי, אֱלֹא תִיאֹוּבְתָא דְאַבָּא תְּדִיר, לָאוּ

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

איהו, אלא לגבי בריתא דנא, (דאיהו) דהאי בת, רחמו דיליה לגבה תדיר, בגין דאיהו בת
יחידאה בין שית בנין, ולכל אינון שית בנין, פליג לון חולקין ונבזבזין ומתנן, ולה לא פליג, ולית
לה ירושתא כלום, ועל כל דא, איהו אשגח בה בתיאובתא ורחימו יתיר מכלא.

ברחימו דיליה קרא לה בת, לא ספיק ליה דא, וקרא לה אחות, לא ספיק ליה דא, קרא לה
אם בשום אמה, לא ספיק ליה דא, קרא לה בשמיה, דכתיב, (איוב כח) והחכמה מאין תמצא,
חכמה ודאי. ועל דא, עלמא עלאה אמרת לגבה, המעט קחתך את אישי, דכל רחימו דיליה
אתמשך לה לגבה ועל דא. בשעשועא ורחימו אימא לגבי בריתא.

מה אתיבת איהו, (בראשית ל) לכן ישכב עמך הלילה. בכל אתר, לכן, שבועה איהו. ישכב,
מהו ישכב. אלא שכיבה בכל אתר תקוונא דנוקבא לגבי דכורא, לאעלא בה ציורא דאתוון פלהו,
ודא איהו ישכב, י"ש פ"ב. י"ש דא איהו עלמא עלאה, (ס"א כ"ב רוא) רוא דאורייתא נקודה
טמירא, דאתער לגבה כ"ב אתוון, ודא הוא ישכב, י"ש עלמא דאתי, דכתיב, (משלי ח) להנחיל
אוהבי יש. כ"ב נקודה עלאה דאעיל כל כ"ב אתוון. רוא דכל אורייתא. ודא הוא ישכב, ישכב
עמך יעקב לא כתיב, אלא ישכב עמך. ההוא טמירא דאתחזי לאתערא לגבה, וכלא באתערו
דאינון (דכולהו) דנדאים, וכלא כתיב ברחימו.

(בראשית ל) וילך ראובן בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה. רבי יצחק פתח
ואמר, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך. האי
קרא אוקמוה, בכמה אתר. אלא, מאן יכיל לממני עובדוי דקודשא בריך הוא. דהא
כמה חילין ומשריין, משניין דא מן דא, דלית לון חושבנא. וכלהו בזמנא חדא,
כמרזפא דאפיק זיקין לכל סטרין בזמנא חדא. כף קודשא בריך הוא, אפיק כמה
זינין ומשריין משניין דא מן דא, דלית לון חושבנא וכלהו בזמנא חדא.

תא חזי, בדבורא וברוחא כחדא, אתעביד עלמא, דכתיב (תהלים לג) בדבר ה'
שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר ה', דא דבורא. וברוח פיו, דא רוחא. דא
בלא דא לא אזיל, ואתפליל דא בדא, ונפיק מנייהו כמה חילין לחילין, ומשריין
למשריין, וכלא בזמנא חדא.

תא חזי כד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמין, אפיק חד נהורא סתימאה. דמן
ההוא נהורא, נפקין ונתרין כל אינון נהורין דאתגליין. ומההוא נהורא, נפקין
ואתפשטו ואתעבידו שאר נהורין ואיהו עלמא עלאה.

דף קנו ע"ב

תו, אתפשט האי נהורא עלאה, ועביד אומנא, נהורא דלא נהיר, ועביד עלמא
תתאה. ובגין דאיהו נהורא דלא נהיר, בעי לאתקשרא לעילא, (דף קנו ע"ב) בעי
לאתקשרא לתתא, ובקשורא דלתתא, אתקשר לאתנהרא בקשורא דלעילא. והאי

נְהוּרָא דְלֹא נְהִיר, בְּקִשׁוּרָא דְלַעֲיִלָא, אִפִּיק כּל חִילִין וּמִשְׁרִיין לְזַיְנִין סְגִיאיִן, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב מִה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ וְגו'.

וְכַל מַה דִּי בְּאַרְעָא, הִכִּי נִמְי לַעֲיִלָא. וְלִית לָךְ מְלָה זַעֲרָא בְּהַאי עֲלֵמָא, דְלֹא תִלְיִיא בְּמִלָּה אַחְרָא עֲלָאָה דְאַתְּפַקְדָא עֲלֵיהּ לַעֲיִלָא, בְּגִין דְכַד אַתְּעַר הַאי לְתַתָּא, אַתְּעַר הַהוּא דְאַתְּפַקְדָא עֲלֵיהּ לַעֲיִלָא, דְכִלָּא אַתְּאַחַד דָּא בְּדָא.

תָּא חֲזִי כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ל) תְּנִי נָא לִי מִדּוּדָאֵי בְּנֶךְ. לָאוּ דּוּדָאִים אֹלִידוּ לָהּ לְרַחֵל, אֶלָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָא גִלְגַּל מְלָה עַל יַדֵּי דְאַיְנוּן דּוּדָאִים. בְּגִין דִּיפּוּק יִשְׁשֹׁכֶר, דְאַחִיד בְּאוּרִייתָא יִתִּיר מִכְּלָהוּ שְׁבֻטִין. בְּגִין דְּהָא רַחֵל אַחִידָא בֵּיהּ בִּיעֻקֵּב, לֹא שְׁבַקְתָּ לִּיהּ לְגַבֵּי יָאָה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (בְּרֵאשִׁית ל) הִמְעַט קִחְתָּךְ אֶת אִישִׁי, וְכְתִיב לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת דּוּדָאֵי בְּנֶךְ.

אַיְנוּן גְּרַמוּ דִּיפּוּק יִשְׁשֹׁכֶר לַעֲלֵמָא, בְּגִין דְּסִלִּיק רִיחָא דְאוּרִייתָא, קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) הַדּוּדָאִים נָתַנוּ רִיחַ וְגו'. וְכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית ל) וַיִּשְׁכַּב עִמָּהּ בַּלַּיְלָה הוּא. הוּא (קכ"ד ע"ב) וְדָא, וְהָא אִוְקְמוּהָ, דַּעֲלֵמָא עֲלָאָה. הוּא, דְסִתִּים וְלֹא גִלְיָא, בְּגִין דְּהָא אוּרִייתָא מַעֲלֵמָא (פ"ז ע"ב) עֲלָאָה נְפַקְתָּ.

וּבְכָל אַתְרַ, עֲלֵמָא עֲלָאָה. הוּא, דְלֹא אַתְּגִלְיָא, וְהָא אַתְּמַר, (בְּמַדְבַר יח) וְעַבַד הַלְוִי הוּא, בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא מַנְיָה בְּרַכָּאן לְכִלָּא, וַיִּשְׁשֹׁכֶר בֵּיהּ אַתְּאַחִיד, וְעַל דָּא קָרִינֵן עֵץ הַחַיִּים, אֵילָנָא דְאַיְנוּן חִיִּין עֲלָאִין, דְאַקְרִי הוּא וְלֹא אַתְּהָ.

דָּף קִנּוּ ע"א

וְאִי תִימָא דְאַלִּין דּוּדָאִים פְּתַחוּ מַעְהָא דְרַחֵל. לָאוּ, דְּהָא כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ל) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחֲמָהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא מְלָה אַחְרָא. בְּגִין דְאַיְנוּן דּוּדָאִים, אָף עַל גַּב דְּחִילָא דְלַהוֹן לַעֲיִלָא. בְּהַהוּא חִילָא דְלַהוֹן, לֹא אַתְּמַנִּי פְּקִידָא דְבַנִּין, דְּהָא בְּנִין בְּמִזְלָא תִלְיִין, וְלָאוּ בְּמִלָּה אַחְרָא. וְאִי תִימָא דְהָא אֵינּוּן לְמַגְנָא אַתְּבְּרִיאוּ, לָאוּ, דְּהָא אִפִּילוּ (דָּף קִנּוּ ע"א) לְמִלָּה דָּא, סִיּוּעָא אֵינּוּן לְאַיְנוּן דְּמַתְעַכְּבִי, וְלָאוּ אֵינּוּן עֲקָרָאן, וְלֹא אַתְּגִזֹר עֲלֵיהוּ אֶלָּא בְּמִזְלָא. (בְּרֵאשִׁית ל) וַתֵּצֵא יָאָה לְקָרְאָתוּ וַתֹּאמֶר אֵלַי תְּבוֹא וְגו'. הַאי מְלָה חֲצִיפּוּתָא אִיהוּ. לָאוּ אִיהוּ הִכִּי, אֶלָּא מְהַכָּא אוּלְפִנָּא, עַנּוּתְנוּתָא דְלָאָה, דְלֹא אַמְרָה קָמִי אַחְתָּה מִיַּדִּי, וְאִיהִי אַקְדִּימַת לְאוּרְחָא, וְאַמְרָה לִיהּ בְּחֻשָּׁאֵי, וְאוּדְעָא לִיהּ. דְּהָא בְּרִשׁוּתָא דְרַחֵל הוּא, דְכְּתִיב, (שם) כִּי שָׁכַר שְׁכַרְתִּיךָ, מִרַחֵל נְטִילַת רִשׁוֹ, וּבְגִין דְלֹא יִבְאִישׁ בְּעֵינָאָה דְרַחֵל, אַמְרָה לִיהּ לְבַר וְלֹא בְּבִיתָא.

וְלֹא עוּד אֶלָּא פְּתַחַא מְשַׁכְּנָא דְלָאָה (לְבַר), נְפַקְתָּ לְבַר, וְעֵיילַת לִיהּ לִיעֻקֵּב בְּפִתְחָא דְלְבַר, עַד לֹא יִיעוּל לְמִשְׁכְּנָא דְרַחֵל. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְלֹא תִימָא מְלָה קָמִי

דְּרַחַל, וְלֹא תַחְצִיף קָמִי אַחַתְהָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא אִמְרָה לֵאָה, אִי יִיעוֹל יַעֲקֹב בְּמִשְׁכְּנֵי דְרַחַל, לָאוּ דִין הוּא לְאַפְקִיָּה מִתְמָן, בְּגִין כֶּךָ אֶקְדִּימַת לִיהַ לְבַר.

וְכָל הָאִי לְמָה, אֲלֵא לֵאָה רִוְחָא דְקוּדְשָׁא אַתְעֵרַת בְּהַ, וַיִּדְעַת דְּכָל הַגִּי שְׁבִטִין עֲלֵאִין, כְּלָהוּ קְדִישִׁין, יִפְקוּן מִנְהַ, וְדַחַקַת שְׁעֵתָא, בְּחַבִּיבוּתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְגִין כֶּךָ הִיא קְרֵאת לֹון שְׁמָהּ, בְּרִזָּא דְחַכְמָתָא.

רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי, הָווּ אֲזִלִּי בְּאוּרְחָא, אִמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא, בְּכָל זְמַנָּא (דַּאֲנֹן) דְּאֲזִלִּין בְּאוּרְחָא, וְלַעֲיִנָּן בְּאוּרִייתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְרַחֵשׁ לָן נְסִין, וְהַשְׁתָּא אוּרְחָא דָּא אַרִיךְ לָן, גַּתְעַסַּק בְּאוּרִייתָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִזְדוּג בְּהַדָּן.

פְּתַח רַבִּי חֵיָא וְאִמַר, (שְׁמוֹת יב) בְּרֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ בְּעָרְבַת תֹּאכְלוּ מִצּוֹת, וְכַתִּיב, (דְּבַרִּים טו) שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכְלוּ עָלְיוּ מִצּוֹת לָחֶם עֲנִי, לָחֶם עֲנִי כַּתִּיב, הָאִי מְלָה אַתְעֵרוּ בְּהַ חֲבֵרִיאַ. אֲבָל תָּא חֲזִי, כִּד הָווּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, הָווּ בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא. כִּד בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַרְבָּא לֹון לְגַבִּיָּה, יְהַב לֹון אַתְרַ דְּלָחֶם עֲנִי. לָחֶם עֲנִי, מֵאֵן עֲנִי. דָּא דוֹד מְלֻכָּא, דְּכַתִּיב בֵּיהַ (תְּהִלִּים מו) כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אֲנִי.

וְהָאִי לָחֶם עֲנִי אֶקְרִי מִצָּה, נוֹקְבָא בְּלֵא דְכוּרָא, מִסְכְּנוּתָא הָוִי, אַתְקַרִּיבוּ לְגַבִּי מִצָּה בְּקַדְמִיתָא, פִּיּוֹן דְּקַרִּיבוּ לֹון יְתִיר, עֵייל לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדַרְגִּין אַחְרָנִין, וְאַתְחַבֵּר דְּכוּרָא בְּנוֹקְבָא. וְכַדִּין, מִצָּה כִּד אַתְחַבֵּרַת בְּדְכוּרָא אֶקְרִי מִצָּה בְּתוֹסַפַּת וְאִ'ו, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (דְּבַרִּים ל) כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת. בְּגִינִי כֶּךָ, מִצָּה בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר מִצְוָה.

עַד דְּהָווּ אֲזִלִּי, שְׁמַעוּ חַד קָלָא דְאִמַר, טוּפְסָרָא דְקַטְנֹון, עֲקִימָן בְּאוּרְחָא, סְטוּ לְעֵילָא, לֹא תַחַתוֹן בְּקוּסְטָרָא דְקַטְרָא דְלַתְתָּא. אִמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁמַע מִינְהַ, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְנַטְרָא אוּרְחִין. סְלִיקוּ לְעֵילָא, וְעֵאלוּ בְּחַד טוּרָא, בֵּין טַגְרִין תְּקִיפִין, אִמַרוּ, הוּאִיל וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא בְּאוּרְחָא דָּא, מְלָה נַחְמִי אוּ נִיסָא (תְּרַחֵשׁ) אַתְרַחֵשׁ לָן.

אֲזִלִּי, יְתִבִּי גַבִּי בְּקִיעֵי דְטַגְרָא. סְלִיק לֹון חַד בַּר נֶשׁ, תְּוֹוְהוּ, אִמַר רַבִּי יוֹסִי מֵאֵן אַנְתָּ. אִמַר מֵאֲנָשִׁי אַרְקָא אֲנָא, אִמַר לִיהַ, וְתַמָּן אִיתַ בְּנֵי נֶשָׁא, אִמַר אִין, וְזַרְעִין וְחַצְדִּין, מְנִיָּהוּ בְּחִיזוּ אַחְרָא מְשַׁנְיִין מִנְאִי, וְסְלִיקְנָא גַבִּיכּוּ, לְמַנְדַּע מְנִיכּוּ, מַה שְׁמִיהַ דְאַרְעָא דְאַתוֹן בְּהַ.

אִמַר לִיהַ, אַרְץ, בְּגִין דְהַכָּא אַרְץ חַחִיִּים שְׁרִיא, דְכַתִּיב, (אִיּוֹב כח) אַרְץ מְמַנָּה יֵצֵא לָחֶם, מֵהָאִי יֵצֵא לָחֶם, בְּשָׂאֵר אַרְעָא לֹא יֵצֵא לָחֶם, וְאִי נְפִיק, לָאוּ מְשַׁבַּעַת הַמִּינִין. אַדְהֵכִי עֵאל לְאַתְרֵיהַ. תְּוֹוְהוּ, אִמַרוּ וְדֵאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאַתְעֵרָא לָן בְּמִלָּה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי חייא, ודאי על האי קרא דאמרת, דכירנא דאוליפנא מסבאי, חד מלה עלאה. בפסח, דיהב לון קודשא בריך הוא לישראל לחם דא, מארעא דחיי, ולבתר לחם מן השמים, לחם דא, והא אוקימנא מלה.

דף קנו ע"ב

תו הוה אמר, דבר (דף קנו ע"ב) נש, כד נפיק להאי עלמא, לא ידע מידי, עד דאטעים נהמא. כיון דאכיל נהמא, אתער למנדע ולאשתמודעא. כך כד נפקו ישראל ממצרים, לא הוו ידעי מדי, עד דאטעים לון קודשא בריך הוא לחם מהאי ארץ, דכתיב ארץ ממנה יצא לחם, וכדין עאלו ישראל, למנדע ולאשתמודעא ליה לקודשא בריך הוא. וינוקא לא ידע, ולא אשתמודעא, עד דטעים נהמא דהאי עלמא.

ישראל לא ידעו, ולא אשתמודעו במלין דלעילא, עד דאכלו לחם עלאה, וכדין ידעו ואשתמודעו בההוא אתר ובעא קודשא בריך הוא דינדעון ישראל יתיר, בההוא אתר דאתחזי להאי ארץ. ולא יכילו, עד דטעמו לחם, מההוא אתר, ומאן איהו, שמים. דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, וכדין ידעו ואסתכלו בההוא אתר, ועד דאכלו לחם מההוא אתר, (ס"א ועד דלא אכלו לחם מאלין אתרי) לא ידעו מידי ולא אשתמודעו.

אתא רבי יוסי ונשקיה. אמר, ודאי על דא אתער לון קודשא בריך הוא בהאי, ועל דא שירותא דישראל למנדע, לחם הוה. קמו ואזלו, עד דהוו אזלו, חמו תרי דרמוסקין, חד דכר וחד נוקבא. אמר רבי יוסי, לית לן מלה בעלמא, דלא הוי דכר ונוקבא, וכל מה די בארעא, הכי נמי בימא.

סתרי תורה (בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב. ויבא יעקב, דא תפארת קדישא, מההוא שדה דנקיט כל ברכאן, דכתיב ביה (בראשית כז) אשר ברכו יי. בערב, אמאי בערב, אלא בערב, דכתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. בזמנא דאתער יצחק אבוי לגבי האי שדה, ונקיט ליה, דהא יצחק לא אתער לגבי האי שדה, כיון דאסתלק יעקב מתמן בערב, שביק האי שדה ליצחק אבוי, ואיהו סליק בההוא זמנא לגבי עילא.

מה כתיב, (בראשית ל) ותצא לאה לקראתו. אמא עלאה לגבי ברא יחידא. ותאמר אלי תבוא, תחות גדפאי לברכא לך, ולרוואה לך בתפנוקין ועדונין עלאין. הא עידן רעוא וענוגא למיהב לך נייחא דרוחא עלאה, לגבי תהוא שדה, עד לא יתוקד בתוקפא דיצחק.

כיון דנקטא ליעקב תחות גדפאה, כדין (שם) וישכב עמה בלילה הוא. הוא. דסתים מפלא. הוא. דכל ברכאן וכל קדושין נפקי מתמן. יעקב לא כתיב אלא הוא. מאן דאתחזי לאתערא לגבה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועד דלא זמין לגבה תחות גדפהא, מאן דנקיט אינון קדישאן (קדושאן) וברכאן לא אתמלי מנקודה טמירא, ההוא עלמא עלאה. ועל דא דודאים מתערי כלא, וכלא פגוונא דרזא עלאה. ראובן מאי ראובן, קודשא בריך הוא שוי שמען בארעא, דכתיב (תהלים מז) לכו חזו מפעלות יי אשר שם שמות בארץ. (עד כאן סתרי תורה).

פתח רבי יוסי ואמר, (בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו וגו', ותצא לאה לקראתו, מנא ידעת. הא אמרו דגעא חמרא, ולאה ידעת, ונפקת ליה, וגרים ליה דנפק מנה יששכר. הדא הוא דכתיב יששכר חמור גרם, אל תקרי גרם, אלא גרם דחמרא גרמא ליה. אמרת לאה, ודאי ידענא דאי ייעול יעקב במשכנא דרחל, לית לי לאפקא ליה, אלא אוריך ליה הכא, וייעול במשכנא. (בראשית ל) כי שכר שכרתיך בדודאי בני, מאי בדודאי בני, בגין דניחא ליה ליעקב על דא, דאלין מסייעין לאולדא. ויעקב הוה ידע, דמלה לא קיימא בדודאים, אלא לעילא.

פתח ואמר, (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה. אמר רבי חייא רוחא דקודשא קאמר, מושיבי (קנ"ד ע"א) עקרת הבית, דא רחל. אם הבנים שמחה, דא לאה. מושיבי עקרת הבית, דא עלמא תתאה. אם הבנים שמחה (הללויה), דא עלמא עלאה, בגיני (קנ"ד ע"א) כף הללויה.

דף קנח ע"א

אמר רבי יהודה, כל אלין שבטין, תקונין דלתתא אינון, וכלהו פגוונא דלעילא. תא חזי, כי שכר שכרתיך, לנסבא מניה גופא ומאן איהו תורה. שכר שכרתיך, לה, לגופך ממש. שכר (דף קנח ע"א) שכרתיך, לאולדא דיוקנה.

מהכא, מאן דלעי באורייתא, אחסין עלמא דאתי ואחסין אחסנתא דיעקב. אחסין עלמא דאתי, דכתיב יששכר יש שכר, (ירמיה לא) כי יש שכר לפעלתך. וכתיב, (משלי ח) להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא. (בראשית ל) כי ילדתי לו ששה בנים. אמר רבי חזקיה, אלין עילא ותתא וארבע סטרין דעלמא. ומאן דאריך באחד, בעי ליה לאמלכא לקודשא בריך הוא לעילא ותתא, ולארבע סטרי דעלמא, והיינו אחד.

סדר הלימוד ליום יח חשוון [יום 48 בשנה]

אמר רבי חזקיה, פתיב, (שיר השירים ב) על הרי בתר, וכתיב, (שיר השירים ח) על הרי בשמים, מאן אינון הרי בשמים. אלין שית בנין דלאה, דאכללן שית אחרנין, ואינון תריסר, ואינון שית. בגין (רמ"א ע"א) דכל חד כליל בחבריה, ולאח עליהו, לקיימא (תהלים קיג) אם הפנים שמחה הללויה.

ועל דא פתיב, (דברים כב) לא תקח האם על הפנים, בגין דאיהו עלמא דאתפסיא, ולא אתגליא, ועל דא (שם) שלח תשלח את האם ואת הפנים תקח לך. בגין דאיהו עלמא דאתפסיא, ולא אתגליא כלל.

ואת הפנים תקח לך, היינו דכתיב, (דברים ד) פי שאל נא לימים ראשונים וגו' (שם) ולמקצה השמים ועד קצה השמים. וכל הני, אקרון הרי בשמים, מפאן ולתתא אקרון הרי בתר, (כ"ט ע"ב) דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד, והיה לארבעה ראשים, טורי דפירודא.

אמר רבי ייסא, בני השפחות קשירו קשרין, (קנ"ד ע"א) ארבע קשרין דאצטריכו לתקונא. ואמר רבי אלעזר, דבגין כף נפקי לבר אינון קשרין, ואף על גב דכלהו חד, ומפאן ולהלאה כלהו חד, באורח מיישר. ועל דא, כלהו שבטין סלקין בסהדותא דלעילא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם ה'.

ואמר רבי אלעזר, פתיב, (בראשית ל) ויהי פאשר ילדה רחל את יוסף וגו', מה חמא יעקב למיהך לאורחיה, כד אתיליד יוסף, ועד לא אתיליד יוסף לא בעא למיהך לאורחיה. אלא הא אוקמוה, דחמא דאתיליד שטנא דעשו.

ותא חזי, יוסף אשלים דוכתיה בתריה ויוסף זכי ליה, דאקרי צדיק, והכא סיומא דגופא. כיון דחמא יעקב, דאשתלים גופא, בעא גופא למיהך לאורחיה, וסיומא דגופא הוא ברית. ועם כל דא בנימן אשלים חושבנא, דביה אשתלימו תריסר.

ואי תימא, וכי לא הוה ידע יעקב, דעד כען לא אשתלימו שבטין, אף על גב דאתיליד יוסף, מאי טעמא לא אוריך עד דיתיליד בנימין וישתלימו שבטין. אלא, יעקב בחכמתא עבד, ומלה ידע. אמר, ודאי אי אשתלימו הכא כלהו שבטין, הא ידענא דתקונא דלעילא שריא עליהו כדקא יאות. ובארעא דא, לא ליבעי דישתלימו, אלא בארעא קדישא.

תא חזי דהכי הוא, דכלהו תריסר שבטין, תקונא דעלמא תתאה נינהו, וכיון דאתיליד בנימין, מיתת רחל, ונטלא דוכתא האי עלמא תתאה, לאתתקנא בהו. ועל

דָּא לֹא אֲתִילִיד בְּנִימִין, אֱלָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית מח) וְאֲנִי
בְּבוֹאִי מִפְּדֹן מִתָּה עָלַי רַחֵל בְּאַרְצָא כְּנַעַן בְּדֶרֶךְ, וְתָמֹן מִיתַת רַחֵל וְנִטְלָא דּוּכְתָא, הָאִי
עֲלָמָא תִּתְּאָה, לְאַתִּישְׁבָּא בְּבֵיתָא שְׁלִימָתָא, וְכֹל זְמַנָּא דְרַחֵל קְיַימָא, עֲלָמָא תִּתְּאָה
לֹא אֲתִתְּקַנָּא בְּהוּ, מִיתַת רַחֵל, נִטְלָא (ד”א ל”ג לעילא) בֵּיתָא בְּשְׁלִימוּ.

וְאִי תִימָא, יֵאָה אֲמַאי לֹא מִיתַת בְּהוּא זְמַנָּא. אֱלָא בְּגִין דְּבֵיתָא בְּעֲלָמָא תִּתְּאָה
(נ”א עלאה) אִיהוּ, וְכֹלָא מְנִיָּה הוּוּ לְאַתְתְּקַנָּא, וְלֹא מְעֲלָמָא עֲלָאָה (נ”א תתאה), וּבְגִין
כֶּף לֹא מִיתַת בְּהִיא שְׁעָתָא. וְכֹל עוֹבְדוּי דְלָאָה בְּאַתְּכַפְּסִיא אִינוּן, בְּגִין דְּעֲלָמָא עֲלָאָה
אִיהוּ בְּאַתְּכַפְּסִיא, וְלֹא בְּאַתְּגִלְיָא, וּבְגִין כֶּף לֹא אֲדַכְּר מִיתַתָּה דְלָאָה, כְּמִיתַתָּה דְרַחֵל.

דָּף קִנְחָ ע”ב

וְתָא חֲזִי, דְּהָכִי הוּא וְדָאִי. בְּגִין דְּעֲלָמָא עֲלָאָה, כָּל מְלוּי בְּאַתְּכַפְּסִיא, וְעֲלָמָא תִּתְּאָה
כָּל מְלוּי בְּאַתְּגִלְיָא. בְּגִין כֶּף, אֲתַכְּסִיא לָאָה בְּמַעְרְתָא דְכַפְּלָתָא, וְרַחֵל בְּגִלְוִיָּא
דְּאוּרְחָא, דָּא בְּסִתְרָא, וְדָא בְּאַתְּגִלְיָא. וּבְאַתְּכַפְּסִיא עֲלָמָא עֲלָאָה אֲתִרְשִׁים, דְּכְּתִיב,
(בראשית ל) וְתֹאמַר לָאָה בְּאַשְׁרֵי כִי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת, וּבְגִין כֶּף קָרְאָה שְׁמִיָּה אֲשֶׁר. (בגין
כך כל ברכאן (דף קנח ע”ב) דתרין עלמין באתגליא ובאתכסיא ועם כל דא).

וּבְגִין דָּא, כְּלָא חָד, דְּהָא כְּלָא הוּי מְעֲלָמָא עֲלָאָה. הָכִי נְמִי וּבְכָל אֲתֵר, תְּרִין
עֲלָמִין, דָּא בְּאַתְּגִלְיָא וְדָא בְּאַתְּכַפְּסִיא. וְאֲנִן לֹא מְבַרְכִינֵן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֱלָא
בְּתִרִין עֲלָמִין, דְּכְּתִיב, (תהלים קו) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל (קנ”ג ע”ב) מִן הָעוֹלָם וְעַד
הָעוֹלָם. בְּגִינִי כֶּף, עֲלָמָא עֲלָאָה קְרִינֵן הו”א, וְקְרִינֵן לְעֲלָמָא (שמות קל”ח ע”ב) תִּתְּאָה
אֲתִ”ה, בְּגִין דְּאִיהוּ בְּרוּךְ מְעֲלָמָא עֲלָאָה, עַל יְדָא דְצַדִּיק. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (תהלים
קלה) בְּרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן שׁוֹכֵן יְרוּשָׁלַם וְגו’. וְדָאִי מִצִּיּוֹן אִיהוּ בְּרוּךְ. תָּא חֲזִי, כְּגוּוֹנָא דָּא
(שמות לה) ה' ה' תְּרִין עֲלָמִין (נשא קל”ח ע”א) נִינְהוּ, דָּא בְּאַתְּגִלְיָא וְדָא בְּאַתְּכַפְּסִיא,
וְעַל דָּא פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוֹיָהוּ, וּמְעֲלָמָא דָּא עַד עֲלָמָא דָּא, כְּלָא חָד. (בראשית לא)
וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יָלְדָה רַחֵל אֶת יוֹסֵף וְגו’, אֲמַר (נדפס דף קס”ה ע”א בסתרי תורה) רַבִּי
יְהוּדָה, תָּא חֲזִי, שְׁלִימוֹתָא דִיעֶקֶב דְּלֹא בְּעָא לְמִיזֵל אֱלָא בְּרִשׁוּתִיָּה דְלָבֹן. וְאִי תִימָא,
זְמַנָּא אַחְרִינָא אֲמַאי לֹא אוֹזִיל בְּרִשׁוּתִיָּה. אֱלָא בְּגִין דְּדַחִיל יַעֲקֹב, דְּלֹא יִשְׁבּוֹק לִיָּה,
וַיִּשְׁתַּלְּמוּ תְּרִיסַר שְׁבֻטִין בְּאַרְעָא אַחְרָא. וְעַל דָּא פִּיּוֹן דְּחָמָא דְמִטָּא שְׁעָתָא דְּבְנִימִין,
בְּרַח. כְּמָה דָּאָת אֲמַר, וַיְבָרַח הוּא וְכֹל אֲשֶׁר לוֹ.

דְּכִיּוֹן דְּאַתִּילִיד בְּנִימִין, אֲתַקְּשֶׁרֶת שְׁכִינְתָּא בְּכִלְהוּ שְׁבֻטִין, וְנִטְלָא בֵּיתָא בְּכִלְהוּ.
וַיַּעֲקֹב הוּוּ יַדַּע בְּרוּזָא דְּחַכְּמָתָא, דְּכַד יִשְׁתַּלְּמוּ תְּרִיסַר שְׁבֻטִין, דְּשְׁכִינְתָּא תִּתְּקַשְׁט
וְתִתְּקַשֶׁר בְּהוּ, וְרַחֵל תְּמוּת, וְאִיהִי נִטְלָא בֵּיתָא.

תָּא חֲזִי, הָכִי אוֹלִיפְנָא, עֲלָמָא תִּתְּאָה אֲתַחֲזִי לִיָּה לִיעֶקֶב כְּמָה דְּאַתַּחֲזִי לְמִשָּׁה,
אֱלָא דְּלֹא יְכִילַת, עַד דְּהוּוּ תְּרִיסַר שְׁבֻטִין בְּבֵיתָא לְאַתְּקַשְׁרָא בְּהוּ, וְכַדִּין אֲתַדְּפִיאַת

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

(נ"א אתדחיית) רחל, ונטלא איהי ביתא בכלהו שבטין, והות עקרא דביתא, וכדין (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית ודאי.

אמר יעקב, הא מטא זמנא, דאשתלימו תריסר שבטין, ודאי עלמא דלעילא יחות הוא לביתא לאתקשרא בהו, ומספנותא דא אתדחייא קמיה. אי תמות הכא, לא אפוק מהכא לעלמין. ולא עוד, אלא בארעא דא, לא אתחזי לאשלמא ביתא. בגין כך ויהי פאשר ילדה וגו', עד לא אשתלימו שבטין.

שמע רבי שמעון, אמר, ודאי כל מלוי דרבי יהודה שפיר, ודא סליק על פלא. ואי תימא אמאי לא אזל ליה לאורחיה מיד. אלא, כל זמן דרחל לא מתעברא מבנימין, אתעכב תמן. כיון דמטא זמנא דבנימין, ערק ולא בעא רשותא, בגין דלא יתעכב תמן ויתחבר יעקב בכולהו שבטין, באתרא (דלא) דאצטריך.

רבי אבא פתח, (שמות ד) וילך משה וישב אל יתר חותנו וגו'. תא חזי, משה רעי ענא דיתרו חמוי הוה, ודיוריה הוה ביה. וכד בעי למיזל, לא אזל אלא ברשותא דידיה. ויעקב דהוה שלים ודיוריה הוה תדיר עמיה דלבן, אמאי לא בעא רשותא מניה. אלא הא אתמר דלא יגלגל לבן עמיה גלגולין וישתאר תמן. דהא בקדמיתא אמר ליה, ומיד גלגל עליה גלגולין ואשתאר תמן, והשתא דחיל מניה.

אבל יתרו, לא הוה הכי לגבי משה. בגין דלבן חרשא הוה, ובחרשא הוה כל עובדוי לגבי דיעקב, והשתא לא בעא יעקב לאתעכבא תמן, דהא קודשא בריך הוא אמר ליה (בראשית לא) שוב אל ארץ אבותיך וגו'. ועל דא לא בעא לאתעכבא ולמישבק פקודא דמריה.

תא חזי כתיב, (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל וגו', פתח ואמר, (תהלים מו) למנצח לבני קרח על עלמות שיר. האי קרא, אית לאסתכלא ביה, דרוז דחכמתא איהו. וכל הנני שירין ותושבחן, דהוו אמרי בני קרח, כלהו מחדתין אינון שירין ותושבחן דהוו מלקדמין, וכן כל אינון שירין ותושבחן דאמר דוד וכל אינון דהוו עמיה, כלהו הוו ברזא עלאה, ברזא דחכמתא.

דף קנט ע"א

תא חזי, עבד קודשא בריך הוא עלמא תתאה פגוונא דעלמא עלאה, וכל אינון סדרין דסדרו דוד ושלמה בריה, וכל אינון נביאי קשוט כלהו (דף קנט ע"א) סדרו פגוונא דלעילא.

תא חזי, פגוונא דאיכא משמרות בארעא, הכי נמי ברקיעא. דמזמרי למריהו, ואמרי שירתא תדיר. וכלהו קיימין אלין לקבל אלין, וכלא בסדרן דשירין ותושבחן, והא אוקמוה חברייה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

עלמות שיר, מאי עלמות שיר. אלא כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) ששים המה מלכות ושמונים פלגשים ועלמות אין מספר. מאי ועלמות אין מספר. כמה דאת אמר (איוב כה) היש מספר לגדודיו. ובגין דלית לון חושבנא, כתיב ועלמות אין מספר.

וכלהו שורין שורין, מסחרן סדרין, אלין לקביל אלין, לזמרא ולשבחא למריהון, ואלין אינון עלמות שיר. ובגין דאית עלמות דלא מזמרינן כאלין, אלין אקרון עלמות שיר.

תלת (נדפס פקודי רכ"ח ע"א) סדרין מתפרשן לכל סטר לד' סטרי עלמא, ובכל סדרא וסדרא דאיהי לכל סטר, תלת סדרין אחרנין. סדרא קדמאה דלסטר מזרח, תלת סדרין אינון. ואינון תשעה סדרין, בגין דכל סדרא מאינון תלת, אית ליה תלת סדרין, ואשתכחו דאינון תשעה, וכמה אלף ורבען תחותיהו.

הני סדרין תשעה, כולהו מתנהגי באתון רשימן, וכל סדרא אסתכי לאינון אתון רשימן, (ס"א והא אוקמוה וכן לכל סדרא וסדרא, וכלהו נטלי באתון רשימן ואלין עלאי מאלין וקיימאן אלין על אלין) ומתחברן כלהו, ואמרי שירתא. וכד אינון אתון פרחי גו אוירא דרוחא (ההוא) דממנא על כלא, כדין אינון נטלי, ושירתא אתבסם, וחד את אתבטש מתתא. וההוא את סלקא ונחתא ותרין אתון פרחי עליהו, והאי את מתתא, סלקא סדרא מתתא לעילא ואתחבר בהו, ואתעבידו תלת אתון, כלהו לפום אתון יה"ו, דאינון תלת גו אספקלריא המאירה. מאילין אתפרשו תלת סדרין ואינון תרין אתון, וההוא את דסלקא, מתחברא עמהון ואינון תלת.

תא חזי, אינון תרין אתון עלאין, דסלקין באוירא, אינון כלילן דא בדא, רחמי בדינא. ובגין כך אינון תרין, ואינון מעלמא עלאה ברזא דדכורא, והאי דסלקא ואתחברא עמהון איהי נוקבא, ואתכלילת בתרווייהו. כגוונא דנוקבא אתכלילת בתרי סטרי, בימינא ובשמאלא, ואתחברת בהו, הכי נמי האי את נוקבא, דאתחברת בתרי אתון אחרנין, ואינון בתרין סטרין, אלין עלאין, ודא לתתא, וכלא איהו חד, דכר ונוקבא. (בר) דכד אתברי עלמא, דאינון אתון מעלמא עלאה נינהו, דאינון אולידו כל עובדין לתתא, כגוונא דלהון ממש, ובגין כך מאן דיידע לון ואזדהר בהו, רחים לעילא ורחים לתתא.

רבי שמעון אמר, אלין אתון כלהו, דכר ונוקבא, לאתכללא כחדא ברזא דמיין עלאין ומיין תתאין, וכלא חד, ודא איהו יחודא שלים. ובגין כך, מאן דיידע להו, ואזדהר בהו, זכאה איהו חולקיה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, בגין דאיהו עקרא דיחודא שלים כדקא יאות. תלת תלת מסטרא דא ומסטרא דא, ביחודא חדא

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

בְּשִׁלְמוֹ דְכָלֵּא. וְכִלְהוּ רִזָּא דְסִדְרָא עֲלָאָה כְּדָקָא חֲזִי, כְּגֹוּנָא דְלַעֲיֵלָא, דִּהְוָא סִדְרָא תְּלַת תְּלַת בְּרִזָּא חֲדָא.

סִדְרָא תְּנַיִנָּא דְלִסְטֵר דְרוּם, תְּלַת סְדְרִין אֵינּוּן לִהְוָא סְטְרָא. וְכֹל סִדְרָא וְסִדְרָא תְּלַת תְּלַת, וְאֵינּוּן תְּשַׁעָה, כְּמָה דְאִתְמַר. וְאִתּוּן אֲתַפְּלְגוּ הֵכִי. לְכֹל סְטְרִי, לְאִתְחַבְּרָא כְּלָא כְּחַד, בְּגִין דְאִית אֲתוּן בְּרִזָּא דְנוֹקְבָא, וְאִתּוּן בְּרִזָּא דְדְכוּרָא, וְאִתְחַבְּרוּ כְּלָהוּ כְּחַדָּא, וְהוּוּ חַד בְּרִזָּא דְשְׂמָא קְדִישָׁא שְׁלִים. וְלִגְבִייהוּ סְדְרִין מִמֵּנָן תְּלַת תְּלַת, כְּמָה דְאִתְמַר. וְכֹלֵא נִפְקָא מִסִּדְרָא דְאִבְהֵן דְלַעֲיֵלָא, כְּסִדְרָא דְאִתְתַּקְנָא אֲתוּן דְשְׂמָא קְדִישָׁא יְהוּ, כְּמָה דְאִתְמַר. הֵנִי סְדְרִין כְּלָהוּ, מִתְנַהֲגִי בְּאֵלִין אֲתוּן יְדִיעֵן, וְנִטְלִי בְּהוּ, וְכְמָה חִילִין וְרִבּוּן כְּלָהוּ לְתַתָּא, דְנִטְלִי וְאִתְנַהֲגִי בְּסִדְרָא דָּא.

דָּף קִנְט ע"ב

סִדְרָא תְּלִיתָאָה דְלִסְטֵר צְפוֹן, בְּתַלְת סְדְרִין אֵינּוּן לִהְוָא סְטְרָא, וְאֵינּוּן תְּשַׁעָה. וּבְתַלְת סְטְרִין תְּלַת תְּלַת לְכֹל סְטֵר אֵינּוּן תְּשַׁעָה, וְאֵינּוּן סְדְרִין מִתְלַת סְטְרִין כְּמָה דְאִתְמַר. שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִים, (דָּף קִנְט ע"ב) בְּרִזָּא דְאִתּוּן דְאֵינּוּן שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין. וְאִתְּ עַל גַּב דְאֵינּוּן תְּרִין וְעֶשְׂרִין, שְׁלִימוּ דְאִתּוּן אֵינּוּן שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין. וְהֵכִי סִדְרָא דְסְדְרִין אֵלִין.

שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין לְתַלְת תְּלַת סְדְרִין לְכֹל סְטֵר. וְאִשְׁתַּכְּחוּ אֵלִין ג' מֵהַאי סְטְרָא דְאֵינּוּן ט', וְאֵלִין תְּלַת מֵהַאי סְטְרָא דְאֵינּוּן תְּשַׁעָה, וְאֵלִין תְּלַת דִּהְוָא סְטְרָא דְאֵינּוּן תְּשַׁעָה. אִשְׁתַּכְּחוּ כְּלָהוּ שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין.

וְרִזָּא דְאֵלִין שְׁבַעָה וְעֶשְׂרִין, אֵינּוּן תְּשַׁעָה אֲתוּן (אֵינּוּן) דְאֵינּוּן בְּרִזָּא דְנוֹקְבִי, לְאִתְחַבְּרָא בְּהוּ נּוֹקְבָא, עִם אֵינּוּן תְּמַנִּי סְרִי סְטְרִי אַחְרָנִין, בְּרִזָּא דְאִתְמַר (נ"א דְדְכוּר), וְכֹלֵא אִיהוּ כְּדָקָא חֲזִי.

תָּא חֲזִי, כְּגֹוּנָא דְאֵינּוּן אֲתוּן עֲלָאִין דְעֲלָמָא עֲלָאָה, הֵכִי נְמִי אֲתוּן אַחְרָנִין לְתַתָּא. אֲתוּן עֲלָאִין רְבִרְבִין, וְאִתּוּן תַּתְּאִין זְעִירִין, וְכֹלֵא דָּא כְּגֹוּנָא דָּא, וְכֹל הֵנִי רִזָּין, בְּרִזָּא דְדְכוּר וְנוֹקְבָא, כְּלָא חַד בְּשִׁלְמוֹ.

הַשְּׁלֵמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סִימָן נ"א)

וַיִּזְכּוּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל, בְּשֶׁרָה כְּתִיב פְּקִידָה, וּבְרַחֵל כְּתִיב זְכִירָה. אִמָּאִי, בְּגִין דְזְכוּר אֲתַרְשִׁים בְּיַעֲקֹב דְאִיהוּ בְרִית שְׁלוֹם כְּדִ אֲתַעֲבִיד יוֹסֵף, וּבְמָה כְּדִ נִטְל שׁוֹר בְּהַדְיָה דְלָא יִתְקִיף לְסִטְרָא אַחְרָא. וּבְגִין כְּדִ אֲתַקְרִי יוֹסֵף בְּכוֹר, דִּהְוָא שׁוֹר דְנִטְל, בְּכוֹר שׁוֹרוֹ וְדָאִי, וְהָהוּא שׁוֹר, שׁוֹר תָּם וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם. רַבּוֹן וְשְׁלִיט מְאֹרִיהַ דְבֵיתָא, דִּהְוָא שׁוֹר תָּם שְׂאֲרֵי בְּגוּיָה: (עַד כַּאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת) (בְּרַאשִׁית ל) וַיִּזְכּוּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל, דִּהְוָא בְּמִזְלָא תְּלִיא, וּבְגִין כְּדִ כְּתִיב בְּהַ זְכִירָה. (בְּרַאשִׁית כֵּא) וְהוּ פִקְדָּ אֶת שְׂרָה, לָאוּ

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

מִמְזֻלָּא הוּוּ. וְאִי תִימָא דְהָא בְּנִין בְּמִזְלָא תִלְיִין וְלֹא לְתַתָּא, הֵכָא בְּשָׂרָה לָאוּ בְּמִזְלָא הוּוּ. אֲלֵא וְה' כְּתִיב, כֹּלָא כְּחֻדָּא.

אִי הָכִי אֲמַאי כְּתִיב פְּקִידָה, אֲלֵא וְדַאי זְכִירָה, (דא) הוּוּ מְקַדְמַת דְּנָא, וְאֲתַמְסַר מִפְתַּחָא דָּא לְתַתָּא, כְּמָה דְכְתִיב, (בראשית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֲקִים אֶת יִצְחָק אֲשֶׁר תֵּלֵד לְךָ שָׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה וְגו'. וְלִבְתֵּר כְּגוּוֹנָא דָּא, וְכִיּוֹן דְּאֲדַכְּרָ, בְּרִזָּא דְלַעֲיִלָּא, לְבַתֵּר אֲתַמְר בְּרִזָּא דְנוֹקְבָא פְּקִידָה, לְמַהוּי כְּלָלָא דְכֹלָא כְּחֻדָּא.

וְיִזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל. רַבִּי חֵיִיא פִתַּח וְאָמַר, (שמות ו) וְגַם אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת נִאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרִים מְעַבְיָדִים אֲתֶם וְאֲזַכֵּר אֶת בְּרִיתִי. וְאֲזַכֵּר הָא זְכִירָה, בְּגִין דְּאִיהוּ לַעֲיִלָּא. דְּהַאי מִזְלָא דְאִיהוּ לַעֲיִלָּא בְּדְכוּרָא, אֲתָא עַל פְּקִידָה דְאִיהִי בְּגִלּוּתָא לְתַתָּא בְּנוֹקְבָא. כְּגוּוֹנָא דָּא וְיִזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר וְאֲזַכֵּר אֶת בְּרִיתִי.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (שמות ג) פֶּקֶד פְּקִדְתִּי אֲתַכֶּם, וְכִי פֶקֶד פְּקִדְתִּי, וְהָא פְּקִידָה בְּנוֹקְבָא קִיִּימָא וּבְתַהוּא זְמַנָּא בְּגִלּוּתָא הוּוּ, וְאִיהִי אֲמַרְתָּ פֶקֶד פְּקִדְתִּי. אֲלֵא הֵכָא אִיתַּ לְאֶסְתֵּרָא, וְרִזָּא דְחֻכְמַתָּא הֵכָא וְאִיהִי בְּגִלּוּתָא הִיךְ אֲתַחֲזִי לְמִשָּׁה הֵכָא, וְהִיךְ אֲמַרְתָּ פֶקֶד פְּקִדְתִּי.

אֲלֵא הָכִי אֲוִלִּיפְנָא שְׁמִשָּׂא כַּד נַהִיר, אִיהוּ בְשִׁמְיָא, וְתוֹקְפִיָּה וְחִילִיָּה שְׁלֵטָא עַל אֶרְעָא בְּכָל אֶתֶר. כְּגוּוֹנָא דָּא (ישעיה ו) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, בְּזַמְנָא דְמִקְדָּשָׁא קְאִים, מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, דָּא אֶרְעָא קְדִישָׁא. וְהַשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא, אִיהִי לַעֲיִלָּא, וְתוֹקְפָא סַחְרָא לְהוּ לִישְׂרָאֵל לְאַגְנָא עֲלִיָּהוּ, וְאַף עַל גַּב דְּאִינוּן בְּאֶרְעָא אַחְרָא.

וְתָא חֲזִי, שְׁכִינְתָּא לְתַתָּא וְשְׁכִינְתָּא לַעֲיִלָּא. שְׁכִינְתָּא לַעֲיִלָּא בְּתַרִּיסַר תַּחֲוּמֵי רְתִיכִין קְדִישִׁין, וְתַרִּיסַר חִיוּן עֲלָאִין. שְׁכִינְתָּא לְתַתָּא בְּתַרִּיסַר שְׁבַטִין קְדִישִׁין, וְכַדִּין אֲתַכְּלִילַת שְׁכִינְתָּא לַעֲיִלָּא וְתַתָּא, וְכֹלָא בְּחֻד זְמַנָּא כְּחֻדָּא. וְאַף עַל גַּב דְּבְזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא לְתַתָּא, לָא אֲתַתְּקַנַּת לַעֲיִלָּא, הָכִי נְמִי לָא אֲתַתְּקַנַּת, בְּגִין דְּלְתַתָּא לָא אֲתַתְּקַנַּת, וְדָא הוּוּ בְּגִלּוּתָא עֲמַהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְּאִיהִי בְּגִלּוּתָא עֲמַהוּן.

בְּמָה אֲתַתְּקַנַּת, לְמַלְכָּא דְּמִית בְּרִיָּה, מַה עֵבֵד כְּפָא לִיָּה לַעֲרִסִיָּה עַל אֲבִלָּא דְּבְרִיָּה, וְלָא אֲתַקִּין לִיָּה לַעֲרִסִיָּה, אֲלֵא נְטִל כּוּבִין וְדְרִדְרִין, וְאֲטִיל תַּחֲוֹת עֲרִסִיָּה, וְשְׁכִיב עֲלִיָּה, כְּךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, כִּיּוֹן דְּאֲתַגְּלוּ יִשְׂרָאֵל, וְאֲתַחֲרַב מְקַדְשָׁא, נְטִל כּוּבִין וְדְרִדְרִין וְשׁוּי תַּחֲוֹתִיָּה, הֵדָּא הוּוּ דְכְתִיב, (שמות ג) וַיֵּרָא מִלְּאֶפֶד ה' אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל הוּוּ בְּגִלּוּתָא.

דף קס ע"א

פקד פקדתי אתכם, מאן דלא קיימא ברשותיה, מה פקיד, ומה עביד. אלא פקד מלעילא, פקדתי מלתתא, מאי טעמא, בגין דהאי זכירה הות עלה מקדמת דנא, דכתיב ואזכר את בריתי. פיון דכתיב ואזכר, הא זכירה אתמנא עלה, ובגין כך אמרת לבתר פקד פקדתי. (דף קס ע”א) דהא סימנא נקטת מקדמת דנא. כגוונא דא שרה דכתיב, (בראשית כא) וה’ פקד את שרה. אבל הכא רחל דלא אדכרת מקדמת דנא, לא אתמר בה פקידה אלא זכירה, וכלא בזכירה איהו, ברזא דמזלא.

רבי יהודה ורבי חזקיה, הוו אזלי מקפוטקיא ללוד, והוה רבי יהודה רכיב, ורבי חזקיה על רגלוי, אדהכי נחת רבי יהודה, אמר מכאן ולהלאה נתעסק באורייתא, כמה דכתיב, (דברים לב) הבו גדל לאלהינו.

אמר ליה אלו הוינא תלתא, יאות הוא דחד יימא, ותרין יתיבו ליה. אמר ליה, הני מלי בברכאן. בגין דאדכר חד שמא דקודשא בריה הוא, ותרין יתיבו ליה. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) כי שם ה’ אקרא הבו גדל לאלהינו. פי שם ה’ אקרא, דא חד דמברך, הבו גדל לאלהינו, אלין תרין אחרנין. אבל באורייתא אפילו תרי יתבי ויהבי רבו ותוקפא דשבחא דאורייתא לקודשא בריה הוא.

אמר ליה רבי חזקיה, לגבי ברכאן אמאי תלת. אמר ליה, הא אוקמוה ואתמר, דכתיב הבו גדל לאלהינו. אבל רזא דמלה הכא, דהא כל רזין דברכאן הכי איהו, חד לברכא ותרין לאתבא, בגין דיסלק (דיסתלק) שבחא דקודשא בריה הוא ברזא דתלתא. חד מברך ותרין (אמרי אמון) דאודו, ודא הוא קיימא דברכאן, וברזא עלאה פדקא יאות, וברזא דתלת כמה דאוקמוה.

עד דהוו אזלי, אמר רבי יהודה, תנינו, אית זכירה לטב, ואית זכירה לביש, אית פקידה לטב, ואית פקידה לביש. אית זכירה לטב, כמה דאוקמוה, דכתיב (ויקרא כו) וזכרתי להם ברית ראשונים וגו’. (בראשית ח) ויזכר אלהים את גת. (שמות ב) ויזכר אלהים את בריתו. ואית זכירה לביש, דכתיב, (תהלים עח) ויזכר פי בשר המה ריח הולך ולא ישוב. פקידה לטב, דכתיב, (שמות ג) פקד פקדתי אתכם. פקידה לביש, דכתיב, (תהלים פט) ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם. וכלהו רזין עלאין.

כל הני זכירה ופקידה לטב, אלין אינון דרגין ידיען. רזא דמהימנותא דכר ונוקבא רזא חדא, זכירה ופקידה, ואלין אינון לטב. זכירה ופקידה לביש, אלין אינון רזא דסטרא אחרא, דקיימא ברזא דאלהים אחרים, דכר ונוקבא כחדא, זכירה בהאי, ופקידה בהאי, ואלין אינון דקיימין תדיר לביש. ואלין לקביל אלין. מהכא נפקי כל רזי דמהימנותא וכל קדושין עלאין, כמה דאוקמוה. ומהכא נפקי כל זינין בישין וכל מותא, וכל סטרין וזינין בישין בעלמא ואוקמוה. ודא בהפוכא מן דא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי חזקיה, הכי הוא ודאי, זכאה איהו, מאן דחולקיה אתקיים בסטרא טבא, ולא ירכין גרמיה לסטרא אחרא, וישתויב מנהון. אמר ליה רבי יהודה, הכי הוא ודאי, וזכאה מאן דיכיל לאשתזבא מניה מההוא סטרא, וזכאין אינון צדיקיא, דיכילי לאשתזבא מנייהו, ולאגחא קרבא בההוא סטרא.

אמר רבי חזקיה במה. פתח ואמר, (משלי כד) כי בתחבולות תעשה לך מלחמה וגו'. מאן מלחמה, דא מלחמה דההוא סטרא בישא, דאצטריך בר נש לאגחא ביה קרבא, ולשלטאה עלוי ולאשתזבא מניה.

תא חזי, דיעקב הכי אשתדל לגבי עשו, בגין ההוא סטרא דיליה. לאתחכמא עלוי ולמיזל עמיה בעקימו בכל מה דאצטריך, בגין לשלטאה עלוי ברישא וסופא, וכלא פדקא יאות. ורישא וסופא פחדא דא פגוונא דא, כמה דכתיב, (בראשית כה) בכרתי, ולבתר ברכתי, שירותא וסופא פחדא, דא פגוונא דא. בגין לשלטאה עלוי באורח מישר פדקא חזי ליה. ובגין כך זכאה איהו מאן דאשתויב מנייהו, ויכיל לשלטאה עלייהו.

תא חזי, זכירה ופקידה לטב אינון פחדא ברזא דמהימנותא, וזכאה איהו מאן דאשתדל בתר מהימנותא, כמה דאת אמר, (הושע יא) אחרי ה' ילכו פאריה ישאג וגו'. אמר רבי חזקיה הכי הוא ודאי.

דף קס ע"ב

ותא חזי, בר נש פד צלי צלותיה, לא יימא עליה זכרני ופקדני. בגין דאיכא זכירה ופקידה לטב, וזכירה ופקידה (דף קס ע"ב) לביש, וזמינין לנטלא מלה מן פומא, ואתיין לאדכרא חובוי דבר נש ולענשא ליה. בר אי איהו זכאה שלים, דכד בדקי חובוי, ההיא זכירה ופקידה לביש לא ישפחון לון, כגון עזרא דאמר (נחמיה יג) זכרה לי אלהי לטובה.

דהא בכל אתר, דבר נש צלי צלותיה, יכליל גרמיה בין סגיאין בכללא דסגיאין. ותא חזי שונמית, פד אמר לה אלישע, (מלכים ב ד) היש לדבר לך אל המלך או אל שר הצבא. היש לדבר לך אל המלך, ההוא יומא, יום טוב דראש השנה הוה, וההוא יומא דמלכותא דרקיעא שלטא למידן עלמא, וקודשא בריך הוא אקרי מלך המשפט בההוא זמנא. ובגין כך אמר לה, היש לדבר לך אל המלך.

מה פתיב, (מלכים ב ד) ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. מאי קאמרה. לא בעינא, למחוי רשימאה לעילא, אלא לאעלאה רישאי בין סגיאין, ולא לאפקא מפללא דלהון. וכך בעי ליה לבר נש, לאתפללא בכללא דסגיאין ולא לאתייחדא בלחודוי, בגין דלא ישגחון עליה, לאדכרא חובוי פדקאמרן.

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיּוֹדֵד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

פֶּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר (אִיּוֹב לַח) הִנְגַּלּוּ לָךְ שְׁעָרֵי מוֹת וְשְׁעָרֵי צַלְמוֹת תִּרְאֶה. הָאֵי קָרָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לִיה לְאִיּוֹב, כִּד חָמָא דְאִיּוֹב דְחִיק גְּרַמִּיה עַל דִּינּוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

תָּא חֲזִי, אִיּוֹב אָמַר (אִיּוֹב יג) הֵן יִקְטַלְנִי לוֹ אֵיחַל, כְּתִיב לֹא בְּאֵלֶיךָ וְקָרִי לוֹ בּוֹא'וּ, וְכֹלָא אִיהוּ. אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי אָנָּא קָטִיל בְּנֵי נְשָׂא, הִנְגַּלּוּ לָךְ שְׁעָרֵי מוֹת וְשְׁעָרֵי צַלְמוֹת תִּרְאֶה, כְּמָה תִרְעִין אֵינּוֹן פְּתִיחֵן בְּהָהוּא סִטְרָא. וּמוֹתָא שְׁלֵטָא עַלֵייהוּ, וְכֹלְהוּ סְתִימִין מִבְּנֵי נְשָׂא, (ס"א וְלֹא יִכְלִין לְאִסְתַּמְרָא מִנִּייהוּ בְּגִין דְאֵינּוֹן סְתִימִין מִבְּנֵי נְשָׂא) וְלֹא יִדְעִין אֵינּוֹן שְׁעָרִים.

וְשְׁעָרֵי צַלְמוֹת תִּרְאֶה. מֵאֵן אֵינּוֹן שְׁעָרֵי מוֹת וּמֵאֵן אֵינּוֹן שְׁעָרֵי צַלְמוֹת. אֵלָא מוֹת וְצַלְמוֹת כְּחֵדָא אֵינּוֹן, וְזוּוּגָא חֵדָא אֵינּוֹן. מוֹת הָא אֲתַמַּר, דָּא מְלַאךְ הַמוֹת, וְהָא אוּקְמוּהָ. צַלְמוֹת, צַל מוֹת. הָאֵי אִיהוּ מֵאֵן דְרָכִיב עַלֵיהָ, וְאִיהוּ צַלָּא דִילֵיהָ, וְתוּקְפָא דִילֵיהָ, לְאִזְדוּוּגָא כְּחֵדָא, בְּקִשׁוּרָא חֵד וְאֵינּוֹן חֵד.

וְכֹל אֵינּוֹן דְרָגִין דְנַפְקֵי מִנִּייהוּ וּמִתְקַשְׁרֵן בְּהוּ אֵינּוֹן שְׁעָרִים דְלַהוֹן כְּמָה דְלַעֲלִילָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תְּהִלִּים כד) שְׁאוּ שְׁעָרִים רְאִשִׁיכֶם וְגו'. וְאֵלִין (אֵינּוֹן שְׁעָרִים) אֵיקְרוּ בְּהִרִין וּבְחֵלִין, שִׁית סִטְרִין דְעַלְמָא. אוּף הִכִּי אֵינּוֹן שְׁעָרֵי מוֹת, וְשְׁעָרֵי צַלְמוֹת מִסִּטְרָא אַחְרָא, דְרָגִין יִדְעֵן דְשְׁלֵטִין בְּעַלְמָא. שְׁעָרֵי מוֹת וְשְׁעָרֵי צַלְמוֹת, דָּא נּוּקְבָא וְדָא דְכוּרָא, וְתִירוּוִייהוּ כְּחֵדָא.

וְעַל דָּא, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִיה לְאִיּוֹב, בְּגִין כָּל אֵינּוֹן מְלִין, דְאִיהוּ אָמַר (אִיּוֹב ז) כָּלָה עֵנָן וַיִּלֶךְ כֵּן יוֹרֵד שְׁאוּל לֹא יַעֲלֶה, וְכֹל אֵינּוֹן שְׁאֵר מְלִין. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הִנְגַּלּוּ לָךְ שְׁעָרֵי מוֹת, לְמַנְדַּע דְהָא כְּלָהוּ בְרִשׁוּתֵי, וְכֹלְהוּ זְמִינִין לְאַתְבַּעְרָא מְעַלְמָא, דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה כה) בִּלְעַתְּ הַמוֹת לְנִצַּח וְגו'.

תָּא חֲזִי, (בְּרַאשִׁית ל) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחֲמָה. תְּרִי זְמִינִין, אֱלֹהִים אֱלֹהִים, אִמְאִי. אֵלָא, חֵד מְעַלְמָא דְדְכוּרָא, וְחֵד מְעַלְמָא דְנוּקְבָא, בְּגִין דְבְּמִזְלָא תְלִיָּא מְלֵתָא.

וְכֵד אֲתַעֲרַת רַחֵל בְּשִׁמָּא דָּא, דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ל) יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר, יָדַע יַעֲקֹב דְאִיהִי אֲתַחֲזִיָּיא לְאִשְׁלָמָא כְּלָהוּ שְׁבִטִין וְלֹא תִתְקַיִּים בְּעַלְמָא, בְּגִין כִּךְ בְּעָא לְמִיזֵל וְלֹא יִכִּיל. וְכֵד מְטָא זְמָנָא דְבְּנִימִין, עָרַק וְאִזֵּל לִיה, בְּגִין דְבְּאַרְעָא אַחְרָא לֹא יִשְׁתַּלֵּם בֵּיתָא, לְאַתְקַשְׁרָא עַלְמָא קְדִישָׁא בֵּיה.

דָּף קַסָּא ע"א

וְהִינּוּ דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית לא) וַיֹּאמֶר ה' אֶל יַעֲקֹב שׁוּב אֶל אֶרֶץ אֲבוֹתֶיךָ וְלִמְלֹדֶתְךָ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. מֵאִי וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. אֵלָא אָמַר לִיה, עַד הַכָּא, רַחֵל הוֹת עִמָּךְ עֲקָרָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דביתא. מכאן ולהלאה, אָנָא אָהָא עֵמָךְ וְאִטּוּל בֵּיתָא בְּהַדָּךְ בְּתַרְסַר שְׁבַטִין. וְהֵינּוּ דְכְתִיב, וְאֲנִי בָבְאִי מִפְּדִן מִתָּה עָלַי רַחֵל. עָלַי הוּוּ, וּבְגִינִי הוּוּ מְלָה דְאֲתַדְחִיא אִיְהִי וְאֲתִיא דִּיּוֹרָא אַחְרָא, וְנִטְלָא בֵּיתָא בְּגִינִי לְדִיּוֹרָא עָמִי. (בראשית ל) וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׁכָרְךָ עָלַי וְאֲתַנְהּ, מֵאֵי נִקְבָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הֵהוּא רִשְׁעָא אָמַר, אָנָא חָמִי, דִּיעֲקֹב לָא אֶסְתַּכַּל אֱלֹא בְנוֹקְבִי, (דף קסא ע"א) וּבְגִין כֶּךָ יִפְלַח לִי. אָמַר נִקְבָה שְׁכָרְךָ, הָא נִקְבָה דְאִיהוּ שְׁכָרְךָ כַּד בְּקַדְמִיתָא. וְאֲתַנְהּ, אִימָא מֵאֵן נִקְבָה אֶסְתַּכַּלְתָּ בֵּהּ, וְאֲתַנְהּ, וּפְלַח לִי בְּגִינָה. (שם) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא תִתֵּן לִי מְאוּמָה, אָמַר יַעֲקֹב חֲלִילָה, דְּהָא אָנָא כָּל מַה דְּעֵבִידְנָא, לְשֵׁם יִקְרָא דְמַלְכָא קְדִישָׁא עֵבִידְנָא, (ס"א ולא לכסופא דגרמאי) וְעַל דָּא לֹא תִתֵּן לִי מְאוּמָה, דְּהָא לָאו דְּעֵתָאֵי בְּהָאֵי, אֱלֹא אִם תַּעֲשֶׂה לִי (את) הַדְּבָר הַזֶּה וְגו'. (שם) וַיִּסַּר בְּיוֹם הַהוּא אֶת הַתִּישִׁים. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים טו) יי מִי יִגּוֹר בְּאַחֲלָךְ וְגו', הָא אוֹקִימְנָא, וְאוֹקִימוּהָ חֲבֵרִיָּא, (שם) הוֹלֵךְ תַּמִּים, דָּא אֲבֵרְהֶם, דִּכְד אֲתַגְזֹר תַּמִּים אֲקָרִי. וּפּוֹעֵל צְדָקָה, דָּא יִצְחָק. וְדוּבְרָא אִמְתָּ, דָּא יַעֲקֹב. וְדָאֵי יַעֲקֹב בְּאִמְתָּ אֲתַדְבֵּק, אִי הוּא בְּאִמְתָּ אֲתַדְבֵּק, מֵאֵי טַעֲמָא עֵבֵד עִם לְבָן כְּגוֹוְנָא דָּא.

אֱלֹא, יַעֲקֹב בְּחִין שְׁעֵתָא דְּמִזְלֵיהּ הוּוּ. דְּשָׂרִי לִיהּ לְאִינְשׁ, לְמַבְחָן שְׁעֵתִיהּ, עַד לָא יִתּוּב לְאַרְעִיהּ, וְאִי מִזְלֵיהּ קָאִים בְּמַה דְּעֵבִיד שְׁפִיר, וְאִי לָאו לָא יוֹשִׁיט רְגְלוֹי עַד דִּיסְלַק (ס"א דקאים במה דעביד) לְגַבִּיּהּ.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (בראשית ל) וְעֵנְתָהּ בִּי צְדָקְתִּי בְּיוֹם מָחָר וְגו', דְּהָא אִיהוּ לָא עֵבֵד בְּגִין דִּיטּוּל מְדִילֵיהּ לְמַגְנָא, אֱלֹא כֹּלָא בְּקוּשְׁטָא וּשְׁלִימוּ דְרַעוּתָא, וְלֹא עוֹד אֱלֹא דְאִיהוּ נְטִיל רְשׁוּ מְלָבָן, וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית ל) נַחֲשֵׁתִי וַיְבָרְכֵנִי יי בְּגַלְלָךְ. כַּמָּה חֲרָשִׁין וְזִינִין עֵבֵד לְבָן, וּבְחִין מִזְלֵיהּ בְּגִינֵיהּ דִּיעֲקֹב, וְהוּוּ אֲשַׁכַּח בְּגִינֵיהּ דִּיעֲקֹב, מֵאָה עָאנָא כָּל יִרְחָא, וּמֵאָה אֲמַרִין וּמֵאָה עֵזִין יִתִיר עַל עָאנֵיהּ.

רַבִּי אָבָא אָמַר, אֱלֹף עָאנִין, וְאֱלֹף אֲמַרִין, וְאֱלֹף עֵזִין, הוּוּ מִיִּיתֵי לִיהּ יַעֲקֹב יִתִיר בְּכָל יִרְחָא וְיִרְחָא. הַדָּא הוּוּ דְכְתִיב, (בראשית ל) כִּי מַעֲטָא אֲשֶׁר הָיָה לָךְ לְפָנַי וַיִּפְרָץ לְרַב וַיְבָרַךְ יי אוֹתָךְ לְרַגְלֵי, וּבְרַכְתָּא דְלַעֲיִלָא לָאו אִיהוּ פְּחוּת מֵאֱלֹף מְכָל זִינָא וְזִינָא, מַעֲאנִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח, מֵאֲמַרִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח, מַעֲזִין אֱלֹף אֲשַׁתְּכַח. עַל כָּל מַה דְּשָׂרִיא בְּרַכְתָּא דְלַעֲיִלָא, לָא פְּחוּת מֵאֱלֹף. עַד דְּבְּגִינֵיהּ דִּיעֲקֹב אֶסְתַּלַּק לְבָן לְכַמָּה עוֹתְרָא.

וְכַד בְּעָא יַעֲקֹב לְנִטְלֵיהּ אֲגָרִיהּ, לָא אֲשַׁכַּח אֱלֹא עֲשָׂרָה מְכָל זִינָא וְזִינָא, וַיַּעֲקֹב חָשִׁיב לִיהּ לְעוֹתְרָא סְגִי. חָמִי כַּמָּה נְטִיל מְדִילֵיהּ, מִמַּה דְּהוּוּ יִהִיב אִיהוּ בְּזִכְוִתֵיהּ לְלָבָן. וְכָל דָּא דְסִלִּיק בֵּיהּ יַעֲקֹב, לָא הוּוּ אֱלֹא בְּזוּרְעָא דְאִינּוֹן מְקֻלוֹת, דְּשׁוּי לְגַבִּי עָנָא.

תא חזי, כמה טרח ההוא שלימא דייעקב, אבתריה דלבן. פתיב, (בראשית ל) וישם דרך שלשת ימים וגו', והוה אייתי ליה כל האי עותרא. ועם כל דא, לא בעא לבן דיהא אגריה דייעקב הכי, אלא נטל עשרה מן דא ועשרה מן דא ויהב (בידא דבני) ליה. ואמר ליה טול הני. ואי יולידו כמה דאמרת, בהאי גוונא יהא אגרה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ל) ותחלף את משפורתי עשרת מונים, (ובהני) עשרה מן דא ועשרה מן דא, וכתיב, (בראשית ל) ואביכן התל בי והחליף את משפורתי עשרת מונים. (ובהני עשרה) אשתדל בתר קודשא בריך הוא, וברכיה. ומפל מה דשוי לבן עמיה דייעקב, אהדר במלוליה, ונטיל מייעקב כלא, עד דקודשא בריך הוא חס עליה, ונטל מדיליה בזרוע.

אמר רבי אלעזר כל הני קראי, לאחזאה חכמתא קא אתיין. דתנינן מלין דלעילא, מנהון תליין בעובדא, ומנהון במלולא ומנהון ברעותא דלבא. ומאן דבעי לאמשכא ברכאן, בצלותא, במלולא, ורעותא. ומנהון דלא בצלותא, אלא בעובדא תליין.

תא חזי, יעקב שלים, כל מה דעבד, בחכמתא עביד, פתיב (בראשיתל) ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים, כלא בחכמתא, לאמשכא ברכאן ממבועא דכלא, לכלהו דרגין עלאין דאינון חולקיה ועדביה.

את המקלות. מאן מקלות, אלין דרגין דאינון בי דינא. אשר פצל, דאעבר מנהון דינא. ברהטים, היינו דכתיב, (שיר השירים ז) מלך אסור ברהטים, דהא מההוא מלך, אתיין ברכאן לכלהו עלמין.

דף קסא ע"ב

דבר אחר (דף קסא ע"ב) מלך אסור ברהטים, מלך דא, אסור וקשור באינון רהטין עלאין, דמנייהו אשתקיין כלא, (נ"א אתמשכן ברכאן לכולא) ממלך עלאה. בשקתות המים, (ס"א ומתמן אשתקיין כלא שקתות המים), אלין אינון נחלין דנפקין ואתיין, עד דמטו לאתר דמתפנשי תמן. אשר תבאנה הצאן לשותות, כמה דאת אמר, (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. ובההוא אתר, דמתפנשי תמן מיא, כלהו אתיין לאשקאה מניה. (בראשית ל) ויחמנה, מאי ויחמנה. תא חזי, בשעתא דרוח צפון נשיב, מיין גלידין ולא נגדין לבר ולא אשתקיין, בגין דדינא תליא, וקרירו דצפון גליד מיא. וכד אתער רוח דרום, מתחממי מיא, ואתעבר גלידו דלהון ונגדין, כדין אתשקיין כלא. בגין דחמימו דדרום שראן מיא, וכלהו מתחממי וחדאן למשתי מההוא קרירו דצפון, דהוה לון בקדמיתא, הדא הוא דכתיב ויחמנה. והא (ולא) פתיב ויחמו. אלא דאינון פלהו נוקבי.

”זֶהר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְעַל דָּא אֲתַכּוּוֹן יַעֲקֹב, לְמַעַבְד עוֹבְדָא בְּחֻכְמָתָא, וְדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ל) וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקַּל לְבָנָה לַח וְגו'. פֶּתַח (נ"א רבי אלעזר) וְאָמַר (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ, תָּא חֲזִי כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה, עַד כָּאֵן לָא יַדְעֵנָא מֵאֵן בְּרִיר לְמֵאֵן, אִי קוֹדֶשָׁא בְּרִיר הוּא בְּרִיר לִיָּה לְיַעֲקֹב, אִי יַעֲקֹב בְּרִיר לִיָּה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיר הוּא. אֶלָּא מִמָּה דְגָלִי קָרָא, יַדְעֵנָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיר הוּא נְטִיל לִיָּה לְיַעֲקֹב לְעַדְבֵיָּה, דְכְּתִיב, (דברים לב) כִּי חָלַק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

סְתָרֵי תוֹרָה (בראשית ל) וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקַּל לְבָנָה וְגו', מִתְּנִיתִין, רַעוּתָא דְעוֹבְדָא, קְטָרֵי דְמַהֲמִנְוֹתָא, קַל קָלָא דְקָלִיא אֲתַעַר מְעִילָא לְתַתָּא, אֲנֵן פְּתִיחִין עֵינִין הוּיָנֵן. גְּלַגְלָא אֲסַחֵר מְעִילָא לְכַמְהָ סְטָרִין, קַל גְּעִימוּתָא אֲתַעַר. אֲתַעַרו נְיִמִין דְמִיכִין דְשִׁינְתָא בְּחוֹרֵיהוֹן, וְלֹא יַדְעִי וְלֹא מִסְתַּכְּלוֹן, וְלֹא חֲמָאֵן. אֲטִימִין אֲוִדְנִין, כְּבַדִּין דְלָבָא, נְיִמִין וְלֹא יַדְעִין. אֲוִרִיָּתָא קִימָא קַמִּיָּהוּ, וְלֹא מְשַׁגְּיחִין וְלֹא יַדְעִי בְּמָה מִסְתַּכְּלוֹן, חֲמָאֵן וְלֹא חֲמָאֵן. אֲוִרִיָּתָא רַמָּת קִלִּין אֲסַתְּכְּלוֹן טַפְשִׁין, פְּתַחוּ עֵינִין, וְתַנְדְּעוּן. לִית מֵאֵן דִּישְׁגַת, וְלִית מֵאֵן דִּירְכִין אֲוִדְנִיה, עַד מָה תַּהוּוֹן בְּגוֹ חֲשׂוּכָא דְרַעוּתֵיכּוֹן. אֲסַתְּכְּלוֹ לְמַנְדַּע, וְאֲתַגְּלִי לְכוּן נְהוּרָא דְנַהִיר.

בְּזִמְנָא דִּיעֲקֹב שְׁלִימָא, מְגוֹ עָאקוּ דְאַרְעָא וְרִשׁוֹ אַחְרָא, בְּגוֹ דְרַגִּין נּוֹכְרָאִין דְחָה לְכַלְהוֹ, וּבְרִיר חוֹלַק עַדְבֵיָּה וְאַחְסַנְתֵיָּה. נְהוּרָא מְגוֹ חֲשׂוּכָא, חֻכְמָתָא מְגוֹ טַפְשׁוּתָא, וְאוֹקִיר לִיָּה לְמֵאֲרִיָּה כַּד הוּא קָאִים בְּגוֹ רְשׁוּתָא דְאֵל זָר. עַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה כט) לֹא עָתָה יְבוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עָתָה פָּנָיו יַחְרוּוּ. (ע"כ סְתָרֵי תוֹרָה)

תָּא חֲזִי, חֲכִי נְמִי יַעֲקֹב, בִּירַר אַחְסַנְתֵיָּה וְעַדְבֵיָּה לְחוֹלְקֵיהּ, וְסְלִיק לְעִילָא מְכַל דְרַגִּין, וְנְטִיל לִיָּה לְעַדְבֵיָּה. מִקַּל לְבָנָה לַח, הֵינֵנו דְרַגָּא חוֹרָא דְסֵטֶר יְמִינָא. וְלוֹז וְעַרְמוֹן, הֵינֵנו דְרַגָּא סוּמְקָא דְסֵטֶר שְׁמֵאלָא.

וּפְצַל בְּהֵן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת, דְאַעְבַר דִּינָא מִן דָּא, וְאַתְחַבַר לִיָּה בִימִינָא, וְהוּא עָאֵל בִּינִיָּהוּ וְנְטִיל לוֹן כְּחָדָא וְאַתְעַבִּיד כְּלָא חַד בְּתָרֵי גּוּוּנִי. וְעַם כָּל דָּא, מַחְשַׁף הַלְבָן, דִּיתַגְּלִי חוֹרָא עַל סוּמְקָא. וְכַל דָּא לְמֵאֵי, לְאַמְשַׁכָּא לְדְרַגָּא דָּא דְעַדְבֵיָּה בְּרַכָּאֵן מְמַבּוּעָא דְכְּלָא (נ"א דְנַחֲלָא), וְלִשְׁוֹאָה לְדְרַגָּא דָּא דְאִיהוּ תְלַתָּא כְּחָדָא.

תּוֹסַפְתָּא קוּטְרָא דְקוּטְרָא דְכִיָּא, הוּא סְלִיק לְגוֹ לְגוֹ, עַד לָא אֲשַׁכַּח אַתְרַּ בֵּית מוֹתְבָא. הוּא אַתְרַּ לָּאו אַתְרַּ, לָּאו אֲשַׁתְּכַח לְעִילָא וְתַתָּא. מְכַלָּא אַתְאָבִיד, אַבְדוֹן הוּי מְכַלָּא, אַבְדוֹן דְכוּרָא, סַמְא"ל דְנַפְק מִחַתּוּכָא דְתוּקְפָא דִּיצְתָק. אַבְדוֹן וּמוֹת נּוֹקְבָא דִּילִיָּה, נַחֲשׁ קַדְמָאָה, אֲשַׁת זְנוּנִים, דְכְּתִיב (משלי ה) רַגְלֶיהָ יוֹרְדוֹת מוֹת. וְאַלִּין תְּרִין, אַבְדוֹן וּמוֹת, שְׁמַעוּ תּוּקְפָא דְהוֹרְמְנוּ דְמְלַכָּא.

רְזָא וְסַתְרָא סְתִימָא (נ"א טַמִּירָא) עֲלָאָה אַתְאָבִיד (נ"א טַמִּיר) מְכַלָּא, אַתְאָבִיד (נ"א טַמִּיר) מְרַעֲיוּנִין (נ"א מְעִינִין) וְהַרְהוּרִין. (ס"א מֵאֵן דְאַתְמַשְׁךְ בְּתַר אִילִין אַתְאָבִיד מְכַלָּא. כּוֹלָא בַּהֲפּוּכָא דָּא מִן דָּא טְבוּהִי דְגַבְרַּ שְׁלִים כִּיעֲקֹב דְסְלִיק וְלֹא אַתְחַשְׁכוּ עֵינִין בַּהֲאִי תַנְנָא וּזְכָּה לְאַתְקַרְבָּא בְּאַמַּת חוֹתְמָא דְמְלַכָּא קַדִּישָׁא. תָּא חֲזִי, טַמִּירָא עֲלָאָה מְכַלָּא) מְנִיָּה נַפְק אַתְרַּ י', נְקוּדָה עֲלָאָה.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מהאי נקודה עלאה נפק כלא. אמשיך ואפיק ה, אמא עלאה דאשקי לכלא. מהאי נפיק ו, רזא דשית דאחיד לכל סטרין, דאיהו, מקל לבנה לת, ולת, וערמון.

דף קסב ע”א

תרין דרועין דאחידן ביה, אלין נפקי ואחידו בה”א תתאה, לחברא משכנא פחד ולמהוי חד. בדין, תליסר מכילן הוו חד. וחורא אתגליף על גוונן וסליק על גוון פלהו. הדא הוא דכתיב (בראשית ל) מחשף הלבן, וכדין אקרי (זכריה יד) ”אחד ושמו אחד. וכדין (תהלים כג) ”רועי לא אחסר. וכתיב בנאות דשא רביצני על מי מנוחות ינהלני נפשי ישובב וגו’. (ע”כ תוספתא)

ברהטים בשקתות המים, כמה דאוקימנא. וכדין בעובדא דא דחכמתא נגדין ברכאן לתתא, ומתשקיין (נ”א ומתברכאן) פלהו עלמין ושריין עליה ברכאן, כמה דאוקמוה. דכתיב, (בראשית מט) בפקר יאכל עד וגו’, ולבתר מפאן, (שם) ולערב יחלק שלל, (דף קסב ע”א) לאתברכא פלהו עלמין לתתא. ויעקב נטל חולקיה, מאינן ברכאן, דשריין עליה לתתא, בגין דאיהו חולקיה ועדבא דקודשא בריך הוא.

רבי ייסא זוטא הוה שכיח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה. האי דכתיב (משלי י) ברכות לראש צדיק, לצדיק מבעי ליה, מאי לראש צדיק. אמר ליה, ראש צדיק דא היא עטרה קדישא, ואוקמוה. תו, ראש צדיק, דא יעקב, דאיהו נטיל ברכאן, ונגיד לון לצדיק, ומתמן אזדריקו לכל עיבר, ומתברכן פלהו עלמין.

אבל הא אוקימנא, ברכות לראש צדיק, (ראש) צדיק אקרי, ההוא אתר (ס”א ל”ג רישא) דברית, דמניה נפקין מבויעין לבר, נוקבא דקיסטא דחמרא נפיק מניה, איהו רישא. פך ראש צדיק, ההוא אתר, פך זריק מבויעין לנוקבא, אקרי ראש צדיק. צדיק איהו ראש (נ”א רישא לכל ברכאן) בגין דכל ברכאן ביה שריין.

תו, ההוא בר נש, דזכי למנטר את קיימא קדישא, ועביד פקודי דאורייתא, צדיק אקרי, ומרישיה ועד רגלוי הכי אקרי. וכד ברכאן נגדין לעלמא, שריין על רישיה, ומניה קיימי ברכאן לעלמא, בבנין קדישין זכאין דאוקים.

רבי ייסא תו שאיל ואמר, (תהלים לו) כתיב נער הייתי גם זקנתי וגו’. האי קרא אוקמוה דשרו דעלמא אמרו, איהו אמרו בחכמתא, יתיר ממה דחשבין בני נשא. אמר ליה, ברי יאות הוא, דהא ביחודא קדישא אתמר נער הייתי גם זקנתי והכי הוא. (תהלים לו) ולא ראיתי צדיק נעזב, דא הוא שבחא דיחודא, דלא אשתכח יום בלא לילה. דהא לילה ביה אשתכח תדירא, וצדיק אחיד לעילא ואחיד לתתא.

דף קסב ע”ב

וורעו מבקש לחם, מאי הוא. אלא, בשעתא דזריק ואתנגיד זרעא, לא תבע לנוקבא. דהא בהדיה שריא, דלא אתפרשא מניה לעלמין, וזמינא היא לגביה. דהא

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

זֶרְעָא לָא נָגִיד, אֱלָא בְּשַׁעֲתָא דְנוֹקְבָא זְמִינָא, (דָּף קסב ע"ב) וְתִיאֻבְתָּא דְתַרְוּוּיָהּ
כְּחֻדָּא בְּדְבוּקָא חֵד דְלָא מִתְפָּרְשָׁן, וְעַל דָּא לָא אֲצַטְרִיךְ לְמַתְבַּע עֲלָהּ.

אֲמַר לִיָּהּ, וּבְזִמְנָא דְגְלוּתָא לָאו הָכִי. אֲמַר לִיָּהּ זֶרְעוּ כְּתִיב, וְלָאו אִיְהוּ. אִימְתִי
נְפִיק, כִּד נּוֹקְבָא בְּדְבוּקָא חֵד עִם דְכוּרָא. וְאִי תִימָא לָא רְאִיתִי צְדִיק נְעֻזְב, בְּזִמְנָא
דְגְלוּתָא מְאִי הִיא.

אֱלָא, הָא אַחִיד לְעֵילָא. וְלָא נְעֻזְב לְעֵלְמִין, בְּזִמְנָא אַחְרָא, לָא נְעֻזְב מְנוֹקְבָא,
אַחִיד לְעֵילָא, וְאַחִיד לְתַתָּא. אַחִיד לְעֵילָא, בְּזִמְנָא דְגְלוּתָא. בְּזִמְנָא אַחְרָא, אַחִיד
לְתַרִין סְטְרִין, לְעֵילָא וְתַתָּא, וְלְעוֹלָם אִינוּ נְעֻזְב.

כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית א) וַיִּתֵּן אֶתְּם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם, דָּא צְדִיק. וְאַף עַל גַּב
דְּאִתְמַר בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם, אֱלָא בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם וְדָא, דְּאִיְהוּ סִימָא דְגּוֹפָא.

תָּא חֲזִי, תְרִין רְקִיעֵין אִינוּן, וְאִינוּן שִׁירוּתָא וְסִימָא, דָּא כְּגִוּוֹנָא דָּא. שִׁירוּתָא
רְקִיעָא תְּמִינָאָה, בֵּיה שְׁקִיעֵן כָּל כְּכַבֵּיא, זְעִירִין וְרַבְרַבִין. וְדָא הוּא רְקִיעָא עֲלָאָה
סְתִימָאָה, דְקָאִים כָּלָא וּמְנִיָּה נְפִיק כָּלָא. וְאִיְהוּ תְּמִינָאָה, מִתְתָּא לְעֵילָא, וְהוּא
שִׁירוּתָא לְאַפְקָא מְנִיָּה כָּלָא.

כִּף אִיְהוּ רְקִיעָא תְּמִינָאָה מְעֵילָא לְתַתָּא, דְּבֵיה שְׁקִיעֵין כָּל כְּכַבֵּיא, כָּל נְהוּרִין
וּבוֹצִינִין. וְהוּא נְטִיל כָּלָא וְדָא סִימָא דְכָלָא. כְּמָה דְהָהוּא רְקִיעָא תְּמִינָאָה, דְּאִיְהוּ
שִׁירוּתָא דְכָלָא. תְּלִיין בֵּיה כָּל נְהוּרִין וְנְטִיל לֹון, וּמְנִיָּה נְפִיק. הָכִי נְמִי הָא, אִיְהוּ
רְקִיעָא תְּמִינָאָה, תְּלִיין בֵּיה כָּל נְהוּרִין וְנְטִיל לֹון, וּמְנִיָּה נְפִיקוּ לְכַלְהוּ עֲלְמִין.

שִׁירוּתָא וְסִימָא כְּגִוּוֹנָא חֵד קִימִי, וְעַל דָּא אִיְהוּ נְהַר דְנָגִיד וְנְפִיק, וְלָא פְּסָקִי
מִימּוּי לְעֵלְמִין. כָּלָא לְמַהוּי סִימָא כְּשִׁירוּתָא, וּבְגִין כִּף וַיִּתֵּן אֶתְּם אֱלֹהִים בְּרִקִיעַ
הַשָּׁמַיִם, וְלָמָּה, לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ.

וְאַף עַל גַּב דְּאִתְמַר כָּלָא כְּגִוּוֹנָא חֻדָּא קִימִי, וְדָא הוּא בְּרִירָא דְמִלְתָּה, מַה בֵּין הָאִי
לְהָאִי. אֱלָא, דָּא אוֹקִים וְזֶן לְעֵלְמָא עֲלָאָה דְּאִיְהוּ בֵּיה וְלְכָל אִינוּן סְטְרִין עֲלָאִין, וְדָא
אוֹקִים וְזֶן לְעֵלְמָא תְּתָאָה וְלְכָל אִינוּן סְטְרִין תְּתָאִין.

וְאִי תִימָא, עֲלָמָא דְלְעֵילָא מֵאן אִיְהוּ, וְהָא (אִיְהוּ) הָהוּא רְקִיעָא תְּמִינָאָה עֲלָאָה
סְתִימָאָה, עֲלָמָא דְלְעֵילָא אִיְהוּ וְהָכִי אַקְרִי, דְּהָא תְרִין עֲלְמִין נִינְהוּ כְּמָה דְּאִתְמַר.
אֱלָא, אִיְהוּ עֲלָמָא עֲלָאָה, וְכָל אִינוּן דְנְפִיקִי מְנִיָּה, עַל שְׁמִיָּה אַקְרוּן. וְאִינוּן דְנְפִיקִי
מְעֵלְמָא תְּתָאָה, עַל שְׁמִיָּה אַקְרוּן. וְכָל הָאִי וְהָאִי כָּלָא חֵד, בְּרִיךְ הוּא לְעֵלְמִין וְלְעֵלְמִי
עֲלְמִין.

דָּף קסג ע"א

תא חזי (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע. מאן לבנון. הא אוקמוה ואתמר, האי קרא (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו חסידה ברושים ביתה. אשר שם צפרים יקננו, באן אתר, בלבנון. ואלין אינון תרין צפרים דקאמרן בכמה אתר, (דף קסג ע"א) ומאלין אתפרשן כמה צפרין אחרנין, אבל אלין עלאין ונפקין מלבנון דאיהו (ס"א סתימאה) לעילא, ורזא דמלה, (בראשית כט) וללבן שתי בנות וגו'.

חסידה ברושים ביתה, (ס"א דא לאה) באינון שית בנין עלאין, שית סטרין דעלמא, כמה דאתמר. אמאי אקרי חסידה. אלא, האי עלמא עלאה אף על גב דנוקבא איהי, קרינן לה דכר, דכד אתפשט, כל טיבו וכל נהירו מניה נפיק.

ובגין כך דאיהי חסידה, נפיק (מתמן) מניה חס"ד, דאיהו נהורא קדמאה, דכתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור. ועל דא ברושים ביתה. ברושים, אל תקרי ברושים, אלא בראשים. דהא עלמא אחרא, בתתאין ביתה, ואיהי בי דינא דעלמא. ולזמנין אקרי בגוונא דלעילא, בכל אינון שמהן.

ועל אתר דא כתיב, (בראשית ו) וינחם יי ויתעצב אל לבו. חרון אף יי. דהא באתר דא תליא. דהא כל מה דלעילא, כלא איהו בנהירו, חזין לכל סטרין. ועל דא תנינו, אין עצבות לפני המקום, לפני דייקא. ועל דא כתיב, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה באו לפני ברננה. עבדו את יי בשמחה, לקביל עלמא עלאה, באו לפני ברננה לקביל עלמא תתאה. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי. בגין כך כתיב, (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביי מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויפחשו וגו'. (בראשית ל) ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו'. פתח רפי אלעזר ואמר, (משלי ט) אם חכמת חכמת לך ולצת לבדך תשא. אם חכמת חכמת לך, תא חזי, ווי לאינון חייבי עלמא, דלא ידעין ולא משגיחין במלי דאורייתא. וכד אינון משגיחין בה, בגין דלית לון סכלתנו, מלין דאורייתא דמיין בעיניהו כאילו כלהו מלי ריקניא, ולית בהו תועלתא. וכלא בגין דאינון רקנין מדעתא וסכלתנו. דהא כל מלי דאורייתא, כלהו מלין עלאין ויקירין. וכל מלה ומלה כתיב בה (משלי ג) יקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה (באורייתא).

וכל אינון טפשין, אטימין דלבא, כד חמאן מלי דאורייתא, לא די לון דלא ידעי, אלא דאינון אמרי, דאינהו מלין פגימין, מלי דלית בהו תועלתא. ווי לון, כד יתבע לון קודשא בריך הוא, עלבונא דאורייתא, ויתענשון עונשא דמרדי במאריהון.

מה כתיב באורייתא, (דברים לב) פי לא דבר רק הוא מפם, ואי איהו רק מפם איהו, דהא אורייתא כלא, מלייא מפל אבנין טבין ומרגלאן יקירין, מפל טבין דעלמא. כמה דאת אמר וכל חפצים לא ישוו בה, והיך ימרון דאיהי ריקניא.

ושלמה מלפא אמר, אם חכמת חכמת לך, דכד יתחפם בר נש באורייתא, תועלתא דיליה איהו. דהא באורייתא לא יכיל לאוספא אפילו את אחת. ולצת לבדך תשא, דהא אורייתא, לא יגרע משבחה כלום, וליצנותא, דיליה איהו, ואשתאר ביה לאובדא ליה מהאי עלמא ומעלמא דאתי.

תא חזי, פד אתון עלאין, מתתברן פלהו בהאי דרגא, סופא דכל דרגין קדישין עלאין, ואתמליא מנייהו, ואתברכא מעלמא עלאה. פדין, האי דרגא קיימא לאשקאה לכלהו עדרין, פל חד וחד פדקא חזי ליה, וכל חד וחד אתשקי מן דינא ורחמי.

תא חזי, מה פתיב, ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים וגו', דיעקב בעא לאתקנא תפלה של ערבית, ולאנהרא לסיהרא, ולאשקאה ולברכא לה מפל סטרין, דכתיב ויצג את המקלות. אלין דינין וגבורין דנפקי מגבורה דלעילא.

דף קסג ע"ב

ויעקב פד בעא לאתקנא להאי דרגא, סליק לכל אינון דינין וגבורין מינה, ואוקים לון ברהטים, באינון רהטים ארבע, דקיימי תחות האי (במדבר כא) באר חפרוה שרים, דאתמלייא מאינון נחלין ומבועין עלאין. בגין דכד נפקין מיין מהאי באר קדישא, אלין ארבע נטלי כלא. ועל דא אקרון רהטים, ומתמן (דף קסג ע"ב) אתיין כלא למשתי. ואינון דינין וגבורין, כלהו קיימי תמן, לנטלא לכל חד וחד פדקא חזי ליה.

אשר תבאנה הצאן לשתות לנכח הצאן, אלין לקביל אלין. ויחמנה, מאי ויחמנה. דכד מתעטרן בדינא, מתחממין בההוא דינא, ואזלין ושאטין בעלמא, ומעינין בארחהון דבני נשא, הן לטב הן לביש.

תא חזי, מה פתיב בתריה, (בראשית ל) ויחמו הצאן אל המקלות, בגין דאינון מקלות הוו מתחממן, ומשגיחין בדיני עלמא, ואתפקדן עליה, ואתדנו בני נשא עלייהו, פמה דאת אמר (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא ומאמר קדישין שאלתא וגו'.

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים סג) דבקה נפשי אחריה בי תמכה ימינה, האי קרא אית לאסתפלא ביה, דבקה נפשי אחריה, בגין דדוד מלפא, הוה מתדבק נפשיה תדיר, אבתריה דקודשא בריה הוא. ולא חייש למלין אחרנין דעלמא, אלא לאתדבקה נפשיה ורעותיה ביה, וכיון דאיהו הוה מתדבק בקודשא בריה הוא, (קודשא בריה הוא) הוה תמיך ביה ולא שבקיה. מפאן, לבר נש פד אתא לאתדבקה בקודשא בריה הוא, קודשא בריה הוא אחיד ביה, ולא שביק ליה.

סדר הלימוד ליום יט חשוון [יום 49 בשנה]

דָּבַר אַחַר דְּבִקְהָה נִפְשֵׁי אַחֲרֶיךָ, לְאַתְעֵטְרָא דְרָגִיָּה לְעִילָא, דְּהָא כַּד אַתְדַּבֵּק הֵהוּא דְרָגָא (ס"א דיליה אתברכא וכד אתגלייא) בְּדַרְגִין עֲלָאִין לְסַלְקָא בְתַרְיִיָּהוּ, כְּדִין יְמִינָא אַחִיד בִּיהַ לְסַלְקָא לִיהַ, וְלַחֲבָרָא לִיהַ, בְּחַבּוּרָא חַד כְּדָקָא יְאוּתַּ, כְּמָה דְאַתְ דָּאֵת אָמַר, (תהלים קלט) וְתִאֲחֻזֵּי יְמִינְךָ, וְכָתִיב (שיר השירים ב) וַיְמִינֹ תַחֲבִקֵנִי, וְעַל דָּא בִּי תַמְכָּה יְמִינְךָ.

וְכַד אַחִיד בִּיהַ בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּדִין כְּתִיב, (שם) שְׂמַאלֹ תַחַת לְרַאשֵׁי וַיְמִינֹ תַחֲבִקֵנִי. וְאִיהוּ יְחוּדָא חַד וְחַבּוּרָא חַד, וְכַד אִיהוּ חַבּוּרָא חַד, כְּדִין אַתְמַלְיָא הֵהוּא דְרָגָא דִּילִיָּה וְאַתְבְּרָכָא.

וְכַד אַתְמַלְיִין כָּל אֵינֹן רְהֵטִין, אַתְמַלְיִין לְאַרְבַּע סְטְרִין דְעֵלְמָא, וְכִלְהוּ עַדְרִיָּא אֲשַׁתְקִיִין, כָּל חַד וְחַד לְסְטְרִיָּה. וְכַד אַתָּא יַעֲקֹב לְאַתְקַנָּא הָאִי דְרָגָא, בְּרִיר לִיהַ סְטְרָא דִּימִינָא, דְאַתְחֻזֵּי לִיהַ, וְסְטְרָא אַחֲרָא דְלָא אַתְחֻזֵּי לִיהַ אַתְפְּרִשֵׁת מִינִיָּה. כְּמָה דְכָתִיב, (בראשית ל) וַיֵּשֶׁת לוֹ עַדְרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׁתֵם עַל צֹאן לְבֹן. לְבָדוֹ, הוּוּהַ בְּלַחֲדוּדֵי, דְלָא יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּטַעֲוֹן אַחֲרָנִין דְבְּסְטְרִין אַחֲרָנִין. זַכָּאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְעֵלְיִיָּהוּ כְּתִיב, (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לֵי אֱלֹהֶיךָ וּבְךָ בָּחַר יי וְגו'.

וְתֵא חֻזֵּי, יַעֲקֹב אִיהוּ תוֹשְׁבַחָא דְאַבְהֹן, וְאִיהוּ כְּלָלָא דְכִלְהוּ, וּבְגִין דְאִיהוּ כְּלָלָא דְכִלְלָא, בְּגִין כְּךָ אִיהוּ קָאִים לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא, דִּיעֲקֹב אִיהוּ קָאִים לְאַתְקַנָּא לְתַפְלַת עַרְבִית.

וְכֹל הֵהוּא תְקוּנָא, אִיהוּ כְּדָקָא חֻזֵּי לִיהַ, (כדין) כָּל אֵינֹן סְטְרִין קְדִישִׁין כְּלָהוּ בְּתְקוּנָא אַתְקִין בְּסְטְרוּי, וְאַפְרִישׁ חוּלְקִיָּה, מַחּוּלְקָא דְשָׂאֵר עַמִּין. אֵלִין סְטְרִין עֲלָאִין קְדִישִׁין בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה. וְאֵלִין סְטְרִין מְסֻבִּין, בְּמִסְאָבֵן דְמְסֻבּוּתָא.

וְהָא אוֹקִימָנָא, דְכָתִיב וַיֵּשֶׁת לוֹ עַדְרִים לְבָדוֹ. וַיֵּשֶׁת לוֹ, דְאַתְקִין (לִיהַ) תְקוּנִין לְמַהֲיַמְנוּתָא. לְבָדוֹ, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (שם) וּבְךָ בָּחַר יי לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים. וְלֹא שָׁתֵם עַל צֹאן לְבֹן, דְלָא שׁוּי חוּלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה עַמְהוֹן.

וְעַל דָּא יַעֲקֹב שְׁלִימוֹ דְאַבְהֹן, אַתְקִין רְזָא דְמַהֲיַמְנוּתָא, וְאַפְרִישׁ חוּלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה, מַחּוּלְקָא וְעַדְבָּא דְשָׂאֵר עַמִּין. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

רַבִּי אָבָא אָמַר, זַכָּאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְאֵינֹן עֲלָאִין עַל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, בְּגִין דְרָגָא דְלָהוֹן לְעִילָא, וְדַרְגִין דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים

ומגלות לתתא, אלין בסטרא דקדושה, ואלין בסטרא דמסאבא, אלין לימינא, ואלין לשמאלא.

דף קסד ע”א

פיון דאתחרב בי מקדשא, מה פתיב, (איכהב) השיב אחור ימינו מפני אויב, ובגין כך פתיב, (תהלים ס) הושיעה ימינה וענגי. ושמאלא אתגבר ומסאבא אתתקף, עד דיבני קודשא בריה הוא בי מקדשא, ויתקין עלמא על תקונוי, ויהדרון מליה פדקא יאות ויתעבר סטרא מסאבא מן עלמא. והא אתמר, דכתיב (זכריה ג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ וגו’, (דף קסד ע”א) וכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו’.

וישתאר קודשא בריה הוא בלחודוי, כמה דכתיב, (ישעיה ב) והאלילים כליל יחלה, וכתיב, (שם) ונשגב יי לבדו ביום ההוא. הוא בלחודוי, כמה דכתיב, (דברים לז) ואין עמו אל נכר, בגין דישתצי חילא מסאבא מעלמא, ולא ישתאר לעילא ותתא. אלא קודשא בריה הוא בלחודוי, וישראל לפולחניה, עם קדיש, ויתקרי קדיש, דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הפתוב לחיים בירושלם. וכדין יהא מלכא יחידאי, לעילא ותתא, ועמא יחידאה לפולחניה, כמה דכתיב, (דברי הימים א יז) ומי פעמך ישראל גוי אחד בארץ.

רבי יצחק ורבי ייסא, הוו אזלי בארחה, אמר רבי ייסא, הא שכינתא לגבן נתעסק במלי דאורייתא, דכל מאן דעסיק במלי דאורייתא וישתדל בה, זכי לאמשכא ליה בהדיה.

פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים יח) חי יי וברוך צורי וירום אלהי ישעי, האי קרא איהו רזא. חי יי, וכי לא ידענא דקודשא בריה הוא אקרי חי, אלא אפילו צדיק, איהו אקרי חי, דהא חי, צדיק איהו לעילא וצדיק איהו לתתא. לעילא קודשא בריה הוא אקרי חי. לתתא צדיק אקרי חי, דכתיב, (שמואל ב כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי, אמאי אקרי חי בגין דאיהו צדיק, דהא צדיק חי אקרי, חי העולמים. וברוך צורי, כלא חד, חי וברוך, דלא מתפרשי מהדדי, דכד מתחברין כחדא. אקרי (שיר השירים ד) באר מים חיים. דא נביע לגו, ודא אתמלייא מניה.

וירום אלהי ישעי, דא עלמא עלאה, דאיהו רם ונשא, רם על כלא. דהא מיניה נפיק כלא, (מקורא דלא פסיק) וכל נביעו דנביע, לאתמלייא בירא פדקא יאות. ומתמן אתברכא, לאנהרא לכל אינון דלתתא, וכד (האי) אתמלייא, כלא פדקא יאות, כדין וירום אלהי ישעי.

פתח רבי ייסא ואמר, (איוב לו) לא יגרע מצדיק עיניו ואת מלכים לפסא וישיבם לנצח ויגבהו, תא חזי, כד חייביא לא שלטין בעלמא ואתאבידו מיניה, (בעלמא)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

(מעלמא) כְּדִין צְדִיק אִיהוּ שְׁלִיט בְּעֵלְמָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם) לֹא יִחִיהַ רָשָׁע וּמִשְׁפַּט עֲנִיִּים יִתֵּן. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה, לֹא יִגְרַע מִצְדִּיק עֵינָיו, מַהוּ עֵינָיו, כְּמַה דְּאֵת אָמַר (תהלים לה) עֵינַי יי אֵל צְדִיקִים.

וְאֵת מְלָכִים לְכַסָּא, אֲלִין אֵינוֹן מְלָכִין שְׁלִיטִין, דְּאֵתְאֲחֻדֵּן לְכַסָּא. וַיִּשִׁיבֵם לְנִצָּחַ, דְּאֵתְקִימוּ בְּכַרְסֵיָא, בְּקִיּוּמָא שְׁלִים. וַיִּגְבְּהוּ, אֲמַאי וַיִּגְבְּהוּ, לְשִׁלְטָא בְּעֵלְמָא, וַיִּתְקִיִּם כְּרִסְיָא עַל סְמֻכּוּהִי. דְּבַר אַחַר וַיִּגְבְּהוּ, דְּנִטְלִי כְּרִסְיָא, וְזֻקְפִין לָהּ לְעֵילָא, לְאֵתְאֲחֻדָא בְּאֵתְרִיהּ כְּדָקָא יְאוּת, וְכִדִּין כְּלָא יִחֻדָא חֻדָא.

עַד דְּהוּוּ אֲזֻלִי, חֲמוּ חַד בַּר נָשׁ, דְּהוּוּ אֲתִי וְחַד יְנוּקָא עֲמִיהּ, רְכִיב עַל כְּתַפְיָהּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדַאי הָאִי בַר נָשׁ יוֹדָאי אִיהוּ, וּבְגִין לְזַכָּאָה לְבְנֵי נְשָׂא קָא אֲתִי. אָמַר רַבִּי יִיסָא, נִזְכָּה אֲנִן בְּקַדְמִיתָא בֵּיתָא.

כַּד מָטָא לְגַבְיָהּ, אָמַר רַבִּי יִיסָא אֲן קִיסְתָא דְטְרִימָא (ס"א קִיסְטָא דְעֵמִירָא) בְּקִיּוּטֵי דְאוֹרְחָא, אָמַר בְּגִין דִּיזְכּוֹן (ד"א ל"ג ב"י) בְּנֵי נְשָׂא, דְּהָא תַרְיִן בְּנִין אִית לִי, וְאֵתָא טוֹרְנָא לְמִתָּא, וְאֵשְׁתַּבּוּ. וְהָאִידְנָא אֲזִילְנָא, בְּגִין דִּיזְכּוֹן בְּהוּ בְּנֵי נְשָׂא. זְכוּ בְּהַדְיָה, וַיִּהְבּוּ לִיָּה לְמִיכָל.

אֲדַהְכִי פִתַּח הֵהוּא יוֹדָאי וְאָמַר, (במדבר כח) אֵת קַרְבְּנֵי לְחַמֵי לְאִשֵי וְגו'. קַרְבְּנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָל יוּמָא, בְּגִין לְמִיזוֹן עֵלְמָא וּלְמִיָּהֵב סְפוּקָא לְעֵילָא וְתַתָּא. דְּהָא בְּאֵתְעֻרוּתָא דְלַתְתָּא, אֲתַעַר לְעֵילָא. וּבְדָא מְסַתְפָּקִין כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא יְאוּת.

אֵת קַרְבְּנֵי לְחַמֵי, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵי שְׁתִּיתִי יֵינִי עִם חֲלָבִי. לְאִשֵי, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) אֲכַלּוּ רְעִים וְגו', וּמַה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד לְאֵתְעָרָא מְזוֹנָא לְעֵילָא (לתתא) בְּגִין לְאֵתְעָרָא מְזוֹנָא (לעילא) לְתַתָּא מִהֵהוּא מְזוֹנָא. מֵאֵן דִּיהִיב מְזוֹנָא לְקִיּוּמָא נְפִשָׁא, עַל אַחַת כְּמַה וְכַמַּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִיךְ לִיָּה, וַיִּתְעַר לִיָּה מְזוֹנָא דְלְעֵילָא, וַיִּתְבַּרַךְ עֵלְמָא בְּגִינֵיהּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדַאי רְזָא דָא כְּדָקָא חֲזִי, וְשִׁפִּיר קָאֲמַר. אָמַר רַבִּי יִיסָא, וְדַאי עַל דָּא אָמַרו, דְלָא יִזְלִל בַּר נָשׁ, לְשׁוּם בַּר נָשׁ אַחְרָא בְּעֵלְמָא, בְּתַרִי גּוּוּנֵי זְכִינָא לְהָאִי בַר נָשׁ.

דף קסד ע"ב

פִתַּח וְאָמַר, הָאִי קָרָא אָמַר (דף קסד ע"ב) רַבִּי אֲלֵעֶזֶר (במדבר כח) אֵת קַרְבְּנֵי לְחַמֵי לְאִשֵי, אֵת קַרְבְּנֵי, רְזָא דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. דְכְּתִיב אֵת, אֵת דִּיִּיקָא. קַרְבְּנֵי, דָּא אִיהוּ קַרְבְּנָא, וְקִשׁוּרָא לְאֵתְקִשְׁרָא. לְחַמֵי, דָּא מְזוֹנָא דְאֵתִי מְלַעֲלָא, בְּאֵתְעֻרוּתָא דְלַתְתָּא. לְאִשֵי, לְאֵתְכַלְלָא שְׁאָר חֵילִין אַחְרֵנִין דְאַצְטְרִיכוּ לְאֵתְזוֹנָא, כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. רִיחַ נִיחָחִי, דָּא רְעוּתָא וְקִשׁוּרָא, דְאֵתְאֲחֻדָא כְּלָא בְּרְזָא דְעֵלְמָא עֲלָאָה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תשמרו להקריב לי במועדו, מאן מועדו, בזמן דאתער אברהם למעבד רעותיה, דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. ובזמנא דאתעקד יצחק על גבי מדבחא, דההיא שעתא, בין הערבים הוה. ואמר רבי (חייא) ייסא, אי הכי, האי דכתיב במועדו, במועדים מבעי ליה. אמר ליה, ההיא שעתא, אתכליל אשא במיא ומיא באשא, ובגין כך כתיב במועדו.

תא חזי, בכל קרבנין לא כתיב כמה דכתיב הכא, תשמרו להקריב לי. תשמרו, רזא דשמור, דאיהו צריכא לקרבא לגבי עילא, דכתיב תשמרו להקריב לי במועדו. בימינא ושמאלא, כמה דאתמר באברהם ויצחק, וכלא ברזא עלאה.

אמר רבי ייסא אלמלא לא אתינא הכא, אלא למשמע מלין אלין, דיי. זכאין אינון ישראל, בעלמא דין ובעלמא דאתי. על דא כתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. (בראשית לא) ולבן הלך לגזוז את צאנו וגו'. אמר רבי יוסי מאן תרפים, אלא עבודה זרה הוה, ואמאי אקרי תרפים, לגנאי הוה, כמה דתנינן במקום התורה. ומגלן דעבודה זרה הוה, דכתיב, (שם) למה גנבת את אלהי. וכתיב, (שם) עם אשר תמצא את אלהיך וגו'. ולבן חרשא דכל חרשין דעלמא הוה, ובהאי הוה ידע בכל מאן דבעי למנדע.

אמר רבי חייא, בקסם אתעביד. רבי יוסי אומר, בנחש. אמר רבי יהודה, לא אתעבידו אלא בשעתי ידיען. ואמאי אקרי תרפים. בגין דבטשי האי שעתא, והאי שעתא ארפי ידא, כמה דאת אמר, (שמואל ב כד) רב עתה הרף ידך.

אומנא פד עביד ליה, ההוא דידע רגעי ושעתי קאים עליה, ואמר, השתא ארפי, והשתא עביד. ולא תשכח עבידתא דאצטרף דירפון מינה אלא האי. ואיהו מליל תדיר, ויהיב עיטין ביטין לאבאשא לנפשיה דבר נש.

ורחל דחילת, בגין דיהב עיטא לאבאשא ליה ליעקב, ובגין בזיונא דעבודה זרה, שוי לון תחותה, עד דלא יכיל למלא. דהא פד איהו מתתקן למלא, מכבדין ומרביצין קמיה, והשתא מה כתיב, (בראשית לא) ותשב עליהם. דכר ונוקבא הוה, ופולחנין סגיאין קא עבדין עד לא ממללן. ובגניי כך אתעכב לבן תלת יומין, דלא ידע דערק יעקב, דכתיב, (שם) ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב.

ואמר רבי יהודה, זמין גרמיה בתרין מלין, אודרו בכל חרשין דהוה ליה ואודרו בזיינין, בגין לאובדא ליה מן עלמא, דכתיב (דברים כו) ארמי אבד אבי. פיון דחמא קודשא בריך הוא, דבעא לאובדא ליעקב. מה כתיב, (בראשית לא) השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע. והיינו דכתיב, (שם) יש לאל ידי לעשות עמכם רע. במה אתרחיץ, בחרשין דהוה בידיה.

תא חזי, לבן אזל ביומא חד, ארח שבועה ימים דאזל יעקב, בגין לאעקרא ליה מן עלמא. חד, על דאזל. וחד, על אינון תרפים. ואף על גב דרחל אייה עבדת לאעקרא ליה לאבוה מבתר עבודה זרה, אתענשת. דלא רביאת ליה לבנימו, ולא קיימא בהדיה שעטא חדא, בגין צערא דאבוה, אף על גב דאתכוונת לטב.

דף קסה ע"א

רבי יצחק אמר, כל ההיא תוכחתא דהוה ליה ליעקב בלבן. אהדר ליה ללבן, לאודאה ליה לקודשא בריה הוא, דכתיב (בראשית לא) ראה אלהים עד ביני וביניך. תא חזי, כתיב, (בראשית לא) אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו, אהדר תהוא רשע לתקליה, פיון דאמר אלהי אברהם, אהדר ואמר ואלהי נחור. (דף קסה ע"א) (בראשית לא) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק, מאי טעמא בפחד יצחק, ולא באלהי אברהם. אלא, דלא בעא לאטרחא לימינא בגיניה דלבן. ולא עוד, אלא דלא לבעי ליה לאיניש, אף על גב דאומי בקושטא, לאומאה באתר עלאה דכלא.

אמר רבי יוסי, ודאי לקיימא (ס"א לאומאה) פדקא יאות, אומי יעקב כה, והכי אתחזי, ויעקב אשגח במלה, אמר, הא איהו אמר אלהי אברהם, ושבק לאבא, אנא אשלים כלא, מיד וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. דבר אחר, לאתפללא בדינא, למיקם עליה דלבן.

השלמה מהשמטות (בין סימן נא נב)

רעיא מהימנא פתח רבי שמעון השייך לדף קס"ה ע"א אצל ויעקב הלך תמצא בחלק ג' דף רכ"ה ע"ב (עד כאן מההשמטות)

סתרי תורה (בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. מתניתין, תוקפי דהורמני, זקיפין מלעילא, ושננא דחרבא דמלהטא ממנא על כל (ס"א כמה) חילין ומשיריין.

ההוא חרבא מלהטא, היא חרבא סומקא. דכתיב, (ישעיה לה) חרב ליי מלאה דם. ההוא חרבא דתליא ביה הפוכא, אינון דמהפכי לכמה גוויין. הוא נשיין, הוא גוברין, בסטרין סגיאין, מתפרשין גוויין אחרנין לכמה דרגין.

מסטררא דאילנא דחיי, נפקי אינון. דמתחדי ביחודא בקשורא. קדישין אליו, אשתאבן תדיר מטל השמים, שמיה דאלקים, אתתקין בהו. (ס"א ועל דא אמר משמני הארץ ואתתקן) בארבע סטרין דעלמא, אתעבידו סמכין דפרסייא. פלהו מרגליטין, שייפין וסמכין, לא מתפרשין לעלמא. מגו דא שמא, אינון קשורין דיעקב, דבריר לחולקיה. ומתקשרן בשמא דא, פלהו נפקו (בערב) (ביעקב).

ויעקב פד נפק למיזל לארחה, לארבע סטרין אקיפו ליה, לארבע ווויין דעלמא נטרו ליה, בשעטא קלה אתרגיש מאילנא (ס"א מאתר) לעילא, למיטר אילנא דלתתא, וכדין (בראשית ל)

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה. כְּדִין (בראשית ל) וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֵים.
(גדפס דף קנ"ח ע"ב ושם מפורש)

אמר רבי יהודה, תא חזי, שלמותיה דיעקב, דלא בעי (בעא) למיזל אלא ברשותיה דלבן, ואי תימא, זמנא אחרא אמאי לא. אלא בגין דדחיל יעקב דלא ישבוק ליה, וישתלימו תריסר שבטין בארעא אחרא. ועל דא פיון דחמא דמטא שעטא דבנימן, ברח. כמה דאת אמר, (בראשית לא) ויברח הוא וכל אשר לו. דכיון דאתיליד בנימן, אתקשר שכנתא בכלהו שבטין, ונטל ביתא בהו. ויעקב הוה ידע ברוחא דחכמתא, דכד ישתלימו תריסר שבטין, דשכנתא תתקשר בהו, ורחל תמות, ואיהי נטלא ביתא.

ותא חזי, הכי אוליפנא, עלמא תתאה, אתחזי ליה ליעקב, כמה דאתחזי ליה למשה, אלא דלא יכילת, עד דהווי י"ב שבטין בביתא, לאתקשרא בהו. וכדין, אתדחית רחל, ונטלת איהי ביתא בכלהו שבטין, והות עקרא דביתא. וכדין (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית. אמר יעקב, הא מטא זמנא דישתלימו י"ב שבטין, וודאי עלמא דלעילא ייחות ליה לביתא, ואתקשרא (נ"א עלמא דלעילא ייחות ליה בביתיה, ואתקשרא) בהו, ומסכנתא דא אתדחייא קמיה. אי תימות הכא, לא אפוק מכאן לעלמין. ולא עוד, אלא בארעא דא, לא אתחזי לאשלמא ביתא. בגין כך, (בראשית ל) ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף, עד לא ישתלימו שבטין.

שמע רבי שמעון, אמר, ודאי כל מלוי דרבי יהודה שפיר, ודא סליק על כלא. ואי תימא, אמאי לא אזל ליה לארחה מיד. אלא, פל זמנא דרחל לא מתעברא מבנימן, אתעפב תמן. פיון דמטא זמנא דבנימן, ערק, ולא בעא רשותא. בגין דלא יתעפב תמן, ואתחבר יעקב בכלהו שבטין, באתר דאצטריד. (ע" פרשת ויצא)

(בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. רבי אבא פתח ואמר, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם וגו', כמה אית לן לאסתכלא במלי דאורייתא. ווי לון לאינון אטימי לבא וסתימין עיינין, הא אורייתא קארי קמייהו, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. (שם) מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה לו, ולית מאן דישגת.

תא חזי, האי קרא, אית ביה רזין עלאין, איהו לגו, ואיהו לבר. זכר ונקבה בראם, אשתמע להאי גוונא, ואשתמע להאי גוונא. ואשתמע דשמשא וסיהרא בחבורא חדא אינון, דכתיב בראם. כמה דאת אמר, (חבוק ג) שמש ירח עמד זבולה. ואשתמע, דאדם וחוה כחדא אתבריא, בזווגא חד. וכיון דאשתכחו בזווגא חד, מיד ויברך אתם. דלית ברכתא שריא, אלא באתר דאשתכחו דכר ונוקבא.

תא חזי, כד נפק יעקב למיתה דחרון, בלחודי הוה, דלא אינסיב. מה פתיב, (בראשית כח) ויפגע במקום וגו', ולא אתיבו ליה אלא בחלמא, השתא דאנסיב והוה אתי בכלהו שבטין. כבכול משריין עלאין, פגעין ביה, ואתחננו ליה. דכתיב ויפגעו

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בו, אינון אהדרו למפגע ביה. בקדמיתא איהו ויפגע במקום, השתא אינון ויפגעו בו.

בגין דבגיניה דיעקב ובאינון שבטין, אתשקיין אינון ממיא דימא רבא. ולא עוד, אלא בקדמיתא בלילה בחלמא. השתא בחיזו דעינא, וביממא. הדא הוא דכתיב, (בראשית לט) ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה וגו'.

דף קסה ע"ב

במה (דף קסה ע"ב) אשתמודע לון, אלא חמא, דאינון הוו, אינון דחמא בחלמא, בגיני כף קרא לון מחנים, משריין דאתחזו לעילא, ומשריין דאתחזו לתתא. אמאי אתגליאו למפגע ליה. אלא שכינתא אזלא לגביה, לנטלא לביתה. ומחפא ליה לבנימו, לנטלא ביתא עמיה דיעקב כדקא יאות. וכדין פתיב, (ירמיה מו) ושב יעקב ושקט ושאנו ואין מחריד. ברוך יי לעולם אמן ואמן. (ע" פרשת ויצא)

פרשת וישלח

וישלח יעקב מלאכים וגו'. רבי יהודה פתח (תהלים צא) פי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, האי קרא אוקמוה חברייא, דהא בשעתא דבר נש אתי לעלמא, מיד אזדמן בהדיה יצר הרע דאיהו מקטרג ליה לבר נש תדיר כמה דאת אמר, (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. מאי חטאת רובץ, דא יצר הרע.

ודוד הכי נמי קרייה חטאת דכתיב, (תהלים נא) וחטאתי נגדי תמיד, בגין דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא למחטי קמי מאריה, ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש מיומא דאתיליד בר נש לעלמין. ויצר הטוב אתי לבר נש מיומא דאתי לאתדפאה.

ואימתי אתי בר נש לאתדפאה כד איהו בר תליסר שנין, כדין אזדווג בר נש בתרווייהו חד מימינא וחד משמאלא, יצר טוב לימינא ויצר רע לשמאלא. ואלין אינון תרין מלאכין ממש ממנו, ואינון משתפחין תדיר בהדיה דבר נש.

אתי בר נש לאתדפאה, ההוא יצר הרע אתפפיא קמיה ושליט ימינא על שמאלא. ותרווייהו מזדווגין לנטרא ליה לבר נש בכל ארחוי דהוא עביד. הדא הוא דכתיב פי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

דף קסו ע"א

רבי אלעזר מוקים ליה להאי קרא ביעקב, דקודשא בריה הוא אזמין בהדיה מלאכין משריין ממנו. בגין דהא איהו אתי שלים בשבטין עלאין כלהו שלמין כדקא יאות, כמה דאתמר (דכתיב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים ואתמר. והכא פיון דאשתויב מניה דלבן והא אתפרש מניה כדין אזדווגת עמיה שכינתא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ואתו משריין קדישין לסחרא ליה, וכדין (דף קסו ע"א) ויאמר יעקב כאשר ראם וגו'. ומאינון מלאכין שדר ליה לעשו הדא הוא דכתיב וישלח יעקב מלאכים, מלאכים ממש הוו ודאי.

פתח רבי יצחק ואמר פתיב, (תהלים לה) חונה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם, הא אוקמוה. אבל באתר חד פתיב פי מלאכיו יצוה לך, מלאכיו סגיאין, והכא חד דכתיב חונה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם. אלא פי מלאכיו יצוה לך, אלין שאר מלאכין. מלאך יי סביב דא שכונתא, כמה דאת אמר, (שמות ג) וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה. ובגין כך חונה מלאך יי סביב ליראיו, לאקפא ליה בכל סטרין בגין לשובא ליה. וכד שכונתא שריא בגויה דבר נש, כמה משריין קדישין כלהו אזדמנו לתמן.

תא חזי, כד דוד מלכא אשתזיב מאכיש מלך גת פדין אמר האי, בגין דשכינתא סחרא ליה ואשתזיב מנייהו מאכיש ומעמיה כל אינון דאתקיפו (נ"א דאקיפו) ביה, מה פתיב, (שמואל א כא) ויתהולל בידם, אמאי ויתהולל, וישתגע מפעי ליה, כמה דאת אמר, (שם) פי הבאתם את זה להשתגע עלי.

אלא אהדר על ההוא מלה דאמר דוד בקדמיתא דכתיב, (תהלים עג) פי קנאתי בהוללים וגו'. אמר ליה קודשא בריך הוא חייך עדיין אנת אצטריך להאי, פיון דעאל לבי אכיש ואתקיפו ביה, מה פתיב ויתהולל בידם, פאינון הוללים דקני בקדמיתא, וכדין אתיא שכונתא ושריא סחרינה דדוד.

ואי תימא שכונתא לא שריא אלא (באחסנתה) באחסנתיה, דאיחי ארעא קדישא. ודאי לא שריא בגין (דינקין) לינקא מנה, אבל לאגנא שריא. והכא כד אתא יעקב מבי לבן כלהו משריין קדישין סחרן ליה ולא אשתאר בלחודי.

אמר רבי חזקיה אי הכי (ס"א דכלהו משריין קדישין אתו בההה ושכינתא בהדיה), אמאי פתיב ויותר יעקב לבדו וגו'. אמר רבי יהודה בגין דאעיל גרמיה לסכנה, והוה חמי לההיא סכנה בעינוי, אינון אתפרשו מניה, וכדין אמר קטנתי מכל החסדים ומכל האמת, אלין אינון משריין קדישין דאתפרשו מניה.

רבי יצחק אמר בגין לשבקא ליה עם ההוא ממנא דעשו דברשותא עלאה הוה אתי. ואלין אזלי למימר שירתא דמטא זמנייהו לשבחא ליה לקודשא בריך הוא בההיא שעתא, ולבתר אהדרו, הדא הוא דכתיב קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך וגו', ועתה הייתי לשני מחנות. מחנה שכונתא, וכל ביתיה, (ס"א מחנה חד הוה דכתיב מחנה אלהים זה), לשני מחנות, דהוה שלים מכל סטרין מתרין חולקין חוור וסומק.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי אלעזר אמר, הא אתמר, ההוא ליליא שולטנותא דסטרא דעשו הוה. בההיא שעתיא דהא כתיב (בראשית א) יהי מארת חסר, ובגין כך ויותר יעקב לבדו, דאשתאר יעקב דאיהו שמשא בלחודוי, דאתכסיא סיהרא מן שמשא. ואף על גב דנטירו (ס"א ועם כל דא נטירו) דקודשא בריך הוא לא אתעדי מניה מכל וכל, ועל דא לא יכול לו, דכתיב וירא פי לא יכול לו.

אסתפל לימינא וחמא לאברהם. אסתפל לשמאלא וחמא ליצחק. אסתפל בגופא וחמא דאתכליל מסטרא דא ואתכליל מסטרא דא, פדין ויגע בכף ירכו. בחד עמודא דסמיה לגופא דאיהו לבר מן גופא.

ובגין כך חונה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם, אקיף ליה בכל סטרוי בגין לשזבא ליה, וכד שרא שכינתא בגויה (ס"א לגביה) כמה חילין ומשריין אתו בהדיה, ומאינון מלאכין שדר לגביה דעשו:

וישלח יעקב מלאכים, אמר רבי אבא וכי אמאי אתער איהו לגביה דעשו, וטב הוה ליה לאשתוקי מניה. אלא אמר יעקב ידענא דעשו חייש ליה ליקרא דאבא ולעלם לא ארגיז קמיה, והא ידענא הואיל ואבא קיים לא מסתפינא מניה, אבל השתא (הואיל דאבא קאים בעינא לאתפיים (לאתפייסא)) עמיה, מיד וישלח יעקב מלאכים לפניו.

דף קסו ע"ב

וישלח יעקב מלאכים. רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יב) טוב נקלה ועבד לו ממתכבד וחסר לחם, האי קרא על יצר (דף קסו ע"ב) הרע אתמר, בגין דאיהו מקטרגא תדיר לגבי בני נשא, ויצר הרע איהו ארים לביה ורעותיה דבר נש בגאותא ואזיל אבתריה מסלסל שעריה וברישיה עד דאיהו אתגאי עליה ומשיך ליה לגיהנם.

אבל טוב נקלה, ההוא דלא אזיל אבתריה דיצר הרע ולא אתגאי כלל ומאיך רוחיה ולביה ורעותיה לגבי קודשא בריך הוא, וכדין ההוא יצר הרע מתהפך לעבד לו, דלא יכיל לשלטאה עלוי, וההוא בר נש שליט עלוי כמה דאת אמר, (בראשית ד) ואתה תמשל בו.

ממתכבד, כמה דאמרן דאיהו אוקיר גרמיה מסלסל בשעריה אתגאי ברוחיה, ואיהו חסר לחם, חסר מהימנותא כמה דאת אמר, (ויקרא כא) לחם אלהיו וגו' (ויקרא כא) לחם אלהיהם הם מקריבים וגו'.

דבר אחר טוב נקלה (ועבד לו), דא יעקב דמאיך רוחיה לגביה דעשו. בגין דלבתר ליהוי עבד לו וישלוט עלוי ויתקיים ביה (בראשית כז) ועבדוך עמים וישתחוו לך

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

לאומים וגו', ועדין לא הוה זמניה כלל. אלא בגין דסליק ליה יעקב לבתר יומיא, ועל דא הוה מיד נקלה. ולבתר ההוא דאיהו מתפבד יהא עבד לו, ההוא דאיהו חסר לחם יהא עבדא לההוא דיהבו ליה רוב דגן ותירוש.

תא חזי, על דא בגין דידע יעקב דאצטריך ליה, השתא אתהפך ליה נקלה. ויותר חכמה ועקימו עבד בדא, מפל מה דעבד לגבי דעשו. דאילו הוה ידע עשו חכמה דא יקטיל ליה לגרמיה ולא ייתי לדא, אבל כלא עבד בחכמתא, ועליה אמרה חנה (שמואל א ב) יי יחתו מריביו וגו' ויתן עז למלכו וגו'.

ויצו אתם לאמר פה תאמרון לאדני לעשו פה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה. מיד פתח יעקב לאתהפכא ליה לעבדא, בגין דלא יסתכל עשו באינן ברכאן דברכיה אבוי, דהא יעקב סליק לון לבתר פדקא אמרון.

אמר רבי יהודה מאי חמא יעקב דשדר ליה לעשו ואמר עם לבן גרתי, וכי מה עביד בשליחותיה דעשו (דאמר) מלה דא. אלא לבן הארמי קליה אזיל בעלמא דלא הוה בר נש דישתזיב מניה, דהוא הוה חרש בחרשין ורב בקוסמין, ואבוי דבעור הוה, ובעור אבוי דבלעם, דכתיב (יהושע יג) בלעם בן בעור הקוסם, ולבן חכם בחרשין וקוסמין יתיר מפלהו, ועם כל דא לא יכיל בייעקב. ובעא לאובדא ליעקב בכמה זיינן הדא הוא דכתיב, (דברים כו) ארמי אובד אבי.

אמר רבי אבא כולי עלמא הוי ידעי דלבן הוה רב חפימין וחרשין וקוסמין, ומאן דבעי לאובדא בחרשוי לא אשתזיב מניה, וכל מה דידע בלעם מניה הוה. וכתיב ביה בבלעם (במדבר כב) פי ידעתי את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר. וכולי עלמא הוו מסתפי מלבן ומחרשוי, ומלה קדמאה דשדר יעקב לעשו אמר עם לבן גרתי.

ואי תימא דזעיר הוה ירח או שתא. לאו הכי, אלא ואחר עד עתה, עשרין שנין אתאחרית עמיה. ואי תימא דלא סליק בידי כלום. ויהי לי שור וחמור, אינן תרין גזרי דינן, דכד מתחברן תרווייהו כחדא, לא מתחברן אלא לאבאשא עלמא. ובגין כך כתיב, (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמור יחדו.

צאן ועבד ושפחה, אלן אינן פתרי תתאי דקטל קודשא בריך הוא במצרים (שמות יב) בכור בהמה (שמות יב) בכור השבי (שמות יא) בכור השפחה, הדא הוא דכתיב צאן ועבד ושפחה. מיד מסתפי הוה עשו ונפק לקדמותיה, ודחילו הוה ליה מייעקב כמה דהוה ליה ליעקב מעשו.

דף קסז ע"א

לבר נש דהוה אזיל בארחא, עד דהוה אזיל שמע על חד לסטים דהוה כמן בארחא, פגע ביה בר נש אחרא. אמר ליה ממאן אנת, אמר ליה מפלוני לגיון אנא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר ליה סטי לך מגבאי דכל מאן דקריב בהדאי חד חויא אנא מייתי וקטיל ליה. אזל ההוא בר נש לההוא לגיון, אמר ליה חד בר נש אתי וכל מאן די קריב בהדיה נשכיה חד חויא דהוא מייתי (דף קסז ע"א) ומייתי.

שמע ההוא לגיון ודחיל, אמר יאות דאזיל לקבליה ואתפייס בהדיה. עד דחמא ליה ההוא בר נש, אמר, ווי דהשתא יקטלינייה ההוא לגיון. שארי סגיד וכרע לקבליה. אמר ההוא לגיון, אלמלא הוה ליה בידיה חויא לקטלא, לא סגיד פולי האי לקבלי. שארי לגיונאה לאתגאה, אמר, הואיל וכל כף פרע לקבלי לא אקטלינייה.

כף אמר יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה, עשרין שנין אתאחרית עמיה ואנא מייתי חויא לקטלא בני נשא. שמע עשו, אמר, ווי מאן יקום קמיה. דהשתא יקטלינייה יעקב בפומיה, שארי נפיק לקדמותיה לאתפייסא עמיה.

פיון דחמא ליה מה פתיב ויירא יעקב מאד ויצר לו, פיון דקריב בהדיה שארי פרע וסגיד לקבליה. הדא הוא דכתיב וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. אמר עשו אלמלא כל כף הוה עמיה, לא סגיד לקבלי, שארי לאתגאה.

תא חזי, מה פתיב בבלעם (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם לילה. בלבן פתיב (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב משוב וגו'. פן תדבר, פן תעשה ליעקב רעה מבעי ליה. אלא לבן לא רדף אבתריה דיעקב בחילא דגוברין לאגחא ביה קרבא. דהא חילא דיעקב ובנוי רב מניה, אלא למקטליה בפומיה ולשיצאה כלא. הדא הוא דכתיב ארמי אובד אבי. ובגין כף פן תדבר, ולא פתיב פן תעשה. וכתיב יש לאל ידי לעשות. מנין הוה ידע דיכלתא הוה בידיה. אלא כמה דאתמר אלהי אביכם אמר אלי וגו'.

ודא הוא סהדותא, דפקיד קודשא בריך הוא לאסהדא. דכתיב (דברים כו) וענית ואמרת לפני יי אלהיך ארמי אובד אבי וגו'. וענית, כמה דאת אמר, (שמות כ) לא תענה ברעך. (דברים יט) ענה באחיו.

פתיב ביה בבלעם (במדבר כד) ולא הלך כפעם בפעם לקראת נחשים, דהכי הוא ארחיה דאיהו הוה מנחש. בלבן פתיב, (בראשית ל) נחשתי, דאשגח בחרשוי ובקסמוי בעסקא דיעקב, וכד בעא לאובדא ליעקב בנחשא ובחרשא דיליה בעא לאובדיה, ולא שבקיה קודשא בריך הוא.

והיינו דאמר בלעם בר בריה (במדבר כג) פי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, מאן יכיל להון, דהא סבאי בעא לאובדא לאבוהון בנחשים ובקסמים דיליה ולא סליקא בידי. דלא שבקיה ללטיא. הדא הוא דכתיב פי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל.

ובכלהו עשרה זיני חרשין וקוסמין דקוּזְטְפִי דכתרין תתאין עבד לְבָן לְקַבְלִיה דיעקב ולא יכיל. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית לא) וּתְחַלֵּף אֶת מִשְׁפְּרְתִי עֶשְׂרֵת מוֹנִים. דכלהו עבד לְבָן לְקַבְלִיה וְלֹא סְלִיקוּ בִידוּי לְאַבְאָשָׁא לִיה, דְכְתִיב, (בראשית לא) וְחַלֵּף אֶת מִשְׁפְּרְתִי עֶשְׂרֵת מוֹנִים וְלֹא נָתַנוּ אֱלֹהִים לְהִרְעַע עַמְדִי. מאי מוֹנִים, כְּתַרְגוּם זִינִין, וְכְתִיב (ויקרא יז) לְשַׁעֲרֵי אֲשֶׁר הֵם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם. מוֹנִים, מִינִים כְּמִשְׁמַעוּ. וְעֶשְׂרֵה זִינִין אֵינּוּן דְחַרְשִׁין וְקוּסְמִין בְּכַתְרִין תְּתַאֲרִין וְכִלְהוּ עַבְד לְקַבְלִיה.

עשרה זיני אינון, דְכְתִיב, (דברים יח) קוּסִים קוּסְמִים מְעוֹנִין וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף וְחוּבְר חָבֵר וְשׂוֹאֵל אוֹב וַיְדַעוּנִי וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמֵּתִים, הָא עֶשְׂרֵה אֵינּוּן.

אמר רבי יוסי נחש וקסם, תרי זיני אינון, וּבְדַרְגָּא חַד סְלִקִין. וכד אתא בלעם בקסם עבד לְקַבְלִיהוּן דִּישְׂרָאֵל. וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (נמדבר כב) וְקוּסְמִים בְּיָדָם. וְלְקַבְלִיה דִּיעַקֵב אֶת לְבָן בְּנַחֲשׁ, הָאִי וְהָאִי לֹא סְלִיקוּ בִידֵיהוּ הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם כג) פִּי לֹא נַחֵשׁ בִּיעַקֵב וְלֹא קָסַם בִּישְׂרָאֵל. פִּי לֹא נַחֵשׁ בִּיעַקֵב בְּקַדְמֵיתָא בְּיוֹמוֹי דְלְבָן. וְלֹא קָסַם בִּישְׂרָאֵל לְבַתֵּר בְּיוֹמוֹי דְבַלְעָם.

אמר בלעם לבלק, תא חזי, מאן יכיל להון. דְכָל קוּסְמִין וְחַרְשִׁין דְבְּכַתְרִין דִּילָן, מְקִיזוּפָא דְמַלְכוּתָא דְלַעֲיִלָא (ותתא) מְתַעֲטְרָן (דהא), וְהוּא אֶתְקַשְׁרַן בְּהוּ, דְכְתִיב יי אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מִלְּךָ בּוּ.

דף קסז ע"ב

אמר רבי יהודה חס ושלום דהוה ידע בלעם בקדושה דלעילא (דף קסז ע"ב) כָּלֵל. דְהָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא אֶתְרַעֵי בְעַם וְלִישָׁן אַחְרָא דִישְׁתַּמֵּשׁ בִּיקְרִיָה, אֵלֹא בְנוֹי קְדִישִׁין. וְאָמַר (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים, מֵאֵן דְאֵינּוּן קְדִישִׁין יִשְׁתַּמְשׁוּן בְּקְדוּשָׁה, יִשְׂרָאֵל אֵינּוּן קְדִישִׁין דְכְתִיב, (דברים יד) פִּי עַם קְדוֹשׁ אֲתָה. אֲתָה קְדוֹשׁ וְלֹא עַם אַחְרָא.

מֵאֵן דְאֵינּוּן מְסַאֲבִין, מְסַאֲבוּ אֲזַדְמִין לֹון לְאַסְתָּאבָא עֲלִיה. כְּתִיב, (ויקרא יג) טָמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לְמַחֲנֵה מוֹשְׁבוֹ. וּמְסַאֲבָא לְמְסַאֲבָא קְרִי דְכְתִיב, (שם) וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא, מֵאֵן דְאֵיהוּ טָמֵא, לְטָמֵא יִקְרָא, כִּלְאֵ אֲזִיל בְּתֵר זִינֵיה.

אמר רבי יצחק, יאות הוא ליעקב דהוה קדישא לומר דאסתאב בלָבָן וּבְחַרְשׁוּי, אוּ שְׁבַחָא הוּא דִּילִיה. אָמַר לִיה רְבִי יוֹסִי, אֵף עַל גַּב דְקָאֵמַר רְבִי יְהוּדָה, אֲנָא מְסִיעֵ לָךְ. דְהָא כְּתִיב, (בראשית כז) אֲנֹכִי עָשׂוּ בְכוֹרֶךָ. וְכִי יֵאוֹת הוּא לְצַדִּיקָא כְּפִיעַקֵב לְמַחְלָף שְׁמִיָה בְשֵׁמָא דְמְסַאֲבָא, אֵלֹא אֲנֹכִי, פְּסָקָא טַעְמָא. וְאָמַר אֲנֹכִי מֵאֵן דְאֵנָא, אֲבָל עָשׂוּ בְכוֹרֶךָ וְהָא אוּקְמוּהָ.

אוף הכא, ויהי לי שור וחמור, לומר לא תשוי לבך ורעותך להחיא ברכתא דבריק לי אבא דאתקיים בי. הוא בריך לי הוה גביר לאחיק וישתחוו לך בני אמך, בגין כך עבדך יעקב. לאדני לעשו. הוא בריך לי ברוב דגן ותירוש. הא לא אתקיים בי, דלא אוצרנא לון. אלא, ויהי לי שור וחמור צאן ועבד, רעי ענא בחקלא. הוא בריך לי, מטל השמים ומשמני הארץ. הא לא אתקיים בי, בגין דהא עם לבן גרתי, בגיורא. דלא הוה לי ביתא חדא כל שפן משמני הארץ. וכל דא בגין דלא יסתפל ביה בייעקב על אינון ברכאן ויקטרג עמיה.

רבי אבא אמר פתיב ביה בייעקב (בראשית כה) איש תם יושב אהלים, גבר שלים. בגין דאיהו יתיב בתרין משפנין עלאיין. ואשלים להאי גיסא ולהאי גיסא, ואיהו לא אמר דאסתאב בחרשוי. אבל על מה דקאמר רבי יהודה, בגין דלבו שלים על טיבו וקשוט דעביד ליה קודשא בריך הוא. דכל עלמא ידעי עובדוי דלבן מאן אינון, ומאן יכיל לאשתזבא (ס"א מניה, כל עשרין שנין דהויתי עמיה) מקטרוגא דיליה דבעי לאובדא לי. (ס"א ואנא יתיבנא ועבדנא עמיה עשרין שנין) וקודשא בריך הוא שזבני מניה. וכלא הוה בגין דלא יסתפל ביה עשו דאתקיימו ביה אינון ברכאן, ולא ינטר ליה דבבו. ועל דא פתיב, (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וגו', וכתבי, (דברים יח) תמים תהיה עם יי אלהיך:

וישובי המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל אחיק אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו. כיון דאמר באנו אל אחיק, לא ידענא דאיהו עשו, וכי אחין אחרנין הוו לייעקב. אלא באנו אל אחיק, ואי תימא דהדר בתשובה ואזיל בארץ מתקנא, לאו הכי, אלא עשו הרשע כדמעיקרא. וגם הולך לקראתך, ואי תימא דאיהו בלחודוי אזיל. לאו, אלא ארבע מאות איש עמו.

וכל כך למה, (אלא אינון) אמרו ליה, בגין דקודשא בריך הוא אתרעי תדיר בצלותהון דצדיקיא ומתעטר בצלותהון. כדאמרין, דהווא מלאכא דממנא על צלותהון דישראל, סנד"לפון שמיה, נטיל כל אינון צלותין ועביד מנייהו עטרה לחיי העולמים ואוקמוה. וכל שפן צלותהון דצדיקיא דקודשא בריך הוא אתרעי בהו ואתעבדן עטרה לאתעטרא באינון צלותין לקודשא בריך הוא. ואי תימא משריין קדישין הוו אתיין עמיה, אמאי דחיל. אלא צדיקיא לא סמכין על זכותיהו, אלא על צלותהון ובעותהון לגבי מאריהון.

ותא חזי, דאמר רבי שמעון, צלותא דסגיאין סליק קמי קודשא בריך הוא ומתעטר בהווא צלותא. בגין דסלקא בגוונין סגיאין ואתפלילת מפמה סטריין. ובגין דאתפלילת מפמה גוונין אתעבידת עטרה ומנחא על רישא דצדיק חי העולמים. וצלותא דיחיד לאו איהי פלילא, ולא איהי אלא בגוון חד. ועל דא צלותא דיחיד

לאו איהו מתקנא לאתקבלא (אלא בצלותא) כצלותא דסגיאין. ותא חזי, יעקב כליל הוה, ועל דא צלותיה תאיב לה קודשא בריך הוא. מה כתיב ויירא יעקב מאד ויצר לו.

דף קסח ע”א

רבי יהודה פתח ואמר (משלי כח) אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו פול ברעה. (דף קסח ע”א) זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ויהב לון אורייתא דקשוט בגין למזכי בה לחיי עלמא, דכל מאן דאשתדל באורייתא קודשא בריך הוא משך עליה חייין עלאין, ואעיל ליה לחיי עלמא דאתי, דכתיב, (דברים ל) כי היא חייך וארך ימיה. וכתיב, (שם לב) ובדבר הזה תאריכו ימים. חייין בהאי עלמא וחייין בעלמא דאתי.

רבי אלעזר אמר כל מאן דאשתדל באורייתא לשמה, לאו מיתתיה על ידא דיצר הרע, בגין (גליון דהוא נחש והוא מלאכא דמותא. אלא מיתתהוון בנשיקה דכתיב (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, כלומר על פי יי, והיא הנשיקה דהיא דביקותא דנפשא בעיקרא, וההיא דאשתדל באורייתא) דאתתקיף באילנא דחיי ולא ארפי מניה, ובגין כך צדיקיא דמשתדלי באורייתא לא מסתאבי גופא דלהון (גליון אלא הוא דכי, כגון אליהו בבי קברי דאשכחהו רבנן, ושאלו ליה ולאו כהן הוא מר, אמר לון צדיקיא לא מסאבי במיתתהוון, כמה דתנינן ביום שמת רבי בטלה כהונה, כלומר דאתעסקו ביה) דלא שרא עלייהו רוח מסאבא.

יעקב אילנא דחיי הוה, אמאי דחיל, דהא לא יכול לשלטאה עלוי. ועוד דהא כתיב והנה אנכי עמך וגו', אמאי הוה דחיל. ותו דהא כתיב ויפגעו בו מלאכי אלהים. אי משריין קדישין הוה עמיה אמאי הוה דחיל.

אלא כלא יאות הוה, ויעקב לא הוה בעי למסמך על ניסא דקודשא בריך הוא, בגין דחשיב דלאו איהו פדאי דקודשא בריך הוא יעביד ליה ניסא. מאי טעמא, בגין דלא פלח לאבוי ולאמיה פדקא יאות, ולא אשתדל באורייתא ונטל תרי אחיות. ואף על גב דכלא אתמר, ועם כל דא בעי ליה לבר נש למדחל תדיר ולצלאה קמי קודשא בריך הוא בצלותא. דכתיב אשרי אדם מפחד תמיד (ולמדחל תדיר קמי קודשא בריך הוא) והא אוקמוהו.

תא חזי, צלותא דאבהן קיימו עלמא, וכל בני עלמא עלייהו קיימי וסמכין. לעלם ולעלמי עלמין, לא אתנשי זכותא דאבהן, בגין דזכותא דאבהן איהו קיימא דעילא ותתא, וקיימא דיעקב איהו קיימא שלים יתיר מפלהו. ובגין כך בשעתא דעאקו לבנוי דיעקב, קודשא בריך הוא אחמי קמיה דיוקנא דיעקב וחייס על עלמא כמה דאת אמר, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב. יעקוב בוא”ו, אמאי בוא”ו, בגין דאיהו דיוקנא דיעקב ממש.

תָּא חֲזִי, כָּל מֵאן דְּחָמִי לִיה לְיַעֲקֹב כְּמֵאן דְּאִסְתַּכַּל בְּאִסְפַּקְלָרְיָא דְנִהְרָא, וְהָא אֲתַמֵּר דְשׁוּפְרִיָּה דְיַעֲקֹב כְּשׁוּפְרִיָּה דְאָדָם קְדַמָּאָה. אֲמַר רַבִּי יִיסָא, אֲנָא שְׁמַעְנָא דְכָל מֵאן דְּאִסְתַּכַּל בְּחַלְמִיָּה וְחָמָא לִיה לְיַעֲקֹב מְקַסְטֵר בְּקוּסְפוּי, חֲיִין אֲתוּסְפִין לִיה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָא אֲתַמֵּר דְדוּד מְלָפָא עַד לָא הוּוּ, לָא הוּוּ לִיה חַיִּים כְּלָל. בְּר דְאָדָם קְדַמָּאָה יְהֵב לִיה שְׁבַעִין שָׁנִין מְדִילִיָּה, וְכִף הוּוּ קִיּוּמִיָּה דְדוּד מְלָפָא שְׁבַעִין שָׁנִין הוּוּ. וְקִיּוּמָא דְאָדָם קְדַמָּאָה אֵלֶף שָׁנִין חֲסַר שְׁבַעִין. אֲשַׁתְּכַחוּ בְהַנִּי אֵלֶף שָׁנִין קְדַמָּאִי, אָדָם הֲרֵאשׁוֹן וְדוּד מְלָפָא.

פְּתַח וְאָמַר (תְּהֵלִים כֹּא) חַיִּים שְׁאֵל מִמֶּךָ נִתְתָּה לּוֹ אַרְךָ יָמִים עוֹלָם וְעַד. חַיִּים שְׁאֵל מִמֶּךָ, דָּא דוּד מְלָפָא. דְּהָא כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִּנְתָּא דְעַדָּן אֲטִיל בֵּיה גִּשְׁמַתָּא דְדוּד מְלָפָא, וְאִסְתַּכַּל בֵּיה וְחָמִי דְלִית לִיה חַיִּים מְדִילִיָּה כְּלוּם. וְקִיּוּמָא קַמִּיָּה כָּל יוּמָא. כִּיּוֹן דְּבְרָא אָדָם הֲרֵאשׁוֹן אָמַר הָא וְדָאִי קִיּוּמִיָּה, וּמֵאָדָם קְדַמָּאָה הוּוּ שְׁבַעִין שָׁנִין דְאֲתַקִּיִּים דוּד מְלָפָא בְּעֵלְמָא.

תּוּ אַבְהֵן שְׁבָקוּ לִיה מַחֲיִיָּהוֹן כָּל חַד וְחַד, אַבְרָהָם שְׁבָק לִיה, וְכֵן יַעֲקֹב וְיוֹסֵף. יִצְחָק לָא שְׁבָק לִיה כְּלוּם, בְּגִין דְדוּד מְלָפָא מְסֻטְרִיָּה קָא אֲתָא.

דָּף קֶסֶח ע"ב

וְדָאִי אַבְרָהָם שְׁבָק לִיה חֲמֵשׁ שָׁנִין, דְּהוּוּ לִיה לְאֲתַקִּימָא מָאָה וְתַמְנִין שָׁנִין, וְאֲתַקִּיִּים מָאָה וְשְׁבַעִין וְחֲמֵשׁ שָׁנִין, חֲסַרִין חֲמֵשׁ. יַעֲקֹב הוּוּ לִיה לְאֲתַקִּימָא בְּעֵלְמָא כְּיּוּמִי דְאַבְרָהָם, וְלָא אֲתַקִּיִּים (דָּף קֶסֶח ע"ב) אֵלָא מָאָה וְאַרְבַּעִין וְשֶׁבַע שָׁנִין, חֲסַרִים תַּמְנִיָּא וְעֶשְׂרִין. אֲשַׁתְּכַחוּ דְאַבְרָהָם וְיַעֲקֹב שְׁבָקוּ לִיה מַחֲיִיָּהוֹן תְּלַתִין וְתַלַּת שָׁנִין. יוֹסֵף דְאֲתַקִּיִּים מָאָה וְעֶשְׂרִין שָׁנִין, הוּוּ לִיה לְאֲתַקִּימָא מָאָה וְאַרְבַּעִין וְשֶׁבַע שָׁנִין כְּיּוּמִי דְיַעֲקֹב, וְחֲסַר מִנְהוֹן תְּלַתִין וְשֶׁבַע שָׁנִין. הָא שְׁבַעִין שָׁנִין דְשְׁבָקוּ לִיה לְדוּד מְלָפָא לְאֲתַקִּימָא בְּהוֹן, וּבְהוּ אֲתַקִּיִּים דוּד בְּכָל אֵינּוֹן שָׁנִין דְשְׁבָקוּ לִיה אַבְהֵן.

וְאִי תִימָא יִצְחָק אֲמָאִי לָא שְׁבָק לִיה כְּלוּם כְּהַנִּי, בְּגִין דְאִיהוּ חֲשָׁף וְדוּד מְסֻטְרָא דְחֲשָׁף קָא אֲתָא, וּמֵאן דְאִיהוּ בְּחֲשָׁף לִית לִיה נְהוּרָא כְּלָל וְלִית לִיה חַיִּים. וּבְגִין כִּף לָא הוּוּ לְדוּד חַיִּים כְּלָל. אֲבָל אֵלִין דְהוּוּ לְהוֹן נְהוּרָא, גְּהִירוּ לִיה לְדוּד מְלָפָא, וּמְנִיָּהוּ אֲצֻטְרִיָּה לְאַנְהָרָא וְלִמְהוּי לִיה חַיִּים, דְּהָא מְסֻטְרָא דְחֲשָׁף לִית לִיה חַיִּים כְּלָל, וְעַל דָּא לָא אֲתָא יִצְחָק בְּחוּשְׁבָנָא.

וְאִי תִימָא יוֹסֵף אֲמָאִי יִתִּיר מְכַלְהוּ. אֵלָא וְדָאִי יוֹסֵף בְּלַחוּדוּי, כְּכַלְהוּ בְּגִין דְאֲקָרִי צְדִיק, וְדָא הוּא דְאַנְהִיר לְסִיְהָרָא יִתִּיר מְכַלְהוּ. וּבְגִין כִּף הָאִי שְׁבָק לִיה לְדוּד מְלָפָא יִתִּיר מְכַלְהוּ חֲיִין, דְכַתִּיב, (בְּרֵאשִׁית א) וַיִּתֵּן אֲתָם אֱלֹהִים בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאִיר עַל הָאָרֶץ.

תא חזי יעקב צלותיה אגין ליה מעשו, בגין דבעא לסלקא זכותיה לבנוי אבתריה ולא לאפקא ליה השתא לגביה דעשו. ועל דא צלי צלותיה לקודשא בריך הוא, ולא אסתמיד על זכותיה, לשיזבא ליה בגיניה:

ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והפחו והיה המחנה הנשאר לפליטה. תא חזי, מה פתיב ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות. אמאי לשני מחנות. בגין דאמר אם יבא עשו אל המחנה האחת והפחו והיה המחנה הנשאר לפליטה.

תא חזי, שכונתא לא עדיאת מאהל לאה ומאהל רחל. אמר יעקב ידענא דהא נטירו לון לאלין מן קודשא בריך הוא. מה עבד וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה, אמר אם יקטיל עשו, לאלין יקטיל. אבל אלין לא מסתפינא מנייהו, בגין דשכונתא עמהון. ועל דא והיה המחנה הנשאר לפליטה. כיון דעביד האי אתקין צלותיה עלייהו, מה פתיב ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יי האומר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואטיבה עמך.

רבי יוסי פתח ואמר (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני יי ישפך שיחו. האי קרא אוקמוה בכמה אתר. אלא דוד מלכא אמר דא כד אסתפל וחמא במלי דמסכנא, ואסתפל ביה כד הוה אזיל וערק מקמי חמוי אמר דא. תפלה לעני, דא הוא צלותא דבעי מסכנא קמי קודשא בריך הוא, ודא צלותא דאקדימת לכל צלותהון דעלמא.

כתיב הכא תפלה לעני וכתיב התם (תהלים צ) תפלה למשה איש האלהים, מה בין האי להאי. אלא דא תפלה של יד ודא תפלה של ראש, ולית לאפרשא בין האי תפלה לעני ובין תפלה למשה איש האלהים, ותרווייהו שקילין כחד.

ועל דא צלותא דעני אקדימת קמי קודשא בריך הוא מכל צלותין דעלמא, בגין דכתיב, (תהלים כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני וגו'. תא חזי, תפלה לעני, דא תפלה של יד. דעני אתדבק במסכנותיה, כמאן דלית ליה מגרמיה כלום.

דבר אחר תפלה דא משה. לעני דא דוד. כי יעטף, כד אתפסיא סיהרא ואתפסי שמשא מינה. ולפני יי ישפך שיחו, בגין לאתחברא בהדי שמשא.

תא חזי, צלותא דכל בני נשא צלותא. וצלותא דמסכנא איהי צלותא דקיימא קמיה דקודשא בריך הוא ותבר תרעין ופתחין ועאלת לאתקבלא קמיה דהא הוא דכתיב, (שמות כב) והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני, וכתיב שמע אשמע צעקתו. ולפני יי ישפך שיחו, כמאן דמתרעם על דינוי דקודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום כ חשוון [יום 50 בשנה]

דף קסט ע”א

אמר רבי אלעזר צלותהון דצדיקניא חדוותא לכנסת ישראל (דף קסט ע”א) לאתעטרא קמיה קודשא בריך הוא, בגין כך חביבא הוא יתיר קמיה קודשא בריך הוא. ובגין כך קודשא בריך הוא תאיב לצלותהון דצדיקניא בשעתא דאצטריך לון, בגין דידעי לרצויי למאריהון.

מה פתיב ביה ביעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יי האומר אלי שוב וגו', אעטר ואקשר קשורא בקשורא חד כדקא חזי. אלהי אבי אברהם לימינא, ואלהי אבי יצחק לשמאלא. האומר אלי, הכא תלי מלה לאתעטרא לאתריה בינייהו. שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך:

קטנתי מפל החסדים, אמאי הוה אצטריך האי עם האי. אלא אמר יעקב את אבטחת לי לאוטבא עמי, ואנא ידענא דכל עובדך פלהו על תנאי. הא אנא לית בי זכותא דהא קטנתי מפל החסדים ומפל האמת אשר עשית את עבדך, וכל מה דעבדת לי עד יומא לאו בגין זכותאי הוה אלא בגינך הוא דעבדת לי, וההוא טיבו וקשוט בגינך הוה. דהא כד עברנא בקדמיתא דהוינא אזיל מקמי דעשו, יחידאי עברנא ליה לההוא נהרא, ואנת עבדית עמי טיבו וקשוט. והא אנא השתא מעבר ליה בתרי משיריין, אינון תרין משיריין דפליג.

עד הכא סדורא דשבחא דמאריה, מפאן ולהלאה בעא מה דאצטריך ליה. לאחזאה לכל בני עלמא, דאצטריך ליה לבר נש לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא, ולבתר יבעי בעותיה. דתכי עבד יעקב, בקדמיתא סדר שבחא דמריה, ולבתר דסדר שבחא אמר בעותיה דאצטריך ליה.

הדא הוא דכתיב הצילני נא מיד אחי מיד עשו פי ירא אנכי אתו פן יבא והכניי אים על בנים. מפאן, מאן דצלי צלותיה דבעי לפרשא מלוי כדקא יאות. הצילני נא, ואי תימא דהא שזבת לי מלבן. מיד אחי. ואי תימא קריבין אוחרנין סתם, אחין אקרון. מיד עשו. מאי טעמא, בגין לפרשא מלה כדקא יאות. ואי תימא אנא אמאי אצטריך, פי ירא אנכי אתו פן יבא והכניי. בגין לאשתמודעא מלה לעילא ולפרשא לה כדקא יאות, ולא יסתים מלה:

ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'. ואתה אמרת היטב איטיב, מאי ואתה. כמה דאת אמר (נחמיה ט) ואתה מחיה את כלם, אוף הכא ואתה אמרת.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, דוד מלפא אמר (תהלים יט) יהיו לרצון אמרי פי, אלין מלין דאתפרשן. והגיון לבי, אלין מלין דסתימן דלא יכיל בר נש לפרשא לון בפומיה, דא הוא הגיון דאיהו בלבא דלא יכיל לאתפרשא.

ועל דא אצטריף מלה לאתפרשא בפומא, ומלה דתליא בלבא, וכלא רזא איהו. חד לקבל דרגא תתאה, וחד לקבל דרגא עלאה. מלה דאתפרשא לקבל דרגא תתאה דאצטריף לאתפרשא. ההוא דתליא בלבא איהו לקבל דרגא פנימאה יתיר, וכלא כחדא איהו. ועל דא אמר יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'.

כגוונא דא אמר יעקב, בקדמיתא פריש מלה כדקא יאות, ולבתר סתים מלה דאיהי תליא בהגיונא דלבא דלא אצטריף לפרשא. דכתיב, (בראשית לב) ושמתני את זרעך כחול הים אשר לא יספר מרב. הכא איהו מלה דתליא בלבא דלא אצטריף לפרשא. וכן אצטריף כדקאמרן, בגין ליחדא יחודא שלים כדקא יאות. זכאין אינון צדיקיא דידיעי לסדרא שבחא דמאריהון כדקא יאות ולמבעי בעותהון, ובגין כך כתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. (ס"א כתיב גם את השני גם את השלישי וגו', השלש פעמים גם, רמז (גליון, ג"ם ראשי תיבות גואל משרו גואל מרדכי גואל משיח) לשלש גאולות על ידי שלשה צדיקים משה מרדכי משיח שעתידי לגאלנו (בקרוב):

דף קסט ע"ב

ויותר יעקב לבדו וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא עבד בכל יומא ויומא (דף קסט ע"ב) עבידתיה דאתחזי ליה והא אוקמוה. ואתמר, (ד"א ל"ג ואי תימא) ביומא רביעאה עבד נהורין. וכדין אתברי סיהרא חסר, נהורא דאזעירת גרמה, ובגין דאיהי מארת חסר וא"ו, אתיהיב דוכתא לשלטהא כל רוחין ושדין ועלעולין ומזיקין וכל רוחי מסאבי.

כלהו סלקין ושאטין בעלמא לאסטאה, ואתמנון בדוכתי דאתחריבו, ובחקלין תקיפין ובמדברין חריבין. וכלהו מסטרי רוח מסאבא. והא אתמר דהא רוח מסאבא דאתיא מנחש עקימאה איהו רוח מסאבא ממש. ואיהו אתמנא בעלמא לאסטאה בר נש לגביה, ועל דא יצר הרע שליט בעלמא.

ואיהו אתמני לגביהו דבני נשא ואשתפח עמהון. ובעקמו ובתסקופין אתי לגביהו לאסטאה לון מארחוי קודשא בריך הוא, כמה דאסטי לאדם קדמאה וגרים מותא לכל עלמא, הכי נמי אסטי להו לבני נשא וגרים לון לאסתאבא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ומאן דאָתי לאַסטאַבא איהו מְשִׁיךְ עֲלֶיהָ הוּא רוח מְסַאָבא וְאַתְדַּבִּיק בְּהַדְיָה, וְכַמְּה אֵינוֹן דְּזַמִּינִין לְסַאָבא לִיה וּמְסַאָבִין לִיה, וְאִיהוּ מְסַאָב, וְסַאָבִין לִיה בְּהַא עֲלָמָא וּבְהַהוּא עֲלָמָא וְהָא אַתְמַר.

וּבְשַׁעְתָּא דְּאָתִי בַר נֶשׁ לְאַתְדַּכְּאָה, הוּא רוח מְסַאָבא אַתְכַּפִּיָּא קַמִּיהָ וְלֹא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלוּי, וְכַדִּין כְּתִיב, (תהלים צא) לֹא תִאָּנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ. אָמַר (ס"א כדאמר) רַבִּי יוֹסִי לֹא תִאָּנֶה אֵלֶיךָ רָעָה, דָּא לִילִית, וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ, אֵלִין שְׂאָר מְזִיקִין, וְהָא אוֹקְמוּנָה וְאַתְמַר.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר הָא אֲמַרְן דְּלֹא יְפוּק בַר נֶשׁ יַחֲדָאָה בְּלִילְיָא, וְכָל שַׁכְּן בְּזַמְנָא דְּסִיְהֲרָא אַתְבְּרִיָּאת וְהוּא (וְהִיא) חֲסֵרָה, וְאוֹקְמוּנָה. דְּהָא כְּדִין רוּחָא מְסַאָבא שְׁלֻטָא, וְדָא הוּא רוח רָעָה, מֵאֵן רָעָה, דָּא חוּיָא בִּישָׂא. וְנִגַּע, דָּא הוּא מֵאֵן דְּרַכִּיב עַל חוּיָא. רָעָה וְנִגַּע כְּחַדָּא אֵינוֹן.

וְאִף עַל גַּב דְּתַנִּינִן, דְּנִגַּע, אֵלִין נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם דְּנִפְקוּ מֵאָדָם. דְּהָא כָּל אֵינוֹן שְׁנִין דְּלֹא קָרִיב אָדָם עִם אַתְתִּיהָ, רוּחֵי מְסַאָבִי הוּוּ קָא אַתְיִין וּמִתְחַמְמֵן מִנְיָה וְאוּלִידִן מִנְיָה וְהַנִּי אַקְרוּן נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם.

וְהָא אַתְמַר, דְּכַד בַּר נֶשׁ בְּחַלְמִיהָ וְלֹא שְׁלִיט בְּגוּפִיהָ וְגוּפָא אֲשַׁתְּכַף, רוּחַ מְסַאָבא אַתְיָא וְשְׂרִיא עֲלֶיהָ. וְאִית זַמְנִין דְּרוּחֵי נְוִקְבִין מְסַאָבִין אַתְיִין וְקָרְבִין בְּהַדְיָה, וּמְשַׁכִּין לִיה בְּהַדְיָהּ וּמִתְחַמְמֵן מִנְיָה, וְאוּלִידוּ לְבַתֵּר רוּחִין וּמְזִיקִין (נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם נ"א כְּגוּנָא בְּנֵי נִשָּׂא). וְלִזְמַנִּין אַתְחַזִּין כְּחִיזוּ בְּנֵי נִשָּׂא בַר דְּלִית לֹון שְׁעָרֵי בְּרִישָׂא.

וּבְכָלֹא אִית לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַסְתְּמֵרָא מְקַמִּיָּהוּ, בְּגִין דִּיהֶךָ בְּאַרְחֵי דְּאוּרִיָּתָא וְלֹא יִסְתָּאב בְּהַדְיָהּ. דְּהָא לִית לָךְ מֵאֵן דְּנָאִים בְּלִילְיָא בְּעַרְסִיהָ, דְּלֹא טַעֲמֵי טַעְמָא דְּמוּתָא וְנִפְקַת נִשְׁמַתִּיהָ מִנְיָה. וְכִיּוֹן דְּאַשְׁתָּאָר גּוּפָא בְּלֹא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׂא, רוּחַ מְסַאָבא זְמִין וְשְׂרִיא עֲלֶיהָ וְאַסְתָּאב. וְהָא אוֹקְמוּנָא מְלָה, דְּלִית לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַעֲבֵרָא יְדוּי עַל עֵינוּי בְּצַפְרָא. בְּגִין דְּהָא רוּחָא מְסַאָבא שְׂרִיא עֲלִיָּהּ וְכוּ' וְהָא אַתְמַר.

תָּא חֲזִי, דְּהָא יַעֲקֹב אָף עַל גַּב דְּאַתְרַחִים קַמִּיהָ קוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּאַשְׁתָּאָר בְּלַחוּדוּי, רוּחָא אַחְרָא הוּוּ זְמִין לְאַזְדוּוּגָא בְּהַדְיָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב בֵּיה בַּהוּא רִשְׁעָ דְּבַלְעָם, וַיִּלֶךְ שְׁפִי, מַהוּ שְׁפִי, יַחֲדָאִי. כְּמַה דְּאַתְ אָמַר שְׁפִיפּוֹן עֲלֵי אֶרֶץ, כְּהֵאֵי חוּיָא דְּאִזִּיל יַחֲדָאִי וְכַמִּין עֲלֵי אֶרֶץ וְשְׁבִילִין. הֵכִי נְמִי בַלְעָם הוּוּ אִזִּיל יַחֲדָאִי. מֵאִי טַעְמָא בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא עֲלֶיהָ רוּחָא מְסַאָבא. דְּכָל מֵאֵן דְּאִזִּיל יַחֲדָאִי בְּזַמְנִין יְדִיעֵן, אֲפִילוּ בְּמַתָּא, בְּאַתְרִין יְדִיעֵן. מְשִׁיךְ עֲלֶיהָ רוּחָא מְסַאָבא.

דף קע ע”א

בגין כך, בכל זמנא לא יהך בר נש יחידאי בארְחא במתא אלא באַתַר דבני נשא
אזלין ותבין ומשתכחין תמן, ועל דא לא יהך בר נש יחידאי בליליא הואיל ובני
נשא לא משתכחי, והיינו טעמא דלא תלין נבלתו. (דף קע ע”א) דלא לקיימא גופא
מיתא בלא רוחא על ארעא בליליא. בגין כך ההוא רשע דבלעם הוה אזיל יחידאי
פְּהאי נחש פְּמה דאוקמוה.

ויאבֵק איש עמו, מאי ויאבֵק. (גליון דאמר רבי יהושע בן לוי, מלמד דסליקו אבֵק
ברגליהון עד כורסי יקרא. כתיב הכא בהאבֵקו עמו, וכתיב (נחום א) אבֵק רגליו, והוא מלאך
שרו של עשו היה, ואיהו סמאל. בגין כך, דינו הוא שיעלה אבֵק דרגליו עד כסא הכבוד, שהוא
מקום המשפט). רבי שמעון אמר מן אבֵק. אבֵק טַפֵּל לְעַפְרָה, מֵה בֵּין עַפְרָה לְאַבְקָה. דא
אַבְקָה דְאַשְׁתָּאֵר מִן נוֹרָא וְלֹא עֵבֵד אִיבִין (בעלמא) לְעֵלְמִין. עַפְרָה דְכָל אִיבִין נְפָקִי
מִנְיָה וְאִיהוּ פְּלִלָא בְּעִילָא וְתַתָּא.

אמר רבי יהודה אי הכי מאי (שמואל א ב) מקים מעפר דל. אמר ליה כמשמעו,
אבל בהאי גוונא מקים מעפר דל, בגין דלית ליה מגרמיה פלום, ומתהוא עפרא
נפק דל דלית ליה פלום, ומתהוא עפר כל איבין וכל טיבו דעלמא נפקי מניה. וביה
אתעבידו כל עובדין דעלמא פמה דכתיב, (קהלת ג) הכל היה מן העפר והכל שב אל
העפר. ותנינן הכל היה מן העפר ואפילו גלגל חמה. אבל אבֵק לא עביד פירין
ואיבין (לעלמא) לְעֵלְמִין, ובגין כך ויאבֵק איש, דאתיא בההוא אבֵק ורכיב עליה,
בגין לקטרגא ליה ליעקב.

עד עלות השחר, דאתעבר שולטנותיה ואתחלף. וכך הוא לזמנא דאתי, בגין
דגלותא השתא פליליא דמיא, ואיהו ליליא. ושלטא ההוא אבֵק על ישראל ואינון
שכיבי לעפרא (אחרא), עד דיסתלק נהורא ויתנהר ממא. וכדין ישלטון ישראל
ולהון יתייב מלכותא דאינון קדישי עליונין. פמה דאת אמר, (דניאל ז) ומלכותא
ושלטנא ורבותא די מלכות תחות כל שמיא יהיבת לעם קדישי עליונין מלכותה
מלכות עלם וכל שלטנא לה יפלחון וישתמעון:

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. רבי יהודה פתח
ואמר, (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה
פנדגלות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אלין אינון ישראל
בזמנא דקודשא בריך הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. כדין יפתח לון פתחא
דנהורא (דהיא) דקיק זעיר. ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מיניה, עד דקודשא
בריך הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבע רוחי עלמא.

וְכֵן כָּל מַה דְּעֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל וְלְצַדִּיקֵינָא דִּי בְּהוּ, הֲכִי פְּלָהוּ וְלָאוּ בְּזִמְנָא חָדָא. לְבַר נֶשׁ דְּאַתִּיחֵיב בְּחֻשׁוֹכָא וְדִיּוּרִיָּה הוּוּ בְּחֻשׁוֹכָא תְּדִיר, כִּד יִבְעוּן לְאַנְהָרָא לִיה, בְּעֵינֵי לְאַפְתָּחָא לִיה נְהוּרָא זְעִירָתָא כְּעֵינָא דְּמַחְטָא, וְלִבְתַּר רַב מְנִיָּה, וְכִדִּין בְּכָל זִמְנָא עַד דִּינְהָרוּן לִיה כָּל נְהוּרָא כְּדָקָא יָאוּת.

כָּךְ אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, (שמות כג) מְעַט מְעַט אֶ גְרִשְׁנוּ מִפְּנֵיךָ עַד אֲשֶׁר תִּפְרָה וְגו'. וְכֵן לְמָאן דְּאַתִּי אֶסְוּתָא לָאו אִיהוּ בְּשַׁעְתָּא חָדָא, אֲלָא זְעִיר זְעִיר עַד דִּיתַתְקַף. אֲבָל לְעֵשׂוּ לָאו הֲכִי, אֲלָא בְּזִמְנָא חָדָא נְהִיר לִיה וְאַתְּאֲבִיד מְנִיָּה זְעִיר זְעִיר. (ולזמנא דאתי לאומות עובדי עבודת כוכבים ומזלות (ישעיה מב) ” כגבור יצא) עַד דִּיתַתְקַפוּן יִשְׂרָאֵל וִישִׁיצוּן (וישבון) לִיה מְכָלָא, מְעַלְמָא דִּין וּמְעַלְמָא דְּאַתִּי. וּבְגִין דְּנְהִיר בְּשַׁעְתָּא חָדָא, הוּוּ לִיה שְׁצִיאוּ מְכָלָא. אֲבָל יִשְׂרָאֵל נְהוּרָא דְּלַהוּן זְעִיר זְעִיר, עַד דִּיתַתְקַפוּן וִינְהִיר לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעַלְמִין.

וְכָלָא שְׁאֲלִי לֹון וְאָמְרִי מִי זֵאת הַנְּשַׁקְפָה כְּמוֹ שְׁחַר, אִיהוּ קְדְרוּתָא דְּצַפְרָא, וְדָא אִיהוּ נְהוּרָא דְּקִיק. וְלִבְתַּר יְפָה כְּלָבְנָה, בְּגִין דְּסִיְהָרָא נְהוּרָא דִּילָה נְהִיר יִתִּיר מִשְׁחַר. וְלִבְתַּר בְּרָה פַחְמָה, בְּגִין דְּנְהוּרִיָּה תְּקִיף וְנְהִיר יִתִּיר מִסִּיְהָרָא. וְלִבְתַּר אֵימָה כְּנַדְגָלוּת, תְּקִיפָא בְּנְהוּרָא תְּקִיף כְּדָקָא יָאוּת.

דף קע ע"ב

תָּא חֲזִי, בְּעוּד דְּאַתְחַשְׁךָ יְמָמָא וְאַתְכַּסִּיא נְהוּרָא וְאַתִּי צַפְרָא, יִתְנַהֵר בְּקַדְמִיתָא זְעִיר זְעִיר עַד דִּיתַרְבִּי נְהוּרָא כְּדָקָא יָאוּת. דְּהָא פִּיּוֹן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְעַר לְאַנְהָרָא לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, יִתְנַהֵר בְּקַדְמִיתָא כְּמוֹ שְׁחַר דְּאִיהִי אוּכְמָא. וְלִבְתַּר יְפָה כְּלָבְנָה, וְלִבְתַּר בְּרָה פַחְמָה. וְלִבְתַּר אֵימָה כְּנַדְגָלוּת כְּמָה דְּאַתְמַר. (דף קע ע"ב)

וְתָא חֲזִי, פִּיּוֹן דְּאַסְתְּלִיק צַפְרָא, דְּהָא לָא כְּתִיב כִּי בָא הַשְׁחַר אֲלָא כִּי עָלָה, דְּהָא בְּזִמְנָא כִּי בָא הַשְׁחַר, כְּדִין אֶתְתַּקַּף הֵהוּא מִמְנָא וְאַפִּישׁ לִיה לִיעֶקֶב. בְּגִין דְּהָהוּא מִמְנָא אֲכִישׁ לִיעֶקֶב לְמִיחֵב תְּקִיפוּ לְאַתְתַּקְפָּא לְעֵשׂוּ.

וְכִד סְלִיק הֵהוּא אוּכְמָא דְּשְׁחַר וְאַתְחֲזִי אֶתָּא נְהוּרָא וְאַתְתַּקַּף יְעֶקֶב, דְּהָא כְּדִין מְטָא זְמַנִּיָּה לְאַתְנַהָרָא, מַה כְּתִיב וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוּ. וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּהָא כְּדִין זִמְנָא לְאַתְנַהָרָא.

וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוּ. כְּדִין אִיהוּ רְמוֹז דְּהָא בְּעוּד דִּישְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא וְסַבְלִין כְּאַבִּין וְצַעְרִין וְכַמְּה בִישִׁין, כִּד אֶתְנַהֵר לֹון יְמָמָא וַיִּתִּי לֹון נִיחָא, כְּדִין יִסְתַּכְּלוּן וְיִכְאַבוּן בְּגַרְמִיָּהוּ מְכַמְּה בִישִׁין וְצַעְרִין דְּסַבְּלוּ וַיִּתְמַהוּ עַלִּיָּהוּ. בְּגִין כָּךְ וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. דְּהָהוּא זִמְנָא דְּנִיחָא, וְכִדִּין וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוּ אֶתְכַּאֵב וְצַעִיר גְּרַמִּיָּה עַל מַה דְּעָבַר.

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְאִיהוּ כִּד אֶסְתֵּלֵק קְדֻרוֹתָא דְשַׁחְרָא כְּדִין אֶתְתַּקַּף וְאֶתְאַחֵיד בֵּיה דְכִד אֶתְחַלֵּשׁ חִילִיָּה, דְלִית לִיה שׁוֹלְטָנוּתָא אֲלָא בְלִילִיָּא, וְיַעֲקֹב שְׁלֹטְנוּתִיה בִּימְמָא. וְעַל דָּא אָמַר וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשַּׁחַר, דְּהָא אֲנָא בְּרִשׁוּתְךָ קְאִימְנָא, וְהָא אֶתְמַר וְאוּקְמוּהָ:

(על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה וגו', כי נגע בכף ירך יעקב, בגיד הנשה, דאפילו בהנאה אסיר ואפילו ליהביה לכלבא. ואמאי אקרי גיד הנשה. כלומר גיד דאיהו מנשה לבני נשא לפולחנא דמאריהון, ותמן הוא יצר הרע רביע.)

וכיון דאתדבק עם יעקב לא אשכח אתר דיכיל לאתגברא עליה דיעקב, בגין דכל שייפי גופא סייעי ליעקב, וכלהו הוו תקיפין ולא הוו בהון חולשא, מה עבד, ויגע בכף ירכו בגיד הנשה, בזיניה ביצר הרע דאיהו זיניה ואתריה, ומתמן אתי יצר הרע על בני נשא.

ובגין כך אמרה אורייתא לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה. כמה דאמרו חברייא, בשייפין דבר נש דרמיז לעילא אי טב, טב. ואי ביש, ביש. ובגין כך כל שייפא מתקיף שייפא.

ודאי גיד הנשה מתקיף ליצר הרע דהוא זיניה, ובני ישראל לא יאכלו ליה, דלאו אינון מסטריה ומזיניה. אבל עמין עובדי עבודה זרה, יאכלו ליה, דאיהו מסטרא ומזינא דמלאכא דלהון דאיהו סמא"ל בגין לתקפא לבהון. בגין דאית בבר נש רמ"ח שייפין לקבל רמ"ח פקודין דאורייתא דאינון למעבד אתיהבו, ולקבל רמ"ח מלאכין דאתלבשת בהון שכינתא ושמא דלהון כשמא דמאריהון.

ואית בבר נש שס"ה גידין ולקבלהון שס"ה פקודין דלאו אינון אתיהבו למעבד ולקבל שס"ה יומי שתא, והא תשעה באב חד מנהון דאיהו לקבל סמא"ל דאיהו חד מאינון שס"ה מלאכין (נ"א יומין), ובגין כך אמרה אורייתא לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה. א"ת, לאסגאה תשעה באב דלא אכלין ביה ולא שתיין. ובגין כך חזא קודשא בריך הוא כלא ונרמו בהון רמו ליעקב, ויאבק איש עמו, בכל יומי שתא ובכל שייפין דיעקב ולא אשכח בר ההוא גיד הנשה, מיד תשש חיליה דיעקב, וביומי שתא אשכח יום תשעה באב דביה אתתקף ואתגזר דינא עלנא ואתחרב בי מקדשא, וכל מאן דאכיל בתשעה באב כאילו אכיל גיד הנשה). רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, אֶלְמֵלָא לָא אֶתְחַלֵּשׁ חִילָא (נ"א דאתר) דָּא דִּיעֵקֵב, אֶתְקִיִּים יַעֲקֹב לְגַבִּיהָ וְאֶתְפַּר חִילָא דְעָשׂוּ לְעֵילָא וְתַתָּא.

דף קעא ע"א

רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) כְּמֵרָאָה הִקְשַׁת אֲשֶׁר יְהִיָּה בְּעֵנָן בְּיוֹם הַגִּשָׁם כֵּן מֵרָאָה הַנֶּגֶה סָבִיב הוּא מֵרָאָה דְמוֹת כְּבוֹד יְיָ וְאֶרְאָה וְאֶפֶל עַל פְּנֵי וְגו'. הַאי קָרָא אֶתְמַר. אֲבָל תָּא חֲזִי, דְּהָא כְּתִיב, (דברים לה) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. מַה בֵּין מֹשֶׁה לְשָׂאֵר נְבִיאֵי עֲלָמָא. מֹשֶׁה אֶסְתַּכַּל בְּאַסְפִּקְלָרְיָא דְנְהָרָא, שָׂאֵר נְבִיאֵי לָא הָווּ מְסַתְּפְלֵי אֲלָא בְּאַסְפִּקְלָרְיָא (דף קעא ע"א) דְלָא נְהָרָא. מֹשֶׁה הָוּה שְׁמַע וְקָאִים עַל רְגְלוֹי, וְחִילִיה אֶתְתַּקַּף, וְהָוּה יַדַּע מְלָה עַל בּוֹרֵייהָ, כְּמַה דְכְּתִיב, (במדבר יב) וּמֵרָאָה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ולא בחידות. שאר נביאי הווי נפלי על אנפיהו ואתחלש חילא דלהון ולא הווי יכלי לקיימא על בורייה דמלה. מאן גרם לון דא בגין דכתיב פי נגע בכף ירך יעקב והוא צולע על ירכו.

וכל אינון נביאין לא יכילו לקיימא על מה דומין קודשא בריה הוא למעבד ליה לעשו, בר עובדיה נביאה דהוה גירא דאתי מסטרא דעשו, דא קאים בקיומיה עליה דעשו ולא אתחלש חיליה.

ועל דא כל שאר נביאי אתחלש תוקפיהו ולא הווי יכלין לאתקיימא לקבלא מלה על בורייה כדקא יאות, מאי טעמא, בגין פי נגע בכף ירך יעקב בגין הנשה, דנסיב ושאיב כל חילא דירכא, ועל דא אתבר חילא דירכא ואשתאר צולע על ירכו. דהא כל נביאין דעלמא לא יכילו לאדבקא ולקיימא ביה.

תא חזי, נביאין פלהו בר משה לא קיימו בתוקפיהו כדקא חזי. ומאן דלעי באורייתא ולית מאן דסמיך ליה ולא אשתכח מאן דאטיל מלאי לכיסיה לאתתקפא. על דא אורייתא קא משתכחא בכל דרא ודרא ואתחלש תוקפא דאורייתא כל יומא ויומא, בגין דלית לון לאינון דלעאן בה על מה דסמכין, ומלכו חייבא אתתקף בכל יומא ויומא. תא חזי, כמה גרים חובא דא, ובגין דלית (לון) מאן דאסמיך לאורייתא כדקא יאות אינון סמכין חלשין, וגרמין לאתתקפא להווא דלית ליה שוקין ורגלין לקיימא עליהו.

פתח ואמר, (בראשית ג) ויאמר יי אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארוור אתה מפל הבהמה וגו' על גחונך תלך. מאי על גחונך תלך. דאתברו סמכין דיליה וקציצו רגלוי ולית ליה על מה דקאים. כד ישראל לא בעאן לסמכא ליה לאורייתא, אינון יתבין ליה סמכין ושוקין לקיימא ולא אתתקפא בהו.

תא חזי, כמה עקימו וחכימו אתחכם ביהווא ליליא ההוא דרכיב נחש לקבליה דיעקב, דהא איהו הוה ידע דכתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והידיים ידי עשו. ואי פסיק קלא דיעקב כדין והידיים ידי עשו. בגין כך אסתפל לכל סטרין לאבאשא ליה ליעקב ולאפסקא קליה.

וחמא ליה תקיף בכלא. דרועין מסטרא דא ומסטרא דא דאינון תקפין גופא דאתתקף בינייהו, וחמא תוקפא דאורייתא ואתתקף בכלא, כדי וירא פי לא יכול לו. מה עבד, מיד ויגע בכף ירכו, דאתחכם לקבליה. אמר כיון דאתברו סמכין דאורייתא, מיד אורייתא לא אתתקף. וכדין יתקיים מה דאמר אבוהון, הקול קול יעקב והידיים ידי עשו. (בראשית כז) והיה כאשר תריד ופרקת עלו מעל צוארך.

ובדא אתחפם לקבליה דיעקב דהא בגין דיתבר חילא דאורייתא אזיל ואתתקף עשו. וכד חמא דלא יכיל לה לאורייתא, כדין חליש תוקפא דאינון דסמכין לה, וכד לא ישתפח מאן דסמך לאורייתא, כדין לא יהא קול קול יעקב ויהון ידי עשו. וכד חמא יעקב הכי כד סליק צפרא, אתקיף (יעקב) ביה ואתגבר עליה עד דאיהו בריף ליה ואודי ליה על אינון ברכאן, ואמר ליה לא יעקב יאמר עוד שמך פי אם ישראל, לאו יעקב בעקימו אלא בגאותא ותוקפא דלית מאן דיכיל לה. ותא חזי, מהאי נחש כמה חילין מתפרשן לכל סטר ואשתכחו בעלמא לגבי בני נשא. ובעינן לקיימא לההוא גיד הנשה, דאף על גב דקריב ביה ההוא דרכיב על חויא קיים איהו, ואתקיים בגוון ולא אתבר.

דף קעא ע"ב

וחילא בעינן לאתתקפא בעלמא ולאחזאה פי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל. וכד חמי דהא לא אתבר ולא אתאכיל ההוא אתר, כדין אתבר חיליה ותוקפיה (דף קעא ע"ב) ולא יכיל לאבאשא לבנוי דיעקב. ועל דא לא בעינן למיהב דוכתא לברייתא דעלמא למיכל ליה ולא לאתאכלא כלל.

רבי ייסא סבא דרש, פי נגע בכף ירך יעקב. כתיב הכא פי נגע בכף, וכתיב התם (במדבר יט) כל הנוגע במת בנפש האדם (יטמא) וגו'. מה להלן מסאבא אוף הכא נמי מסאבא, דסאיב ההוא אתר, ומאתר מסאבא לית לן (לאתתקנא) לאתהנאה מניה כלל, כל שכן באתר דקריב ההוא סטר מסאבא, ואורייתא לא קאמר אלא פי נגע, וכתיב ויגע בכף ירכו, כמה דאת אמר, (במדבר יט) וכל אשר יגע בו הטמא יטמא, בריף רחמנא דיהיב אורייתא לישראל למזכי בה בעלמא דין ובעלמא דאתי כמה דכתיב, (משלי ג) ארך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד:

והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו. רבי אלעזר פתח ואמר, (שמות לה) פי לא תשתחוה לאל אחר פי יי קנא שמו. וכי יעקב דאיהו שלימא דאבהן דאתבריר חולקא שלימתא לקודשא בריף הוא ואיהו אתקריב לגביה יתיר, (ס"א ואשתלים לעילא ולתתא) היך סגיד ליה לההוא רשע דעשו דאיהו בסטרא דאל אחר, ומאן דסגיד ליה סגיד לאל אחר. אי תימא בגין דאמרו תעלא בעדניה סגיד ליה, לאו הכי. דהא עשו כאל אחר הוה, ויעקב לא יסגוד לההוא סטרא ולההוא חולקא כלל. (פתח רבי אבא ואמר) אלא פתיב, (שמואל א כה) ואמרתם פה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום. והא אתמר דאסיר (ד"א ל"ג ליה) לאקדומי להו שלם לרשיעיא, וכיון דאסיר היכי אשכחנא דדוד אמר האי קרא לנבל, אלא הא אוקמוה (שמות כג ב) דלקודשא בריף הוא קאמר, בגין לקשרא ליה לחי. וחשיב נבל דעליה קאמר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כְּגוֹנוֹא דָא (בראשית יב) וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמֶּטֶה, וְכִי לְגַבֵּי דְבַרְיָה סְגִיד. אֲלָא לְאַתְרֵיהּ דְּשְׁכִינְתָא קָא פְּרַע וְסָגִיד, אוּף הֶכָא, וְהוּא עֵבֵר לְפָנֵיהֶם. מַאי וְהוּא, דָּא שְׁכִינְתָא עֲלָאָה דְהוּה אֲזֵלָא קַמֵּיהּ (כרע), וְדָא הוּא נְטִירוּ עֲלָאָה. פִּיּוֹן דְּחָמָא יַעֲקֹב, אָמַר, הָא עֵידוֹן לְסַגְדָא לְגַבֵּיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְהוּה אֲזִיל קַמֵּיהּ.

פְּרַע וְסָגִיד שְׁבַע זְמַנִּין עַד גְּשֻׁתוֹ עַד אַחֵיו, וְלֹא פְתִיב וַיִּשְׁתַּחוּ לַעֲשׂוֹ. אֲלָא פִּיּוֹן דְּחָמָא דְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִיל קַמֵּיהּ, כְּדִין סְגִיד לְקַבְלֵיהּ. בְּגִין דְּלֹא לְמֵיהֵב יָקָר לְמַסְגַּד לְאַחֲרָא בַר מְנִיָּה, וְכֹלָא אִיהוּ כְּדָקָא יָאוּת. זְכָאִין אֵינּוֹן צְדִיקֵיָא דְכָל עוֹבְדֵיהוֹן דְּקָא עֲבָדֵי בְּגִין יָקָרָא דְמֵאֲרִיהוֹן אִיהוּ, וּבְגִין דְּלֹא יִסְטוֹן לְיַמִּינָא וְלִשְׂמָאלָא:

וַיִּרְץ עֲשׂוֹ לְקָרְאָתוֹ וַיַּחֲבֹקְהוּ וַיִּפֹּל עַל צְוָאָרוֹ. צְוָאָרוֹ כְּתִיב חֶסֶד. וַיִּשְׁקָהוּ וַיִּבְכּוּ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר (ישעיה נז) וְהִרְשָׁעִים כְּפִים נִגְרָשׁ כִּי הִשְׁקֹט לֹא יוּכַל וַיִּגְרָשׁוּ מִיָּמִינוֹ רַפְשׁ וְטִיט, הָאֵי קָרָא אֶתְמַר. וּמְלֵי דְאוּרֵיָתָא, כְּמָה רִזִּין עֲלָאִין אִית בְּהוּ מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא, וְכֹלָא חַד.

וְהִרְשָׁעִים כְּפִים נִגְרָשׁ כִּי הִשְׁקֹט לֹא יוּכַל, דָּא עֲשׂוֹ דְכָל עוֹבְדֵי בְּרִשְׁעוֹ וּבְחֵיבָא, דְהָא כַּד אֲתָא לְגַבֵּיהּ דְיַעֲקֹב, עוֹבְדֵי לֹא הוּוּ בְשָׁלָם, וַיִּפּוֹל עַל צְוָאָרוֹ, חַד. צְוָאָרוֹ דָּא יְרוּשָׁלַם דְּאִיהוּ צְוָאָרוֹ דְכָל עֲלָמָא. וַיִּפֹּל עַל צְוָאָרוֹ, וְלֹא עַל צְוָאָרֵיו. בְּגִין דְּתַרִּין זְמַנִּין אֶתְחַרִּיב בֵּי מַקְדְּשָׁא. חַד מִבְּבַל, וְחַד מִזְרַעִיָה דְעֲשׂוֹ, דְאִפִּיל גְּרַמֵּיהּ עֲלֵיהּ זְמַנָּא חַדָּא וְחַרִּיב לֵיהּ. וְעַל דָּא וַיִּפֹּל עַל צְוָאָרוֹ חַד.

וַיִּשְׁקָהוּ, נִקּוּד לְעֵיל, דְּלֹא נִשְׁקִיָּה בְּרַעוּתֵיהּ. וְתַנּוּן מַאי דְכְּתִיב, (משלי כז) וְנִעְתָרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא, דָּא בְּלַעַם כַּד בְּרִיךְ לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל. דְהָא לֹא בְּרִיךְ לֹוֹן בְּרַעוּתָא דְלָבָא. אוּף הֶכָא נִעְתָרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא, דָּא עֲשׂוֹ.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כְּתִיב (תהלים ג) קוֹמָה יְיָ הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי הִכִּיתָ אֶת כָּל אוֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רַשָׁעִים שְׁבַרְתָּ. וְתַנּוּן אֵל תִּקְרִי שְׁבַרְתָּ אֲלָא שְׁרַבְבַת. דְהָא אֲסַגִּיאָו שִׁינוּי וְחֻשְׁבֵּי לְנִשְׁכָּא לֵיהּ וְכוּ'.

וְעַל דָּא וַיִּבְכּוּ, דָּא בְּכִי וְדָא בְּכִי, וְאוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא.

דף קעב ע"א

תָּא חֲזִי, כְּמָה הוּה (דף קעב ע"א) לְבִיָּה וְרַעוּתֵיהּ דְעֲשׂוֹ לְגַבֵּי דְיַעֲקֹב, דְהָא אִפִּילוּ בְּהוּוּא שְׁעָתָא חֻשְׁבֵּי לְאַרְךָ זְמַנִּין (ס"א לאורכא דיומין) לְמַעַבְדָּ לֵיהּ בִּישִׁין וְלִקְטָרְגָא לֵיהּ, וְעַל דָּא וַיִּבְכּוּ. דָּא הוּה בְּכִי, דְלֹא הוּה חֻשְׁבֵּי לְאַשְׁתַּנּוּבָא מִן יְדוּי. וְדָא הוּה בְּכִי, בְּגִין דְּאֲבוּי הוּה קִיָּים וְלֹא יָכִיל לֵיהּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי אבא ודאי אתחלש רוגזיה דעשו בשעתא דחמא ליה ליעקב. מאי טעמא, בגין דהא אסתכם בהדיה תהוא ממנא דעשו. ועל דא לא יכיל עשו לשלטאה ברוגזיה, דהכי כל מלין דהאי עלמא תליין לעילא. וכד אסתכמו לעילא בקדמיתא אסתכמו לתתא. שלטנותא לאו איהו לתתא עד דאיתיהיב שלטנותא לעילא, וכלא דא בדא תליא:

יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי וגו'. אמר רבי אלעזר, היינו דקאמרינן בקדמיתא דיעקב לא בעא השתא אינון ברכאן קדמאי דברכיה אבוי. (ס"א בגין דכתיב, (איכה ג) טוב לגבר כי ישא על בנעוריו. וכתיב (משלי לא) ותשחק ליום אחרון) ועדיין לא אתקיימו ביה אפילו חד מנייהו. בגין דסליק לון לסוף יומיא בשעתא דאצטריכו לבנוי לגבי כל עמין דעלמא.

ובגין כף בשעתא דאמר עשו נסעה ונלכה, ונפלוג האי עלמא כחדא ונשלוט כחדא. מה אמר, יעבר נא אדני לפני עבדו. יקדים עשו שלטניה השתא בהאי עלמא. יעבר נא, כמה דאת אמר, (מיכה ב) ויעבור מלכם לפנייהם ויי בראשם, אקדים אנת שולטנותך בקדמיתא בהאי עלמא, ואני אתנהלה לאטי. אנה אסלק גרמי לההוא עלמא דאתי ולסוף יומיא לאינון יומיא דאזלין לאט.

לרגל המלאכה, מאן מלאכה. דא אספקלריא דלא נהרא דבה אתעביד עבידתא דעלמא. אשר לפני, דא היא מן קדם יי בכל אתר. ולרגל הילדים, דא הוא רזא דכרובים, לאחזאה רזא דמהימנותא דאיהו אתדבק בהו.

עד אשר אבא אל אדני שעירה, אנה אסבול גלותא דילך עד דייתי וימטי זמנא דילי לשלטאה על הר עשו, כמה דאת אמר, (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו, וכדין והיתה ליי המלוכה:

ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכת על פן קרא שם המקום סכות. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קכז) שיר המעלות לשלמה אם יי לא יבנה בית וגו', אם יי לא ישמר עיר וגו'. תא חזי, בשעתא דסליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברי עלמא, אפיק (טו א) מבוצינא דקרדינותא חד קטורא, ואתלהיט מגו חשוכא, ואתאר בסליקו. ונחתא לתתא, ההיא חשכה להיט (ואתלהיט) במאה שבילין אורחין דקיקין רברבן, ואתעביד ביתא דעלמא.

האי ביתא איהו גו אמצעיתא דכלא, כמה פתחין ואדרין ליה סחור סחור, דוכתין עלאין קדישין, תמן מקנני צפרי שמיא, כל חד וחד לזיניה. בגווייה נפיק חד אילנא רברבא ותקיף עפייה ואנביה סגי, מזונא לכלא ביה. תהוא אילנא סליק לענני שמיא ואתטמר בין תלת טורין, מתחות אילין תלת טורין נפיק, סליק לעילא נחית לתתא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

האי ביתא אתשקייא מניה, וגניז בגווייה כמה גנזין עלאין דלא אתידעו, בדא אתבני האי ביתא ואשתכלל ההוא אילנא אתגלייא ביממא, ואתכפסיא בליליא, והאי ביתא שלטא בליליא ואתכפסיא ביממא.

בשעתא דעאל חשוכא ואתקטיר ביה שלטא, וכל פתחין סתימין מפל סטריין, כדין כמה רוחין פרחין באוירא, תאיבין למנדע ולמיצל ביה, ועאלין בין אינון צפורין, ונטלין סהדותא, ושטיין וחמאן מה דחמאן.

עד דאתער ההוא חשוכא דאתקטיר ביה, ואפיק חד שלהובא ובטש בכל פטישין תקיפין, ופתח פתחין, ובקע טנרין. סלקא ונחתא ההוא שלהובא, ובטש בעלמא, ואתער קלין לעילא ותתא.

דף קעב ע"ב

כדין חד (דף קעב ע"ב) כרוזא סליק, ואתקטיר באוירא, וקרי, ההוא אוירא נפקא מגו עמודא דעננא דמדבחא פנימאה, וכד נפקא אתפשט בארבע סטרי עלמא. אלף אלפין קיימין מסטרא דאיהו שמאלא, ורבווא רבוון קיימין מסטרא דאיהו ימינא, וכרוזא קאים בקיומיה. קרא בחיל ואכרין, כדין כמה אינון דמתקני שירתא ופלחין פולחנא, ותריין פתחין פתיחו. חד לסטר דרומא, וחד לסטר צפון.

סלקא האי ביתא ואתיהיבת ואתקטרת בין תריין סטריין, ושירין מזמרין ותושבחו סלקין. כדין עאל מאן דעאל בלחישא, וביתא מתלהטא בשית נהורין, נהרין זיוא לכל סטר, ונהרין דבוסמא נפקין. ואתשקין כל חיות ברא, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם וגו'. וזמרין עד דסלקא צפרא. וכד סלקא צפרא כדין ככביא ומזלי שמיא וחיליהון בלהון משבחן ואמרי שירתא, כמה דאת אמר, (איוב לח) ברוך יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

תא חזי (תהלים קכז) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. אם יי לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אם יי וגו' דא מלכא עלאה, דאיהו בונה להאי ביתא תדיר ואתקין ליה, אימתי, כד סלקין רעותין פולחנין מתתא כדקא יאות.

אם יי לא ישמר עיר, אימתי, בשעתא דאתחשכא ליליא, וסטריין מזינין שראן ושטאן בעלמא, ופתחין סתימין, ואתנטיר מפל סטריין דלא יקרב ביה ערל ומסאבא, כמה דאת אמר (ישעיה נב) לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא, דזמין קודשא בריך הוא לאעברא לון מעלמא.

מאן ערל ומאן טמא. אלא כללא חד, ערל וטמא. דא הוא דאתפתא ביה ואזיל אבתריה אדם ואנתתיה, וגרימו מותא לכל עלמא. ואיהו דמסאיב האי ביתא, עד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ההוא זמנא דיעבר ליה קודשא בריך הוא מעלמא. בגין כך אם יי לא ישמר עיר, שוא ודאי.

תא חזי, ויעקב נסע סכתה, אתנטיל לקבלא חולקיה דמהימנותא. מה כתיב לעילא, וישב ביום ההוא עשו לדרכו שעירה, וכתיב ויעקב נסע סכתה. אלא כל חד אתפרש לסטרא דיליה, עשו לסטרא דשעיר. מאן שעיר, דא היא אשה זרה אל נכר. ויעקב נסע סכתה, דא מהימנותא עלאה.

ויבן לו בית, כמה דאת אמר, (ישעיה ב) בית יעקב. אמר רבי אלעזר, דאתקין תפלת ערבית כדקא יאות. ולמקנהו עשה סכת, שאר סכת לנטרא לון ודא הוא חולקיה. וכדין ויבא יעקב שלם. שלם מפלא ואוקמוה. וכתיב, (תהלים עו) ויהי בשלם סכו וגו' ואוקמוה, וכלא רזא חדא. כדין אתחבר עמיה מהימנותא כד הוה שלים כד אתעטר בדוכתיה דאתחזי ליה. וכדין האי סכה אתעטרת בהדיה, דהוה שלים מאבהו, דהוה שלים מבנוי, ודא הוא שלם. שלם לעילא שלם לתתא, שלם בשמיא שלם בארעא. שלם לעילא דאיהו פללא דאבהו, תפארת ישראל. שלם לתתא בבנוי קדישין. שלים בשמיא, שלים בארעא, וכדין ויהי בשלם סכו ואוקמוה. מיד מה כתיב ותצא דינה בת לאה, ואוקמוה חבריאי.

תא חזי, כמה דרגין וסטרין מתפרשן לעילא וכלהו משניין דא מן דא. חיוון משניין אלין מאלין, אלין מקטרגין לשלטאה על אלין ולמטרף טרפין כל חד וחד לזיניה. מסטרא דרוחא מסאבא כמה דרגין מתפרשין, וכלהו כמן לקטרגא אלין לקביל אלין, דהא כתיב (דברים כג) לא תחרש בשור ובחמור יחדו, דכד קא מתחברן מקטרגי עלמא.

ותא חזי, תיאובתא דדרגין מסאבין לאו איהו אלא לקטרגא בסטרין קדישין. יעקב דאיהו קדישא, כלהו כמן ליה וקטרגו בהדיה. בקדמיתא נשכיה חויה, כמה דאת אמר ויגע בכף ירכו, השתא נשכיה חמור.

דף קעג ע"א

תמן איהו קאים לגבי חויה, השתא שמעון ולוי דאתו מסטרא (דף קעג ע"א) דדינא קשיא קיימו לגביה דחמור ושלטו עלוי בכל סטרין ואתכפיא קמייהו. כמה דאת אמר ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב. ושמעון דהוה (שור) מזליה (איהו) שור, אתא על חמור וקטרג ביה, בגין דלא יתחברון כחדא, ואשתכח איהו מקטרגא דיליה.

וכלהו אתי לקטרגא ליה ליעקב ואשתויב, ולבתר איהו שליט עלייהו. לבתר אתא שור ואשתלים בחמורים דכלהו מסטרא דחמור. יוסף דאיהו שור, ומצרים דאינון חמורים דכתיב בהו (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ועל דא לבתר בני יעקב נפלו בין אינון חמורים, בגין דאזדווג שור בהדיהו, ונשכו לון גרמייא ובשרא. עד דאתער לוי כמלקדמין ובדר לאינון חמורים (ס"א דאזדווגו) לכפיא לון ותבר תוקפהון מעלמא, ואפיק לשור מתמן. הדא הוא דכתיב, (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.

תא חזי, פד אתא שמעון בקדמיתא על ההוא חמור, אתער עליהון דם דאתגזרו, ולבתר ויהרגו כל זכר. כגוונא דא עבד קודשא בריך הוא על ידא דלוי, דא משה. באינון חמורים במצרים. בקדמיתא דם, ולבתר (שמות יג) ויהרג יי כל בכור בארץ מצרים וגו'. הכא בהאי חמור כתיב, ואת כל חילם ואת כל טפם ואת כל בהמתם וגו'. התם באינון חמורים כתיב, (שמות יב) פלי כסף וכלי זהב ושמלות, וכתיב, (שמות יב) וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר וגו'.

ושמעון ולוי, דא קאים לגבי האי חמור, ודא קאים לגבי כל אינון חמורים, פלהו בעו לאשתתפא בהדיה דיעקב קדישא ואתתקנו לנשכא ליה, ואיהו בבנוי קאים לגבייהו וכיף לון תחותיה. השתא דעשו נשיף ליה ולבנוי, מאן יקום לגביה, יעקב ויוסף. דא מסטרא דא ודא מסטרא דא. דכתיב, (עובדיה א) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש וגו'.

ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב. אמר רבי יוסי פלהו הווי מתפנשי, וכד הווי חגרי זייני קרבא הווי מרתתי ושבקין לון, ובגין כך ולא רדפו אחרי בני יעקב:

הסירו את אלהי הנכר וגו'. הסירו את אלהי הנכר, אלין אינון דנטלו משכם מאני כספא ודהבא דהוה חקיק עליהו טעוא דלהון. רבי יהודה אמר, טעוון הווי מכספא ודהבא. ויעקב אטמין לון תמן, בגין דלא יתהנון מסטרא דעבודה זרה, דאסיר ליה לבר נש לאתהני מניה לעלמין.

רבי יהודה ורבי חזקיה הווי אזלי בארחה, אמר רבי חזקיה לרבי יהודה, מאי דכתיב, (שמואל ב יב) ויקח את עטרת מלכם מעל ראשו ומשקלה כפר זהב ואבן יקרה ותהי על ראש דוד. ותנינן, שקויץ בני עמון מלכם שמיה. ודא הוא עטרת מלכם. מאי טעמא ותהי על ראש דוד. ומאי טעמא כתיב שקויץ. דהא בשאר טעוון עממיא עובדי עבודה זרה כתיב אלהי העמים, אלהים אחרים, אל נכר, אל אחר, ובהאי אמר שקויץ חד.

אמר ליה, ובכל טעוון עממיא עובדי עבודה זרה הכי קרא לון קודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים כג) ותראו את שקוציהם ואת גלוליהם. ומה דאמר ויקח את עטרת מלכם, דאיהו מלכום, הכי הוא ודאי. אלא איתי הגתי עד דלא אתגזיר, כדין איהו תבר לה להווא עטרת דאיהו מלכום, ההוא דיוקנא דחקיק עלה ופגים לה.

כדין איהו עבד לה היתר לאתהני מנה וחות על רישיה. ותא חזי, שקויז בני עמון, חד חזיא בסורטא הוה חקיק על ההוא כתרא, ובגין כך אקרי שקויז זוהמא.

דף קעג ע”ב

רבי יצחק אמר, הסירו את אלהי הנכר, אלין שאר נשין דהוו מייתי בגוייהו כל נבזבזן דלהון. ועל דא פתיב ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר. אלין נשין, כל נבזבזן וכל טעוון דדהבא וכספא. ויטמון אותם יעקב, בגין דלא (דף קעג ע”ב) יתהנון מסטרא דעבודה זרה כלל.

תא חזי, דיעקב גבר שלים בכלא הוה, והוה מתדבק ביה בקודשא בריך הוא. מה פתיב, ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל העונה אותי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, מיד ויתנו אל יעקב. מכאן דבעי בר נש לשבחא לקודשא בריך הוא ולאודאה ליה על נסין ועל טבאן דעבד עמיה, הדא הוא דכתיב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי.

תא חזי, בקדמיתא פתיב ונקומה ונעלה בית אל וגו', אכליל בנוי בהדיה. ולבתר פתיב ואעשה שם מזבח ולא פתיב ונעשה. דאפיק לון מכללא דא, מאי טעמא, בגין דעליה הוה מלה. יעקב אתקין תפלת ערבית, ודאי. ואיהו עבד מדבחה ועליה הוה מלה, ובגין דאיהו עבר כל אינון עקתין מן יומא דערק קמיה דאחונה. דכתיב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי, ואינון אתו לבתר לעלמא. ועל דא לא אעיל לון בהדיה. רבי אלעזר אמר, מכאן מאן דיתעביד ליה נסא, איהו בעי לאודאה. מאן דאכיל נהמא בפתורא, איהו בעי לברכא, ולא אחרא דלא אכיל מידי:

ויבן שם מזבח וגו', תא חזי, פתיב ויבן שם מזבח, ולא פתיב (בהני מדבחון) דאסיק עליה נסכין ועלוון, אלא בגין דאתקין ההוא דרגא דאתחזי לאתתקנא. מזבח ליי, לאתקנא דרגא תתאה לחברא ליה בדרגא עלאה, ועל דא ויבן שם מזבח דא דרגא תתאה. ליי דא דרגא עלאה. ויקרא למקום אל בית אל, שמא דא פשמא עלאה. בגין דכד אתנהרא כדין כאמה בתה וכלא חד.

פי שם נגלו אליו האלהים, בגין דאינון לא אשתכחו אלא בשכינתא, דהא שבועין הוו דאינון משתפחי תדיר בהדי שכינתא, ושבועין קתדראי סחרניה דשכינתא. ועל דא פי שם נגלו אליו האלהים באתרא דא דאתגליא, דהא פתיב והנה יי נצב עליו:

ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו, רבי שמעון אמר, מכאן דאתעביד רתיכא קדישא בהדי אבהן. ותא חזי, יעקב איהו רתיכא קדישא עלאה דקיימא לאנהרא לסיהרא, ואיהו רתיכא בלחודוי. הדא הוא דכתיב ויעל מעליו אלהים.

פָּתַח וְאָמַר, (דברים ד) כִּי מִי גֹי גָדוֹל אֲשֶׁר לֹו אֱלֹהִים קְרוּבִים אֵלָיו כִּי אֱלֹהֵינוּ
בְּכָל קְרָאנוּ אֵלָיו. תָּא חֲזִי, כַּמָּה אֵינוֹן חֲבִיבֵינּוּ יִשְׂרָאֵל קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלִית
לָךְ עִם וְלִישָׁן בְּכָל עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה דְּעֵלְמָא דְאִית לִיה אֱלֹהָא דִּישְׁמַע לֹון,
כַּמָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לְקַבְּלָא צְלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל בְּכָל שְׁעָתָא
דְאֶצְטְרִיךְ לֹון לְמִשְׁמַע צְלוֹתָא דְאֵינוֹן בְּעָאן, בְּגִין הֵהוּא דְרָגָא דְלָהוֹן.

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב, קָרִי לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל. דְכָתִיב לֹא יִקְרָא שְׁמֵךְ עוֹד
יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֵךְ. וְיִקְרָא אֶת שְׁמוֹ, מֵאֵן וְיִקְרָא, דָּא שְׁכִינְתָּא. כַּמָּה
דָּאת אָמַר וְיִקְרָא אֶל מֹשֶׁה. וַיֹּאמֶר לֹו אֱלֹהִים. לְעֵיל אוֹקִימְנָא יִשְׂרָאֵל דְהָא אֲשֶׁתְּלִים
בְּכֹלָא פְדָקָא יֵאוּת, וּכְדִין אֲסִתְּלַק בְּדִרְגָּיָה וְאֲשֶׁתְּלִים בְּשִׁמָּא דָּא, וְעַל דָּא וְיִקְרָא אֶת
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְהָא אֲתִמֵּר.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִילִי בְּאַרְחָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, וְדָאֵי הָא
דְאִמְרַת דִּיעֲקֹב שְׁלִימָא דְאִבְהוֹן אִיהוּ, וְאִיהוּ אֲחִיד לְכָל סְטְרִין, וְקָרָא שְׁמִיהּ יִשְׂרָאֵל,
וּכְתִיב לֹא יִקְרָא שְׁמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֵךְ. וּכְתִיב וְיִקְרָא אֶת שְׁמוֹ
יִשְׂרָאֵל. אֲמַאי אֲהֵדֵר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְקָרָא לִיה יַעֲקֹב בְּכַמָּה זְמַנִּין, וּכְלָא קְרוּן
לִיה יַעֲקֹב כַּמְלָקְדִּמִין. אִי הָכִי, מַהוּ וְלֹא יִקְרָא שְׁמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב.

אָמַר לִיה, שְׁפִיר קָא אִמְרַת. פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מב) יִי כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת
יַעִיר קְנָאָה, הָאֵי קָרָא אוֹקִמּוּהּ. אֲבָל תָּא חֲזִי, כְּגִבּוֹר יֵצֵא, גְּבוּר מְבַעֵי לִיה. כְּאִישׁ
מִלְחָמוֹת, אִישׁ מִלְחָמוֹת מְבַעֵי לִיה.

דף קעד ע"א

אֵלָא הָא אֲתִמֵּר יִי בְּכָל אֲתֵר רַחֲמֵי אִיהוּ, וְדָאֵי (דף קעד ע"א) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִי
שְׁמִיהּ אִיהוּ, דְכָתִיב, (ישעיה מב) אָנֹכִי יִי הוּא שְׁמִי, וְחֲמִינֵן דְלִזְמַנִּין אֲתִקְרִי שְׁמִיהּ
אֱלֹהִים וְהוּא דִינָא בְּכָל אֲתֵר. אֵלָא בּוֹזְמָנָא דְאֲסִגְיָאוּ זְפִאִין בְּעֵלְמָא, יִי שְׁמִיהּ וְאֲתִקְרִי
בְּשִׁמָּא דְרַחֲמֵי. וּבּוֹזְמָנָא דְאֲסִגְיָאוּ חֲיִיבִין בְּעֵלְמָא, אֱלֹהִים שְׁמִיהּ וְאֲתִקְרִי בְּשִׁמָּא
דְאֱלֹהִים. כֶּךָ בּוֹזְמָנָא דִיעֲקֹב לָא הָוָה בֵּין שְׁנַאִין וְלֹא הָוָה בְּאַרְעָא אַחְרָא, קָרִי לִיה
יִשְׂרָאֵל. וְכַד הָוָה בֵּין שְׁנַאִין, אוּ בְאַרְעָא אַחְרָא קָרִי לִיה יַעֲקֹב.

אָמַר לִיה, עֲדִיין לֹא אֲתִישְׁבָּא מְלָה. דְכָתִיב לֹא יִקְרָא, וְהָא אָנֹן קְרִינֵן לִיה. וּמַאי
דְאִמְרַת דְכַד הָוָה בֵּין שְׁנַאִין אוּ בְאַרְעָא אַחְרָא קָרִי לִיה יַעֲקֹב. תָּא חֲזִי, כְּתִיב,
(בראשית לו) וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנַעַן, וְהָא לֹא הָוָה בְּאַרְעָא אַחְרָא.

אָמַר לִיה, הָא בְּקִדְמִיתָא אֲתִמֵּר, כַּמָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזְמַנִּין אֲתִקְרִי יִי,
וְלְזְמַנִּין אֲתִקְרִי אֱלֹהִים. הָכִי נָמִי לְזְמַנִּין אֲתִקְרִי יִשְׂרָאֵל וְלְזְמַנִּין אֲתִקְרִי יַעֲקֹב וְכֹלָא
בְּדִרְגָּין יַדִּיעֵן. וּמַה דְאֲתִמֵּר לֹא יִקְרָא שְׁמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב, לְאֲתִישְׁבָּא בְּשִׁמָּא דָּא.

אמר ליה, אי הכי, הא כתיב, (בראשית יז) ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם. אמר ליה, התם כתיב והיה. ועל דא קיימא ביהווא שמא. אבל הכא לא כתיב והיה, אלא כי אם ישראל יהיה שמך. ולא כתיב והיה שמך ישראל, ואפילו בזמנא חדא סגי ליה, כל שכן דלזמנין כד ולזמנין כד. וכד אתעטרו בניו בכהני וליזאי ואסתלקו בדרגין עלאין, כדן אתעטר בשמא דא תדיר.

עד דהוו אזלי, אמר ליה רבי יוסי לרבי אלעזר, הא אתמר דכד מיתת רחל נטלא ביתא מאן דאצטריך לאתתקנא בתריסר שבטין כדקא יאות. אמאי מיתת רחל מיד, אמר ליה, הא למהוי שכינתא מתעטרא כדקא יאות ולמהוי אם הפנים שמחה וביה שריא (לעילא) לנטלא ביתא ולאיתתקנא. ועל דא בנימין הוא תדיר במערב ולא בסטרא אחרא.

וביה שריא לאיתתקנא בתריסר שבטין, וביה שריא מלכותא דרקינא לאשתמודעא בארעא. ורזא דא, בכל שירותא דאתיא לאשתמודעא בקשיו איהו, ועל דא אית בה דינא דמותא ומתמן אתישבת.

הכא כד בעא לאיתתקנא ולנטלא ביתא אתעביד דינא ברחל ובתר כן אתתקנת לאתישבא. כד בעא לאשתמודעא מלכותא בארעא שריא בדינא. ולא אתישבת מלכותא בדוכתא כדקא יאות עד דאתער דינא בשאול לפום עובדוי, ולבתר אתישבת מלכותא ואתתקנת.

תא חזי, כל שירותא תקיף ולבתר נייחא. בראש השנה שירותא תקיף. דכל עלמא אתדן כל חד וחד לפום עובדוי, ולבתר נייחא סליחה וכפורי. בגין דשירותא איהו משמאלא ועל דא דינוי תקיפין, ולבתר אתער ימינא ועל דא הוי נייחא.

ולזמנא דאתי זמין קודשא בריך הוא לאתערא בנייחא על שאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ולבתר יתתקף עליהו בדינא קשיא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מב) יי כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על אויביו יתגבר. יי בקדמיתא דאיהו רחמי, ולבתר כגבור ולא גבור. ולבתר פאיש מלחמות ולא איש מלחמות. לבתר אתגלי תוקפא עליהו ויתתקף לשיצאה לון, דכתיב יריע אף יצריח על אויביו יתגבר. וכתיב, (זכריה יד) ויצא יי ונלחם בגוים ההם פיום הלחמו פיום קרב. וכתיב, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגו':

סדר הלימוד ליום כא חשוון [יום 51 בשנה]

דף קעד ע”ב

ויהי בצאת נפשה פי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימן. רבי יהודה פתח ואמר, (נחום א) טוב יי למעוז ביום צרה וידע חסי בו. זכאה חולקיה דבר נש דאתתקף ביה בקודשא בריה הוא, בגין דתוקפא דקודשא בריה הוא איהו תוקפא, ואוקמוה טוב יי, כמה דאת אמר (תהלים קמה) טוב יי לכל. למעוז, דא הוא תוקפא דאית ביה ישועות. דכתיב, (תהלים כח) ומעוז (דף קעד ע”ב) ישועות משיחו הוא. ביום צרה, ביומא דעקו דעקין שאר עמין לישראל.

תא חזי, מה פתיב (משלי כד) התרפית ביום צרה צר כחכה. מאי התרפית. מאן דאתרפי ידוי מקודשא בריה הוא דלא לאתתקפא ביה. והיך יתקף בר נש ביה בקודשא בריה הוא, יתקיף באורייתא. דכל מאן דאתתקף באורייתא, אתתקף באילנא דחיי. כפיכול יהב תוקפא לכנסת ישראל לאתתקפא. ואי הוא יתרפי מאורייתא, מה פתיב התרפית. אי איהו אתרפי מן אורייתא ביום צרה צר כחכה, ביומא דיייתי ליה עקו, כפיכול דחיק לה לשכינתא דאיהו חילא דעלמא.

דבר אחר צר כחכה, תא חזי, בשעתא דבר נש אתרפי מאורייתא ואזיל בארחא דלא כשרא, כמה בעלי דבבו זמינין ליה למהוי ליה קטיגורין ביומא דעקו. ואפילו נשמתיה דבר נש דאיהו חילא ותוקפא דיליה איהו מארי דבבו לקבליה, דכתיב צר כחכה, בגין דאיהו צר לגביה. אמר רבי אבא בשעתא דבר נש אזיל בארחי דאורייתא וכל ארחוי מתתקנן כדקא יאות, כמה סניגורין קיימין עליה לאדפרא ליה לטב.

פתח ואמר, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. הני קראי אית לאסתפלא בהו, וכי לא אתגלי כלא קמי קודשא בריה הוא, דאיהו צריך למלאכא דיימא קמיה טב או ביש. אלא ודאי אצטריך. דכד אית ליה לבר נש סניגורין לאדפרא זכו דידיה קמיה, ולא אית ליה (לבר נש) קטיגורין, כדין ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר.

תא חזי, בהאי קרא תשפח בריא דמלה, פתיב אם יש עליו מלאך, אי לא פתיב יתיר יאות הוא. אבל מלאך מליץ אחד מני אלף פתיב, ומאן איהו. דא הוא מלאך דממנא עמיה דבר נש בסטר שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) יפל מצדך אלף, ודא הוא סטרא דשמאלא, דכתיב בתריה ורובה מימינה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אבל אחד מני אלה, דא הוא יצר הרע, דאיהו אחד מאנון (דאיהו) אלה דהו לסטר שמאלא. בגין דאיהו סליק לעילא ונטיל רשו. ועל דא אי בר נש אזיל בארע קשוט, ההוא יצר הרע איהו עבד לו. כמה דאתמר דכתיב, (משלי יב) טוב נקלה ועבד לו. פדין איהו סליק ואתעביד סניגורא, ואמר קמי קודשא בריה הוא, זכו עליה דבר נש. פדין קודשא בריה הוא אמר, פדעוהו מרדת שחת.

ועם כל דא לא אהדר בריקניא, בגין דאתיהיב ליה אחרא לשלטאה עלוי וליטול נשמתיה מניה. בגין דאקדים חובוי דההוא בר נש ואיהו פפר על האי. הדא הוא דכתיב מצאתי פפר, למפדי ליה.

דבר אחר מצאתי כפר. ההוא זכו דאמרת איהו עליה פפר למפדי ליה דלא יחות לגיהנם ולא ימות. ועל דא מפעי ליה לבר נש למיהר בארע קשוט ובגין דיהא ליה ההוא קטיגורא, סניגורא.

כגוונא דא ישראל ביומא דכפורי, דיהבי ליה שעיר ואתעסיקו בהדיה. עד דאתהדר עבד להו וסליק וסהיד סהדותא קמי קודשא בריה הוא, ואתעביד להו סניגורא. ועל דא אמר שלמה, (משלי כה) אם רעב שנאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. ועל האי יצר הרע אתמר.

ובגין דא ביום צרה, פד בר נש אתרפי מאורייתא, פביכול דחיק ליה קודשא בריה הוא בהדיה דההוא יצר הרע דאיהו אתעביד קטיגורא. צר כחכה. צר כח כ'ה, בגין דאתקרב קמיה לקטרגא ואתחלש חילא.

תא חזי, טוב יי למעוז ביום צרה, מאי ביום צרה. דא יעקב פד אתא עליה עשו לקטרגא ליה. ויודע חוסי בו, פד אתא עליה עקו דדינא. ותא חזי, לית מקטרגא אשתכח עליה דבר נש אלא בזמנא דסכנה.

דף קעה ע"א

ותא חזי, בגין דיעקב אחר נדריה דנדר קמי קודשא בריה הוא, אתתקף דינא על ידא דמקטרגא דקטריג עליה דיעקב, (דף קעה ע"א) ובעא דינא בשעתא דסכנה דהות רחל בה. אמר קמיה קודשא בריה הוא, והא יעקב נדר נדריה ולא שלים, והא איהו תקיף מפלא בעותרא ובבנין בכל מה דאצטריך. ולא שלים נדריה דנדר קמף ולא נסבת עונשא מניה. מיך ותלד רחל ותקש בלדתה. מאי ותקש. דאתקשי דינא לעילא גבי מלאך המות. ואתענש יעקב בהאי. מאי טעמא, בגין דכתיב (משלי כב) ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתידך. ועל דא מיתת רחל ואתמסר דינא על ידא דמלאך המות.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וְתָא חוּזי, בְּשַׁעְתָּא דְאַתָּא עֲשׂו, מַה עֵבֵד. וַיֵּשֶׁם אֶת הַשְּׁפָחוֹת וְאֵת יַלְדֵיהֶן רֵאשׁוּנָה וְאֵת לֵאָה וַיַּלְדֶיהָ אַחֲרוֹנִים וְאֵת רַחֵל וְאֵת יוֹסֵף אַחֲרוֹנִים. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּרַחֵל עָלָה דְרַחֵל, דְּלֹא יִסְתַּכַּל הֵהוּא רִשְׁע בְּשִׁפְרוֹ דִּילָהּ וְלֹא יִקְטָרַג לֵיהּ עָלָהּ.

תוּ מַה כְּתִיב, וַתִּגְשָׁנָה הַשְּׁפָחוֹת הַנָּה וַיַּלְדֵיהֶן וַתִּשְׁתַּחֲוִין וַתִּגַּשׁ גַּם לֵאָה וַיַּלְדֶיהָ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ, נִשְׁיֵן מִקְמֵי גוּבְרִין. אֲבָל בְּרַחֵל מַה כְּתִיב וְאַחַר נִגַּשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל, וַיִּוֹסֵף מִקְמֵי אַמִּיהָ וַאֲיהוּ חָפָא עָלָהּ, וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית מט) בֶּן פֹּרְתִי יוֹסֵף בֶּן פֹּרְתִי עָלֵי עֵין. דְּאִסְגִי גּוֹפִיָה וְחָפָא עַל אַמִּיהָ. עָלֵי עֵין, עָלֵי עֵינָא דֵההוּא רִשְׁע.

וְהִכָּא אֲתַעֲנִשֶׁת עַל יָדָא דִּיצַר הָרַע דְּקִטְרַג בְּשַׁעְתָּא דְּסַכְנָה, וְאֲתַעֲנִשׁ יַעֲקֹב עַל נִדְרָא דְּלֹא שְׁלִים, וְדָא קִשְׁיָא לֵיהּ לִיעֲקֹב מִכָּל עָקוּ דְּעִבְרוּ עָלֵיהּ. וּמַנְלָן דְּבִגְיָנָה דִּיעֲקֹב הוּוּ, דְּכְתִיב, (בראשית מח) מִתָּה עָלֵי רַחֵל. עָלֵי וְדָא, עַל דְּאַחֲרִית גְּדֵרֵי.

רַבֵּי יוֹסֵי אָמַר, כְּתִיב, (משלי כז) קָלַלְתָּ חֲנָם לֹא תִבֵּא. וְאִוְקְמוּהָ לֹוּ בּוּי'וֹ, דָּאֵי קָלַלְתָּ צְדִיקָא הֵיא, אֲפִילוּ דְּלֹא אֲתַכּוֹן בָּהּ, כִּיּוֹן דְּנִפְקָא מִפּוּמִיָּה נָטַל לָהּ הֵהוּא יַצַּר הָרַע וְקִטְרַג בָּהּ בְּשַׁעְתָּא דְּסַכְנָה.

יַעֲקֹב אָמַר, (בראשית לא) עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחִיָּהּ. וְאָף עַל גַּב דְּאִיהוּ לֹא הוּוּ יָדַע, נָטִיל לָהּ לְהֵיכָא מְלָה הֵהוּא שְׁטָן דְּאַשְׁתַּכַּח גְּבִיּוּהוּ תְדִיר בְּבִנֵי נָשָׂא. וְעַל דָּא תְנִינָן, לְעוֹלָם לֹא יִפְתַּח בַּר נֶשׁ פּוּמִיָּה לְשִׁטְנָא, בְּגִין דְּנָטִיל הֵהוּא מְלָה וְקִטְרַג בָּהּ לְעִילָא וְתַתָּא. כָּל שְׁכָן מְלָה דְּחָכָם אוּ מְלָה דְּצְדִיקָא, וְעַל תְּרִין אַלְיָן אֲתַעֲנִשֶׁת רַחֵל:

וַיְהִי (קִנְהָב) בְּצִאת נִפְשָׁה כִּי מִתָּה. אָמַר רַבֵּי אַבָּא וְכִי כִּיּוֹן דְּאָמַר וַיְהִי בְּצִאת נִפְשָׁה לֹא יִדְעָנָא כִּי מִתָּה. אֲלֵא אֲצִטְרִיךְ בְּגִין דְּלֹא אֲהַדְרַת לְגּוֹפָא יִתִּיר, וּמִיתַת רַחֵל מִיתַת גּוֹפָא, בְּגִין דְּאִית בְּנֵי נָשָׂא דְּנִפְקֵי נִשְׁמַתֵיהוּ וְאֲהַדְרָן לְאַתְרֵיהוּ וּכְמָה דָּאֵת אָמַר, (שמואל א ל) וַתִּשָׁב נִפְשׁוֹ (לפנינו בקרא רוחו. ובדפוס ירושלים איתא גם בּוּזָה"ק וּתִשָׁב רִחוּ אֵלִיו) אֵלִיו, (בראשית מב) וַיֵּצֵא לָבָם, (שיר השירים ה) נִפְשֵׁי יֵצְאָה בְּדַבְּרוּ. (מלכים א יז) לֹא נִוְתְרָה בּוֹ נִשְׁמָה. אֲבָל הֵיא נִפְקַת נִשְׁמָתָה וְלֹא אֲתַהַדְרַת לְאַתְרָהּ וּמִיתַת רַחֵל.

וְתַקְרָא שְׁמוֹ בֶּן אוֹנִי. דְּקִשְׁיֹו דְּדִינָא דְּאַתְגָּזֹר עָלָהּ. וַיַּעֲקֹב אֲהַדְרַת לֵיהּ וְקִשְׁיֹו לֵיהּ לִימִינָא, בְּגִין דְּמַעֲרַב אֲצִטְרִיךְ לְקִשְׁרָא לֵיהּ לִימִינָא, וְאָף עַל גַּב דְּאִיהוּ בֶּן אוֹנִי סְטְרָא דְּדִינָא קִשְׁיָא, בֶּן יְמִין אִיהוּ, דְּהָא בִּימִינָא אֲתַקְשְׁרַת. וְאֲתַקְבַּרַת בְּאַרְחָא כְּמָה דְּאַתְמַר. הֵיא אֲתַגְלִיא מִיתַתָּה וְקִבּוּרָתָהּ, אֲבָל לֵאָה לֹא אֲתַגְלִיא מִיתַתָּה וְקִבּוּרָתָהּ. וְאָף עַל גַּב דְּהַנִּי אַרְבַּע אַמְהָן רְזָא אִית לֹון וְהָא אוֹקְמוּהָ:

וַיֵּצֵב יַעֲקֹב מִצְבָּה עַל קִבּוּרָתָהּ, אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא אֲתַפְסִיא אֲתַרָהּ עַד יוֹמָא דְּזִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲיָא מִתִּיָּא. כְּמָה דְּאַתְמַר עַד הַיּוֹם, עַד הֵהוּא יוֹמָא מִמֶּשׁ.

דף קעה ע”ב

רבי יהודה אומר, עד יומא דתהדר שכינתא בגלותהון דישראל בההוא אתר, כמה דאת אמר, (ירמיה לא) ויש תקווה לאחריתך נאם יי ושובו בנים לגבולם. ודא אומא דאומי לה קודשא בריך הוא. וזמינן ישראל כד יתובון מן גלותא, לקיימא על ההיא קבורה דרחל ולמבפי תמן. כמה דאיהי בכאת על גלותהון דישראל. ועל דא פתיב, (ירמיה לא) בבכי יבאו ובתחנונים אובילם וגו'. וכתיב, (ירמיה לא) פי יש שכר לפעולתך. ובההיא (דף קעה ע”ב) שעתא זמינת רחל דאיהי בארחא למחדי בהו בישראל ועם שכינתא ואוקמוה חברייא:

ויהי בשפן ישראל בארץ החיא וילך ראובן וישכב את בלהה פלגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. רבי אלעזר אומר, ויהי בשפן ישראל בארץ החיא, דהא לאה ורחל מיתו, ונטלא ביתא מאן דנטיל.

וכי סלקא דעתך דראובן אזיל ושכיב בהדה דבלהה. אלא, כל יומא דלאה ורחל שכינתא שרייא עליהו. והשתא דמיתו, שכינתא לא אתפרשת מן ביתא, ושריא בביתא במשכנא דבלהה. ואף על גב דשכינתא בעיא לנטלא ביתא כדקא יאות, אלמלא יעקב לא אשתפח בזווגא דכר ונוקבא, לא שריא שכינתא באתגליא בביתא. ועל דא קיימא שכינתא במשכנא דבלהה. ואתא ראובן ובגין דחמא דבלהה ירתא אתרא דאמיה, אזל ובלבל ערסא. ועל דקיימא שכינתא עליה, פתיב ביה וישכב את בלהה.

רבי ייסא אומר, דנאים על ההוא ערסא ולא חייש ליקרא דשכינתא. ובגין כך לא אתפגים מחושבנא דשבטין ואתא קרא ועביד חושבנא. בגין כך פתיב, בכור יעקב ראובן. ואיהו עביד קרא רישא דכל שבטין.

רבי יהודה פתח ואמר, (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וגו', כל ארחוי דקודשא בריך הוא פלהו ישרים וארחוי קשוט, ובני עלמא לא ידעין ולא משגיחין על מה אינון קיימין. ועל דא וצדיקים ילכו בם, בגין דאינון ידעין ארחוי דקודשא בריך הוא ומשתדלי באורייתא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, איהו ידע ואזיל בהו דלא סטי לימינא ולשמאלא.

ופושעים יפשלו בם, אלין אינון חייבין דלא משתדלי באורייתא, ולא מסתכלן בארחוי דקודשא בריך הוא ולא ידעין לאן ארחי אזלין. ובגין דלא ידעי לאסתכלא ולא משתדלי באורייתא, אינון פשלי בהו באינון ארחוי בהאי עלמא ובעלמא דאתי. תא חזי, כל בר נש דאשתדל באורייתא, כד נפיק מהאי עלמא נשמתייה סלקא באינון ארחין ושבילין (דאינון באורייתא) דאורייתא. ואינון ארחין ושבילין דאורייתא

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

יְדִיעַן אֵינּוֹן, וְאֵינּוֹן דִּידְעֵי אֲרַחֲוֵי דְאֹרִייתָא בְּהַאי עֲלָמָא יְהִכּוֹן בְּהוּ בְּהוּא עֲלָמָא כַּד יִפְקוֹן מֵהַאי עֲלָמָא.

וְאִי לָא אֲשַׁתְּדְּלוּ בְּאֹרִייתָא בְּהַאי עֲלָמָא וְלֹא יְדַעִין אֲרַחֲוֵי וְשִׁבְלִין, כַּד יִפְקוֹן מֵהַאי עֲלָמָא לָא יִנְדַעוֹן לְמִיִּתְּךָ בְּאֵינּוֹן אֲרַחֲוֵי וְשִׁבְלִין וְכַשְׁלִין בְּהוּן. כַּדִּין יִתְּךָ בְּאֲרַחֲוֵי אֲחֵרִין דְּלָאוּ אֵינּוֹן אֲרַחֲוֵי דְאֹרִייתָא, וְיִתְּרוֹן לִיהּ בְּכַמְּהָ דִּינִין וְאִתְּעַנְשׁ בְּהוּ.

וּמֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאֹרִייתָא מַה כְּתִיב, (מְשַׁלִּי ו) בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ וְהִקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחְךָ. בְּשִׁכְבְּךָ בְּקִבְרָא, אֹרִייתָא תִּצּוֹר עֲלֶיךָ מְדִינָא דְּהוּא עֲלָמָא. וְהִקִּיצוֹת, כַּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְּרֵר רִוְחִין וְנִשְׁמַתִּין לְאַחֵיָא מִתִּיָּא כַּדִּין הִיא תִּשְׁיַחְךָ, הִיא תְּהִיא סְנִיגוּרִיא עַל גּוֹפָא, בְּגִין דִּיקוּמוֹן אֵינּוֹן גּוֹפִין דְּאֲשַׁתְּדְּלוּ בְּאֹרִייתָא כַּדְקָא יָאוּת. וְאֵלִין אֵינּוֹן דִּיקוּמוֹן בְּקִדְמִיתָא לְחַיִּי עֲלָמָא, כְּמַה דַּאתְּ אָמַר, (דְּנִיאל יב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַת עֶפֶר יִקִּיצוּ אֵלֶּה לְחַיִּי עוֹלָם וְגו'. וְאֵלִין אֵינּוֹן לְחַיִּי עוֹלָם, בְּגִין דַּאתְּעַסְקוּ בְּחַיִּי עוֹלָם דְּאִיהִי אֹרִייתָא.

וְתָא חֲזִי, כָּל אֵינּוֹן דְּאֲשַׁתְּדְּלוּ בְּאֹרִייתָא, הֵהוּא גּוֹפָא יִתְקִיִּים וְאֹרִייתָא תְּגִין עֲלֵיהּ. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּבַהֲהִיא שְׁעַתָּא יִתְּרֵר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד רִוְחָא דְּכָלִּיל מְאַרְבַּע רִוְחִין, וְהוּא רִוְחָא דְּכָלִּיל מְאַרְבַּע רִוְחִין, אֲזַדְמִן לְכָל אֵינּוֹן דְּאֲשַׁתְּדְּלוּ בְּאֹרִייתָא לְאַחֵיָא לֹון בְּהַאי רִוְחָא בְּגִין דִּיתְקִיִּים לְעֲלָמִין.

דָּף קַעו ע"א

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (יְחֻזְקָא לז) מְאַרְבַּע רִוְחוֹת בְּאִי הָרוּחַ, אֲמַאי לָא אֲתִקְיָמוּ, דְּהָא כְּלָהוּ מִיתוּ כְּמִלְקִדְמִין. תָּא חֲזִי, הֵהוּא זְמַנָּא דְּאֹקִיִּים קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְדָא דִּיחֻזְקָא לְאֵינּוֹן מִתִּיָּא, הֵהוּא (זְמַנִּי דַּאתָא) רִוְחָא אָף עַל גַּב דְּהוּא מְאַרְבַּע רִוְחִיָּא, לָא נְחִית לְקִיָּמָא לֹון בְּקִיָּמָא, אֶלָּא לְאַחֲזָא דְּזַמִּין קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֵיָא מִתִּיָּא בְּהוּא גּוֹנָא וְלְקִיָּמָא לֹון בְּרוּחָא (דָּף קַעו ע"א) דַּאתְּכָלִּיל בְּהַאי גּוֹנָא. וְאָף עַל גַּב דַּאתְּדְּרוּ גְרַמִּין בְּהִיא שְׁעַתָּא כְּמַה דְּהוּת. קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְאַחֲזָא לְכָל עֲלָמָא דְּאִיהוּ זְמִין לְאַחֵיָא מִתִּיָּא (מַה כְּתִיב, יִשְׁעִיה כו) יַחֲוֵי מִתִּךְ נְבִלְתֵי יְקוּמוֹן. עַל דַּא הֵהוּא רִוְחָא דְּזַמִּין לְנַחְתָא בְּהוּ בְּצִדִיקִיא) (נ"א וְעַל דַּא הֵהוּא רִוְחָא דְּזַמִּין לְנַחְתָא בְּהוּ בְּצִדִיקִיא. מַה כְּתִיב מְאַרְבַּע רִוְחוֹת בְּאִי הָרוּחַ, רִוְחָא דַּאתְּכָלִּיל בְּאַרְבַּע), בְּגִין דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לְקִיָּמָא לְהוּ קִיָּמָא שְׁלִים בְּעֲלָמָא כַּדְקָא יָאוּת. וְאֵינּוֹן דְּאֲשַׁתְּדְּלוּ בְּאֹרִייתָא בְּהַאי עֲלָמָא, הִיא קִיָּמָא עֲלֵיהּ דְּבַר נֶשׁ וְאִתְּעַבִּידַת סְנִיגוּרִיא קָמִי דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כָּל אֵינּוֹן מְלִין דְּאֹרִייתָא וְכָל הֵהוּא אֹרִייתָא דְּאֲשַׁתְּדַל בְּהוּ בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא, אֵינּוֹן מְלִין וְהֵהוּא אֹרִייתָא קִיָּמָא קָמִי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִמְרַת קָמִיהּ וְהִיא אֲרִימַת קָלִין וְלֹא אֲשַׁתְּכַכַת. וְלֵהוּא זְמַנָּא אִיהִי תִּשְׁיַח וְתִימָא כְּפּוּם

דאָתדבּק בר נש ואַשְׁתַּדל בַּהַאי עֲלֵמָא, וְעַל דָּא אֵינּוּן יְקוּמוּן בְּקִיּוּמָא שְׁלִים לְחַיֵּי עֲלֵמָא כְּדִקְאָמְרוּן. וּבְגִין כֶּךָ (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכֵּי יֵי וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם וּפּוֹשְׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם.

רבי חייא פתח ואמר, (שמואל א ב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשון בניו לכל ישראל ואת אשר ישכבן את הנשים הצבאות פתח אהל מועד. וכי סלקא דעתך דכהני יי דיעבדון עבידתא דא. והא מקדמת דנא אתמר ופרישת אורייתא ההוא חובא דלהון דכתיב, (שמואל א ב) כי נאצו האנשים את מנחת יי. וכתיב ומשפט הכהנים מאת העם כל איש זובח זבח וגו'. וכתיב גם בטרם יקטירון את החלב ובא נער הפהן ואמר לאיש הזובח תנה לצלות לכהן וגו'. וכתיב ואמר לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה. ועל דא ותהי חטאת הנערים גדולה מאד וגו'. וכל דא לא הוּוּ נטלין אלא מאינּוּן חולקין דהוּוּ להוּ לכהני למיכל מניה, ועל דהוּוּ קליל קרבנא בעינייהו אתענשו. והכא אמר את אשר ישכבון את הנשים הצובאות. (אלא) חס ושלום דהוּוּ עבדו עבירה דא, כל שפן באתרא קדישא ההוא, דלא יקומוּן כל ישראל ויקטלון להון. אלא בגין דהוּוּ מעפבי לון לאעלא למקדשא, ומחאן בידהון דלא לאעלא למצלי צלותא עד דקורבניא אתעבידו בגין דאינון לא מייתין קרבנין למיטל חולקא מנייהו, ובגין כֶּךָ מעפבין לון. ובגין כֶּךָ אינון נשים הוּוּ בעאן מנייהו לאעלא תמן. ועל דא כתיב את אשר ישכבון את הנשים, דמעפבי לון כדקאמרן.

כגוונא דא וישכב את בלהה. חס ושלום דאיהו שכב עמה, אלא בגין דעפב לה לשמשא באבוי שמושא דמצוה, ודא הוא בלבולא דערסא. ועבד לקביל שכינתא עבידתא דא, דבכל אתר דשמושא דמצוה אשתכח, שכינתא שריא על ההוא אתר ואשתכח תמן. ומאן דגרים לעפבא שמושא דמצוה גרים דיסתלק שכינתא מעלמא. ועל דא כתיב (בראשית מט) כי עלית משכבי אביך או חללת יצועי עלה. ובגין דא כתיב, וישכב את בלהה פלגש אביו וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. פלהו הוּוּ במניינא ולא גרע מזכותא דלהון כלום.

רבי אלעזר אמר, מאי טעמא בקדמיתא ישראל ולבתר יעקב. דכתיב, וישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר. אלא כד אתא ראובן ובלבל ההוא ערסא אמר ומה תריסר שבטין הוּוּ ליה לאבא לקיימא בעלמא ולא יתיר, והשתא בעי לאולדא בנין דילמא אַנן פּגִימִין דאִיהוּ בְּעֵי לְאוּלְדָא אַחֲרֵינִין כְּמִלְקַדְמִין. מִיָּד בְּלָבֵל הָהוּא עֲרֵסָא, וְאִתְעַפְּבָה הָהוּא שְׁמוּשָׁא. כְּאִילוּ עֲבַד קְלָנָא לְגַבֵּי שְׁכִינְתָא דְשָׂרְיָא עַל הָהוּא עֲרֵסָא. וְעַל דָּא כְּתִיב וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דְּהָא בְּשֵׁמָא דָּא אֶסְתַּלַּק גּוּ תְרִיסַר דְּאִתְפְּסִין דְּאֵינּוּן תְרִיסַר נְהָרֵי אֶפְרַסְמוּנָא דְכִיָּא.

דף קעו ע"ב

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וַיְהִי בְּנֵי יַעֲקֹב שְׁנַיִם עָשָׂר, אֲלֵיךְ תִּרְסַר שְׁבַטִין דְּשְׁכִינְתָּא אֲתַתְּקַנְתָּ בְּהוּ. וּמֵאֵן אֵינּוֹן, אֲלֵיךְ דְּאוֹרֵייתָא אֲהֶדְרַת וְעֵבִיד לֹון חוֹשְׁבְּנָא (דָּף קַעו ע"ב) כְּמַלְקֶדְמִין. כְּלָהוּ קַדִּישֵׁין, כְּלָהוּ אֲתַחְזִיין לְגַבֵּי שְׁכִינְתָּא לְאַסְתְּפֵלָא בְּקַדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיחוֹן. דְּאֵילוּ עֵבֵד הֵהוּא עוֹבְדָא לָא יֵיתִי רְאוּבֵן בְּמַנְיֵנָא.

וְעַם כָּל דָּא אֲתַעֲנֵשׁ דְּאֲתַנְטִיל בְּכוֹרְתִיהָ מִנִּיהָ וְאֲתִיְהִיב לְיוֹסֵף כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר, (דְּבֵרֵי הַיָּמִים א ה) וּבְנֵי רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל כִּי הוּא הַבְּכוֹר וּבְחַלְלוּ יִצְוְעֵי אָבִיו נִתְּנָה בְּכוֹרְתוֹ לְיוֹסֵף.

תָּא חֲזִי, (דְּנִיאל ב) לְהוּא שְׁמָה דֵּי אֱלֹהָא מְבָרַךְ מִן עֲלֵמָא וְעַד עֲלֵמָא דֵּי כָּל מַעְבְּדוּהֵי קְשׁוּט וְאַרְחֻתִיהָ דִּין, וְכָל מַה דְּאֵיהוּ עֵבִיד כְּלָא אֵיהוּ בְּחַכְמָתָא עֲלָאָה.

תָּא חֲזִי, כְּמָה גָרִים עוֹבְדָא דְּבֵר נֵשׁ, דְּהָא כָּל מְאִי (מֵאֵן) דְּאֵיהוּ עֵבִיד, כְּלָא אֲתַרְשִׁים וְקִימָא קִמֵּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא יַעֲקֹב בְּשַׁעֲתָא דְּעָאֵל לְגַבְהָ דְּלָאָה, כָּל הֵהוּא לִילְיָא רְעוּתִיהָ וְלִבִּיהָ הָוָה בְּרַחֵל, דְּחָשִׁיב דְּרַחֵל אֵיהִי. וּמַהֲהוּא שְׁמוּשָׁא וְטַפָּה קַדְמָאָה וּמַהֲהוּא רְעוּתָא אֲתַעְבְּרַת לָאָה וְאִיקְמוּהָ. דְּהָא אֲלֵמְלָא דֵּי יַעֲקֹב לָא יִדַּע לָא יִסְתְּלִיק רְאוּבֵן בְּחוֹשְׁבְּנָא. וְעַל דָּא לָא אֲסַתְּלַק בְּשִׁמָּא יִדִּיעָא אֱלָא שְׁמִיהָ סִתְּמָה רְאוּבֵן.

וְעַם כָּל דָּא אֲהֶדְרַת עוֹבְדָא לְאַתְרֵיהָ, כְּמָה דְּהֵהוּא רְעוּתָא קַדְמָאָה אֲתַעְבִּידַת בְּרַחֵל, הֵהוּא רְעוּתָא אֲתַתְּדַרְתָּ בְּהָ. דְּהָא בְּכוֹרְתִיהָ אֲהֶדְרַת לְיוֹסֵף בּוּכְרָא דְּרַחֵל, אֲתַר דְּרְעוּתָא הָוָה בְּרַחֵל וְכָלָא סְלִיק בְּאַתְרֵיהָ. בְּגִין דְּכָל עוֹבְדוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָהוּ קְשׁוּט וְזָכוּ.

רַבֵּי חֲזַקְיָה אֲשַׁכְּחִיהָ יוֹמָא חַד לְרַבֵּי יוֹסֵי דְּהָוָה מְסַטְמִיט סְפָסִינָא גּוּ קְטָרֵי דְּנוּרָא וְהָוָה סְלִיק קְטוּרָא דְּתַנְנָא לְעִילָא. אָמַר לֵיהָ, אֵלוּ קְטוּרָא דְּתַנְנָא דְּקַרְבְּנָא דְּהָוָה סְלִיק עַל גְּבֵי מַדְבַּחָא הָוָה סְלִיק תְּדִיר כִּי הָאֵי גּוּוּנָא, לָא שְׂרִיא רּוּגְזָא בְּעֲלֵמָא וּיִשְׂרָאֵל לָא אֲתַגְלִי מַעַל אַרְעָא.

פְּתַח רַבֵּי יוֹסֵי וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר פְּתִימְרוֹת עֶשֶׂן מְקַטְרֶת מִר וּלְבוֹנָה מִכָּל אֲבָקַת רוּכַל. מִי זֹאת עוֹלָה. תָּא חֲזִי, בּוּזְמָנָא דְּהָוּוּ יִשְׂרָאֵל אֲזֻלֵּי בְּמַדְבְּרָא, שְׁכִינְתָּא אֲזֻלָּא קִמֵּייהוּ וְאֵינְהוּ הָוּוּ אֲזֻלֵּי אֲבַתְרָה. דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת יג) וַיִּי הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחֲוֹתָם הַדְרֹךְ וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם וְגו'. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (יִרְמִיָּהוּ) כֹּה אָמַר יְיָ זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֲהַבַת כְּלוּלוֹתֶיךָ לְכַתְּרֶךָ אַחֲרַי בְּמַדְבָּר וְגו'.

וּשְׁכִינְתָּא הָוָה אֲזֻלָּא וְכָלָהוּ עֲנֵנֵי יָקָר בְּהַדְּתָהּ. וְכַד הָוָה שְׁכִינְתָּא נְטֻלָּא, הָוּוּ נְטֻלִין. כְּמָה דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת מ) וּבַהֲעֵלוֹת הָעָנָן מַעַל הָאֲהֵל וְאַחֲרָי כֵּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וכד איהי סלקא ההוא עננא סלקא עד לעילא, וכל בני עלמא חמאן ושאלו ואמרי,
מי זאת עולה מן המדבר כתימרות עשן.

ההוא עננא דשכינתא אתחזיא עשן, מאי טעמא איהי עשן. בגין דנורא דאדליק
אברהם ויצחק בריה הוה אחיד בה ולא אעדי מינה. וכד אתאחדת ההוא נורא בגווה
הוה סליק עננא (נ"א תננא).

ועם כל דא, מקטרת מר ולבונה. מאי מקטרת, מתקטרא בתרין סטרין אחרנין,
עננא דאברהם לימינא, עננא דיצחק לשמאלא. מפל אבקת רוכל, דא יעקב.

דבר אחר דא יוסף הצדיק, בגין דארונא דיוסף הוה אזיל לגביה, אמאי רוכל,
בגין דהוה רכיל לאחוי לגביה דאבוי. דבר אחר אמאי רוכל, אלא מה חנוני דא
קטירי דקוסטרי ואבקי דפולמי פלהו בידיה. הכי נמי יוסף, איהו קיומא דאורייתא
בגין דאיהו קיים לה, בגין דכל פקודי אורייתא מתקשרן בנטירו דברית קדישא.

ועל דא שכינתא מתקטרא באברהם יצחק ויעקב ויוסף, פחדא אינון ודיקנא
חדא להו. חדא הוא דכתיב, (בראשית לו) אלה תולדות יעקב יוסף. ובגין כך מפל
אבקת רוכל, בגין דמאתר דנהרא דנגיד ונפיק אשתקייא פלא ונהירו כל אנפין.

דף קעז ע"א

ותא חזי, כד הוה ישראל בארעא והוה מקריבין קרבנין, פלהו הוה מתקרבין לגבי
קודשא בריה הוא פדקא יאות, וכד קרבנא אתעביד ותננא סליק בארע מישר, כדין
הוה ידעי דתננא דמדבחה אדליק (דף קעז ע"א) בוצינא דאתחזיא לאדלקא, וכל
אנפין נהירין ובוצינן דלקין.

ומיומא דאתחריב בי מקדשא לית לה יומא ויומא דלית ביה זעימו ורוגזא. כמה
דאת אמר, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום, ואתפרש חדוה מעילא ומתתא. וישראל
אזלין בגלותא ואינון ברשו דטעוון אחרנין. וכדין אתקיים קרא דכתיב, (דברים כח)
ועבדת שם אלהים אחרים.

וכל דא למה, בגין דכתיב, (דברים כח) תחת אשר לא עבדת את יי אלהיך בשמחה
ובטוב לבב מרוב כל. מאי מרוב כל. הכא מרוב כל, והתם בחסר כל.

עד דיתער קודשא בריה הוא ויפרוק לון מביני עממיא, כמא דאת אמר, (דברים
ל) ושב יי אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מפל העמים אשר הפיצך יי אלהיך
שמה. וכתיב אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וגו':

ואלה תולדות עשו הוא אדום. תא חזי, בחיי יצחק לא אתמנון בנוי דעשו כמה
דאתמנון בנוי דיעקב, דהא עד לא מית יצחק אתמנון. אבל בעשו מה פתיב ויגוע
יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בנוי. בתריה מה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כתיב ואלה תולדות עשו הוא אדום. מאי טעמא, בגין דהא בחולקיה ובאחסנתיה ועדביה לאו איהו, אלא יעקב ובנוי. ובגין כך יעקב ובנוי אינון חולקיה דקודשא בריה הוא ועאלין בחושבנא. אבל עשו דלאו איהו בחולקא דבסטר דמהימנותא, עביד חושבניה לבתר דמית יצחק, ואתפרש חולקיה לאתר אחרא.

תא חזי, לבתר דמית יצחק, ועשו אתפרש לסטריה, מה כתיב ויקח עשו את נשיו וגו' מפני יעקב אחיו. דשבק ליה לייעקב קרן וריוח שעבודא דמצרים, וארעא. וזבין ליה חולקיה מן מערתא דכפלתא, ואזל ליה מן ארעא ומן מהימנותא ומחולקיה, דאזל ליה מכלא.

תא חזי, כמה הוה חולקיה דיעקב טבא בכלא. בגין דלא אשתאר עשו בהדיה ואתפרש מניה ואזל ליה לחולקיה ולעדביה, ואשתאר יעקב אחיד באחסנת אבוי ובאחסנת אבהתוי. ועל דא וילך אל ארץ יעקב אחיו. מאי מפני יעקב אחיו. דלא בעא חולקיה ואחסנתיה ועדבא דמהימנותא דיליה. זפאה חולקיה דיעקב עליה כתיב, (דברים לב) כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו:

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. רבי ייסא פתח ואמר, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד. תא חזי, כד עבד קודשא בריה הוא עלמא, ופלג ארעא לשבעה תחומי פליגין לקביל שבעין רברבין ממנו, וקודשא בריה הוא פליג לון לשבעין עמין כל חד וחד כדקא חזי ליה, כמה דאת אמר, (דבהם לט) בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבולות עמים.

ומפלהו רברבן ממנו דאתמסרו לשאר עמין לא אית בהו בזוי קמיה כממנא דעשו. מאי טעמא, בגין דסטרא דעשו סטרא מסאבא איהו, וסטרא דמסאבא איהו קלנא קמיה קודשא בריה הוא. מאינון דרגין זעירין דבטר ריחיא סריקתא דקוסטרי סומקי קא אתיא, ועל דא הנה קטן נתתיך בגוים, בזוי אתה מאד. דכתיב, (בראשית ג) על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך. מאד, כמה דאת אמר ארור אתה מפל הבהמה ומפל חית השדה.

תא חזי, בדרגין תתאין אית דרגין על דרגין, כלהו משניין דא מן דא, וכלהו דרגין קפטירין אליו, וקשירין אליו באליו, ומלכו אתפרש דא מן דא, ומלכו אתקשר במלכו. דא עייל, ודא סליק, אחידן בקשרא חדא.

דף קעז ע"ב

ההוא קשרא משחתא חדא ליה, ותלת קשרין לההיא משחתא. בכל קשרא וקשרא חד עטרא, ובכל עטרא ועטרא חד קפסורא ואתמנא בעטורא דלעילא, ואתמנא ונחית לתתא, עד דאתקשרו ביה ככביא ומזלי. כל חד וחד אתפרש ביה חד (דף קעז

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ע"ב ככבא וחד מזלא, וכל ככביא זמינין אינון באינון דרגין דלעילא. ועל דא כל דרגא ודרגא אתעטר באתרין ידיען כדקא חזי.

וכד מתפרשן דרגין אשתכח קטורא דפוסתקא, עד דאתקשרא בסטרא דאתחזי לון, וסטרי דרגי מסאבי דאינון בסטר שמאלא פלהו מתפרשן לכמה ארחין ושביילין מסטרי גבורן סומקון. ובגין כך תליין גבורן לתתא לאלף אלפין ורבו רבון, ועל דא הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד כדקאמרן.

תא חזי, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ, בסטרא דדרגא דיליה דאיהו דרגא דעשו. דכתיב עשו הוא אדום, וכלהו קאתו מסטרא דרוח מסאבא. לפני מלך מלך לבני ישראל, בגין דאינון דרגין דקיימין בי תרעי לתתא קדמאי. ובגין כך אמר יעקב, יעבר נא אדני לפני עבדו. בגין דרגין דיליה קדמאין אינון לאעלא. ובגין כך לפני מלך מלך לבני ישראל. דעד כען לא מטא זמנא דמלכו שמיא לשלטאה ולא תאחדא בבני ישראל. ובגין כך אמר יעבר נא אדני לפני עבדו. וכד שלימו אלין דרגין בקדמיתא, לבתר אתער מלכו שמיא לשלטאה על תתאי. וכד שרא, שרא בזעירא דכל שבטין דאיהו בנימין. כמה דאת אמר, (תהלים סח) שם בנימין צעיר רודם וגו'. וביה שארי לאתערא מלכותא, לבתר אתא מלכותא באתריה ואתקיים בהדיה דלא תעדי לעלמין.

רבי חייא פתח ואמר, (ישעיה מה) ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו. כה אמר יי עשף ויצרף מבטן יעורך אל תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו. תא חזי, כמה אבטח לון קודשא בריך הוא לישראל בכמה אתר (ד"א ל"ג בגין) למזכי להו לעלמא דאתי, דהא לא אתרעי לחולקיה לכל עם ולישן בר לישראל בלחודוי. ובגין כך ירב לון אורייתא דקשוט. למזכי בה ולמנדע ארחוי דקודשא בריך הוא בגין דירתון ארעא קדישא. דכל מאן דזכי בהאי ארעא קדישא, אית ליה חולקא לעלמא דאתי. כמה דאת אמר, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. והא אתמר. תלת דרגין הכא, בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל, ולבתר ישורון.

תא חזי, יעקב הא אוקמוה. ישראל אוף הכי נמי. ואף על גב דדרגין אינון חד. ישורון, אמאי אקרון ישראל בשמא דא. אלא ישראל וישרון פלא חד. ישורון, כמה דאת אמר, (איוב לג) ישר על אנשים, בגין דנטיל שורה להאי סטרא ולהאי סטרא, ובגין אינון תרין שורין אקרי ישורון, ודא הוא ישראל. ישראל על דנטיל רבו ותוקפא מפלא. ישראל (ס"א ישורון) על אינון חולקי תרין סטרין תרין שורין כדקא אמרן, וכלא חד.

ואינון שמהן פלהו סלקי לחד. יעקב עבדי, זמנין דאיהו עבד כעבדא דאית ליה פקודא דמאריה ולמעבד רעותיה. וכן ישראל בחרתי בו, לאשראה עליה, וכלא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בְּרֹא עֲלֶיךָ אֵיחָו. כְּתִיב, (ישעיה מג) בְּרֹאךְ יַעֲקֹב וַיִּצְרַךְ יִשְׂרָאֵל, וְכָתִיב כֹּה אָמַר יי עֲשֶׂה, כָּל אֲלֵיךְ דְּרָגִין סְלָקִין לְחַד וְהָא אֲתָמַר, בּוֹרֵא, יוֹצֵר. עוֹשֶׂה. וְכִלְהוּ דְרָגִין אֲלֵיךְ עַל אֲלֵיךְ וְכִלְהוּ חַד.

זְכָאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתָרְעִי בְּהוּ מְכַל עֲמִין עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, בְּגִין דְּבְכֻלְהוּ כְּתִיב, (ירמיה י) הַבֵּל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים בַּעַת פְּקֻדָתָם יֵאבְדוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא זְמִין לְבַעֲרָא לֹון מִן עֲלְמָא, וַיִּשְׁתָּאֵר הוּא בְּלַחוּדוּי כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר, (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב יי לְבַדּוּ בַיּוֹם הַהוּא.

דף קעח ע"א

רְבִי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר, (ישעיה מא) אֵל תִּירָאִי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מְתֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךְ נָאִם יי וְגֵאֲלִיךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. תָּא חוּי, כָּל עֲמִין עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת דְּעֲלְמָא, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהֵב לֹון לְמַמְנָן שְׁלִטְנִין יְדִיעִין כְּמָה דָּאֲתָמַר. וְכִלְהוּ אֲזֻלֵי בְּתַר אֲלַהּהוֹן, כְּמָה דְכְּתִיב, (מיכה ד) פִּי כָל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֲלֹהֵיו. וְכִלְהוּ אוֹשְׁדִין דְּמִין וּמַגִּיחִין קְרָבָא גְזֻלִין קַפְחִין וּמְנַאֲפִין, וְאֲתָרְבִּי (דף קעח ע"א) בְּכְמָה עוּבְדִין לְבִישׁ, וְאֲתָתְקִפוּ בְּחִילָהוֹן לְאַבְאָשָׁא.

וַיִּשְׂרָאֵל לִית לֹון תּוֹקְפָא וְחִילָא לְנִצְחָאָה לֹון בַּר בְּפוּמָהוֹן, כְּתוּלַעְתָּא דָּא דְלִית לָהּ תּוֹקְפָא וְחִילָא אֲלָא בְּפוּמָא, וּבְפוּמָא מִתְבַּר כְּלָא, וְעַל דָּא אֲקָרוּן יִשְׂרָאֵל תּוֹלַעַת. תּו אֵל תִּירָאִי תוֹלַעַת יַעֲקֹב, מַה תּוֹלַעַת לִית לְבְרִיָּה דְּעֲלְמָא כְּהָאִי תּוֹלַעַת דְּמִשִּׁי דְּסִיסְטָרָא, דְּמַנְהָ נְפָקִי כָּל לְבוּשֵׁי יָקָר טִיסְטָרִי דְּמַלְכִין, לְבַתַּר זֶרַע זֶרַעִין וּמִית, וּלְבַתַּר מַהֲהוּא זֶרַעָא דָּאֲשַׁתָּאֵר מַנְיָה אֲתַקִּיִּים כְּמַלְקָדְמִין וְהָא אִיחָו בְּקִיּוּמָא. כְּף יִשְׂרָאֵל אִינּוֹן כְּהָאִי תּוֹלַעַת. דָּאָף עַל גַּב דְּמַתִּין, יְתַהֲדְרוּן וַיְתַקִּימוּן בְּעֲלְמָא כְּמַלְקָדְמִין.

וְהָא אֲתָמַר (ד"א ל"ג דכתיב) (ירמיה יח) פִּי כַחֲמֹר בְּיַד הַיּוֹצֵר כֵּן אַתֶּם בְּיַדִּי בֵּית יִשְׂרָאֵל. מַאי כַחֲמֹר. אֲלָא דָּא הוּא חֲמֹר דְּהָהוּא זְכוּכִית, דָּאָף עַל גַּב דָּאֲתָבַר אֲתָתְקִין וְאִית לִיהָ תְקֻנָּה כְּמַלְקָדְמִין.

מְתֵי יִשְׂרָאֵל, דָּא אִילְנָא דְחִיִּי, דְּבְגִין דִּישְׂרָאֵל אִינּוֹן אֲתַדְבְּקוּ בְּאִילְנָא דְחִיִּי, בְּגִין כְּף יְהָא חִיִּין לְהוֹן וַיְקוּמוּן מַעֲפָרָא וַיְתַקִּימוּן בְּעֲלְמָא, וַיְהוֹן לְעַם חַד לְמַפְלַח לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר (צפניה ג) לְקָרָא כְּלָם בְּשֵׁם יי לְעַבְדוּ שְׂכָם אַחַד.

רְבִי אֲלַעְזָר וְרְבִי יִצְחָק הוּוּ אֲזֻלֵי בְּאַרְחָא, וּמְטָא זְמַנָּא דְּקָרִיאַת שְׁמַע, וְקָם רְבִי אֲלַעְזָר וְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע וְצֻלֵי צְלוֹתִיהָ. לְבַתַּר אָמַר לִיָּה רְבִי יִצְחָק, וְהָא תְּגִינָן דְּעַד לָא יְפוּק בַּר נֶשׁ לְאַרְחָא אֲבַעִי לִיָּה לְנִטְלָא רְשׁוּ מִמָּאֲרִיָּה וּלְצֻלֵי צְלוֹתִיהָ.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר ליה, בגין דכד נפיקנא לא הוה זמן צלותא ולא מטא זמנא דקריאת שמע, השתא דשמשא נהיר צלינא. אבל עד לא נפקנא לארחא בעינא בעותא מניה ואמלכנא ביה, אבל צלותא דא לא צלינא.

דהא אנא אשתדלנא באורייתא מפלגות ליליא, וכד אתא צפרא עד כען לא הוה עדנא לצלי צלותא. בגין דההיא שעתא דקדרותא דצפרא אשתכח, אתתא משתעיא בבבלה, ואינון ברזא כחדא, דבעיא איחי למיהר למשכנא בעולמתהא דיתבי בהדה. ובגין כך לא בעי ליה לבר נש למפסק מלייהו דמתחברין כחדא ולאעלא מלה אחרא בינייהו.

והשתא דנהיר שמשא הוא עדן צלותא לצלאה, כמה דאוקמוה. דכתיב, (תהלים עב) ייראוך עם שמש. מהו עם שמש, לנטרא נהורא דשמשא בהדן לאנהרא לה, דהא יראה בהדי שמשא אצטריך ולא לאפרשא לון. וכד לא נהיר יממא לאו הוא יראה בהדי שמשא, וצריכא לחברא לון כחדא. ודא הוא עם שמש.

אזלי, כד מטו חד בי חקל, יתבו. זקפו עינייהו וחמא ליה לטורא דהו סלקו ברומיה בריין משניין, דחיל רבי יצחק, אמר ליה רבי אלעזר אמאי דחילת. אמר ליה חמינא דהאי טורא איהו תקיף, וחמינא אלין בריין דאינון משניין ודחילנא דלא יקטרגו לון, אמר ליה מאן דדחיל מחטאוי דבידיה אית ליה למדחל. תא חזי, לאו אלין מאינון בריין תקיפין דהו משתכחין בטוריא.

פתח ואמר. ואלה בני צבעון ואיה וענה וגו' הוא ענה אשר מצא את הימים וגו', האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, לאו אלין אינון דכתיב בהו (דברים ב) האימים לפנים ישבו בה וגו' ובני עשו יירשום וגו'.

אבל אלין דקאמר קרא אשר מצא את הימים במדבר, ימם כתיב. אלין הו בריין משניין. דכד הוה אתרף קין מעל אפי ארעא כדכתיב, (בראשית ד) הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר, וכתיב וישב בארץ נוד ואוקמוה.

דף קעח ע"ב

מבני בנוי בסטרא (ויקרא עו ע"ב) דרוחין ועלעולין ומזיקין ואלין קיימו, דהא כד בעא לאתקדשא יומא דשבתא, אתברון מההוא סטרא רוחין קיימין טסירין (נ"א טהירין) בלא גופא. ואלין לאו אינון מיומא דשבתא ולא מיומא שתיתאה, ואשתארו אלין תרין יומין בהו בספקא, ובגין כך לא אתקיימו לא (דף קעח ע"ב) מהאי ולא מהאי.

ואזלו ואתפשטו בההוא סטרא דקין ואגלימו בההוא סטרא ולא אתגלימו לאתקיימא ואקרון ימ"ם חסר, דלא אתקיימו לא ביומא דא ולא ביומא דא,

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְאַתְחֻזֵּן לְבְנֵי נֶשֶׁא. וְאִיהוּ אֲשַׁכַּח לֹון וְאוֹלְפֵי לִיָּה לְאִיִּתְאָה מִמְזִרִין לְעֵלְמָא. וְאִינוּן
אֲזֻלֵי בִינֵי טוֹרִיא וְקִיִּימִין בְּגוּפָא זְמַנָּא חֲדָא בְּיוֹמָא, וְלִבְתַּר מִתְפַּשְׁטֵי מִנְיָה.

תָּא חֲזִי, עֲנָה דָּא אִיהוּ מִמְזִרָא הֹוּה, דְּאַתָּא צְבָעוֹן עַל אַמִּיָּה וְאוֹלִיד מִמְזִרָא, וְדָא
אַתָּא מְסַטְרָא דְרוּחַ מְסַאָבָא דְאַתְדַּבֵּק בֵּיה. וּבְגִין כֶּךָ אֲשַׁכַּח לֹון וְהוּוּ אוֹלְפֵי לִיָּה כָּל
זַיְנִין דְּסִטְר מְסַאָבָא בְּגִין דָּא.

וְתָא חֲזִי, אֲלִין אִינוּן וּכְמָה אַחֲרָנִין מִתְפַּרְשֵׁן אֲלִין מְאֲלִין, כְּלָהוּ אַתְיִין מִתְהוּא
סִטְרָא וְאוֹזְלֵי בְּמַדְבְּרָא וְאַתְחֻזֵּן תְּמָן. בְּגִין דְּמַדְבְּרָא אַתְר חָרוֹב וְאִיהוּ בִי מוֹתְבָא
דְּלָהוֹן. וְעַם כָּל דָּא, כָּל בַּר נֶשׁ דְּאֲזִיל בְּאוֹרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְדַחִיל לִיָּה
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא מְסַתְפֵי מִנְיָיְהוּ. אֲזֻלוּ וְאַעֲלוּ בְּטוֹרָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּגוּוֹנָא דָּא כָּל אִינוּן טוֹרִין חָרוֹבִין אַתְר בִּי מוֹתְבָא דְּלָהוֹן. אָמַר
לִיָּה, הֵכִי הוּא, וְכָל אִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלוּ בְּאוֹרִיִּיתָא עַלִּיָּהוּ כְּתִיב, (תהלים קכא) "יִשְׁמְרֶךָ
מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשֶׁךָ יִי יִשְׁמַר צַאֲתֶךָ וּבוֹאֲךָ מִעֵתָה וְעַד עוֹלָם.

פְּתַח רַבִּי אֲלַעְזָר וְאָמַר, (שם קיא) הַלְלוּיָהּ אוֹדָה יִי בְּכָל לֵבָב בְּסוּד יִשְׂרָאִים וְעַדָּה,
הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ. אֲבָל תָּא חֲזִי, דוּד מְלַכָּא כָּל יוֹמוֹי הוּוּ מִשְׁתַּדֵּל בְּפוּלְחָנָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהוּוּ קָם בְּפִלְגוּת לִילְיָא וּמִשְׁבַּח וּמוֹדָה בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבַח, בְּגִין
לְאַתְתַּקְנָא דוּכְתִיָּה בְּמַלְכוּ דְּלַעֲיָלָא.

דְּכַד אַתְעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוּת לִילְיָא, הוּוּ יַדַּע דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִיא שְׁעָתָא
יַתְעַר בְּגַנְתָּא דְּעַדָּן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צִדִּיקִיא, וְאִיהוּ הוּוּ קָם בְּהִיא שְׁעָתָא וְאַתְגַּבַּר
בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבַח עַד דְּסִלִּיק צַפְרָא.

בְּגִין דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח בְּגַנְתָּא דְּעַדָּן, הָא אוּקְיָמָנָא דְּאִיהוּ וְכָל
צִדִּיקִיא דְּבַגְנָתָא כְּלָהוּ צִיִּיתִין לְקִלְיָה. כְּדַכְתִּיב, (שיר השירים ח) חֲבָרִים מִקְשִׁיבִים
לְקוּלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא דְּחוּטָא דְּחָסֵד מְשִׁיךְ עֲלֵיָּה בִּימָמָא כְּמָה דְּאַתְמַר.
דְּכַתִּיב, (תהלים מב) יוֹמָם יִצוּה יִי חָסְדוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא דְּאִינוּן
מְלִין דְּאוֹרִיִּיתָא דְּאִיהוּ אָמַר, כְּלָהוּ סִלְקִין וּמִתְעַטְרִין קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין
כֶּךָ דוּד מְלַכָּא הוּוּ מִשְׁתַּדֵּל בְּלִילְיָא בְּפוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה.

תָּא חֲזִי, הַלְלוּיָהּ, בְּכָל אִינוּן שִׁירִין וְתוֹשְׁבַח דְּקָאֻמַר דוּד, הָא תְּנִינָן דְּלַעֲיָלָא
מִכְּלָהוֹן הוּא הַלְלוּיָהּ וְאוּקְמוּהָ. מְאִי טַעֲמָא בְּגִין דְּכָלִּיל שְׁמָא וְשְׁבַחָא כְּחֲדָא. מְאִי
שְׁמָא וְשְׁבַחָא. שְׁמָא דָּא (א) יי"ה. שְׁבַחָא מְאֵן אִיהוּ, אֲלֹא דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל דְּאִיהוּ
(הלל בגימ' ה"ס שהוא אדני) מִתְקַנָּא שְׁבַחָא תְּדִיר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַכְת.
כְּמָה דְּאַתָּא אָמַר, (תהלים פג) אֱלֹהִים אֵל דְּמִי לָךְ אֵל תַּחֲרַשׁ וְאֵל תִּשְׁקֹט אֵל. בְּגִין
דְּסִדּוּרָא דְּשְׁבַחָא אִיהִי מְסֻדְרַת וּמִשְׁפַּחַת תְּדִיר לְגַבִּיָּה. וּבְגִין כֶּךָ שְׁמָא וְשְׁבַחָא כְּחֲדָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אודה יי בכל לבב, כמה דאוקמוה בייצר הטוב וביצר הרע, בגין דאינון משתכחי תדיר לגביה דבר נש, כמה דאת אמר, (דברים ו) בכל לבבך ואוקמוה. בסוד ישרים (ועדה), אלין אינון ישראל דכל דרגין בהו מתעטרן פהני וליואי, צדיקי וחסידים, ישרים. ועדה, כמה דאת אמר (תהלים פב) נצב בעדת אל. ואינון רזא דקודשא בריך הוא אתעטר בהו.

ובגין כך בעי בר נש לשבחא ליה לקודשא בריך הוא תדיר, בגין דאיהו אתרעי בשירין ותושבחו, ומאן דידע לשבחא ליה לקודשא בריך הוא פדקא יאות, קודשא בריך הוא קביל צלותיה ושויב ליה. הדא הוא דכתיב (תהלים צא) אשגבהו פי ידע שמי וגו' ארך ימים וגו'.

דף קעט ע"א

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים לב) אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה. אתה סתר לי, דא קודשא בריך הוא דאיהו סתרא ומגן לבר נש דאזיל בארחי דאורייתא, ואיהו אסתתר בצלא דגדפוי דלא יכלין לאבאשא ליה. מצר תצרני, מעילא ומתתא, לעילא אית ליה לבר נש מארי דבבו, לתתא אוף הכי נמי. ומאן איהו, דא יצר הרע, (דף קעט ע"א) דאיהו צר לעילא וצר לתתא. ואלמלא יצר הרע, לא אשתכח מארי דבבו לבר נש בעלמא. בגין כך מצר תצרני.

רני פלט תסובבני סלה, יסובבני סלה מבעי ליה, מאי תסובבני. אלין אינון שירין דאית בהו דרגין להצלה, תסובבני בהו לשזבא לי בארחה. והאי קרא איהו פסדרא ואיהו למפרע, מהאי גיסא ומהאי גיסא.

תא חזי, באלין שירין ותושבחו דקאמר דוד אית בהון רזין ומלין עלאין ברזי דחכמתא, בגין דכלהו ברוח קודשא אתאמרו. דהוה שרא רוח קודשא עליה דדוד, והוה אמר שירתא. ובגין כך כלהו ברזי דחכמתא אתאמרו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים קיח) דחה דחיתני לנפל ויי עזרני, דחה דחיתני, דחה דחוני מבעי ליה, מאי דחה דחיתני. אלא דא סטרא אחרא דדחייא ליה לבר נש תדיר, ובעי לדחייא ליה ולאסטאה ליה מעם קודשא בריך הוא. ודא הוא יצר הרע דאשתכח לגביה דבר נש תדיר. ולקבליה אהדר דוד ואמר דחה דחיתני לנפול. בגין דאיהו הוה אשתדל לגביה בכל אינון עקתין לאסטאה ליה מעם קודשא בריך הוא. ועליה אמר דוד דחה דחיתני לנפול בגיהנם. ויי עזרני דלא אתמסרנא ביך.

ועל דא אית ליה לבר נש לאזדהרא מניה, בגין דלא ישלוט עליה. וקודשא בריך הוא פדין נטיר ליה בכל ארחוי. דכתיב, (משלי ג) אז תלך לבטח דרפך ורגלך לא תגוף (משלי ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל. וכתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי יהודה זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא נטיר לון בעלמא דין
ובעלמא דאתי. דכתיב, (ישעיהו ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ברוך יי
לעולם אמן ואמן. (ע"כ פרשת וישלח)

סדר הלימוד ליום כב חשוון [יום 52 בשנה]

פרשת וישב

וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן. רַבִּי חֵיִיא פָּתַח וְאָמַר, (תהלים לה) רַבּוֹת רַעוֹת צְדִיק וּמַכְלֵם יַצִּילֵנוּ יי. תָּא חֲזִי, כְּמָה מְקַטְרְגִין אֵית לִיה לְבַר נֶשׁ מִיּוֹמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב בֵּיה נֶשְׁמַתָּא (ד”א ל”ג לבר נש) (לאתקיימא) בְּהַאי עֲלָמָא. דְכִיּוֹן דְנַפְיָא בַר נֶשׁ לְאוּרָא דְעֲלָמָא, מִיַּד אוֹדְמָן לְאַשְׁתַּתְּפָא בְּהַדִּיהָ יֵצֵר הָרַע כְּמָה דְאַתְמָר. דְכְּתִיב, (בראשית ד) לְפָתַח חֲטָאת רֹבֵץ וְגו’. וְכַדִּין אֲשַׁתְּתַף בְּהַדִּיהָ יֵצֵר הָרַע.

וְתָא חֲזִי, דְהָכִי הוּא, דְהָא בְּעִירֵי מִיּוֹמָא דְאַתְיָלִידוּ, כְּלָהוּ נְטְרֵי גְרַמְיָהוּ, וְעָרְקִין מִן גּוֹ נּוֹרָא, וּמִן כָּל אַתְרִין בִּישׁוּן. וְבַר נֶשׁ, מִיַּד אֲתִי לְאַרְמָא גְרַמְיָה גּוֹ נּוֹרָא, בְּגִין דְיֵצֵר הָרַע שְׂאֵרֵי בְּגוּיָהּ, וּמִיַּד אֲסֻטֵי לִיה לְאַרְחָא בִּישָׂא.

וְאוּקִימָנָא דְכְּתִיב, (קהלת ד) טוֹב יָלֵד מִסְכֵּן וְחָכָם מִמְּלָךְ זָקֵן וְכֹסִיל אֲשֶׁר לֹא יָדַע לְהִזְהֵר עוֹד. טוֹב יָלֵד, דָּא הוּא יֵצֵר טוֹב דְהוּא יָלֵד מִיּוֹמִין זְעִירִין עֲמִיה דְבַר נֶשׁ, דְהָא מִתְלִיסַר שְׁנִין וְאֵילָךְ (עמיה) כְּמָה דְאַתְמָר.

דף קעט ע”ב

מִמְּלָךְ זָקֵן וְכֹסִיל. מִמְּלָךְ, דָּא הוּא יֵצֵר הָרַע דְאִיהוּ אֲקָרֵי מְלָךְ וְשְׁלִיט בְּעֲלָמָא עַל בְּנֵי נֶשָׂא. זָקֵן וְכֹסִיל, דְאִיהוּ זָקֵן וְדָאֵי, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ, דְכַד אַתְיָלִיד בַר נֶשׁ וְנַפְיָא לְאוּרָא דְעֲלָמָא אִיהוּ (דף קעט ע”ב) אוֹדְמָן עֲמִיה דְבַר נֶשׁ. וְעַל דָּא אִיהוּ מְלָךְ זָקֵן וְכֹסִיל.

אֲשֶׁר לֹא יָדַע לְהִזְהֵר עוֹד, לְהִזְהִיר לָא כְּתִיב, אֱלֹא לְהִזְהֵר, בְּגִין דְאִיהוּ כֹסִיל. וְעַלֵּיהּ אָמַר שְׁלֹמֹה עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם (קהלת ב) וְהַכֹּסִיל בַּחֲשׂוֹךְ הוֹלֵךְ. דְהָא מִסּוּסִיתָא דְחֲשׂוֹךְ קָא אֲתִיָּא וְלִית לִיה נְהוּרָא לְעֲלָמִין.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, תָּא חֲזִי, כְּתִיב טוֹב יָלֵד מִסְכֵּן וְחָכָם. מֵאֵן יָלֵד מִסְכֵּן, הָא אוּקְמוּהָ וְאַתְמָר דְאִיהוּ יֵצֵר טוֹב. אֲבָל טוֹב יָלֵד, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לו) נֶעֱרַר הַיִּתִּי גַם זְקֵנָתִי. וְדָא הוּא נֶעֱרַר דְאִיהוּ יָלֵד מִסְכֵּן דְלִית לִיה מְגַרְמִיה כְּלוּם. וְאַמְאֵי אֲקָרֵי נֶעֱרַר, בְּגִין דְאִית לִיה חֲדָתוּ דְסִיְהָרָא דְמִתְחַדְשָׁא תְדִיר, וְתְדִיר אִיהוּ יָלֵד מִסְכֵּן כְּמָה דְאַמְרוּן. וְחָכָם, בְּגִין דְחָכְמָה שְׂרִיָּא בֵּיה.

מִמְּלָךְ זָקֵן, דָּא הוּא יֵצֵר הָרַע כְּמָה דְאַתְמָר. דְהָא מִן יוֹמָא דְהוּא לָא נִפְקַ מִמְּסַאָבוּתֵיהּ לְעֲלָמִין, וְאִיהוּ כֹסִיל. דְכָל אֲרַחוּי אֵינּוֹן לְאַרְחָא בִּישָׂא, וְאוּיִל וְסֻטֵי לְבַנֵּי

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

נשא ולא ידע לאודהרא. ואיהו אתי עם בר נש בתסקופין בגין לאסטאה לון מארח טבא לארח בישא.

תא חזי, על דא אקדים עם בר נש ביומא דאתיליד בגין דיהימין ליה. דהא כד אתי יצר טוב לא יכיל בר נש למהימנא ליה ודמי עליה כמטולא. כגוונא דא תנינן, מאן הוא רשע ערום, דא הוא מאן דאקדים לאטענא מלוי לקמי דיינא עד לא ייתי חבריה מארי דדינא. כמה דאת אמר, (משלי יח) צדיק הראשון בריבו וגו'.

כגוונא דא (הוא נ"א האי) רשע ערום, כמה דאת אמר, (בראשית ג) והנחש היה ערום. והוא אקדים ושרי עמיה דבר נש עד לא ייתי חבריה לאשראה עליה. ובגין דאיהו אקדים והא אטעין טענתיה עמיה, כד אתי חבריה דאיהו יצר הטוב, אבאיש ליה לבר נש בהדיה ולא יכיל לזקפא רישיה, כאילו אטעין על כתפיה כל מטולין דעלמא. בגין ההוא רשע ערום דאקדים עמיה. ועל דא אמר שלמה (קהלת ט) וחכמת המספן בזויה ודבריו אינם נשמעים, בגין דהא אקדים אחרא.

ועל דא כל דייני דקביל מבר נש מלה עד לא ייתי חבריה, כאילו מקבל עליה טעווא אחרא למהימנותא. אלא (משלי יח) ובא רעהו וחקרו, ודא הוא ארח דבר נש זכאה, דהא בר נש זכאה דא הוא, דלא הימין לתהוא רשע ערום דיצר הרע, עד דייתי חבריה דאיהו יצר טוב. ובגין דא בני נשא אינון פשלין לעלמא דאתי.

אבל תהוא זכאה דאיהו דחיל למאריה, כמה בישין סביל בהאי עלמא בגין דלא יהימין ולא ישתתף בההוא יצר הרע. וקודשא בריך הוא שזיב ליה מפלהו, הדא הוא דכתיב, (תהלים לה) רבות רעות צדיק ומפלם יצילנו יי. רבות רעות לצדיק לא פתיב, אלא צדיק. בגין דקודשא בריך הוא אתרעי ביה. ובגין כך קודשא בריך הוא אתרעי בההוא בר נש ושזיב ליה מפלא בהאי עלמא ובעלמא דאתי, זכאה חולקיה.

תא חזי, כמה בישין עברו עליה דיעקב, בגין דלא יתדבק בההוא יצר הרע ויתרחק מחולקיה. ובגין כך סביל כמה עונשין כמה בישין ולא שקיט. פתח ואמר, (איוב ג) לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז. תא חזי, כמה בישין סבלין צדיקא בהאי עלמא. בישין על בישין, כאבין על כאבין. בגין למזכי לון לעלמא דאתי.

יעקב כמה סביל בישין על בישין תדיר, כמה דאת אמר לא שלותי, בביתא דלבן, ולא יכילנא לאשתזבא מניה. ולא שקטתי, מעשו. מההוא צערא דצער לי ההוא ממנא דיליה, ולבתר דחילו דעשו. ולא נחתי, מן דינה ומן שכם.

ויבא רגז, דא רוגזא וערבוביא דיוסף דאיהו קשיא מפלהו, מגו רחמיותא דיעקב לגבי דיוסף דאיהו רזא דברית, עאל במצרים. בגין דלבתר פתיב, (שמות ו) ואזכר את בריתי, לאשתכחא שכינתא (נ"א שמש) תמן בהדיה.

דף קפ ע”א

וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, (דף קפ ע”א) רַבִּי יוֹסֵי פֶתַח, (ישעיה נז)
הַצְּדִיק אָבֵד וְאִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב וְאִנְשֵׁי חֶסֶד נְאֻסִים בְּאִין מִבֵּין כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה
נְאֻסָּה הַצְּדִיק. הַצְּדִיק אָבֵד, בְּזִמְנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁגַּח בְּעֵלְמָא וְלֹא הוּי
עֲלֵמָא פְּדָקָא יְאוּת, וְאִזְדַּמְן דִּינָא לְשִׁרְיָא עַל עֲלֵמָא. כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל
זַכָּאָה דְאֲשַׁתְּפַח בִּינְיָהּ, בְּגִין דִּישְׁרֵי דִינָא עַל כְּלָהּ אַחֲרָנִין, וְלֹא יִשְׁתַּפַּח מֵאֵן דִּיגִין
עֲלֵיָהּ.

דְּהָא כָּל זִמְנָא דְזַכָּאָה שְׁאֵרֵי בְּעֵלְמָא, דִּינָא לֹא יִכִּיל לְשַׁלְטָאָה עַל עֲלֵמָא. מְנַלְן
מִמְשָׁה, דְכְּתִיב, (תהלים קו) וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לוּלֵי מִשָּׁה בַחֲרִיר עֲמַד בְּפִרְץ לְפָנָיו וְגו’.
וּבְגִין כִּךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל לְזַכָּאָה מִבִּינְיָהּ וְסֻלֵיק לֵיהּ מְעֵלְמָא, וְכִדִּין אֲתַפְרַע
וְגַבֵּי דִילֵיהּ. סוּפִיָּה דְקָרָא, כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה נְאֻסָּה הַצְּדִיק. עַד דְּלֹא יִיְתִי רַעָה לְשַׁלְטָאָה
עַל עֲלֵמָא נְאֻסָּה הַצְּדִיק. (ד”א כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה נְאֻסָּה עַד לֹא יִשְׁלוּט הָרַעָה בְּעֵלְמָא) דְּבַר אַחַר
כִּי מִפְּנֵי הָרַעָה, דָּא יֵצֵר הָרַע.

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב שְׁלִימוּ דְאֲבָהּוֹן הוּא וְאִיהוּ קָאִים לְקִימָא בְּגִלּוּתָא. אָבֵל מְגוּ דְאִיהוּ
צְדִיק אֲתַעֲכַב דִּינָא דְלֹא שְׁלֵטָא בְּעֵלְמָא. דְּהָא כָּל יוֹמֵי דִיעֲקֹב לֹא שָׂרָא דִינָא עַל
עֲלֵמָא, וְכַפְנָא אֲתַבְטַלַּת.

וְאוּף הָכִי בְיוֹמֵי דְיוֹסֶף דְאִיהוּ דְיוֹקְנָא דְאָבִיו (כִּיּוֹן דְאִיהוּ מֵת מִיד). לֹא שָׂרָא גִלּוּתָא
(דִּינָא עַל עֲלֵמָא). בְּגִין דְאִיהוּ אָגִין עֲלֵיָהּ כָּל יוֹמֵי, כִּיּוֹן דְאִיהוּ מֵת, מִיַּד שָׂרָא
עֲלֵיָהּ גִלּוּתָא. כְּמָה דְאֵת אָמַר (שמות א) וַיִּמַּת יוֹסֶף וְגו’, וְסֻמֵּיךְ לֵיהּ הֵבֵה נִתְחַכְמָה
לוֹ. וְכְתִיב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעִבּוּדָה קָשָׁה בְּחָמֵר וּבְלִבְנִים וְגו’. כְּגוּוֹנָא דָּא בְּכָל אֲתַר
דְּשְׁרִיא זַכָּאָה (עַל) בְּעֵלְמָא בְּגִינְיָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עֲלֵמָא, וְכָל זִמְנָא
דְאִיהוּ קָיִים, דִּינָא לֹא שְׁרִיא עַל עֲלֵמָא וְהָא אֲתַמַּר.

תָּא חֲזִי, וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו, מֵאֵי מְגוּרֵי אָבִיו, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ירמיה
ו) מְגוּר מְסַבִּיב, דְכָל יוֹמֵי הוּא דְחִיל וְהוּא בְּדַחִילוֹ: וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו.
רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, דְאֲתַקְשֵׁר וַיִּתִּיב בְּהוּא אֲתַר דְאֲתַאחִיד בְּחִשָּׁךְ. אֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו
דִּיִּקָּא, בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, אֲתַקְשֵׁר אֲתַרָּא בְּאֲתַרֵּיהּ. מְגוּרֵי אָבִיו, דָּא דִינָא קְשִׁיא. בְּאֶרֶץ
מְגוּרֵי אָבִיו, כְּמָה דְאֲתַמַּר הוּא דִינָא רַפְּיָא דְאִיהֵי אֶרֶץ, דְאֲתַאחִיד מִן דִּינָא קְשִׁיא
וּבֵיה אֲתִישֵׁב יַעֲקֹב וְאֲתַאחִיד בֵּיה, (וְהֵיִא אֶרֶץ אִיהֵי אֲסַפְקֵרִיא דְלֹא נְהֵרָא):

אַלְה תּוּלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֶף וְגו’, בְּתַר דְאֲתִישֵׁב יוֹסֶף בְּיַעֲקֹב וְאִזְדוּג שְׁמִשָּׂא
בְּסִיחֵרָא, כְּדִין שָׂרָא לְמַעַבְד תּוּלְדוֹת, וּמֵאֵן אִיהוּ דְעֵבִיד תּוּלְדוֹת, אֲהַדְר וְאָמַר יוֹסֶף,
דְּהָא הוּא נְהַר דְנִגִּיד וְנִפְיֵק אִיהוּ עֵבִיד תּוּלְדוֹת בְּגִין דְלֹא פְּסֻקִין מִיּוֹמֵי לְעֵלְמִין,
וְאִיהוּ עֵבִיד תּוּלְדוֹת בְּהֵאֵי אֶרֶץ וּמְנִיָּה נְפֻקִין תּוּלְדוֹת לְעֵלְמָא.

דְּהָא שְׁמִשָּׂא אָף עַל גַּב דְּאַתְקֵרַב בְּסִיְהָרָא לָא עֵבִיד אִיבִין בַּר הַהוּא דְרָגָא דְרָגָא דְאַקְרִי צְדִי'קָ, וְיוֹסֵף אִיהוּ דְרָגָא דִיעֵקֵב לְמַעֲבַד אִיבִין וְלֵאפְקָא תוֹלְדִין לְעֵלְמָא, וּבְגִין כֶּף כְּתִיב אֱלֹה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף.

אֱלֹה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף, כָּל מָאן דְּהוּה מְסַתְּפֵל בְּדִיוקְנָא דִיוֹסֵף הוּה אָמַר דְּדָא הוּא דִיוקְנָא דִיעֵקֵב. תָּא חֲזִי, דְּבִכְלָהוּ בְּנֵי יַעֲקֹב לָא כְּתִיב אֱלֹה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב רְאוּבֵן, בַּר יוֹסֵף, דְּדִיוקְנִיה דְּמִי לְדִיוקְנָא דְאַבּוּי.

בֶּן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, רִמְזוּ לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא כַּד אֲתַאבִּיד מִנִּיה יוֹסֵף בֶּן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנִין הוּה. וְכַל אִינּוֹן יוֹמִין דְּאַשְׁתְּאַרוּ דְלָא חֲמָא לִיה לְיוֹסֵף הוּה בְּכִי עַל אִינּוֹן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנִין. וְכַמְּה דְּהוּה בְּכִי עֲלִיה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יֵהֵב לִיה שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנִין אַחֲרָנִין דְּאַתְקֵיִים בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם בְּחֲדוּ בִיקְרָא וּבְשִׁלְמוֹ דְּכֵלָּא. בְּרִיה יוֹסֵף הוּה מְלָכָא, וְכַל בְּנוֹי קָמִיה הוּו, אִינּוֹן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנִין הוּו חֲיִין לְגַבִּיה. וּבְגִין כֶּף בֶּן שִׁבְעַ עֶשְׂרֵה שָׁנָה הוּה אִיהוּ, כַּד אֲתַאבִּיד מִנִּיה.

דָּה קַפ ע"ב

רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח וְאָמַר, (אִיּוֹב לֵה) לְכֹן אֲנָשִׁי לְבַב שְׁמַעוּ לִי חֲלָלָה לָאֵל מִרְשַׁע וְשִׁדִּי מַעְוֹל. כִּי פַעַל (דָּה קַפ ע"ב) אָדָם יִשְׁלַם לוֹ וְכֹאֲרַח אִישׁ יִמְצָאֵנוּ. תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵלְמָא, עֵבֵד לִיה עַל דִּינָא, וְעַל דִּינָא אֲתַקֵּיִים. וְכַל עוֹבְדִין דְּעֵלְמָא אִינּוֹן קִיִּימִין בְּדִינָא. בַּר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין לְקִיִּימָא עֵלְמָא וְלָא יִתְאַבִּיד, פְּרִישׁ עֲלִיה רַחֲמִי, וְאִינּוֹן רַחֲמִי מַעֲכָבִי לְדִינָא דְלָא יִשְׁתַּצִּי עֵלְמָא, וְעַל רַחֲמִי אֲתַנְהִיג עֵלְמָא וְאַתְקֵיִים בְּגִינִיה.

וְאִי תִימָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבִיד דִּינָא בְּבַר נֶשׁ בְּלָא דִינָא. הָא אֲתַמַּר, דְּכַד דִּינָא שְׂרִיא עֲלִיה דְּבַר נֶשׁ כַּד אִיהוּ זַפְּאָה. בְּגִין רַחֲמוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיה אִיהִי, כְּמָה דְּאַתְמַר. דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמִים עֲלִיה בְּרַחֲמוֹ לְקַרְבָּא לִיה לְגַבִּיה, מְתַבַּר גּוּפָא בְּגִין לְשִׁלְטָאָה גִשְׁמִתָּא, וְכַדִּין אֲתַקְרִיב בַּר נֶשׁ לְגַבִּיה בְּרַחֲמוֹ כְּדָקָא יְאוּת. וְנִשְׁמַתָּא שְׁלֵטָא וְגוּפָא אֲתַחְלֵשׁ. וּבְעֵיא גּוּפָא חוּלְשָׁא וְנִפְשָׁא תַקִּיפָא דְּאַתְתַּקֵּף בְּתַקִּיפּוּ, וְכַדִּין אִיהוּ רַחֲמִימָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּמָה דְּאַמְרוּ חֲבַרְיָא, יֵהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיק צַעְרָא בְּעֵלְמָא דִּין, בְּגִין לְמִזְכֵּי לִיה לְעֵלְמָא דְאַתִּי.

וְכַד גִּשְׁמַתָּא חֲלָשָׁא וְגוּפָא תַקִּיפָא, אִיהוּ שְׁנֵאִיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְלָא אֲתַרְעִי בִּיה, לָא יֵהֵיב לִיה צַעְרָא בְּהֵאִי עֵלְמָא אֲלָא אֲוֹרְחוּי מִתְתַּקְנָן וְהוּא בְּשִׁלְמוֹ יִתִּיר. בְּגִין דְּאִי עֵבֵד צְדָקָה אוֹ טִיבּוֹ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁלֵּם לִיה אֲגָרִיה בְּהֵאִי עֵלְמָא וְלָא יִתְוִי לִיה חוּלְק בְּהֵהוּא עֵלְמָא. וְדָא הוּא דְּתַרְגָּם אוּנְקֵלוֹס (דְּבַרִּים ז') וּמְשַׁלֵּם לְשׁוֹנְאִיו וְגו', וּמְשַׁלֵּם לְשִׁנְאוּהִי טַבּוּן דְּאִינּוֹן וְגו' (אִיהוּ). וּבְגִין כֶּף הַהוּא זַפְּאָה דְּאַתְבַּר תְּדִיר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אִיהוּ רְחִימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהַנִּי מִיְלֵי כַד בְּדַק וְלֹא אֲשַׁכַּח חוּבָא בִּיְדֵיהּ דַּאֲתַעְנֵשׁ עָלֶיהָ.

הָכָא אִית לְאִסְתַּכְּלָא בְּכַמְה סְטָרִין. חַד, דְּהָא חֲמִינָן דְּשְׁכִינְתָּא לָא שְׂרִיא בְּאַתְר עֲצִיבוּ אֶלָּא בְּאַתְר דְּאִית בֵּיה חֲדוּה. אִי חֲדוּה לִית בֵּיה, לָא שְׂרִיא שְׁכִינְתָּא בְּהָהוּא אַתְר. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (מַלְכִים ב ג) וְעֵתָה קָחוּ לִי מִנְגֵן וְהִיָּה כְּנָגֵן הַמְנַגֵּן וְתִהִי עָלָיו (יד יי) רוּחַ אֱלֹהִים, דְּהָא שְׁכִינְתָּא וְדָאִי לָא שְׂרִיא בְּאַתְר עֲצִיבוּ. מְנַלֵּן מִיַּעֲקֹב. דְּבִגִין דְּהוּה עֲצִיב עָלֶיהָ דְּיוֹסֶף אִסְתַּלְקַת שְׁכִינְתָּא מִנִּיהּ, פִּיּוֹן דְּאֵתָא לִיה חֲדוּה דְּבִשׁוּרָה דְּיוֹסֶף מִיַּד וְתַחֵי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם. הָכָא בְּהָאִי זַכָּאָה דַּאֲתַבְר פִּיּוֹן דַּאִיהוּ חֲלָשָׁא וְאֲתַבְר בְּמַכְאוּבִין, אֵן הוּא חֲדוּה דְּהָא אִיהוּ בְּעֲצִיבוּ וְלִית עֲמִיה חֲדוּה כְּלָל.

וְחַד דְּהָא חֲמִינָן כְּמָה רְחִימִין הוּו צְדִיקָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲתַבְרוּ בְּמַרְעִין וְלֹא בְּמַכְאוּבִין וְלֹא אֲתַחְלַשׁ גּוּפָא דְּלַהוֹן לְעֵלְמִין. אֲמַאִי לָאו אֵלִין כְּאֵלִין, דַּאֵלִין אֲתַבְרוּ וְאֵלִין קִיִּימִי בְּגוּפִיִּיהוּ כְּדַקָּא יְאוּת.

וְאִם תֵּאמַר דְּהָא אֵלִין דְּקִיִּימוּ בְּקִיּוּמָא כְּדַקָּא יְאוּת, בְּגִין דַּאִינוּן צְדִיקֵי בְּנֵי צְדִיקֵי אִינְהוּ, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. וְאֵלִין אַחֲרֵנִין צְדִיקֵי וְלָאוּ בְּנֵי צְדִיקֵי, הָא קָא חֲמִינָן צְדִיקֵי בְּנֵי צְדִיקֵי, דְּהָא אָבוּי דְּדִין זַכָּאָה בְּר זַכָּאָה, וְאִיהוּ זַכָּאָה. אֲמַאִי אֲתַבְר גּוּפִיִּיהָ בְּמַכְאוּבִין וְכָל יוּמוֹי בְּצַעְרָא.

אֶלָּא הָכָא רְזָא אִיהוּ, דְּהָא כָּל עוּבְדוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקִשׁוּט וְזָכוּ (אִיּוּב לָה) כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלָם לוֹ וְכֹאֲרַח אִישׁ יִמְצִיאָנוּ. אֲשַׁכְּחָנָא בְּסַפְרֵי קְדָמָאִי רְזָא חֲדָא, וְלִגְבִיָּה רְזָא אַחֲרָא חַד דַּאִיהוּ תְרִין, דְּהָא אִית זְמַנִּין דְּסִיְהֵרָא אִיהִי בְּפִגְמוּ וְשְׂרִיא בְּדִינָא וְשִׁמְשָׁא לָא אֲשַׁתְּכַח גְּבָהּ. וְכָכָל זְמַנָּא וְכָכָל שְׁעֵתָא אִית לָה לְאַפְקָא נְשַׁמְתִּין בְּבְנֵי נְשָׂא כְּמָה דְּלִקְטָא בְּקַדְמִיתָא, וְאַפִּיקַת לֹון הַשְׁתָּא בְּזְמַנָּא דַּאִיהִי קִיִּימָא בְּדִינָא. הָאִי מֵאֵן דְּנַקִּיט לָה בְּהָהוּא זְמַנָּא לִיְהוּי תְדִיר בְּגְרִיעוּתָא, וּמְסַפְנוּתָא אֲזֵלָא לְגַבִּיָּה, וְאֲתַבְר תְּדִיר בְּדִינָא כָּל יוּמוֹי דְּבַר נֶשׁ בֵּין חִיִּיבָא בֵּין זַכָּאָה. בְּר דְּצִלוּתָא בְּטִיל כָּל גְּזִירֵי דִינִין וְיִכִּיל לְסַלְקָא בְּצִלוּתָא.

וְהָהוּא זְמַנָּא דְּקִיִּימָא הָהוּא דְּרָגָא בְּשְׁלִימוּ, וְהָהוּא נְהַר דְּנִגִיד וְנִפְיָק אֲשַׁתְּמֵשׁ בָּהּ, כְּדִין הָהוּא נְשַׁמְתָּא דְּנִפְקַת וְאֲתַדְּבַקַת בֵּיה בְּהָהוּא בְּר נֶשׁ, הָהוּא בְּר נֶשׁ אֲשַׁתְּלִים בְּכֹלָא בְּעוּתָרָא בְּבְנִין בְּשְׁלִימוּ דְּגוּפָא.

דף קפא ע"א

וְכֹלָא בְּגִין (דף קפא ע"א) הָהוּא מְזֵלָא דְּנִגִיד וְנִפְיָק וְאֲתַחְבַּר בְּהָהוּא דְּרָגָא לְאַשְׁתְּלֵמָא בֵּיה וְלַאֲתַבְרָכָא מִנִּיהּ, וְעַל דָּא כְּלָא בְּמִזְלָא תְלִיא מְלֵתָא. וְעַל דָּא תְנִינָן, בְּנֵי חִי וּמְזוּנֵי לָאוּ בְּזִכּוּתָא תְלִיא מְלֵתָא אֶלָּא בְּמִזְלָא תְלִיא מְלֵתָא. דְּהָא בְּזִכּוּתָא לָאוּ אִיהוּ אֶלָּא עַד דַּאֲתַמְלִיא וְאֲתַנְהִיר מִן מְזֵלָא.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ובגין כך כל אינון דאתברו בהאי עלמא ואינון זכאי קשוט, פלהו אתברו בהאי עלמא ואתדנוו בדינא. מאי טעמא, בגין דההיא נפשא גרמא להו, ועל דא חיים עלייהו קודשא בריך הוא לעלמא דאתי.

רבי אלעזר אמר, כל מה דעביד קודשא בריך הוא בדינא איהו, בגין לדכאה לההיא נפשא לאייתאה לה לעלמא דאתי. (ובגין כך קודשא בריך הוא כל עובדוי) (נ"א בגין דכל עובדוי דקודשא בריך הוא) אינון בדינא וקשוט. ובגין לאעברא מניה ההוא זוהמא דקבילת בהאי עלמא ועל דא אתברו ההוא גופא ואתדכיא נפשא. ובגין כך קודשא בריך הוא עביד לההוא זכאה דיסבול יסורין ומכאובין בהאי עלמא ויתנקי מכלא ויזכה לחיי עלמא. ועל דא פתיב (תהלים יא) יי צדיק יבחן. ודאי, והא אתמר.

רבי שמעון פתח, (ויקרא כא) אף אל הפרכת לא יבא ואל המזבח לא יגש פי מום בו ולא יחלל את מקדשי כי אני יי מקדשו. אף אל הפרכת לא יבא. תא חזי, בההיא שעתיא דההוא נהר דנגיד ונפיק אפיק כל אינון נשמתין ואתעברת נוקבא, פלהו קיימין לגו בקורטא דלגו בסיטו קורטא.

וכד סיהרא אתפגים בההוא סטרא דחויא בישא, כדין כל אינון נשמתין דנפקין, אף על גב דכלהו דכין וכלהו קדישין, הואיל ונפלו בפגימו. בכל אינון אתרי דמטו אינון נשמתין פלהו אתברו ואתפגמו בכמה צערין בכמה כאבין, ואלין אינון (נשמתין ואתרין) (נ"א נשמתין דאתרין דפגימו) דאתרעי בהו קודשא בריך הוא לבתר דאתברו, ואף על גב דנשמתין בעציבו ולא בחדוון.

רזא דמלה שריין פגוונא דלעילא גופא אתפגים, ונשמתא לגו פגוונא דלעילא, ודאי פגוונא דדא, ובגין כך אלין אינון דבעיין לחדתותי בחדתותא דסיהרא, ועל אלין פתיב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני אמר יי. כל בשר ודאי, דאלין יתחדתון בכלא. ובעיין לחדתותי בחדתותא דסיהרא.

ואלין אינון בשותפותא חדא בסיהרא פגימין בההוא פגימו דילה, ובגין כך איהי שריא בגווייהו תדיר דלא שבקא לון כמה דאת אמר, (ישעיה נו) ואת דכא ושפל רוח. וכתיב, (תהלים לה) קרוב יי לנשברי לב, לאינון דסבלי עם סיהרא ההוא פגימו, אינון קריבין לה תדיר. ועל דא להחיות לב נדכאים, באינון חיים דאתיין לה לאתחדתא יהא לון חולקהון, אינון דסבלי עמה יתחדתון עמה.

ואלין אקרון יסורין של אהבה, של אהבה אינון ולא מניה דההוא בר נש. של אהבה, אינון דאתפגים נהורא של אהבה זוטא דאתדחייא מאהבה רבה. בגין כך אלין אינון חברים משותפים בהדה. זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דאינון זכו להאי למהוי חברים בהדה, עלייהו פתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי וגו'.

פתח ואמר, (ישעיה נב) הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. זכאה חולקהון דצדיקייא דקודשא בריה הוא גלי לון ארחי דאורייתא למתה בהו. תא חזי, האי קרא רזא עלאה איהו, הנה ישכיל עבדי ואוקמוה. אבל תא חזי, פד ברא קודשא בריה הוא עלמא, עבד לה לסיהרא ואזער לה נהורהא דהא לית לה מגרמה פלוס. ובגין דאזעירת גרמה, אתנהרא בגין שמשא, ובתוקפא דנהורין עלאין.

דף קפא ע"ב

ובזמנא דהוה בי מקדשא קיים, ישראל הוה משתדלין בקורבנין ועלוון ופולחנין, דהו עבדין כהני וליואי וישראל גלי בגין לקשרא קשרין ולאנהרא נהורין. ולבתר דאתחרב בי מקדשא אתחשך נהורא, וסיהרא לא אתנהירת מן שמשא, ושמשא (דף קפא ע"ב) אסתלק מנה ולא אתנהרא, ולית לך יומא דלא שלטא ביה לוטין וצערין וכאבין כמה דאתמר.

ובהוה זמנא דמטי זמנא דסיהרא לאתנהרא, מה פתיב הנה ישכיל עבדי, עליה דסיהרא אתמר הנה ישכיל עבדי דא הוא רזא דמהימנותא. הנה ישכיל, דאתער אתערותא לעילא פמאן דארח ריחא ואתי לאתערא ולאסתפלא. ירום, מסטרא דנהורא עלאה דכל נהורין.

ירום, כמה דאת אמר, (ישעיה ל) ולכן ירום לרחמכם. ונשא, מסטרא דאברהם. וגבה, מסטרא דיצחק. מאד, מסטרא דייעקב. ואף על גב דאוקמוה, וכלא חד ברזא דחכמתא.

ובהוה זמנא יתער קודשא בריה הוא אתערותא עלאה לאנהרא לה לסיהרא פדקא יאות כמה דאת אמר, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים. ובגין כך יתוסף בה רוח עלאה, ובגין כך יתערוון פדין כל אינון מיתיאי דאינון גו עפרא. ודא הוא עבדי, רזא דמפתחן דמאריה בידיה. כמה דאת אמר, (אל עבדו זקן ביתו וכמה דאת אמר), (בראשית כד) ויאמר אברהם אל עבדו, דא סיהרא כמה דאתמר, מטטרוין דאיהו עבד שליחא דמאריה.

זקן ביתו כמה דאת אמר, (תהלים לז) נער הייתי גם זקנתי. המושל בכל אשר לו, בגין דכל גוונין אתחזון ביה ירו"ק וחור"ר וסומ"ק.

שים נא ידך תחת ירכי, דא הוא צדיק רזא דמלה, קיומא דעלמא. דהא כדין האי עבד ממנא ברזא עלאה לאחייא לון לדירי עפרא ויתעביד שליחא ברזא דלעילא

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְלֹאֲתָבֵא רוּחִין וְנִשְׁמָתִין לְאַתְרֵיהוּ לְאַיְנוֹן גּוֹפִי (ס"א דַּתְּאֲכֹלוּ) דַּתְּבִלּוּ וְאַתְרִקְבוּ תַּחֲתוֹ עִפְרָא.

וְאַשְׁבִּיעַךְ בְּיַי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם. וְאַשְׁבִּיעַךְ, מֵאֵי וְאַשְׁבִּיעַךְ. לְאַתְלַבֵּשׂא בְּרוּזָא דְשִׁבְעַ נְהוּרִין עֲלָאִין דְאַיְנוֹן רְזָא דְשְׁלִימוֹ עֲלָתָה. אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, דָּא הוּא גּוֹפָא דְתַחֲתוֹ עִפְרָא דְאִית לֵיה קִיּוּמָא לְאַקְמָא מְעִפְרָא. דְכָל אִיְנוֹן דַּתְּקַבְּרוּ בֵּה וּזְכוּ לְאַתְקַבְּרָא בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל אִיְנוֹן יִתְעֲרוֹן בְּקַדְמִיתָא, כְּמָה דְאֻקְיָמְנָא. דְכַתִּיב, (ישעיה כו) יַחֲיוּ מִתֵּיךְ, בְּקַדְמִיתָא אֲלִין מִתֵּין דְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. נְבִלְתֵי יְקוּמוֹן, אִיְנוֹן מִתֵּין דְשָׂאֵר אַרְעָאן. וְעַל דָּא לְאַיְנוֹן גּוֹפִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל דַּתְּקַבְּרוּ תַּמּוֹן, וְלֹא לְגוֹפֵי דְשָׂאֵר עִמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זְרָה דַּסְתָּאבָא אַרְעָא מִיְנֵיהוּ.

וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבַנֵּי. מֵאֵי לְבַנֵּי. דְכָל נִשְׁמָתִין דְעֲלָמָא דְנַפְקֵי מִהֶהוּא נְהַר דְנִגִּיד וְנַפִּיק, אִיְנוֹן בְּנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, דָּא גּוֹפָא. לְבַנֵּי, דָּא נִשְׁמָתָא. מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי, אֲלִין גּוֹפִין דְעִמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זְרָה, דְזֻמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְנַעֲרָא לֹון מְאַרְעָא קְדִישָׁא. כְּמָה דַּתְּ אָמַר, (איוב לח) וַיִּנְעֲרוּ רַשְׁעִים מִמֶּנֶּה. כְּמָאן דְמַנְעֵר טְלִיתָא מְזוּהָמָא דִּילָהּ.

כִּי אֵל אַרְצֵי וְאֵל מוֹלְדֵתֵי תִלְךְ. אַרְצֵי, דָּא הִיא אַרְעָא קְדִישָׁא דְאִיהוּ קְדֻמָּאָה לְכָל שָׂאֵר אַרְעִין כְּמָה דַּתְּמַר. (ועל דא כי אל ארצי דא ארעא קדישא דאיהו דיליה בין כל שאר ארעין דפליג לון לממנן אחרנין) וְעַל דָּא כִּי אֵל אַרְצֵי, וְאֵל מוֹלְדֵתֵי. פִּיּוֹן דַּאֲמַר אֵל אַרְצֵי מְהוּ וְאֵל מוֹלְדֵתֵי. אֵלָא אֵל אַרְצֵי כְּמָה דַּתְּמַר, (מהו) וְאֵל מוֹלְדֵתֵי אֲלִין אִיְנוֹן יִשְׂרָאֵל.

תָּא חֲזוּי, מַה כְּתִיב, וַיִּקַּח הָעֶבֶד כְּמָה דַּתְּמַר. עֲשֶׂרָה גְמֻלִים, אֲלִין אִיְנוֹן עֲשֶׂרָה דְרַגִּין דְהֵאֵי עֶבֶד שְׁלֵטָא עֲלֵיהוּ, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא. מְגַמְלֵי אֲדוֹנֵי, דְאַיְנוֹן כְּתִיבָהוּ גּוּוֹנָא מִמֶּשׁ כְּמָה דַּתְּמַר, וְהֵאֵי עֶבֶד שְׁלֵטָא וְאַתְתַּקֵּן בְּהוּ.

וְכָל טוֹב אֲדוֹנֵי בִידוּ, כָּל הֵהוּא טִיבוּ רִיחִין עֲלָאִין דְנַפְקֵי מִגּוֹ אִיְנוֹן נְהוּרִין וּבּוֹצִינֵין עֲלָאִין. וְכָל טוֹב אֲדוֹנֵי, הֵהוּא שְׁמוּשָׁא דְשְׁמִשָׁא דַּתְּמַשְׁכָּא בֵּה בְּסִיחְרָא.

וַיִּקַּם וַיִּלְךְ אֵל אֲרָם נְהָרִים, דָּא אַתְר דְאַרְעָא קְדִישָׁא דְבִכְת תַּמּוֹן רַחֵל כַּד חָרִיב בֵּי מְקוּדְשָׁא. וַיְבַרְךְ הַגְּמֻלִים מְחוּץ לְעִיר אֵל בְּאֵר הַמַּיִם, לְאַתְתַּקְפָּא חִילָהּא בְּתוּקְפָהּא כְּדָקָא יָאוֹת עַד לֹא תִיעוּל לְאַקְמָא לֹון לְאַיְנוֹן גּוֹפִין.

דָּף קַפֵּב ע"א

לְעַת עֲרַב, מֵאֵי לְעַת עֲרַב. דָּא עֲרַב שְׁבַת (דָּף קַפֵּב ע"א) דְאִיהוּ זְמַנָּא דְאַלְף שְׁתִּיתָאָה. לְעַת עֲרַב כְּמָה דַּתְּ אָמַר (תהלים קד) וְלַעֲבוּדְתוֹ עַדֵי עֲרַב וְכַתִּיב, (ירמיה ו) כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עֲרַב.

לעת צאת השואבות, דההוא זמנא זמינן למיקם ולאחייא בקדמיתא מפל שאר בני עלמא, אינון דשאבי מימוי דאורייתא (ושאבין), בגין דאתעסקו לשאבא ממימי דאורייתא, ואתתקפו באילנא דחיי, ואינון יפקון בקדמיתא, דאילנא דחיי גרמא לון דיקומון בקדמיתא כמא דאתמר.

ובנות אנשי העיר יוצאות. מאי יוצאות, כמה דאת אמר (ישעיה כו) וארץ רפאים תפיל, דזמינא ארעא למפלט מנה כל רוחין דאינון בגווה, ועל דא פתיב יוצאות. לשאוב מי, לנטלא נשמתא ולקבלא לה פדקא יאות מתקנא מאתרה פדקא חזי.

והיה הנצרה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה, בגין דהא אתמר, דכל אינון נשמתין דעלמא דאתקיימו בהאי עלמא ואשתדלו למנדע למאריהון ברזא דחכמתא עלאה. איהי סלקת ואתקיימת בדרגא עלאה על כל אינון דלא אתדבקו ולא ידעו, ואינון אתקיימון בקדמיתא. ודא הוא שאלתא דקאים ההוא עבד למנדע ולמשאל, במה אתעסקת ההיא נשמתא בהאי עלמא.

ואמרה אלי גם אתה שתה, אנת בעי למשתי ולא תשקיא בקדמיתא, ובתרך וגם לגמליך אשקה. בגין דכל אינון שאר רתיכין אף על גב דאתשקין מהאי דרגא, פלהו אתשקין מפולחנא דצדיקיא דידעי פולחנא דמאריהון פדקא יאות. דצדיקיא ידעי לספקא לכל דרגא ודרגא פדקא יאות. ועל דא וגם לגמליך אשקה. ודאי היא האשה אשר הכיח יי לבן אדני. ודאי תהיא (ס"א באתערותא דצלותא דילי) איהו גופא דאודמן לההיא נשמתא עלאה.

תא חזי, דהא אתמר דתיאובתא דדכורא לגבי נוקבא עביד נשמתא. ותיאובתא דנוקבא לגבי דכורא סלקא ואתערב בהדה דלעילא ואתפליל דא בדא ועביד נשמתא. ובגין כך היא האשה. דא הוא גופא ודאי דאיהו זמינא לההוא רעותא דנשמתא דנפקא מן דכורא.

ואינון גופין זמינן לאתערא בקדמיתא פדאמרן. ולבתר דאלין יקומון, יקומון כל אחרנין דבשאר ארעאן, ויתקיימון בקיומא שלים, ויתחדתון בחדתותא דסיהרא, ויתחדש עלמא כמלקדמין. וכדין פתיב בההוא זמנא (תהלים קד) ישמח יי במעשיו.

ובגין כך (ישעיה נב) הנה ישפיל עבדי, לאהדרא נשמתין כל חד וחד לאתריה. ירום ונשא וגבה מאד, מסטרא דכל אינון דרגין עלאין פדאמרן. (ישעיה נב) פאשר שממו עליך רבים פן משחת מאיש מראהו ותארו מבני אדם. תא חזי, דהא אתמר דכד אתחרב בי מקדשא, ושכינתא (אתגלי) בגו ארען נוכראין ביניהו. מה פתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חצה מלאכי שלום מר יבכיון. פלהו בכו על דא, וקשירו בכיה ואבלא. וכל דא עלה דשכינתא דאתגלייא מאתרה, וכמה דאיהי משתנית

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מִכְּמָה דְהוּת. אוֹף הָכִי בַעֲלָה לָא נְהִיר נְהוּרִיה וְאַשְׁתַּנִּי מִכְּמָה דְהוּה, דְכַתִּיב, (ישעיה ג) חֲשׂוֹף הַשֶּׁמֶשׁ בְּצִאתוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב כּוֹן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֹאֲהוּ.

דְּבַר אַחַר כּוֹן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֹאֲהוּ, מְהֵאֵי עֵבֵד דְאַשְׁתַּנִּי דְיוֹקְנִיה וְגוֹוִינִיה מִכְּמָה דְהוּה. דְּבַר אַחַר כּוֹן מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֹאֲהוּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה נ) אֲלֵבִישׁ שָׁמַיִם קִדְרוֹת וְשָׁק אֲשִׁים כְּסוּתָם. דְּהָא מְיוֹמָא דְאַתְחַרְבּ בִּי מְקַדְשָׁא לָא קִיִּימוּ שָׁמַיִם בְּנְהוּרָא דְלְהוֹן, וְרִזָּא דְמַלְא בְּרַכָּאן לָא שְׁרִיִן אֲלָא בְּאַתְר דְאַשְׁתַּכְחוּ דְכַר וְנוֹקְבָא, וְאוֹקְמוּהָ. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (בראשית ב) זָכַר וְנִקְבָה בְּרָאם וַיְבַרְכֵם אֹתָם. וּבְגִין כְּךָ מִשְׁחַת מְאִישׁ מְרֹאֲהוּ.

דף קפב ע"ב

וְדָא הוּא כְּמָה דְכַתִּיב, (ישעיה נז) הַצַּדִּיק אֲבֵד, אֲבוּד אוּ נְאָבֵד לָא נְאָמַר, אֲלָא אֲבֵד, דְלָא שְׁרִיִן בְּרַכָּאן אֲלָא בְּאַתְר דְאַשְׁתַּכְחוּ דְכַר וְנוֹקְבָא כְּחֵדָא כְּמָה דְאַתְמַר. בְּגִין דָּא בְּתַהוּא זְמַנָּא דְלָא אֲשְׁתַּכַּח (דף קפב ע"ב) דְכּוּרָא בְּתַדָּה, וְכַדִּין כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמַתִין דְנִפְקִי כְּלָהוּ הוּי לְהוּ שְׁנוּיָא מִכְּמָה דְהוּוּ בְּזְמַנָּא דְשִׁמְשָׁא אֲתַחְבַּר בְּסִיחָרָא כְּמָה דְאַתְמַר. וְעַל דָּא אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף וְגו' וְאַתְמַר.

וְהוּא נְעַר, בְּגִין דְלָא מִתְפָּרְשִׁין לְעַלְמִין, צַדִּיק וְצַדִּיק קְחָדָא אֵינּוֹן, כְּמָה דְאַיְהִי אֲתַקְרִיאת בְּשִׁמָּא דְדְכּוּרָא, הָכִי נְמִי אֲתַקְרִי אֵיְהוּ בְּשִׁמָּא דִּילָה דְכַתִּיב וְהוּא נְעַר. אֵת בְּנֵי בְלָהָה וְאַת בְּנֵי זִלְפָּה, בְּכַלְהוּ קִיִּימָא לְחַדְתָּא לֹוֹן כְּדָקָא יְאוּת וְלֹאֲשְׁתַּעֲשַׁע לֹוֹן בְּחַדְוָה דִּילִיהָ. דְכַלְהוּ עֲנַפִּין וְכַלְהוּ עֲלִין, כְּלָהוּ אֲתַבְּרַכִּין בְּחַדְוָה דִּילִיהָ.

אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף, כְּמָה דְאַתְמַר דְכָל דְיוֹקְנָא דְיַעֲקֹב הוּוּ בֵּיה בְּיוֹסֵף, וְכָל מַה דְאַירַע לְהֵאֵי אֵירַע לְהֵאֵי, וְתַרוּוִיִּיהוּ כְּחֵדָא אֲזִלִּי. וְדָא הוּא רִזָּא דָּאֵת וְיֹו דְאַזְלִי תַרוּוִיִּיהוּ כְּחֵדָא, בְּגִין דְאַיִנּוֹן רִזָּא חֵדָא וְדְיוֹקְנָא חֵדָא:

וַיָּבֵא יוֹסֵף אֵת דְבַתְּם רָעָה, הָא אוֹקְמוּהָ דְהוּוּ אָמַר לְאַבּוּי עֲלִיִּיהוּ דְהוּוּ אֲכָלִי שִׁיפָא מִבְּעֲלֵי חִיִּין כַּד אֵינּוֹן חִיִּין. וַיָּבֵא יוֹסֵף אֵת דְבַתְּם רָעָה, וְכִי הָא בְּמַנְיִנָּא הוּוּ אֵינּוֹן בְּנֵי שְׁפָחוֹת, הִיךְ הוּוּ מְזֻלְזִלִין בְּהוֹן בְּנֵי לְאָה, וְהִיךְ הוּוּ אֲכָלִין אֲבַר מִן חֲחִי וְהוּוּ עֲבָרִין עַל פְּקוּדָא דְמֵאֲרִיהוֹן. דְּהָא פְּקִיד עַל בְּנֵי נַח פְּקוּדָא דָּא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (בראשית ט) אַךְ בֶּשֶׂר בְּנַפְשׁוֹ דְמוֹ לָא תֹאכְלוּ, וְאַיִנּוֹן הוּוּ אֲכָלִי לִיה וְעֲבָרִין עַל פְּקוּדָא דְמֵאֲרִיהוֹן. אֲלָא יוֹסֵף הוּוּ קְאָמַר, וְעַל דָּא אֲתַעֲנַשׁ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֵת דְבַתְּם רָעָה, כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ דִּיהִבֵּי עֵינֵיהוּ בְּכַנּוֹת אֲרַעָא, וְדָא הוּא דְבַתְּם רָעָה. לִינְקָא לְכָל אֵינּוֹן דְרַגִּין דְלָא קְדִישִׁין (ד"א ל"ג אף על גב) דְאַתִּיִן מִסְטְרָא מְסֻבָּא:

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

וְיִשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת יוֹסֵף מִכָּל בְּנָיו כִּי בֶן זִקְנִים הוּא לוֹ וַעֲשֵׂה לוֹ כְּתַנַּת פְּסִים. רַבִּי אֱלֵעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה כו) לֶךְ עִמִּי בֵּא בְּחֻדְרֵיךָ וּסְגֹר דְלֹתְךָ בְּעֶדְךָ חֲבִי כַמְעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם. לֶךְ עִמִּי בֵּא בְּחֻדְרֵיךָ.

תָּא חֲזוּי, כַּמָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמִים לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִין רַחֲמֵימוֹתָא דְלַהוֹן דְּרַחֲמִים לֹוֹן עַל כָּל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, אֲזַהֵר לֹוֹן, וּבְעֵי לְנִטְרָא לֹוֹן בְּכָל מָה דְאִינוֹן עֲבָדִין.

תָּא חֲזוּי, תְּלַת זְמַנִּין אִית בְּיוֹמָא דְדִינָא שְׂרִיא בְּעַלְמָא, וְכַד אֲתִי הָהוּא זְמַנָּא, מְבַעֲי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאֲזַדְהָרָא וְלְאֲסַתְמָרָא דְלֹא יַפְגַּע בֵּיהּ הָהוּא דִינָא, וְאִינוֹן זְמַנִּין דִּיעֵזֶן וְהָא אוּקְמוּהָ.

בְּגִין דְּהָא כַּד סְלִיק צְפָרָא, אַבְרָהָם אֲתַעַר בְּעַלְמָא, וְאַחִיד לִיָּה לְדִינָא לְקִשְׂרָא לִיָּה בְּהַדְיָה. וּבְשִׁירוֹתָא דְתְּלַת שְׁעֵי קַמִּיתָא נְטִיל דִינָא מֵאַתְרֵיהּ לְאַתְעָרָא בֵּיהּ בְּעַקְבִּי, עַד דְאַתְעַר צְלוֹתָא דְמִנְחָה דְאַהֲדַר דִינָא לְאַתְרֵיהּ, וְאַתְעַר דִינָא דְלֹתְתָא לְאַתְקִשְׂרָא בְּדִינָא דְלַעֲיִלָּא. דְּהָא כְּדִין אֲתַקְשַׁר דִינָא בְּדִינָא וּבְעֵי לְאֲזַדְהָרָא. (לַעֲיִל סח ב) תו כַּד דִינָא אֲתַעַר בְּעַלְמָא וּמוֹתָא אֲשַׁתְּכַח בְּמִתָּא, לֹא לִיבְעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמִיָּהָךְ יַחֲדָאִי בְּשׁוּקָא וְהָא אוּקְיָמָא מְלִי. אֲלֹא בְּעֵי לְאַסְגָּרָא גְרַמִּיָּה דְלֹא יְפוּק לְבַר, כַּמָּה דְאוּקְמוּהָ בְּנַח דְאַסְגַּר גְרַמִּיָּה בְּתִיבּוֹתָא דְלֹא יִשְׁתַּכַּח קַמִּי מְחַבְּלָא.

וְעַל דָּא לֶךְ עִמִּי בֵּא בְּחֻדְרֵיךָ, אֲסַגַּר גְרַמְךָ. וּסְגֹר דְלֹתְךָ בְּעֶדְךָ, דְלֹא יִתְחַזִּי קַמִּיָּה דְמְחַבְּלָא. חֲבִי כַמְעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם, דְּבַתַּר דְאַעֲבַר דִינָא לִית לִיָּה רֶשׁוּ לְמְחַבְּלָא לְחַבְּלָא.

תָּא חֲזוּי, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין רַחֲמֵימוֹתָא דְאִיהוּ רַחֲמִים לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל וְקָרִיב לֹוֹן לְגַבִּיָּה, כָּל שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת שְׁנֵאִין לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְאִינוֹן מְתַרְחֲקִין וְיִשְׂרָאֵל קָרִיבִין.

וְתָא חֲזוּי, בְּגִין רַחֲמֵימוֹתָא דְרַחֲמִים יַעֲקֹב לְיוֹסֵף יִתִּיר מְאַחוּי, אִף עַל גַּב דְכֻלְּהוּ הוּוּ לִיָּה אַחִין, מָה כְּתִיב וַיִּתְנַפְּלוּ אוֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ, כָּל שְׁפָן עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת לְיִשְׂרָאֵל.

דָּה קַפְג ע"א

תָּא חֲזוּי, כַּמָּה גְרִים לִיָּה הָהוּא רַחֲמֵימוֹתָא דְרַחֲמִים לִיָּה יִתִּיר, דְגָרַם לִיָּה דְאַתְגְּלִי מְאַבוּי, וְאַתְגְּלִי אַבוּי בְּהַדְיָה, וְגָרַם לְהוּ גְלוֹתָא (דָּה קַפְג ע"א) וְלִשְׁכִינְתָא דְאַתְגְּלִיָּא בִּינֵיָּיהוּ. וְאִף עַל גַּב דְאַתְגְּזִירַת גְזֵרָה, וְאוּקְמוּהָ דְבְּגִין כְּתַנַּת פְּסִים דְעַבְדֵּי לִיָּה יִתִּיר, מָה כְּתִיב וַיִּרְאוּ אַחִיו:

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ויחלם יוסף חלום וגו', רבי חייא פתח ואמר, (במדבר יב) ויאמר שמעו נא דברי אם יהיה נביאכם יי במראה אליו אתודע בחלום אדבר בו. תא חזי, כמה דרגין לדרגין עבד קודשא בריך הוא, וכלהו קיימי דא על דא. דרגא על דרגא, דא לעיל מן דא, וכלהו ינקין אלין מן אלין כדקא חזי לון, אלין מימינא ואלין משמאלא, וכלהו אתמנן אלין על אלין, כלא כדקא יאות.

תא חזי, כל נביאי דעלמא כלהו ינקי מסטרא חדא, מגו תרין דרגין ידיען, ואינן דרגין הוו אתחזיין בגו אספקלריאה דלא נהרא, דכתיב במראה אליו אתודע, מאי הוא מראה, כמה דאתמר (ד"א ל"ג דמראה) חזיו דכל גוונן אתחזיין בגווה, ודא היא אספקלריא דלא נהרא. בחלום אדבר בו, דא הוא חד משתי בנבואה כמה דאוקמוה. ואיהו דרגא שתיתא מההוא דרגא דנבואה ואיהו (קצו א) דרגא דגבריאל דממנא על חלמא והא אתמר.

תא חזי, כל חלמא דאיהו כדקא יאות מהאי דרגא קא אתיא, ועל דא לית לך חלמא דלא יתערבון עמיה מלין כדיבין, כמה דאוקימנא, ובגין כך מנייהו קשוט ומנייהו כדיבין, ולית לך חלמא דלא אית ביה מהאי גיסא ומחאי גיסא.

ובגין דאית ביה בחלמא כלא כדאמרן, כל חלמין דעלמא אזלין בתר פשרא דפומא, ואוקמוה. דכתיב, (בראשית מא) ויהי כאשר פתר לנו פן היה. מאי טעמא, בגין דאית ביה בחלמא כדיבו וקשוט, ומלה שלטא על כלא, ובגין כך בעי חלמא פשרא טבא. רבי יהודה אמר, בגין דכל חלמא מדרגא דלתתא איהו, ודבור שלטא עליה. ובגין כך כל חלמא אזלא בתר פשרא.

פתח ואמר, (איוב לג) בחלום חזיון לילה בנפל תרדמה על אנשים בתנומות עלי משכב אז יגלה און אנשים ובמסרם יחתם. תא חזי, כד סליק בר נש לערסיה, מבעי ליה לאמלכא עליה מלכותא דשמיא בקדמיתא, ולבתר יימא חד פסוקא דרחמי ואוקמוה חברייא. בגין דהא כד בר נש נאים על ערסיה, הא נשמתיה נפקא מניה ואזלא ושטיא לעילא, כל חד וחד כפום ארחיה והכי סליקת כמה דאתמר.

מה פתיב, בחלום חזיון לילה. כד בני נשא שכבי בערסיהו ניימין ונשמתא נפקת מנייהו. הדא הוא דכתיב, בתנומות עלי משכב אז יגלה און אנשים. וכדין קודשא בריך הוא אודע לה לנשמתא בההוא דרגא דקיימא על חלמא, אינן מלין דומינן למיתי על עלמא או אינן מלין כפום אינן הרהורין דלביה. בגין דבר נש נטיל ארחא דתוכחי דעלמא.

בגין דהא לא מודעין ליה לבר נש בעוד דאיהו קאים בתוקפא דגופא (נ"א דרוחא) כדקאמרן, אלא מלאכא אודע לנשמתא ונשמתא לבר נש. וההוא חלמא איהו מלעילא, כד נשמתין נפקין מגופי וסלקין כל חד וחד כפום ארחיה. וכמה דרגין על

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דרגין, ברזא דחלמא פלהו ברזא דחכמתא. ותא חזי, חלום דרגא חדא, מראה דרגא חדא, נבואה דרגא חדא, וכלהו דרגין לדרגין אלין על אלין.

ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו עוד שנה אתו על חלומותיו. מהכא דלא מבעי ליה לבר נש למימר חלמיה בר לההוא בר נש דרחים ליה, ואי לאו, איהו גרים ליה. דאי ההוא חלמא מתהפך לגוונא אחרא, איהו גרים לסלקא.

תא חזי, דיוסף איהו אמר חלמא לאחיה, ועל דא גרמו ליה לסלקא חלמיה תרין ועשרין שנין דאתעכב. רבי יוסי אמר, מנלן, דכתיב ויוסיפו עוד שנה אתו. מאי שנה אתו, דגרמו ליה קטרוגין בדא.

דף קפג ע"ב

מה כתיב, ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה (דף קפג ע"ב) אשר חלמתי, דבעא מנייהו דישמעון ליה. ואיהו אודע להו ההוא חלמא, דאלמלא אינון דאהפכו ליה לגוונא אחרא, הכי אתקיים. ואינון אתיבו ואמרו המלך תמלך עלינו אם משול תמשל בנו. מיד אמרו ליה פשרא דחלמא וגזרו גזרה, ובגין כך ויוסיפו עוד שנה אתו.

רבי חייא ורבי יוסי הוו שכיחי קמיה דרבי שמעון, אמר רבי חייא, הא תנינון חלמא דלא אתפשר, כאגרתא דלא מתקריא. אי בגין דאתקיים ואיהו לא ידע, או דלא אתקיים כלל. אמר ליה, אתקיים ולא אתיידע, דהא ההוא חלמא חילא תליא עליה, ואיהו לא אתיידע ולא ידיע, אי אתקיים אי לא אתקיים.

ולית לך מלה בעלמא דעד לא ייתי לעלמא, דלאו איהי תלייא בחלמא או על ידא דכרוזא. דהא אתמר דכל מלה ומלה עד לא ייתי לעלמא, מכרזי עליה ברקיע. ומתמן אתפשט בעלמא ואתיהיב על ידא דכרוזא. וכלא בגין דכתיב, (עמוס ג) פי לא יעשה יי אלהים דבר פי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים, בזמנא דנביאים אשתפחו בעלמא. ואי לאו, אף על גב דנבואה לא שריא, חכימי עדיפי מנביאים. ואי לא, אתיהיב בחלמא. ואי לאו, בצפרי שמיא משתפחי מלה והא אוקמוה:

וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם. רבי שמעון אמר, לרעות צאן אביהם מבעי ליה, מאי א"ת נקוד מלעילא, לאסגאה עמהון שכינתא, דאיהי עמהון שרייא. בגין דאינון הוו עשרה, דהא יוסף לא הוה עמהון, ובנימין איהו זעיר בביתא. ובגין כך אינון הוו עשרה. וכד אזלו הות שכינתא בינייהו, ועל דא נקוד מלעילא.

ובגין כך בזמנא דזבינו ליה ליוסף אשתתפו פלהו בהדי שכינתא ואשתיפו לה בהדייהו כד עבידו אומאה. ועד דאתגלייא מלה דיוסף, לא שריא שכינתא עליה דיעקב.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ואי תימא דשכינתא לא אשתפחת עמהון. תא חזי, דכתיב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם יי. כלהו צדיקי וחסידי קיומא דכל עלמא, קיומא אינון לעילא ותתא.

פתח ואמר, (תהלים קכב) שמחתי באומרים לי בית יי גלף. האי קרא אוקמוה, דדוד הוה עם לביה למבני ביתא. פמה דאת אמר, (מלכים א ח) ויהי עם לבב דוד אבי לבנות בית לשם יי וגו'. ולבתר מה פתיב רק אתה לא תבנה הבית פי אם בגוף היוצא מחלציך הוא יבנה הבית לשמי. וכל ישראל הוה ידעי דא, והוה אמרו אימתי ימות דוד ויקום שלמה בריה ויבנה ביתא. וכדין עומדות היו רגלינו בשערך ירושלים, פדין ניסק ונקריב תמן קרבנין.

ועם כל דא, אף על גב דהוה אמרו אימתי ימות סבא דא, פדין שמחתי. וחדוה הוה לי בגין ברי, דהוה אמרי דברי יקום תחותי למגמר פקודא למבני ביתא. פדין שרי ושבח לה ואמר, ירושלים הפנויה כעיר שחברה לה יחדו.

תנן עבד קודשא בריך הוא ירושלים לתתא כגוונא דלעילא, ודא מתתקנא (דא) לקבל דא דכתיב, (שמות טו) מכון לשבתך פעלת יי. הפנויה, דזמין קודשא בריך הוא לנחתא לה ירושלים דלעילא כדקא יאות, ובגין כך הפנויה. שחברה לה יחדו, והא אוקמוה שחברה שחברו מבעי ליה. אלא דאתחברת אמא בברתא והוה כחדא ואוקמוה.

ואתמר. ששם עלו שבטים אלין אינון קיומא דעלמא ותקוונא דעלמא תתאה, ולא תימא דעלמא תתאה בלחודוי, אלא אפילו דעלמא עלאה. דכתיב שבטי יה עדות לישראל, לישראל דייקא. בגין דאינון קיומא לתתא, סהדותא אינון לעילא. וכלא להודות לשם יי, לאודאה שמייה דקודשא בריך הוא לכל סטרין, דכתיב להודות לשם יי:

דף קפד ע"א

וימצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש. (דף קפד ע"א) מה פתיב לעילא, ויאמר ישראל אל יוסף הלוא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם. וכי יעקב שלימא דהוה רחים ליה ליוסף מכל בנוי, והוה ידע דכל אחוי הוה סנאין ליה, אמאי שדר ליה לגבייהו. אלא איהו לא חשיד עלייהו, דהוה ידע דכלהו הוה זכאין, ולא חשיד לון. אלא גרים קודשא בריך הוא כל דא, בגין לקיימא גזרה דגזר בין הבתרים.

אשפחנא בספרי קדמאי, דבעיין אלין בני יעקב לשלטאה עלוי עד לא יחות למצרים. דאילו הוא יחות למצרים, ואינון לא שלטו ביה בקדמיתא. יכלי מצראי לשלטאה לעלמין עלייהו דישראל, ואתקיימא ביה ביוסף דאודבן לעבדא ואינון

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שְׁלֹטוֹ עָלוּי. וְאֵף עַל גַּב דְּיוֹסָף הוּה מְלֶכָא לְבַתֵּר, וּמִצְרָאֵי הוּו עֶבְדִּין לִיה, אֲשֶׁתְּכַחוּ יִשְׂרָאֵל דְּשִׁלְטוֹ עַל כְּלָהוּ.

תָּא חֲזוּי, דְּיוֹסָף דְּאִיהוּ בְרִית עֲלָאָה, כָּל זִמְנָא דְּאֲתַקִּיִּים בְּרִית, שְׂכִינְתָא אֲתַקִּיִּים בְּהַדְיִיהוּ דְּיִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְמָא כְּדָקָא יְאוּת, כִּיּוֹן דְּאֲסִתְּלַק יוֹסָף בְּרִית עֲלָאָה מִעֲלָמָא, כְּדִין בְּרִית שְׂכִינְתָא וְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ בְּגִלּוּתָא נְפִיקוּ, וְהָא אֲוִקִּימְנָא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת א) וַיִּקַּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף. וְכֹלָא הוּוּ מְעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ כְּדָקָא יְאוּת.

תָּא חֲזוּי, וּיְמַצְאֵהוּ אִישׁ דָּא גְּבַרִיא' ל', וְאוֹקְמוּהָ. כְּתִיב הֲכֵא וַיְמַצְאֵהוּ אִישׁ, וְכְתִיב הֲתָם (דְּנִיאל ט) וְהָאִישׁ גְּבַרִיאֵל אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּחֻזּוֹן בְּתַחֲלָה. וְהֵנָּה תוֹעָה, בְּכֹלָא תוֹעָה, דְּאֲבַטַח עַל אַחֵוּי דְּהוּוּ מִתְּבַע אַחֵוּ דְּלָהוֹן וְלֹא אֲשַׁכַּח, וְתַבַּע לָהוּ וְלֹא אֲשַׁכַּח. וְעַל דָּא תוֹעָה בְּכֹלָא, וְעַל דָּא וַיִּשְׁאַלְהוּ הָאִישׁ לֵאמֹר מַה תְּבַקֵּשׁ:

וַיֹּאמֶר אֶת אַחֵי אֲנֹכִי מִבְּקֵשׁ וְגו'. וַיֹּאמֶר הָאִישׁ נִסְעוּ מִזֶּה וְגו', רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) מִי יִתְנַךְ כְּאֵחַ לִי יוֹנֵק שְׂדֵי אֲמִי אֲמַצְאֶךָ בַּחוּץ אֲשַׁקֶּךָ גַּם לֹא יְבוֹזוּ לִי. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, אֲבָל הָאִי קָרָא כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל אֲמַרוּ לְמֶלֶכָא דְשִׁלְמָא דִּילֵיהּ. מִי יִתְנַךְ כְּאֵחַ לִי, כִּיּוֹסָף עַל אַחֵוּי, דְּאֲמַר, (בְּרַאשִׁית ג) וְעַתָּה אֵל תִּירָאוּ אֲנֹכִי אֲכַלְכַּל אֶתְכֶם וְאֶת טַפְכֶם. יֵהָב לוֹן מְזוֹנָא וְזֶן לָהוּ בְּכַפְנָא. בְּגִין כֶּף מִי יִתְנַךְ כְּאֵחַ לִי.

דְּבַר אַחַר מִי יִתְנַךְ כְּאֵחַ לִי, דָּא יוֹסָף, לְגַבְהָ דְשְׂכִינְתָא דְּאֲתַאחַד עִמָּה וְאֲתַדְּבַק בְּהַדְתָּ. יוֹנֵק שְׂדֵי אֲמִי, דְּהָא כְּדִין אַחֵוּ וְשְׁלִימוֹ בְּהַדְיִיהוּ. אֲמַצְאֶךָ בַּחוּץ, גּוֹ גְּלוּתָא, דְּאִיהוּ בְּאַרְעָא אַחְרָא. אֲשַׁקֶּךָ, בְּגִין לְאֲתַדְּבַקָא רוּחָא בְּרוּחָא. גַּם לֹא יְבוֹזוּ לִי, אֵף עַל גַּב דְּאֲנָא בְּאַרְעָא אַחְרָא.

תָּא חֲזוּי, דְּיוֹסָף אֵף עַל גַּב דְּאַחֵוּי לֹא הוּו לִיה כְּאַחִין כַּד נִפְל בִּינְדִיִּיהוּ. אִיהוּ הוּוּ לוֹן כְּאַחָא כַּד נִפְלוּ בִּינְדִיָּה, וְהָא אוֹקְמוּהָ. דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ג) וַיִּנְחַם אוֹתָם וַיְדַבֵּר עַל לִבָּם, בְּכֹלָא דְּבַר עַל לְבִיִּיהוּ.

וְתָא חֲזוּי, מַה כְּתִיב וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אַחֵוּי, דָּא שְׁמַעוֹן וְלוֹי דְּאִינּוֹן הוּוּ אַחִין וְדָאֵי בְּכֹלָא, בְּגִין דְּקָא אֲתוּ מִסְטָרָא דְּדִינָא קְשִׁיא. וּבְגִין כֶּף רוּגְזָא דְּלָהוֹן, אִיהוּ רוּגְזָא דְּקִטְלָא בְּעֲלָמָא. כְּמָה דְּאֵת אֲמַר (בְּרַאשִׁית מט) אַרְוֹר אִפֹּם כִּי עָזוּ וְעִבְרְתֶם כִּי קִשְׁתֶּה.

תָּא חֲזוּי, רְזָא דְּמִלְהָ, אִית רוּגְזָא וְאִית רוּגְזָא. אִית רוּגְזָא דְּאִיהוּ מְבָרְכָא מְעִילָא וּמִתְתָּא, וְאֲקָרִי בְּרוּךְ, כְּמָה דְּאֲתַמַּר דְכְּתִיב (בְּרַאשִׁית יד) בְּרוּךְ אֲבָרָם לְאֵל עֲלִיּוֹן קוּנָה שְׁמַיִם וְאַרְצָא וְהָא אוֹקְמוּהָ. וְאִית רוּגְזָא דְּאִיהִי אֲתַלְטִיא לְעִילָא וְתַתָּא, כְּמָה דְּאֲתַמַּר דְּאֲקָרִי אַרְוֹר. דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ג) אַרְוֹר אֲתָה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה. אַרְוֹר אִפֹּם כִּי עָזוּ.

ועל רזא דא אית תרין טורין דכתיב, (דברים יא) ונתת את הברכה על הר גריזים ואת הקללה על הר עיבל, לקביל אלין תרין דרגין. ועל דא, דא אקרי ארור, ודא אקרי ברוך. ושמעון ולוי אינון מסטרא דדינא קשיא, ומן סטרא דדינא קשיא תקיפא, נפקת רוגזא דאתלטיא.

דף קפד ע”ב

ותא חזי, מסטרא דדינא קשיא נפקי רוגזא לתרי סטרין, חד דאתברך, וחד דאתלטיא. (דף קפד ע”ב) חד ברוך וחד ארור. כגוונא דא מסטרא דיצחק נפקו תרין בנין, חד מבורך, וחד דאתלטיא לעילא ותתא. דא אתפרש לסטריה, ודא אתפרש לסטריה. דא דיוריה בארעא קדישא, ודא דיוריה בטורא דשעיר. דכתיב, (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה. דא אתריה באתר דמדברא וחרבא ושממה, ודא יושב אהלים. וכלא כגוונא דאצטריך.

ובגין כך תרין דרגין אינון, ברוך וארור, דא לסטריה ודא לסטריה. מהאי נפקין כל ברכאן דעלמין לעילא ותתא וכל טיבו וכל גהירו וכל פורקן וכל שזבותא. ומהאי נפקין כל לוטין וכל חרבא וכל דמא וכל שממא וכל בישין וכל מסאבו דעלמא.

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים כו) ארחץ בנגיזין כפי ואסובבה את מזבחת יי, האי קרא אוקמויה. אבל תא חזי, רזא דמלה הכא, דהא לית לה בר נש בעלמא דלא טעים טעמא דמותא בליליא, ורוח מסאבא שריא על ההוא גופא. מאי טעמא, בגין דנשמתא קדישא אסתלקת מניה דבר נש, ונפקת מניה. ועל דנשמתא קדישא נפקת ואסתלקת מניה, שריא רוחא מסאבא על ההוא גופא ואסתאב.

וכד נשמתא אתהדרת לגופא, אתעבר ההוא וזהמא. והא אתמר ידידי דבר נש וזהמא דמסאבו אשתאר בהו. ועל דא לא יעבר ידי על עינוי, בגין דההוא רוח מסאבא שריא עלוי, עד דנטיל לון. וכד נטיל ידי כדקא חזי, כדין אתקדש ואקרי קדוש.

והיה בעי לאתקדשא. בעי חד כלי לתתא וחד כלי מלעילא, בגין דיתקדש מההוא דלעילא. וההוא דלתתא דיתייב בזוהמא דמסאבו ביה. ודא כלי לקבלא מסאבו, ודא לאתקדשא מניה, דא ברוך ודא ארור. ולא בעיין אינון מיין דזוהמא לאושדא לון בביתא, דלא יקרב בהו בר נש. דהא בהו מתכנשי סטרא דלהון, יכיל לקבלא נזקא מאינון מיין מסאבין.

ועד דיתעבר וזהמא מן ידי לא יברך, ואוקימנא. ובגין כך, בר נש עד לא יקדש ידי בצפרא, אקרי טמא. כיון דאתקדש אקרי טהור. ובגין כך לא יטול אלא מן

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

יְדָא דְאֲדָכִי בְּקִדְמִיתָא. דְּכַתִּיב, (בַּמְדַּבֵּר יֵט) וְהִזְהָר הַטְּהוֹר עַל הַטְּמֵא. דָּא אֲקָרִי טְהוֹר,
וְדָא אֲקָרִי טְמֵא.

בְּגִין כֶּף חַד כְּלִי לְעֵילָא וְחַד כְּלִי לְתַתָּא, דָּא קְדִישָׁא וְדָא מְסֻאָבָא. וּמַאיִנוּן מִיִּין
אֲסִיר לְמַעַבְדַּב בְּהוּ מִיִּדִי, אֲלֵא בְּעֵי לְאוֹשְׁדָא לֹון בְּאַתֵּר דְּבְנֵי נְשָׂא לָא עֲבְרִין עַלִייהוּ,
וְלֵא יְבִית לֹון בְּבִיתָא. דְּהָא פִּיּוֹן דְּאַתּוֹשְׁדֵן בְּאַרְעָא, רוּחָא מְסֻאָבָא אֲשַׁתְּכַח תַּמָּן וְיִכִּיל
לְנֻקָּא. וְאִי חֶפֶר לֹון מְדֻרוֹן תַּחוּת אַרְעָא דְּלֵא יִתְחַזֵּן שְׁפִיר.

וְלֵא יְהִיב לֹון לְנִשְׂי חֲרָשִׂיא דִּיכְלוֹן לְאַבְאָשָׂא בְּהוּ לְבְנֵי נְשָׂא. בְּגִין דְּאִינוּן מִיִּין
דְּאַתְלִטְיִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעֵי לְדַכָּאָה לֹון לְיִשְׂרָאֵל וְלְמַהוּי קְדִישִׁין. דְּכַתִּיב,
(יַחֲזִקָאֵל לוֹ) וְזָרְקִתִּי עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוֹרִים וְטְהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם
אַטְהַר אֶתְכֶם:

סדר הלימוד ליום כג חשוון [יום 53 בשנה]

ויקחנה וישלכו אתו הברה והבור רק אין בו מים. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ט) תורת יי תמימה משיבת נפש (מאן דבטיל מילי דאורייתא כאילו חריב עלמא שלים). כמה אית לון לבני נשא לאשתדל באורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא להוי ליה חיים בעלמא דין ובעלמא דאתי, וזכי בתרין עלמין. ואפילו מאן דאשתדל באורייתא ולא ישתדל בה לשמה כדקא יאות, זכי לאגר טב בעלמא דין, ולא דיינין ליה בההוא עלמא.

דף קפה ע"א

ותא חזי, כתיב, (משלי ג) ארף ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד. ארף ימים בההוא דאשתדל באורייתא לשמה, דאית ליה ארף ימים בההוא עלמא דביה אורכא דיומין. ואינון יומין אינון יומין ודאי, תמן איהו רחצנו דקדושא דלעילא דאתרחין בר נש בהאי עלמא לאשתדל באורייתא, לאתקפא בההוא עלמא (דף קפה ע"א) בשמאלה עושר וכבוד, אגר טב ושלוח אית ליה בהאי עלמא.

וכל מאן דישתדל באורייתא לשמה, כד נפיק מהאי עלמא, אורייתא אזלא קמיה ואכרות קמיה ואגינת עליה, דלא יקרבו בהדיה מאריהון דדינא. כד שכיב גופא בקברא, היא נטרת ליה. כד נשמתא אזלא לאסתלקא למיתב לאתרה, איהי אזלא קמה דהיא נשמתא. וכמה תרעין אתברו מקמה דאורייתא עד דעאלת לדוכתה. וקימא עליה דבר נש עד דיתער בזמנא דיקומון מתייא דעלמא, ואיהי מלפא סניגורא עליה.

הדא הוא דכתיב, (משלי ו) בהתהלכך תנחה אתך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך. בהתהלכך תנחה אתך, כמה דאתמר. בשכבך תשמר עליך, בשעתא דשכיב גופא בקברא, דהא כדין בההוא זמנא אתדן גופא בקברא וכדין אורייתא אגינת עליה. והקיצות היא תשיחך כמה דאתמר בזמנא דיתערון מתי עלמא מן עפרא. היא תשיחך למהוי סניגוריא עלך.

רבי אלעזר אמר, היא תשיחך. מאי היא תשיחך. בגין דאף על גב דהשתא יקומון מעפרא, אורייתא לא יתנשי מנהון. דהא כדין ינדעון כל ההיא אורייתא דשבוך כד אסתלקו מהאי עלמא, ההיא אורייתא נטירא מההוא זמנא ותיעול במעיייהו כמלקדמין ואיהי תמלל במעיייהו.

וכל מלין מתתקנן יתיר מכמה דהוו בקדמיתא, דהא כל אינון מלין דאיהו לא יכיל לאדבקא לו כדקא יאות ואיהו אשתדל בהו ולא אתדבק בהו. פלהו עאלין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

במעווי מתתקנו, ואורייתא תמלל ביה. הדיא הוא דכתיב והקיצות היא תשיחך. רבי יהודה אמר, כגוונא דא כל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא, זכי לאשתדלא בה לעלמא דאתי והא אתמר.

תא חזי, ההוא בר נש דלא זכי לאשתדלא בהאי עלמא באורייתא, ואיהו אזיל בחשוכא, כד נפיק מהאי עלמא, נטלין ליה ועאלין ליה לגיהנם, אתר תתאה דלא יהא מרחם עליה, דאקרי בור שאון טיט הוון. כמה דאת אמר, (תהלים מ) ויעלני מבור שאון מטיט הוון ויקם על סלע רגלי כוונ אשורי.

ובגין כך תהוא דלא אשתדל באורייתא בהאי עלמא ואתטנף בטנופי עלמא, מה כתיב ויקחהו וישליכו אותו הבורה. דא הוא גיהנם, אתר דדיינין להו לאינון דלא אשתדלו באורייתא. והבור רק, כמה דאיהו הוה רק. מאי טעמא בגין דלא הוה ביה מים.

ותא חזי, כמה הוא עונשא דאורייתא, דהא לא אתגלו ישראל מארעא קדישא, אלא בגין דאסתלקו מאורייתא, ואשתבקו מינה. הדיא הוא דכתיב, (ירמיה ט) מי האיש החכם ויבן את זאת וגו' על מה אבדה הארץ וגו'. ויאמר יי על עזבם את תורתי וגו'. רבי יוסי אמר, מהכא, (ישעיה ה) לכן גלה עמי מבלי דעת.

בגין כך כלא קיימא על קיימא דאורייתא, ועלמא לא אתקיים בקיימיה אלא באורייתא, דאיהו קיימא דעלמין עילא ותתא דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת:

ויקחהו וישליכו אותו הבורה, רמז על דארמיאו ליה לגו מצראי אתר דלא אשתכח רזא דמהימנותא כלל. רבי יצחק אמר, אי נחשין ועקרין הווי ביה, אמאי כתיב בראובן למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו. וכי לא חייש ראובן להאי. דהא אינון נחשין ועקרין ינזקין ליה, ואיך אמר להשיבו אל אביו, וכתיב למען הציל אותו.

דף קפה ע"ב

אלא חמא ראובן דנזקא אשתכח בידייהו דאחוי, בגין דידע כמה שנאין ליה ורעותא דלהון לקטלא ליה. אמר ראובן, טב למנפל ליה לגו גובא דנחשין ועקרין, ולא יתמסר בידא דשנאוי דלא מרחמי עליה. מכאן אמרו יפיל בר נש גרמיה לאשא או לגובא דנחשין ועקרין, ולא יתמסר בידא דשנאוי (דזעירין אינון דיכלי [דף קפה ע"ב](#)) לאשתובא. ובגין כך אמר למען הציל אותו מידם).

בגין דהכא אתר דנחשים ועקרבים. אי איהו צדיקא, קודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא. ולזמנין דזכו דאבהן מסייעין ליה לבר נש וישתזיב מנייהו. אבל פיון דיתמסר בידא דשנאוי, זעירין אינון דיכלין לאשתזבא.

ובגין כך אמר, למען הציל אותו מידם. מידם דייקא, ולא פתיב למען הציל אותו ותו לא. אלא אמר ראובן, ישתזיב מן ידיהו, ואי ימות בגובא ימות. ובגין כך פתיב וישמע ראובן ויצילהו מידם.

תא חזי, כמה חסידותיה דראובן, דבגין דידע דשמעון ולוי שותפותא וחכימותא וחברותא דלהון, קשיא אינון. דכד אתחברו בשכם, קטלו כל דכורא (ס"א ל"ג והא דקטלו כל דכורא) לא די לון. אלא דנטלין נשין וטף וכספא ודחבא וכל בעירי וכל מאני דיקר וכל מאן דאשתפח בקרתא. ולא די כל דא, אלא דאפילו כל מה דבחקלא נטלו. דכתיב, (בראשית לה) ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו.

אמר, ומה קרתא רבתא כי האי לא אשתזיב מנהון, אלמלא רביא דא יפול בידיהו, לא ישארו מניה אומצא בעלמא. ועל דא אמר, טב לאשתזבא מנייהו דלא ישארו מניה אשתארותא בעלמא, ולא יחמי אבא מניה כלום לעלמין.

והכא אי ימות, לא יכלין ליה וישתאר כל גופיה שלים, ואתיב ליה לאבא שלים. ועל דא למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו, אף על גב דימות התם. ובגין כך אמר הילד איננו. ולא אמר איננו חי, אלא אמר איננו, אפילו מת.

תא חזי, מאי דעבד, דאיהו בחכמתא הוה שתיף גרמיה בהדיהו, דכתיב לא נפנו נפש, ולא פתיב לא תכוהו. ואיהו לא הוה תמן כד אזדפן יוסף, דהא פלהו משמשי לאבוהון כל חד וחד יומא חד. ויהוה יומא דראובן הוה. ועל דא בעא דבהוה יומא דהוה שמושא דיליה לא יתאביד יוסף. ובגין כך פתיב וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו. והנה אין יוסף דייקא. אפילו (חי או) מית, מיד וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו.

ואפילו ראובן לא ידע מהוה זבינא דיוסף, והא אוקמוה דאשתתיף בהו שכינתא, ועל דא לא ידע ראובן מהוה זבינא דיוסף ולא אתגלייא ליה עד ההוה זמנא דאתגלי יוסף לאחוהי.

תא חזי, כמה גרים ליה לראובן בגין דאיהו אשתדל לאחייא ליה ליוסף, מה פתיב, (דברים לג) יחי ראובן ואל ימות וגו'. דהא בגין דא, אף על גב דידע דאשתקיל בכירותיה מניה ואתיהיב ליוסף, אשתדל לאחייא ליה, וצלי משה ואמר יחי ראובן ואל ימות, ואתקיים בעלמא דין ואתקיים בעלמא דאתי. מאי טעמא, בגין דא, ובגין דעבד תשובה מהוה עובדא. דכל מאן דעביד תשובה, קודשא בריך הוא קיים ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי מה פתיב, ויקחו את פתנת יוסף וגו', הא אוקמוה דבגין דדמא דשעיר דמאי לדמא דבר נש. אבל תא חזי, אף על גב דמלה אתיא פדקא חזי, קודשא בריה הוא מדקדק בהו בצדיקיא אפילו פחוט השערה.

יעקב עבד עובדא פדקא יאות. במאי, בגין דאקריב לגבוי אבוי שעיר, דאיהו סטרא דדינא קשיא. ועם כל דא, בגין דאיהו אקריב שעיר ואפכיש ליה לאבוי דאיהו סטרא דיליה, אתענש בהאי שעיר אחרא, דאקריבו ליה בנוי דמא דיליה.

דף קפו ע"א

באיהו פתיב, (בראשית כז) ואת עורות גדיי העזים הלבשה על ידיו ועל חלקת צואריו, בגין כך ויטבלו את הפתנת בדם, אקריבו ליה פתונתא לאפכשא ליה, וכלא דא לקבל דא, איהו גרים דכתיב ויחרד ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, בגין כך גרמו ליה דחרד חרדה בההוא זמנא דכתיב הכר נא הפתנת בנך היא אם לא. (דף קפו ע"א) רבי חייא אמר, ביה פתיב, (בראשית כז) האתה זה בני עשו אם לא. ליה פתיב, הפתנת בנך היא אם לא. ובגין כך קודשא בריה הוא מדקדק בהו בצדיקיא בכל מה דאינון עבדין.

רבי אבא אמר, (נ"א אמרו רבי אבא) כיון דחמו פלהו שבטין ההוא צערא דאבוהון, אתנחמו וודאי, ויהיבו גרמייהו עליה דיוסף, דיפדון ליה אלמלא ישכחון ליה. כיון דחמו דלא יכילו, אהדרו לגביה דיהודה ואעברו ליה מעלייהו, בגין דאיהו הוה מלכא עלייהו. (וכדין ס"א וכיון ד) אעברוהו מעלייהו, מה פתיב, ויהי בעת ההיא וירד יהודה וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים יח) וירעם בשמים יי ועליון יתן קולו ברד וגחלי אש. תא חזי, כד ברא קודשא בריה הוא עלמא, אתקין ליה שבעה סמכין על מה דקיימא, וכלהו סמכין קיימי בחד סמכא יחידאי, והא אוקמוה. דכתיב, (משלי ט) חכמות נשים בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה. ואלין פלהו אינון קיימי בחד דרגא מנייהו דאקרי (משלי י) צדיק יסוד עולם.

ועלמא כד אתברי, מההוא אתר אתברי. דאיהו שכלולא דעלמא, ותקונוי. דאיהו חד נקודה דעלמא, ואמצעיתא דכלא. ומאן איהו, ציון. דכתיב, (תהלים ג) מזמור לאסף אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו. ומאן אתר, מציון, דכתיב מציון מכלל יופי אלהים הופיע. מההוא אתר דאיהו סטרא דשכלולא דמהימנותא שלימתא כדקא יאות (ועשתא) (עי' קמא א כי שם מקומו) ישראל אתתקפו ביה ברזי דפקודי דאורייתא בגין דכל יומא ויומא אתתקף בר נש בציצית דאתעטף ביה). וציון תקיפו ונקודה דכל עלמא, ומההוא אתר אשתכלל כל עלמא ואתעביד, ומגויה כל עלמא אתון.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ותא חזי, וירעם בשמים יי ועליון יתן קולו וגו', פיון דאמר וירעם בשמים יי, אמאי פתיב ועליון יתן קולו. הא (ס"א אלא) הכא רזא דמהימנותא, (ועל מה ס"א עלמא) דאמינא דציון איהו שכלולא ושפירו דעלמא, ועלמא מניה אתון. בגין דתרין דרגין אינון ואינון חד, אינון ציון וירושלם. דא דינא ודא רחמי, ותרוייהו חד, מהכא דינא ומהכא רחמי.

מעילא לעילא נפקא קול דאשתמע, לבתר דהוא קול נפקא ואשתמע נפקי דינין וארחי דדינא, ורחמי נפקין ומתפרשן מתמן. וירעם בשמים יי, דא פי דינא ברחמי. ועליון, אף על גב דלא אשתכח ולא אתיידע, פיון דהוא קול נפיק כדין אשתכח כלא, דינא ורחמי. הדא הוא דכתיב ועליון יתן קולו, פיון דיתן קולו, כדין ברד וגחלי אש, מיא ואשא.

תא חזי, בשעתא דאתיליד יהודה מה פתיב, (בראשית כט) ותעמד מלדת, בגין דדא הוא יסודא רביעאה מאינון ארבע דאינון רתיכא עלאה, סמכא חד מאינון ארבע סמכין. מה פתיב ביה, ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו, דהוה מלכא עלייהו. מאי טעמא, בגין דיוסף נחתו ליה למצרים כדקאמרן:

וירא שם יהודה בת איש פנעני. וכי פנעני הוה, אלא הא אוקמוהו חבריאי. ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער, תלת בגין הוה ליה ליהודה, ולא אשתארו מנייהו בר חד, ודא הוא שלה.

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי בארחא. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אמאי פתיב בבנוי דיהודה, בקדמאה ויקרא את שמו ער, ובתרין אחרנין פתיב ותקרא את שמו אונן, ותקרא את שמו שלה.

אמר ליה תא חזי, האי פרשתא רזא עלאה איהו, וכלא איהו כדקא חזי. וירד יהודה מאת אחיו, דהא אתכסיא סיהרא, ונחתת מדרגא דתקנא לגו דרגא אחרא, דאתחבר ביה חויה, כמה דאת אמר ויט עד איש עדלמי ושמו חירה.

דף קפו ע"ב

ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער, ואיהו רע, וכלא חד, דאתיא מסטרא דיצר הרע. ובגין כך פתיב ויקרא את שמו, ולא פתיב ויקרא שמו. (דף קפו ע"ב) ביעקב פתיב ויקרא שמו, דקודשא בריך הוא קרא ליה יעקב. והכא את לאסגאה דרגא אחרא דזוהמא דמסאבא אתיליד, ודא הוא ער רע, וכלא חד.

לבתר לא אתבסם אתרא, עד דאתא שלה דהוה עקרא דכלהו. מה פתיב ויהי ער בכר יהודה רע בעיני יי, פתיב הכא רע, וכתיב התם (בראשית) פי יצר לב האדם רע

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מנעוריו, רע דאושיד דמין, אושיד זרעא על ארעא. ובגין כך וימיתהו יי. מה פתיב בתריה, ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך וגו':

ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה מא) העירותי מצפון ויאת ממזרח שמש יקרא בשמי ויבא סגנים כמו חמר וכמו יוצר ירמס טיט. תא חזי, כמה אינון בני נשא טפשין דלא ידעין ולא מסתכלין למנדע ארחוי דקודשא בריך הוא. דהא פלהו גיימין, דלא מתערי שינתא בחוריהון.

תא חזי, קודשא בריך הוא עבד ליה לבר נש, פגוונא דלעילא. פלא איהו בחכמתא. דלית לך שייפא ושייפא בבר נש דלא קיימא בחכמתא עלאה. דהא פיון דאתתקן כל גופא בשייפוי כדקא יאות, קודשא בריך הוא אשתתף (נ"א אתתקף) בהדיה, ואעיל ביה נשמתא קדישא. בגין לאולפא ליה לבר נש למהך בארחוי דאורייתא ולמיטר פקודוי, בגין דיתתקן בר נש כדקא יאות. (ס"א ובגין דא בעוד) (ובגין ס"א ובעוד) דאית ביה נשמתא קדישא מבעי ליה לבר נש לאסגאה דיוקנא דמלפא עלאה בעלמא. ורזא דא, דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק לא פסקן מימיו לעלמין. ועל דא מבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא (גליון נה"ר רמו לקיימא קדישא דחתים בבשריה, דאיהו דוגמא דההוא נה"ר רזא דצדיק דאתחבר בצד"ק כחדא לעילא, בגין כך בעי בר נש לתתא לאתחברא באתתיה בקדושה בגין דאתתקף ביה בההוא עלמא). וכל זמנא דבר נש לא יצלח בהאי עלמא (ס"א ועל דא מבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא, ואי לא) קודשא בריך הוא עקר ליה ונטע ליה בכמה זמנין כמלקדמין.

תא חזי, מה פתיב, העירותי מצפון ויאת. העירותי, דא אתערותא דזווגא דבר נש בהאי עלמא, דאיהו אתערותא מסטרא דצפון. ויאת, דא היא נשמתא קדישא דאתיא מלעילא, וקודשא בריך הוא משדר לה מלעילא. אתיא בהאי עלמא ועאלת בגו בני נשא כדקאמרן.

ממזרח שמש, דא אתר דההוא נהר דנגיד ונפיק דמתמן נפקת נשמתא ואתנהירת. ויבא סגנים (כמו חמר) אלין אינון חילין דעלמא דאתיין בגין (ס"א בגו) ההוא אתערותא דנשמתין. כמו חומר, פגוונא דאתער בר נש בגופא.

דהא בגין דא, קודשא בריך הוא עביד זווגין ואטיל נשמתין בעלמא, וחברותא אשתתף לעילא ותתא ומקורא דכלא הוא (ס"א יהא) ברוך. ובגין כך קודשא בריך הוא עבד ליה לבר נש בגין לאשתדלא בארחוי, ולא יפסיק מקוריה ומבועא דיליה לעלמין.

וכל מאן דפסיק מקוריה, (מתתא ומיבש ליה כביכול כאלו גרים ליה לאתפסקא לעילא, כדן (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, הואיל ובר נש אתקם לתתא כדוגמא דלעילא,

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

מֵאֵן דְּמִקּוּרִיָּה יִמִּישׁ מִלְמַעְבַּד פִּירִין, כְּגוֹן דִּין דְּלֹא בַעַא לְמִיתָב אִיתְתָּא, אוֹ נְסִיב לֵה דַאשְׁתַּדְּל וְלֹא יִכִּיל, אֲלוֹ דְתִרִין הַפְּכִין אֵינּוֹן דַּא מְדַא, (אוֹ ס"א הַהוּא) דִּימִישׁ מִלְמַעְבַּד פִּירִין, לִית לִיה תְּקִנָּה לְעוֹלָם. (קִהְלַת א) מַעוּוֹת לֹא יִכּוּל לְתַקּוֹן, בְּגִין דְּלֹא בַעַא לְמִיסְב אִיתְתָּא וְלַאשְׁתַּדְּלֵא בְּפִרְיָה וּרְבִיָּה, וְהַהוּא דַאשְׁתַּדְּל וְנִסְב אִיתְתָּא וְלֹא יִכִּיל, דַּא מִתְתַּקֵּן בְּפִרְיָקִיָּה דְקָרִיב לִיה דְּהוּא אַחֵוּי, וְהַהוּא דְמִית בְּלֹא בְנִין) כִּד נְפִיק מֵהַאי עֲלֵמָא הַהוּא בְּרַ נֶשׁ לֹא עָאֵל בְּפִרְגוּדָא וְלֹא נְטִיל חוּלְק בְּהַהוּא עֲלֵמָא (וְנִשְׁמַתִּיה לֹא אֶתְכַלִּילַת בְּאַתְר דְּכָל נִשְׁמַתִּין אֶתְכַלִּילוּ, וְאַתְגַּזֵּר דִּיּוֹקְנִיָּה מִתְמָן. הַדַּא הוּא דְכַתִּיב, (וַיִּקְרָא כַב) וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִלְפָּנַי, הוּאִיל וְכַדִּין הוּא, בְּרַא לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְרִיק (דָּף קַפּוֹ ע"א) דִּיפְרוּק לִיה מִיַּד דְּמַחְבְּלִין, וְדַא אַחֵוּי דְקָרִיב לִיה שְׁנַאמֵר (דְּבָרִים כֹּה) כִּי יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדָּו וְגו'. וְכַתִּיב בַּא אֵל אֶשֶׁת אַחִיךָ וַיִּבֶם אוֹתָהּ וְגו'. בְּגִין דְּנִשְׁמַתִּיה לֹא עָאֵלַת קַמִּיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲלֵא הִיא קִימָא לְבַר. בְּגִין דְּלֹא זָכָה לְאַנְהָרָא בְּהַאי עֲלֵמָא בְּהַהוּא גּוּפָא.

מֵאֵן דְּלֹא זָכָה בְּהַאי אַתְר, יַהֲךְ לְאַתְר אַחְרָא וַיִּזְכֵּי בִיה. כְּגוּוֹנָא דַּא אַעַא דְדִלִיק וְנַהוּרָא לֹא סְלִיק יִבְטָשׁוֹן לִיה וַיִּסְלַק נַהוּרָא בִיה וַיִּנְהִיר. אַעַא הוּא אָדָם דְכַתִּיב (שִׁם כ) כִּי הָאָדָם עֵץ הַשֵּׁדֶה. רְצוּנּוֹ לּוֹמֵר בְּרַ נֶשׁ כַּד אִיהוּ בְּהַאי עֲלֵמָא וְאוּל וְתַאיב וְאִכִּיל וְשִׁתִּי וְאוּדוּוּג בְּאִיתְתָּא וְלֹא זָכִי לְבִנִין. דַּא הוּא אַעַא דְדִלִיק וְנַהוּרָא לֹא סְלִיק, כְּלוּמֵר נִשְׁמַתִּיה לֹא זָכָאֵת בְּהַהוּא גּוּפָא לְאַתְנַהָרָא אֲלֵא אִיהִי בַחֲשׁוּכָא).

תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה מֵה) לֹא תִהוּ בְּרָאָה לְשִׁבְתַּת יִצְרָהּ, דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּגִין דַּא עֵבַד לִיה לְבַר נֶשׁ כְּדָקָא יְאוּת כְּדָאמְרִין. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵבַד טִיבּוֹ עִם עֲלֵמָא. תָּא חֲזִי, מֵה כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית כֹּה) וַיִּוְסֹף אֲבָרְהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וַשְׁמָה קְטוּרָה, רְזָא דְנִשְׁמַתָּא אֶתְתַּת לְאַתְתְּקָנָא כְּמִלְקָדְמִין.

תָּא חֲזִי, הַהוּא גּוּפָא מֵה כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה נֵג) וַיִּי חֲפִץ דְּכָאוּ הַחֲלִי אִם תְּשִׁים אֶשֶׁם נִפְשׁוֹ יִרְאֶה זֶרַע יְאָרִיךָ יָמִים וְחֲפִץ יִי בִידּוֹ יִצְלַח. וַיִּי חֲפִץ דְּכָאוּ, הַאי קָרָא אִית לְאַסְתְּכָלָא בִיָּה, אִמְאִי חֲפִץ בְּגִין דִּיתְדִפִּי. אִם תְּשִׁים אֶשֶׁם, אִם יִשִּׁים אֶשֶׁם מִבְּעֵי לִיָּה, מְאִי אִם תְּשִׁים. אֲלֵא לְנִשְׁמַתָּא אַהֲדַר מְלַח. אִי הַהִיא נִשְׁמַתָּא בְּעֵיָא לְאַתְתְּקָנָא כְּדָקָא יְאוּת, יִרְאֶה זֶרַע. בְּגִין דִּתְהִיא נִשְׁמַתָּא אוּלַת וְשִׁאטַּת וְאִיהִי זְמִינָא לְאַעֲלָא בְּהַהוּא זֶרַע דְאַתְעַסֵּק בֵּה בְּרַ נֶשׁ בְּפִרְיָה וּרְבִיָּה, וְכַדִּין יְאָרִיךָ יָמִים. וְחֲפִץ יִי דַּא אוּרִיָּיתָא בִּידֵיה אִצְלַח.

תָּא חֲזִי, אַף עַל גַּב דְּבַר נֶשׁ אֶשְׁתַּדְּל בְּאוּרִיָּיתָא יִמְמָא וְלִילִיָּא, וּמִקּוּרִיָּה וּמִבּוּעִיָּה קִיָּימָא בִיָּה לְמַגְנָא, לִית לִיה אַתְר לְאַעֲלָא לְפִרְגוּדָא. וְהַא אַתְמֵר דְּבִירָא דְמִיָּא אִי הַהוּא מִקּוּרָא וּמִבּוּעִא לֹא עָאֵל בִּיָּה, לָאוּ אִיהוּ בְּאַר, דְּבִירָא וּמִקּוּרָא, כְּחֻדָּא אֵינּוֹן, וְרְזָא חֻדָּא אִיהוּ, וְאוּקִימָנָא.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיּוֹד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֲשׁוֹן]

כְּתִיב, (תהלים קכז) שָׁוָא לָכֶם מִשְׁכִּימֵי קוֹם מֵאַחֲרֵי שֶׁבֶת אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֶצְבִּים פֶּן יִתֵּן לִידִידוֹ שָׁנָה. תָּא חֲזִי, כַּמָּה חֲבִיבִין אֵינּוֹן מְלֵי דְאוֹרֵייתָא. דְּכָל מְלָה וּמְלָה דְאוֹרֵייתָא אֵית בֵּיה רְזִין עֲלָאִין קְדִישִׁין. וְהָא אֲתַמַּר דְּכַד יֵהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל, כָּל גְּנִיזִין עֲלָאִין קְדִישִׁין כְּלָהוּ יֵהֵב לָהּ (וּכְלָהּ) בְּאוֹרֵייתָא, וְכְלָהּ אֲתִיְהִיבּוּ לָהּ לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעְתָּא דְקַבִּילוּ אוֹרֵייתָא בְּסִינֵי.

תָּא חֲזִי, שָׁוָא לָכֶם מִשְׁכִּימֵי קוֹם, אֲלִין אֵינּוֹן יַחֲדִים דְּאַשְׁתַּכּוּ, דְּלָאוּ אֵינּוֹן דְּכַר וּנּוֹקְבָא כְּדָקָא יָאוּת, וְאַקְדָּמֵן בְּצַפְרָא לְעֵבִידֵיהוֹן. כַּמָּה דָּאֲתָא אָמַר, (קהלת ד) יֵשׁ אֶחָד וְאִין שְׁנֵי וְגו' וְאִין קֶץ לְכָל עֲמָלוֹ. מֵאַחֲרֵי שֶׁבֶת. מֵאַחֲרֵינּוּן נִיחָא, כַּמָּה דָּאֲתָא אָמַר, כִּי בּוֹ שֶׁבֶת. בְּגִין דְּאֲתַתָּא לְגַבֵּי בַר נֶשׁ אִיְהִי נִיחָא לְגַבֵּיהּ וְדָאִי.

אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֶצְבִּים, מֵאֵי לֶחֶם הָעֶצְבִּים. דְּכַד בַּר נֶשׁ אֵית לֵיה בְּנִין, הֵהוּא נְהֻמָּא דְאַכִּיל, אֲכִיל לֵיה בְּחֻדוֹהּ וּבְרַעוּתָא דְלִבָּא. וְהֵהוּא דְלִית לֵיה בְּנִין, הֵהוּא נְהֻמָּא דְאַכִּיל אִיְהוּ נְהֻמָּא דְעֶצְיָבוֹ. וְאֲלִין אֵינּוֹן אוֹכְלֵי לֶחֶם הָעֶצְבִּים וְדָאִי.

כֶּן יִתֵּן לִידִידוֹ שָׁנָה, מֵאֵי יִתֵּן לִידִידוֹ, דָּא הוּא דְמַקּוּרֵיהּ מְבָרַךְ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יֵהֵב לֵיה שִׁינָה בְּהֵהוּא עֲלָמָא כַּמָּה דָּאֲתָא אָמַר, (משלי ג) וְשֹׁכֵבֶת וְעַרְבָה שְׁנֵתְךָ. בְּגִין דָּאֵית לֵיה חוּלְקָא בְּעֲלָמָא דָּאֲתֵי. בְּגִין דְּהֵהוּא בַר נֶשׁ שֹׁכֵיב וְיִתְהַנֵּי בְּהֵהוּא עֲלָמָא דָּאֲתֵי כְּדָקָא יָאוּת.

יֵשׁ אֶחָד וְאִין שְׁנֵי וְגו'. יֵשׁ אֶחָד, דָּא הוּא בַר נֶשׁ דְּאִיְהוּ יַחֲדָאִי בְּעֲלָמָא, לָא יַחֲדָאִי כְּדָקָא יָאוּת, אֲלָא דְאִיְהוּ בְּלָא זְוּוּגָא. וְאִין שְׁנֵי, דְלִית עֲמִיהּ סַמָּךְ. גַּם כֶּן, דִּיּוֹקִים שְׁמִיהּ בִּישְׂרָאֵל לָא שְׁבַק. וְאַח (אִין לוֹ) לָאֵייתָאָה לֵיה לְתַקּוּנָא.

דָּף קפז ע"ב

וְאִין קֶץ לְכָל עֲמָלוֹ, דְּאִיְהוּ עֲמַל תְּדִיר דְּאַקְדָּים יִמָּא וְלִילֵיא. גַּם עֵינּוּ לָא תִשְׁבַּע עֶשֶׂר, וְלִית לֵיה לְבָא לְאַשְׁגָּחָא וְלִמְיַמַּר לְמִי אֲנִי עֲמַל וּמַחְסֵר אֲתַנְפְּשִׁי (דָּף קפז ע"ב) מְשׁוּבָה.

וְאִי תִימָא דְבְּגִין דִּיִּכּוּל וְיִשְׁתִּי יִתִּיר וְיַעֲבֵד מִשְׁתֵּיא בְּכָל יוֹמָא תְּדִיר, לָאוּ הֲכִי. דְּהָא נְפִשָׁא לָא אֲתִהֲנֵי מְנִיה, אֲלָא וְדָאִי אִיְהוּ מַחְסֵר לְנַפְשֵׁיהּ מְטִיבּוּ דְנִהוּרָא דְעֲלָמָא דָּאֲתֵי. בְּגִין דְּדָא הִיא נְפִשָׁא חֲסָרָא, דְּלָא אֲשְׁתַּלִּימַת כְּדָקָא יָאוּת. תָּא חֲזִי, כַּמָּה חֲסֵס קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל עוּבְדוּי, בְּגִין דְּקָא בְּעֵי דִיתַתְקוּן, וְלָא יִתְאַבִּיד מִהֵהוּא עֲלָמָא דָּאֲתֵי כְּדָקָא מְרָן.

רַבֵּי חֲזִיא בְּעָא, הָאִי דְאִיְהוּ זַכָּאָה שְׁלִימָא וְאַשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא יוֹמֵי וְלִילֵי וְכָל עוּבְדוּי לְשֻׁמָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלָא זַכָּה לְבָנִין בְּהָאִי עֲלָמָא כְּגוֹן דְּאַשְׁתַּדַּל בְּהוּ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ולא זכה, או דהו ליה ומיתו. מה אינון לעלמא דאתי. אמר ליה רבי יוסי, עובדוי ויהיה אורייתא, קא מגינן עליה ליהווא עלמא.

אמר רבי יצחק, עלייהו ועל אינון זכאי קשוט, (כגון רבי יוחנן דהו ליה בנין ומיתו, וכגון רבי חזקיה דאיהו עקר) עלייהו פתיב, (ישעיה נז) כה אמר יי לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובחרו באשר חפצתי ומחזיקים בבריתי. מה פתיב בתריה, ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו אשר לא יפרת. בגין דאלין אית לון חולקא לעלמא דאתי. אמר ליה רבי יוסי, יאות הוא ושפיר.

תא חזי, זכאה שלים דהו כל אלין ביה, ואשתלים פדקא יאות, ומית בלא בנין, והא קא ירית דוכתיה בהווא עלמא, אתתיה בעיא ליבומי או לא. אי תימא דלבעי ליבומי, הא בריקניא איהו, דהא אתריה קא ירית בהווא עלמא.

אלא ודאי בעיא ליבומי, בגין דלא ידעינן אי הוה שלים בעובדוי אי לאו. והיא אי אתייבמת לא הוה בריקניא. בגין דאתר אית ליה לקודשא בריה הוא דהא (ל) בר נש (ד) הוה בעלמא ומית בלא בנין ופורקא לא הוי ליה בעלמא, פיון דמית האי זכאה שלים ואתתיה אתייבמת, ואיהו אתריה ירית. אתא ההוא בר נש ואשתלים הכא, ובין כף ובין כף קודשא בריה הוא, אתר זמין ליה (לעלמא) (בעלמא) עד דיימות האי זכאה שלים, וישתלים איהו בעלמא. הדא הוא דכתיב (במדבר לה) פי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול וגו'.

ודא הוא דתנינן, בנין זמינן אינון לצדיקיא במיתתהון, בחייהון לא זכו ובמיתתהון זכו. ובגין כף כל עובדוי דקודשא בריה הוא פלהו קשוט וזכו, (ס"א וחייס) וחיים על פלא. (קהלתד) טובים השנים מן האחד אשר יש להם שכר טוב בעמלם, אלין אינון דמתעסקין בהאי עלמא לאולדא בנין. דאינון בנין דשבו, בגיניהון אית לון אגר טב בהווא עלמא, ובגיניהו ירתין אבהן דלהון חולקא בהווא עלמא ואוקמוה.

תא חזי, קודשא בריה הוא נטע אילנין בהאי עלמא אי אצלחו יאות, לא אצלחו אעקר לון ושתל לון אפילו כמה זמנין. ובגין כף כל ארחוי דקודשא בריה הוא פלהו לטב ולא תקנא עלמא:

בא אל אשת אחיך ויבם אותה, דהא יהודה וכלהו שבטין הוו ידעי דא. ועקרא דמלתא, והקם זרע. בגין דהווא זרע אצטריך לאתתקנא מלה ולמגלם גולמא לתקונא דלא יתפרש גזעא משרשיה פדקא יאות, הדא הוא דכתיב (איוב לה) ואדם על עפר ישוב.

וכד מתתקן לבתר פדקא יאות, אלין משתבחין בהווא עלמא בגין דקודשא בריה הוא אתרעי בהו. ובגין כף פתיב, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דייקא. מן החיים אשר המה חיים עדנה. מאי עדנה, כמה דאת אמר (בראשית יח) אחרי בלותי היתה לי עדנה. וכתוב (איוב לג) ישוב לימי עלומיו.

דף קפח ע"א

וטוב משניהם את אשר עדן לא היה (דלא שב לימי עלומיו) אשר לא ראה את המעשה הרע אשר נעשה תחת השמש. וטוב משניהם את אשר עדן לא היה, דלא שב לימי עלומיו ולא אצטרף לאתקנא, ולא סביל חובין קדמאי, בגין דקודשא בריך הוא (דף קפח ע"א) יחב ליה אתר מתקנא בההוא עלמא פדקא יאות.

תא חזי, מה פתיב, (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים וגו', כמה דאתמר. בגין דקודשא בריך הוא עביד טיבו ולא בעא לשצאה עלמא אלא כמה דאתמר, וכל ארחוי פלהו קשוט וזכו לאוטבא להו בהאי עלמא ובעלמא דאתי. זפאה חולקהון דצדיקייא דאינון אזלי בארח קשוט, עלייהו פתיב, (תהלים לו) צדיקים ירשו ארץ:

וירע בעיניי יי אשר עשה וימת גם אתו. רבי חייא פתח, (קהלת יא) בפקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך וגו'. תא חזי, כמה אתחזי ליה לבר נש לאודהרא מחובוי, ולאודהרא בעובדוי קמי קודשא בריך הוא. בגין דכמה שליחן וכמה ממנן אינון בעלמא, דאינון אזלין ושייטן, וחמאן עובדיהון דבני נשא, וסחדין עלוי (ו"ח עלייהו) וכלא בספרא כתיבין.

ותא חזי, בכל אינון חובין דאסתאב בהו בר נש בהאי עלמא, דא איהו חובא דאסתאב ביה בר נש יתיר בהאי עלמא ובעלמא דאתי. מאן דאושיד זרעיה בריקניא, ואפיק זרעא למגנא בידיא או ברגלא ואסתאב ביה. כמה דאת אמר, (תהלים ה) פי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורף רע.

בגין דא לא עאל לפרגודא, ולא חמי סבר אפי עתיק יומין, כמה דתנינן פתיב הכא לא יגורף רע, וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע בעיניי יי. ובגין כך פתיב, (ישעיה א) ידיכם דמים מלאו. זפאה חולקיה דבר נש דדחיל למאריה ויהא נטיר מאורח בישא, וידכי גרמיה לאשתדלא בדחילו דמאריה.

תא חזי, בפקר זרע את זרעך, האי קרא אוקמוה. בפקר, דא הוא בזמנא דבר נש אתקיים בחיליה ויהא בעולימו, פדין אשתדל לאולדא בנין באיתתא דחזיא ליה, דכתיב בפקר זרע את זרעך.

דהא פדין זמנא איהו כמה דאת אמר, (תהלים קכז) פחצים ביד גבור פן בני הנעורים. בגין דכייל למילף להו ארחוי דקודשא בריך הוא, ויהא ליה אגרא טבא לעלמא דאתי. דכתיב אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבשו פי ידברו את אויבים בשער. לא יבשו בההוא עלמא, בזמנא דמאריהון דדינא ייתון לקטרגא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

עלוי. דלית לך אגרא טבא בההוא עלמא, כההוא דאוליף ליה לבריה דחילו דמריה בארחוי דאורייתא.

תא חזי מה אמר באברהם, דכתיב, (בראשית יח) פי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יי לעשות צדקה ומשפט. ועל דא ההוא זכו קיימא ליה בההוא עלמא לגבי כל מאריהון דדינא.

ובגין כך בבקר זרע את זרעה, ולערב אל תנח ידך, אפילו ביומי דזקנה, דאיהו זמנא דסיב בר נש (לא יימא כבר אשתדלית ודי לי או כבר אשתדלית ולא יכילנא והשתא דאנא סיב לית אנא בעי ועם כל דא) מה כתיב אל תנח ידך לא ישבוק מלאולדא בהאי עלמא. מאי טעמא, בגין דלא תדע איזה יכשר הזה או זה לפני האלהים. בגין דיקומון בגיניה בההוא עלמא.

ועל דא כתיב (תהלים קכז) הנה נחלת יי בנים, דא צרורא דנשמתא סטרא דעלמא דאתי, ולהאי נחלה מאן זכי ליה לבר נש לאעלא בההוא נחלת יי, בנים. אינון בנין זכאן ליה לנחלת יי, ועל דא זכאה ההוא בר נש דזכי לון דיוליף לון ארחוי דאורייתא כמה דאתמר:

ותסר בגדי אלמנותה מעליה וגו', תא חזי, תמר בת כהן הות, וכי סלקא דעתך דאיהי אזלא בגין לאזנאה עם חמוה, דהא איהי צניעותא אשתכחת בה תדיר. אלא איהי צדקת הות ובחכמה עבדת האי, דהא איהי לא אפקרת גרמה לגביה, אלא בגין דידיעה ידעת וחכמתא אסתפלת. ועל דא איהי אתת לגביה למעבד (עמיה) טיבו וקשוט, ועל דא אתת (להדיה) ואשתדלת בעסקא דא.

דף קפח ע"ב

תא חזי, בגין דאיהי ידעת ידיעה ואשתדלת בעסקא דא. קודשא בריך הוא עבד סיועא תמן בההוא עובדא ואתעברת מיד. וכלא הוה (דף קפח ע"ב) מניה. ואי תימא אמאי לא אייתי קודשא בריך הוא אינון בנין מאתתא אחרא, אמאי מן דא. אלא ודאי איהי אצטריכא לעובדא דא ולא אתתא אחרא.

תרין נשין הוו דמנייהו אתבני זרעא דיהודה, ואתו מנייהו דוד מלכא ושלמה מלכא ומלכא משיחא. ואלין תרין נשין דא פגוונא דדא, תמר ורות דמיתו בעלייהו בקדמיתא, ואינון אשתדלו לעובדא דא.

תמר אשתדלת לגבי חמוה דאיהו קריב יתיר לבנוי דמיתו. מאי טעמא איהי אשתדלת לגביה, דכתיב פי ראתה פי גדל שלה והיא לא נתנה לו לאשה. ובגין דא אשתדלת בעובדא דא לגבי חמוה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רות מית בעלה ולבתר אשתדלת בעובדא דא לגביה דבעז דכתיב, (רות ג) ותגל מרגלותיו ותשכב. ואשתדלת בהדיה ולבתר אולידת ליה לעובד. ואי תימא אמאי לא נפיק עובד מאתתא אחרא, אלא ודאי היא אצטריכת ולא אתתא אחרא. ומתרין אלין אתבני ואשתכליל זרעא דיהודה, ותרווייהו בכשרות עבדו למעבד טיבו עם אינון מיתייא לאתתקנא עלמא לבתר.

ודא הוא כמה דאתמר (קהלת ד) ושפח אני את המתים שפכר מתו, דהא פד הוו חייין בקדמיתא לא הוה בהו שבחא (ו"ח ולבתר הוה בהו שבחא), ותרווייהו אשתדלו למעבד טיבו וקשוט עם אינון מיתייא, וקודשא בריה הוא סייע בהווא עובדא וכלא הוה פדקא יאות. זכאה איהו מאן דאשתדל באורייתא יממא וליליא. כמה דאת אמר, (יהושע א) והגית בו יומם וליילה למען תשמר לעשות ככל הכתוב בו פי אז תצליח את דרכיך וגו':

ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר וגו'. (מה כתיב לעיל ויכר יהודה ויאמר, איהו אמר לגבי אבוי הכר נא וגו', ועל דא ויכר יהודה. וכתיב והנה תאומים בבטנה. תאומין הוו מקדמת דנא אחין הוו. רבי חזקיה אמר, לא אשתמע הכי. אלא בנין אחרנין אתילידו. אמר רבי אבא, בגין כך אשתדלת לאשכחא אובדא דאתאביד. תא חזי מה כתיב, ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ. רמו הכא פריצותא קדמאה דפריץ ההוא דמית עליה משמע דכתיב פרצת עליך פריצותא בגין דאצטריכת לאטרחא למרך ובגין כך פריצותא תעביד בשאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא ויקרא את שמו פרץ. ולבתר דכל עובדא דיהודה אתמר דיהודה זבין ליה ליוסף. ואיהו גרים ליה לכל האי. דאי יהודה הוה אמר נהדר ליה לאבונא הוו עבדין ליה אחוי הס ועל דא נחתו ליה אחוי משלטנותא דעליהו. לבתר דאתגלי מאחוי ואתא עליה כל דא אהדר ואמר ויוסף הורד מצרימה) מאי הורד. דאסתפם קודשא בריה הוא בהווא עובדא לקיימא גזרה דיליה דגזר בין הבתרים דכתיב, (בראשית טו) ידוע תדע פי גר יהיה זרעך וגו'. ויקנהו פוטיפר לסטר חטאה קנה ליה.

פתח ואמר, (איוב ט) האמר לחרס ולא יזרח ובעד פוכבים יחתם. תא חזי, שבעה ככביא עבד קודשא בריה הוא ברקיעא, וכל רקיעא ורקיעא אית ביה כמה שמשיין ממנין לשמשא ליה לקודשא בריה הוא.

בגין דלית לך שמשא או ממנא דלית ליה פולחנא ושמושא למאריה, וקיימי כל חד וחד על ההוא שמושא דאתפקדא ביה, וכל חד ידע עבידתיה לשמשא.

מנהון משמשי בשליחותא דמריהון ואתפקדן בעלמא על כל עובדיהון דבני נשא, ומנהון דקא משבחין ליה ואינון (הא) אתפקדן על שירתא. ואף על גב דאינון אתפקדן בהאי, לית לך כל חילא בשמייא וככבין ומזלי דכלהו לא משבחון ליה לקודשא בריה הוא.

דף קפט ע”א

דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל לִילֵיא כְּדִין אֲתַפְרִשֵׁן תְּלַת סְטְרִין מִשְׁרַיִן לְתַלְתָּא סְטְרֵי עֲלֵמָא, וּבְכָל סְטְרָא וְסְטְרָא אֵלְפִין וְרַבּוּא רַבְבִּין וְכִלְהוּ מִמֶּנּוּ עַל (דף קפט ע”א) שִׁירְתָּא.

תְּלַת מִשְׁרַיִן אֵינּוּן, וְחַד חִיּוּתָא קְדִישָׁא מִמֶּנָּא עֲלִייהוּ וְקִימָא עֲלִייהוּ, וְכִלְהוּ קָא מְשַׁבְּחִין לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַד דְּאֲתֵי צַפְרָא, כַּד אֲתֵי צַפְרָא, כָּל אֵינּוּן דְּבַסְטֵר דְּרוּם וְכָל כְּכַבֵּיא דְּנַהֲרֵי, כִּלְהוּ מְשַׁבְּחִין וְאֲמַרֵי שִׁירְתָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמַה דְּאֲתֵי אֲמַר, (איוב לח) בְּרִין יַחַד כְּכַבֵּי בְּקֶר וְיִרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. בְּרִין יַחַד כְּכַבֵּי בְּקֶר, אֵלִין כְּכַבֵּיא דְּבַסְטֵר דְּרוּם כְּמַה דְּאֲתֵי אֲמַר, (בראשית יט) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר. וְיִרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים, אֵלִין אֵינּוּן דְּבַסְטֵר שְׁמַאֲלָא דְּאֲתַכְלִילוּ בִּימֵינָא.

וּכְדִין צַפְרָא נַהֲרֵי, וְיִשְׂרָאֵל נְטִלֵי שִׁירְתָּא וּמְשַׁבְּחִין לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּימְמָא, תְּלַת זְמַנִּין בִּימְמָא, לְקַבֵּל תְּלַת זְמַנִּין דְּלִילֵיא. וְקִימִין אֵלִין לְקַבֵּיל אֵלִין, עַד דְּיִסְתַּלַּק יְקָרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּימְמָא וּבְלִילֵיא כְּדַקָּא יְאוּת, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְלַק בְּהוּ בְּשִׁית אֵלִין.

הַהוּא חִיּוּתָא קְדִישָׁא דְּקִימָא עֲלִייהוּ לְעֵילָא קִימָא עַל יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּגִין לְאֲתַקְנָא כְּלָא כְּדַקָּא יְאוּת. מַה כְּתִיב בְּהַ (משלי לא) וְתַקֵּם בְּעוֹד לִילָה וְתַתֵּן טָרְף לְבֵיתָהּ וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. וְתַתֵּן טָרְף לְבֵיתָהּ אֵלִין אֵינּוּן מִשְׁרַיִן דְּלְעֵילָא, וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ אֵלִין מִשְׁרַיִן דְּיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, וּבְגִין כֶּף יְקָרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְלַק מִכָּל סְטְרִין מְעֵילָא וּמִתַּתָּא. וְעַל דָּא כְּלָא הָוָה (ס”א הוא) בְּרִשׁוּתֵיהּ קִימָא, וְכִלָּא אִיהוּ בְּרַעוּתֵיהּ. (איוב ט) הָאוּמֵר לְחָרֶס וְלֹא יִזְרַח. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, דָּא יוֹסֵף. וּבְעַד כּוֹכְבִים יַחְתּוּם, אֵלִין אֵינּוּן אַחֵי דְּכְתִיב בְּהוּ וְאֲחַד עֶשֶׂר כּוֹכְבִים מְשַׁתְּחוּיָם לֵי. דְּבַר אַחַר הָאוּמֵר לְחָרֶס, דָּא יַעֲקֹב, בְּשַׁעְתָּא דְּאֲמַרוּ לוֹ הֲכַר נָא. וְלֹא יִזְרַח, בְּשַׁעְתָּא דְּאֲסַתְלַקַת שְׁכִינְתָּא מִגִּיהָ. וּבְעַד כְּכַבֵּים יַחְתּוּם, בְּגִין בְּנוֹי אֲתַחְתּוּם וְאֲסַתִּים נַהֲרָא דִּילֵיהּ, שְׁמַשָּׁא אֲתַחְשֵׁף וְכְכַבֵּיא לֹא נַהֲרֵי בְּגִין דִּיוֹסָף אֲתַפְרִשׁ מֵאֲבוּי. וְתָא חֲזִי, מַהֲהוּא יוֹמָא דְּהַהוּא עוֹבְדָא דִּיוֹסָף, אֲתַפְרִשׁ יַעֲקֹב מִשְׁמוּשָׁא דְּעַרְסָא וְאֲשַׁתָּאֵר אַבְלָא עַד הַהוּא יוֹמָא דְּאֲתַבְּשֵׁר בְּשׁוּרָה דִּיוֹסָף:

וַיְהִי י” אֶת יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ וַיְהִי בְּבֵית אֲדוֹנָיו וְגו’ רַבִּי יוֹסֵי פָתַח, (תהלים לז) כִּי ה’ אוֹהֵב מִשְׁפָּט וְלֹא יַעֲזֹב אֶת חֲסִידָיו לְעוֹלָם נִשְׁמְרוּ. הַאי קָרָא אוּקְמוּהּ בְּאַבְרָהָם, אֶת חֲסִידָיו, חֲסִידוֹ כְּתִיב, וְהָא אֲתַמַּר.

תָּא חֲזִי, בְּכָל אַתְר דְּצַדִּיקָא אֲזֵלֵי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיר לוֹן וְלֹא שְׁבִיק לוֹן. דְּוֹד אָמַר, (תהלים כג) גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיא צַלְמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אַתָּה עִמָּדִי שְׁבִטְךָ וּמִשְׁעַנְתְּךָ וְגו’. בְּכָל אַתְר דְּצַדִּיקָא אֲזֵלֵי, שְׁכִינְתָּא אֲזֵלָא עִמָּהוֹן וְלֹא שְׁבִיק לוֹן.

יוסף אול בגיא צלמות ונחתו ליה למצרים, שכינתא הות עמיה. הדא הוא דכתיב, ויהי יי את יוסף. ובגין דהות עמיה שכינתא בכל מה דהוה עביד הוה מצלח בידיה. דאפילו מאי דהוה בידיה והוה תבע ליה מאריה בגוונא אחרא, הוה מתהפך בידיה לשהוא גוונא דרעותא דמאריה הוה רעי ביה. כמה דאת אמר, וירא אדוניו כי יי אתו וכל אשר הוא עושה יי מצליח בידו, מצליח בידו ודאי, כי יי אתו.

תא חזי, וידע אדניו כי יי אתו לא פתיב, אלא וירא אדניו, דהא בעינוי הוה חמי עובדא דנסין בכל יומא דקודשא בריך הוא עביד בידיה, ועל דא ויברך יי את בית המצרי בגלל יוסף. קודשא בריך הוא נטיר לון לצדיקיא ובגינהון נטר לון לרשיעיא, דהא רשיעיא מתברכין בגינהון לצדיקיא. כגוונא דא פתיב, (שמואל ב ו) ויברך יי את בית עובד אדום הגתי בעבור ארון האלהי ם.

צדיקיא, אחרנין מתברכין בגינייהו, ואינון לא יכלו לאתזנא (ס"א לאשתזנא) בזכותיהו, והא אוקמוה. יוסף אתברך מאריה בגיניה, ואיהו לא יכיל לאשתזנא בזכותיה מגיה ולנפקא לחירו.

דף קפט ע"ב

ולבתר אעיל ליה בבית הסתר כמה דאת אמר (תהלים קה) ענו בכפל רגלו ברזל באה נפשו, עד דלבתר קודשא בריך הוא אפיק ליה לחירו ושלטיה על כל ארעא דמצרים. ובגין כך פתיב ולא יעזב את חסידיו לעולם (דף קפט ע"ב) נשמרו, חסידו כתיב ואתמר. וקודשא בריך הוא אגין עלייהו דצדיקיא, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דכתיב, (תהלים ה) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירגנו ותסך עלימו ויעלצו בך אוהבי שמך:

ויהי אחר הדברים האלה ותשא אשת אדניו את עיניה אל יוסף. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קג) ברכו יי מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. תא חזי, כמה אצטריך ליה לבר נש לאסתמרא מחובוי, ולמיהך בארז מתתקנא. בגין דלא יסטי ליה ההוא יצר הרע, דאיהו מקטרגא ליה כל יומא ויומא, כמה דאתמר.

ובגין דאיהו מקטרגא ליה תדיר, בעי בר נש לאתתקפא עליה, ולאסתלקא עליה באתר תקיפו. דבעי למהוי גבר עליה, ולאשתתפא באתר דגבורה. בגין דכד בר נש אתקף עליה, כדין איהו בסטר גבורה, ואתדבק ביה לאתתקפא. ובגין דההוא יצר הרע תקיף, בעי בר נש דיהא תקיף מיניה.

ואלין בני נשא דאתתקפו עליה, אקרון גבורי כח, לאשתתפא זינא עם זיניה. ואלין אינון מלאכיו דקודשא בריך הוא, דאתיין מסטרא דגבורה קשיא, לאתתקפא עליה, גבורי כח עושי דברו. ברכו יי מלאכיו, פיוסף, דאקרי צדיק וגבור ונטר ברית קדישא דאתרשים בגייה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, מֵאִי הִיא, הֵא אֹקְמוּהָ אֶתֶר דָּא דִּיצַר
הָרַע מְקַטְרָג, דְּאִיהוּ דְרָגָא אַחֲרֵי הַדְּבָרִים. בְּגִין דְּיוֹסֶף יֵהֵב לִיהּ דּוּכְתָא לְקַטְרָגָא,
דְּהוּהּ יוֹסֶף מְסַלְסֵל בְּשַׁעְרֵיהּ וְאֶתְקִין גְּרַמְיָה וְקִשִּׁיט לִיהּ, כְּדִין אֶתְיַהֵיב דּוּכְתָא לִיצַר
הָרַע לְקַטְרָגָא. דְּאָמַר, וּמַה אָבוּי דְּאִיהוּ מִתְאַבֵּל עָלֶיהּ, וְיוֹסֶף מְקִשִּׁיט גְּרַמְיָה,
וּמְסַלְסֵל בְּשַׁעְרֵיהּ, כְּדִין אֶתְגָּרִי בֵּיהּ דּוּבָא וְקַטְרִיג לִיהּ:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. תָּא חֲזִי, בְּזַמְנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲשַׁגַּח בֵּיהּ בְּעֵלְמָא,
לְמִידָן יִתִּיהּ, וְאֲשַׁפַּח חֲיִיבִין בְּעֵלְמָא, מַה כְּתִיב, (דְּבָרִים י"א) וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא
יְהִיהּ מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ, וְכְדִין וְאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה. דְּהָא בְּגִין חוּבִין דְּבַנֵּי
נִשָּׂא, שְׂמִיָּא וְאַרְעָא אֶתְעַצְרוּ, וְלֹא נִהְגִי נְמוּסִיָּהוּן כְּדָקָא יָאוּת.

וְתָא חֲזִי, אֵינּוֹן דְּלֹא נָטְרוּ לְהָאִי קִיּוּמָא דְקוּדְשָׁא, גְּרַמֵּי פְרִישׁוּ בֵּין יִשְׂרָאֵל
לְאַבוּהוֹן דְּבִשְׂמִיָּא, בְּגִין דְּכְתִיב וּסְרַתֶּם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם,
וְכְתִיב וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יְהִי מָטָר. דְּהָאִי אִיהוּ כְּמָאן דְּסָגִיד לְאַלְהָא אַחְרָא,
דְּמִשְׁקַר בְּהָאִי אֶת קִיּוּמָא קְדִישָׁא.

וְכַד קִיּוּמָא קְדִישָׁא אֶתְנַטִּיר בְּעֵלְמָא כְּדָקָא יָאוּת, כְּדִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִיב
בְּרַכָּאן לְעִילָא לְאַתְרָקָא בְּעֵלְמָא. כְּמַה דָּאֵת אָמַר, (תְּהִלִּים ס"ח) גִּשְׁם נְדָבוֹת תִּנְיָף
אֱלֹהִים נַחֲלַתְךָ וְנִלְאָה אֶתְהּ כּוֹנְנַתָּה. גִּשְׁם נְדָבוֹת, דָּא גִּשְׁם דְּרַעוּתָא. כְּדִין אֶתְרַעֵי
קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וּבְעֵי לְאַרְקָא לָהּ בְּרַכָּאן, כְּדִין נַחֲלַתְךָ וְנִלְאָה
אֶתְהּ כּוֹנְנַתָּה.

נַחֲלַתְךָ, אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוֹן אַחְסַנְתִּיהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. כְּמַה דָּאֵת אָמַר,
(דְּבָרִים ל"ב) יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ. וְנִלְאָה, דָּא כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי נִלְאָה בְּאַרְעָא
אַחְרָא, דְּאִיהִי צַחֲיָא לְמִשְׁתִּי, וְכְדִין אִיהִי נִלְאָה. וְכַד הָהוּא גִּשְׁם דְּרַעוּתָא אֶתְיַהֵיב,
כְּדִין אֶתְהּ כּוֹנְנַתָּה.

דף קצ ע"א

וְעַל דָּא, שְׂמִיָּא וְאַרְעָא, וְכָל חִילִיָּהוֹן, כְּלָהוּ קִיּוּמָא עַל קִיּוּמָא דָּא. דְּכְתִיב (ירמיה
ל"ג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי. וּבְגִין כֶּף בְּעֵי לְאַזְדַּהֲרָא
כְּדָא, וְהָא אֹקְמוּהָ. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, וַיְהִי יוֹסֶף יָפָה תֹאֵר וַיְפָה מְרָאָה, וּבִתְרִיָּה כְּתִיב
וְתִשָּׂא אִשְׁתְּ אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֶף. וַיְהִי כַּד בְּרָהּ אֵלָיו יוֹם יוֹם. רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַּח
וְאָמַר, (מְשִׁלִּי ו') לְשִׁמְרָהּ מֵאִשְׁתֵּי רַע וְגו', זַכָּאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא, דִּידְעֵי אֲרַחוּי דְקוּדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא, לְמִיזֵל בְּהוּ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיָּתָא יְמָמָא וְלַיְלָא. דְּכָל מָאן
דְּאֲשַׁתְּדֵל בְּאוּרִיָּתָא יוֹמִי וְלַיְלָא, אַחְסִין תְּרִין עֲלָמִין, עֲלָמָא עֲלָמָה, וְעֲלָמָא (דף קצ
ע"א) תַּתָּא. אַחְסִין הָאִי עֲלָמָא, אַף עַל גַּב דְּלֹא אֶתְעַסַּק בָּהּ בַּר נִשׁ לְשִׁמָּה, וְאַחְסִין
הָהוּא עֲלָמָא עֲלָמָה, כְּדִין אֶתְעַסַּק בָּהּ בַּר נִשׁ לְשִׁמָּה.

תא חזוי, מה פתיב, (משלי ג) ארף ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד. ארף ימים בימינה, מאן דאזיל לימינא דאורייתא, ארכא דחיין איהו לעלמא דאתי. דזכי תמן ליקרא דאורייתא, דאיהו יקרא וכתרא, לאתעטרא על כלא. דכתרא דאורייתא בההוא עלמא איהו. בשמאלה עשר וכבוד, בהאי עלמא, דאף על גב דלא אתעסק בה לשמה, זכי בהאי עלמא בעותרא ויקרא.

דהא רבי חייא פד אתא מהתם לארעא דישראל, קרא באורייתא, עד דהו אנפוי נהירין פשמשא. וכד הו קיימין קמיה כל אינון דלעאן באורייתא. הוה אמר, דא אשתדל באורייתא לשמה, ודא לא אשתדל לשמה, והוה צלי על ההוא דאתעסק לשמה, דליהו הכי תדיר, ויזכי לעלמא דאתי. וצלי על ההוא דלא אתעסק בה לשמה, דייתי לאתעסקא בה לשמה, ויזכי לחיי עלמא.

יומא חד, חמא חד תלמיד דהוה לעי באורייתא, ואנפוי מוריקן. אמר, ודאי מהרהר בחטאה איהו דנא. אחיד ליה לקמיה, ואמשיך עליה במלין דאורייתא, עד דאתיישב רוחיה בגויה. מן ההוא יומא ולהלאה, שוי על רוחיה, דלא ירדף בתר אינון הרהורין בישין, וישתדל באורייתא לשמה.

אמר רבי יוסי, פד חמי בר נש דהרהורין בישין אתיין לגביה, יתעסק באורייתא, וכדין יתעברון מניה. אמר רבי אלעזר, פד ההוא סטרא בישא אתי למפתי ליה לבר נש, יהא משיך ליה לגבי אורייתא, ויתפרש מניה.

תא חזוי, דהא תנינו, דכד האי סטרא בישא קיימא קמיה דקודשא בריך הוא לאסטאה על עלמא בגין עובדין בישין. קודשא בריך הוא חס על עלמא, ויהיב עיטא לבני נשא, לאשתזבא מניה. ולא יכיל לשלטאה עליהון ולא על עובדיהון, ומאי איהו עיטא, לאשתדלא באורייתא, ואשתזבו מניה. מנלן, דכתיב, (משלי ו) פי גר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. מה פתיב בתריה לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה.

ודא הוא סטרא מסאבא, סטרא אחרא. דאיהי קיימא תדיר קמיה קודשא בריך הוא, לאסטאה על חוביהון דבני נשא. וקיימא תדיר לאסטאה לתתא לבני נשא. קיימא תדיר לעילא, בגין לאדכרא חוביהון דבני נשא, ולאסטאה לון על עובדיהון. ובגין דאתיהיבו ברשותיה, כמה דעבד ליה לאיוב.

וכן קיימא עליהו לאסטאה ולאדכרא חוביהון בכל מה דעבדו, באינון זמנין דקודשא בריך הוא קיימא עליהו בדינא. פדין קאים לאסטאה לון ולאדכרא חוביהון. וקודשא בריך הוא חס עליהו דישראל, ויהב לון עיטא לאשתזבא מניה. ובמה, בשופר ביומא דראש השנה, וביומא דכפורי בשעיר המשתלח דיהבין ליה, בגין לאתפרשא מניהו, ולאשתדלא בההוא חולקיה, והא אוקמוה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, מה פתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו. וברוא
דמהימנותא מה פתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. ואלין אינון
ארחין ושבילין דאורייתא, וכלא חד. האי שלום והאי מות, וכלא הפוכן דא מן דא.

סדר הלימוד ליום כד חשוון [יום 54 בשנה]

זכאה חולקהון דישראל, דאינון מתדבקין ביה בקודשא בריך הוא פדקא חזי, ויהיב לון עיטא לאשתזבא מכל סטרין אחרנין דעלמא. בגין דאינון עמא קדישא לאחסנתיה וחולקיה, ועל דא יהיב לון עיטא בכלא. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

תא חזי, פד האי סטרא בישא נחת ושאט בעלמא, וחמי עובדין דבני נשא, דאינון פלהו סטאין ארחייהו בעלמא. סליק לעילא ואסטין לון, ואלמלא דקודשא בריך הוא חייס על עובדי ידוי, לא ישתארון בעלמא.

דף קצ ע"ב

מה פתיב ויהי כדברה אל יוסף יום יום. כדברה, (דף קצ ע"ב) דסלקא וסאטי בכל יומא ויומא, ואמר קמי קודשא בריך הוא, כמה בישין כמה דלטורין, בגין לשיצאה בני עלמא.

מה פתיב, ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. ולא שמע אליה, בגין דאיהו חייס על עלמא. לשכב אצלה, מהו לשכב אצלה. בגין לנסבא שלטנו, לשלטאה על עלמא, ושלטנו לא שלטא, עד דאתיהיב ליה רשו.

דבר אחר לשכב אצלה, כמה דאת אמר, (ויקרא טו) ולאיש אשר ישכב עם טמאה. להיות עמה למיהב לה רבו וברכאן וסייעתא. דאלמלא סיועא הוה לה מלעילא, לא אשתאר בעלמא אפילו חד. אבל בגין דקודשא בריך הוא חייס על עלמא, אשתאר עלמא בקיומיה.

רבי אבא אמר, כלא איהו ארחא חדא, אבל יצר הרע הוא דקא אזיל ומפתי לון לבני נשא, בגין לאסטאה ארחייהו ולא תדבקא בהו, בכל יומא ויומא, ובכל עידן ועידן. סטי ליה לבר נש מארחא דקשוט, בגין לדחייא ליה מארחא דחיי, לאמשכא ליה לגיהנם.

זכאה איהו מאן דעביד ונטיר (נ"א זכאה מאי עביד, נטיר) ארחוי ושבילוי, בגין דלא יתדבק ביה. היינו דכתיב ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה, כמה (נ"א במה) דאיתי אמרת ליה בכל יומא. דהא רוח מסאבא, יצר הרע, איהו מפתי ליה לבר נש, בכל יומא, לשכב אצלה, גו גיהנם, ולא תדנא תמן, להיות עמה.

תא חזי, פד בר נש אתדבק בהווא סטרא, אתמשך אבתרה, ואסתאב עמה בהאי עלמא, ואסתאב עמה בעלמא אחרא. תא חזי, האי סטרא מסאבא, מנוולא איהו, לכלוכא איהו. כדכתיב, (ישעיה ל) צא תאמר לו, צואה ממש. וביה אתדן מאן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דאסטי ארחוי מן אורייתא, וביה אתדנו אינון חייבין דעלמא, דלית לון מהימנותא בקודשא בריך הוא.

מה כתיב, ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית. ויהי כהיום הזה, יומא דיצר הרע שלטא בעלמא, ונחתא לאסטאה לבני נשא. אימתי, יומא דאתי בר נש לאתבא בתיובתא על חובוי, או לאשתדלא באורייתא, ולמעבד פקודי דאורייתא. וכדין בההוא זמנא נחתא, בגין לאסטאה לבני עלמא. ויבא הביתה לעשות מלאכתו, בגין לאשתדלא באורייתא ולמעבד פקודי דאורייתא, דאיהו מלאכתו דבר נש בהאי עלמא. וכיון דעבידתא דבר נש בהאי עלמא, הוא עבידתא דקודשא בריך הוא. בעי ליה לבר נש, למהוי תקיפא כאריא בכל סטרוי, בגין דלא ישלוט עלוי סטרא אחרא, ולא יכיל למפתי ליה. מה כתיב ואין איש, לית גבר דיקום לקבליה דיצר הרע, ויגח ביה קרבא כדקא יאות.

מאי אורחיה דיצר הרע, פיון דחמי דלית בר נש קאים לקבליה ולאגחא ביה קרבא, מיד: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי. ותתפשהו בבגדו, בגין דכד שליט יצר הרע עליה דבר נש, אתקין ליה, וקשיט ליה לבושו, מסלסל בשעריה. הדא הוא דכתיב ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי, אתדבק עמי.

מאן דאיהו זכאה, אתתקף לקבליה, ואגח ביה קרבא. מה כתיב, ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה, ישבוק ליה, ויתתקף לקבליה. (ס"א ואגח ביה קרבא) ויערוק מניה, בגין לאשתזבא מניה, ולא ישלוט עלוי.

אמר רבי יצחק, זמינין אינון צדיקיא למחמי ליצר הרע, כחד טורא רברבא, ויתמהון ויימרון. איך יכילנא לאפפיא ליה לטורא רברבא הדין עלאה. וזמינין רשיעיא למחמי ליה ליצר הרע, דקיק פחוטא דשערא, ויתמהון ויימרון. היך לא יכילנא לאפפיא לחוטא דשערא פדא דקיק. אלין יבכון ואלין יבפון. וקודשא בריך הוא יבער ליה מעלמא, ויכוס ליה לעינייהו, ולא ישלוט עוד בעלמא, ויחמון צדיקיא ויחדון. כמה דאת אמר, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך.

דף קצא ע"א

(דף קצא ע"א) ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים וגו'. רבי יהודה פתח, (עמוס ג) הישאג אריה ביער וטרף אין לו היתן כפיר קולו ממעונתו בלתי אם לכד. הישאג אריה ביער.

תא חזי, כמה אית לון לבני נשא לאשגחא בפולחנא דקודשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, ובפולחנא דקודשא בריך הוא, דחלתיה ואימתיה הוא על פלא. דהא כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, עבד כל בריין דעלמא, כל חד וחד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בדיוקניה פדקא חזי ליה. ולבתר ברא ליה לבר נש בדיוקנא עלאה, ושלטיה על כלהו, בדיוקנא דא.

דכל זמנא דבר נש קאים בעלמא, כל אינון בריין דעלמא זקפין רישא, ומסתכלין בדיוקנא עלאה דבר נש. כדין כלהו דחלין וועין מקמיה, כמה דאת אמר, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו', והני מילי, כד מסתכלין וחסמאן ביה, האי דיוקנא, ונשמטא ביה.

אמר רבי אלעזר, אף על גב דנשמטא לאו ביה, צדיקיא לא משתניין מכמה דהוה דיוקנהון בקדמיתא. וכד בר נש לא אזיל בארחוי דאורייתא, האי דיוקנא קדישא אתחלף ליה. וכדין חיות ברא ועופא דשמיא יכלין לשלטאה עליה, בגין דאתחלף ליה האי דיוקנא קדישא, אתחלף ליה האי דיוקנא דבר נש.

ותא חזי, קודשא בריך הוא אחלף עובדין דלעילא ותתא, בגין לאהדרא מלין לאתריהו, ולאשתכחא רעותיה בכל עובדי דעלמא. דניאל לא אשתני דיוקניה כד אפילו ליה בגובא דאריותא, ובגין כף אשתניב. אמר רבי חזקיה, אי הכי, הא כתיב, (דניאל ו) אלהי שלח מלאכיה וסגר פום אריותא ולא חבלוני. משמע דבגין מלאכא דאסגר לפומייהו, לא אתחבל.

אמר ליה, בגין דא לא אתחבל, דהא תהוה דיוקניה דבר נש זכאה, איהו מלאכא ממש, דסגיר פומא, וקשיר לון, לנטרא ליה, דלא יחבלון ליה. ובגין כף אלהי שלח מלאכיה, תהוה דכל דיוקנין דעלמא מתחקקן ביה, ואיהו אתקיף דיוקני בני, ולא יכילו לשלטאה בני, וסגר פומייהו, ועל דא שלח מלאכיה ודאי.

והאי מלאכא, תהוה דכל דיוקנין מתחקקן ביה. דכתיב, (תהלים קי) ידין בגוים מלא גויות, איהו דלא אשתני קמיה כל דיוקנין דעלמא. ועל דא מפעי ליה לבר נש, לאסתמרא ארחוי ושבילוי, בגין דלא יחטא קמיה דמאריה, ויתקיים בדיוקנא דאדם.

תא חזי, יחזקאל נטר פומיה ממאכלי דאיסורי, דכתיב, (יחזקאלד) ולא בא בפי בשר פגול, זכה ואקרי בן אדם. דניאל מה כתיב ביה, (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וביין משתיו, זכה הוא, ואתקיים בדיוקניה דאדם. בגין דכל מלין דעלמא, כלהו דחלין מקמי דיוקנא דאדם, דאיהו שליטא על כלהו, ואיהו מלכא על כלא.

אמר רבי יוסי, בגין דא אצטריך ליה לבר נש, לאסתמרא מחובוי, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. ועם כל דא, בעי ליה לבר נש למבדק בחובוי בכל יומא ויומא. דהא כד בר נש קאים מערסיה, תרין סהדין קיימין קמיה, ואזלי בהדיה כל יומא.

בעי בר נש למיקם, אינון סהדי אמרין ליה בשעתא דאפתח עינוי, (משלי ד) עיניך לנכח יביטו ועפעפיך יישירו נגדך. קם ואתקין רגלוי למתה, אינון סהדין אמרין ליה, (שם) פלס מעגל רגלך וגו'. ועל דא פד אזיל בר נש, בכל יומא, בעי ליה לאסתמרא מחובוי.

בכל יומא ויומא, פד אתי ליליא, בעי לאסתפל לא ולמבדק, בכל מה דעבד פל ההוא יומא. בגין דייטוב מנייהו, ויסתפל בהו תדיר, בגין דייטוב קמי מאריה. כמה דאת אמר (תהלים נא) וחטאתי נגדי תמיד, בגין דייטוב מנייהו.

דף קצא ע"ב

ותא חזי, בזמנא דהוו ישראל בארעא קדישא, לא אשתכח בידייהו חובא, כמה דאוקמוה. בגין דאינון קרבנין, דהוו מקרבין בכל יומא, (דף קצא ע"ב) הוו מכפרי עלייהו. השתא דאתגלון ישראל מארעא, ולית מאן דמכפר עלייהו, אורייתא היא מכפרא עלייהו, ועובדין דכשרן, בגין דשכינתא עמהון בגלותא. ומאן דאיהו לא מסתפל בארחוי דקודשא בריך הוא, גרים לשכינתא לאתכפיא בגו עפרא, כמה דאת אמר, (ישעיה כו) ישפילנה ישפילה עד ארץ וגו'.

אמר רבי יצחק, וכן מאן דאשתדל באורייתא ובעובדין דכשרן, גרים לה לפנסת ישראל, לארמא רישא בגו גלותא. זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא יממא ולילי.

תא חזי, גלגל קודשא בריך הוא גלגולין בעלמא, בגין לארמא רישא דצדיקייא, דהא בגין דירים יוסף רישיה בעלמא, על דאשתכח זכאה קמיה, ארגזו רבונא על עבדוי. כמה דאת אמר חטאו משקה מלך מצרים והאופה לאדוניהם למלך מצרים. וכלא בגין לארמא רישא דיוסף זכאה. ותא חזי, על ידא דחלמא, אתכפייא מעם אחוי, ועל ידא דחלמא אתרבי על אחוי, ואתרבי על כל עלמא:

ויחלמו חלום שניהם איש חלמוו בלילה אחד איש כפתרון וגו', תא חזי, דהא אתמר דכל חלמין אזלין בתר פומא, יוסף פד פשר להו חלמא, אמאי פשר להאי פישרא טבא, ולהאי פישרא בישא. אלא, אינון חלמין עליה דיוסף הוה, ובגין דידע מלה על עקרא ושרשא דילה, בגין כף פשר חלמא להו כמה דאצטרין. לכל חד וחד פשר להון פישרא, לאהדרא מלה על אתריה.

מה כתיב ויאמר אליהם יוסף הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי. מאי טעמא, בגין דהכי מבעי ליה למפשר חלמא, לפקדא פישרא לקודשא בריך הוא, בגין דתמן איהו קיומא דכלא, וביה קיימא פישרא.

תא חזי, הא אתמר דדרגא דחלמא לתתא איהו, ואיהו דרגא שתיתתא. בגין דהא מאתר דנבואה שריא עד האי דרגא דחלמא, שיתא דרגין אינון. וסלקא פישרא מדרגא דחלמא, לדרגא אחרא. חלמא איהו דרגא דלתתא, ופישרא קיימא עלייהו. ופישרא קיימא בדבור, ועל דא בדבור קיימא מלה. דכתיב הלא לאלהים פתרונים, הלא לאלהים ודאי.

תא חזי, מה פתיב, ויספר שר המשקים את חלומו ליוסף וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (מלכים ב ב) ויהי בעברם ואלהיו אמר אל אלישע שאל מה אעשה לך בטרם אלקח מעמך ויאמר אלישע ויהי נא פי שנים ברוחך אלי. הכא אית לאסתפללא, והאי קרא תווחא איהו. ואלהיו אמר אל אלישע שאל מה אעשה לך, וכי ברשותיה קיימא, והא ברשותיה דקודשא בריך הוא איהו. ותו, דאלישע הכי נמי איהו הוה ידע, מאי טעמא אמר, ויהי נא פי שנים ברוחך אלי.

אלא ודאי, מאן דאחיד בשמיא וארעא וכל עלמין, היך לא יהא ברשותיה דא. ודאי אלהיו, ושאר צדיקים, קודשא בריך הוא עביד רעותהון דצדיקייא תדיר. דכתיב, (תהלים קמה) רצון יראיו יעשה, וכל שפן דההוא רוחא קדישא, די עליה, ירית ליה לצדיקא דאלישע, דהוה שמשא דיליה. והא קודשא בריך הוא אמר ליה (מלכים א יט) ואת אלישע בן שפט מאבל מחולה תמשח לנביא תחתיה, ועל דא הוה ליה לאלישע לירתא ליה.

פי שנים ברוחך, מאי פי שנים ברוחך אלי, וכי סלקא דעתך, דעל חד תרין שאיל, ומה דלא הוה ברשותיה, היך שאל מיניה. אלא, איהו לא שאיל רוח על חד תרין, אלא (איהו) הכי שאל מיניה, בההוא רוחא דהוה ליה, די עביד (ד"א ל"ג חד) תרין נמוסין בעלמא, בההוא רוחא.

דף קצב ע"א

מה פתיב ויאמר הקשית לשאול אם תראה אותי לקח מאתך יהי לך בן ואם אין לא יהיה. מאי טעמא אם תראה אותי. אלא אמר ליה, אם תיכול למיקם על עקרא דרוחא דשבקנא לך, בשעתא דאתנסיבנא מינה, יהא לך פדין. דהא כל תהוא עקרא דרוחא בשעתא דיסתפל ביה, פד חמי ליה לאלהיו, יהוי דביקותא ביה, פדקא יאות. (דף קצב ע"א)

תא חזי, האי מאן דאסתפל במה דאוליף מרביה, וחמי ליה בההוא חכמתא, יכיל לאתוספא בההוא רוחא יתיר. תא חזי, דהא יוסף בכל מה דאיהו עביד, הוי חמי ברוחא דחכמתא לההוא דיוקנא דאבוי, הוה מסתפל. ובגין כך הוה מסתייעא ליה מלתא, ואתוספא ליה רוחא אחרא, בנהירו עלאה יתיר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בשעתא דאמר ליה ההוא רשע, והנה גפן לפני, אזדעזע יוסף. דלא הוה ידע על מה תיתי מלה, כיון דאמר ובגפן שלשה שריגים, מיד אתער רוחיה, ואתוסף בנהירו, ואסתפל בדיוקנא דאבוי, כדין אתנהיר רוחיה, וידע מלה.

מה פתיב, ובגפן שלשה שריגים. אמר יוסף, הא ודאי בשורה דחדוה בשלימו איהו, מאי טעמא, בגין דהאי גפן על פנסת ישראל אתחזי ליה, ואתבשר יוסף בהאי. ובגפן שלשה שריגים, אלן אינון תלתא דרגין עלאין, דנפקי מהאי גפן, כהני ליואי וישראל.

והיא כפורחת עלתה נצה, דהא בגיניהון סלקא פנסת ישראל, ואתברכת מעם מלכא עלאה. הבשילו אשכולותיה ענבים, אלן אינון צדיקיא דעלמא, דאינון פענבים מבושלים פדקא חזי. דבר אחר הבשילו אשכולותיה ענבים, דא הוא יין דאתנטיר בענבייהו מששת ימי בראשית. עד הכא אתבשר יוסף בחלמיה, מכאן ולהלאה חלמא איהו דיליה, בגין דאית חלמין ליה, ולאחרנין. ואקח את הענבים, דאיהו ליה לגרמיה.

תנינו, (שמות קמד א) האי מאן דחמי ענבין חורין בחלמא, סימן יפה לו, אוכמי לא. מאי טעמא, בגין דאיהו רזא דתרין דרגין ידיען, אינון אוכמי וחורין. האי איהו טב, והאי איהו דלא טב, וכלהו ענבין ברזא דמהימנותא תליין. ועל דא מתפרשן בחכמתא, הן לטב, הן לביש. אלן צריכין רחמי, ואלן אשגחותא דרחמי.

תא חזי, אדם הראשון, אנתתיה סחטא ליה ענבין, וגרימת ליה מותא, ולכל ישראל, ולכל עלמא. נח אתא להני ענבין, ולא אתנטר פדקא יאות, מה פתיב, (בראשיתט) וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה, בה"א. בני אהרן, שתו חמרא מנייהו, וקרבו קרבנא בההוא חמרא, ומיתו, והא אתמר. ובגין כך פתיב, (דברים לב) ענבימו ענבי ראש אשכולות מרורות למו, בגין דאינון ענבין גרמי האי.

חמא ענבין דאינון טבין, בההוא פרום, דקא סלקין נייחא וריחא בדרגין שלימין, פדקא יאות. ועל דא יוסף ידע מלה, ואסתפל בעקרא, ופשר חלמא על בורייה. בגין דאתבשר בההוא חלמא, פדקא יאות. ובגין כך פשר פשרא לטב, ואתקיים הכי.

מה פתיב. וירא שר האופים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף אף אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי. תא חזי, ארוין אינון רשיעיא, דכל עובדיהון פלהון לביש. וכל אינון מלין דאינון אמרין, כלהו לביש, ולאבאשא.

כיון דפתח פומיה באף, מיד דחיל יוסף, וידע דכל מלוי אינון לאבאשא, ובשורה דביש בפומיה. והנה שלשה סלי חרי על ראשי, כדין ידע יוסף דאתבשר על חריבו דבי מקדשא, וישראל בגלותא, דיתגלון מארעא קדישא.

חמי מה פתיב, ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה והעוף אוכל אותם מן הסל מעל ראשי. אלין אינון שאר עמין, דמתפנשי עלייהו דישראל, וקטלי לון, וחרבי בתייהו, ומפזרי לון לארבע סטרי דעלמא. וכלא אסתכל יוסף, וידע דההוא חלמא על ישראל, כד יהון בחיובא קמי מלכא, מיך פשר ליה פשרא לביש, ואתקיים ביה.

דף קצב ע"ב

ותא חזי, תרין דרגין אליו, דקא חמא האי, וחמא האי. דא חמא (דהא) (דף קצב ע"ב) כד סליק, וקא שליט דרגא עלאה, ואתנהיר סהרא. ודא חמא, דאתחשף ושלטי עלה חיויא בישא. ובגין כך אסתכל יוסף בההוא חלמא, ופשר ליה פשרא לביש. ועל דא, כלא בפישרא קיימא, ודא ודא חמו, באלין תרין דרגין, דשליט דא, ושלטי דא.

רבי יהודה פתח, (תהלים נא) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, האי קרא אוקמוה, אבל לב טהור, כמה דאת אמר, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע וגו', וכתוב (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד, ובגין כך לב טהור ודאי.

ורוח נכון חדש בקרבי, דא הוא רוח נכון ודאי. כמה דאת אמר, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים. ואתערו, זה רוחו של משיח. ואתערו, (יחזקאל יא) ורוח חדשה אתן בקרבכם. וצלי דוד, ההוא רוח נכון, חדש בקרבי.

בגין דאית מסטרא אחרא, לב טמא ורוח עוועים, דאסטי לבני עלמא, ודא הוא רוח טומאה, דאקרי רוח עוועים. כמה דאת אמר, (ישעיה יט) יי מסך בקרבה רוח עוועים. ועל דא ורוח נכון חדש בקרבי. מאי חדש. דא חדושא דסיהרא. בשעתא דאתחדש סיהרא, דוד מלך ישראל חי וקיים ובגין כך חדש.

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארחה. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, האי דכתיב, (מלכים א כב) ויצא הרוח ויעמד לפני יי ויאמר אני אפתנו ויאמר יי אליו במה ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן. ותנינן דהוה רוח גבות היזרעאלי. וכי נשמתין, כיון דסלקין וקיימין לעילא, אינון יכלין לאתבא בהאי עלמא, ומלה תמיהה, דאמר אצא והייתי רוח שקר בפי וגו'.

ותו, מאי טעמא אתענש עליה אחאב, דהא דינא דאורייתא, דשוי שמואל קמיייהו דישראל, הכי הוא. דכתיב, (שמואל א ח) את שדותיכם וכרמיכם וזיתיכם הטובים יקח. ואי אחאב נטל ההוא פרם בנבות, דינא הוה. ותו, דהוה יחיב ליה פרמא אחרא, או דהבא, ולא בעא.

אמר ליה, יאות שאלת. תא חזי, האי רוח דקאמרו דאיהו רוח דנבות, הכא אית לאסתכלא. וכי רוחא דנבות יכיל לסלקא ולקיימא קמיה דקודשא בריך הוא, למתבע שקרא. דכתיב ויצא הרוח. ואי צדיקא הוא, איך יבעי שקרא בהוא עלמא, דאיהו עלמא דקשוט. ומה בהאי עלמא, לא בעי זכאה שקרא, בהוא עלמא, לא כל שכן. ואי לאו זכאה איהו, היך יכיל לקיימא קמי קודשא בריך הוא.

אלא ודאי נבות לאו זכאה הוה כל כך לקיימא קמי קודשא בריך הוא, אלא רוחא אחרא הוה, דשלטא בעלמא. דדא הוא רוחא דקיימא תדיר וסלקא קמי קודשא בריך הוא. ודא הוא דאסטי לבני עלמא בשקרא. ומאן דאיהו רגיל בשקרא, אשתדל תדיר בשקרא. ועל דא אמר אצא והייתי רוח שקר וגו'. ועל דא קודשא בריך הוא אמר ליה, צא ועשה כן. פוק מהכא, כמה דאוקמוה דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. ובגין דא איהו רוח שקר ודאי.

ותו, על מה דקטל ליה לנבות ונטל פרמא דיליה, קטולא אמאי קטיל ליה. אלא על דקטיל ליה בלא דינא, אתענש. קטל ליה בלא דינא, ונסיב פרמא דיליה. ובגין כך פתיב, (מלכים א כא) הרצחת וגם ירשת, ועל דא אתענש. ותא חזי, כמה אינון בני נשא בעלמא, דאסטי לון האי רוח שקרא בשקרא. ושליט איהו בעלמא בכמה סטרין ובכמה עובדין, והא אוקימנא מלי.

ועל דא דוד מלכא בעא לאסתמרא מניה, ובעא לאפקא מגו מסאבו. דכתיב, (תהלים נא) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. דא הוא רוח נכון, ואחרא איהו רוח שקר. ועל דא תרין דרגין אינון, חד קדישא, וחד מסאבא.

פתח ואמר, (יואל ב) ויי נתן קולו לפני חילו פי רב מאד מחנהו וכי עצום עושה דברו וגו', האי קרא אוקמוה. אבל ויי, בכל אתר הוא ובי דיניה. נתן קולו, דא הוא קלא דכתיב, (דברים ד) קול דברים. וכתיב התם, (שמות ד) לא איש דברים. מאן איש דברים. כמה דאת אמר, (דברים לג) איש האלהים. לפני חילו, אלין אינון ישראל.

דף קצג ע"א

פי רב מאד מחנהו, כמה דאת אמר (איוב כה) היש מספר לגדודיו. (דף קצג ע"א) דכמה ממנן ושליחן אית ליה לקודשא בריך הוא, וכלהו קיימי לאסטאה עליהו דישראל (זהר חדש ל"ג בגין לאסתאבא להו). ועל דא קודשא בריך הוא אזדמן קמיהו דישראל בגין לנטרא להו, ולא יכילו לקטרגא להו.

פי עצום עושה דברו. מאן עצום, דא הוא זכאה ההוא דאשתדל באורייתא קדישא יממא וילילי. דבר אחר פי עצום, דא הוא מקטרגא דאשתפח קמי קודשא בריך הוא ואיהו תקיפא כפרזלא תקיפא פטיגרא. עושה דברו, דנטיל רשות מלעילא ונטיל נשמתא מתתא.

כִּי גָדוֹל יוֹם יי וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יִכְלֶנּוּ. דְּאִיהוּ שְׁלִיט עַל כָּלָא, וְעֵלְאָה וְתַקִּיפָא עַל כָּלָהוּ, וְכָלְהוּ תַחֲוֹת שְׁלֻטְנִיה. זְכָאִין אִינּוֹן צְדִיקֵיִיא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ תְדִיר, לְזַכָּאָה לֹוֹן לְעֵלְמָא דְּאֲתִי וְלִמְחֲדֵי לְהוּ בְּחִידוֹ דְּצְדִיקֵיִיא דְּזִמְיִנִין לְמְחֲדֵי בִּיהַ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכַתִּיב, (תהלים ה) וַיִּשְׁמַחוּ כָּל חוֹסֵי בְךָ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתִסַּךְ עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצּוּ בְךָ אוֹתֵבֵי שְׁמֶךָ. בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אַמֵּן וְאַמֵּן:

פֶּרֶשֶׁת מִקֵּץ

וַיְהִי מִקֵּץ, רַבִּי חֵיִיא פִּתַּח וְאָמַר, (איוב כח) קֵץ שָׁם לַחֲשֹׁךְ וְלִכְלַל תַּכְלִית הוּא חוֹקֵר אֲבָן אֶפֶל וְצִלְמוֹת, הָאִי קָרָא אֲתַמָּר. קֵץ שָׁם לַחֲשֹׁךְ, דָּא אִיהוּ קֵץ דְּשְׁמַאלָא, דְּאִיהוּ שְׂאֵט בְּעֵלְמָא, וְשְׂאֵט לְעֵילָא, וְקֵיִימָא קִמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַסְטִי, וְקַטְרִיג עַל עֵלְמָא, וְהָא אֲתַמָּר. וְלִכְלַל תַּכְלִית הוּא חוֹקֵר, דְּהָא כָּל עוֹבְדוּי לָאו אִינּוֹן לְטַב, אֶלָּא לְשִׁיצָאָה תְדִיר וְלִמְעַבַּד כָּלֵיהּ בְּעֵלְמָא.

אֲבָן אֶפֶל וְצִלְמוֹת, דָּא אֲבָן נִגְף, דְּבַהּ כְּשִׁלְיִן חֵיִיבִין, וְקֵיִימָא בְּהָאִי דְּאֶקְרִי, (איוב י) אֶרֶץ עֲפֹתָהּ כְּמוֹ אֶפֶל. תָּא חֲזִי, אִית אֶרֶץ חַיִּים לְעֵילָא, וְהָאִי אִיהוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. (ד"א וְאִית אֶרֶץ לַתַּתָּא וְנִקְרָא) אֶפֶל וְצִלְמוֹת, אֶפֶל דְּנִפְקָא מֵאֶרֶץ עֲפֹתָהּ. מָאִי (ס"א אֶרֶץ) אֲבָן אֶפֶל וְצִלְמוֹת, דָּא הוּא קֵץ דְּאִיהוּ מִסְטֵרָא דְּחֲשֹׁךְ, זִוְהֵמָא דְּדַהֲבָא, וְהָא אֲתַמָּר.

תָּא חֲזִי, כְּמָה אִית לֹוֹן לְבַנֵּי נְשָׂא לְאַסְתְּפִלָּא בְּפוֹלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹאֲשַׁתְּדֵלָא בְּאוּרִייתָא יִמְמָא וְלִילִי. בְּגִין דִּינְדַּעוֹן וְיִסְתְּכְלוֹן בְּפוֹלְחָנֵיהּ. דְּהָא אוּרִייתָא אִיהִי מְכַרְזָא בְּכָל יוֹמָא קַמִּיהּ דְּבַר נֶשׁ וְאַמְרָה, (משלי ט) מִי פְתִי יִסוּר הִנֵּה חֶסֶד לֵב וְאַמְרָה לוֹ, וְהָא אוּקִימְנָא מִלִּי.

וְכַד בַּר נֶשׁ אֲשַׁתְּדֵל בְּאוּרִייתָא, וְאַתְדַּבֵּק בְּהּ, זְכִי לְאַתְתַּקְפָּא בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, דְּכַתִּיב, (משלי ג) עֵץ חַיִּים וְגו'. וְתָא חֲזִי, כַּד בַּר נֶשׁ אֲתַתְקַף בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי בְּהָאִי עֵלְמָא, אֲתַתְקַף בִּיהַ לְעֵלְמָא דְּאֲתִי. דְּהָא כַּד נִשְׁמַתִּין נִפְקִין מֵהָאִי עֵלְמָא, הֲכִי אֲתַתְקֵן לְהוּ דְּרַגִּין לְעֵלְמָא דְּאֲתִי.

תָּא חֲזִי, אֵילָנָא דְּחַיִּי, אִיהוּ בְּכֵמָה דְּרַגִּין מִתְפָּרְשֵׁן דָּא מִן דָּא, וְכָלְהוּ חַד. דְּהָא בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי אִית דְּרַגִּין אֵלִין עַל אֵלִין. עֲנַפִּין, וְעֵלִין, קְלִיפִין, (ס"א נוֹפֵא) גוֹפָא דְּאֵילָנָא, שְׂרָשִׁין. וְכָלָא הוּא אֵילָנָא. כְּגוּוֹנָא דָּא, כָּל מָאן דְּאֲשַׁתְּדֵל בְּאוּרִייתָא, אִיהוּ אֲתַתְקֵן וְאַתְתַּקַּף בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי.

דָּף קֶצֶג ע"ב

וְכָל בְּנֵי דְּמַהִימְנוּתָא יִשְׂרָאֵל, כְּלַחוּן מִתְתַּקְפִּין בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, כְּלַחוּ אֲחִידִין בְּאֵילָנָא מִמָּשׁ. מִנְהוֹן בְּהוּא (ס"א נוֹפֵא) גוֹפָא דְּבִיָּה, מִנְהוֹן אֲחִידִין בְּעֲנַפִּין, מִנְהוֹן בְּעֵלִין, מִנְהוֹן בְּשְׂרָשִׁין. אֲשַׁתְּכַחוּ דְּכָלְהוּ אֲחִידִין בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי. וְאִינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין

בְּאוֹרֵי־יָתָא (דָּה קַצָּג ע”ב) כְּלָהוּ אַחֲדָן בְּגוּפָא דְאִילָנָא. וּבְגִין כֶּךָ מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵי־יָתָא, אִיהוּ אַחֲדִי בְּכָלָא, וְהָא אוּקְמוּנָה וְאֶתְמַר. וַיְהִי מִקְצָן, מָאִי מִקְצָן. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֶתְר דְּלִית בֵּה זְכִירָה, וְדָא הוּא קֶץ דְּשַׁמְאֵלָא. מָאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית מ) כִּי אִם זְכַרְתִּנִּי אֶתְךָ פֶּאֶשֶׁר יִיטֵב לְךָ. וְכִי חֲכִי אֶתְחַזִּי לִיָּה לְיוֹסֵף צְדִיקָא, דְּאִיהוּ אָמַר כִּי אִם זְכַרְתִּנִּי אֶתְךָ. אֵלָא כִּיּוֹן דְּאֶסְתַּכַּל יוֹסֵף בְּחַלְמִיתָה. אָמַר, וְדָאִי חַלְמָא דְּזְכִירָה אִיהוּ. וְאִיהוּ טַעָה בְּהָאִי, דְּהָא בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוִי כָּלָא.

וְעַל דָּא אֶתְר דְּהוּוּ בֵּיה נְשִׁיּוּ קָם קַמִּיָּה, מַה כְּתִיב וְלֹא זָכַר שָׂר הַמַּשְׁקִים אֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ. כִּיּוֹן דְּאָמַר וְלֹא זָכַר שָׂר הַמַּשְׁקִים, מַהוּ וַיִּשְׁכַּחְהוּ. אֵלָא וַיִּשְׁכַּחְהוּ אֶתְר דְּאִית בֵּיה שְׁכַחָה, וְדָא הוּא קֶץ דְּסִטְרָא דְּחֻשָׁךְ. שְׁנַתִּים יָמִים, מָאִי שְׁנַתִּים. דְּתַב דְּרָגָא, לְדְרָגָא דְּאִית בֵּיה זְכִירָה.

וּפְרַעָה חוֹלָם וְהִנֵּה עוֹמֵד עַל הַיָּאֵר, דָּא חַלְמָא דְּיוֹסֵף הָוָה. בְּגִין דְּכָל נְהָר, דְּיוֹסֵף הַצְּדִיק אִיהוּ. וְרוּזָא דָּא הָוִי, הָאִי מָאן דְּחָמִי נְהָר בְּחֻלּוּם, חָמִי שְׁלוּם. דְּכְתִיב, (ישעיה 50) הַנְּנִי נוֹטֵה אֵלַיָּה כְּנִהַר שְׁלוּם: וַיְהִי מִקְצָן שְׁנַתִּים. רַבִּי חֲזִיא פְּתַח וְאָמַר, (משלי כט) מִלֶּךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֶרֶץ וְאִישׁ תְּרוּמוֹת יִהְרֹסְנָה, תָּא חֲזִי, כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַלְמָא עֵלְאָה, אֶתְקִין כְּלָא כְּדָקָא יָאוּת, וְאֶפִּיק נְהוּרִין עֵלְאִין מְנַהֲרִין לְכָל סִטְרִין, וְכָלָא אִיהוּ חַד. וּבְרָא שְׁמִים דְּלַעֲיָלָא וְאֶרֶץ דְּלַעֲיָלָא, לְאַתְתַּקְנָא כְּלָהוּ כְּחַדָּא, לְתוֹעֲלָתָא דְּתַתְּאִי.

תָּא חֲזִי, מִלֶּךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֶרֶץ. מָאן מִלֶּךְ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּמִשְׁפַּט, דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ קִיּוּמָא דְּאַרְעָא. וְעַל דָּא, ו' אֶתְזֵן מִן ה' עֵלְאָה, ה' תַּתְּאָה אֶתְזֵן מִן ו', דְּקִיּוּמָא דְּאַרְעָא אִיהוּ בְּמִשְׁפַּט. דְּהָא מִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֶרֶץ בְּכָל תְּקוּנָוִי, וְזֵן לָהּ.

דְּבַר אַחַר, מִלֶּךְ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּמִשְׁפַּט, דָּא יוֹסֵף. יַעֲמִיד אֶרֶץ, דְּכְתִיב (בראשית מא) וְכָל הָאֶרֶץ בָּאוּ מִצְרַיִמָה לְשַׁבּוֹר אֶל יוֹסֵף. וּבְגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעֵי בֵּיה בִּיעֲקֹב, עֵבֵד לִיָּה לְיוֹסֵף שְׁלִיטָא עַל אֶרְעָא.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִלֶּךְ, דָּא יוֹסֵף. בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֶרֶץ, דָּא יַעֲקֹב. דְּהָא עַד לָא אֶתָּא יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, לָא הוּוּ קִיּוּמָא בְּאַרְעָא, מַגּוּ כְּפִנָּא. כִּיּוֹן דְּאֶתָּא יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, בְּזִכּוּתִיָּה אֶסְתַּלַּק כְּפִנָּא, וְאֶתְקִיָּים אֶרְעָא.

דְּבַר אַחַר, מִלֶּךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֶרֶץ, דָּא דוּד מְלַכָּא, דְּכְתִיב, (שמואל ב ח) וַיְהִי דוּד עוֹשֶׂה מִשְׁפַּט וְצִדְקָה לְכָל עַמּוֹ, וְאִיהוּ קִיָּים אֶרְעָא, וּבְזִכּוּתִיָּה קִיּוּמָא לְבַתֵּר דְּנָא. וְאִישׁ תְּרוּמוֹת יִהְרֹסְנָה, דָּא רַחֲבַעִים.

תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינִיָּהוּן דְּצְדִיקָיָא, אֶף עַל גַּב דְּפוּרְעָנוּתָא אֶתְגְּזוֹר עַל עַלְמָא, מִתְעַכְבָּא בְּגִינִיָּהוּן וְלֹא שְׁלִטָא עַל עַלְמָא. כָּל יוֹמוֹי דְּדוּד מְלַכָּא אֶתְקִיּוּמָא אֶרְעָא בְּגִינִיָּהּ, לְבַתֵּר דְּמִית אֶתְקִיּוּמָא בְּזִכּוּתִיָּהּ. דְּכְתִיב, (מלכים ב כ) וּגְבוּתִי עַל הָעִיר

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי. פגוונא דא, כל יומי דיעקב וכל יומי דיוסף, לא שלטא פורענותא בעלמא.

תא חזי, מלך במשפט יעמיד ארץ, דא יוסף. ואיש תרומות יהרסנה, דא פרעה. דהא בגין דאקשי לביה לגבי דקודשא בריך הוא, חריב ארעא דמצרים. ובקדמיתא על ידא דיוסף אתקיים ארעא בההוא חלמא דחלם. דכתיב, ויהי מקץ שנתים ימים וגו'. ויהי מקץ וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים יח) חי יי וברוך צורי וירום אלהי ישעי. אלוהי פתיב, בוי"ו. האי קרא אית לאסתכלא ביה. חי יי, דא חי צדיקא יסודא דעלמא, דאקרי חי דעלמין. וברוך צורי, דא (ס"א הוד) הוא דכתיב (תהלים קמד) ברוך יי צורי, ודא עלמא דאתקיים עליה צדיקא דא. וירום אלהי ישעי. וירום דא עלמא עלאה. אלוהי בוא"ו, דא שמים, כמה דאת אמר, (תהלים קטז) השמים שמים ליי.

דף קצד ע"א

תא חזי, (כמה דאת אמר) (תהלים סח) ברוך אדנ"י יום יום יעמס לנו. ברוך אדנ"י, באל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, והאי קרא רזא דחכמתא איהו. יום יום, אלו שנתים ימים, כמה דאת אמר (דף קצד ע"א) ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם והנה עומד על היאור, רזא איהו, כמה דאתמר דא יוסף. דנהר (ס"א דכל נהר) דא, יוסף הצדיק הוא. והנה מן היאור עולות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו. והנה מן היאור, דהא מנהר דא אתברכאן כל אינון דרגין דלתתא. בגין דההוא נהר דנגיד ונפיק, איהו אשקי וון לכלא. ויוסף איהו נהר, לאתברכא כל ארעא דמצרים בגיניה.

ותא חזי, ההוא נהר, שבע דרגין אתשקיין ואתברכן מניה, ואלין אינון יפות מראה ובריאות בשר. ותרעינה באחו, בחבורא באחוותא דלא אשתכח בהו פירודא. וכלהו לשבחא קיימין, דהא כל הני דרגין שבע דקאמרן, רזא איהו. כמה דאת אמר, (אסתר ב) ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך וגו'. ועל דא שבע פרות יפות מראה, ולקבל דא פתיב שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך וגו'.

רבי יצחק אמר, שבע פרות הטובות, דרגין אינון עלאין על אחרנין. ושבע הפרות הרעות, דרגין אחרנין דלתתא. אלין מסטרא דקדושה, ואלין מסטרא דמסאבא.

שבע השבלים, רבי יהודה אמר, אלין קדמאי אינון טבין, בגין דאינון מסטרא דימינא דכתיב ביה כי טוב. ואלין בישינ אינון לתתא מנייהו. שבע השבלים אינון מסטרא דדכיו, ואלין מסטרא דמסאבו, וכלהו דרגין קיימין אלין על אלין, ואלין לקבל אלין, וכלהו קא חמא פרעה בחלמיה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי ייסא, וכי להווא חייבא דפרעה אחזיין ליה פל הנני. אמר ליה רבי יהודה, פגוונא דלהון חמא. דכמה דרגין על דרגין, אלין לקבל אליו, ואלין על אליו, ואיהו חמא באינון דרגין דלתתא.

והא תנינן, דהא כמה דאיהו בר נש, הכי אחזיו ליה בחלמיה, והכי חמי. ונשמתא הכי סלקת לאשתמודעא. כל חד וחד כפום דרגיה פדקא חזי ליה, ובגין כך פרעה חמא פדקא חזי ליה, ולא יתיר:

ויהי מקץ וגו', רבי חזקיה פתח ואמר, (קהלת ג) לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים. תא חזי, כל מה דעבד קודשא בריך הוא לתתא, לכלא שוי זמנא וזמן קצוב. זמן שוי לנהורא ולחשוכא, זמנא שוי לנהורא דשאר עמין, דאינון שלטין השתא על עלמא. וזמנא שוי לחשוכא, דאיהו גלותא דישראל תחות שלטנותא דלהון. זמנא שוי קודשא בריך הוא לכלא, בגין כך לכל זמן ועת לכל חפץ. מאי ועת לכל חפץ. זמנא ועדן הוא לכלא, לכל ההוא רעותא דאשתכח לתתא.

דבר אחר ועת לכל חפץ, מאי עת. פדכתיב, (תהלים קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. וכתיב, (ויקרא יז) ואל יבא בכל עת אל הקדש. ואיהו דרגא ממנא, והא אוקמוה. ובגין כך עת איהו ממנא, לכל חפץ תחת השמים. ויהי מקץ שנתים ימים, מסטרא דההוא קץ דחשך חמא פרעה בחלמיה, ומתמן ידע ואתגלי ליה ההוא חלמא. ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטומי מצרים ואת כל חכמיה וגו'. ותפעם רוחו. מאי ותפעם. רבי יוסי אמר, הא אוקמוה בפרעה פתיב ותפעם, ובבוכדנצר פתיב, (דניאל ב) ותתפעם, ואוקמוה דהא בפרעה פתיב ותפעם, בגין דהוה ידע חלמא, ופשרא לא הוה ידע, אבל נבוכדנצר, חמא חלמא, וחמא פשרא, ואתנשי כלא מניה.

דף קצד ע"ב

אבל תא חזי, ותפעם רוחו, כמה דאת אמר, (שופטים יג) לפעמו, דהוה אתי רוחא ואזיל, ואתי ואזיל. ולא הוה מתיישבא עמיה עדיין פדקא יאות. ועל דא פתיב, (שופטים יג) ותחל רוח יי לפעמו, דכדין הוה שירותא. אוף הכא רוחיה אתער ביה, ואזיל ואתער, ולא הוה מתיישבא עמיה למנדע. נבוכדנצר ותתפעם רוחו, באתערותא הוה אתער על חד תרין, (תייבין) ואזלין ותייבין, ודא הוא כמה דאת אמר, (במדבר כד) כפעם בפעם. פעם בהאי, (דף קצד ע"ב) ופעם בהאי, ולא מתיישבא דעתיה ורוחיה.

וישלח ויקרא את כל חרטומי מצרים, אלין חרשין. ואת כל חכמיה, אלין חכימין בטירא, וכלהו הוו מסתכלן למנדע ולא יכילו לאדבקא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי יצחק, אף על גב דאתמר דלא אחזיין ליה לבר נש אלא בהוא דרגא דיליה, שאני למלכים, דאחזיין לון מלין עלאין, ומשניין מבני נשא אחרנין. כמה דמלכא דרגיה עלאה על כל שאר אחרנין, הכי נמי אחזיאו ליה בדרגא עלאה על כל שאר אחרנין. כמה דאת אמר את אשר האלהים עושה הראה את פרעה. (רלח א) אבל לשאר בני נשא, לא גלי לון קודשא בריך הוא מה דאיהו עבד, בר לנביאי או לחסידי או לחכמי דרא, והא אוקמוה.

תא חזי, כתיב, אותי השיב על פני ואותו תלה, מפאן דחלמא אזיל בתר פישרא. השיב על פני מאן, אלא דא יוסף. ואותו תלה, בהוא פישרא דקא פשר ליה, וכתיב ויהי כאשר פתר לנו כן היה:

וישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור וגו'. רבי אבא פתח ואמר, (תהלים קמז) רוצה יי את יראיו את המיחלים לחסדו. כמה קודשא בריך הוא, אתרעי בהו בצדיקיא, בגין דצדיקיא אינון עבדין (שלמא ועבדי) שלמא לעילא, ועבדי שלמא לתתא, ואעלין פלה בבעלה. ובגין כך קודשא בריך הוא אתרעי בהו, באנון דדחלין ליה ועבדין רעותיה.

למיחלים לחסדו, מאן אינון מיחלים לחסדו. הוי אימא אינון דמשתדלי באורייתא בלייליא, ואשתתפו בהדי שכינתא. וכד אתי צפרא, אינון מחפאן לחסדו. והא אוקמוה, בזמנא דבר נש אשתדל באורייתא בלייליא, חוטא דחסד אתמשיך עליה ביממא. כדכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי. מאי טעמא יומם יצוה יי חסדו, משום דבלילה שירה עמי. ובגין כך רוצה יי את יראיו פתיב, ולא ביראיו. כמאן דרעי ברעותיה לאחרא, ואתרעי ליה לאתפייסא בהדיה. ובגין כך רוצה יי את יראיו, ולא ביראיו.

כגוונא דא, יוסף הוה עציב בעציבו דרוחא, בעציבו דלבא, דהוה אסיר תמן. פיון דשדר פרעה בגיניה, מה פתיב. ויריצוהו, אתפייסו ליה ואהדרו ליה מלין דחדוה, מלין למחדי לבא, בגין דהוה עציב מן בירא. תא חזי, בקדמיתא נפל בבירא, בבירא אסתלק לבתר.

רבי שמעון אמר, עד לא אירע ליוסף תהוא עובדא, לא אקרי צדיק. פיון דנטר תהוא ברית קיימא, אקרי צדיק. והוא דרגא דברית קדישא אתעטר בהדיה, ומאי דהוה (עביד) בבור בקדמיתא, אסתלק בהדיה, וכתיב ויריצהו מן הבור. אסתלק מן דא, ואתעטר בבאר מים חיים.

וישלח פרעה ויקרא את יוסף, לקרא ליוסף מבעי ליה. אלא ויקרא את יוסף, דא קודשא בריך הוא, דכתיב, (תהלים קה) עד עת בא דברו אמרת יי צרפתהו. עד עת

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בא דברו, הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, כְּתִיב הֲכֵא וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, וּכְתִיב הָתֵם וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה: וַיְגַלֵּחַ וַיַּחֲלֵף שְׂמֹלוֹתָיו, בְּגִין יִקְרָא דְמַלְכָא, וְהָא אוּקְמוּהָ.

רבי אלעזר פתח, (תהלים קה) וַיִּבֵּא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם. תָּא חֲזִי, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְגַלְגַּל גְּלִגּוּלִין בְּעַלְמָא, וּמְקַיִים אַסְרִין וְקִיּוּמִין, בְּגִין לְקִיּוּמָא קִיּוּמָא וְגִזְרָה דְאִיהוּ גְזִיר.

דְהָא תַנּוּן, אֲלַמְלָא חֲבִיבו וְרַחֲמֵי דְרַחֲמִים קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַבְהוֹן, הוּא אֲתַחְזִי לְנַחְתָּא יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם בְּשִׁלְשָׁלִי דְפְרֻזְלָא. וּבְרַחֲמֵי דְלְהוֹן, שְׁלִטְיָה לְיוֹסֵף בְּרִיָּה, וְעַבְד לִיָּה מַלְכָא דְשְׁלִיטָא עַל כָּל אַרְעָא, וְנַחְתוּ פְלְחוּ שְׁבֻטִין בִּיקְרָא, וַיַּעֲקֹב כְּמַלְכָּא.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, וַיִּבֵּא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם, כִּיּוֹן דְכְתִיב וַיִּבֵּא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, לֹא יִדְעָנָא דִיעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם, אֲמַאי אֲצִטְרִיךְ הָא. אֲלֵא וַיִּבֵּא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם, דָּא יַעֲקֹב, דְהָא בְּגִינֵיהּ דִיעֲקֹב וּבְנוֹי, אֲתָא שְׁכִינְתָא לְמִצְרַיִם. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גְלִגְלֵ גְלִגּוּלִין, (דף קצה ע"א) וְאַחִית לִיָּה לְיוֹסֵף בְּקַדְמִיתָא. דְּבוֹכּוֹתֵיהּ אֲתַקְיִים בְּרִית בְּהַדְיָה, וְשְׁלִטְיָה עַל כָּל אַרְעָא.

מַה כְּתִיב, שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ מוֹשֵׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּתִיב, (תהלים קמו) יִי מַתִּיר אֲסוּרִים וְגו', (והא) וְהֵכֵא כְתִיב, שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ, אֲמַאי מוֹשֵׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ. אֲלֵא, שְׁלַח מֶלֶךְ, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. מוֹשֵׁל עַמִּים, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. שְׁלַח מֶלֶךְ, מֶלֶךְ עֲלָאָה שְׁלַח וַיִּתִּירָהּ, וּמֵאֵן אִיהוּ דְשְׁלַח (לִיָּה), דָּא מְלָאךְ הַגּוֹאֵל, דְאִיהוּ מוֹשֵׁל עַמִּים, דְאִיהוּ מוֹשֵׁל עַל תַּתְּאִי. וְכֵלָא מַעַם קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִיהוּ.

וַיִּרְצָהּ חֶסֶד וְאִוֶּה, וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. בְּגִין דְהָא לִית מֵאֵן דְאָסִיר וּפְתַח, בַּר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְכְתִיב, (איוב יב) יִסְגֹר עַל אִישׁ וְלֹא יִפְתַּח. וּכְתִיב, (איוב לה) וְהוּא יִשְׁקִיט וּמִי יִרְשִׁיעַ וַיִּסְתֵּר פָּנִים וּמִי יִשׁוּרְנוּ וְעַל גּוֹי וְעַל אָדָם יַחַד, דְהָא כְּלָא בִיָּה. וּכְתִיב, (דניאל ד) וּכְמִצְבִּיָּה עֲבַד בַּחִיל שְׂמִיָּא וְדִירִי אַרְעָא וְלֹא אִיתִי דִי יִמְחִי בִידֵיהּ וַיֹּאמֶר לִיָּה מַה עֲבַדְתָּ. וּבְגִין כְּדָא כְתִיב, וַיִּרְצָהּ מִן הַבּוֹר וְגו'.

מֵאִי וַיִּרְצָהּ. כְּמַה דְאֵת אָמַר, (איוב לג) יַעֲתֵר אֶל אֱלוֹהֵי וַיִּרְצָהּ. כְּגוֹוֵנָא דָּא וַיִּרְצָהּ מִן הַבּוֹר, וְלִבְתֵּר וַיִּבֵּא אֶל פְּרַעָה. דְּבַר אַחַר וַיִּרְצָהּ, דְאֲמַשִּׁיךְ עֲלֵיהּ חוּטָא דְחֶסֶד, לְמִיָּהב לִיָּה חֲנָא קְמִיָּה דְפְרַעָה. (מה כתיב), אֱלֹהִים יַעֲנֵה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעָה, בְּגִין לְאֲקַדְמָא לִיָּה שְׁלוֹם וְלִמְפַתַּח בְּשְׁלוֹם.

רַבִּי אַבְא אָמַר, תָּא חֲזִי, בַּהּוּא רְשַׁע דְפְרַעָה. דְאִיהוּ אָמַר, (שמות ה) לֹא יִדְעָתִי אֶת יְיָ, וּפְרַעָה חֲכִים הוּא מְכַל חֲרָשׁוּי. אֲלֵא וְדֵאִי שְׂמָא דְאֱלֹהִים הוּא יַדַּע, דְהָא כְּתִיב, הִנְמַצָּא כֹּזֵה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ. וּבְגִין דְמִשָּׁה לֹא אֲתָא לְגַבִּיָּה אֲלֵא

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֲשׁוֹן]

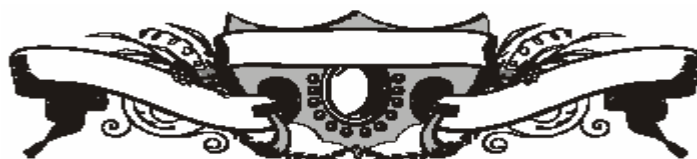
בְּשֵׁמָא דַּיְי וְלֹא בְּשֵׁמָא דְאַלְהִים. וְדָא הוּא קְשִׁיא קַמִּיה מַכְלָא, דְּאִיהוּ הוּוּ יְדַע דְּהָא שְׂמָא דָּא אִיהוּ שְׁלִיט בְּאַרְעָא. וּבְשֵׁמָא דַּיְי לָא הוּוּ יְדַע, וְעַל דָּא קְשִׁיא קַמִּיה שְׂמָא דָּא.

וְדָא הוּא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת ט) וַיִּחַזַּק יְיָ אֶת לֵב פְּרָעָה, דְּמַלְה דָּא הוּוּ אֲתַקִּיף לְבִיה, וְאַקְשִׁי לִיה. וְעַל דָּא מִשָּׁה לֹא אוֹדַע לִיה מַלְה דְשְׂמָא אַחְרָא, אֲלֹא שְׂמָא דַּיְי בְּלַחֲדוּדִי, וְאוּקְמוּה.

פְּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים קיג) מִי כִּי אֲלַקִּינוּ הַמַּגְבִּיחִי לְשַׁבַּת וְגו'. מִי כִּי אֲלַקִּינוּ הַמַּגְבִּיחִי לְשַׁבַּת, דְּאַסְתִּלַּק מֵעַל כְּרִסִּי יְקָרִיחָה, (ס"א עַל כְּרִסִּי יְקָרִיחָה לְעִילָא) וְלֹא אֲתַגְלִי לְתַתָּא. בְּשַׁעֲתָא דְלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ זַכָּאִין בְּעַלְמָא, הָא אִיהוּ אֲסְתִּלַּק מִנִּיחָה, וְלֹא אֲתַגְלִי לָהּ. הַמְשַׁפִּילִי לְרֹאוֹת, בְּשַׁעֲתָא דְזַכָּאִין אֵינּוֹן דְּאֲשַׁתְּכַחוּ בְּעַלְמָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית בְּדַרְגוּי לְקַבְּלֵהוֹן דְּתַתָּא, לְאַשְׁגַּחָא עַל עַלְמָא, לְאוּטְבָא לָהּ.

דְּהָא כִּד זַכָּאִין לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּעַלְמָא, אִיהוּ אֲסְתִּלַּק, וְאַסְתִּיר אֲנַפִּין מִנִּיחָה, וְלֹא אֲשַׁחַח עַלֵּיהּ. בְּגִין דְּצַדִּיקֵי אֵינּוֹן יְסוּדָא וְקִיּוּמָא דְעַלְמָא, דְכְּתִיב, (מְשִׁלִּי י) וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם.

וְעַל דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא גְלִי שְׁמִיה קְדִישָׁא, בְּרִי לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדִי, דְּאֵינּוֹן חוּלַק עַדְבִּיחָה וְאַחְסַנְתִּיחָה. וְעַלְמָא פְּלִיג לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַמְנָן תְּרִיסִין, וְהָא אֲתַמַּר. דְכְּתִיב, (דְּבָרִים לב) בְּהַנְחֵל עֲלִיוֹן גּוֹיִם וְגו'. וְכְּתִיב, כִּי חֶלֶק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

סדר הלימוד ליום כה חשוון [יום 55 בשנה]

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארְחא. אָמר רבי יוסי לְרבי חייא, תוּהנא על האי דְקאָמר שְׁלמה, כָּל מְלוּי (מילין) סְתִימין וְלֹא אֲתִידְעוּן, דְּהָא קְהֵלַת סְתִים (מילין) סְתִימין.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת א) כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא תִשְׁבַּע עֵין לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֵא אֶזְנוֹ מִשְׁמוּעַ. כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים, וְכִי כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים אֵינֻן לְמַלְלָא, דְּקָאָמַר לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר. וְלֹא תִשְׁבַּע עֵין לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֵא אֶזְנוֹ מִשְׁמוּעַ, מֵאֵי טַעְמָא אֲלִין. אֲלֵא בְּגִין דְּתַרְיִן מְנַהוּן, וְאֵינֻן עֵינֵין וְאוּדְנִין, לֹא קִיִּמִין בְּרִשׁוּתֵיהּ דְּבַר נֶשׁ, וּפּוֹמָא אִיהוּ בְּרִשׁוּתֵיהּ. וְכָל (מה) אֲלִין תֵּלַת לֹא יִכְלִין לְאַשְׁלָמָא כְּלָא, וְלֹאֲדַבְקָא כְּלָא.

דף קצה ע"ב

אָמַר רבי חייא, הָכִי הוּא, דְּדַבְרוּרָא דְּבַר נֶשׁ לֹא יִכִּיל לְמַלְלָא, וְעֵינֵין לְמַחְמִי, וְאוּדְנִין לְמִשְׁמַע, וְאֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשְּׁמַשׁ. וְתָא חֲזִי, אֲפִילוּ בְּרִיין וְקִסְטוּרִין, דְּעַבְדֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תַּחַת הַשְּׁמַשׁ, לֹא יִכְלִין לְמַלְלָא כָּל מְלִין דְּעֵלְמָא, וְעֵינָא לֹא יִכִּיל (דף קצה ע"ב) לְמִשְׁלֵט וְלְמַחְמִי, וְאוּדְנָא לְמִשְׁמַע. וּבְגִין כֶּךָ שְׁלֵמָה דְּהוּהוּ יָדַע כָּל מְלָה, הוּהוּ אָמַר דָּא.

וְתָא חֲזִי, כָּל עוּבְדִין דְּעֵלְמָא, בְּכַמְהָ קִסְטְרִין תִּלְיִין, וְכָל בְּנֵי עֵלְמָא לֹא יָדְעִין, וְלֹא מִשְׁגִּיחִין עַל מַה קִּיִּמִי בְּעֵלְמָא, וְאֲפִילוּ שְׁלֵמָה מְלִפָּא, דְּהוּהוּ חֲפִים מְכָל בְּנֵי עֵלְמָא, לֹא יִכִּיל לְקִיִּמָא בְּהוּ.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ג) אֵת הַכֹּל עָשָׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ גַּם אֵת הָעוֹלָם נָתַן בְּלִבָּם מִבְּלִי אֲשֶׁר לֹא יִמָּצֵא הָאָדָם אֵת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים וְגו'. תָּא חֲזִי, זְכָאִין אֵינֻן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא וְיָדְעֵי לְאַסְתְּכָלָא בְּרוּחָא (ס"א ברוא) דְּחִכְמָתָא. אֵת הַכֹּל עָשָׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ, כָּל עוּבְדִין דְּעַבְדֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵלְמָא, בְּכָל עוּבְדָא וְעוּבְדָא, אֵית דְּרָגָא מְמַנָּא עַל הַהוּא עוּבְדָא בְּעֵלְמָא, הֵן לְטַב הֵן לְבִישׁ. מְנַהוּן דְּרָגִין לִימִינָא, וּמְנַהוּן דְּרָגִין לְשְׁמָאלָא. אֲזִיל בַּר נֶשׁ לִימִינָא, הַהוּא עוּבְדָא דְּעַבִּיד, הַהוּא דְּרָגָא מְמַנָּא (ס"א דימינא) לְהַהוּא סְטְרָא, (עבידי) וְעַבִּיד לִיהּ סִיּוּעָא, וְכַמְהָ אֵינֻן דְּמִסִּיעֵי לִיהּ. אֲזִיל בַּר נֶשׁ לְשְׁמָאלָא, וְעַבִּיד עוּבְדוּי, הַהוּא עוּבְדָא דְּעַבִּיד, מְמַנָּא (ס"א דרגא דשמאלא) אִיהוּ לְהַהוּא סְטְרָא, וְקָא מְקַטְרַג לִיהּ, וְאוּבִיל לִיהּ לְהַהוּא סְטְרָא, וְאִסְטִי לִיהּ. וּבְגִין כֶּךָ הַהוּא עוּבְדָא דְּעַבִּיד בַּר נֶשׁ כְּדָקָא חֲזִי, הַהוּא מְמַנָּא דְּסֵטֵר יְמִינָא קָא

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֲשׁוֹן]

מְסִייעַ לִיה. וְדָא הוּא בְּעֵתוֹ, יְפָה בְּעֵתוֹ, דִּהְוָא עוֹבְדָא מְתַקְשָׁרָא בְּעֵתוֹ, כְּדָקָא חֲזִי לִיה.

גַּם אֶת הָעוֹלָם נָתַן בְּלִבָּם. כָּל עֲלֵמָא, וְכָל עוֹבְדוּי דְעֵלְמָא, לָאו אֵינּוּן אֱלָא בְּרַעוּתָא דְלִבָּא, כַּד סְלִיק בְּרַעוּתָא (דְּלִבָּא, וְכַד סְלִיק בְּרַעוּתָא) דְּבַר נִשְׁ. זְכָאִין אֲנּוּן צְדִיקָא דְאֲמַשִּׁיכוּ עוֹבְדִין טְבִין, לְאוּטְבָא לֹון וְלְכָל עֲלֵמָא, וְאֵינּוּן יְדַעִין לְאֶתְדַבְּקָא בְּעֵת שְׁלוֹם. וּבְחֵילָא דְצַדִּיקָה דְעַבְדִּין לְתַתָּא, אֵינּוּן מְשַׁכִּין לְהֵוּא דְרָגָא דְאֶקְרִי כָּל, לְאַנְהָרָא בְּעֵתוֹ.

וּוִי לֹון לְחַיִּיבִיא דְלָא יְדַעִין עֵת דִּתְהוּא עוֹבְדָא, וְלָא מְשַׁגְיַחִין לְמַעְבַּד עוֹבְדִיהוּן בְּעֵלְמָא עַל תְּקוּנָא דְאַצְטְרִיף לִיה לְעֵלְמָא. וְלְאַתְקָנָא עוֹבְדָא בְּהֵוּא דְרָגָא דְאַתְחֲזִי לִיה. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְלָא יְדַעִין.

וְעַל דָּא אֲתִיִּיבִיב כָּלָא בְּרַעוּתְהוּן דְבְנֵי נִשְׁא. דְכְתִיב, מִבְּלִי אֲשֶׁר לֹא יִמְצָא הָאָדָם אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים מִרֵאשִׁי וְעַד סוֹף. וּבְגִין כֶּךָ דְאֵינּוּן עוֹבְדִין לָא אֲתַעְבִּידוּ לְאַתְקָנָא בְּדַרְגִייהוּ כְּדַקְחֲזִי, דִּיתְכַלִּיל עוֹבְדָא דָא בְּדַרְגָּא דָא, כָּלָא כְּתוּנָא אֱלָא כְּפּוּם רַעוּתָא דְבַר נִשְׁ. מַה כְּתִיב בְּתַרִּיהּ יְדַעִתִי כִי אֵין טוֹב בָּם כִּי אִם לְשִׁמוּחַ וְלַעֲשׂוֹת טוֹב בְּחַיָּו. יְדַעִתִי כִי אֵין טוֹב בָּם, בְּאֵינּוּן עוֹבְדִין, דְלָא אֲתַעְבִּידוּ כְּדָקָא יְאוּת. כִּי אִם לְשִׁמוּחַ, בְּכָל מַה דִּיִּתִי עֲלוּי, וְלִמִּיהַב הוּדָאָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְלַעֲשׂוֹת טוֹב בְּחַיָּו, דְהָא אֵי הֵוּא עוֹבְדָא גְרִים לִיה בִּישָׁא, בְּגִין הֵוּא דְרָגָא דְקָא מְמַנָּא עֲלוּי, אֵית לִיה לְמַחְדֵי בֵיה, וְלְאוּדָאָה עֲלִיהּ. דְאֵיהוּ גְרִים לִיה לְנַפְשִׁיהּ, וְאֵיהוּ אֲזִיל בְּלָא יְדִיעָא, כְּצִיפְרָא דָא בְּגוֹ קוֹסְטִירָא.

וְכָל דָּא מְנַלָּן, דְכְתִיב, (קְהַלְתִּי) כִּי גַם לֹא יְדַע הָאָדָם אֶת עֵתוֹ, כְּדַגִּים שְׂנֵאֲחֲזִים בְּמַצּוֹדָה רַעָה וְכַצְפָּרִים הָאֲחֻזוֹת בְּפַח כְּהֵם יוֹקְשִׁים בְּנֵי הָאָדָם לְעֵת רַעָה כְּשִׁתְּפוּל עֲלֵיהֶם פְּתָאוּם. כִּי גַם לֹא יְדַע הָאָדָם אֶת עֵתוֹ. מְאִי עֵתוֹ, עֵתוֹ דִּתְהוּא עוֹבְדָא דְקָא עֲבִיד. כְּמַה דָּאֵת אָמַר, אֶת הַכֹּל עָשָׂה יְפָה בְּעֵתוֹ, וּבְגִין כֶּךָ אֵינּוּן כְּצַפְרִים הָאֲחֻזוֹת בְּפַח. וּבְגִין כֶּךָ זְכָאִין אֵינּוּן דְמַשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא, וְיְדַעִי אוּרְחוּי וּשְׁבִילוּי דְאוּרִייתָא דְמַלְכָּא עֲלָאָה, לְמִיָּהָרָה בְּהַ בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

וְתָא חֲזִי, לְעוֹלָם אֵל יִפְתַּח בַּר נִשְׁ פּוּמִיָּה לְבִישׁ, דְאֵיהוּ לָא יְדַע מְאֵן נְטִיל תְּהִיא מְלָה. וְכַד לָא יְדַע בַּר נִשְׁ אֲתַכְשַׁל בְּהַ. וְצְדִיקָא כַּד פְּתַחִי פּוּמִיָּהוּ כְּלָהוּ שְׁלָם.

דָּף קְצוֹ ע"א

תָּא חֲזִי, יוֹסֵף כַּד שָׂרָא לְמַלְלָא לְפָרְעָה. מַה כְּתִיב, אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא אֲתַמַּר. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא חָס עַל שְׁלָמָא דְמַלְכוּתָא, כְּמַה דָּאֵת אָמַר, (שְׁמוֹת ו) וַיִּצְוּם אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵל פְּרַעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם (דָּף קְצוֹ ע"א) וְאוּקְמוּהּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי חייא אמר, פרעה בעא לנסאה ליה ליוסף, ואחלה ליה חלמא. ויוסף בגין דהוה ידע דרגין, אסתפל בכל מלה ומלה. ואמר, כף חמיתא, כל מלה ומלה כדקא חזי.

הדא הוא דכתיב ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך. אחרי הודיע אלהים, אחרי הוית בההיא שעתא דחלמית חלמא, תמן הוית שכית. ובגין כף אמר (ס"א אמת את כל זאת ידעת, ואיך ידעת פשריה) את כל זאת ידעת חלמא היך הוה, וידעת פשריה.

אמר רבי יצחק, אי הכי יוסף אמר כללא, חלמא ופשרא. כדניאל דאמר חלמא ופשריה. אמר ליה, לאו האי כהאי (ז"ח ל"ג דהא). יוסף אסתפל מגו מלולא דפרעה דהוה אמר בדרגין ידיען, וחמא ליה דקא טעה, ואמר ליה לאו הכי, אלא הכי הוא. בגין דדרגין כסדרן אתיין. אבל דניאל לא אסתפל מגו מלולא דנבוכדנצר פלום. (דלא) וכלא קאמר ליה חלמא ופשריה. מה פתיב בדניאל, (דניאל ב) אדין לדניאל בחזווא די ליליא רזא גלי בחזווא די ליליא. מאן חזווא די ליליא, דא גבריאל, דאיהו חזווא חזו מן חזו.

תא חזי, מה פתיב, (יחזקאל מג) והנה כבוד אלקי ישראל בא מדרך הקדים וקולו כקול מים רבים והארץ האירה מכבודו. מה פתיב בתריה, וכמראה המראה אשר ראיתי בבאי לשחת את העיר ומראות כמראה אשר ראיתי אל נהר כבר ואפל אל פני. כל אלין מראות, אינון שית, דאינון מראות וחזו דחזווא. חזו אית ליה, לאתחזוא ביה גוונין דלעילא, ואתחזון בההוא חזו. ואית חזו לחזו, וחזו לחזו, דא על דא. וכלהו קיימין בדרגין ידיען ושלטי, ואקרונ חזו דליליא, ובהו מתפרשין כל חלמין דעלמא, ואלין אינון פגוונא דלעילא עליהו.

ובגין כף דניאל בחזווא דליליא רזא גלי. אתגלי לא פתיב, אלא רזא גלי, חד מאלין דרגין, גלי ליה ההוא חלמא ופשריה. אבל יוסף, מגו מלוי דפרעה, אסתפל בדרגין עלאין וקאמר.

ובגין כף פקדיה על כל ארעא דמצרים, בגין דקודשא בריך הוא, מדיליה דיוסף קא יהיב ליה. פומא דלא נשק לעבירה, פתיב ועל פיך ישק כל עמי. ידא דלא קריב לעבירה, פתיב ויתן אותה על יד יוסף. צואר דלא קריב לעבירה, פתיב וישם רביד הזהב על צוארו. גופא דלא קריב לעבירה, וילבש אתו בגדי שש. רגל דלא קריב לעבירה, פתיב וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו. המחשבה דלא חשב, נקרא נבון וחכם. לב שלא הרחר, ויקראו לפניו אברך. וכלא מדיליה נטל.

מה פתיב. ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים. אמר רבי חזקיה, מאי טעמא ויעבור בכל ארץ מצרים. בגין לשלטאה, דמכרזי קמיה הכי. ובגין למכנש

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

עבורא בכל אתר ואתר. רבי אלעזר אמר, פנש יוסף עיבור בכל אתר, בגין דלא יתקב.

אמר רבי שמעון, כל מה דעבד קודשא בריך הוא, כלא איהו לגלגלא גלגולין, בגין דבעי לקיימא קיימא. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אייתי כל מה דאצטרף עלמא בקדמיתא, ולבתר אייתי ליה לבר נש לעלמא, ואשכח מזונא. (ו"ח ל"ג תא חזי) פגוונא דא, קודשא בריך הוא אמר לאברהם, (בראשית טו) ידוע תדע פי גר יהיה זרעך בארץ לא להם וגו', ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. כד אתא יוסף לארעא דמצרים, לא אשתכח בה רכוש גדול. גלגל גלגולין, ואייתי כפנא על עלמא. וכל עלמא הוו מייתין כספא ודהבא למצרים, ואתמלי כל ארעא דמצרים כספא ודהבא. לבתר דאתתקן כלא רכוש גדול, אייתי יעקב למצרים.

דף קצו ע"ב

דחכי ארחי דקודשא בריך הוא, בקדמיתא בארי (ס"א אקוידים) אסוותא, ולבתר מחי. כד בקדמיתא אתקין רכוש גדול, ולבתר (דף קצו ע"ב) אייתי לון לגלותא. ועל דא גלגל גלגולין ואייתי כפנא על כל עלמא, בגין דליהוו מייתין כספא ודהבא כל עלמא למצרים.

תא חזי, בגין (כך) יוסף דאיהו צדיק, איהי גרים עותרא כספא ודהבא, לנטלא ישראל. כדכתיב, (תהלים קה) ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל. ומן ידא דצדיק, אתא דא לישראל. וכלא למזכי לון לעלמא דאתי.

פתח ואמר, (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת וגו'. תא חזי, האי קרא ברזא עלאה איהו, ואוקמוה. ראה חיים, אלן חיינ דעלמא דאתי, דזכאה הוא בר נש דזכי ביה כדקא יאות.

עם אשה אשר אהבת, דא פנסת ישראל, בגין דבה כתיב אהבת. דכתיב, (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתיה, אימתי. בשעתא דסטרא דימינא אחיד בה. דכתיב, (ירמיה לא) על פן משכתיך חסד. (קהלת ט) כל ימי חיי הבלך, בגין דאיהי אתקשרת בחיים, ואיהי עולם דחיינ שריין ביה. דהא עלמא דא, לא שריין ביה חיים. בגין דאינון תחת השמש, ולא מטאן הכא אינון נהורין דההוא שמשא, ואסתלקו מעלמא מיומא דאתחריב בי מקדשא. דכתיב, (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וגו'. מאי חשך השמש, דסליק נהוריה ולא נהיר. כמה דאת אמר (ישעיה נז) הצדיק אבד וגו'.

כי הוא חלקך בחיים, דא הוא שמשא בסיהרא, ובעינן למיעל סיהרא בשמשא ושמשא בסיהרא, דלא לאפרשא לון. ודא הוא חולקא דבר נש, למיעל בהו לעלמא דאתי.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מה פתיב בתריה, (קהלת ט) כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה. האי קרא אית לאסתכלא ביה. כל אשר תמצא ידך לעשות, וכי הותרה רצועה למעבד בר נש כל מה דיכיל. אלא, לעשות בכחך פתיב, מאי בכחך. דא נשמתייה דבר נש, דאיהי חילא דבר נש, למזפי בה לעלמא דין ולעלמא דאתי.

דבר אחר בכחך, דא היא אשה דקאמרן, דאיהי חילא לאתתקפא בה, בעלמא דין ובעלמא דאתי. ובעי בר נש למזפי בה בהאי עלמא בהאי חילא, בגין דיתתקף בה בההוא עלמא.

מאי טעמא. בגין דלבתר דיפוק בר נש מהאי עלמא, לית ביה חילא למעבד מידי ולומר, השתא, מכאן ולהלאה אעביד עובדין טבין. דודאי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר וגו'. אי לא זכי בר נש בהאי עלמא, לא יזכי ביה לבתר בההוא עלמא. ואוקמוה, מאן דלא אתקין זוודין למיהך מהאי עלמא, לא ייכול בההוא עלמא. ואית עובדין טבין דעביד בר נש בהאי עלמא, דייכול מנייהו הכא. וכלא אשתאר לעלמא דאתי ולא תזנא מנייהו.

תא חזי, יוסף זכה בהאי עלמא וזכה בעלמא דאתי, בגין דבעא לאתאחדא באשה יראת יי. כמה דאת אמר, (בראשית לט) וחטאתי לאלהים. ובגין כך זכה למשלט בהאי עלמא, וזכה לון לישראל.

מה פתיב, (בראשית מז) וילקט יוסף את כל הכסף. והכי אתחזי, דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק, איהו לקיט כללא, וכל עותרא ביה קיימא. ודא היא רזא דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, וכלא איהו כדקא יאות, ודאי יוסף בעי למשלט על מלכותא.

ותא חזי, פתיב, וירכב אותו במרכבת המשנה. מאן מרכבת המשנה. קודשא בריך הוא עביד ליה לצדיק שליטא, בגין דהא מניה אתון עלמא, ואצטריך לאתזנא. וקודשא בריך הוא אית ליה רתיכא עלאה, ואית ליה רתיכא תתאה. רתיכא תתאה איהי מרכבת המשנה, ויוסף צדיק אקרי, וליה אתחזי למהוי רכיב על מרכבת המשנה אשר לו, לקודשא בריך הוא. וכלא איהו ברזא עלאה, למהוי כגוונא דלעילא.

דף קצו ע"א

תא חזי, ויקראו לפניו אברך, מאי אברך. קשירו דאתקשר שמשא בסיהרא, וכלא פרעין לקבל אתר דא. ונתון אותו על כל עלמא, וכלהו אודן לגביה, (דף קצו ע"א) ובגין דא כללא ברזא עלאה איהו.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד מַלְכוּתָא דְאַרְעָא, כְּעִין מַלְכוּתָא דְרַקִּיעָא, וְכֹלָא דָּא כְּגוּוּנָא דָּא. וְכֹל מַה דְּאַתְעֵבִיד בְּאַרְעָא קִיִּימָא קִיִּימָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקַדְמִיתָא.

תָּא חֲזִי, מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא, לָא קַבִּיל מַלְכוּתָא שְׁלִימָתָא, עַד דְּאַתְחַבֵּר בְּאַבְהֵן. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לֵה לְמַלְכוּ עֲלָאָה, לְאַתְנַהֵרָא מְרִזָּא דְאַבְהֵן.

וְכַד יוֹסֵף הִצְדִּיק נָחַת לְמַצְרַיִם בְּקַדְמִיתָא, אִיהוּ מְשִׁיךְ לֵה לְשְׁכִינְתָּא לְבִתֵּר עֲמִיָּה, דְּהָא שְׁכִינְתָּא לָא אֶזְלָא אֶלָּא בְּתָרָא דְצַדִּיק. וּבְגִין כֵּן אֶתְמַשֵּׁךְ יוֹסֵף לְמַצְרַיִם בְּקַדְמִיתָא, וְנָטִיל כָּל עוֹתֵרָא דְעֵלְמָא כְּדָקָא יָאוּת, וּלְבִתֵּר נָחַתת שְׁכִינְתָּא לְמַצְרַיִם, וְכֹלְהוּ שְׁבֻטֵין בְּהַדְּהָא.

וּבְגִינֵי כֵּן, יוֹסֵף דְנָטֵר לֵיה לְבְרִית, זָכָה לְאַתְעֵטְרָא בְּאַתְרֵיהּ, וְזָכָה לְמַלְכוּתָא דְלְעֵילָא, וְלְמַלְכוּתָא דְלְתַתָּא. וְעַל דָּא כָּל מָאן דְנָטֵר בְּרִית קַדִּישָׁא, כְּאִילוּ קִיִּים אֹרִייתָא קַדִּישָׁא כּוֹלָה, דְּהָא בְּרִית שְׁקִיל כְּכֹל אֹרִייתָא:

וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שֹׁבֵר בְּמַצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו וְגו'. רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח וַאֲמַר, (זכוריה יב) מִשָּׂא דְבֵר יִי עַל יִשְׂרָאֵל נָאם יִי נוֹטָה שְׁמַיִם וַיּוֹסֵד אֶרֶץ וַיּוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקֶרְבּוֹ. הָאִי קָרָא אִית לְאַסְתְּפֵלָא בֵּיה. מִשָּׂא דְבֵר יִי, בְּכֹל הַנִּי אֶתֵר דְּקָאֵמֵר מִשָּׂא, מִשָּׂא אֵמַאי. אֶלָּא, בְּכֹל אֶתֵר דְּאִיהוּ עַל דִּינָא דְשָׂאֵר עֲמִין וַאֲמַר מִשָּׂא, לְטַב. בְּכֹל אֶתֵר דְּאִיהוּ עַל יִשְׂרָאֵל וַאֲמַר מִשָּׂא, לְבִישׁ.

בְּכֹל אֶתֵר דְּאִיהוּ עַל דִּינָא דְשָׂאֵר עֲמִין, לְטַב. בְּגִין דְּמִשָּׂא מְטוּלָא אִיהוּ. כְּבִיכּוּל מְטוּלָא אִיהוּ עֲלֵיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁלוּם דְעֲמִין עוּבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְכַד אֶתְגְּזֵר דִּינָא עֲלֵיהּ מְעַבֵּר מַגִּיָּה הֵהוּא מְטוּלָא דְּאִיהוּ סְבִיל עֲלֵיהּ. בְּכֹל אֶתֵר דְּדִינָא אֶתְגְּזֵר עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, וַאֲמַר מִשָּׂא, כְּבִיכּוּל מְטוּלָא אִיהוּ עֲלֵיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֵּן מִשָּׂא מְהַאי גִיסָא, וּמְהַאי גִיסָא, מְטוּלָא אִיהוּ.

כִּיּוֹן דְּאֵמֵר נוֹטָה שְׁמַיִם וַיּוֹסֵד אֶרֶץ, אֵמַאי אֶצְטְרִיךְ וַיּוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקֶרְבּוֹ. וְכִי לָא הוּינָא יַדְעֵי דְּאִיהוּ יוֹצֵר רוּחַ אָדָם. אֶלָּא לְאַחֲזָאָה דְּרַגָּא יַדְעָא, דְּכֹל רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין דְּעֵלְמָא, בְּהֵהוּא דְּרַגָּא קִיִּימִין.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאִי קָרָא קְשִׁיָּא, אִי אָמַר וַיּוֹצֵר רוּחַ אָדָם וְלָא יִתִּיר יָאוּת, אֲבָל בְּקֶרְבּוֹ מְהוּ. אֶלָּא רְזָא אִיהוּ בְּתַרִּין סְטְרִין, דְּהָא מְהֵהוּא נְהַר דְּנִגִּיד וְנִפְיָק, מִתְּמָן נִפְקֵי וּפְרַחֵי נִשְׁמַתִּין כְּלָהוּ, וְאַתְכַּנְיִשׁוּ בְּאַתֵּר חָד. וְהֵהוּא דְּרַגָּא אִיהוּ יוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקֶרְבּוֹ. וְהָאִי כְּאַתְתָּא דְּאַתְעֵבְרָא מִן דְּכוּרָא, וְהֵהוּא וְלָדָא צְרַת לֵה בְּמַעְהָא. עַד דְּאַצְטִייר כְּלָא בְּצִיּוּרָא שְׁלִימוּ בְּמַעְהָא. כֵּן וַיּוֹצֵר רוּחַ אָדָם בְּקֶרְבּוֹ, בְּקֶרְבּוֹ קִיִּימָא. עַד דְּאַתְבְּרֵי בְּרַ נִשׁ בְּעֵלְמָא וְיַהִיב לֵיה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דבר אחר, ויוצר רוח אדם בקרבו, בקרבו דאדם ממש. בגין דכד אתברי בר נש, וקודשא בריך הוא יהב ליה נשמתיה, ונפיק לאוירא דעלמא. ההוא רוחא דבגויה, לא אשכח גופא לאתפשטא בגויה, וקיימא בסטרא חד בגויה.

וכד בר נש אתפשט גופיה, ההוא רוחא אתפשט, ויהיב ביה חילא, וכן כגוונא דגופא אתרבי, הכי רוחא יהיב חילא ביה, לאתתקפא בר נש בהדיה. ובגין כך יוצר רוח אדם בקרבו ממש.

ואי תימא יוצר רוח אדם מהו, בגין דההוא רוחא, אצטריך חילא דלעילא יתיר לאסתיעא בהדיה. ועל דא קודשא בריך הוא איהו יוצר רוח אדם בקרבו, ויהיב ליה סיעא בבר נש.

תא חזי, כד ההוא רוחא אצטריך סיעא, כגוונא דאיהו ההוא בר נש, וכגוונא דההוא גופא אתתקן, הכי נמי ההוא רוחא מתקנין ליה, ואוספין ליה רוחא לאתתקנא. ודא הוא יוצר רוח אדם בקרבו.

דף קצו ע"ב

ותא חזי, כיון דאתאביד יוסף מאבוי, יעקב אביד ההוא תוספת רוחא דהוה ליה, ואסתלקת מניה שכינתא. לבתר מה כתיב, (בראשית מה) ותחי רוח יעקב אביהם. וכי עד השתא (דף קצו ע"ב) מית הוה. אלא ההוא תוספת רוחא אסתלק מניה שכינתא, ולא הוה בגויה. בגין דעצבונא דהוה ביה גרמא ליה, (ואי גרמא ליה הא) (ס"א דלא) לא הוה רוחיה בקיימיה. ובגין כך ותחי רוח יעקב אביהם. והכא (כתיב וירא יעקב) דעד כען לא אתבשר, מנא הוה ידע. אלא וירא יעקב, דחמא לכל דיירי ארעא דאזלי למצרים, ומייתן עבורא (הדא הוא דכתיב וירא יעקב).

רבי יצחק אמר, תא חזי, דוד מלכא זכה לאתחברא באבהו, וירית דוכתיה בגווייהו. הדא הוא דכתיב, אבן מאסו הבונים היתה לראש פנת. (נדפס וארא לא א) רבי ייסא ורבי חזקיה הוו אזלי מקפוטקיא ללוד, והוה עמהון חד יודאי במטול דקפטירא דחמרא, עד דהוו אזלי, אמר רבי ייסא לרבי חזקיה, אפתח פומך ואימא חד מלה מאינן מילי מעלייתא דאורייתא, דאת אמר בכל יומא קמי בוצינא קדישא.

פתח ואמר, (משלי ג) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. דרכיה דרכי נעם, אלין ארחין דאורייתא. דמאן דאזיל בארחי דאורייתא, קודשא בריך הוא אשרי עליה נעמותא דשכינתא, די לא תעדי מניה לעלמין. וכל נתיבותיה שלום, דכלהו נתיבין דאורייתא פלהו שלם, שלם ליה לעילא, שלם ליה לתתא. שלם ליה בעלמא דין, שלם ליה בעלמא דאתי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר הווא יודאי, איסירא (אסירא) בקיסטרא בהאי קרא אשתפת, אמרו ליה, מנין לך. אמר לון, מאבא שמענא, ואוליפנא הכא בהאי קרא מלה (טבא). פתח ואמר, האי קרא בתרין גוונין איהו, ובתרין סטרין. קרי ביה דרכים, וקרי ביה נתיבות. קרי ביה נעם, וקרי ביה שלום. מאן דרכים, ומאן נתיבות. מאן נעם, ומאן שלום.

אלא דרכיה דרכי נעם. היינו דכתיב, (ישעיה מג) הנותן בים דרף, דהא בכל אתר דאקרי באורייתא דרף, הוא אורח פתיחא לכלא. כהאי ארחא, דאיהו פתיח לכל בר נש. כך דרכיה דרכי נעם, אילין דרכים דאינון פתיחון מאבקהו, דכראן בימא רבא, ועאלין בגויה, ומאינון אורחין מתפתחין לכל עיבר ולכל סטרי עלמא.

והאי נעם, הוא נעימו דנפק מעלמא דאתי. ומעלמא דאתי נהרין כל בוצינין, ומתפרשן לכל עיבר. וההוא טיבו וההוא נהורא דעלמא דאתי, דינקין (נ"א דירתין) אבהו, אקרי נעם. דבר אחר, עלמא דאתי אקרי נעם, וכד אתער עלמא דאתי, כל חדו וכל טיבו וכל נהורין וכל חירו דעלמא אתער, ובגיני כך אקרי נעם.

ועל דא תנינו, חייבין דגיהנם, בשעתא דעאל שבתא, נייחין כלהו, ואית להו חירות ונייחא. בשעתא דנפיק שבתא, אית לן לאתערא חידו עלאה עלנא, דנשתזיב מההוא עונשא דחייביא דאתדנו (ס"א דאהדרו) מההיא שעתא ולהלאה. ואית לן לאתערא ולימא, (תהלים ז) ויהי נעם יי אלקינו עלינו. דא הוא נעם עלאה, חידו (ס"א חירו) דכלא, ועל דא דרכיה דרכי נעם.

וכל נתיבותיה שלום, מאן נתיבותיה. אלין אינון שבילין דנפקין מלעילא, וכלהו נקיט לון ברית יחידאי, דאיהו אקרי שלום, שלמא דביתא. ואעיל לון לימא רבא, כד איהו בתוקפיה, וכדין יהיב ליה שלמא. הדא הוא דכתיב וכל נתיבותיה שלום (ע"כ). תא חזי, יוסף ברית שלום הוה, והוה במצרים מלכא, ושליט על ארעא. ויעקב בגין דאסתלק מניה שכנתא, לא הוה ידע.

ועם כל דא, יעקב הוה ליה תברא, בגין למזבן עבורא במצרים. וחמא דאיהו תבירא על תבירא, דיחתון בנוי למצרים. ויאמר יעקב לבניו למה תתראו, בגין דלא תחמון גופייכו, אלא כרעבין, כגוברין דלית לון שבועא.

אמר רבי חזקיה, ודאי רזא הכא. דהא בכל זמנא דצערא איהו בעלמא, לא בעי בר נש, לאחזאה גרמיה בשוקא, בגין דלא יתפס בחובוי. ועל דא אמר למה תתראו, והא אתמר.

דף קצח ע"א

דבר אחר וירא יעקב כי יש שבר במצרים, עבור ממש. דהא קודשא בריך הוא על דא שדר כפנא בעלמא, בגין לנחתא ליעקב ובנוי לתמן, ועל דא חמא בני ארעא, דהוו מייתין מתמן עבור.

וירא יעקב כי יש שבר במצרים, בשעתא דמית יצחק, אתו יעקב ועשו למפלג. ועשו נפק מחולקיה דארעא ומכלא, ויעקב דיסבול גלותא יטול כלא. ועל דא חמא ההוא תבירא דהוה ליה במצרים, הוא ובנוי למסבל גלותא. ועל דא ויאמר יעקב לבנוי למה תתראו. מקמי דינא דלעילא, דלא ישתכח עלייכו מקטרגא. ויאמר הגה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה. הא אוקמוה רד'ו, חושבן דא הוה ישראל במצרים:

ויוסף הוא השליט על הארץ וגו', רבי ייסא פתח ואמר, (תהלים כז) ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה באהל זבחי תרועה אשירה ואזמרה ליי.

תא חזי, כד קודשא בריך הוא אתרעי ביה בבר נש, זקיף ליה על כל בני עלמא. ועביד ליה רישא דכלא, וכלהו שנאווי אתכפיין תחותוי.

דוד מלכא, שנאו ליה אחוי, דחו ליה מנייהו. קודשא בריך הוא ארים ליה על כל בני עלמא. אתא חמוי, ערק מקמיה. קודשא בריך הוא ארים ליה על כל מלכותיה, וכלהו הוו פרעין וסגדין קמיה. ויוסף דחו ליה אחוי, לבתר פלהו פרעו וסגידו קמיה. הדא הוא דכתיב ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה.

דבר אחר, ועתה ירום ראשי, מאי ועתה, כמו ואתה. רבי יהודה אמר, הא אתמר, עת דאיהו דרגא עלאה, ומאן איהו ההוא עת. דא ה"א, ואקרי עתה. ועתה, דא איהו ובי דיניה.

ירום ראשי, לארמא לה ביקרא ומלכותא. על אויבי סביבותי, אלין שאר מלכי ארעא. ואזבחה באהל, דא ירושלם. באהל, דא אהל מועד. זבחי תרועה, למשמע כל עלמא. אשירה ואזמרה, מההוא סטרא דתרועה היא. דהא מתמן, מההוא סטרא דתרועה, היא אתיא שירה ותושבחתא.

דבר אחר, ועתה ירום ראשי, דא כנסת ישראל. על אויבי סביבותי, דא עשו וכל אפרכין דיליה. ואזבחה באהל, אלין ישראל. זבחי תרועה, דכתיב, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה, בגין לאעברא דינא מעלמא. אשירה ואזמרה, לאודאה ולשבחה לקודשא בריך הוא, בלא פסיקו לעולם.

דבר אחר, ועתה ירום ראשי, בכלא, יצר טוב על יצר רע. דכתיב, על אויבי סביבותי, דא יצר הרע, דאיהו סחרניה דבר נש, ואיהו שנאיה בכלא. ואזבחה באהל זבחי תרועה, דא אורייתא, דאתיהיבת מסטרא דאשא, כדכתיב (דברים לג)

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

מִיִּמִּינוּ אֵשׁ דָּת לָמוּ. דְּהָא בְּגִין אֹרְיִיתָא, יְרוּם רִישִׁיהּ, וְאַתְּבְּרוּ כָּל שְׁנָאוֵי קַדְמוּי. כְּדַכְּתִיב, (תהלים יח) תִּכְרִיעַ קָמִי תַחְתִּי.

דְּבַר אַחַר וְעֵתָה יְרוּם רִאשִׁי, לְאַתְּכַלְלָא בְּאַבְהֹן, דְּהָא דוּד מְלַכָּא, אֵית לִיהּ לְאַתְּדַבְּקָא בְּאַבְהֹן, וְכַדִּין יִתְרוּמֵם וְסָלִיק לְעֵילָא, וְאִיהוּ בְּחַד קְשׁוּרָא בְּהוּ. עַל אוּיְבֵי סְבִיבוֹתֵי, אֵלִין אֵינוּן דְּבַסְטֵר שְׁמַאלָא, פְּלָהוּ מְאִרֵי דִינִין, דְּמִתְפּוֹנִין לְחַפְלָא. וְכַדִּין שְׁמַשָּׁא אֶתְחַבֵּר בְּסִיחָרָא, וְהוּי כְּלָא חַד.

תָּא חֲזִי כְּתִיב, וְיוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ, דָּא שְׁמַשָּׁא דְשְׁלִיט בְּסִיחָרָא, וְנַהִיר לָהּ וְזֶן לָהּ. הוּא הַמְשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ, דְּהָא הֵהוּא נַהֵר דְּנִגִיד וְנִפְיָק, מְנִיָּה אֶתְזַנוּ כְּפָלְהוּ, וּמִתְמָן פְּרַחֲזִין נְשַׁמְתִּין לְכָלָא. וּבְגִין דָּא, כְּפָלְהוּ סְגִדִין לְגַבִּיָּה דְּהֵהוּא אֶתְרָא, דְּהָא לֵית לָהּ מְלָה בְּעֵלְמָא, דְּלָא תְּלִי בְּמִזְלָא וְאוּקְמוּהּ:

וְיַכֵּר יוֹסֵף אֶת אַחֵיו וְהֵם לֹא הִפְרִיחוּהוּ. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מט) לָמָּה אֵירָא בִימֵי רַע עוֹן עַקְבֵי יִסְבְּנִי. תָּא חֲזִי, תְּלַת אֵינוּן דְּדַחֲלִין וְלֹא יִדְעִין מַמְּה דְּחֲלִין, וְאוּקְמוּהּ. אֲבָל אֵית מָאן דְּדַחֲלִיל, וְלֹא יִדְעַ מַמְּה אִיהוּ דְּחִיל, בְּגִין אֵינוּן חֲטָאֵי. דְּלָא יִדְעַ דְּאֵינוּן חֲטָאִין, וְלֹא אֲשַׁגַּח בְּהוּ, וְאִיהוּ דְּחִיל מִימֵי רַע.

דָּף קֶצֶח ע"ב

מָאן אֵינוּן יְמֵי רַע, אֵלִין אֵינוּן יוֹמִין דְּאֵינוּן אֲזַדְמָנָן בְּהֵהוּא (דָּף קֶצֶח ע"ב) רַע. וּמָאן אֵינוּן, (ד"א אִיהוּ) דָּא יִצֵּר הָרַע, דְּאִיהוּ אֶקְרִי רַע. וְאֵית לִיהּ יוֹמִין יִדְעֵן, דְּאֶתְיָהִיב לִיהּ רְשׁוּ בְּעֵלְמָא, לְאַסְטָאָה לְכָל אֵינוּן דְּמִסְאֲבֵי אֶרְחִיָּהוּ. דְּמָאן דְּאֶתִי לְאַסְטָאָבָא, מִסְאֲבֵי לִיהּ. וְאֵלִין אֵינוּן אֶקְרוּן יְמֵי רַע, וְאֵלִין מְמָנָן עַל אֵינוּן חוּבִין דְּדִשִׁין בְּהוּ בְּנֵי נֶשָׂא בְּעַקְבֵיָּהוּ.

תָּא חֲזִי, כָּל אֵינוּן דְּמִסְאֲבֵי אֶרְחִיָּהוּ, כְּמָה חֲבִילֵי טְהִירִין אֲזַדְמָנָן לְגַבִּיָּהוּ, וּמִסְאֲבֵי לָהּ. בְּאַרְחָא דְּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמִיָּהּ, בְּהֵהוּא אֶרְחָא מְדַבְּרִין לִיהּ מְמָשׁ. אֶתִי בַר נֶשׁ לְאַתְּדַכְּפָאָה, כְּמָה אֵינוּן דְּמִסִּיעִין לִיהּ.

הָא תְּנִינָן, דְּכַד בַּר נֶשׁ קָם בְּצַפְרָא, בְּעֵי לְאַסְחָאָה יְדוּי, מְגוּ (לעיל נג א) נְטִלָא דְּמִיא, דְּאִיהוּ מְאָנָא לִיטוּל מְנִיָּה מִיא. מְגוּ מָאן דְּאַסְחֵי יְדוּי בְּקַדְמִיתָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהּ. וְתָא חֲזִי, בְּגִין נְטִלָא דָּא, אוּקְמִנָא מְלָה.

וְתוּ, דְּבְעֵיא לִיהּ לְבַר נֶשׁ, לְנְטִלָא יְדָא יְמִינָא בְּשְׁמַאלָא. בְּגִין לְשַׁלְטָאָה יְמִינָא עַל שְׁמַאלָא, וְיִסְתְּחֵי יְמִינָא מִן שְׁמַאלָא, וּבְגִין כְּךָ אִיהוּ נְטִילָא. וְעַל דָּא, מָאן דְּנְטִיל יְדוּי, יטוּל יְמִינָא בְּשְׁמַאלָא, לְאַשְׁלִטָא יְמִינָא עַל שְׁמַאלָא. בְּגִין דְּלָא יְהִיב דּוּכְתָא לְיִצֵּר הָרַע לְשַׁלְטָאָה כְּלָל, וְהָא אוּקְמִנָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא בִּישָׂא שְׁלֵטָא, לָא אֲתִיב יְדִיה מְלֵאבָאשָׂא. וּבְשַׁעְתָּא דִּימִינָא שְׁלֵטָא עַל עַמִּין עֹבְדֵי עֲבֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת לְתַבְרָא לֹון, חַיִּים קוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהוּ, וְלֹא שְׂצִי לֹון.

וּבְגִין כְּךָ, כֹּל מֵאֵן דְּאִיהוּ חֲטִי, בְּאִינוּן חֲטָאִין דְּדֵשׁ בְּהוּ בְּרַגְלוּי, לָא יָדַע בְּהוּ, וְדַחִיל תְּדִירָא. דְּוֹד מְלָפָא הוּא אֲסַתְמַר תְּדִיר מְחוּבִין אֲלִין, וְכַד הוּא נְפִיק לְקַרְבָּא, הוּא מְפַשְׁשָׁא לֹון. וְעַל דָּא לָא דַחִיל לְאַגְחָא עֲמַהוּן קְרָבָא.

וְתָא חֲזִי, אַרְבַּע מְלַכִּין הוּוּ, מֵאֵן דְּשָׂאִיל דָּא לָא שְׂאִיל דָּא. דְּוֹד אָמַר, (תהלים יח) אַרְדּוּף אֲוִיבִי וְאֲשִׁיגֵם וְלֹא אָשׁוּב עַד כְּלוֹתֵם. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּהוּוּ אֲסַתְמַר מֵאֲלִין חוּבִין, וְלֹא יְהִיב דּוּכְתָא לְשִׁנְאוֵי לְשִׁלְטָאָה. וְעַל דָּא בְּעֵי לְמַרְדָּף אֲבַתְרִייהוּ תְּדִיר, וְלֹא יִרְדְּפוּן אִינוּן אֲבַתְרִיהָ לְמַתְבַּע חוּבוּי, וְיַפּוּל בִּידֵיהוּ.

אָסָא הוּוּ דַחִיל יְתִיר, אָף עַל גַּב דְּהוּוּ מְפַשְׁשָׁא בְּחֲטָאוֵי, וְלֹא כְדוּד מְלָפָא. אִיהוּ בְּעֵי לְמַרְדָּף אֲבַתְרִייהוּ, וְלֹא יִגִּיחַ לֹון, וְיִקְטוּל לֹון קוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא, וְכַךְ הוּוּ. דְּכַתִּיב, (דברי הימים ב יד) וַיִּרְדְּפֵם אָסָא וְהָעָם אֲשֶׁר עִמּוֹ וְגו', וְכַתִּיב וַיִּגְוֶף יְיָ אֶת הַכּוֹשִׁים לְפָנָי אָסָא וְלְפָנָי יְהוּדָה וַיִּנּוֹסוּ הַכּוֹשִׁים. (וכן) דְּוֹד מַה פְּתִיב בֵּיה, (שמואל א ל) וַיִּכֶם דְּוֹד מֵהַנְּשָׁף וְעַד הָעָרֵב לְמַחְרָתֵם. אָבַל אָסָא אִיהוּ רְדִיף וְקוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא מְחִי. יְהוֹשֻׁפֵט מְלָךְ יְהוּדָה, אֲוִף הָכִי נָמִי הוּוּ שְׂאִיל. וְאָמַר, לָא יְכִילְנָא לְמַרְדָּף וְלֹא לְקַטְלָא. אֲלֵא אָנָּא אֲזַמְר, וְאֵת קַטִּיל לֹון. בְּגִין דְּלֵא הוּוּ מְפַשְׁשָׁא כֹּל כְּךָ כְּאָסָא. וְקוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לֵיה הָכִי. דְּכַתִּיב, (דברי הימים ב כ) וּבַעַת הַחֲלוֹ בְּרַנָּה וְתַהֲלָה נָתַן יְיָ מְאַרְבִּים עַל בְּנֵי עַמּוֹן מוֹאָב וְהָרָ שְׁעִיר הַבָּאִים לִיהוּדָה וַיִּגְפּוּ.

חֲזַקִּיה מְלָךְ יְהוּדָה, אֲוִף הָכִי נָמִי אָמַר. אָנָּא לָא יְכִילְנָא, לָא לְזַמְרָא, וְלֹא לְמַרְדָּף, וְלֹא לְאַגְחָא קְרָבָא. בְּגִין דְּדַחִיל מֵאֲלִין חוּבִין דְּקֶאֱמְרוּן. מַה פְּתִיב, (מלכים ב יט) וַיְהִי בַלִּילָה הַהוּא וַיֵּצֵא מֵלֶאֱדָף יְיָ וַיִּקַּח בְּמַחְנֶה אֲשׁוּר מֵאֵה וּשְׁמוֹנִים וַחֲמִשָּׁה אֲלָף וַיִּשְׁכַּיְמוּ בַבֶּקֶר וְהֵנָּה כָּלָם פְּגָרִים מֵתִים. וְחֲזַקִּיה הוּוּ יְתִיב בְּבֵיתָהּ וְשָׁכִיב בְּעַרְסִיהָ, וְקוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא קַטִּיל לֹון.

וּמַה צְדִיקִים אֲלִין הוּוּ דַחִלִין מֵאֲלִין חוּבִין, שְׂאָר בְּנֵי עַלְמָא עַל אַחַת כְּמַה. בְּגִין כְּךָ אֵית לֵיה לְבַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מֵאֲלִין חוּבִין, וְלְפַשְׁשָׂא בְּהוּן כְּדֶקֱאֲמְרוּן. בְּגִין דְּלֵא יִשְׁלֹטוּן עֲלוֵי אִינוּן יְמֵי רַע, דְּלֵא מְרַחְמֵי עֲלֵיהּ.

תָּא חֲזִי, וַיְכַר יוֹסֵף אֶת אָחָיו. בְּשַׁעְתָּא דְּנַפְלוּ בִּידֵיהּ, אִיהוּ רַחִים עֲלֵיהוּ, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁלִים. וְהֵם לֹא הִפְרִוּהוּ, דְּאִינוּן שְׁמַעוּן וְלוּי, אָתוּ מְסַטְרָא דְּדִינָא קְשִׂיא, וְעַל דָּא לָא רַחִימוּ עֲלֵיהּ. דְּהָא כֹּל אִינוּן מְאַרְיֵהוּן דְּדִינָא קְשִׂיא, לָא מְרַחְמֵי עֲלֵיהוּ דְּבַנֵּי נֶשׂא בְּשַׁעְתָּא דְּנַפְלֵי בִּידֵיהוּ.

דָּף קִצֵּט ע”א

וּבְגִין כֶּךָ אָמַר דָּוִד, (תהלים מט) לְמָה אִירָא. יִרְאֵתִי לֹא כְּתִיב, אֲלֹא אִירָא, (אלא) דְּאֵית (נ”א דלית) לִי לְמַדְחַל (דף קצט ע”א) מְאִינוֹן יְמֵי רַע, כְּדַקְאֲמָרֵן. עֲוֹן עֲקֵבֵי יִסְבְּנִי, מֵאֵן עֲקֵבֵי. אֲלִין אִינוֹן בְּרִזָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא. דְּכְתִיב, (בראשית כה) וַיְדוּ אוֹחוֹת בְּעֵקֶב עֵשׂוֹ, דָּא הוּא עֲקִיבָא. וְאִינוֹן עֲקִיבִין דְּמִסְתַּכְּלִין בְּהוּ תְדִיר בְּהֵוּא חוּבָא דְדָשׁ בֵּיהּ בַּר נֶשׁ תְּדִיר בְּעֵקֵבֵי.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (ישעיה ה) הוּי מוֹשְׁכֵי הָעוֹן בְּחַבְלֵי הַשְּׂוֹא וְכַעְבוֹת הָעֵגְלָה חֲטָאָה. בְּחַבְלֵי הַשְּׂוֹא, דְדָשׁ בֵּיהּ בְּעֵקֵבָא וְלֹא חֲיִישׁ עֲלֵיהּ. וּלְבַתֵּר אֲתַתְּקַף וְאֲתַעְבִּיד (בַּחבלי השוא) כְּעֵבוֹת הָעֵגְלָה, וְאֲתַתְּקַף הֵוּא חֲטָאָה. וְאִסְטִי לִיהּ בְּהֵאֵי עֲלֵמָא וּבְעֲלֵמָא דְאֵתִי.

זַכְּאִין אִינוֹן צְדִיקָיָא, דִּידְעִין לְאִסְתְּמָרָא מְחוּבֵיהוֹן, וְאִינוֹן מִפְּשָׁפְשִׁין תְּדִיר בְּעוּבְדֵיהוֹן. בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח עֲלֵיהוֹן מְקַטְרָגָא בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְלֹא יִסְטוֹן עֲלֵיהוֹן לְעֲלֵמָא דְאֵתִי. דְּהָא אוֹרִייתָא מִתְקַנָּא לְהוּ אֲרַחֲנִין וְשִׁבְלִין לְמִיתָךְ בְּהוּ, דְּכְתִיב, (משלי ג) דְרָכֶיךָ דְרָכֵי נְעִים וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם:

וַיִּזְכּוֹר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וּגְוִי. רַבִּי חֲיִיא פִתַּח וְאָמַר, (משלי כד) בְּנַפּוּל אוֹיְבֶךָ אַל תִּשְׁמַח וּבְכַשְׁלוֹ אַל יִגַּל לְפָךָ. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבֵד לִיהּ לְבַר נֶשׁ, דִּיזְכִּי לִיקְרָא דִּלֵּיהּ, וְלִשְׁמָשָׁא קַמֵּיהּ תְּדִירָא, וְלֹא שְׁתַּדְּלָא בְּאוֹרִייתָא יִמְמָא וְלִילִי. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהּ בְּאוֹרִייתָא תְּדִיר.

וְכִינֵן דְּבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם, יְהֵב קַמֵּיהּ אוֹרִייתָא, וְאוֹלִיף לִיהּ בְּהּ לְמַנְדַּע אֲרַחְתָּא. מְנַלֵּן, דְּכְתִיב, (איוב כח) אֲזִי רָאָה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָה וְגַם חֲקָרָה. וּלְבַתֵּר, וַיֹּאמֶר לְאָדָם הֵן יִרְאֵת יְיָ הִיא חֲכָמָה וְסוּר מֵרַע בִּינָה. פִּינֵן דְּאִסְתַּכְּל בְּהּ וְלֹא נָטִיר לָהּ, עֵבֵר עַל פְּקוּדָא דְמֵאֲרִיָּה וְאֲתַפְּס בְּחוּבֵיהּ.

וְכָל אִינוֹן דְּעֵבְרוּ עַל מְלָה חֲדָא דְאוֹרִייתָא, אֲתַפְּסוּ בְּהּ. שְׁלֵמָה מְלַכָּא דְאֲתַחַפֵּם עַל כָּל בְּנֵי עֲלֵמָא, עֵבֵר עַל מְלָה חֲדָא דְאוֹרִייתָא, וְגֵרִים לִיהּ לְאֲתַעְבְּרָא מְלַכוּתֵיהּ מִנֵּיהּ, וְלֹא תַפְּלָגָא מְלַכוּתָא מִן בְּנוֹי. מֵאֵן דְּאֲעֵבֵר עַל אוֹרִייתָא עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

וַיִּוֹסֵף דְּהוּהוּ יַדַּע אוֹרִייתָא, וְאֲחוּי נִפְלוּ בִידֵיהּ, אֲמַאי גִלְגַּל עֲלֵיהוּ כָּל גִּלְגוּלָא דָּא. וְהָא אִיהוּ יַדַּע אוֹרִייתָא דְאוֹלִיף לִיהּ אַבּוּי. אֲלֵא, חֵס וְשְׁלוֹם דִּיוֹסֵף גִּלְגַּל עֲלֵיהוּ גִלְגוּלִין לְנַקְמָא מִנֵּיהּ. אֲלֵא כָּל דָּא לֹא עֵבֵד, אֲלֵא לְאִייתָא לְאַחוּהּ בְּנִימֵן לְגַבֵּיהּ, דְּתַאוּבְתֵיהּ הוּהוּ לְגַבֵּיהּ. וְאִיהוּ לֹא שִׁבַּק לְאַחוּי לְמַנְפַּל, דְּהָא כְּתִיב, וַיִּצּוּ יוֹסֵף וַיִּמְלֹא אֶת כְּלֵיהֶם בָּרֶגֶל, וְכָל דָּא בְּגִין דְּלֹא יִנְפְּלוּן.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

רבי יהודה אמר, כד ברא קודשא בריך הוא לסיחרא, הוה אסתפל בה תדיר, כדכתיב, (דברים יא) תמיד עיני יי אלהיך בה, אשגחותא דיליה בה תדיר, וכתיב אז ראה, דהא שמשא באשגחותא דיליה בה, אתנהיר. ויספרה, מאי ויספרה, כמה דאת אמר, (איוב כח) מקום ספיר אבניה.

הכינה, דאיהי יתבא בתקונא, בתריסר תחומין, מתפלגא (שמות נח ב) בשבעין קסירין. אתקין לה בשבעה סמכין עלאין, לאתנהרא וליתבא על שלימו. וגם חקרה, לאשגחא עלה תדיר, זמנא בתר זמנא, דלא פסיק לעלמין.

ולבתר זוהר ליה לבר נש, ואמר ויאמר לאדם הן יראת יי היא חכמה וסוד מרע בינה. דהאי מתעטרא על תתאי, לדחלא ולמנדע ליה לקודשא בריך הוא בגינה. וסוד מרע בינה, ברירו מפסלותא, דלא למקרב בהדיה. וכדין אשגחותא (נ"א אשכחותא) דבינה, למנדע ולאסתכלא ביקרא דמלכא עלאה.

רבי יוסי קם בליליא חד לאשתדלא באורייתא, והוה תמן עמיה חד יודאי, דאערע ביה בההוא ביתא. פתח רבי יוסי ואמר, (משלי י) לא יועילו אוצרות רשע וצדקה תציל ממות. לא יועילו אוצרות רשע, אלין אינון דלא משתדלי באורייתא, ואזלי בתר מלי דעלמא, ולמכנש אוצרין דחויבא. מה כתיב, ואבד העשר ההוא בענין רע. בגין דאינון אוצרות רשע.

וצדקה תציל ממות, אלין דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחא לאשתדלא (לאסתכלא) בה. דהא אורייתא עץ חיים אקרי, ואתקריאת צדקה. דכתיב, וצדקה תהיה לנו.

דף קצט ע"ב

דבר אחר, וצדקה תציל ממות, דא צדקה ממש, ובתרין גוונין איהו, ובתרין סטרין. קרי ביה אורייתא, (דף קצט ע"ב) וקרי ביה צדקה, וכלא חד.

אמר ההוא יודאי, וקרי ביה שלום. אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי דאקרי שלום. קם ההוא יודאי, ואשתתף בהדיה, פתח ההוא יודאי ואמר, (משלי כח) עובד אדמתו ישבע לחם ומרדף רקים ישבע ריש. האי קרא קשיא, וכי שלמה מלכא דאיהו חכים מכל בני עלמא, הוה אמר דישתדל בר נש למפלח ארעא ולאשתדלא אבתריה, וישבוק חיי עלמא.

אלא רזא איהו. פתח ואמר, (בראשית ב) ויקח יי אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה, ואוקמוה ברזא דקרובין איהו. תא חזי, לעבדה, דא מלכא עלאה. ולשמרה, דא מלכא תתאה. עלמא עלאה, ועלמא תתאה. לעבדה (דדכורא) ברזא דזכור, ולשמרה ברזא דשמור.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ובגין כך, עובד אדמתו, דא גן עדן. דאצטריך למעבד ולמפלה, ולאמשכא לה ברכאן מלעילא. וכד אתברכא ואתמשכא לה ברכאן מלעילא, איהו נמי אתברך בהדה. תא חזי, דכהנא דמברך, מתברך. כמה דאת אמר, (במדבר ו) ואני אברכם. ובגין כך, עובד אדמתו ישבע לחם, דא הוא מזונא דלעילא. ומרדף רקים, מאן דיתדבק בסטרא אחרא, דאיהו מרדף רקים. ישבע ריש ודאי. אמר רבי יוסי, זכאא אנת, דזכית להאי מלה.

תו פתח ואמר קרא אבתריה, (משלי כח) איש אמונות רב ברכות, דא הוא בר נש דמהימנותא דקודשא בריך הוא ביה, כגון רבי ייסא סבא. דאף על גב דהוה ליה מיכלא דההוא יומא למיכל, לא הוה מתקין ליה עד דשאל מזוניה קמי מלכא קדישא. לבתר דצלי צלותיה ושאל מזוניה קמי מלכא, כדין הוה מתקין. והוה אמר תדיר, לא נתקין, עד דינתנון מבי מלכא.

ואין להעשיר לא ינקה, בגין דלא בעא לאשתדלא באורייתא, דאיהי חיינ דעלמא דין, וחיין דעלמא דאתי. השתא דאיהי שעתיא לאשתדלא באורייתא, נשתדל.

פתח ההוא גברא ברזא דחלמא ואמר, ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם להם וגו'. ויזכור יוסף את החלומות, וכי יוסף אמאי (נ"א אמר או) אדכר לון אינון חלומות דחלם להו. ומה סגיא ליה אלו לא אדכר להו, דהא יוסף חכים הוה, וכתיב, כל ערום יעשה בדעת וכסיל יפרש אולת.

אבל, כיון דחמא דאינון אתו, וסגדי ליה אפינ על ארעא. כדין אדכר ממה דחלם להו, כד הוה עמהון. דכתיב, והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תספינה אלמותיכם ותשתחוו לאלמתי. אמר יוסף בשעתא דחמא דכרעין אחוי קמיה. דכתיב, ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה, כדין ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם. דהא חמא דהו קיימי (מתקיימי).

תו, ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם, אדכר לון. בגין דלית נשיו קמי קודשא בריך הוא, דהא חלמא דאיהו טבא, בעי בר נש לאדכרא ליה דלא יתנשי, וכדין אתקיים. דהא כמה דאתנשי קמיה דבר נש, הכי אתנשי עליה.

תא חזי, חלמא דלא אתפשר, כאגרתא דלא מתקריא, ותא חזי, בגין דלא אדכר, כמהן דלא ידע ליה. ועל דא, מאן דאתנשי מניה חלמא ולא ידע ליה, לא קיימא עליה לאתקיימא. ובגין דא יוסף הוה דכיר חלמיה, בגין לאתקיימא. בגין דלא יתנשי חלמא מניה לעלם, והוה מחכה ליה תדיר. ויאמר אליהם מרגלים אתם, איהו דכיר חלמא. אבל מלה לא אמר לון, אלא מרגלים אתם.

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ה) כִּי בָּא הַחֲלוֹם בְּרוֹב עֲנָן וְקוֹל כְּסִיל בְּרוֹב דְּבָרִים. כִּי בָּא הַחֲלוֹם בְּרוֹב עֲנָן, הָא אוֹקְמוּתָּהּ. דְּכַמְּה אֵינּוֹן סְמִיכִין בְּחֻלְמָא, וּמִמֵּנָּן דְּרַגִּין עַל דְּרַגִּין. עַד דְּחֻלְמִין מְנַהוֹן קְשׁוּט כְּלָהוּ, וּמְנַהוֹן דְּאִית בְּהוֹן קְשׁוּט וּכְדִיבּוּ. אֲבָל לְאֵינּוֹן זְכָאֵי קְשׁוּט, לֹא אֲתַגְּלִי לֹוֹן מַלְיָן כְּדִיבֵן כְּלוּם, אֲלֵא כְּלָהוּ קְשׁוּט.

דָּר ע"א

תָּא חֲזִי, דְּנִיָּאֵל מַה כְּתִיב בֵּיהּ, (דְּנִיָּאֵל ב) אֲדִין לְדְנִיָּאֵל בְּחֻזָּא דִּי לִילְיָא (דָּר ר ע"א) רְזָא גְלִי. וּכְתִיב, (דְּנִיָּאֵל ז) דְּנִיָּאֵל חֲלָם חֲזָה וְחֻזִּי רֵאשֶׁה עַל מִשְׁכְּבֵיהּ בְּאֲדִין חֻלְמָא כְּתַב. וְאִי אִית בֵּיהּ מַלְיָן כְּדִיבֵן, אֲמַאי אִיכְתִּיב בֵּין כְּתוּבִים. אֲלֵא אֵינּוֹן זְכָאֵי קְשׁוּט, בְּשַׁעְתָּא דְּנִשְׁמַתְהוֹן סְלָקִין. לֹא מִתְחַבְּרֵן בְּהוּ, אֲלֵא מַלְיָן קְדִישִׁין. דְּאוּדְעִין לִיהּ מַלְיָן דְּקִ שׁוּט, מַלְיָן קְיִימָן דְּלֵא מִשְׁקֶרֶן לְעֻלְמִין.

וְאִי תִימָא, הָא תֵּנֵן דְּדוֹד מְלָכָא לֹא חֲמָא חֻלְמָא טְבָא. הָא אֲשַׁתְּמַע דְּהוּה חֲמִי דוֹד מַלְיָן דְּלֵא קְשׁוּט. אֲלֵא וְדָאֵי, כָּל יוֹמוֹי הוּה מִשְׁתַּדֵּל לְאוּשְׁדָא דְמִין, וְאִגַּח קְרַבִּין, וְכָל חֻלְמוֹי לֹא הוּוּ אֲלֵא חֻלְמִין בִּישִׁין. חוֹרְבָא וְשׁוּמְמוּתָא וְדִמָּא וְאוּשִׁידוּ דְדִמִין, וְלֹא חֻלְמָא דְשָׁלָם.

וְאִי תִימָא, לְבַר נֶשׁ טַב אֲחֻזִּיאוּ לִיהּ חֻלְמָא בִישָׂא, הֲכִי הוּא וְדָאֵי. כָּל אֵינּוֹן בִּישִׁין דְּזוּמִינִין לְאֲתַדְבָּקָא עַל אֵינּוֹן דְּעֵבְרִי עַל פְּתַגְמֵי דְּאוּרִייתָא, וְאֵינּוֹן עוֹנְשִׁין דְּזוּמִינִין לְאֲתַעֲנֶשָׂא בְּהוּוּא עֻלְמָא, כְּלָהוּ חֲמִי. בְּגִין דְּכָל שַׁעְתָּא יְהָא דְּחִילוּ דְּמַרְיָה עֲלֵיהּ, וְהָא אֲתַעֲרוּ. דְּכְתִיב, (קֹהֶלֶת ג) וְהֵאֱלֹהִים עָשָׂה שְׁיִירָאוּ מִלְּפָנָיו, זֶה חֲלוֹם רָע. וְעַל דָּא, לְהוּוּא זְכָאֵה, אֲחֻזִּיו לִיהּ חֻלְמָא בִישָׂא, כְּמַה דְּאֲתַמַּר.

תָּא חֲזִי, דְּהָא תְּנִינָן, דְּהוּוּא בַר נֶשׁ דְּחֲמִי חֻלְמָא, בְּעִי לִיהּ לְמַפְתַּח פּוּמִיָּה בֵּיהּ קְמִי בְּנֵי נֶשׂא דְּרַחֲמֵי לִיהּ. בְּגִין דִּיסְתַּלַּק רַעוּתָא דְּלָהוֹן לְגַבִּיָּה לְטַב, וּיְפַתְחוּן פּוּמִיָּהוּ לְטַב, וְיִשְׁתַּכַּח רַעוּתָא וּמְלָה כְּלָא לְטַב. רַעוּתָא דְּאִיָּהּ מִחֻשְׁבָּה, שְׁרוּתָא דְּכְלָא, וּמְלָה דְּאִיָּהּ סִיּוּמָא דְּכְלָא. וְעַל דָּא אֲשַׁתְּכַח דְּהָא שְׁלִימוּ אִיהוּ בְּרֻזָא עֻלְאָה.

וּבְגִין כְּךָ אֲתַקְיִים כְּלָא, וּבְעֵינָן רַחֲמִין דְּבַר נֶשׁ (נ"א רַחֲמִין עֲלֵיהּ דְּבַר נֶשׁ בְּגִין) לְאֲתַקְיִמָּא בְּהוּוּא פְּשָׂרָא טְבָא, וְכְלָא אִיהוּ כְּדָקָא יָאוּת. וּבְגִין כְּךָ קוּדְשָׂא בְּרִיךְ הוּא אוּדְעֵ לִיהּ לְבַר נֶשׁ, כָּל חַד וְחַד, בְּהוּוּא דְּרַגָּא דִּילֵיהּ, כְּמַה דְּאִיָּהּ. וּבְהוּוּא גּוּוּנָא דְּכָל חַד וְחַד, אָמַר דִּיהָא חֻלְמָא. אָמַר הוּוּא יוֹדָאֵי, וְדָאֵי דְּחֻלְמָא לָאוּ אִיהוּ אֲלֵא לְבַר נֶשׁ זְכָאֵה, דְּאִיָּהּ חֲמָא חֻלְמָא כְּדָקָא חֲזִי.

וְתָא חֲזִי, דְּכַד בַר נֶשׁ נָאִים עַל עֲרִסְיָה, נִשְׁמַתִּיהּ נְפָקָא וְשִׁטְיָא בְּעֻלְמָא לְעִילָא, וְעָאֵלֶת בְּאֲתַרָּא דְּעָאֵלֶת. וְכַמְּה חֲבִילֵי טְהִירִין, קְיִימִין וְאוּזְלִין בְּעֻלְמָא, וּפְגַעִין בְּהּ בְּהִיָּא נִשְׁמַתָּא. אִי זְכָאֵה הִיא, סְלָקָא לְעִילָא וְחֲמַתָּא מַה דְּחֲמַתָּא. וְאִי לָאוּ,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשון]

אתאחדת בהוא סטרא, ומודיעין לה מלין פדיבן, או מלין דומינין למיתי לזמן קריב. וכד אתער ההיא נשמתא דביה, אייה מודעא ליה מה דחמאת.

ועל דא, לבר נש דלאו איהו זכאה, מודיעין ליה חלמא טבא דלאו איהו קשוט. פלא בגין לאסטאה ליה מההוא ארח קשוט. פיון דאיהו אסטי אורחיה מארח קשוט, מסאבין ליה. דכל מאן דאתי לאתדפאה, מדכאין ליה. ומאן דאתי לאסתאבא, מסאבין ליה. הא ודאי אתמר הכי.

יתבו עד דסליק צפרא, אמר רבי יוסי, ודאי לא זכר שמייה דיוסף באינון דגלים. דכתיב, (במדבר ב) דגל מחנה אפרים, ולא כתיב דגל מחנה יוסף. בגין דאתגאי על אחוי, והא אתמר.

אמר ההוא יודאי, ודאי שמענא דיוסף איהו בעלמא דדכורא, וכלהו שבטין בעלמא דנוקבא אינון. ועל דא לא אתכליל יוסף עמהון, בגין דאיהו בעלמא דדכורא עמהון (נ"א ל"ג עמהון).

מה פתיב, פלנו בני איש אחד נחנו. נחנו, אנחנו מפעי ליה. אמאי חסר א'. אלא, בגין דרזא דברית לא אשתכח עמהון, אסתלק מתמן א'. דהא א' דכורא איהו. ועל דא ב' איהי נוקבא, א' דכורא. ובגין דא אסתלק א' מתמן, ואשתארו אינון נוקבי לגבי שכינתא.

ולבתר אמרו, פנים אנחנו, אתוסף א'. אמרו ולא ידעי מה קאמרו. בגין דיוסף אשתכח תמן, ואשלימו מלה, ואמרו אנחנו. מנלן, דכתיב ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו, ויוסף איהו בחושפנא, פד עאל בחושפנא, אמרו אנחנו. וכד לא עאל בחושפנא, אמרו נחנו.

דף ר ע"ב

אמר רבי יוסי, כל הני מלין דקאמרן הכא, קודשא בריך הוא אתרעי בהו, דהא שכינתא (דף ר ע"ב) לא אעדי מהכא. פדכתיב, (מלאכי ג) אז נדברו יראי יי איש אל רעהו ויקשב יי וישמע ויפתב ספר זכרון לפניו ליראי יי ולחושבי שמו:

סדר הלימוד ליום כו חשוון [יום 56 בשנה]

ויאסוף אותם אל משמר שלשת ימים. אמר רבי אלעזר, הני תלת יומין אמאי. אלא הני תלת יומין, לקביל תלת יומין דשכם. דכתיב, (בראשית לה) ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים.

תא חזי, מה פתיב ביה, ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו. לאחזאה דלא עבד איהו, כמה דאינון עבדו בשכם. דגרמו לאנשי שכם לקבלא עליהו האי זאת, רזא דברית. ולבתר דעבדו קיומא דא, קטילו לון, ולא אשתאר מנהון חד. ואיהו מה פתיב, זאת עשו וחיו. מאי טעמא, בגין דאת האלהים אני ירא, נטיר קיימא. וכל גלגולא דא לא הוה אלא בגיניה דבנימין:

ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו וגו'. ויאמרו איש אל אחיו, דא שמעון ולוי, כמה דהוה בקדמיתא. דכתיב, (בראשית לו) ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה בא. מה להלן שמעון ולוי, אוף הכא שמעון ולוי.

תא חזי, מאן איש ומאן אחיו. אלא איש, דא שמעון, פתיב הכא איש, וכתיב התם (במדבר כה) והנה איש מבני ישראל בא. מה להלן משמעון, אוף הכא נמי שמעון. ובגין דאהדר בתשובה, בכה ואתנחם על דא. ואמר ללוי, אבל אשמים אנחנו. על דא אתבני מזליה שור, כגוונא דמזליה דיוסף שור. דכתיב, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, ומזליה דשמעון שור איהו.

ועל דא, ויקח מאתם את שמעון, בגין דלא יקטרג בהדיה דלוי. בגין דשמעון ולוי, פד מתחברין תרווייהו יכלי לקטרגא: ויאסור אותו לעיניהם, הא אוקמוה, לעיניהם אסרו. ולבתר דנפקו הוה מאכיל ליה, ומשקי ליה.

ואי תימא דרעותא דיוסף איהו, בגין דכתיב, (משלי כה) אם רעב שונאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. אי הכי, יוסף דאיהו זכאה, היכי עביד הכי. דהא פתיב, (משלי כה) כי גחלים אתה חותה על ראשו ויִי ישלם לך.

אלא, חס ושלום דיוסף להכי הוא דתייש. אלא כבר נש לאחוי, הכי נמי הוה עביד. אתנהיג עמיה באחיה, ולא בגוונא אחרא. ולא עמיה בלחודוי, אלא עם כל אחוי. כמה דכתיב, ויצו יוסף וימלאו את פליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן, בגין לאנהגא עמהון באחיה.

רבי יוסי פתח ואמר, (נחום א) אם שלמים וכן רבים וכן נגזו ועבר ועציתיה לא אענף עוד, האי קרא אוקמוה. דכד עמא פלהו אית בהו שלם, ולא אית בהו מארי דבבו. קודשא בריך הוא חייס עלייהו, ודינא לא שלטא בהו. ואף על גב דכלהו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

פְּלָחֵי לְפֹכְכִיּוֹת וּמְזֻלוֹת, וְאִינוֹן בְּשָׁלֵם, דִּינָא לָא שְׁלִיט עֲלֵיהוּ, וְאוֹקְמוּהוּ. דְּכַתִּיב, (הושע ד) חֲבוֹר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הִנַּח לוֹ.

וְכֵן נִגְזוּ וְעָבַר, מֵאִי וְכֵן נִגְזוּ, וְנִגְזוּ מִבְּעֵי לֵיהּ. אֲלֵא, דָּא הוּא רִישָׁא דְקָרָא דְאִיהוּ שְׁלָם, אוּף הָכָא שְׁלָם. וּמֵאִי אִיהוּ, דָּא צְדָקָה. בְּגִין דְּצְדָקָה דָּא הוּא שְׁלוֹם, וּמֵאִן דְּאֶסְגִּי בְּצְדָקָה, אֶסְגִּי שְׁלָם לְעֵילָא, וְאֶסְגִּי שְׁלָם לְתַתָּא. וּבְגִין כֶּף וְכֵן נִגְזוּ וְעָבַר, דְּגִזְזֵי מְמוֹנְהוֹן בְּצְדָקָה. וְעָבַר, וְעָבְרוּ מִבְּעֵי לֵיהּ, מֵאִי וְעָבַר. אֲלֵא דָּא הוּא דִּינָא דְרוּגְזָא, כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (ישעיה כו) עַד יַעֲבֹר זַעַם, עָבַר דִּינָא מִעֲלֵיהוּ.

דְּבַר אַחַר, כֹּה אָמַר יי אִם שְׁלָמִים, אֲלִין יִשְׂרָאֵל. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִי לֹון בְּרִית קַיִמָא לְנִטְרָא לֵיהּ תְּדִיר, וְלִמְהוּי בֵּיהּ בַּר נֶשׁ שְׁלָיִם בְּכָל סְטָרִין לְעֵילָא וְתַתָּא. וְאִי לָא נִטְרָא לֵיהּ בַּר נֶשׁ תְּדִיר, הָא אִיהוּ פְּגִימ, פְּגוּם בְּכֹלָא. מְנַלְן, דְּכַתִּיב, (בראשית יז) הִתְהַלַּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים. מֵאִי תָמִים, שְׁלָיִם. דְּעַד לָא אֲתַקִּיִּים בֵּיהּ בְּרִית, אִיהוּ פְּגִימ.

דף רא ע"א

וּבְגִין כֶּף, אִם שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים. אִם שְׁלָמִים דְּנִטְרֵי פְּקוּדָא דָּא, לְמְהוּי שְׁלִימִין, דְּלָא יְהוֹן פְּגִימִין, וְכֵן רַבִּים, יִפְשׁוֹן (דף רא ע"א) וְיִסְגּוֹן בֵּיהּ. בְּגִין דְּנִשְׁמַתִּין לָא נְפָקִי לְעֵלְמָא, אֲלֵא בְּהַאי בְּרִית. וְכֵן נִגְזוּ, הָאִי אִם שְׁלָמִים דְּנִטְרֵי לֵיהּ תְּדִיר, נִגְזוּ מֵאִן דְּאֲתַגְזֹר וְקַבֵּל עֲלֵיהּ קַיִמָא דָּא. וְעָבַר, מֵאִי וְעָבַר. הֵהוּא זִוְהֵמָא דְּעַרְלָה, דְּהוּה בֵּיהּ בְּקַדְמִיתָא.

דְּבַר אַחַר, כֹּה אָמַר יי אִם שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים, אֲלִין בְּנֵי יַעֲקֹב. דְּהָא פֶּל זְמַנָּא דְּהוּוּ לְגַבִּיָּה דְּיוֹסָף, אִינוֹן שְׁלָמִים, דְּקַיִמֵי בְּהַדְּיָה דְּבְרִית. וְכֵן נִגְזוּ, דְּאֲזֻלוּ וְשָׁבְקוּ לֵיהּ לְיוֹסָף וְלְשִׁמְעוֹן. וְעָבַר, כְּדִין דִּינָא שְׂרִיא בְּגִינֵיהוּ (נ"א שְׁכִינְתָא שְׂרִיא בִּינֵיהוּ), כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (שמות יב) וְעָבַר יי לְנִגּוּף אֶת מִצְרַיִם.

תָּא חֲזִי, אִית דִּינָא קְשִׁיא, וְאִית דִּינָא רַפִּיא. דִּינָא קְשִׁיא תַקִּיף, דִּינָא רַפִּיא חֲלָשׁ, וְכַד יִנְקָא הָאִי דִּינָא רַפִּיא, מְדִינָא קְשִׁיא, כְּדִין אֲתַתַּקִּף, וְאִיהוּ תַקִּיף.

בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַעֲבִיד דִּינָא עַל יִשְׂרָאֵל, אֲתַעֲבִיד בְּהַאי דִּינָא רַפִּיא, וְלָא אֲתַתַּקִּף בְּהַהוּא דִּינָא קְשִׁיא. וְכַד דִּינָא אֲתַעֲבִיד עֲלֵיהוּ דְּעִמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פֹּכְכִיּוֹת וּמְזֻלוֹת, אֲתַתַּקִּף הָאִי דִּינָא רַפִּיא, בְּדִינָא קְשִׁיא דְלְעֵילָא, בְּגִין לְאֲתַתַּקִּפָּא. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, וְעָבַר יי לְנִגּוּף אֶת מִצְרַיִם. וְעָבַר, דְּאֲתַמְלִי עֲבָרָה וְזַעֲמָא, וְאֲתַתַּקִּף בְּדִינָא קְשִׁיא, אוּף הָכָא וְעָבַר. וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּמִתְכַּנְשֵׁי עֲשָׂרָה בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא, וְחַד מְנִיֵּיהוּ אֲשַׁתְּמִיט, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲרַגִּז עֲלֵיהּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דבר אחר וכן נגזו, כד מתעברי מנייהו אינון עובדין בישין, כדין ועבר. מאי ועבר, רבי שמעון אמר, בזמנא דנשמתא נפקת מהאי עלמא, בכמה דינין אתדנת עד לא תיעול לאתרה. לבתר, כל אינון נשמתין אית לון למעבר, בהך נהר דינור דנגיד ונפיק, ולאסתחאה תמן. ומאן איהו דיקום תמן, ועבר בלא דחילו. כמה דאת אמר, (תהלים כד) מי יעלה בהר יי וגו'. ונשמתא דזכאה אעבר בלא דחילו ויקום במקום קדשו.

ומאן דאשתדל בצדקה בהאי עלמא, ויתן מממוניה בצדקה. כדין, ועבר בההוא אתר, ולא דחיל, וכרוזא קרי לה לההיא נשמתא, (נחום א) ועניתיה לא אענף עוד. מאן דזכה למעבר בהאי, לית ליה דינא יתיר כלל.

תא חזי, כל דא דיוסף עם אחוי, וכל הני מילי, אמאי אצטריך. אלא אורייתא דקשוט איהי אורייתא, וכל ארחהא ארחין קדישין. ולית לה מלה באורייתא דלאו אית בה רזין עלאין וקדישין, וארחין לבני נשא לאתתקפא בהו.

פתח ואמר, (משלי כ) אל תאמר אשלמה רע וגו'. תא חזי, קודשא בריך הוא עביד ליה לבר נש, לאתתקפא בה באורייתא, ולמיהך בארץ קשוט, ולסטר ימינא, ולא יהך לסטר שמאלא. ובגין דבעי להו (דישראל) למיהך לסטר ימינא, אית לון לאסגאה רחימו דא עם דא, ולא יהא דבבו דא עם דא. בגין דלא לאכחשא ימינא, דאיהו אתר דישראל מתדבקו ביה.

ותא חזי, בגין כך איהו יצר טוב ויצר רע, וישראל בעיין לאתתקפא ליצר טוב על יצר רע, באינון עובדין דכשרון, ואי סטי בר נש לשמאלא, כדין אתתקף יצר רע על יצר טוב. ומאן דהוה פגים, אשלים ליה בחטאוי, דהא לא אשתלים דא מנוולא, אלא בחטאין דבני נשא.

ובגין כך בעי בר נש לאזדהרא, דלא ישתלים ההוא יצר רע בחטאוי, ויסתמר תדיר. דהא יצר טוב בעי לאשלמא ליה בשלימות תדיר, ולא יצר הרע. ובגין כך, אל תאמר אשלמה רע קוה אל יי ויושע לה.

דבר אחר אל תאמר אשלמה רע, כדכתיב, (תהלים לח) ומשלמי רעה תחת טובה, למאן דשלים ליה טובה, דלא ישלים ליה רע, בגין (דחילו דקודשא בריך הוא. כמה דאת אמר, זאת עשו וחיו. ואוף איהו הוי תדיר עביד) דכתיב, (משלי יז) משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו. אפילו למאן דאשלימו ליה בישין, לא אית ליה לאשלמא בישא, חלה ההוא בישא דשלימו ליה. אלא, קוה ליי ויושע לה.

דף רא ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

והאי קרא אוקמוה, ביוסף זכאה, דלא בעא לאשלאמא בישא לאחוי, בשעתא דנפלו בידוי. קונה ליי ויושע לך, בגין דהוא הוה (דף רא ע"ב) דחיל לקודשא בריך הוא. דכתיב, זאת עשו וחי וגו'. (ואוף) ואיהו תדיר הוה מחפה לקודשא בריך הוא. (ס"א כמה דאת אמר, קוה ליי ויושע לך).

רבי אבא פתח ואמר, (משלי כ) מים עמוקים עצה בלב איש ואיש תבונה ידלנה. מים עמוקים עצה בלב איש, דא קודשא בריך הוא. בגין דאיהו עביד עצות, דאיתי טעמין לגלגלא גלגולין על עלמא על ידא דיוסף, לקיימא ההוא גזרה, דגזר כפנא על ארעא (נ"א עלמא). ואיש תבונה ידלנה, דא יוסף. דגלי אינון עמיקון, דגזר קודשא בריך הוא על עלמא.

תא חזי, יוסף לא די ליה דאיהו לא שלים בישא לאחוי, אלא דעבד עמהון טיבו וקשוט. וכך ארחיהון דזכאי תדיר. בגין דא קודשא בריך הוא חיים עליהו תדיר, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מים עמוקים עצה בלב איש, דא יהודה. והא אוקמוה, בשעתא דאתקריב לגביה דיוסף, על עסקא דבנימין. ואיש תבונה ידלנה, דא יוסף.

רבי אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא דלוד, חמא חד בר נש דהוה אתי, ויתיב בחד קולטא דתלא דארעא, והוה לאי מארחא, ויתיב ונאים תמן. אדהכי חמי חד חויא, דהוה אתי לגביה, נפק קוסטפא דגורדנא, וקטיל ליה לחויא. פד אתער ההוא בר נש, חמא ההוא חויא לקבליה, דהוה מית. אנדקף ההוא בר נש, ונפל ההוא קולטא לעומקא דתחתוי ואשתזיב.

אתא רבי אבא לגביה, אמר ליה, אימא לי מאן עובדך. דהא קודשא בריך הוא רחיש לך אלין תרין נסין, לאו אינון למגנא. אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא, דלא אתפייסנא בהדיה, ומחילנא ליה. ותו, אי לא יכילנא לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי, עד דמחילנא ליה, ולכל אינון דמצערו לי, ולא חיישנא כל יומא לההוא בישא דאשלים לי. ולאו די לי דא, אלא דמההוא יומא ולהלאה, אשתדלנא למעבד עמהון טבא.

בכה רבי אבא ואמר, יתיר עובדוי דדין מיוסף, דיוסף הוה אחוי ודאי, והוה ליה לרחמא עלוי. אבל מה דעביד דא, יתיר הוא מיוסף. יאות הוא דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא.

פתח ואמר, (משלי י) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתום ילך בטח, דא ההוא בר נש, דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכילו גזקי דעלמא לאבאשא ליה. ומעקש דרכיו יודע, מאן יודע. דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט, ובעי גבי דחבריה. יודע, מהו יודע, ששמודע איהו בעיניהון דכל מארי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דדינא, דלא יתאביד מנייהו דיוקנא דהוא בר נש. בגין לאייתא ליה לאתרא דינקמון מניה, ובגין כף יודע.

ותא חזי, ההוא דאזיל בארע קשוט, קודשא בריה הוא חפי עליה, בגין דלא אתידע, ולא אשתמודע, לגבי מאריהון דדינא. אבל מעקש דרכיו יודע, וישתמודע לגבייהו. זכאין אינון בני נשא דאזלי בארע קשוט, ואזלי לרוחצן על עלמא. דלא דחלי אינון בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי:

ויראו האנשים פי הובאו בית יוסף. רבי יוסי אמר, ווי לון לבני נשא, דלא ידעי ולא מסתכלין בארחי דאורייתא. ווי לון בשעתא דקודשא בריה הוא ייתי למתבע לון דינא על עובדיהון, ויקום גופא ונפשא למיהב חושבנא מכל עובדיהון, עד לא יתפרשון נפשא מן גופא.

וההוא יומא, יומא דדינא איהו, יומא דספרין פתיחן, ומאריהון דדינא קיימין. בגין דההוא זמנא, קיימא נחש בקיימיה, לנשכא ליה. וכל שייפי מתרגשין לגביה, ונשמתא אתפרשא מן גופא, ואזלא ושטיא. ולא ידעת לאן ארחא תהך, ולאן אתר סלקין לה.

דף רב ע"א

ווי לההוא יומא, יומא דרוגזא ונאיצו ההוא יומא, בגין כף אבעי ליה לבר נש, לארגזא יצריה כל יומא, לאדכרא קמיה ההוא יומא, דייקום בדינא דמלכא, דקא עאלין ליה תחות ארעא לאתרקבא, ונשמתא אתפרשא (דף רב ע"א) מניה.

ותנו, לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, וישתדל אבתריה. אי אזיל מניה, יאות. ואי לאו, ישתדל באורייתא. דהא לית לך מלה לתברא יצר הרע אלא אורייתא. אי אזיל, מוטב. ואי לאו, ידכר ליה יומא דמותא, בגין לתברא ליה.

הכא אית לאסתכלא, דהא דא הוא (קסא ב) יצר הרע, ודא הוא מלאך המות. וכי מלאך המות מתבר מקמי יומא דמותא. והא איהו קטולא דבני נשא הוי, ואשתמע דחדוה הוא דיליה. ובגין כף אסטי לון לבני נשא תדיר, בגין לאמשכא לון לדא.

אלא ודאי מה דאתמר, דיכפור ליה בר נש ההוא יומא דמותא. ודאי הכי הוא, בגין דמתבר לבא דבר נש. דהא יצר הרע לא שריא אלא באתר דאשתפח חדוה דחמרא, וגסותא דרוחא. וכד אשתפח רוחא תבירא, כדין אתפרש מניה, ולא שריא בהדיה. ובגין כף בעי לאדכרא ליה יומא דמותא, ויתבר גופיה, ואיהו אזיל ליה.

תא חזי, יצר טוב בעי חדוה דאורייתא, ויצר רע חדוה דחמרא, וניאופין וגסותא דרוחא. ובגין כף בעי בר נש לארגזא (ליה) תדיר, מההוא יומא רבא, יומא דדינא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

יומא דחושבנא. דלית ליה לבר נש לאגנא עליה, אלא עובדוי דכשרן, דאיהו עביד בהאי עלמא. בגין דיגינו עליה בההיא שעתא.

תא חזי, וייראו האנשים פי הובאו בית יוסף. ומה פלהו הוו גיברין, פלהו תקיפין, וחד עולימא דאייתי לון לביתא דיוסף, דחלו. כד ייתי קודשא בריך הוא למתבע ליה לדינא לבר נש, על אחת כמה וכמה.

בגין כך בעי ליה לבר נש, לאזדהרא בהאי עלמא. לאתתקפא ביה בקודשא בריך הוא, וישוי ביה רוחצניה. דאף על גב דאיהו חטי, אי יהדר מניה בתיובתא שלימתא, הא תקיף איהו, ויתתקף ביה בקודשא בריך הוא, פאילו לא חטא.

דהא שבטין, בגין דחטו על גניבת יוסף, הוו דחלין. דאלמלא לא חטו, לא הוו דחלין כלל. בגין דחובוי דבר נש מתברין לביה, ולית ליה חילא כלל. מאי טעמא, דהא ההוא יצר הטוב אתבר עמיה, ולית ליה חילא לאתתקפא על ההוא יצר הרע. ועל דא פתיב, (דברים כ) מי האיש הירא ורך הלבב, הירא (דיראה דא) מחובין דבידוי, דאינון תבירא דלבא דבר נש.

ותא חזי, לכמה דרין אתפרע קודשא בריך הוא, מאינון חובין דשבטין, דהא לא אתאביד מקמיה דקודשא בריך הוא כלום. ואתפרע מדרא לדרא, ודינא קיימא קמיה תדיר, עד דאתפרע, ושרי דינא באתר דאצטריך.

מנלן, מחזקיהו. חזקיהו חב ההוא חובא, דגלי סתירין דקודשא בריך הוא, לשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, דלא הוה אצטריך לגלאה. וקודשא בריך הוא שדר ליה לישעיהו, ואמר ליה, (ישעיה לט) הנה ימים באים ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הזה וגו'.

תא חזי, כמה גרים ההוא חובא, בגין דגלי מה דתוה סתים. דכיון דאתגלי, אתיהיב דוכתא לאתר אחרא דלא אצטריך, לשלטאה עליה. בגין כך לאו ברכה שריא, אלא באתר סתים. ואוקמוה, מה דאיהו (הוה) סתים, ברכה (דהוה) שריא עלוי, פיון דאתגלי אתיהיב דוכתא, לאתר אחרא לשלטאה עלוי.

פתיב, (איכה א) כל מכבדיה הזילוה פי ראו ערותה, ואוקמוה. אבל כל מכבדיה הזילוה, דא הוא מלכות בבל, דהא מתמן אשתדר דורון לירושלם. דכתיב, (ישעיה לט) בעת ההיא שלח מרודך בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים ומנחה אל חזקיהו.

דף רב ע"ב

ומה פתיב בהו, שלם לחזקיהו מלך יהודה, ושלם לאלהא רבא ושלם לירושלם. פיון דנפק פתקיה מניה, אהדר ללביה ואמר, לא יאות עבדית לאקדמא שלמא דעבדא, לשלמא דמאריה. קם מפורסיה ופסע ג' פסיען ואהדר פתקיה, וכתב אחרנין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תְּחוּתֵיהוּ, וְכַתַּב הָכִי. שְׁלֹם לְאַלְהָא רַבָּא, שְׁלֹם לְירוּשָׁלַם, וְשְׁלֹם לְחֻזְקֵיהּ, וְדָא הוּא מְכַבְדֵיהּ. (דף רב ע"ב)

וּלְבַתֵּר הַזִּילוּת, מְאִי טַעְמָא הַזִּילוּת. בְּגִין כִּי רָאוּ עֲרוּתָהּ, דְּאַחֲזֵי לֹון חֻזְקֵיהּ. דְּאַלְמָלָא כְּךָ, לֹא הַזִּילוּת לְבַתֵּר. מְגוּ דְהוּהוּ זַכָּאָה חֻזְקֵיהוּ יְתִיר, אֲתַעֲכַב מְלָה מְלֵאֵיִתָּאָה, וְלֹא אֲתָא בְיוֹמוּי. דְּכַתִּיב, (ישעיה לט) כִּי יִהְיֶה שְׁלֹום וְאַמֶּת בְּיָמֵי. וּלְבַתֵּר פְּקִיד הַהוּא חוּבָא לְבְנוּי אֲבַתְרֵיהּ.

כְּגוּוֹנָא דָא, הַהוּא חוּבָא דְשַׁבְטִין, קָאִים עַד לְבַתֵּר. בְּגִין דְדִינָא דְלַעֲיָלָא, לֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ, עַד דְּאַשְׁתַּכַּח שְׁעָתָא לְאַתְפְּרַעָא, וְאַתְפְּרַע מִיַּנְיָהוּ. וּבְגִין כְּךָ כָּל מָאן דְּאִית חוּבִין בִּידוּי, דְּחִיל תְּדִיר. כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר, (דברים כח) וּפְחַדְתָּ לִילָה וְיוֹמָם וְגו'. וְעַל דָּא וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבָאוּ וְגו'.

וַיִּשָׂא עֵינָיו וַיִּרְא אֶת בְּנֵי־מִינ אָחִיו בֶּן אָמוֹ וְגו'. רַבִּי חֵיָא פָּתַח וְאָמַר, (משלי יג) תּוֹחַלַת מְמוּשְׁכָה מַחֲלָה לֵב וְעֵץ חַיִּים תְּאֹוה בָּאָה. דָּא הוּא דְתַנּוּ, דְלִית לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַסְתַּפְּלָא בְּבַעוּתֵיהּ לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אִי אֲתִי, אִי לֹא אֲתִי. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דָּאִי אִיהוּ אֲסַתְפַּל בֵּיתָהּ, כְּמָה מְאֲרִיחוֹן דְדִינָא, אָתוּ לְאַסְתַּפְּלָא בֵּיתָהּ בְּעוּבְדוּי.

וְרוּזָא אִיהוּ, דְהָא הַהוּא אֲסַתְפְּלוּתָא, דְאִיהוּ מְסַתְפַּל בְּהַהוּא בְּעוּתָא, גְרִים לִיה לְמַחֲלַת לֵב. מְאִי מַחֲלָה לֵב, דָּא אִיהוּ מָאן דְקָאִים תְּדִיר עֲלֵיהּ דְבַר נֶשׁ, לְאַסְתַּפְּלָא לְעֵילָא וְתַתָּא.

וְעֵץ חַיִּים תְּאֹוה בָּאָה. תְּנִינּוּ, מָאן דְבַעֵי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִקְבַּל צְלוּתֵיהּ, יִשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵיִתָּא, דְאִיהִי עֵץ חַיִּים. וְכַדִּין תְּאֹוה בָּאָה. מָאן תְּאֹוה, דָּא הוּא דְרָגָא דְכָל צְלוּתִין דְעֲלָמָא בִּידֵיהּ, וְעֵאִיל לֹון קָמִי מְלָכָא עֲלָאָה. כְּתִיב הֲכָא בָּאָה, וְכַתִּיב הָתֵם, (אסתר ב) בְּעֶרְבַּי הָיָא בָּאָה. וְדָא הוּא תְּאֹוה בָּאָה, בָּאָה קָמִי מְלָכָא עֲלָאָה, לְאַשְׁלָמָא רְעוּתָא דְהַהוּא בַר נֶשׁ.

דְּבַר אַחַר, תּוֹחַלַת מְמוּשְׁכָה מַחֲלָה לֵב, דָּא הוּא אֲתֵר, דְאֲתֵיִיבֵיב הַהִיא מְלָה, בְּאֲתֵר אַחְרָא דְלֹא אֲצִטְרִיךְ. וְאַתְמַשְׁכָּא עַד דְאֲתֵיִיבֵיב מִיָּדָא לִידָא, וְלִזְמַנִּין דְלֹא יִיִתִי. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְאַתְפְּשֻׁטָא וְאַתְמַשְׁכָּא בְכָל אֵינּוֹן מְמַנּוּ, לְבַחֲתָא לִיה לְעֲלָמָא.

וְעֵץ חַיִּים תְּאֹוה בָּאָה, דָּא הוּא תּוֹחַלַת, דְלֹא אֲתְמַשְׁכָּא, בְּגִין אֵינּוֹן מְמַנּוּ רְתִיכִין, אֲלֵא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִיב (לֹון) לִיה לְאַלְתֵּר. בְּגִין דְכַד אֲתְמַשְׁכָּא בֵּין אֵינּוֹן מְמַנּוּ רְתִיכִין, כְּמָה אֵינּוֹן מְאֲרִיחוֹן דְדִינָא דְאֲתֵיִיבֵיב לֹון רְשׁוּתָא. לְעֵינָא וְלְאַסְתַּפְּלָא בְּדִינֵיהּ, עַד לֹא יִנְתַּנוֹן לִיה. וְמָה דְנִפְיָק מִבֵּי מְלָכָא וְאַתֵּיִיבֵיב לִיה לְבַר נֶשׁ, בֵּין דּוּכִי, בֵּין דְלֹא זָכִי, אֲתֵיִיבֵיב מִיָּד. וְדָא הוּא עֵץ חַיִּים תְּאֹוה בָּאָה.

דְּבַר אַחַר, תּוֹחַלַת מְמוּשְׁכָה, דָּא יַעֲקֹב. דְאֲתְמַשְׁכָּא לִיה תּוֹחַלַתָא דְיוֹסֵף עַד זְמַן אָרִיךְ. וְעֵץ חַיִּים תְּאֹוה בָּאָה, דָּא הוּא בְנִימָן. דְהָא מְזַמְנָא דְתַבַּע לִיה יוֹסֵף, עַד הַהוּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

זמנא דאתא לגביה, לא הוה אלא זמנא זעיר. דלא אתמשכא ההוא זמנא. הדא הוא דכתיב, וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו. מאי בן אמו. דדיוקניה דאמיה הוה ביה, והוה דמי דיוקניה לדיוקנא דרחל. בגין כך כתיב, וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו.

רבי יוסי אמר, והא כתיב בקדמיתא, וירא יוסף אתם את בנימין. והשתא כתיב, וישא עיניו וירא את בנימין אחיו. מאי ראייה הכא. אלא חמא ברוחא דקודשא לבנימין, דחולקיה הוה עמהון בארעא. ובחולקיה דבנימין ויהודה תשרי שכינתא. דהא חמא ליה ליהודה ובנימין, דבחולקהון הוה מקדשא. ודא הוא וירא יוסף אתם את בנימין. ליה חמא עמהון, ויוסף דהוה אחוה לא חמא עמהון בתהווא חולקא.

אוף הכא, וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו. מה כתיב בתריה. וימחר יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך ושמח.

דף רג ע"א

רבי חזקיה פתח ואמר, (ישעיה כב) משא גיא חזיון מה לך איפה פי עלית כלך לגגות. תא חזי, הא אוקמוה בזמנא דאתחריב בי מקדשא, והיו מוקדין ליה בנורא, סליקו כל אינון כהני (דף רג ע"א) על כותליהון (נ"א גגיהון) דמקדשא, וכל מפתחין בידיהו, ואמרו. עד הכא הוינא גזברין דילך, מכאן ואילך טול דילך.

אבל תא חזי, גיא חזיון, דא שכינתא דהות במקדשא. וכל בני עלמא, מינה הוו ינקין יניקו דנבואה. דאף על גב דכל נביאין, קא הוו מתנבאין מאתר אחרא, מגויה הוו ינקין נבואתהון. ועל דא אתקרי איהי גיא חזיון. חזיון, הא אוקמוה, דאיהו חזיון דכל גוונין עלאין.

מה לך איפה פי עלית כלך לגגות, דהא כד אתחרב מקדשא, שכינתא אתאת, וסליקת בכל אינון אתרין, דהוה מדורה בהו בקדמיתא. והות בכת על בית מדורה, ועל ישראל דאזלו בגלותא, ועל כל אינון צדיקי וחסדי דהוו תמן ואתאבידו. ומגלו, דכתיב, (ירמיה לא) כה אמר יי קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה, והא אתמר. וכדין קודשא בריך הוא שאיל לה לשכינתא, ואמר לה. מה לך איפה פי עלית כלך לגגות.

מהו כלך, דהא פי עלית סגיא, מהו כלך. לאכללא בהדה כל חילין וכל רתיכין אחרנין, דכלהו בכו עמה על חרבן בי מקדשא.

ובגין כך, מה לך איפה. אמרה קמיה, וכי בני בגלותא, ומקדשא אתוקדא, ואנא מה לי הכא. שריאת ואמרת, (ישעיה כב) תשואות מלאה עיר הומיה קריה עליה

חֲלִלֶיךָ לֹא חֲלָלִי חֶרֶב וְלֹא מָתִי מִלְחָמָה עַל פֶּן אֲמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי אֲמַרְר בְּבָכִי וְגו'. וְהָא
אוֹקִימָנָא, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר לָהּ, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר יי מְנַעֵי קוּלְךָ מִבָּכִי וְגו'.
וְתָא חֲזִי, מִיּוֹמָא דְאֲתַחְרִיב בֵּי מִקְדָּשָׁא, לֹא הוּוּ יוֹמָא דְלֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ לְוֹוֹטִין.
בְּגִין דְכַד בֵּי מִקְדָּשָׁא הוּוּ קִיִּים, הוּוּ יִשְׂרָאֵל פְּלַחִין פּוֹלְחִנִין וְקָרְבִין עֲלוּוֹן וְקָרְבָּנִין,
וְשְׂכִינְתָא שְׂרִיא בְּבֵי מִקְדָּשָׁא עֲלִיִּהוּ, כְּאִמָּא דְרַבִּיעָא עַל בְּנִיָּא. וְהוּוּ כָּל אֲנַפִּין
נְהִירִין, עַד דְאֲשַׁתְּכַחוּ בְרַכָּאן לְעִילָא וְתַתָּא. וְלֹא הוּוּ יוֹמָא, דְלֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ
בְרַכָּאן וְחֲדוּוּן. וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל שְׂרָאן לְרַחֲצֵן בְּאַרְעָא, וְכַל עֲלֵמָא הוּוּ אֲתוּן בְּגִינֵיהוּ.

הַשְׁתָּא דְאֲתַחְרִיב בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְשְׂכִינְתָא עֲמַהוּן בְּגִלּוּתָא, לִית לָךְ יוֹמָא דְלֹא
אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ לְוֹוֹטִין, וְעֲלֵמָא אֲתֵלְטִיא. וְחֲדוּוּן לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ לְעִילָא וְתַתָּא.

וּזְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְאַקְמָא לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מְעַפְרָא, כְּמָה דְאֲתַמַּר.
וְלִמְחֲדֵי עֲלֵמָא בְּכֻלָּא. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ישעיה נו) וְהִבִּיאֹתִים אֶל הָר קִדְשִׁי וְשִׁמְחֹתִים
בְּבֵית תְּפִלְתִּי וְגו'. וְכַתִּיב, (ירמיה לא) בְּבָכִי יָבֹאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילִם. כְּמָה
דְּבִקְדָּמִיתָא, דְכַתִּיב, (איכה א) בְּכֹה תִבְכֶּה בְּלִילָה וְדַמְעָתָה עַל לַחֲיָהּ. הֲכִי נָמִי לְבַתָּר,
בְּבָכִי יִתְהַדְרוּן. דְכַתִּיב, בְּבָכִי יָבֹאוּ וְגו'.

הַבְּקָר אֹרֵר וְהָאֲנָשִׁים שְׁלַחוּ הֵמָּה וְחֲמוּרֵיהֶם, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הֲכֹא אֵית
לְאַסְתְּכֻלָּא, אִי אֵינּוּן הוּוּ אֲזִילִי וְאֲשַׁתְּדְרוּ, מַה לָּן לְמַכְתָּב בְּאוּרִיָּתָא, הֵמָּה וְחֲמוּרֵיהֶם.
אֶלָּא בְּגִין דְכַתִּיב וְלִקְחַת אוֹתָנּוּ לְעַבְדִּים וְאֵת חֲמוּרֵינוּ, בְּגִין כֶּךָ וְהָאֲנָשִׁים שְׁלַחוּ הֵמָּה
וְחֲמוּרֵיהֶם. בְּגִין דְלֹא יִשְׁתַּאֲרוּן אֵינּוּן וְחֲמוּרֵיהוֹן, כְּדַקְאֲמַרוּ.

פָּתַח וְאָמַר, (בראשית כב) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֹקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת חֲמוּרוֹ וְגו', הַהוּא בְּקָר
דְאַבְרָהָם הוּוּ נְהִיר, לְקִיָּמָא עֲלִיִּהוּ בְזֹכוּתֵיהּ. כְּדִין זְכוּתָא דְאַבְרָהָם קִיָּמָא עֲלִיִּהוּ,
וְאֲזִלוּ בְשָׁלָם, וְאֲשַׁתְּזִיבוּ מִן דִּינָא. בְּגִין דְהָהִיא שְׁעָתָא, קִיָּמָא עֲלִיִּהוּ דִינָא,
לְאַתְפְּרָעָא מִנֵּיהוּ. בְּר דְזְכוּתָא דְהָהוּא בְּקָר דְאַבְרָהָם, אֲגִין עֲלִיִּהוּ. וְאֲשַׁתְּלַחוּ מִן
דִּינָא, דְלֹא שְׁלִיט עֲלִיִּהוּ בְהָהוּא זְמָנָא.

רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (שמואל ב כג) וּכְאֹר בְּקָר יִזְרַח שֶׁמֶשׁ. דָּא הוּא נְהוּרָא, דְהָהוּא
בְּקָר דְאַבְרָהָם. יִזְרַח שֶׁמֶשׁ, דָּא הוּא שֶׁמֶשׁא דִיעֶקֶב. דְכַתִּיב, (בראשית לז) וַיִּזְרַח לוֹ
הַשֶּׁמֶשׁ. בְּקָר לֹא עֲבוּת, דְהָהוּא בְּקָר לֹא אִיהוּ עֲבוּת כָּל כֶּךָ, אֶלָּא מִנְגָה מִמְטָר. נְגָה
מִמְטָר, אִיהוּ מְטָרָא דְאֵתִי מִסְטָרָא דִיעֶזְקָא, דְהָהוּא מְטָרָא אֲפִיק דְשָׂא מֵאַרְצָא.

דף רג ע"ב

דְּבַר אַחַר, וּכְאֹר בְּקָר, בְּהָהוּא נְהִירוּ דְבְּקָר דְאַבְרָהָם. (דף רג ע"ב) יִזְרַח שֶׁמֶשׁ, דָּא
הוּא יְעֶקֶב. דְנְהִירוּ דִילֵיהּ, כְּנְהִירוּ דְהָהוּא בְּקָר. בְּקָר לֹא עֲבוּת, בְּגִין דְהָהוּא בְּקָר,
לֹא אִיהוּ חֲשׂוּךְ, אֶלָּא נְהִיר. דְהָא בְּשְׁעָתָא דְאֵתִי בְּקָר, לֹא שְׁלֵטָא דִינָא כְּלָל. אֶלָּא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כְּלָא נְהִיר, בְּסִטְרָא דְאַבְרָהָם. מְנַגַּה מִמַּטֵּר, דָּא הוּא סִטְרָא דְיוֹסֵף הַצַּדִּיק, דְּאִיהוּ אֲמַטִּיר עַל אַרְעָא, לְאַפְקָא דְשָׁאָה, וְכֹל טִיבוּ דְעֵלְמָא.

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְלִילְיָא עָאֵל, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עֵלְמָא, כְּמָה גְרַדְיַנִּי טְהִירִין, זְמִינִין לְנַפְקָא, וְלִשְׁלִטָּאָה בְּעֵלְמָא. וְכְמָה מְאָרִיהוֹן דְּדִינִין, מִתְעָרִין בְּכְמָה סִטְרִין לְזַנְיָהוּ, וְשְׁלִטִי עַל עֵלְמָא. פִּיּוֹן דְּאֵתִי צְפָרָא וְנְהִיר, כְּלָהוּ מִסְתַּלְקִי, וְלֹא שְׁלִטִי, וְכֹל חַד וְחַד עָאֵל לְדוּכַתְיָהּ, וְתַב לְאַתְרֵיהּ.

כְּמָה דְּאֵת אָמַר, הַבְּקָר אֹר, דָּא בְּקָר דְאַבְרָהָם. וְהָאֲנָשִׁים שְׁלַחוּ, אֵלֶיךָ מְאָרִיהוֹן דְּדִינָא, דְּהוּוּ שְׁלִטִין בְּלִילְיָא. הֵמָּה וְחַמּוּרֵיהֶם (ס"א הֵמָּה אֵינוֹן מְאָרִיהוֹן דְּדִינָא דְקָאֲמַרוּ, וְחַמּוּרֵיהֶם) אֵינוֹן גְרַדְיַנִּי נִימוּסִין, דְּאֵתִינִין מִסְטְרָא דְמִסְאַבָּא. דְּלָאוּ אֵינוֹן קְדִישִׁין, וְלֹא שְׁלִטִין, וְלֹא אֲתַחֲזוֹן מְכִי אֵתִי צְפָרָא. וְאֵינוֹן מִסְטְרָא דְאֵינוֹן חֲמֵרִי, גְרַדְיַנִּי נִימוּסִין דְּקָאֲמַרוּ.

דְּהָא לִית לָךְ דְּרַגִּין עֲלָיִן. דְּלֹא אֵיתִי אֵתִי (אֵית) בְּהוּ יְמִינָא וְשְׁמַאלָא, רַחֲמֵי וְדִינָא. דְּרַגִּין עַל דְּרַגִּין קְדִישִׁין, מִסְטְרָא דְקְדוּשָׁה. וּמִסְאַבִּין, מִסְטְרָא דְמִסְאַבָּא. וְכְלָהוּ דְרַגִּין עַל דְרַגִּין, אֵלֶיךָ עַל אֵלֶיךָ. וּבְכָל אֲתַר דְבְּקָר דְאַבְרָהָם אֲתַעַר בְּעֵלְמָא, כְּלָהוּ מִתְעַבְרִי, וְלֹא שְׁלִטִי. בְּגִין דְּלִית לוֹן (ו"ח קִיּוּמָא) לְקִיּוּמָא בְּסִטְרֵי יְמִינָא, אֵלֹא בְּסִטְרֵי שְׁמַאלָא. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲבַד יְמִמָּא וְלִילְיָא, לְאַנְהָגָא כֹּל חַד וְחַד לְסִטְרֵיהּ כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ. זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל, בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי.

רַבֵּי חֲזִי פִתַּח וְאָמַר, (מְלָאכִי ג) וְזִרְחָה לְכֶם יְרֵאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא בְּכַנְפֵיהּ. תָּא חֲזִי, זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַנְהָרָא לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, הֵהוּא שְׁמֵשׁ, דְּגִנִּיז קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מִיּוּמָא דְאַתְבְּרִי עֵלְמָא. (דְּגִנִּיז קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא) מְקַמֵּי רְשִׁיעֵי דְעֵלְמָא. כְּמָה דְכְּתִיב, (אִיּוֹב לַח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרָם.

וְהֵהוּא נְהוּרָא גְנִיז לֵיהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְּכַד נִפְק בְּקַדְמִיתָא, הוּוּה נְהִיר מְסִיפֵי עֵלְמָא, וְעַד סִיפֵי עֵלְמָא. פִּיּוֹן דְּאֲסַתְפַּל בְּדַרְיָה דְאַנּוּשׁ וּבְדַרְיָה דְמַבּוּל. וּבְדַרְיָה דְהַפְלָגָה, וּבְכָל אֵינוֹן חֲיִיבִיא. גְנִיז לֵיהּ לְהֵהוּא נְהוּרָא.

פִּיּוֹן דְּאֵתִי יַעֲקֹב, וְאֲתַדְבֵּק בְּהוּוּא מְמַנָּא רַבְרַבָּא דְעֵשׂוּ, וְאַפִּישׁ לֵיהּ בִּירְכָא דִילֵיהּ, וְהוּוּה נְכִי. כְּדִין מַה כְּתִיב, וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, מֵאֵן שְׁמֵשׁ, הֵהוּא שְׁמֵשׁ דְּגִנִּיז. בְּגִין דְּאֵית בֵּיהּ אֲסוּתָא, לְאַתְסָאָה לֵיהּ מְאַרְכּוּבְתֵיהּ, וּלְבַתַּר אֲתַסִּי בְּהוּוּא שְׁמֵשׁ. דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית לֵג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שָׁלֹם, שָׁלֹם בְּגוּפֵיהּ דְאַתְסִי.

וְעַל דָּא, זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְגַלְאָה הֵהוּא שְׁמֵשׁ, וְלְאַנְהָרָא לֵיהּ לְיִשְׂרָאֵל. דְכְּתִיב, וְזִרְחָה לְכֶם יְרֵאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צְדָקָה, מֵאֵי שְׁמֵשׁ צְדָקָה. דָּא שְׁמֵשׁ דְיַעֲקֹב, דְאַתְסִי בֵּיהּ. וּמְרַפָּא בְּכַנְפֵיהּ, דְהֵהוּא שְׁמֵשׁ, יִתְסוֹן כְּלָהוּ. בְּגִין דְּהָא בְּזַמְנָא דִיקוּמוֹן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ישראל מעפרא, כמה חגרינ וכמה סומינ יהון בהון. וכדין קודשא בריה הוא ינהיר לון ההוא שמשא לאתסאה בה. דכתיב ומרפא בכנפיה.

וכדין, יתנהיר ההוא שמשא, מסייפי עלמא, עד סייפי עלמא. ולישראל יהא אסוותא, ועמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות ביה יתוקדון. אבל לישראל מה כתיב, (ישעיה נח) אז יבקע פשחר אורף וארכתך מהרה תצמח והלך לפניך צדקך כבוד יי אספך.

דף רד ע"א

אהדרנא למילי קדמאי: וליוסף ילד שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב וגו'. רבי יצחק פתח, (מיכה ה) והיה שארית יעקב בגוים בקרב עמים רבים פטל מאת יי כרביבים עלי עשב אשר לא יקונה לאיש ולא ייחל לבני אדם. תא חזי, בכל יומא ויומא, כד נהורא סלקא. אתער חד ציפרא באילנא דגנתא דעדן, וקרי תלת זמנין. ושרביטא יזדקף, וכרוזא קרי בחיל, לכון אמרין, הורמני דבוריירי. מאן מנכון דחמי ולא חמי. דקיימא בעלמא, ולא ידעי על מה קיימי, לא משגיחין ביקרא דמאריהון. (דף רד ע"א) אורייתא קיימא קמייהו, ולא משתדלי בה. טב לון דלא יברון, על מה יקומון בלא סכלתנו. ווי לון כד יתערון יומי דרע עלייהו, ויטרדון להון מעלמא.

מאן אינון יומין דרע, אי סלקא דעתך דאינון יומי דסיבו, לאו הכי. דהא יומי דסיבו, אי זכה בבני ובני בנין, יומי דטב אינון. מאן אינון יומין דרע, אלא אינון כמה דאתמר. דכתיב, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה, לאו אינון יומין דסיבו. אלא רזא דמלה, כד ברא קודשא בריה הוא עלמא, ברא ליה באתון דאורייתא. וכל את ואת עאלת קמיה, עד דאתקיימו פלהו אתון באת בי"ת. וכל אינון אלפא ביתות דאתגלגלו אתון, פלהו קיימי (כלהו) למברי עלמא.

פיון דאתגלגלו ואתחברו תרין אתון אלין ט"ר כחדא, סלקא טי"ת ולא אתיישבת, עד דגער בה קודשא בריה הוא. ואמר לה, טי"ת טי"ת, על מה את סלקא ולא אתיישבת בדוכתיך. אמרה קמיה. וכי עבדת לי למהוי את ברישא דטוב, דהא אורייתא פתח בי פי טוב. הך אנא מתחברא לאתיישבא באת רע.

אמר לה, תוב לאתריך, דהא את צריך לה. דהא בר נש דאנא בעי למברי בכון, תרוויכו אתפליל כחדא, ויתברי. אבל את לימינא, ואיהי לשמאלא. וכדין תבו ואתיישבו דא בדא כחדא.

בההיא שעתא פריש לון קודשא בריה הוא, וברא לון לכל חד וחד, יומין ושנין ידיען. אלין לימינא ואלין לשמאלא. אלין דימינא, אתקרונ ימי הטוב, ואלין דשמאלא אתקרונ ימי הרעה. ועל דא אמר שלמה, עד אשר לא יבאו ימי הרעה.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

דְּאֵלִין מְסַחְרִין לִיה לְבַר נֶשׁ בְּחֻבּוּי דְּאִיהוּ עֵבִיד. כִּיּוֹן דְּאִתְבְּרוּן יוֹמִין דְּטוֹב, וַיּוֹמִין דְּרַע, כְּדִין תְּבוּ וְאִתְיִשְׁבוּ, לְאִתְפַּלְּלָא בְּהוּ בְּבַר נֶשׁ.

וּבְגִינֵי כֶּךָ אֲמַר דּוֹד, (תהלים מט) לְמָה אִירָא בִימֵי רַע עוֹן עֲקָבֵי יִסְבְּנִי. יְמֵי רַע וְדָאֵי. וְרוּזָא דָּא, אֵלִין אֲקָרוּן יְמֵי רַעֲב, שְׁנִין דְּרַעֲב, וְאֵלִין אֲקָרוּן יְמֵי שְׁבַע, שְׁנֵי שְׁבַע.

וְרוּזָא דְּמַלְתָּה, דְּלָא לְאַפְקָא מִבּוּעָא דְּבְרִית קְדִישָׁא, בְּיוֹמֵי רַעֲב, בְּשַׁנַּת הָרַעֲב. וּבְגִין כֶּךָ יוֹסֵף דְּאִיהוּ רוּזָא דְּבְרִית, סְתִים מִבּוּעֵיהּ בְּשַׁנַּת הָרַעֲב. וְלָא יְהַב לִיה דּוּכְתָא לְאַסְגָּאָה בְּעֵלְמָא. וְדָא בְּעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ, דְּכַד שְׁלֵטָא שְׁנַת הָרַעֲב, דִּיסְתִים מִבּוּעָא דְּבְרִית קְדִישָׁא דִּילִיה. בְּגִין דְּלָא יְהַב לִיה דּוּכְתָא לְאַסְגָּאָה בְּעֵלְמָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲמַר, רוּזָא דָּא אִיהוּ רוּזָא עֲלָאָה. בַּהֲהִיא שְׁנַת הָרַעֲב, כִּיּוֹן דְּאִיהִי שְׁלֵטָא, בְּעֵי לְאַסְתְּמָא מִבּוּעֵיהּ. בְּגִין דָּאֵי לָא סְתִים לִיה, גְּרִים לְאַמְשַׁכָּא רוּחָא לְהַהוּא וְלָדָא מִתְהוּא סְטָרָא. וְיַהֲיִב דּוּכְתָא לְהַהוּא סְטָרָא לְמַפְשֵׁי בְּעֵלְמָא, סְטָרָא דְּמַסָּבָא בְּסְטָרָא דְּקוּדְשָׁא. וְתוּ רוּזָא, דְּכַתִּיב, (משלי ל) תַּחַת שְׁלֵשׁ רַגְזָה אֲרִץ וְגו'.

וּבְגִין כֶּךָ יוֹסֵף צְדִיקָא, רוּזָא דְּבְרִית, סְלִיק וְסְתִים מִבּוּעֵיהּ, בְּשַׁנַּת הָרַעֲב. דְּלָא לְאִתְעַרְבָא בְּהַדָּה פְּלַל, וְלְמִיְהַב לָהּ דּוּכְתָא. וּמֵאֵן דְּאִפְתַּח מִבּוּעֵיהּ בַּהֲהוּא זְמַנָּא, עָלִיהּ כְּתִיב, (הושע ה) בִּי בְּגָדוּ כִי בָנִים זָרִים יִלְדוּ עֵתָה יֹאכְלִם וְגו'. דְּהָא אֵלִין אֲקָרוּן בָּנִים זָרִים וְדָאֵי. בִּי בְּגָדוּ וְדָאֵי. וּבְגִין כֶּךָ זְכָאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל קְדִישִׁין, דְּלָא אִתְחַלְפוּ דּוּכְתָא קְדִישָׁא, בְּדּוּכְתָא מַסָּבָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב, וְלִיּוֹסֵף יִלְד שְׁנֵי בָנִים בְּטָרָם תְּבוּא שְׁנַת הָרַעֲב. דְּהָא מִתְהוּא זְמַנָּא דְּשְׁלֵטָא שְׁנַת הָרַעֲב, אִסְתִים מִבּוּעֵיהּ וְסְלִיק מְקוּרִיָּה, דְּלָא לְמִיְהַב בְּגִין לְסְטָרָא מַסָּבָא, וְלָא לְאַחְלַפָּא דּוּכְתָא דְּקוּדְשָׁא, בְּדּוּכְתָא דְּמַסָּבָא. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְחַפָּאָה לְמֵאֲרִיָּה דְּקוּדְשָׁא, כַּד יִיְתִי וַיִּשְׁלוּט, כְּדַכְתִּיב, (ישעיה ח) וְחִפִּיתִי לִי הַמִּסְתִיר פָּנָיו מִבֵּית יַעֲקֹב וְקוּיִתִי לוֹ.

דָּף רַד ע"ב

זְכָאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא, דִּיְדַעִין אֲוִרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְנִטְרֵי פְקוּדֵי דְּאֲוִרִיָּתָא לְמִיְהַב בְּהוּ. דְּכַתִּיב, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי יִי וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָם וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָם. וְכַתִּיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים פְּלַכְם הַיּוֹם. (ד"א ל"ג דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני יי). דְּהָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בַּעַל לְקַדְשָׁא לְהוּ לִישְׂרָאֵל (דָּף רַד ע"ב) בְּכַלָּא וְלָא יְהָא לּוֹן בְּסְטָרָא דְּמַסָּבָא כְּלוּם) (תא חזי כד סטרא דא שלטא בעלמא לא אצטריך ליה לבר נש לאתחזאה בשוקא קמיה בגין דיכיל לנזקא ואתייהיב ליה רשותא לחבלא. ותא חזי ביעקב מה כתיב ויאמר יעקב לבניו למה תתראו, דלא בעי לאתחזאה קמיה).

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ובגין דא, קודשא בריך הוא אזהר להו לישראל לאתקדשא. (כמה דאת אמר) (ד"א דכתיב), והייתם קדושים פי קדוש אני. מאן אני. דא קודשא בריך הוא, מלכות שמים קדישא. מלכותא אחרא דעובדי עבודת כוכבים ומזלות, אקרי אחר. דכתיב, (שמות לה) פי לא תשתחוה לאל אחר פי יי קנא שמו.

ותא חזי, אני, שלטנו דעלמא דין, ועלמא דאתי, וכלא ביה תליא. אחר, סטרא מסאבא. אחר, סטרא אחרא בסטרא מסאבא, ושולטנו דיליה בהאי עלמא, ולית ליה בעלמא דאתי כלום. ובגין דא מאן דאתדבק בהאי אני, אית ליה חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ומאן דאתדבק בהאי אחר, אתאביד מההוא עלמא, ולית ליה חולקא בעלמא דאתי. ואית ליה חולקא בהאי עלמא, במסאבו. בגין דההוא מלכו אחרא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, כמה אינון תריסין גרדינין ממנן ביה, לשלטאה בהאי עלמא.

ובגין פך, אלישע אחר, דנחת ואתדבק בהאי דרגא, אתטריד מההוא עלמא דאתי, ולא אתייהיב ליה רשו למהדר בתיובתא, ואתטריד מההוא עלמא, ועל דא אקרי אחר.

ובגין פך בעי בר נש לאתפרשא מכל סטרין, דלא לאסתאבא בההוא סטרא, למזכי בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ועל דא, דא ברכה, ודא קללה. דא שבע, ודא רעב. כלא בהפוכא דא מן דא. והא אוקימנא.

ובגין פך, בההוא זמנא דשנת הרעב, לית ליה לבר נש לאתחזאה בשוקא, ולא לאפתחא מבויעיה לאולדא, למייהב בנין לאל אחר, והא אתמר.

זכאה איהו בר נש דאסתמר למיתה בארץ קשוט, ולא אתדבקא במאריה תדיר. דכתיב, (דברים י) ובו תדבק. (וכתיב, את יי אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק) ובשמו תשבע, ובו תשבע. לא פתיב, אלא ובשמו. מאי תשבע, כמה דאוקימנא, למהוי מתדבק ברזא דמהימנותא.

שבעה דרגין לעילא עלאין על כלא, רזא דשלימו דמהימנותא. ורזא דשבעה דרגין דלתתא מנייהו, דאינון חבורא חד, וקשורא חד, אלין באלין, למהוי פלהו חד. ובגין פך פתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת ימים י"ד יום. וכלא חד, וקשורא חד, ועל דא פתיב ובשמו תשבע, מלעילא ומתתא. זכאה איהו (נ"א מאן דזכי לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא כדקא יאות. זכאה הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי. דקודשא בריך הוא פתח ליה אוצרין טבין קדישין בשעתא דאצטרין לקבלא צלותא כמה דאת אמר). (נ"א ומאן דמיחד אלין באלין, עליה כתיב), (דברים כח) יפתח יי לך את אוצרו הטוב את השמים, אלין אוצרין דלעילא ותתא. שבעת ימים ושבעת ימים פלהו חד. דכתיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

את אוצרו הטוב את השמים. אוצרו חד, ואיהו את השמים. (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות, ואינון חד.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארְחא, אדהכי חמו חד בר נש דהוה אתי, מתעטף בעטופא דמצוה וכלי זיינין קטורין תחותוי. אמר רבי חייא, בר נש דין, חד מתרין אית ביה. או זכאה שלים איהו, או לרמאה (את) בני עלמא איהו.

אמר ליה רבי יוסי, הא חסידי עליונין אמרו, הוי דן לכל בר נש לזכו. הא תנינו, בר נש דנפיק לארְחא, יתכוין לתלת מלין. לדורון, לקרבא, לצלותא. מנלן מייעקב, דהא לתלת אלין אתכוון, וזריו גרמיה לדורון, לקרבא, לצלותא. והאי בר נש, אזיל בארְחא איהו. הא ביה עטופא דמצוה, לצלותא. והא ביה כלי זיינין, לקרבא. פיון דתרין אלין אית ביה, תליתאי לא למרדף אבתרה.

דף רה ע"א

כד קריב לגבייהו, יהבו ליה שלם ולא אתיב לון. אמר רבי חייא, הא חד מאינון (דף רה ע"א) תרין, דאתחזיין למהוי ביה לית ביה, דהא לא אתקין גרמיה לדורון, ובדורון שלמא כליל ביה. אמר רבי יוסי, דילמא איהו משתדל בצלותיה, או מרחיש תלמודיה בגין דלא יעקר ליה.

אזלי כחדא, ולא מליל ההוא בר נש בהדיהו. לבתר אשתמיטו רבי חייא ורבי יוסי ואשתדלו באורייתא. פיון דחמא ההוא בר נש דהוו משתדלי באורייתא, קריב לגבייהו ויהיב לון שלם.

אמר לון, רבותי, במה חשדתון לי, כד יהביתו לי שלם, ולא אתיבנא לכו. אמר ליה רבי יוסי, דילמא צלותא הוית אמר, או מרחיש בתלמודך. אמר לון, קודשא בריך הוא ידין לכו לכף זכו.

אבל אימא לכו. יומא חד הוינא אזיל בארְחא, אשכחנא חד בר נש, ואקדימנא ליה שלם. וההוא גברא הוה לסטים, וקם עלי, וצער לי. ואלמלא דאתתקפנא ביה אצטערנא. מההוא יומא נדרנא, דלא לאקדמא שלם, בר לבר נש זכאה. אלא אי ידענא ביה בקדמיתא, בגין דיכיל לצערא לי, ויתתקף בי בחילא. בגין דאסיר לאקדמא שלם לבר נש חייבא. דכתיב, (ישעיה מט) אין שלום אמר יי לרשעים.

וההיא שעטא דחמינא לכו, ויהביתו לי שלם ולא אתיבנא לכו. חשידנא לכו. בגין דלא חמינא בכו מצוה דאתחזי לבר. והוינא כמו כן מהדר תלמודאי. אבל השתא דחמינא בכו דאתון זכאין, הא ארְחא מתתקנא קדמי.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

פּתַח וְאָמַר, (תהלים עג) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֲךָ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְבָרִי לְבָב. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵבֵד יְמִינָא וְעֵבֵד שְׁמַאלָא, לְאַנְהָגָא עֲלֵמָא. חַד אַקְרִי טוֹב וְחַד אַקְרִי רַע. וּבִתְרִין אֲלִין אֲתַפְלִיל בַּר נֶשׁ, וְאַתְקַרִּיב בְּכֵלָא.

וְהָוּא רַע דְּאִיְהוּ שְׁמַאלָא, אֲתַפְלִילוּ בֵּיה עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת, וְאַתְיָהִיב בְּסִטְרָא דְלַהוֹן. בְּגִין דְּאִינוּן עֲרֵלֵי לְבָא, וְעֲרֵלֵי בְשָׂרָא, וְלֹאֲסַתְאַבָּא בֵּיה. אֲבַל בְּיִשְׂרָאֵל מַה פְּתִיב, אֲךָ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל (כתיב).

וְאִי תִימָא לְכַלְהוּ, לָאוּ. אֲלֵא לְאִינוּן דְּלֵא אֲסַתְאַבֵּי בְּהַדֵּי הָהוּא רַע. דְּכַתִּיב, לְבָרִי לְבָב. בְּגִין דְּדָא טוֹב וְדָא רַע. טוֹב לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדֵייהוּ, וְרַע לְעֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת. אֲךָ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין לְאַדְבָּקָא בֵּיה. וּבְהָאִי אֲתַדְבָּקוּ יִשְׂרָאֵל, בְּרִזָּא עֲלָאָה, בְּרִזָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא, לְמַהוּי כֵּלָא חַד.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זַכָּאִין אַנּוּ, דְּלֵא שְׁבִשְׁנָא בְּךָ. וְהָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁדַרְךָ לְגַבְּוּן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּגִין דְּטוֹב הוּא לְיִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל אֵית לוֹן חוּלְקָא בְּעֲלֵמָא דִּין וּבְעֲלֵמָא דְאַתִּי. לְמַחְמֵי עֵינָא בְּעֵינָא חִיזוּ יְקָרָא. כְּמַה דְּכַתִּיב, (ישעיה נב) כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב יְיָ צִיּוֹן. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: (ע"כ פרשת מקץ) **פּרַשְׁת וַיִּגַּשׁ**

פּרַשְׁת וַיִּגַּשׁ אֵלָיו

דָּף רַה ע"ב

וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וְגו', רַבִּי אֲלֵעָזָר פְּתַח, (ישעיה סג) כִּי אֲתָה אָבִינוּ כִּי אֲבָרְהָם לֹא יִדְעֵנוּ וְיִשְׂרָאֵל לֹא יִכְיָרְנוּ אֲתָה ה' אָבִינוּ גּוֹאֲלֵנוּ מֵעוֹלָם שְׁמֵךְ. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, אֲבַל תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא, עֵבֵיד עֵבִידַתָּא כְּדָקָא חֲזִי. בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא כְּמַה דְאַצְטְרִיךְ. כִּיּוֹן דְאַתָּא יוֹמָא שְׁתִּיתָּאָה וְאַצְטְרִיךְ לְמַבְרֵי אָדָם, אֲתָת אוּרִייתָא קַמִּיהָ. אֲמַרְהָ (קמי קודשא בריך הוא). הָאִי אָדָם דְאַתָּ (דף רה ע"ב) בְּעֵי לְמַבְרֵי, זְמִין הוּא לְאַרְגָּזָא קַמְךָ. אֲלֵמָלֵא לֹא תֵאָרִיךְ רוּגְזָא, טַב לִיָּה דְלֵא יִתְבְּרִי. אָמַר לָהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְכִי לְמַגְנָא אֲתַקְרִינָא אַרְךָ אַפִּים.

אֲלֵא, כֵּלָא בְּאוּרִייתָא אֲתַבְּרִי, וְכֵלָא בְּאוּרִייתָא אֲשַׁתְּכַלֵּל. בְּגִין דְּעַד לֹא בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, אֲתֵיין כָּל אֲתוּוֹן קַמִּיהָ, וְעֵאלוּ כָּל חַד וְחַד לְמַפְרַע.

עֲאֵלַת תִּי"ו. אֲמַרְהָ קַמִּיהָ, רַעוּתְךָ לְמַבְרֵי בִּי עֲלֵמָא, אָמַר לָהּ לָאו, דְּכָךְ זְמִינִין כְּמַה צְדִיקָא לְמִימַת, דְּכַתִּיב, (יחזקאל ט) וְהַתְּוִתָּ תִּיו עַל מִצְחוֹת הָאֲנָשִׁים וְגו'. וְתַנְיָנוּן, דְּכַתִּיב וּמִמְקַדְשֵׁי תַחֲלוּ. אֵל תַּקְרִי מִמְקַדְשֵׁי, אֲלֵא מִמְקוּדְשֵׁי. וּבְגִין כְּךָ עֲלֵמָא לֹא יִתְבְּרִי בְּךָ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

עָלוּ תֵּלֶת אֲתוֹן, שִׁי"ן, קו"ף, רי"ש, כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי. אָמַר לְהוּ קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, לָאוּ אֲתוֹן כְּדַאי לְמַבְרִי בְּכוּ עֲלֵמָא, דְּהָא אֲתוֹן אֲתוֹן דְּאֲתַקְרִי בְּכוּ שְׁקַר,
וְשְׁקַר לָאוּ אִיהוּ כְּדַאי לְמִיקָם קַמְאִי, וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְעָלוּ פ"א צד"י, וְכֵן כָּלְהוּ, עַד דְּמָטוּ אֲתוֹן לְאֵת כ"ף. פִּיּוֹן דְּנַחַת כ"ף מְעַל
כְּתָרָא, אוֹדְעוּעוּ עֲלָי וְתַתָּאי כו', עַד דְּאֲתַקְיִים כְּלָא בְּאֵת בִּי"ת, דְּאִיהוּ סִימָן
בְּרַכָּה, וּבִיָּה אֲשַׁתְּכַלֵּל עֲלֵמָא וְאֲתַבְרִי.

וְאִי תִימָא, דְּאֵל"ף אִיהוּ רִישָׁא דְּכָל (אֵינּוֹן) אֲתוֹן, (לָאוּ) יָאוּת אִיהוּ. אֶלָּא בְּגִין
דְּאֲתַקְרִי בִּיָּה אַרְוֵר (וּבְגִין דְּאֲתַקְרִי בַּה אַרְוֵר). וּבְגִין דָּא לָא אֲתַבְרִי בִּיָּה עֲלֵמָא, אֶפְּ עַל
גַּב דְּאֵל"ף אִיהוּ אֵת דְּרִזָּא עֲלָאָה. בְּגִין דְּלָא לְמִיָּהֵב דּוּכְתָא לְסִטְרָא אַחְרָא דְּאֲקָרִי
אַרְוֵר, לָא אֲתַבְרִי בִּיָּה עֲלֵמָא. וְאֲשַׁתְּכַלֵּל בְּבִי"ת עֲלֵמָא, וּבִיָּה אֲתַבְרִי.

תָּא חֲזוּי, כִּי אֲתָה אֲבִינוּ, בְּגִין דְּהָאִי עֲלֵמָא, בְּהָאִי דְּרָגָא אֲשַׁתְּכַלֵּל וְאֲתַבְרִי. וְבַר
נִשׁ בִּיָּה אֲתַבְרִי, וְנִפְקַ לְעֲלֵמָא. כִּי אֲבַרְהָם לָא יִדְעֵנוּ, דְּהָא אֶפְּ עַל גַּב דְּבִיָּה קִיּוּמָא
דְּעֲלֵמָא. לָא אֲשַׁתְּדַל עֲלֵן, כְּמָה דְּאֲשַׁתְּדַל עַל יִשְׁמַעֲאֵל. דְּאָמַר, (בְּרַאשִׁית יז) לוֹ
יִשְׁמַעֲאֵל יַחֲיָה לְפָנֶיךָ. וְיִשְׂרָאֵל לָא יִכְרִצּוּ, בְּגִין דְּכָל בְּרַכָּאָן דְּאֲצַטְרִיךְ לְבְּרַכָּא
לְבָנוּי, שְׂבַק לְהָאִי דְּרָגָא לְבְּרַכָּא כָּלְהוּ.

אֲתָה ה' אֲבִינוּ, דְּהָא אַנְתָּ קִיּוּמָת עֲלֵן תְּדִיר לְבְּרַכָּא, וְלֹאֲשַׁגְחָא עֲלֵן, כְּאֲבָא
דְּאֲשַׁגַּח עַל בְּנֵי בְּכָל מַה דְּאֲצַטְרִיךְ לוֹן. גּוֹאֲלֵנוּ מֵעוֹלָם שְׂמָךְ, דְּהָא אַנְתָּ הוּא גּוֹאֲלֵנוּ,
דְּהָכִי אֲתַקְרִי הַמְּלֶאךָ הַגּוֹאֲלֵנוּ. וְדָא גּוֹאֲלֵנוּ מֵעוֹלָם שְׂמָךְ, שְׂמָךְ וְדָאִי. תְּנִינֵנוּ, אִין
מִפְּסִיקִין בֵּין גּוֹאֲלֵהָ לְתַפְלָהָ, כְּמָה דְּלָא מִפְּסִיקִין בֵּין תַּפְלָהָ שְׁל יַד לְתַפְלָהָ שְׁל רֹאשׁ.
דְּבַעִי לְמַחֲזִי דְּכֵלָּא חַד, וְהָא אוּקְמוּהָ.

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ יִתְבִּי לִיְלִיא חַד וְלַעֲאָן בְּאוּרִיָּתָא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי
יְהוּדָה, הָא תְּנִינֵנוּ דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, עַבְדַּ עֲלֵמָא תַּתָּאָה כְּגוּוֹנָא
דְּעֲלֵמָא עֲלָאָה. וְכֵלָּא דָּא לְקַבֵּל דָּא. (ד"א צִיִּין זֶה לְמַהוּי דָּא לְקַבֵּל דָּא) וְאִיהוּ יְקָרִיָּה
לְעִילָא וְתַתָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָכִי הוּא וְדָאִי. וּבְרָא אָדָם עַל כָּלָא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה מ)
אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אָרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בְּרַאֲתִי. אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אָרֶץ וְדָאִי. מֵאִי טַעְמָא עֲשִׂיתִי
אָרֶץ, בְּגִין דְּאָדָם עָלֶיהָ בְּרַאֲתִי, דְּאִיהוּ קִיּוּמָא דְּעֲלֵמָא, לְמַהוּי כְּלָא בְּשַׁלְיָמוּ חַד.

סדר הלימוד ליום כז חשוון [יום 57 בשנה]

פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מב) כֹּה אָמַר הָאֱלֹהִים בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם רוֹקֵעַ הָאָרֶץ וְצֹאֲצָאֵיהָ נוֹתֵן נְשָׁמָה לְעַם עֲלֵיהָ וְרוּחַ לְהוֹלְכִים בָּהּ. הַאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, אָבֵל, כֹּה אָמַר הָאֱלֹהִים בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא לְעֵילָא. דְּאִיהוּ בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם, וְאִתְקִין לֵיהּ תְּדִיר בְּכָל זְמַנָּא. רוֹקֵעַ הָאָרֶץ וְצֹאֲצָאֵיהָ, דָּא אֲרַעָא קֳדִישָׁא, צְרוּרָא דְחַיִּי. נוֹתֵן נְשָׁמָה לְעַם עֲלֵיהָ. (הארץ) דָּא הִיא דִּיהִבָּה נְשָׁמָה וְגו'.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כֹּלָּא אִיהוּ לְעֵילָא, דְּהָא מִתְמָן נִפְקָא נְשָׁמָתָא דְחַיִּי, לְהַאי אָרֶץ. וְהַאי אָרֶץ, נִקְטָא נְשָׁמָתָא לְמִיָּהב לְכֹלָּא. בְּגִין דְּהָהוּא נְהַר דְּנִגִּיד וְנִפְיָק, אִיהוּ יְהִיב וְעֵייל נְשָׁמָתִין לְהַאי אָרֶץ, וְאִיהוּ נִקְטָא לֹון וְיִהֵבָא לְכֹלָּא.

תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֵיהּ לְאָדָם, אֲכַנִּישׁ עֶפְרַיִם מְאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֵלְמָא. וְעַבְד גְּרַמְיָה בְּאַתְר דְּמִקְדָּשָׁא לְתַתָּא, וְאִמְשִׁיף עֲלֵיהּ נְשָׁמָתָא דְחַיִּי מִבֵּי מִקְדָּשָׁא לְעֵילָא.

דף רו ע"א

וְנְשָׁמָתָא אִיהִי כְּלִילָא בְּתַלְת דְּרָגִין, וְעַל דָּא (דף רו ע"א) תַּלְת שְׁמֵהֶן אֵינֻן לְנְשָׁמָתָא, כְּגוֹנָא דְרוּזָא עֲלָאָה. נִפְ"ש, רו"ח, נְשָׁמָ"ה. נִפְשׁ, הָא אוּקְמוּהָ דְאִיהִי תַתָּאָה מִכְּלָא. רוּחַ, אִיהוּ קִיּוּמָא דְשְׁלֵטָא עַל נִפְשׁ, וְאִיהוּ דְרָגָא עֲלָאָה עֲלָה, לְקִיּוּמָא עֲלָה בְּכֹלָּא כְּדָקָא חֲזִי. נְשָׁמָה, אִיהִי קִיּוּמָא עֲלָאָה עַל כֹּלָּא, וְשְׁלֵטָא עַל כֹּלָּא, דְרָגָא קֳדִישָׁא עֲלָאָה עַל כֹּלָּהוּ.

וְאַלִּין תַּלְת דְּרָגִין, כְּלִילָן בְּהוּ בְּבִנֵי נְשָׂא, לְאֵינֻן דְּזִכָּאן לְפּוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּהוּן. דְּהָא בְּקֳדָמִיתָא אֵית בֵּיהּ נִפְשׁ, וְאִיהוּ תַקוּנָא קֳדִישָׁא לְאַתְתְּקָנָא בְּהּ בְּר נִשׁ. כִּיּוּן דְאֵתִי בְּר נִשׁ לְאַתְדַּכָּאָה בְּהַאי דְרָגָא, אִתְתַּקֵּן לְאַתְעֵטְרָא בְּרוּחַ. דְאִיהוּ דְרָגָא קֳדִישָׁא דְשָׂרִיא עַל נִפְשׁ לְאַתְעֵטְרָא בֵּיהּ בְּר נִשׁ, הָהוּא דְזִכִּי.

כִּיּוּן דְאַסְתֵּלֵק בְּהוּ, בְּנִפְשׁ וְרוּחַ, וְעַל וְאַתְתַּקֵּן בְּפּוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה כְּדָקָא יָאוּת. כְּדִין שְׂרִיא עֲלֵיהּ נְשָׁמָה. דְרָגָא עֲלָאָה קֳדִישָׁא, דְשְׁלֵטָא עַל כֹּלָּא. בְּגִין לְאַתְעֵטְרָא בְּדְרָגָא עֲלָאָה קֳדִישָׁא. וְכִדִּין אִיהוּ שְׁלִימָא דְכֹלָּא, שְׁלִים בְּכָל סְטָרִין, לְמִזְפֵּי בְעֵלְמָא דְאֵתִי. וְאִיהוּ רְחִימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָא דְאֵת אָמַר, (משלי ח) לְהִנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ. מֵאן אֵינֻן אוֹהֲבֵי, אֵלִין אֵינֻן דְנְשָׁמָתָא קֳדִישָׁא בְּהוּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי הָא כְּתִיב, (בראשית ז) כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפִּיו וְגו'. אָמַר לֵיהּ, הָכִי הוּא וְדָאִי. דְּהָא לָא אֲשַׁתָּאָר בְּהוּ.

השלמה מההשמטות (סימן כ)

כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ מִכָּל אֲשֶׁר בְּחֶרֶבָה מֵתוֹ. שְׂאֵל רַבִּי חֵיִיא לְר' אַבְא
אֲמַרְתוּן דְּנִשְׁמַתָּא לָא עֵיילָא בְּבַר נִשׁ עַד דְּאִסְתַּפְּלַת בְּפוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְכַדִּין לִיהוּי לִיהֵא נִשְׁמַתָּא. וְאֲמַרְתוּן דְּנִשְׁמַתָּא הִיא קְדִישָׁא מַעְלִיא עַל כָּלָא אִם
כֵּן מֵאִי הוּא דְאָמַר קְרָא כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים וְגו', הוּאִיל וְהוּה לְהוּ נִשְׁמַתָּא,
הוּה לְהוּ לְאִשְׁתַּנּוּבָא. לָא הוּה בִּידֵיהָ.

אָתוּ שְׂיִילוּהָ לְר' אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר לְהוּ כֵּן הוּא, וְהָא קְרָא מְסִיעֵה לִיהֵ
דְהַכִּי אָמַר אַבּוּי (אבא), דְכִי אָתָא טוּפְנָא לָא חוּזָא (הוּה) בַר נִשׁ דִּיעֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּגִינֵיהָ, אֶלָּא נַח. וְזִכּוּתֵיהָ לָא הוּה אֶלָּא לְאַגְנָא עֲלִיהוּן וְעַל בְּתִיהוּן דְלָא הוּה
זְכוּתֵיהָ כָּל כֵּן לְאַגְנָא עַל כָּל דְרָא וְאִינוּן דְהוּו זְכָאִין בְּקַדְמִיתָא כְּגוֹן חֲנוּךְ יִרְד דְהוּו
לְהוּ נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, וְחֻזְיָאן לְמַעַבְד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינֵיהוּן בְּחֶרֶבָא מֵתוֹ. וְהֵינּוּ
דְאָמַר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ אִינוּן דְנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא הוּה בְּהוּן וְלָא תִימָא
דְעַל אִינוּן דְהוּו בְּטוּפְנָא אָמַר, אֶלָּא אָתָא קְרָא וְאָמַר מִכָּל אֲשֶׁר בְּחֶרֶבָה מֵתוֹ: (עַד
כַּאן מֵהַשְׁמַטוֹת)

מִכָּל אִינוּן דְהוּו בְּהוּו נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא. כְּגוֹן חֲנוּךְ, יִרְד וְכִלְהוּ צְדִיקָא, בְּגִין לְאַגְנָא
עַל אַרְעָא, דְלָא יִשְׁתַּצִּי בְּגִינֵיהוּ. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ
מִכָּל אֲשֶׁר בְּחֶרֶבָה מֵתוֹ. כְּבָר מֵתוֹ וְאִסְתַּלְקוּ מַעְלָמָא, וְלָא אִשְׁתַּאֲר מְנַהוּן מֵאֵן דִּיגִין
עַל עֲלָמָא בְּהוּו זְמָנָא.

תָּא חוּזִי, כָּלָא אִינוּן דְרַגִּין, אֶלִּין עַל אֶלִּין. נַפְ"שׁ, רוּ"חַ, נִשְׁמַ"ת. דְרַגָּא עַל
דְרַגָּא. נַפְשׁ בְּקַדְמִיתָא, וְאִיהִי דְרַגָּא תַתָּאָה כְּדִקְאֲמַרְן. רוּחַ לְבַתְרָא, דִּשְׂרִיא עַל נַפְשׁ
וְקִימָא עֲלָה. נִשְׁמָה, דְרַגָּא דְסַלְקָא עַל כָּלָא, וְאִוְקְמוּהָ.

נַפְשׁ, דָּא נַפְשׁ דּוּד, וְאִיהִי דְקִימָא לְקַבְלָא נַפְשׁ מֵהוּו נַחַר דְנִגִּיד וְנַפִּיק. רוּחַ,
דָּא רוּחַ דְקִימָא עֲלֵיהָ דְנַפְשָׁא, וְלִית קִימָא לְנַפְשׁ אֶלָּא בְרוּחַ. וְדָא אִיהוּ רוּחַ דִּשְׂרִיא
בֵּין אִשָּׁא וּמִיָּא, וּמֵהַכָּא אֲתוּן הָאִי נַפְשׁ.

רוּחַ, קִימָא בְּקִימָא דְדְרַגָּא אֲחֶרָא עֲלָהָ דְאֶקְרִי נִשְׁמָה, דְהָא מֵתָמֵן נַפְקִי נַפְשׁ
וְרוּחַ. מֵתָמֵן אֲתוּן רוּחַ. וְכַד נִטִּיל רוּחַ, כְּדִין נִטְלָא נַפְשׁ, וְכִלָּא חַד. וְאֲתַקְרִיבוּ דָּא
בְדָא. נַפְשׁ אֲתַקְרִיב בְּרוּחַ, וְרוּחַ אֲתַקְרִיב בְּנִשְׁמָה, וְכִלָּא חַד.

תָּא חוּזִי, וַיִּגַּשׁ אֱלֹהִים, תַּקְרִיבָתָא דְעֲלָמָא בְּעֲלָמָא, לְאֲתַאחְדָּא דָּא בְדָא לְמַהוּי כָּלָא
חַד. בְּגִין דִּיהוּדָה אִיהוּ מְלַךְ וַיּוֹסֶף מְלַךְ. אֲתַקְרִיבוּ דָּא בְדָא, וְאֲתַאחְדִּידוּ דָּא בְדָא.

רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים מֵח) כִּי הִנֵּה הַמַּלְכִּים נוֹעְדוּ, דָּא יְהוּדָה וַיּוֹסֶף. בְּגִין
דְתַרְוּוּיָהוּ מַלְכִּים, וְאֲתַקְרִיבוּ דָּא בְדָא לְאֲתוּפְחָא תַרְוּוּיָהוּ כְּחַדָּא. בְּגִין דִּיהוּדָה
אֲתַעֲרַב בֵּיהָ בְּבִנְיָמִן, וְהוּה עָרַב לְגַבְיָה דְאַבּוּי בֵּיהָ, בְּהָאִי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְעַל
דָּא אֲתַקְרִיב קַמִּיהָ דִּיוֹסֶף, לְאֲתוּפְחָא עַמִּיהָ עַל עַסְקָא דְבִנְיָמִן, דְלָא לְמַהוּי בְּנִדּוּיָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, (בראשית מג) אֲנֹכִי אֶעֱרַבְנִי מִיַּדִּי תִּבְקָשׁוּנִי אִם לֹא הִבִּיאֹתִי אֵלַיְךָ וְהִצַּגְתִּי לְפָנֶיךָ וְחָטְאתִי לְאָבִי כָּל הַיָּמִים. בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

וְעַל דָּא, כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נֹעְדוּ עִבְרוּ יַחְדָּי, אֲתַרְגִּיזוּ כְּחֻדָּא, וְאֲתַרְגִּיזוּ דָּא בְּדָא בְּגִינֵיהּ דְּבִנְיָמִן. מַה כְּתִיב, הִמָּה רָאוּ כִּן תִּמְהוּ נִבְהִלוּ נִחְפְּזוּ רַעְדָּה אַחֲזֹתָם שָׁם, לְכֹל אֵינֹן דְּהוּוּ תַמָּן. (לכלהו שאר שבטין דהוו תמן).

חֵיל כִּיּוֹלְדָּהּ, בְּגִין דְּהוּוּ דְּחֵלִין, לְקַטְלָא וְלֹאֲתַקְטְלָא, וְכֹלָא בְּגִינֵיהּ דְּבִנְיָמִן. (ד"א ציין זה מה כתיב כן תמהו נבהלו נחפזו וכלא בגיניה) דְּהָא יוֹסֵף אֲזַדְבֵּן בְּגִינֵיהּ דִּיהוּדָה, וְאֲתַאבִּיד מֵאָבוּי. וְהִשְׁתָּא אֲתַעֲרַב בֵּיהּ בְּבִנְיָמִין, וְדְחֵיל דְּלֹא יִתְאָבִיד. וּבְגִין כֶּף וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה.

דְּבַר אַחַר, כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נֹעְדוּ, דָּא יְהוּדָה וַיֹּסֵף, (דף רו ע"ב) דְּאֲזַדְמְנוּ לְאֲתוּכְחָא דָּא עִם דָּא, לְאֲתוּכְחָא תְּרוּוֹיֵיהּ כְּחֻדָּא. בְּגִין דִּיהוּדָה הוּוּ מֶלֶךְ, וַיֹּסֵף הוּוּ מֶלֶךְ, וְתְרוּוֹיֵיהּ אֲתוּ כְּחֻדָּא לְאֲתוּכְחָא דָּא עִם דָּא. דָּא עַל בְּנִימָן, וְדָא עַל בְּנִימָן.

כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רְזָא דְמַהִימְנוּתָא הַכָּא, דְּהָא כַּד רַעוּתָא אֲשַׁתְּכַח, וְקִשׁוּרָא אֲתַעֲטַר כְּחֻדָּא, כְּדִין תְּרִין עֲלָמִין מִתְקַשְׁרִין כְּחֻדָּא וְאֲזַדְמְנוּ כְּחֻדָּא. דָּא לְאֲפִתְחָא אוֹצְרָא, וְדָא לְלִקְטָא וְלִמְכַנֵּשׁ בְּגוּיָהּ. וְכְדִין כִּי הִנֵּה הַמְּלָכִים נֹעְדוּ, תְּרִין עֲלָמִין קִדִּישִׁין, עֲלָמָא עֲלָאָה וְעֲלָמָא תַתָּאָה.

עִבְרוּ יַחְדָּי, רְזָא דְמֶלֶךְ, דְּכַד מִתְחַבְּרִין כְּחֻדָּא, כְּדִין עִבְרוּ יַחְדָּי. בְּגִין דְּכָל חוּבִין דְּעֲלָמָא לֹא אֲתַעֲבְרִין לְאֲתַכְפִּיא, עַד דְּמִתְחַבְּרִין כְּחֻדָּא. כְּדִכְתִּיב, (מיכה ז) וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע. וְעַל דָּא עִבְרוּ יַחְדָּי. עִבְרוּ, אֵינֹן חוּבִין אֲתַכְפְּרוּ. בְּגִין דְּהָא כְּדִין כָּל אַנְפִּין נְהִירִין, וְכָל חוּבִין אֲתַעֲבְרוּ.

רַבִּי חֵיִיא אָמַר, רְזָא דָּא בְּתַקוּנָא דְּקַרְבְּנָא אִיהוּ. דְּהָא כַּד קַרְבְּנָא אֲתַקְרִיב וְכֹלָא מְסַתְּפִין, וְכָל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ, כְּדִין אֲתַקְשַׁר כֹּלָא כְּחֻדָּא. וְכָל אַנְפִּין נְהִירִין, וְקִשׁוּרָא חַד אֲשַׁתְּכַח. וְכְדִין הַמְּלָכִים נֹעְדוּ וְאֲזַדְמְנוּ כְּחֻדָּא, לְכַפְרָא עַל חוּבִין, לְאֲעִבְרָא עֲלֵיהּ. וְכְדִין הַמְּלָכִים נֹעְדוּ, וְאֲתַקְשְׁרִין כְּחֻדָּא. עִבְרוּ יַחְדָּי, לְאַנְהָרָא כָּל אַנְפִּין, וְלִמְהוּי כֹּלָא רַעוּתָא חֻדָּא.

הִמָּה רָאוּ כִּן תִּמְהוּ, סְלִקָא דְּעֵתָךְ דְּאֵינֹן מְלָכִים. אֵלָא אֵלִין מְאָרִיהוֹן דְּדִינִין, דְּחֻדָּה דְּלֵהוֹן לְמַעְבַּד הִהוּא דִּינָא דְּאֲתַפְקְדוּ עֲלֵיהּ. וְכְדִין, כַּד מְלָכִים אֲזַדְמְנוּ תְּרוּוֹיֵיהּ בְּרַעוּתָא חֻדָּא, כְּדִין הִמָּה רָאוּ הִהוּא רַעוּתָא דְּתְרִין עֲלָמִין. כִּן תִּמְהוּ נִבְהִלוּ נִחְפְּזוּ, בְּגִין דְּכֹלָהוּ מְאָרִי דְּדִינָא אֲתַכְפִּיין וּמִתְעַבְּרִין מֵעֲלָמָא, וְלֹא יְכִלִּי לְשַׁלְטָאָה. וְכְדִין מִתְעַבְּרִין קִיּוּמִיהוֹן, מִעֲבְרִין שְׁלִטְנָהוֹן.

רבי אלעזר אמר, ויגש אליו יהודה. מאי טעמא יהודה, בגין דהכי אצטריך, דאיהו ערב. כמא דאת אמר, כי עבדך ערב את הנער. ורזא דמלה, יהודה ויוסף הכי אצטריכו לאתקרבא כחדא. בגין דיוסף איהו צדיק, יהודה איהו מלך. ועל דא ויגש אליו יהודה. בגין דקורבא דלהון דאתקריבו כחדא, גרם כמה טבין לעלמא. גרם שלמא לכלהו שבטין. גרם שלמא בינייהו. גרם ליעקב דאתקיים רוחא דיליה. כמא דאת אמר, (בראשית מה) ותחי רוח יעקב אביהם. ועל דא קריבו דדא עם דא אצטריך, בכלהו סטרין לעילא ותתא.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב. האי קרא רזא דמהימנותא איהו. יפה נוף, דא איהו יוסף הצדיק, דכתיב ביה, ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה. משוש כל הארץ, איהו חדוה וחדו לעילא ותתא. הר ציון ירפתי צפון, בגין דבחולקיה קאים משכנא דשילה, הר ציון דא ירושלם. ירפתי צפון, הכי הוא ודאי לעילא ותתא.

קרית מלך רב, אתר איהו מתקנא, לקביל מלך רב, דא מלכא עלאה דכלא, קדש הקדשים. דהא מתמן אתיא כל נהירו וכל ברכאן וכל חידו דכלא. דהא מתמן נהרין כל אנפין, ובי מקדשא אתברכא מתמן. וכד איהי מתברכא, מתמן נפקי ברכאן לכל עלמא, דהא כל עלמא מתמן אתברכא.

רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנן. עד דהוו יתבי בי אושפיזייהו, אתא חד בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תנינן, דדוד מלכא הוה מתנמנמ פסוס, ושינתיה זעיר, היך הוה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר איהו ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא.

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רברבי ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחו.

דף רז ע"א

אדהכי אמר (דף רז ע"א) ההוא בר נש, וכי האי מלה דקאמריתו, הכי הוא. רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים לעלם ולעלמי עלמין. ודוד מלכא הוה נטיר כל יומי דלא יטעם טעם מיתה. בגין דשינתא חד משתין במיתה איהו. ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הוה נאים אלא שיתין נשמי. דעד שתין נשמי חסר חד, איהו חי. מתמן ולהלאה, טעים בר נש טעמא דמותא, ושלטי ביה סטרא דרוח מסאבא.

ודא הוה נטיר דוד מלכא, דלא יטעם טעמא דמותא, ושלטי (ס"א דלא ישליט) ביה סטרא דרוחא אחרא, בגין דשתין נשמי חסר חד, איהו רזא דחיים דלעילא. עד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שתין נשמי, דאינון שתין (ד"א ל"ג חסר חד נשמי) נשמי עלאין, ואילין רזא דלהון, דתליין בהון חיי. ומפאן ולתתא, רזא דמותא הוא.

ועל דא, דוד מלכא הוה משער שעורא דליליא, בגין דיתקיים בחיים, דלא ישלוט ביה טעמא דמותא. וכד אתפליג ליליא, הוה דוד מתקיים באתריה. בגין דכד אתער פלגו ליליא וכתרא קדישא אתער, בעא דלא לאשכחא ליה לדוד מתקשר באתר אחרא, באתר דמותא.

בגין דכד אתפליג ליליא וקדושה עלאה אתער, ובר נש דנאים בערסיה ולא אתער לאשגחא ביקרא דמאריה. הא איהו אתקשר ברזא דמותא ומתדבק באתר אחרא, ועל דא דוד מלכא הוה קאים לאשגחא ביקרא דמאריה תדיר. חי לגבי חי, ולא נאים בשינתא לטעמא דמותא. ובגין כך, הוה מתנמנמם פסוס שתין נשמי, ולא בשלימו.

אתו רבי יהודה ורבי יוסי ונשקוה, אמרו ליה, מה שמך. אמר להון, חזקיה. אמרו ליה, יתיישר חילך ויתתקף אורייתך. יתיבנו. אמר רבי יהודה, הואיל ושרית, אימא לן מהני רזין עלאין דקאמרת.

פתח ואמר, (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, חמא דלא יכיל לאתקיימא, עד דברא אורייתא. בגין דמנה נפקין כל נמוסין עלאין ותתאין, ובה קיימי עלאי ותתאי. הדא הוא דכתיב, ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. דהא בחכמה קיימין כל קיימין דעלמא, וכלהו נפקי מגוה.

דבר אחר ה' בחכמה יסד ארץ, עלמא עלאה לא אתברי אלא מגו חכמה. ועלמא תתאה לא אתברי אלא מגו חכמה תתאה. וכלהו נפקין מגו חכמה עלאה ומגו חכמה תתאה. כונן שמים בתבונה. כונן, מאי כונן. אלא, כונן כל יומא ויומא ולא פסיק, ולא אתתקן בזמנא חדא, אלא בכל יומא ויומא אתקין ליה.

והיינו רזא דכתיב, (איוב טו) ושמים לא זכו בעיניו. וכי סלקא דעתך, דגריעותא איהו משמים, אלא חשיבו משמים איהו, בגין חביבו ורעו סגיא, דקודשא בריך הוא רעי בהו, וחביבותיהו לגביה. דהא אף על גב דאיהו מתקין לון כל יומא ויומא, לא דמי בעיניו דאינון מתתקנן כדקא יאות. בגין דרחימותא דלהון לגביה, ורעותיה לאנהרא לון תדיר בלא פסיקו. דהא עלמא דאתי אפיק נהורין זהירין כל יומא ויומא תדיר בלא פסיקו, בגין לאנהרא לון תדיר. ועל דא לא זכו בעיניו. לא זכו בלחודוי לא פתיב, אלא לא זכו בעיניו. ובגין כך, כונן שמים בתבונה.

מאן שמים. דא הוא רזא דאבהן, ורזא דאבהן דא הוא יעקב דאיהו פללא דלהון. בגין דיעקב תושבחתא דאבהן איהו, ואיהו קיימא לאנהרא על עלמא.

ובגין דאיהו אסתלק גו עלמא דאתי, נפק מניה ענפא חדא שפירא בחיזו, וכל נהורין מיניה נפקין. וכל שבועא ומשח רבו לאנהרא לארעא, ומאן איהו. דא יוסף הצדיק, דאיהו יהיב שבועא לכל עלמא, ועלמא מניה אתון. ובגין כך, קודשא בריך הוא כל מה דעבד בעלמא, כלא איהו ברזא עלאה, וכלא כדקא חזי.

דף רו ע"ב

אדהכי אתא רבי אלעזר, כיון דחמא לון אמר, ודאי שכנינתא הכא. במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף רו ע"ב) כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמר. אבל אינון שתין נשמי, ודאי שתין נשמי אינון דחיין, בין לעילא בין לתתא. מכאן ולהלאה, איכא שתין נשמיין אחרנין, דאינון כלהו מסטרא דמותא, ודרגא דמותא עליהו, ואקרון דורמיטא, וכלהו טעמא דמותא.

ובגין כך דוד מלכא הוה איהו מתדבק באינון שתין נשמיין דחיין, ומתמן ולהלאה לא נאים כלל. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה. ועל דא שפיר קאמר, בגין דיקום דוד חי, בסטרא דחי ולא בסטרא דמותא. יתבו כלהו ואשתדלו באורייתא ואתחברו כחדא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים פח) ה' אלקי ישועתי יום צעקתי בלילה נגדה. תא חזי, דוד מלכא הוה קם בפלגות ליליא, ואשתדל באורייתא בשירין ותושבחן, לחדוה דמלכא ומטרוניתא. ודיא הוה חדוה דמהימנותא בארעא. בגין דהאי איהו שבחא דמהימנותא דאתחזי בארעא.

דהא לעילא פתחי בחדוה שירתא כמה מלאכין עלאין, בכמה זיגין דקא משבחן בליליא בכל סטריין. כהאי גוונא לתתא בארעא, מאן דמשבח ליה לקודשא בריך הוא בארעא בליליא, רעי ביה (בעי) קודשא בריך הוא. וכל אינון מלאכין קדישין דקא משבחן ליה לקודשא בריך הוא, כלהו צייתין להווא דקא משבח ליה בליליא בארעא. דהאי תושבחתא איהו בשלימו, לסלקא יקרי דקודשא בריך הוא מתתא, ולזמרא בחדוה דיחודא.

תא חזי, דוד מלכא פתב, ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי, אימתי איהו ישועתי. בהווא יומא דאקדמית תושבחתא בליליא לגבך, כדין איהו ישועתי ביממא.

ותא חזי, דהא בליליא, מאן דמשבח למאריה בתושבחתא דאורייתא, כדין אתקף בתקיפו ביממא בסטרא דימינא. דהא חוטא חד נפקא מסטרא דימינא, וכדין אתמשך עליה ואתתקף ביה. ועל דא אמר, ה' אלהי ישועתי יום צעקתי וגו'.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ובגין כך אמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה. לא המתים, בגין דאצטריך לשבחא חי לחי. ומת לחי לאו הכי, דכתיב לא המתים יהללו יה. ואנחנו נברך יה, דהא אנן חייין ולית לן חולקא בסטרא דמותא כלל. חזקיהו אמר, (ישעיה לח) חי חי הוא יודך כמוני, בגין דחי אתקרב לחי. דוד מלכא איהו חי, וקורבא דיליה לחי העולמים. ומאן דאתקריב לגביה, איהו חי. דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. וכתוב, (שמואל ב כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

פתח ההוא יודאי אבתריה ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך. וכי לא מברכינן ליה לקודשא בריך הוא עד לא ניכול, והא אית לן לאקדומי בצפרא ולסדורי שבחא דיליה (דמאריה) פדקא יאות, ולברכא בשמיה עד לא יברך לאחרא בעלמא. וכתוב (ויקרא כט) לא תאכלו על הדם, אסור ליה למיכל עד לא יברך למאריה. והשתא פתיב ואכלת ושבעת וברכת.

אלא, דא ברכתא דצלותא דיחודא, ודא ברכתא דמזונא. לאחזאה לגבי דרגא דמהימנותא, שבע פדקא יאות. וכדין בעי לברכא ליה פדקא יאות, דההוא דרגא דמהימנותא יתרוי ויברך, ויתמלא חידו מחיין דלעילא כמה דאצטריך, בגין למיהב לן מזוני.

דהא קשין מזונא דבר נש קמי קודשא בריך הוא, פקריעת ים סוף. מאי טעמא. בגין דמזונא דעלמא דלעילא הוא, דתנן בני חיי ומזוני וכו', ובגין כך קשין קמיה מזוני דעלמא. דהא במזלא תליא מילתא. דמניה נפקי מזוני וחיי ובני. ובגין כך קשין קמיה מזוני דעלמא, דהא לאו ברשותיה קיימא, עד דיתברך איהו.

כגוונא דא זיוגין דעלמא קשין קמיה, וכלא בגין דרקיע וילון לא משמש כלום. וכל שפן אליו מלין דקיימין לעילא באתר אחרא, ועל דא אצטריך לאתברכא.

דף רח ע"א

תא חזי, כל זיוגין דעלמא קשין קמיה האי דרגא, בגין דכד האי זיוגא קדישא אשתפח, כל (דף רח ע"א) נשמתין נפקין מגו האי מזלא לעילא, דאיהו ההוא נהר דנגיד ונפיק. וכד תיאובתא אשתפח מלרע לעילא, פדין פרחין נשמתין, ואתייהבו פלהו פלילין דכר ונוקבא פחדא בהאי דרגא. ולבתר איהו פריש לון כל חד וחד לאתריה פדקא חזי ליה. ולבתר קשין קמי האי דרגא לחברא לון פקדמיתא, בגין דלא מתחברו, בר פאינון ארחי דבר נש, וכלא לעילא תליין.

ועל דא קשין קמיה פקריעת ים סוף. דהא קריעת ימא לאתפתחא ביה שבילין, לעילא איהו. וכמה דמתפתחין שבילין ואורחין ביה, הכי אתבקע ואתפתח. ובגין כך

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

כָּלֵא תֵלִיא לְעִילָא, וּבְעִינָן לְבִרְכָא לִיה, וְלִמְיָהֵב לִיה תּוֹקֶפֶא מִתְתָא, בְּגִין דִּיתְבִּרְכָא מְלַעֲיָלָא, וְיִתְתַקֵּף כְּדָקָא חֲזִי. וְעַל דָּא כְּתִיב, וּבִרְכַתְּ אֶת ה', אֶת דִּיִּיקָא.

וּלְגַבֵּי הָאֵי אַתְר, אֲצִטְרִיךְ לְאַחֲזָאָה קַמִּיה שְׁבַעָא וּנְהִירו דְאַנְפִּין. וּלְגַבֵּי סְטְרָא אַחְרָא, בְּזִמְנָא דְאִיהִי שְׁלֻטָא בְּעֵלְמָא, בְּעִי לְאַחֲזָאָה קַמִּיה כְּפִנָא. דִּהְהוּא דְרָגָא רַעֲב אִיהו, וְאַתְחֲזִי לְאַחֲזָאָה קַמִּיה כְּפִנָא וְלֹא שׁוֹבְעָא, הוֹאִיל וְשְׁבַע לֹא שְׁלֻטָא בְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא, וְאֶכְלֵת וְשְׁבַעַת וּבִרְכַתְּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֲכִי הוּא וְדָאִי, וְהֲכִי אֲצִטְרִיךְ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זְכַאִין אֵינּוֹן צְדִיקֵיִיא דְקוֹרְבָא דְלֵהוֹן אִיהו שְׁלֻמָא בְּעֵלְמָא. בְּגִין דִּידְעִי לִיחְדָא יְחוּדָא, וּמְקַרְבֵי קוֹרְבָא לְאַסְגָּאָה שְׁלֻמָא בְּעֵלְמָא. דִּהָא יוֹסֵף וַיהוּדָה עַד לֹא אֶתְקַרְבּוּ דָא עִם דָּא, לֹא הוּה שְׁלֻמָא. כִּיּוֹן דְאַתְקַרְבּוּ יוֹסֵף וַיהוּדָה כְּחֻדָא, כְּדִין אֲסַגִּיאוּ שְׁלֻמָא בְּעֵלְמָא. וְחִידוֹ אֶתּוֹסֵף לְעִילָא וְתֵתָא, כְּמָה דְקוֹרְבָא דִּיהוּדָה וַיֹּסֵף וְכִלְהו שְׁבַטִין אֲשֶׁתְּכַחוּ כְּחֻדָא בֵּיה בְּיוֹסֵף. וְהָהוּא קוֹרְבָא אֲסַגִּי שְׁלֻמָא בְּעֵלְמָא, כְּמָה דְאוּקִימָנָא. דְכְתִיב, וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה:

וְלֹא יָכוֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנְּצַבִּים עָלָיו וְגו', רַבִּי חֲזִיָא פְתַח וְאָמַר, (תְּהֵלִים קִיב) פְּזֵר נָתַן לְאַבְיוֹנִים צְדָקְתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד קִרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָא עֵלְמָא, וְאֲשֻׁלִּיט עֲלֵיה לְאַדָּם, דִּיהָא מְלַכָּא עַל כָּלָא.

וְהָאֵי בַר נֶשׁ, מִתְפָּרֵשׁ מַנְיָה בְּעֵלְמָא כְּמָה זִינִין. מַנְהוֹן צְדִיקֵיִיא וּמַנְהוֹן רְשִׁיעֵיִיא. מַנְהוֹן טְפָשִׁין וּמַנְהוֹן חֲכִימִין. וְכִלְהו אֶתְקִימוּ בְּעֵלְמָא, עֲתִירִין וּמַסְכְּנִין. וְכִלְהו בְּגִין לְמִזְכֵּי אֵלִין בְּאֵלִין, לְמִזְכֵּי צְדִיקֵיִיא עִם רְשִׁיעֵיִיא, לְמִזְכֵּי חֲכִימִין עִם טְפָשִׁין, לְמִזְכֵּי עֲתִירִין עִם מַסְכְּנִין. דִּהָא בְּגִין כֶּף, זְכִי בַר נֶשׁ לְחִי עֵלְמָא, וְאַתְקַשֵּׁר בְּאֵילָנָא דְחִי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דִּהָא צְדָקָה דְאִיהו עֲבִיד, קָאִים לְעֵלְמִין. דְכְתִיב וְצְדָקְתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד.

פְּזֵר נָתַן לְאַבְיוֹנִים. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵלְמָא, קָאִים לִיה עַל סַמְכָא חַד, וְצְדִיק שְׁמִיה, וְהָאֵי צְדִיק אִיהו קִיּוּמָא דְעֵלְמָא, וְדָא אִיהו דְאַשְׁקִי, וְזֶן לְכָלָא. דְכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית ב) וַנִּהַר יוֹצֵא מִעַדֵּן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהָיָה לְאַרְבַּעַת רְאשִׁים.

וּמִשָּׁם יִפְרֵד, מִהוּ יִפְרֵד. אֲלֵא, הָהוּא מְזוֹנָא וּמִשְׁקֵיָא דִּהְהוּא נֶהַר, נְטִיל גִּנְתָּא כָּלָא, וּלְבַתֵּר אֶתְבַּדֵּר הָהוּא מִשְׁקֵיָא לְד' סְטְרִין דְעֵלְמָא. וְכִמָּה אֵינּוֹן דְמַצְפָּאן לְאַתְשְׁקֵיִיא וְלְאַתְזוּנָא מִתְמָן. כְּמָא דְאַתְ אָמַר, (תְּהֵלִים קַמָּה) עֵינֵי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֶכְלָם בְּעֵתוֹ. וּבְגִין כֶּף פְּזֵר נָתַן לְאַבְיוֹנִים, דָּא צְדִיק. צְדָקְתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְבְּגִין כֶּף, אִיהִי קִיּוּמָא בְּרוּזָא דְשָׁלֵם, בְּקִיּוּמָא שְׁלִים. רְשַׁע יִרְאֵה וְכַעַס, דָּא מְלָכוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת.

תא חזי, מלכות שמים, איהי בי מקדשא. לקיימא כל מסכני בגו צלא דשרותא דשכינתא. וצדיק דא איהו אקרי גבאי צדקה, למיחן ולמינן לכלא. דכתיב פור נתן לאביונים. בגין כך, גבאי צדקה נטלי אגרא לקביל פלהו דיהבי צדקה.

דף רח ע”ב

תא חזי, ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים, אלין אינון כל דקיימי לאתונא ולא תשקייה מניה. ולא עמד איש אתו (דף רח ע”ב) בהתודע יוסף אל אחיו. אתו, דא כנסת ישראל. אחיו, אלין שאר רתיכין חייילין, דכתיב בהו (תהלים קכב) למען אחי ורעי.

דבר אחר, ולא עמד איש אתו. בזמנא דקודשא בריך הוא אתי לאנדווגא בכנסת ישראל. בהתודע יוסף אל אחיו, בזמנא דקודשא בריך הוא הוה מתחבר בהו בישראל, בגין דאינון נטלי בלחודייהו, ולא חבורא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות בהדייהו. בגין כך (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם. דהא בזמנא דא, איהו קודשא בריך הוא בלחודוי, בחבורא חדא עם ישראל, דכתיב בהו אחי ורעי כמה דאוקמוה.

רבי ייסא פתח קרא, בזמנא דקודשא בריך הוא יוקים לה לכנסת ישראל מעפרא, ויבעי לאנקמא נקמתא מעממיא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, כדן כתיב, (ישעיה סג) ומעמים אין איש אתי. וכתיב הכא, ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו. כמה דאת אמר, (ישעיה סג) וינטלם וינשאם כל ימי עולם.

ולא יכול יוסף להתאפק, רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים קכג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים, האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל תא חזי, אליך נשאתי את עיני, וכתיב, (תהלים קכא) אשא עיני אל ההרים. אלא, דא לעילא ודא לתתא. אשא עיני אל ההרים, דא לעילא. בגין לאמשכא ברכאן מעילא לתתא, מאלין הרים עלאין, לאמשכא מנייהו ברכאן לכנסת ישראל דאתברכא מנייהו. אליך נשאתי את עיני, למצפי ולחכאה לאנון ברכאן דנחתו מתמן לתתא.

היושבי בשמים, דכל תוקפהא וחילאה וקיומהא, איהו בשמים. בגין דכד יובלא אפתח מבועי דכל אינון תרעין, פלהו קיימי בשמים. וכיון דשמים נטיל כל אינון נהורין דנפקי מיובלא, כדן איהו זן ואשקי לה לכנסת ישראל על ידא דצדיק חד.

וכיון דדא אתער לגבה, כמה אינון דקיימן בכל סטרין לאתשקאה ולא תברכא מתמן. כמה דאת אמר, (תהלים קד) הפירים שואגים לטרף ולבקש מאל אכלם. וכדן, איהי סלקא ברזא דרזין פדקא חזי (ד”א ל”ג ליה), ומקבלא עדונין מבעלה פדקא יאות, וכלהו דקיימין בכל סטרין עמדי בלחודייהו. כמה דאת אמר, ולא עמד איש אתו. דכתיב, ויקרא הוציאו כל איש מעלי, ולבתר דאיהי מקבלא עדונין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מבעלה, פלהו את שקיין לבתר ואתזנו. כמא דאת אמר, (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם.

רבי יוסי פתח קרא באליהו, דכתיב, (מלכים א יז) ויקרא אל ה' ויאמר ה' אלהי הגם על האלמנה אשר אני מתגורר עמה הרעות להמית את בנה. תא חזי, תרי הוו דקאמרין מלין לקביל קודשא בריך הוא, משה ואליהו. משה אמר, (שמות ה) למה הרעות לעם הזה. ואליהו אמר, הרעות להמית את בנה, ותרוייהו מלה חדא קאמרו.

מאי טעמא. אלא רזא איהו. משה אמר, למה הרעות, מאי טעמא. אלא, בגין דאתיהיב רשו לסטרא אחרא לשלטאה עלייהו דישראל, הרעות, יהבת רשו לסטרא אחרא דרע, למשלט עלייהו. אליהו אמר, הרעות יהבת רשו לסטרא דרע, ליטול נשמתא דדא. ודא הוא הרעות, וכלא רזא חדא.

תא חזי, אליהו אמר, הגם על האלמנה אשר אני מתגורר עמה. בגין דקודשא בריך הוא אמר ליה לאליהו, הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך. וכל מאן דזון ומפרנס למאן דאצטריך ליה, וכל שכן ביומא דכפנא. הא אתאחיד באילנא דחיי, וגרים ליה חיים ולבנוי, והא אוקימנא. והשתא אליהו אמר, כל מאן דקיים נפשא בעלמא, זכי ליה חיים וזכי לאתאחדא באילנא דחיי. והשתא שלטא אילנא דמותא סטרא דרע על האלמנה דאנת פקדת למיזן לי. בגין כף הרעות (למה הרעות).

דף רט ע"א

ואי תימא דרע לא אתעביד לבר נש מעם קודשא בריך הוא. תא חזי, בזמנא דבר נש אזיל לימינא, נטירו דקודשא בריך הוא תדיר לגביה, ולא יכיל סטרא אחרא לשלטאה עליה. והאי רע אתכפיא קמיה, ולא יכיל לשלטאה. וכיון דנטירא דקודשא בריך הוא אתעברא מניה, בגין (דף רט ע"א) דאיהו אתדבק ברע, כדין ההוא רע, כיון דחמי דלאו עמיה נטירו, כדין שליט עליה, ואתי לשיצאה ליה, וכדין אתיהיב ליה רשו, ונטיל נשמתיה.

משה אמר למה הרעות, דאתיהיב ליה רשו לסטרא דרע, למשלט עלייהו דישראל, למהוי בשעבודא דיליה. דבר אחר למה הרעות, דחמא כמה מנהון דהוו מתין, ואתמסרו בסטרא דרע.

תא חזי, בשעתא דטוב אתער, דאיהו ימינא, כל חידו, וכל טיבו, וכל ברכאן משתכחון, וכלא בחשאי איהו, כמה דאוקמוה, דאמרי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, ורזא דא בגין (ס"א דהאי איהו יחודא) דאיהו כדין יחודא כדקא חזי.

אמר רבי חייא, וכי אליהו, כיון דאיהו גזר, וקודשא בריך הוא מקיים. ואיהו גזיר על שמיא, דלא לאחתא מטרא וטלא, היך דחיל איהו מאיזבל, דשדרת ליה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דכתיב, (מלכים א יט) כי כעת מחר אשים את נפשי כנפש אחד מהם, ומיד דחיל וערק על נפשיה.

אמר ליה רבי יוסי, הא אוקמוה, דצדיקיא לא בעאן לאטרחא למאריהון, באתר דנוקא אשתכח (ליה) לעינא. פגוונא דשמואל, דכתיב, (שמואל א טז) איך אלך ושמע שאול והרגני, אמר ליה, עגלת בקר תקח בידך. בגין דצדיקיא לא בעאן לאטרחא למאריהון באתר דנוקא אשתכח. אוף הכי אליהו, פיון דחמא דנוקא אשתכח, לא בעי לאטרחא למאריה.

אמר ליה, אנא מלה שמענא, דהא באליהו לא כתיב ביה וירא וילך אל נפשו, אלא (מלכים א יט) וירא. ראה חמא. ומה חמא, אלא חמא דהא מפמה שנין אזל בתריה מלאך המות, ולא אתמסר בידיה. והשתא וילך אל נפשו, מאי וילך אל נפשו, אזל לקימא דנפשא, ומאן איהו אילנא דחיי לאתדבקה תמן.

תא חזי, כלהו כתיב את נפשו, והכא כתיב אל נפשו, ורזא דא שמענא, דאמר רבי שמעון, כל נשמתין דעלמא, כלהו נפקי מההוא נהר דנגיד ונפיק, וכלהו נקיט לון תהוא צורא דחייא (דחיי), וכד נוקבא אתעברת מן דכורא, כלהו בתיאובתא דתרין סטרין, בתיאובתא דנוקבא לגבי דכורא. וכד תיאובתא דדכורא נפקא ברעותא, כדין אינון נשמתין בקימא יתיר, בגין דכלא בתיאובתא ורעו דאילנא דחייא. ואליהו, בגין דהוה מההוא רעותא יתיר מבר נש אחרא, אתקיים.

ובגין כך אל נפשו כתיב, ולא כתיב את נפשו. דהא את נפשו דא היא נוקבא. ואי תימא ואל האשה אמר, כללא דדכר ונוקבא. כד היא בגו דכורא, כדין ואל האשה אמר. את האשה, נוקבא בלחודהא, ולא דדכורא. פגוונא דא אל נפשו, דכר בלחודוי, את נפשו נוקבא בלחודהא ולא פלילו דדכורא. ובגין דאיהו מסטרא דדכורא יתיר מפל בני עלמא, אתקיים בקימיה יתיר, ולא מית כשאר בני עלמא. בגין דכלא איהו מאילנא דחיי, ולא מגו עפרא. ובגין דא אסתלק לעילא, ולא מית כארץ כל בני עלמא. דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים.

תא חזי, מה כתיב והנה רכב אש וסוסי אש וגו', (שמות קצו ע"א) דהא כדין אתפשט גופא מן רוחא, ואסתלק דלא כשאר ארץ בני עלמא. ואשתאר מלאכא קדישא, כשאר קדישי עליונין, ועביד שליחותא בעלמא. והא אוקמוה, דנסין דעבד קודשא בריך הוא בעלמא, על ידיה אתעבידן.

ותא חזי, מה כתיב, (מלכים א יט) וישאל את נפשו. בקדמיתא, וילך אל נפשו, כמה דאתמר בקימא. והכא את נפשו למות, אילנא דביה שריא מותא. ותמן אתגלי עליה קודשא בריך הוא, כמה דכתיב, (מלכים א יט) צא ועמדת בהר. מה כתיב

בתריה, ואחר הרעש אש לא באש ה' ואחר האש קול דממה דקה, דא הוא אתר פנימאה דכלא, דמניה נפקין כל גהורין.

דף רט ע"ב

מה כתיב, (מלכים א יט) ויהי כשמע אליהו וילט פניו באדרתו והנה אליו קול ויאמר (תשא ק"ץ ע"א) מה לך פה אליהו ויאמר קנא קנאתי, אמר ליה קודשא בריך הוא, עד מתי אתה מקנא לי, טרקת גלא דלא (דף רט ע"ב) יכיל לשלטאה בך מותא לעלמא, ועלמא לא יכיל למסבלך עם בני (נשא). אמר ליה, פי עזבו בריתך בני ישראל וגו'. אמר ליה, חייך, דבכל אתר דבני (נשא) יקיימו קיים קדישא, אנת תהא זמין תמן. (ד"א והא אתמר בגין כך מתקנין כורסיא לאליהו דאיהו זמין תמן)

תא חזי, מה גרם התיא מלה דאליהו, דכתיב, (מלכים א יט) והשארתני בישראל שבעת אלפים כל הברכים אשר לא פרעו לבעל וכל הפה אשר לא נשק לו. אמר ליה קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה, דלא יכיל עלמא למסבלך עם בני (נשא). ואת אלישע בן שפט מאבל מחולה תמשח לנביא תחתיה. יהא נביאה אחרא לגבי בני (נשא), ואת תסתלק לאתרך.

ותא חזי, כל ההוא בר נש דמקני ליה לקודשא בריך הוא, לא יכיל מלאכא דמותא לשלטאה ביה, כשאר בני נשא. ויתקיים ביה שלם, והא אוקמוה. כמה דאתמר בפנחס, (במדבר כה) לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום: ויפול על צוארי בנימן אחיו ויבך וּבנימן בכה על צואריו. רבי יצחק אמר, הא אוקמוה, דבכה על מקדש ראשון ועל מקדש שני.

פתח ואמר, (שיר השירים ד) כמגדל דוד צוארך בנוי לתלפיות אלה המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. כמגדל דוד, מאן מגדל דוד. דא מגדל דוד ודאי, דבנה ליה דוד, וסליק ליה גו ירושלים. אלא כמגדל דוד, דא ירושלים דלעילא, דכתיב ביה, (משלי יח) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב. מאן נשגב, אלא ההוא מגדל נשגב, בגין דביה ירוץ צדיק.

צוארך, דא בית מקדשא דלתתא, דאיהו קאים בתקונא דשפירו, פקדלא לגופא. מה צואר, איהו שפירו דכל גופא, הכי נמי בי מקדשא, איהו שפירו דכל עלמא.

בנוי לתלפיות, תלא דכל בני עלמא הוו מסתכלן ביה, והכי אוקמוה, תלפיות, תל דכל פיות דעלמא משבחן ומצללאן לגביה.

אלה המגן תלוי עליו, אלין אלה תקונין, דמתקנין ביה כדקא יאות. כל שלטי הגבורים, דכלהו קא אתיין מסטרא דדינא קשיא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

מה צואר, כל תקונין דאתתא ביה תליין. כף במקדשא, כל תקונין דעלמא ביה תליין ושריין. והא אוקמוה, דכתיב, (איכה ה) על צוארינו נרדפנו, על בי מקדשא, דאיהו צואר ושפירו דכל עלמא. נרדפנו, יגענו למבני ליה תרין זמנין, ולא הונח לנו. דהא לא שבקוה לן, ואתחרב לן, ואתבני לבתר.

מה צואר, פיון דאשתצי, כל גופא אשתצי עמיה. הכי נמי בי מקדשא, פיון דאיהו אשתצי ואתחשך, כל עלמא הכי נמי אתחשך, ולא נהיר שמשא, ולא שמיא וארעא וככביא.

בגין כף בכה יוסף על דא. ולבתר דבכה על דא, בכה על שבטין דאתגלו. כד אתחריב בי מקדשא, פלהו שבטין אתגלו מיד, ואתבדרו ביני עממיא. הדא הוא דכתיב וינשק לכל אחיו ויבך עליהם, עליהם ודאי. על כלם בכה, על בי מקדשא דאתחריב תרין זמנין, ועל אחוי עשרת השבטים, דאתגלו בגלותא ואתבדרו ביני עממיא. ואחרי כן דברו אחיו אתו, ולא כתיב ויבכו, דהא איהו בכה, דנצנצה ביה רוחא קדישא, ואינון לא בכו, דלא שרא עלייהו רוח קודשא:

והקל נשמע בית פרעה. רבי (אלעזר) אבא פתח ואמר, (תהלים פד) נכספה וגם פלתה נפשי לחצרות ה' לבי ובשרי ירננו אל אל חי. תא חזי, כל בר נש דצלי צלותיה (וקם) קמי מאריה, אצטריך ליה לאקדמא ליה ברכאן בכל יומא ויומא, ולצלי צלותיה קמי מאריה בזמנא דאצטריך.

בצפרא, לאחדא בימינא דקודשא בריך הוא. במנחה, לאחדא בשמאלא. וצלותא ובעותא, אצטריך ליה לבר נש בכל יומא ויומא בגין לאתאחדא ביה. ואוקימנא, מאן דצלי צלותיה, (וקם) קמי מאריה, אצטריך ליה דלא למשמע קליה בצלותיה. ומאן דאשמע קליה בצלותיה, צלותיה לא אשתמע.

דף רי ע"א

מאי טעמא. בגין (דף רי ע"א) (שמות ר"ב ע"ב) דצלותא, לאו איהי תהיא קלא דאשתמע. דההוא קול דאשתמע לאו היא צלותא. ומאן איהי צלותא. דא קלא אחרא, דתליא בקלא דאשתמע, ומאן הוא קלא דאשתמע. דא ההוא קול דהוא בוא"ו, קלא דתליא ביה, דא ההוא קל בלא וא"ו.

ובגין כף, לא אצטריך ליה לבר נש למשמע קליה בצלותיה, אלא לצלאה בלחש, בההוא קלא דלא אשתמע. ודא היא צלותא דאתקבלת תדיר. וסימניך, והקל נשמע, קל בלא וא"ו, נשמע. דא היא צלותא דהיא בחשאי. דכתיב בחנה, (שמואל א א) וקולה לא ישמע. דא היא צלותא דקודשא בריך הוא קביל, כד אתעביד גו רעותא וכוונה ותקוונא פדקא יאות, וליחדא יחודא דמריה פדקא יאות בכל יומא. (והקל נשמע בית פרעה. והקל נשמע חסר וא"ו, מאי טעמא, אמר רבי אלעזר, דא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

היא שכינתא דבכאת על חרוב בי מקדשא ועל גלותהון דישראל. כתיב הכא, והקל נשמע, וכתיב התם, (ירמיה לא) קול ברמה נשמע. מה להלן שכינתא, אף כאן נמי שכינתא).

רבי אלעזר אמר, קלא בחשאי, דא היא קלא עלאה, דכל קלין נפקין מתמן. אבל קל בלא ו, דא היא צלותא דלתתא, דאיהי אזלא לאסתלקא בוא"ו ולאתתברא ביה.

תא חזי, והקל נשמע, דא הוא קל בלא וא"ו. דא היא קלא דבכאת על מקדש ראשון ועל מקדש שני. נשמע, כמה דאת אמר, קול ברמה נשמע. ברמה, מאי ברמה. דא הוא עלמא עלאה, עלמא דאתי. וסימניך, מן הרמה ועד בית אל, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם. הכא ברמה, דא עלמא עלאה. דהא בההיא שעתא די ברמה נשמע. פדין מה פתיב, (ישעיה כב) ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד וגו'.

והקל נשמע, לעילא לעילא. מאי טעמא. בגין דוא"ו אתרחק ואסתלק מניה, וכדין רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו. פי איננו, פי אינם מבעי ליה. אלא פי איננו, והא אוקימנא, פי איננו, דבעלה לא אשתכח עמה. דאלמלא בעלה ישתכח עמה, תתנחם עלייהו. דהא פדין בנהא, לא יהון בגלותא. ובגין דאיננו, לאו איהי מתנחמא על בנהא, בגין דבנהא אתרחקו מנה, על דאיננו עמה.

תא חזי, בית פרעה, דא הוא סימניך לעילא, ביתא דאתפרעו ואתגליין מניה כל נהורין וכל בוצינין, כל מה דהוה סתים, מתמן אתגלי. ובגין כך, קודשא בריך הוא אפיק כל נהורין וכל בוצינין, בגין לאננהרא לההוא קול, דאקרי קל בלא וא"ו.

תא חזי, כד יקים קודשא בריך הוא להאי קל מעפרא, ויתחבר בוא"ו, פדין כל מה דאתאביד מנייהו בזמנא דגלותא, יתחדר ויתעדנון בנהורין עלאין דאתוספן מגו עלמא עלאה. כמה דאת אמר, (ישעיה כז) והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלם:

ואתה צויתתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים וגו'. רבי חייא פתח, (ישעיה סו) שמחו את ירושלם וגילו בה כל אוהביה שישו אתה משוש וגו'. תא חזי, כד אתחבר בי מקדשא וגרמו חובין, ואתגלו ישראל מארעא, (ויקרא ע"ה ע"א) אסתלק קודשא בריך הוא לעילא לעילא, ולא אשגח על חרוב בי מקדשא, ועל עמיה דאתגלו, וכדין שכינתא אתגלייא עמהון.

כד נחת, אשגח על ביתיה דאתוקד, אסתפל על עמיה והא אתגלי. שאל על מטרוניתא ואתתרכת. פדין ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולחגר שק. והיא גם היא מה פתיב בה, (יואל א) אלי כבתולה חגרת שק על בעל נעוריה. כמה דאת אמר פי איננו, בגין דאסתלק מניה, ואשתכח פירודא.

דף רי ע”ב

וּאִפִּילוּ שְׁמַיָא וְאַרְעָא, כְּלָהוּ אֶתְאַבְלוּ, דְכְתִיב, (ישעיה ג) אֲלֵבִישׁ שָׁמַיִם קִדְרוֹת וְשָׁק אֲשִׁימַם כְּסוּתָם. מְלָאכֵי עֲלָאֵי כְּלָהוּ אֶתְאַבְלוּ עֲלֵיהּ, דְכְתִיב, (ישעיה לג) הֲן אֲרָאֲלָם צְעִקוּ חֲצָה מְלָאכֵי שְׁלוֹם מִרְיָא בְּכַפְיוֹן. שְׁמַשָּׂא וְסִיְהָרָא אֶתְאַבְלוּ וְחֲשָׁכוּ גְהוּרִיהוֹן. דְכְתִיב, (ישעיה יג) חֲשֵׁךְ הַשָּׁמַשׁ בְּצִאתוֹ וְגוֹ', וְכֹלָא עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי, בְּכוּ עֲלָהּ (דף רי ע”ב) וְאֶתְאַבְלוּ. מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְשִׁלְטָא עֲלָהּ סִטְרָא אַחְרָא, דְשִׁלְטָא עַל אַרְעָא קַדִּישָׁא.

פְּתַח וְאָמַר, (יחזקאל ז) וְאֵתָהּ בֶן אָדָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים לְאֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל קִין בָּא קִין עַל אַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ. הָאֵי קָרָא רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ. לְאֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל קִין, מְאִי אִיהוּ. וְכִי אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל קִין הִיא. אֵלָא הַכִּי הוּא וְדָאֵי וְאֵתְמַר, קִין אִיהוּ לִימִינָא, קִין אִיהוּ לְשְׁמַאלָא. קִין לִימִינָא, דְכְתִיב, (דניאל יב) לְקִין הִימִין. קִין לְשְׁמַאלָא, דְכְתִיב, (איוב כח) קִין שָׁם לְחֲשֵׁךְ וְלְכָל תְּכֵלִית הוּא חוֹקֵר, וְדָא הוּא (בראשית ו) קִין כָּל בְּשָׂר, כְּמָה דְאֵתְמַר. קִין דִּימִינָא, הִינְנוּ דְכְתִיב לְאֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל קִין. בָּא קִין, דָּא קִין דְשְׁמַאלָא. קִין דִּימִינָא, דָּא קִין דִּינְצָר הַטּוֹב. קִין דְשְׁמַאלָא, דָּא קִין דִּינְצָר הַרַע, וְדָא אִיהוּ דְכַד חוּבִין גְּרָמוּ וְאֵתְגַבְּרוּ, אֵתְגַזֵּר וְאֵתְיִיְהִיב שְׁלִטְנָא לְמַלְכוּת הַרְשָׁעָה לְשִׁלְטָאָה, וְלַחְרָבָא בֵּיתֵיהּ וּמְקַדְשֵׁיהּ. וְדָא הוּא דְכְתִיב, (יחזקאל ז) כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים רָעָה אַחַר רָעָה הִנֵּה בָאָה, וְכֹלָא חַד.

וּבְגִין כֵּן, אֶתְאַבְלוּ עֲלָאֵי וְתַתָּאֵי עַל דְאֵתְיִיְהִיב שְׁלִטְנֵנוּ לְהָאֵי קִין דְשְׁמַאלָא. וּבְגִין כֵּן, בִּין דְמַלְכוּת קַדִּישָׁא, מַלְכוּת שְׁמַיִם אֶתְכַפֵּיא, וּמַלְכוּת חַיִּיבָא (אחרא) אֵתְגַבְּרוּ. (כדין) אֵית לֵיהּ לְכָל בְּרַשׁ, לְאֶתְאַבְלוּ עִמָּה, וְלֹאֲתַכְפֵּיא עִמָּה. וּבְגִין דְכַד אִיהִי יְזַדְקָפָא, וְעֲלָמָא יִתְחַדֵּי, יִתְחַדֵּי אִיהוּ בְהֵדָה. דְכְתִיב, (ישעיה סו) שִׁישׁוּ אֶתָּה מְשׁוֹשׁ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עֲלֵיהּ.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב בְּהוּ בְּמִצְרַיִם, (ירמיה מו) עֲגָלָה יִפְיִפֶּיהּ מִצְרַיִם. וְרְזָא דְעֲגָלָה דָּא, הוּוּ יִשְׂרָאֵל תַּחֲוֹת שְׁלִטְנֵיהּ כְּמָה זְמַנִּין וְכְמָה שְׁנִין. וּבְגִין דְזַמִּינִין יִשְׂרָאֵל לְשִׁלְטָאָה לְבַתֵּר עֲלָהּ, אֵתְרַמִּיז לֹון הַשְׁתָּא עֲגֻלוֹת.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, רְמוֹז רְמוֹז לֵיהּ יוֹסֵף לִיעֲקֹב עַל עֲגָלָה עְרוּפָה. דְהָא בְּהוּא פְּרָקָא אֶתְפָּרֵשׁ מִנֵּיהּ. וְאִימָה, עֲגָלָה עְרוּפָה, דְאִיהִי אֶתְיָא עַל דְאֶשְׁתַּכַּח קְטוּלָא, וְלֹא אֶתְיִידַע מֵאֵן קְטִיל לֵיהּ. וּבְגִין דְלֹא יִשְׁלִטוּן עַל אַרְעָא רוּחִין בִּישִׁין דְלֹא אֶצְטְרִיכוּ, יְהִיבִין הָאֵי עֲגָלָה לְתַקּוּנָא, בְּגִין דְלֹא יִשְׁתַּמּוּדְעוּן לְגַבִּיָּהּ, וְלֹא יִשְׁלִטוּ עֲלֵיהּ. (לעיל קיד ע”א)

תָּא חוּזי, כּל בְּנֵי נֶשָׂא כְּלָהּוּ עֵבְרִין עַל יְדֵי דְמִלְאָךְ הַמּוֹת, בְּר מְהַאי דְאַקְדִּימוּ לִיהּ
בְּנֵי נֶשָׂא, עַד לָא יִמְטִי זְמַנָּא לְשִׁלְטָאָה בֵּיהּ וְלִיטוּל רִשׁוּ. דְּהָא לָא שְׁלִיט בְּבַר נֶשׁ,
עַד דְנָטִיל רִשׁוּ.

וּבְגִין כֶּף, אֵית לִיהּ דִּינָא לְשִׁלְטָאָה עַל הַהוּא אַתְר. כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (דְּבָרִים כ"א)
לָא נּוֹדַע מִי הַכְּהוּ. הִכִּי נָמִי אֵית לִיהּ דִּינָא דְלָא אֲתִידַע, בְּגִין לְקַטְרָגָא עַל הַהוּא
אַתְר. וְעַל דָּא, (דְּבָרִים כ"א) וְלִקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַחַיָּא עֲגֻלַת בְּקָר וְגו'. בְּגִין לְאַעְבְּרָא
דִּינֵיהּ דְּהַהוּא אַתְר, וְלְאַתְתַּקְנָא דְלָא יִשְׁלוּט בֵּיהּ מְקַטְרָגָא, וְלְאַשְׁתַּזְבָּא מִנֵּיהּ.

תָּא חוּזי, יוֹסֵף כֵּד אֲתַפְרֵשׁ מֵאַבּוּי, בְּלָא לְוִיָּהּ, וּבְלָא אֲכִילָהּ אֲשַׁתְּדַר, וְהוּוּ מַה
דְּהוּוּ. וְכֵד אֲמַר יַעֲקֹב, (בְּרֵאשִׁית לו') טְרוּף טוּרָף יוֹסֵף, אֲמַר, כִּי אֲרַד אֶל בְּנֵי אָבִל
שְׂאוּלָה, דְּאַנָּא גְרִימָנָא לִיהּ. וְתוּ, דְּהוּינָא יַדַּע דְּאַחוּי סְנִיין לִיהּ, וְשִׁדְרָנָא לִיהּ. וְרַמְזוּ
קָא רְמִיזוּ לִיהּ.

אֲמַר לִיהּ רַבִּי יְהוּדָה, אֵינּוּן עֲגֻלוֹת עַל פִּי פְרַעָה שְׂדַר לּוֹן, דְּכַתִּיב וַיִּתֵּן לָהֶם יוֹסֵף
עֲגֻלוֹת עַל פִּי פְרַעָה. אֲמַר לִיהּ, דִּיּוֹקָא דְמַלְהָ, דְּכַתִּיב וְאַתָּה צוּיַתָּה זֹאת עֲשׂוּ. וְאַתָּה
צוּיַתָּה דִּיּוֹקָא, וּבְגִין כֶּף פְּתִיב בְּה"א, מִשְׁמַע דִּיּוֹסֵף תִּבַּע לּוֹן, וּבְגִין כֶּף וַיִּתֵּן לָהֶם
יוֹסֵף עֲגֻלוֹת עַל פִּי פְרַעָה. וַיַּעֲקֹב לָא אֲתַקִּיִּים בְּמַלְהָ, עַד דְּחַמָּא לּוֹן. דְּכַתִּיב, וַיֵּרָא
אֶת הָעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר שָׁלַח יוֹסֵף לְשֵׂאת אוֹתוֹ וַתַּחֲי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם.

דף ריא ע"א

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּקַדְמִיתָא וַתַּחֲי רוּחַ יַעֲקֹב, וּלְבַתֵּר וַיֵּאמֶר יִשְׂרָאֵל רַב עוֹד יוֹסֵף
בְּנֵי חֵי. אֲלָא, בְּקַדְמִיתָא קָרִי לִיהּ אוּרִייתָא יַעֲקֹב, בְּגִין שׁוֹתְפוּתָא, דְּאַשְׁתַּתְּפוּ
שְׂכִינְתָא בְּהוּוּא חֶרֶם, כֵּד אֲזַדְבֵּן יוֹסֵף. וְהַשְׁתָּא דְשְׂכִינְתָא סְלָקָא, כְּדִין אִיהוּ, וַתַּחֲי
רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם, וְדָא הוּא רְזָא דְשְׂכִינְתָא. וּבַתֵּר דְאִיהִי קִיּוּמָא בְּקִיּוּמָא, (בְּגִין) כְּדִין
דְרָגָא דְלַעֲיִלָא, אֲתַעְבֵּר לְגַבְהָ, דְרָגָא דְאִיהוּ יִשְׂרָאֵל. (נ"א כְּדִין דְרָגָא דְלַעֲיִלָא, אֲתַעֵר
לְגַבְהָ, וְאִיהוּ דְרָגָא דִישְׂרָאֵל) מְכַאן, דְּדְרָגָא דְלַעֲיִלָא לָא אֲתַעֵר לַעֲיִלָא, עַד דְאַתְעֵר
בְּקַדְמִיתָא לְתַתָּא, דְּהָא הֵכָא וַתַּחֲי רוּחַ (דף ריא ע"א) יַעֲקֹב בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר וַיֵּאמֶר
יִשְׂרָאֵל.

סדר הלימוד ליום כח חשוון [יום 58 בשנה]

ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה, במראת כתיב. תא חזי, ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק, בקדמיתא. בגין לאתערא שמאלא ברזא דרחימו. וכדין ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה, בהאי דרגא דקאמרן דאיהי מראות הלילה.

ויאמר אנכי האל אלהי אביך, מאי טעמא. בגין דסטרא דקדושה דלעילא, הכי הוא. דהא סטרא דמסאבא, לא אדכר שמא דקודשא בריך הוא, וכל סטר דקדושה אדכר בשמיה. אנכי ארד עמך מצרימה וגו', מפאן, דשכינתא נחתת עמיה בגלותא, ובכל אתר דישראל אתגלו, שכינתא אתגליא עמהון, והא אוקמוה.

תא חזי, כמה עגלות הוו. שית. כמה דאת אמר, (במדבר ו) שש עגלות צב. דבר אחר, שיתין הוו, וכלא רזא חדא. בקדמיתא כתיב בעגלות אשר שלח יוסף, ולבסוף אשר שלח פרעה. אלא, פלהו דשדר יוסף, הוו בחושבנא פדקא חזי. ואינון דשדר פרעה יתיר מנייהו, לא הוו ברזא דא, ולא הוו בחושבנא.

ואלין ואלין קאתו. בגין כך, אשר שלח יוסף, אשר שלח פרעה. וכד יפקון ישראל מן גלותא מה כתיב, (ישעיה סו) והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה' וגו'.

ויאסור יוסף מרכבתו, רבי יצחק פתח ואמר, (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, אית חיה לעיל מן חיה, ואית חיה קדישא דקיימא על ריש חיותא.

ואית חיה עלאה, לעילא על כל שאר חיותא, והאי (נ"א ואית) חיה שלטא על פלהו. בגין דכד האי חיותא יהבא ונהרא לכלהו, כדין פלהו נטלין למטלנוי, ויהיבת דא לדא, ושלטא דא על דא.

ואית חיותא לעילא על תתאי, על שאר חיותא לתתא, וכלהו אתזנו מינה, וד' סטרי דעלמא רשימין בה. אנפין גהירין דייען (דינין) לכל סטר, ואיהי שלטא על ד' סטרי. והא אוקמוה, דאינון ג' לסטר דא, וג' לסטר דא, וכן לד' סטרי דעלמא. (שמות ריב ע"א) ואית רקיע לעיל מן רקיע, והאי רקיע דשלטא עליהו, פלהו מסתפלן לגביה. מה כתיב, (יחזקאל א) ותחת הרקיע כנפיהם ישרות אשה אל אחותה וגו'. בגין דכלהו שלטין על מה דאתפקדו, ושליו דקוסטא דקופטרא בהו.

ואינון לכל סטר תשעה, (ט) לד' סטרי דעלמא, ואינון ל"ו בחושבנא. וכד מתחברן פלהו, אתעבידו רשימא חדא ברזא דשמא חדא, ביחודא שלים פדקחזי.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

וכד מתתקני לגבי פרסיא, מה פתיב. וממעל לרקייע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, והא אוקימנא (נ"א דיוקנא) דהאי אבן טבא בכרסיא דקיימא על ד' קיימין, ועל ההוא פרסיא דיוקנא דאדם, לאתחברא ביה כחדא, ולא תברכא כדקא יאות.

וכד איהי מתתקנא לגביה דאדם, למיהוי כלא רתיכא (נ"א קדישא, וכהן כלא רתיכא) חדא, להאי אדם. פדין פתיב, ויאסור יוסף מרפבתו דא צדיק. ויעל לקראת ישראל אביו גשנה. לקראת ישראל, דא רזא דאדם. גשנה, תקרובתא חדא, לאתקרבא כחדא, בקרבנא חדא ויחודא חדא.

וירא אליו, דכד אתחזי שמשא בסיחרא, פדין נהיר סיחרא ואנהיר לכלהו דלתתא. וכן כגוונא דא, כל זמנא דקדושה דלעילא שרא על מקדשא דלתתא, אתנהיר בי מקדשא וקיימא בשלימותיה. וכד אסתלק מניה ואתחריב בי מקדשא, פדין, ויברך על צואריו עוד. דבכון כלא על מקדשא דאתחריב. עוד, מאי עוד. דא גלותא בתראה.

פדין כיון דחמא יעקב ואסתכל דהא תקוונא דלתתא אשתכלל כגוונא דלעילא, פדין אמר אמותה הפעם וגו'. פי עודף חי, דאתקיימת ברזא דברית קדישא, (דה ריא ע"ב) דאקרי חי העולמים, ובגין כך פי עודף חי. ועל דא בקדמיתא אמר, רב עוד יוסף בני חי, דאצטריך למיקם ברזא דחי, והא אתמר.

תא חזי, מה פתיב, ויברך יעקב את פרעה, אמר רבי יוסי, פרעה אף על גב דאוקמוה ברזא אוחרא, סמך דקא סמכינן בעלמא.

אבל תא חזי, (שיר השירים א) לסוסתי ברכבי פרעה דמיתיד רעיתי, תא חזי, אית רתיכין לשמאלא ברזא דסטרא אחרא, ואית רתיכין לימינא ברזא דלעילא דקדושה, ואלין לקבל אלין. אלין דרחמי ואלין דדינא.

וכד קודשא בריך הוא עבד דינא במצראי, כל דינא דעביד, פההוא גוונא דאינון רתיכין ממש, וכגוונא דיליה דההוא סטרא ממש. מה ההוא סטרא (ממש) קטיל ואפיק נשמתין, אוף קודשא בריך הוא עביד בההוא גוונא ממש. דכתיב, (שמות יג) ויהרג ה' כל בכור, וכן כלא במצרים, בההוא גוונא ממש. ובגין כך דמיתיד רעיתי, כגוונא דילה ממש לקטלא. דכתיב, פי אני ה' אני הוא ולא אחר. ולזמנא דאתי מה כתיב, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגו'.

תא חזי, מה פתיב, וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גושן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. ויאחזו בה, אחסנת עלמין. ויאחזו בה, דהא להון אתחזי, כמה דאוקמוה. (ד"א ל"ג אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו מאד, ודאי, דהא צערא לא שראת בהו, וקיימי בתפנוקי עלמא, ובגין כך ויפרו וירבו מאד. ברוך יי לעולם אמן ואמן:

פרשת ויחי

(אמרו המגיהים מתוך הלשון ניכר שאינו מספר הזוהר (עד ויחי יעקב. רבי חייא פתח וכו' בדף רט"ו ע"א) (והאור ניכר מתוך החושך). ולדיתינו כי הוא ממדרש הנעלם ובלשון הקודש היה. והמתחכמים להתהלל שנו שפת אמת והפסידו כונת והבנת המאמר כי לא ידעו ולא הבינו לעשות הלשון על מתכונתו והנה יהיה בעיני כל מעיין כדברי הספר החתום וכבר היינו משמיטין אותו כי בהעתקה שבא מצפת תוב"ב לא מצאנו אותו. אלא מפני הרואים שלא יתפארו עלינו לאמר כי מלאכתנו חסרה הדפסנו אותו כאשר הוא ואין כח בידינו לתקן את אשר עותו)

תוספתא רחמי עלי, מארי דסכלתנו, אסתפלוג, הורמני ידיען בקולפי דסיכתא, קריבו למנדע, מאן מנכון מארי דעיינין בסכלתנו, וידע בשעתא דסליק ברעותא דרזא דרזין, לאפקא תלת גוונין כחדא פלילן, ואינן, חוור וסומק וירוק, תלת גוונין כחדא אשתליבאן דא עם דא, מזדוגן (ס"א מזדוגן) דא עם דא, מגרופיא תתאה אצטבע, ונפקא מגו גוונין אלין.

וכל גוונין אלין, אתחזון בהאי. חיוזו איהו לאסתכלא, כעניא דבדולחא אתחזו בשעתא. כגוונא דבטש בגויה, הכי אתחזו לבר. אלין תלת גוונין סחרן להאי, וגוונא אזלא סלקא ונחתא קסטורין דקטרא קביעי בגוון (ס"א בגויה).

גוונין סחרין (ס"א גוונין) פלילן כחדא, סלקין לה לעילא ביממא, ונחתא בליליא. שרגא דדליק אתחזו בליליא, ביממא אסתתרת נהורא, טמירא במאתן וארבעין ותמניא עלמין, פלהו אזלין לגויה (ס"א בגינה) מלעילא לתתא, גו תלת מאה ושתין וחמש שייפין גניזא ואתפסיא לתתא.

מאן דמפשפש לאשכחא לה, יתבר גדפין קליפין טמירין, ויפתח תרעין. מאן דזכי למיחמי, יחמי גו ידיעה וסכלתנו, כמאן דחמי בתר פותלא. בר מן משה נביאה מהימנא עלאה, דתוה חמי ליה עינא בעינא, לעילא באתר דלא אתיידע.

מאן דלא זכי, דחו ליה לבר, כמה חבילי טהירין אנדמנו לגביה, אנדמנו נפקי עליה, ואפיקו ליה דלא יסתכל בענוגא דמלכא. ווי לון לאינון חייבין דעלמא, דלא זכאן לאסתכלא, כמא דאת אמר, (במדבר ד) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש וגו'.

אמר רבי יהודה, מסתפל הוינא, והא מגו זהירין אלין, מסתפלן נשמתהון דצדיקיא, כד אתדבקו בהאי אתר, מגו זהירין אלין מסתפלן נשמתהון דצדיקיא. אינון גוונין, סלקין ואתפלילן כחדא. זכאה איהו מאן דידע לאכללא וליחדא פלהו כחדא, לאתקנא כלא באתר דאצטרדי לעילא לעילא, וכדין אתנטיר בר נש בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. (ע"כ תוספתא):

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה וגו'. אמר רבי יוסי, לבא חמא בנבואה, במצרים, דיהון בנוהי בכמה גלוון, עד הכא ועד עדנא דקץ משיחא. ולא מטא לנבואה דויחי אלא במצרים. והיא מעלייתא, נבואתא מדאתנביאו (ד"א לא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אתנביאו דכּוּתָהּ, וְלֹא מָטָא לְהוּ שׁוּם אִינִישׁ מִן בְּנֵי נְבִיאָהּ, אֲלֵא הוּא וּמִשָּׁה. בְּמִשָּׁה כְּתִיב, (שמות לג) כִּי לֹא יֵרָאֵי הָאָדָם וְחִי. בְּיַעֲקֹב כְּתִיב, וַיְחִי יַעֲקֹב. וַיְחִי, נְבוֹאָתָהּ דְּנַחְתָּא מֵאַסְפֵּקְלָרִיאָה (מאירתא) דְּנַחְתָּא.

בְּעֵי לְמִימְר (חפץ ההוא הוה בעינוהי) נְבוֹאָן דְּגְלוּתָא דְּעַרְעָן לְבְנוֹהֵי בְּאַרְעָא דְּכְנַעַן וּבְכָל אַרְעָא דְּאַתּוּבַת בְּתָ. מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם הוּא תְּבִיר לְבֵיתָ. דְּכְתִיב, (בראשית מב) כִּי יֵשׁ שֶׁבֶר בְּמִצְרַיִם.

דף ריב ע"א

וְעַל דָּא מָטָא, וַיְחִי יַעֲקֹב בְּמִצְרַיִם, וְלֹא הוּא חֲדִי. (סי א') כִּי בְּאַרְעָא (דף ריב ע"א) הָיָא סְפִיקוֹן דְּעַמִּין, סְפִירִין דְּכוּרְסֵי יִקְרָא. וְלֹא מָטָא לְהוּן שׁוּם אִינִישׁ, לָא מִן עֲלָאָה וְלֹא מִן תַּתְּאָה, אֲלֵא ח"י. וְרוּזָא דָא, כִּי לֹא יֵרָאֵי הָאָדָם וְחִי. כַּמָּה הוּא רוּזָא עֲלָאָה בְּדָא קָרָא, וְאַנְן חֲבַרְיָא תְּמִיחִין עֲלֵיהוּ, עַל וַיְחִי דְּדְכִיר עֲמִיָּה יַעֲקֹב. הוּא לִיָּה לְמִימְר קָמִי יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל מִנִּין, דְּכְתִיב, (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לְה' רֵאשִׁית וְגו'. (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְכִי לָא אָמַר קָרָא, (בראשית כה) וַיִּמְכֹּר אֶת בְּכוֹרָתוֹ לְיַעֲקֹב.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּהָ, בְּעֵידְנָא דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל קְשִׁיטִין וּזְכָאִין וְעַבְדִּין זְכוּ, וְלֹא הוּוּ רְתִיתִין יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא יַעֲקֹב לְחַוְדִּיהָ. בְּדִין טְבָאֵן דְּעַבְדִּין, הוּוּ לְמַעַבְדָּא לְהוּ טְבָאֵן סְגִיאִין דָּא בְּדָא.

מְדַחְבוּ, וְאַתְגְּלִיאוּ עַל חוּבִיהוֹן, וְעַל עוּבְדִּיהוֹן בִּישִׁין, לָא הוּוּ סְבָלִין יְתִיָּה, דְּלֹא יְהוּיִין לְעֲלָמָא, בְּקוּשְׁטָא עַל חוּבִיהוֹן. וְעַל דָּא אֲתִי מְכִילְתָּא דְּרַחֲמֵי וְדִינָא לְחוּד, יִשְׂרָאֵל, וַיְהִיבִית (וישראל יהבית) יְתָהוֹן בְּאַרְעָא גְלוּתָהוֹן. יָאוּת בְּעֵי בְּרִי, אֲבָל אִינִישׁ מְסַתְּפַל וַיְנַדַּע יְתִיָּה, יַעֲקֹב דְּמַתְּלַף עִם וַיְחִי, קִדְשׁ. וְעַל דְּנָא רוּזָא אָמַרִין, יַעֲקֹב בְּחַר יְתִיָּה סְפִירָא בְּכוּרְסֵי יִקְרָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה נז) וְאַתְ דְּכָא וּשְׁפַל רוּחַ לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים וְלְהַחֲיוֹת לֵב גְּדַפְאִים. לֵב גְּדַפְאִים, דָּא יַעֲקֹב. כַּמָּא דָּאֲתָא אָמַר, תַּחוּת מִן דְּרָגָא גְּחִיתַת עֲלוּהֵי נְבִיאִין בְּרַכָּאֵן בְּמִצְרַיִם. תְּנָא אָמַר רַבִּי אַבְא, לְבָא חֲמָא, דִּיעֲקֹב דְּהוּוּ בְּמִצְרַיִם לִית נְבוֹאָתִיָּה מְעֻלְיוּתָא. (ס"א דארעא סניאה) אַרְעָא סְגִיאָה.

תָּא חֲזִי, לָא זְכוּ לְבַרְךְ לְחַד מְבַנוֹהֵי, וְלֹא הוּוּ בִּידֵיהּ רוּחָא לְבַרְךְ אֲלֵא בְּמִצְרַיִם, כַּד בְּרִיךְ יְתָהוֹן כָּל חַד וְחַד בְּרוּזָא. וְרוּזָא (בראשית מב) וַיִּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שֶׁבֶר בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לְמָה תִּתְּרָאוּ. תָּא חֲזִי, דְּלֹא אִיתִיָּהִיבַת נְבוֹאָתָא, אֲלֵא לְתַבִּירֵי לְבָא. כַּמָּא דָּאֲתָא אָמַר, (בראשית מב) רְדוּ שָׁמָּה וּשְׁבֵרוּ לָנוּ מִשָּׁם וְנַחֲיָה וְלֹא נָמוּת.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי יוסי, תחות פרסי יקרא קדישא, יעקב ספיר, דאיהי מכילתא דדינא לסטריה, אתא אמר, (בראשית לב) לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל. את משכח דיעקב חזא לסטריה מכילתא דדינא, ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל וגו', ורזא דמלה (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב.

רבי שמעון אמר, כד אתגליאו מן ירושלם, ואעדיאו תדירא, וסאיב מסנאה ית היכלא. בעדנא ההיא לא סובלת מלכותא לישראל על חוביהון, אלא ישראל. בגין דהיא מתרי גיסא, רחמי ודינא.

ומלה דלא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, כד אתפריש בסביריה. ישראל יעקב עלאה דא מן דא, ובגניהון הוה חוטרא דמשה גליפא מתרין סטרוי משמיה קדישא, חד רחמי בדינא, וחד דינא בדינא.

ורזא (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, מדאנן בגלותא, דחיקן בין שנאי, ואסתליקת מטרוניתא מן מלכא, ואתרחיקת מניה, הוא ישרי שכינתא ביננא ויפרקיננא. ורזא (ישעיה מה) כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו ה' צבאות. ויחי חי, (ישעיה סו) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי.

בגין עלאה, שת"י רגלי חי, לי רבתא, י' לח' זעירתא, ח' לתיו, וי' לו', ו' לד', הדא הוא דנפיק מעלאה. תחות פרסיה יקרא, מאבן טבא בארץ מצרים. היינו דכתיב, (ישעיה יט) ונגף ה' את מצרים וגו', י"ב פרישא. (ישעיה כו) כי טל אורות טלף א' בגין פרישא.

ובגין דא מתחלה כחדא, ב' פרישא גלותא, א' פרישא קדמייתא. תא חזי, מאי דכתיב, (ישעיה ב) בית יעקב לכו ונלכה באור ה', בגלותא, אתוון דאתגזר עליהון, על חוביהון, בקושטא בדינא הוה, באורייתא תקנתא, ותפקון מן חמרא טינא, דהיא גלותא, ותהכו לנהרא די.

דף ריב ע"ב

א' רצונו לומר בארץ, אתצפי אתא בתיגנא דסיפרא דאורייתא. ואנא אתפליג בארץ, בארץ את משכח בתיגנא דספרא דאורייתא, ר"ץ מתלפין כחדא גלותא. מאי גלותא דמצראי. ארבע (דף ריב ע"ב) מאה שנין הוה אמר לאברהם, דיהא גלותא לבנוהי במצראי, וכי הוית מנייתא יתהון, מאתן ותשעין שנין הוה.

תא חזי, וימת יוסף בן מאה ועשר שנים. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה ו) הנה העלמה הרה ויולדת בן וקראת שמו עמנואל, עדוי ולידה, דאתמלי לגלויאן ועקתן סגיאיין ועידן בישין. ואף על גב דיהו באלין, מטרוניתא אנדעזעת ואתרחקת מן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בעלה, תהא עמנא בגלותא, בן מאה ועשר הוה גלופא דאתוסף, יתרעי למימר והוה עבר מן גלותא מאה ועשר שנין, ומאתן ותשעין, הוי ארבע מאה שנין, ולא אתמני גלותא דיעקב, אלא מדמית יוסף, (והיינו דא על גבי דא דאמר ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שומם וגו').

ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה, הכא רזא בגלותא במניינא, תקונתא יהון בנייא דאתגליין במכילתא דדינא תלתא גלוון. קדמא דמצראי, דאתמתל בשבע שנין. רבי חייא פתח ואמר, (שיר השירים ב) השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות וגו'.

רבי שמעון אמר מהכא, (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי ואהבת עולם אהבתיך וגו'. הכא רזא בגלותא תקנתא יהון בנוהי דישראל. משתרי גלייא ויתרעי למימר, יהון בנייא קדישא דאתגלוון על חוביהון בדינא, שנין סגיאין יהא. (ויקרא כו) שבע פחטאתיכם, (בראשית ד) כי שבעתים יוקם קין, בגלותא קדמא דמצראי, דהיא זעירא.

תניינא, גלותא דשופטים, דאתמתל לארבעים שנין, בשבע דאינהו סגיאין מניה. תליתאי, גלותא דאנן ביה אריכא, דאתמתל למאה שנין, לארבעין והיינו דא על גבי עלאה דאמר (דניאל יב) ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שומם וגו'.

ויקרבו ימי ישראל למות. רבי חזקיה אמר, חמא דא עקתא דגלותא דהוה ערען לבנוהי, קריבא אנפשיה ודחיקת לממת, לא אשתאר חי, כד הוה נחית מדרגין, בדיל חוביהון דישראל, לא נחית עמהון בגלותא, זכאה חולקהון, דאי לא נחית עמהון בגלותא, אשתארן ביני עממיא, ואת אמרת (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה. ואין עונה, דא ישראל, באתי ואין איש, דא שכנתה. הקצור קצרה ידי מפרות ואם אין בי כח להציל הן בגערתי אחריב ים אשים נהרות מדבר. קודשא בריך הוא יהב חולקא לישראל דלא ישלוט רברבנא אחרא בהון. נחתו לגלותא, שכינתא עמהון והוא רחיק ממטרוניתא:

ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך, חקר ית בנוהי פלהון, ואמר להון, עקתן סגיאין, בישין רברבין, חמית למיעל לבריכון אשכחן רחמי עלאי. ואי אתון בעאן למיפק מכל עקתא, קיימו לי, והבו ביננא רבון עלמא ותעבדון קשוט ודינא, ותהוי כאבהתכון, ופקידי בכל דר ודר דייטי בתריכון, ואי אתון בעאן למעבד חכי, תפקון מכל עקתא דייטי עליכון.

רבי שמעון אמר, (עמוס ה) והציגו בשער משפט אולי יחנן ה' אלהי צבאות שארית יוסף. (דאתקריאו בנוהי ישראל כלהון יוסף) ואי תעבדון חכי, לא תקברון חד מן ברי, אלא אתי תתובון לארעכון בשלמא.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית כד) שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יְרֵכִי, מְהוּ יָדְךָ. פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מה) חָגוּר חֲרָבְךָ עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ, סִיפָא דְקָאִי בְּהַ חֶסֶד וְאַמֶּת, תְּרִין סְפִירָן סְפִירָן, וְלֹא שְׂבָקִין דָּא לְדָא. וְעַל דָּא אָמַר, (תהלים פט) חֶסֶד וְאַמֶּת יִקְדְּמוּ פְּנִיךָ, (איכה ד) פְּנֵי ה' חִלְקָם. וְאִי הוּוּ טְבָאן בְּנוּהִי, וְעֵבִידוּ מַה דְקִימוּ, לֹא מִית חַד מִבְּנֵייהוּ בְּמִצְרָאִי, דְכָל טַב וְטַב דְגִזִּיר שְׁמָא דְאַלְהָא עַל אֵינְשָׁא, לֹא הוּוּ אֱלֹא עַל דִּיהוֹן טְבִין. וְאִי לָא, לָא. כְּמַה דְאָמַר דּוּד, (מלכים א ב) לְמַעַן יָקִים ה' אֶת דְּבָרָו אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלֶי לְאָמַר אִם יִשְׁמְרוּ בְנֵיךָ אֶת דְּרָפְסָא לְלַכְתָּ לְפָנֵי בְּאַמֶּת. וְאִי לָא, לָא (מִיִּיתִי בְּרַכָּאן דְאָמַר עֲלִיהוֹן).

דף ריג ע"א

תָּא חֲזִי, כְּמַה הוּא עֲדִיף רוּחָא דְאַבָּא מְרוּחָא דְבְּרָא. דְרוּחָא דְאַבָּא הוּא רוּחָא דְבְּרָא, רוּחָא מְרוּחָא סְלָקָא. וְאִי סִייעַת אוּרָא אַחְרָא בְּרוּחָא, לֹא נְפִיק שְׁלִים. (דף ריג ע"א) דְהָא חֶסֶד הוּא בְּהַאִי אוּרָא. וְהֵינּוּ (ירמיה ב) פֶּרַח לְמַד מְדַבֵּר בְּאוֹת נְפִשָׁה שְׂאֵפָה רוּחַ.

תְּנָא, (ויקרא ע"ה ע"ב, ע"ש כי שם בא כל הענין בשלמותו) רַב הַמְּנוּנָא סְבָא אֲזִל לְקַפּוּטְקֵינָא, עָאֵל לְקַמֵּייהוּ רַב יִיסָא סְבָא. אָמַר לֵיהּ, בְּמֵאִי עֶסְקִיתוּ. וּוִי לֵיהּ, וּוִי לְנַפְשִׁיהּ. אִי אֲשַׁתְּלַף רוּחָא דְמִסְאַבָּא דְאַשְׁתַּכַּח עִמִּיהּ וְאוּרִית לֵיהּ לְבִרְיָה. וְהַאִי אִיהוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לֵיהּ חוּלְקָא. שְׂבִיק לֵיהּ חוּלְקָא שְׂבִיק לֵיהּ לְשִׁצְאָה לֵיהּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. אָמַר לֵיהּ, מְנָא לָךְ הָא. אָמַר לֵיהּ, הֲכָא אוּלִיפְנָא, דְהַאִי יְרוּתָא בִישְׁתָּא, אַחְסִנִּין (אחרי מות עו ע"א) פְּלַהּוּ בְּנוִי אִי לֹא יְתוּבוּן, דְהַא לִית מְלָה קִימָא קְמִי תְשׁוּבָה. וְאַנָּא הֲכִי אוּלִיפְנָא, דְהַא אֲסוּוּתָא דָּא יְהִבוּ לִי זְמַנָּא חֲדָא, דְהוּוִנָּא רְשִׁים בְּאַנְפִי, וְיוּמָא חַד הוּוִנָּא אֲזִיל בְּאַרְחָא וְעֶרְעֵנָא בְּחַד זַכָּאָה, וְעַל יְדוּי אַתְעֵבֵר מְנָאִי תְהוּא רְשִׁמָא. אָמַר לֵיהּ מַה שְׂמֵךְ, אָמַר לֵיהּ אֲלַעְזֵר, וְקִרְיָנָא לֵיהּ אֲלַעְזֵר אַחְרָא, אָמַר לֵיהּ בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְחִמֵּינָא לָךְ, זַכָּאָה חוּלְקָךְ בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי:

וַיֹּאמֶר הַשְּׁבַעָה לִי וְגו'. רַבִּי חֲזַקְיָה פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה סב) גִּשְׁבַּע ה' בִּימִינוּ וּבִזְרוּעַ עֲזוֹ, קִיִּים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיפּוּק לְיִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא דְלַהוֹן, וְדָא קִיִּים לַהוֹן, קִיִּים, דְלֹא יִשְׁבּוּק לֹוֹן בְּאַרְעַ שְׁנֵאִיהוֹן. (בראשית לב) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשְּׁחָר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלְחֶךָ כִּי אִם בְּרַכְתֵּנִי. מֵאֵן בְּרַכְתֵּנִי. יֵהֵב לֹוֹן גְּלוּתָא, וְקִיִּים לֹוֹן דִּיפְקוֹן מִנְיָה.

תְּנָא, זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבִרְיָהוֹן דְיִשְׂרָאֵל, דִּיהוֹן כָּל חַד וְחַד תַּחוּת כְּרִסְיָה, וִיהוֹן מְעֲלִיִּין מִכָּל עֲלָאִי, בְּגִין דָּא תְשַׁכַּח וְאִוּ אֲרִיכָא. קִיִּים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשְׁלֵמוּתָא דְו' דְר"א וּבְגִין שְׁתָּא וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמָּטָה. סְגִיד יִשְׂרָאֵל

דליתי משיחא בסוף מניינא דא, ותשרי שכינתא עמהון. ויהי אחר הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה וגו': מתניתין, אמר רבי חזקיה, לא אתא קרא לאשמועינן דעבד, אלא אתא קרא לאתא מה דיהוי בסוף גלותא, כל אלן לסוף מניינא דאתמני. צבי למימר דייתי משיחא, ויימא ליה אבוך דבשמייא בהיל לסבר אפך, ספין לקצא דמשיחא. יהא רעוא מן אלהא דשמייא, דיסב בריה דאסגיאו בגלותא, ומדאתנשיאו בהו, דנשי יתהון קודשא בריך הוא בחוביהון בקושטא.

כד אתא רבי אבא אמר, לאו לדרשא קא אתינא, חשוב רזא דמלתא (בראשית ל) יוסף ה' לי בן אחר, כדפרישנא לעיל, האי שמייה קדישא ביוסף, יה"ו יאמר, הא אבוך מארי עלמא, דאתי למעבד טבא לבריה, דיפקון מן גלותא דלהון. ואי את לא רעי בקושטא, רבועא ידו"ד אחד יעבד יתך, וידעי דתיתוב מטרוניתא לאתרא.

דאבהתנא אינון רתיכין דלעילא, (בראשית יז) ויעל אלהים מעל אברהם, אבהן שוקי עלמא, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, תנא דייתי משיחא.

רבי יוסי פתח ואמר, (זכריה ד) והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור. רוצה למימר, תרין מערעין בישין דאתן לבנוהי למהוי בגלותא בארע שנאיהון, ולא יסתכי בהון, כמה שנין סגיאין, על חוביהון בקושטא, הכי יזנח יתהון בארע שנאיהון. ויסב בנייהו דארע להון בישין אלן, וידבר להון לארע טב כפירושא דקרא.

והוה תרי רברבן סגיאין מעלייאן הוה מטרקן תחות כרסי יקרא, דאפטרופא דישראל מכילתא חמישאה, בדיל דיהון בגלותא כל עדנא הדין, וארע דנשי יתהון בארע שנאיהון.

והוא תרין מכילתן, בתרין ספין, נפק חדא ומליל לקבל רבון עלמא, ויהיב ליה רשו דימלל כל מאן דבעי, וחזי בישראל מן גיסא חדא למגזר בהון בישראל, דיפקון מן גלותא, בדין אבהתהון. ומן גיסא אחרינא, רעא למגזר עליהון, בדיל חוביהון, דאמרו עלייהו בישא סגיא. הא ד' מכילתן, ולא הוה בהון מכילתא חמישאה אפטרופא דישראל, ומלילו כל דרעו.

דף ריג ע"ב

(דף ריג ע"ב) עד דמטא לוותהון מכילתא חמישאה, והוה בכרסי יקרא מן שמא קדישא, ואמר על בנוהי דישראל טב, ולא הוו רתיין תרין מכילתן קמייטא למללא קמיה, בדין מכילתא חמישאה דאתמתל לליליא, ונפק לנהורא דלהון. ועל דא פתח, והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תנינא (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, והתם אמר וחשך על פני תהום, וקשיא דידיה אדידיה. אתא רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, ואמר ליה אבא מארי, מאי דא. אמר ליה, מבראשית עד ו' דורות ברא ידו'ד אחד, צבי למימר, ו' דשמיה, יתב ביה רוח חכמה, עד הכא לא הוה מנדע מהו חשך. קם רבי אלעזר ונשק ידוי דאבוי.

קם רבי אבא ושאל, מאי חשך. אסתחרו חבריא ולא מטו מאי דשאלו, עבדו עובדא, ומטא קלא מן קדם רבון עלמא, בהאי קרא, (איוב י) ארץ עיפחה וגו' צלמות ולא סדרים, ותופע כמו אופל, גיהנם מקמי דאתברי עלמא, הוה גניז לרשיעיא, ווי להון לחייביא, דיהון פד יעביד אלהא ית אלין, (ישעיה ס) כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח יי וכבודו עליך יראה. זכאה חולקהון דישראל, דקודשא בריך הוא לא ברא להון דא, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו:

ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך. רבי יוסי אמר, מלאכא הוא, דהוה עתיד למימר טב על בני ישראל, פד יתיבון לקודשא בריך הוא, בכל עקתהון, פד ייתי קצא דמשיחא, בכל עקתא דתייתי עליהון, יימרון למכילתא בריך אתי לותך, ויתפרקון טבאי. זכאה חולקהון דישראל, דאתקריאו בנוי דקודשא בריך הוא, דאינון כמלאכיא, (איוב לח) ויריעו כל בני אלהים, הוי'ה מאי.

תא חזי, מנין שקרא קודשא בריך הוא ליעקב א"ל, את בעלאה, ואנא אהא בתתאה, (נ"א את תהא בתתאה, ואנא אהא בעלאה), מאי קא מיירי. (בראשית יז) ויעל אלהים מעל אברהם, אבהתן אינון רתיכאן דקודשא בריך הוא. תנא, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, הא תרין ספירן, בתרין רתיכון, רברבן עלאין.

תליתאה יצחק, מאי (בראשית לא) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. ובגין פחד יצחק דהוה ספירה, וקודשא בריך הוא דהוה פריס יקרא רתיכא עלאה, וספירה דיצחק היא מעלאה, מפרשא יתיר מפל ספירן דאבהתא, הדא הוא דכתיב וישבע יעקב בפחד אביו יצחק.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית לא) אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם, וישבע יעקב בפחד אביו יצחק, מהאי קרא את יכיל למנדע דא.

ויתחזק ישראל וישב על המטה, ורזא דקרא, (דניאל יב) בעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך והיתה עת צרה. רבי שמעון אמר, דא גבורת ידא דמיכאל רברבא. וישב על המטה, כמה ליה הוה מקדמת דנא סגיד. למאן הוה סגיד, סגיד לערסא, הוה ערסא פתיחא מיניה. למהולתא הוה סגיד, דהא הות חביבא מיניה. (מלאכי ב) כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר, פד אסתלק

זיויה מגייה על חוביהון, לא הוה ליה למיקם קמיה, ואתרכת מטרוניתא מן מלכא, בדיל דלא יכלא לשבקא לה לברהא בין עמין למקטלהון, והוה בארעא קדישא הוא, בהא דיהון עמין נוכראין מן עמיה. צבי למימר, עאל שכניתא ביניהון בגלותא, ועדנא דלא הוה בארעא, והיא בארע עממין, בזיוא דישראל, אסתמרו עממא די בסחרניהון.

תאנא, אמר רבי יוסי, תרין רברבין הוו תחות פרסי יקרא קדישא, והא בשמיה חד מאני בערסא, דהוה שדי אגוניה דהיכלא. והא אנן בגלותא, לא אשתאר ביננא אלא דא דביני דזיניה, והוא חתוף מן שמיה דקודשא בריך הוא.

דף ריד ע"א

הדא הוא דכתיב, (שמותכג) הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך וגו', לא למללא הכי, אלא בעלמא דאתי, כד פרישנא בסטרין והוא צורין בארעא, אנא שרינא שכניתא ביניכון למאריהון בגלותא והיא נטרת יתכון, עד (דף ריד ע"א) דתייתי יתכון לארעכון, כמה דהויתון מקדמת דנא. אשר הכינותי, מותבן מקדמת דנא.

דא שכניתא מן מטטרו"ן. ואתרכת מטרוניתא מן מלכא, עד דתיתוב לאתרהא, ורזא (דברים ג) כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערשו ערש ברזל הלא הוא ברבת בני עמון, כדפרישנא באתריה. וארעא, דאתמתל לגלותא, נטר יתהון בגלותא, על עקתא דתתי עליכון, עד דיייתי ויעול יתכון לארעא, דקיים לאבהתכון דאתנטרת.

רבי שמעון פתח ואמר (רות ג) ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל, אמר רבי יוסי, שליט רחמי על דינא. (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, טוב ואור שוין, דהוא מבועי דנחלין, דנפק מנהון ימא ונחלא דבעלמא.

תנא אמר רבי שמעון, זמנא חדא סליקנא ונחיתנא לאנהרא במבועי דנחלין, וסליק בתראי רבי אבא. אמר לי, במאי עסקיתו. אמרית ליה, בהאי קרא (קהלת א) דכל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. מזיויה אתפריאו כל רברבייא דמן עלמא, ומן זיויה אתנביעו כל נחלייא, נחלייא הוו אינון להאי קרא, דמאיכי בהאי גלותא, דהא חשוכא פמופלא, חפתא דאמא עביד להו, ואי לאו, נחלא עביד ברתייה. רברבא תנינתא הוא, הוא תחות קדישא, דגני אננים דהיכלא. דהא רברבא דישראל דאתמני עליהון, בכל עידן דהות מטרוניתא עם מלכא, הוה נפיק ועאל קדמיהון מטטרו"ן. והוא קביל פולחנהון לקודשא בריך הוא פנורא. כד אתבטיל נורא ואתגליאו, אסתלק זיוה, ואסתלקא מטרוניתא מן מלכא. הא לא הוה שלים עד דיייתי גיסא אחרא, דלא הוה בגלותא מניתא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ושמֵהֶן דַּאתְקַרְיַאת יָד, הִיא מְבוּעָא לְכֻלָּא, וְתִשְׁכַּח יַד הַיּוֹמָה, (ישעיה נט) הֵן לָא קִצְרַת יַד הַיּוֹמָה, דְּלֹא אֲדַכְרַת יָדָא אֶלָּא בְּשֵׁמָא דְחַד.

אַתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר, וְשָׂאל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּי, וּבִכְהָ וְאָמַר לֵיהּ, גְּלִי לִי הָאִי רִזָּא אָבָא מֵאָרִי. אָמַר לֵיהּ בְּהָאִי קָרָא אַתְּגְלִי לָךְ, (שמות יז) כִּי יַד עַל כַּסּ יִהְיֶה מִלְחָמָה לִי, כַּסּ בְּגִין הַיּוֹמָה, שְׁלִיט רַחֲמֵי עַל דִּינָא. צְבִי לְמִימְרָא, יְהֵא רַעוּא דִּיהָא לְעֵלְמָא בְּאַתְרָא גְבוּרַת, יַד יֵי רַבְתָּא קִרְבָּא דְהוּת בְּמַצְרִים, וְאִי לָאו הוּוּ בְּדִינֵי.

וַיְיָתִי מְשִׁיחָא, יֵיטִי בְּחַדְתֵּנוּ בִּידָא רַבְתָּא, וַיְגַח קִרְבָּא בְּעַמְלָק. (שמות יג) בְּחֻזֵּק יַד הוֹצִיאָךְ ה' מִמַּצְרַיִם, וְכַד יֵיטִי שְׁמָא דִּיד בְּתוֹקְפָא יָדָא לְחוּדֵיהּ, הוּא בְּעֵידְנָא, דִּיגִיחַ קִרְבָּא בְּעַמְלָק, לֵיטִי מְשִׁיחָא. רַבִּי אֶלְעָזָר מְסִייעַ, (זכריה יד) וַיֵּצֵא יְיָ וַנִּלְחַם בַּגּוֹיִם הֵהֱם פְּיוֹם הַלְחָמוֹ בְּיוֹם קָרַב. כ"ס בְּגִין יְדוּד.

תָּא חֲזִי, כַּמָּה הִיא יָדָא רַבְתָּא דְלֹא מְטָא לְהָאִי יָדָא עֲלָאָה, לְאַבְהֵן רַבְרָבָא לָא אֲגָנִים. וּבְדָא יָדָא נְפֻקוּ מִמַּצְרַיִם, בְּגִין דְּמִשְׁוִיין שְׁוִין, מִנֵּי ד' לָד', שְׁוִין דָּא דָרַע, שְׁמָא דִּידָא רַבְתָּא, דִּיפּוּק מִן אֵינּוֹן שְׁוִין בְּאַתּוּתְהוֹן דְּמַנְיֵינְהוֹן כְּמַנְיֵינְהוֹן, דְּקַבְלָא תְרִין יָד, תְרִין.

דף ריד ע"ב

כִּיִּצַד לָא אַתְמַנְעוּ דָּא מִן דָּא, וְלֹא שְׁוִין. אַתְפָּרֵשׁ תְרִין אֲלִין בְּרִיךְ הוּא דְבְּאַתּוּתְהוֹן סִייעָאן יַד בְּעֵלָה ה', תְרִין לָאב מַנְיֵינְהוֹן מִתְפָּרֵשׁ. מֵאֲלִין אַתְבְּרִיאֻו שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְדַעֲמִיָּה. וְאֵינּוֹן סְפִירָא קְדָמָאָה, דְּהִיא כְּתָרָא עֲלָאָה. תְּנִינָא, (משלי טו) בְּכֹל מְקוֹם עֵינֵי ה' צוֹפוֹת רָעִים וְטוֹבִים. תְּלִיתָאָה, הֵם מְסִייעָתָן לְשֵׁמָא חַד ו' דְּעֵבֵד כַּמָּה אַתּוּן בְּאַרְעָא דְּמַצְרַיִם. (דף ריד ע"ב)

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל יוֹסֵף אֶל שְׁדֵי נְרָאָה אֲלֵי בְלוּז בְּאַרְץ כְּנָעַן. רַבִּי אָבָא אָמַר, לּוּז דָּא יְרוּשָׁלַם עֲלָאָה, דְּאַשְׁרָאָה שְׁכִינְתָּא בִּינְהָא. אָמַר יַעֲקֹב עֲלָאָה לְתַתָּא, הֵב לִי בְּרַכְתָּא דְּהוּא בְּעֵי, לְאַנְפִּישׁ יִתְכוּן אָנָּא, וְלִמִּיתָן יִתְ אַרְעָא לְבְנִיכּוֹן. לּוּז זֵו יְרוּשָׁלַם עֲלָאָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵב רַבְרָבָא דְּהוּוִין בְּרַכְהָ דָּא עַל יְדֵיהּ, בְּאַרְעָא רַבִּינָא, אָבֵל בְּרָא, לְאַרְעָא אַחְרָא, לָא יְהֵא בְּרַכְתָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח וְאָמַר, (משלי כז) מְבָרַךְ רַעְהוּ בְּקוּל גְּדוּל בְּבַקֵּר הַשֶּׁכֶם קָלְלָה תַחֲשֵׁב לוֹ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרָא לְיִשְׂרָאֵל אַחִים וְרַעִים. מֵאִי בְּרַכְתָּא יְהֵב לוֹן, דִּיהוֹן הָאִי עֲמָא דְכִיָּא תַחֲוֹת יְדֵיהּ, וְלִמְהוּי עֲלִיהוֹן נְטִיר.

זְכָאָה חוּלְקָהוֹן דְּהָאִי עֲמָא דְכִיָּא, דְּהוּא עֲלִיהוֹן, דְּאַקְרִי בְנִים חֲבִיבִים יִתִּיר מְעֲלָאָה, כְּתִיב, (דברים ד) בְּנִים אַתֶּם לָהּ, כְּלָא בְּדִיל דָּא. מֵאִי הוּא, בְּדִיל דְּאַשְׁתְּלִים שְׁמָא בְּחוּתְמָא דְּלִהוֹן, דְּאֵינּוֹן גְּזִירִין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

תא חזי, באנפוי דאינשא שמא דקודשא בריך הוא, וחסרא יו"ד מניה, ולא אשתלים. אתא אברהם וכתב לקודשא בריך הוא, ואמר ליה בך אשתלים שמא, ואתגזר, ואשתלים שמא ביו"ד דמילה. באנפוי דאינשא שי"ן דשד"י, וד', חסר יו"ד, אשתלים ביו"ד דמילה, וכדין אקרון בנים לה, בנין קדישין.

וכד מסאבין ליה להאי את קיימא קדישא, ועאיל ליה לרשו אחרא, סליק מניה האי קדושא דחותמא, והוא כמה דחריב עלמא, וסאיב חותמא, דאשתלים ביה שמא דקודשא בריך הוא, והא הוא חריב עלמא.

רבי אבא הוה אזיל מקפוטקיא, ווהו עמיה רבי יוסי. עד דתוו אזלי, חמו חד בר נש דתוו אתי, ורשימא חד באנפוי, אבל ווי לון לחייביא, דימותון בלא תשובה, דלא יעדי מניה רשימא, לא בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי:

ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך. רבי אבא פתח ואמר, האי קרא (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. וכי איניש דאמר טב לבר נש פוותיה. אי לא ישלים מה דאמר, אפוהי מתביישן, על אחת כמה וכמה מן עלאי לבר נש, דאי לא מייתי כל טב דאמר על בנוהי, אנפוהי מתביישן.

אמר קודשא בריך הוא ליה, אנא ישראל עלאה, דאנא מפשינך ואסגינך. האי ברכתא דיהיב לי, ואתן ית ארעא הדא לבריכון, לא הוה בארעא, לא הוה עמהון. כד ייתי קיצא דמשיחא וישתלים, אמר קודשא בריך הוא, לא עתה יבוש יעקב, כען (לא) אנפוי דיעקב דלעילא, לא מתביישן מדאמר להון אתן, ארי עד כען לא הוה בידיה, והוה אנפוהי מתביישן, כען דיליה מסתייע מן קדם מארי שמאי וארעא.

כמה דאמרינן, אגחנא דעמלק, כד ישתלים קיצא, לא יהא אלא בתקוף ידא, כמה דהוית ביום קרב, ויצא ה' ונלחם בגוים ההם, דידיה ולא אחרא:

ועתה שני בניך הנולדים לך, דא ישראל לתתא, דאתריהון בגלותא, בנוי דקודשא בריך הוא, דאתיילידו ביני עממיא. תנא אמר רבי יוסי, ישראל כד יהון בארעא קדישא דישראל, דר בארעא, כד ייתי משיחא, יהון עם אחוהון דילון בתריהון. דלא אתקרי גלות, אלא למאן דאיהו דר בארעא נוכראה, אינון אתקריין גלויין. (ויקרא כו)

וזכרתי את בריתי יעקוב, וא"ו יתירה, תיתי וא"ו דאסתלקת כד אתחריב ביתא, ותהא סיועא ליעקב, כד יהא דא, ויהא לברא קדישא ארעא אחסנת עלם, ויהון בנוהי בארעהון, דדארו מקדמת דנא בארעהון, זכאה חולקהון.

דף רטו ע"א

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

כַּעַן בְּרִיא, דְּהוּה עֲרַעַן לְהוֹן, תְּהוֹן אֲזִלִּין רַבְרַבִּין דְּאַתְגְּלִיאוּ מִן לְבַר לְאַרְעָא וְאַתְנַשְׂיאוּ, וְאַנְפִּישׁוּ. וַיִּמָּא יַעֲקֹב עֲלָאָה לְתַתָּא, בְּרִי דִילָךְ דְּאַיְנוּן לְבַר לְאַרְעָא דְּאַתְיִילִידוּ בְּגִלוּתָא, בְּכַל אַרְעָא וְאַרְעָא, עַד דְּאַנָּא אִיעוּל לְמַצְרָאִי, וְאַעֲבִיד לְהוֹן דִּינָּא (דָּף רְטו ע"א) עַל חוּבִיהוֹן, לְאוּ אָנָּא מְסַקִּית בְּרָךְ, דְּאַתְבְּרִיאוּ בְּגִלוּתָא, לְבַר לְאַרְעָא בְּאַרְעָא רְחִיקָא. וְאַף עַל גַּב דְּאַיְנוּן סְגִיָּאִין, וְאַתְנַשְׂיאוּ, דִּילִי אִיְנוּן. כַּד חֲזִיתִי דָּא גְלוּתָא דְּלְהוֹן, וְאַסִּיתִי לְכִיבִיהוֹן, וְשִׁמְעִית קְלִיהוֹן. רְאוּבֵן, (בְּרַאשִׁית כט) כִּי רָאָה ה' אֶת עֲנָנִי. שְׁמַעוֹן, כִּי שָׁמַע ה' כִּי שָׁנוּאָה אֲנֹכִי, וְחָשִׁיב בְּלִבִּי, כְּאִילוּ יְהוֹיָיִן קְדָמִי אִיְנוּן, וּמְדַבְּרֵי מִמְצְרָאִי, מְלַמְעַבְד דִּינָּא, נְסִיק יְתְּהוֹן מֵאַרְע גְּלוּתָא.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מִהֲכָא (ישעיה 10) וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחִיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לְה'. צְבִי לְמִימַר, כַּד יְהֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדִינָּא בְּמַצְרָאִי, בְּעַדְנָא הֵיכֵא יִיתוּן כָּל עַמְמֵי מִנְחָה, כַּד שְׁמַעוּ שְׁמוּעָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִינּוּ (ישעיה ב) וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם.

תְּנָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עֲתִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיעַבְד לְכָל זַכָּאָה וְזַפָּאָה, חוּפָּה בִּירוּשָׁלַם, (ירמיה טו) קוּל שְׁשׁוֹן וְקוּל שְׁמַחָה קוּל חֲתָן וְקוּל כְּלָה, כַּד תִּיתוּב מְטְרוֹנִיתָא לְמַלְכָּא, וְעֲבִיד לָהּ אַרוּסִין, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) צְאִינָה וְרֵאִינָה וְגו' בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ וּבְיוֹם שְׁמַחַת לְבוֹ. בְּיוֹם חֲתוּנָתוֹ זֶה מִתֵּן תּוֹרָה, וּבְיוֹם שְׁמַחַת לְבוֹ זֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיַבְנָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ:

וּמוֹלְדֵתְךָ אֲשֶׁר הוֹלְדֵת אַחֲרֵיהֶם לָךְ יְהִיו, דָּא יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאַבְהֵן דְּאַיְנוּן רְתִיכִין, תְּהֵא שְׁמַחַתְהוֹן בְּרוּזָא דְּאַתְיִילִידוּ לְבִתְר דְּנֹן, עַל שְׁמָא דְּאַחִיהוֹן יְהוֹן מְקַרִּיבִין בְּאַחְסָנָא דְּלְהוֹן.

תְּנָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּמוֹלְדֵתְךָ, דָּא יְרוּשָׁלַם דְּלְתַתָּא, (ויקרא יח) מוֹלְדֵת בֵּית בְּפָרְשַׁת עֲרִיּוֹת, יְרוּשָׁלַם לְתַתָּא, גּוֹבְרִין דְּאַתְיִילִידוּ דָּא יְרוּשָׁלַם, בְּתַר דְּנָא, דִּיתוּבוּן עַלְמָא לְמַאֲרִי שְׁמִיא בִירוּשָׁלַם, כַּד גִּיּוֹרִין לָא אֲתַקְרוּן אֱלָא עַל שְׁמָהּ, דְּהוּא בְּרִי יִשְׂרָאֵל, וְלָא יְתַקְרוּן כַּד אַבְהַתְהוֹן, גִּיּוֹרָא מְקַפּוּטְקִיא, אֱלָא בְּהָא יִשְׂרָאֵל. לָךְ יְהִיו, צְבִי לְמִימַר, עַל שְׁמִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל יְתַקְרוּן, עַל שְׁם אַחִיהוֹן יְקַרְאוּ בְּנַחְלָתָם, וְכַד תְּבוּ לָא יְתַחֲסוּן אֵלִין עִם יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעָא, וְיִסַּב כָּל שְׁבָטָא וְשְׁבָטָא, דִּינִידִיה וְגוֹבְרִין מִנְהוֹן, כָּל חֲדָא לְפּוּם מְנִינִיָּה. וְאַנִּי בְּבֵאִי מִפְּדֵן מִתָּה עָלִי רַחֵל בְּדֶרֶךְ וְגו', רַבִּי אַבָּא פְּתַח, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר ה' קוּל בְּרַמָּה נְשַׁמְעַע וְגו', מַה כְּתִיב בְּתַרִּיה, כֹּה אָמַר ה' מִנְעִי קוּלְךָ מִבְּכִי וְעֵינֶיךָ מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעוּלְתְּךָ וְגו' וְשָׁבוּ בְּנִים לְגְבוּלָם, לָא אָמַר וְשָׁבוּ, אֱלָא וְשָׁבוּ, כְּבָר שָׁבוּ.

תָּא חֲזִי, אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, בְּשַׁעֲתָא דִּיהָא דִּינָּא עַל טוֹרָא, תַּתְעַטַּר מְטְרוֹנִיתָא עַל טוֹרָא, וְהֵיא סְבַרַת דְּבְנִיהוֹן אַבְדִּין בְּדִינָּא, וְרוּזָא (ישעיה נד) רְנִי עַקְרָה לָא יִלְדָה פְּצָחִי

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

רָנָה וְצַחֲלֵי וְגו'. תְּנָא, סְגִיין יְהוֹן בְּנֵי פְרָסִיָא מִן דִּידָהּ. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, פִּי רַבִּים בְּנֵי שׁוֹמְמָה מִבְּנֵי בְעוּלָה, תִּיתוּב מְטְרוֹנִיתָא לְבַעֲלָהּ, (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד.

מִן קִדְמַת דְּנָא, תִּימָא מְטְרוֹנִיתָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּנִיָא דִּילֵי אָן. יִימָא לָהּ, בְּדִינָא. הִיא תְסַבֵּר דְּאֲבָדִין בְּדִינָא, וּבְכַה עַל דִּינָא לְבִנְיָא דִּידָהּ, פִּי אַרְיִ סְגִי אִית לָךְ לְמִיסַב מְנֵי בְדַלְהוֹן, דְּהוּת עֲמַהוֹן, וְהָא תְבוּ מְאַרְעָא דְשִׁנְאָה.

וְכִי לֹא הָוּה יָדַע יוֹסֵף דְּמָתָה אֲמִיָּה, תַּמָּן הָוּה עֲמָה כַּד מָתָה. אֵלָא יֵאמֵר יִשְׂרָאֵל עֲלָאָה, כַּד גִּיתִי מִפְּרָקְנִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, תַּתְעַר מְטְרוֹנִיתָא, וְתַתְעַר כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל, וְתַגַּח קֶרְבָּא עִם עֲמָמִין, וַיִּמּוּתוּן מִנְהוֹן, וַיִּתְקַרְבוּן בְּזַעִיר לְמִיתֵי אַרְעָא. יִימֵר לָהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כַּד הִיא בְּכַה. לֹא תִדְחֲלִי, אֲגָרָא לְהוֹן בְּנִיָּא דְּמִיתָן עַל שְׁמִי, אַחֲרַנִּין הָא תְבוּ, אֵינּוּן יְתוּבוּן לְחַיֵּי מִיתֵיָא.

מִתָּה עָלֵי רַחֵל, מִתָּה עַל יִיחוד שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא אֲתָמֵר בְּעוּד כְּבַרְת אַרְץ לְבָא, דְּמִיתוּ עַל יִיחוד שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְבַר לְאַרְעָא, בְּאַרְעָא דָּא, לֹא יָמוּת חַד מִנְהוֹן.

תְּנָא, אָמֵר רַבִּי אַבָּא, עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְאַגְחָא קֶרְבָּא בְּאַרְחָא דְאַפְרַת, וַיִּמּוּתוּן עֲמָא סְגִיָא מִנְהוֹן, וּבִתְר כֵּן לְחַיֵּי מִיתֵיָא יְקוּמוּן. וַיִּתִּיר שְׁלֹטְנָא יְהָא לְכוּן דְּמִיתִין בְּאַרְחָא הַדִּין, מִכָּל דִּיהָא קְדָמִיהוֹן בִּירוּשָׁלַם.

דָּף רְטוּ ע"ב

וְלָמָּה אֲתִקְרִי שְׁמָא דְאַתְרָא קְדִישָׁא, (דָּף רְטוּ ע"ב) דְאַתְרָא הַדִּין לְחָם. בְּדִיל דְּהוּא מִן שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בֵּיהּ, דִּימּוּתוֹן תַּמָּן עַל שְׁמִיָּה, י"ד, דִּימּוּתוֹן תַּמָּן עַל שְׁמִיָּה י"ה, לְחָם בְּגִלּוּתָא, בְּדִיל דְּהוּא מִן שְׁמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא:

וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּה. רַבִּי אַבָּא פְתַח, (ישעיה מט) וַאֲמַרְתָּ בְּלִבְבְּךָ מִי יֵלֵד לִי אֶת אֵלֶּה, מֵאֵי קָא מִיָּרִי, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, חֲזִי דִּיִּיתוּן בְּנוֹהֵי דִישְׂרָאֵל קְדָמִיָּה, כַּד יִיתוּן (ישעיה יא) מַעֲיָלִם וּמְשַׁנְעֵר וּמְחַמַּת וּמֵאֵיִי הַיָּם וְאֲכַנְשׁוּ כְּלָהוּ וַיְהוֹן סְגִיָּאִין. תִּימָא שְׁכִינְתָּא מֵאֵן אֵינּוּן כְּלָהוֹן, וְלֹא בְּהוֹן פְּסוּל מִבְּנֵי נוֹכְרָאָה. יִימְרוּן לִיָּה, אֲנַחְנָא כְּלָנָא מִבְּרַךְ, וְלִית בְּנָא נוֹכְרָאָה בְּתַדָּן, דִּיתְפָּרְשׁוּן דָּא מִן דָּא וְכַרְת לְהוֹן כְּחֻדָּא, וַיִּתְגַּיְרוּן, יְתוּבוּן גִּיּוּרִין עִם יִשְׂרָאֵל, וַיְהוֹן כְּחֻדָּא.

תְּנָא, קְשִׁים גְּרִים לְיִשְׂרָאֵל כְּסַפְחַת בְּעוּר חַחֵי, לְאַרְעַהוֹן. כְּתִיב (ישעיה יא) פִּי יִרְחֵם ה' אֶת יַעֲקֹב וּבַחַר עוֹד בִּירוּשָׁלַם וְנִלְוָה הַגֵּר עֲלֵיהֶם וְנִסְפְּחוּ עַל בֵּית יַעֲקֹב, כַּד יְתוּבוּן לְאַרְעַהוֹן בְּרִיָּא, וַיְהוּיִין רְחִימוּ בְּהוֹן, (זכריה יד) יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד, יְתַלּוּן גִּיּוּרִין עִם יִשְׂרָאֵל וַיְהוּיִין לְהוֹן כְּעוּמָקָא בְּבִשְׂרִיָּהוֹן.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

שָׁמַךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב. וַיֹּאמֶר (דף רטז ע"א) לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשָׁמִי, וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, מִנֵּי־נֵא דָא, לְמִנֵּי־נֵא קִדְמִיתָא דְקַמִּיָּה, כְּדַפְרֵי־שְׁנָא בְּאַתְרֵיהּ.

וְרִזָּא אַחְרָא, וַיִּשְׁאַל יַעֲקֹב וְגו' וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשָׁמִי וַיְבָרַךְ אוֹתוֹ שֵׁם, הָא לָא עֲתִיד, אֲלֵא בְּזִכּוֹתָא דְזֵה, לְבִרְכַּהוֹן. וְרִזָּא סְגִיָּא תְּנִינָא, בְּאַתְרָה דְהָא קְרָא, אֲבַל לָא אֲתִינָא לְקַמְן דְלָא לְאַשְׁמוּעֵינָן הָא קְרָא דְאַמְרָנָא, מִקַּמִּיָּה דְאַמִּינָא לְךָ דְאַתְקְרִיאת אֲוִרִיָּתָא זֵה. כְּתִיב, (שופטים ה) זֶה סִינֵי מִפְּנֵי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, כִּד אֲתִיְהִיבַת אֲוִרִיָּתָא עַל יְדָא דְמִשָּׁה, (שמות לב) כִּי זֶה מִשָּׁה הָאִישׁ (שמות טו) זֶה אֱלִי וְאַנְוָהוּ, אֲוִרִיָּתָא הוּוּ נְחַתַּת מִן קַמִּי אֱלֹהָא דִּישְׂרָאֵל. וְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל כְּבָדוּ מִזְקָן וְגו', וּבְגִין דָּא, לָא אֲתַּ מִשְׁכַּח דְכּוֹוֹתִיָּהּ, וְכִד יְהוֹן בְּגִלּוֹתָא כָּל זְמַנָּא חֲרוּבָא הָדִין, סִיבּוּ. לָא יְכַלִּין לְמַחְזֵי אֲפִי שְׁכִינְתָּא, עַד דְתִיתֵי רוּחָא אַחְרָא בְּהוֹן.

מִקְדַּמַּת דְנָא אֲסַתְּאִיבּוּ בְּאַרְעַ עַמְמִיָּא, וְלָא הוּוּ בְּנִימוּסֵי אֲוִרִיָּתָא. כְּמָה דִּיהוֹן כְּהִיל לְמִיָּהָ, וְתָבוּ עֲדָנָא סְגִי בִינֵי נְכַרְאִין, דְרָא בְּתַר דְרָא, וְאוּלִּיפּוּ מִן אַרְחִיְהוֹן, כִּד יְתוּבּוֹן אֲפִי שְׁכִינְתָּא לְאַרְעֵהוֹן, בְּקִדְמִיתָא לָא יְכַלִּין לְמַחְזֵי אֲפִי שְׁכִינְתָּא, עַד דִּיְהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רוּחָא דִּילֵיהּ לְהוֹן.

רְבִי חֵיָּא פִּתַּח, (יחזקאל לו) וְאֵת רוּחִי אֲתָן בְּקֶרְבְּכֶם, לְבַתֵּר וְעֲשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקֵי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם, מִן בְּתַר דִּיְהִיב רוּחִין בְּכוּן וְקִדּוּשָׁה, בְּנִימוּסֵי תַּהֲכוּן וְתַתְּהֲכוּן.

לָא יוֹכַל לְרִאוֹת, רְבִי אַבָּא פִּתַּח וְאָמַר, (משלי טז) בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים וּרְצוֹנּוֹ כְּעַב מִלְּקוֹשׁ, כִּד יִסְבְּרוּן אֲפִי שְׁכִינְתָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיִּתְעַסְקוּן בְּאַיְנוֹן רְתִיכִין דְמִנְהוֹן חִיוּן דְעֵלְמָא.

תָּא חֲזִי, לָא תִשְׁכַּח בְּהַנִּי קְרָאֵי כְּלַהוֹן לִישְׁנָא, אֲלֵא לְאַיְנִישׁ, (תהלים עא) גַּם לְשׁוֹנֵי כָּל הַיּוֹם תַּהֲגֶה צְדָקְתְּךָ. וְלָא אֲתַּ מִשְׁכַּח בְּהַנִּי קְרָאֵי בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְגִין כִּד יְתוּבּוֹן לְאַרְעֵהוֹן, וַיְהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רוּחַ חֲכַמְתָּא בְּהוֹן, לִישְׁנָא דְלַהוֹן תַּהוּוּיִין תְּדִיר בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (עד כאן אינו מן הזהר):

סדר הלימוד ליום כט חשוון [יום 59 בשנה]

ויחי יעקב וגו', רבי חייא פתח ואמר, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו', זכאין אינון ישראל, יתיר מפל עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, דקודשא בריך הוא קרא לון צדיקים. לאחסין לון ירותת עלמין בעלמא דאתי, לאתענגא ביהוא עלמא, כמה דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. מאי טעמא. בגין דמתדבקין בגופא דמלפא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום.

רבי יצחק פתח ואמר, ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, האי קרא רזא עלאה איהו בין מחצדי חקלא, דהא ברזא דאגדתא תני רבי שמעון. דאחסנת ירותא עלאה דההיא ארץ, לית מאן דירית לה, בר ההוא דאקרי צדיק. (ס"א דהאי ארץ, ולית מאן דירית לה, בר ההוא דאקרי צדיק, דהא צדיק ירית למטרוניתא ודאי) דהא מטרוניתא ביה אתדבקת לאתבסמא, וצדיק ירית למטרוניתא ודאי.

אוף הכא, בחביבותא דקודשא בריך הוא לישראל, אמר, ועמך כלם צדיקים, ובגין כך לעולם יירשו ארץ, אתחזון לירית למטרוניתא. מאי טעמא אקרין צדיקים, ומאי טעמא ירתין למטרוניתא. בגין דאתגורו. כמה דתנינן, כל מאן דאתגור, ועייל בהאי (ס"א ברית קדישא ועייל בהאי) אחסנא, ונטיר להאי ברית, עאל ואתדבק בגופא דמלפא, ועאל בהאי צדיק. ובגין כך אקרין צדיקים, ועל דא לעולם יירשו ארץ. מאי ארץ, דא ארץ החיים.

אהדר ואמר, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. נצר מטעי, ענפא מאינון ענפין, דנטע קודשא בריך הוא כד ברא עלמא. דכתיב, (בראשית ב) ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם, והאי ארץ חד מנייהו. בגיני כך, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

דף רטז ע"ב

דבר אחר, ועמך כלם צדיקים, דא יעקב ובנוי דנחתו למצרים בין עם קשי קדל, ואשתכחו פלהו זכאין. ובגין כך כתיב, לעולם (דף רטז ע"ב) יירשו ארץ דמתמן סליקו לירית ארעא קדישא.

ויחי יעקב בארץ מצרים, אמאי פרשתא דא סתימא. רבי יעקב אמר, בשעתא דמית יעקב, אסתימו עיניהון דישראל. רבי יהודה אמר, דכדין נחתו לגלותא, ואשתעבידו בהון.

רבי שמעון אמר, מה כתיב לעילא, וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. וכתיב ויחי יעקב, דלא אתחזי לאפרשא בין דא לדא. מה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אינון קיימי בתפנוקין דמלכין, וקבילו ענוגא וכסופין לגרמייהו. אוף יעקב נמי, קיים בתפנוקי מלכין, בענוגא וכסופא לגרמיה, לא אתפרש דא מן דא.

והכא אקרי ויחי. דהא כל יומי לא אקרי ויחי, בגין דכל יומי בצערא הוו, בצערא אשתכחן, עליה פתיב, (איוב ג) לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז. בתר דנחת למצרים, אקרי ויחי. חמא לבריה מלפא, חמא לכל בנוי זכאין צדיקין, וכלהו בתענוגי ותפנוקי עלמא, והוא יתיב ביניהון פחמר טב דיתיב על דורדייה, כדין אקרי ויחי יעקב. ולא פריש בין ויפרו וירבו מאד לויחי יעקב, והכי אתחזי.

שבע עשרה שנה, מאי טעמא שבע עשרה שנה. אלא אמר רבי שמעון, כל יומי דיעקב בצערא הוו, בצערא אעבר לון בקדמיתא, פיון דחמא ליוסף, והוה קאים קמיה, כד יעקב מסתפל ביוסף, הוה אשתלים בנפשיה, כאילו חמא לאמיה דיוסף. דשפירו דיוסף דמי לשפירו דרחל. והוה דמי בגרמיה כמה דלא אעבר עליה צערא ביומי.

וכד יוסף אתפרש מניה, כדין אתקיים, לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז. דדא קשיא ליה ליעקב מכל מה דעבר, ובזמנא דאתפרש יוסף מניה, מה פתיב, (בראשית לז) יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה וגו'. וכל יומין דיעקב, לא הוה ליה צערא פהאי, והוה בכי כל יומא לאינון שבע עשרה שנה דיוסף.

מאי קאתיבו ליה, (בראשית מז) ויוסף ישית ידו על עיניו, הא לך שבע עשרה שנה אחרנין, בענוגין ותפנוקין והנאות וכסופין. הדא הוא דכתיב ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה וגו'. תנא, כל אינון שנין, שכינתא יקרא דקודשא בריך הוא, עמיה אשתכחא, ובגין כך חיים אקרון.

תא חזי, פתיב ותחי רוח יעקב אביהם, אתחזי דהא בקדמיתא מית הוה תהוא רוחא דיליה, ולא הוה מתכוין לקבלא רוחא אחרא. דהא רוחא דלעילא, לא שריא בריקניא. אמר רבי יוסי, שכינתא לא שריא, אלא באתר שלים, ולא באתר חסר, ולא באתר פגים, ולא באתר עציב, אלא באתר דאתכוון, באתר חדו. ובגין כך, כל אינון שנין דיוסף אתפרש מאבוי, ויעקב הוה עציב, לא שריא ביה שכינתא.

תנא, אמר רבי אלעזר אמר רבי אבא, פתיב, (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. לאפקא, דלית פולחנא דקודשא בריך הוא, אלא מגו חדות. דאמר רבי אלעזר, לית שכינתא שריא מגו עצבות, דכתיב (מלכים ב ג) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן. מנגן מנגן תלת זימני אמאי. בגין לאתערא רוחא משלימותא דכלא, דהוא רוח שלימא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

אמר רבי אבא, תמן תנינן, מארבע סטרין כלא אשתכח, וכל שרשין דעלאין ותתאין בהו אחידן. ותנא דא עייל ודא נפיק דא סתים ודא פריש, אתאחד חד בחברתה, ואינון אבהן דכלא.

רבי שמעון אמר, (דברים י) רק באבותיה חשק ה', כתיב באבותיה, ממש תלתא, ומשמע דכתיב רק, רק ממש, ומאלין מתפרשן ומתאחדן כל שאר אחרנין, וסלקין שמא לאתעטרא.

דף ריו ע"א

תנא, אמר רבי יוסי, מן יומא דאסתליק רבי שמעון מן מערתא, מלין (אלין) לא אתפסיין מן חבריא, ורזין עלאין הוו מסתפלן ואתגליין מביניהו, כאלו אתייהבו ההיא שעתא בטורא דסיני. בתר דשכיב כתיב, (בראשית ח) ויסכרו מעיינות (דף ריו ע"א) תהום וארובות השמים, והוו חבריא מרחשן מלי, ולא מתקימי בהו.

דיומא חד הוה יתיב רבי יהודה, אפתחא דטבריה, וחמא תרי גמלי, דסלקי קטפירא מעלוי דכתפין, נפל מטולא דקטפירא, ואתו צפרי. ועד לא מטו עליהו, אתבקעו.

לבתר אתו כמה צפרין, והוו אזלי עליהו, ושרו (נ"א ושדיאו) לון בטרטישא, ולא מתבקעין. והוו צווחין לון, ולא הוו מתפרשן. שמעו חד קלא, עטרא דעטרין בקדרין שריא, ומריה לבר.

עד דהוה יתיב, עבר חד גברא, אשגח בהו. אמר, לא קיים דא, הא דכתיב, (בראשית טו) וירד העיט על הפגרים וישב אותם אברם. אמר רבי יהודה, והא עבידנא ולא אתפרשן. אהדר רישיה ההוא גברא ואמר, עד לא מריט דא רישיה דמריה, ועד לא גליש למטרוניתא. רהט אבתריה תלת מלין, ולא אמר ליה. חלש דעתיה דרבי יהודה.

יומא חד, אדמוך תחות אילנא, וחמא בחלמיה, ד' גדפין מתתקנו, וסליק רבי שמעון עליהו, וספר תורה עמיה. ולא שביק כל ספרי רזין עלאין ואגדתא, דלא סליק לון בהדיה. וסליק להון (ס"א וסליקן ליה) לרקיעא, וחמא דמתפסיא מעינא, ולא אתגליא.

כד אתער, אמר, ודאי מדשכיב רבי שמעון, חכמתא אסתלקת מארעא. ווי לדרא דהאי אבנא טבא, דהוו מתחזן (ס"א דמתאחדן) מניה, וסמכין עליה עלאין ותתאין, אתאביד מניהו.

אתא לגביה דרבי אבא, סח ליה. סליק רבי אבא ידוי על רישיה, ובכה ואמר, רבי שמעון ריחיא דטחנין מניה מנא טבא כל יומא, ולקטין ליה. כמה דכתיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

(במדבר יא) הממעיט אסף עשרה חמרים, והשתא ריחייא ומנא אסתלקו ולא אשתאר בעלמא מיניה, בר כמה דכתיב, (שמות טז) קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת. ואלו באתגלייא לא כתיב, אלא למשמרת, לאצנעותא. השתא מאן יכיל לגלאה רזין, ומאן ינדע לון.

לחיש ליה לרבי יהודה בלחישו, (אמר ליה רבי אבא) ודאי ההוא גברא דחמית, אליהו הוה. ולא בעא לגלאה רזין, בגין דתנדע שבחא דרבי שמעון, דהוה ביומי, ויבכון דרא עלוי. אמר ליה, די למבפי בכיה עליה.

רבי יהודה הוה בכי כל יומא עלוי, דהא אערא עמיה באדרא קדישא דרבי שמעון, ושאר חברייא. אמר ליה, ווי דלא אסתלקנא ההוא יומא עם אינון תלתא דאסתלקו, ולא לחמי דרא דא, דהא אתהפך.

אמר ליה, רבי אימא לי, כתיב, (שמות כט) והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש, ואילו כסף לא כתיב. והא כתיב זהב וכסף. אמר ליה והא נמי נחשת, דכסף ונחשת בחשבנא הוה, והכא לא. אלא, אי לא דגלי בוצינא קדישא באתריה, לא אצטריכנא לגלאה.

פתח ואמר, (חגי ב) לי הכסף ולי הזהב נאם ה', היינו דכתיב, (תהלים קטו) השמים שמים לה. בכמה אתר אסתפלנא באלין מאני דקודשא, דכתיב, (ויקרא טו) בגדי קדש הם, וכתיב, (שמות כח) ועשו בגדי קדש. מאי קדושה הכא. אלא הכי תנינו, קדושה אינון בכל אתר. וכתיב בגדי קדש הם. ועשית בגדי קדש, פגוונא דלעילא.

דתניא כהן גדול לעילא, כהן גדול לתתא, לבושין דיקר לעילא, לבושין דיקר לתתא. ומה דלא אמר כסף ונחשת, לאתר אחרא אסתליקו. דכתיב (שמות כז) כל עמודי החצר סביב מחושקים כסף וגו', וכתיב ואדניהם נחשת. דאינון מאני שמושא, לאשתמשא משכנא בהו.

אבל הכא באלין לבושין דיקר, לא בעי לאשתמשא בהו בר נש אחרא, בר מכהנא רבא, דרבו משח קודשא על רישיה. דכתיב (שמות כח) ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. דבאינון לבושין דמי לגוונא דלעילא.

השלמה מההשמטות (סימן נ"ב)

לי הכסף ולי הזהב. מאי לי הכסף ולי הזהב, משל למה הדבר דומה למלך שהיו לו שתי אוצרות, אחת של כסף ואחת של זהב. שם של כסף בימינו ושל זהב בשמאלו אמר זה יהיה מזומן וקל להוצאה ועושה דבריו בנחת והוא יהיה דבק עם העניים ומנהיגם בנחת. כהניא דאמרינון, (שמות ט"ו) ימינה יי נאדרי בכח.

ואם שמה אדם בחלקו טוב, ואם לאו, (שמות ט"ו) ימינה יי תרעץ אויב. מאי ימינה יי תרעץ אויב, אמר לו, זה הזהב דכתיב לי הכסף ולי הזהב. למה נקרא שמו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

זהב שבו פלולות שלש מדות. הז', ז' מדות. הה', ה' אחדות אחרונות (ס"א אחרונה) הב' חכמ"ה ובינ"ה ונקראת נשמה זו על שם אצילות ה' ספירות אחרונות וה' שמות לנשמה (ס"א נר"ן ח"י סימנא נפש רוח נשמה חיה יחידה). רוח, חיה, יחידה, נשמה, נפש.

מאי עבדתיה פסא היא ה' לו'. דכתיב כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם וב' היא קיומם כמה דאת אמר בפראשית. ומאי עבדתיה הכא, משל למה הדבר דומה לאחד שהיה לו בת טובה ונעימה ושלמה ונאה והשיאה לבן מלך והלבישה ועיטרה וקישטה ונתנה לו עם ממון רב. אמר אפשר למלך זה לשבת חוץ מביתו, אמרת לא. אפשר לו לשבת כל היום תמיד עמה, אמרת לא. הא פיצד שם חלון בינו לבינה וכל שעה שצריכה הבת לאביה או האב לבתו מתחברין יחד בחלון. הדא הוא דכתיב, (תהלים מ"ה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה ע"כ. (וכתיב) (וויהם כסף) (שמות כ"ז) ואדניהם נחשת דאינון מאני שמושא לאשתמשא משכנא בהו.

אבל הכא באלין לבושין דיקר לא בעי לאשתמשא בהו בר נש אחרא בר פהנא (נ"א מכהנא) רבא, דרבו משח קודשא על רישא. דכתיב (שמות כ"ח) (ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, דבאינון לבושין דמי לגוונא דלעילא: (עד כאן מההשמטות)

דף ריו ע"ב

תניא. ויקרבו ימי ישראל למות. אמר רבי יהודה, ווי לעלמא, דהא בני נשא לא חמאן ולא שמעון, ולא (דף ריו ע"ב) ידעין דהא כל יומא ויומא, קלא דכרוזא אשתמע, במאתן וחמשין עלמין.

תנא עלמא חדא, אשתמודע לעילא. וכד פרוזא נפיק, תהוא עלמא מזדעזעא ומתחלחלא. נפקי (קסב ע"ב) תרין צפרין, דאסתלקו מההוא עלמא, דמדוריהון תחות אילנא דחיוז דחיי ומותא ביה.

נפקא חד צפורא לסטר דרומא וחד צפורא לסטר צפונא, וחד צפורא פד נהיר יממא, וחד פד אתחשף יממא. כל חד וחד קרי ומכרוזא, מה דשמעין מההוא פרוזא. לבתר בעו לאסתלקא לאתריהו, ומשתמטי רגליהו בנוקבא דתהומא רבא, ומתלכדן בגויה, עד דאתפליג ליליא. פד אתפליג ליליא, פרוזא קרי, (קהלת ט) וכצפרים האחזות בפח פהם יוקשים בני האדם.

אמר רבי יהודה, בשעתא דמתלכדן רגלוי דבני נשא, ויומוי אתקריבו, תהוא יומא, אתקרי יום ה', לאתבא רוחיה ליה. תנא ביהיא שעתא, פקדא תהוא פתרא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

קדישא, על רוחיה. ומאן איהו, דכתיב, (תהלים צ) ימי שנותינו בהם שבעים שנה. והיא פתרא שביעאה דכלא.

ואם מסטרא דגבורה קאתי, כתיב, ואם בגבורות שמנים שנה דכתרא דגבורה תמינאה הוי, מכאן ולהלאה, לית אתר לאתמשך, כמה דאת אמר, ורהבם עמל ואון. באתר דלא הוי יסודא, בניינא לא אתקיים.

אמר רבי יהודה, זכאין אינון צדיקיא, פד קודשא בריך הוא בעא לאתבא רוחיה ליה, ולשאבא ההוא רוחא בגויה. דתניא, בשעתא דקודשא בריך הוא בעא לאתבא רוחיה ליה, אי זכאה הוא ההוא רוחא, מה כתיב, (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה.

ואי לא אשתכח זכאה, ווי לההוא רוחא, דבעי לאסתחאה בנורא דדליק, ולאסתקנא בגין לאשתאבא בגופא דמלכא ואי לא אתתקנת, ווי לההוא רוחא, דמתגלגלא כאבנא בקוספיתא, דכתיב, (שמואל א כה) ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע. תניא, אי ההוא רוחא זכי, כמה טבין גניזין ליה בההוא עלמא. דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

אמר רבי יוסי, פד ההוא בר נש אתקריבו יומיו, תלתין יומין מכריזי עלוי בעלמא ואפילו צפרי שמיא מכריזין עלוי. ואי זכאה הוא, תלתין יומין מכריזין עלוי בין צדיקיא, בגינתא דעדן.

תנא, פל אינון תלתין יומין, נשמתייה נפקת מניה בכל ליליא, וסלקת וחמאת דוכתה בההוא עלמא, וההוא בר נש לא ידע, ולא אשגח, ולא שליט בנשמתייה, פל אינון תלתין יומין כמה דהוה בקדמיתא. דכתיב, (קהלת ח) אין אדם שליט ברוח לכלא את הרוח וגו'. אמר רבי יהודה, מכד שראן אינון תלתין יומין, צלמא דבר נש אתחשך, ודיוקנא דאתחזי בארעא אתמנעת.

רבי יצחק הוה יתיב יומא חד אפתחא דרבי יהודה, והוה עציב. נפיק רבי יהודה, אשכחיה לתרעיה, דהוה יתיב ועציב. אמר ליה (צ"ל מה) מאן יומא דין משאר יומין.

אמר ליה, אתינא לגבך, למבעי מינך תלת מלין, חד, דכד תימא מלי דאורייתא, ותדכר מאינון מלין דאנא אמינא, דתימא לון משמי, בגין לאדכרא שמי. וחד דתזכי ליוסף ברי באורייתא. וחד, דתיזיל לקברי כל ז' יומין, ותבעי בעותיך עלי.

אמר ליה מנין לך. אמר ליה, הא נשמתי אסתלקת מיני בכל ליליא, ולא אנהיר לי בחלמא כמה דהוה בקדמיתא. ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע תפלה, אשגחנא בצולמי דיילי בכותלא, ולא חמינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא אתעבר ולא אתחזי, דהא פרוזא נפיק וכריז. דכתיב, (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש, פל

זמנא דצולמא דבר נש לא יתעבר מניה, יתהלך איש, ורוחיה אתקיימא בגויה. אתעבר צולמא דבר נש ולא אתחזי, אתעבר מהאי עלמא.

דף ריח ע"א

אמר ליה, ומחכא, דכתיב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. אמר ליה, כל אלן מלין דאת בעי עבידנא. אבל בעינא מינד (דף ריח ע"א) דבההוא עלמא, תבריר דוכתאי גבך, כמה דהוינא בהאי עלמא. בכה רבי יצחק ואמר, במטו מינד, דלא תתפרש מנאי כל אלן יומין.

אזלו לגביה דרבי שמעון, אשפחוהו דהוה לעי באורייתא, זקיף עינוי רבי שמעון, וחמא לרבי יצחק, וחמא למלאך המות דרהיט קמיה, ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אחיד בידיה דרבי יצחק. אמר, גזרנא, מאן דרגיל למיעל, יעול. ומאן דלא רגיל למיעאל, לא ייעול. עאלו רבי יצחק ורבי יהודה, קטיר מלאך המות לבר.

אשגח רבי שמעון, וחמא דעד כען לא מטא עדנא, דהא עד תמניא שעתי דיומא הוה זמנא. אותביה קמי רבי שמעון, והוה לעי ליה באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, תיב אפתחא ומה (צ"ל ומאן) דתחמי, לא תשתעי בהדיה. ואי יבעי למיעאל הכא, אומי אומאה דלא ליעול.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק, חמית דיוקנא דאבוך יומא דא, או לא. דהא תנינן, בשעתא דבר נש אסתלק מעלמא, אבוי וקריבוי משתכחין תמן עמיה, וחמא לון ואשתמודע לון, וכל אינון דהוה מדוריה גבייהו בההוא עלמא בדרגא חד, פלהו מתפנשי ומשתפחי עמיה, ואזלין עם נשמתיה, עד אתר דתשרי באתריה. אמר, עד כען לא חמינא.

אדהכי קם רבי שמעון ואמר, מארי דעלמא, אשתמודע רבי יצחק לגבן, ומאנון שבעה עיינין דהכא הוא. הא אחידנא ביה, והב לי. נפק קלא ואמר, כורסייא (ס"א טסיסה) דמאריה קריבא בגדפוי דרבי שמעון, הא דידך הוא, ועמך תייתיה בזימנא דתיעול למשרי בכורסיך. אמר רבי שמעון, ודאי.

אדהכי, חמא רבי אלעזר דהוה אסתליק מלאך המות. ואמר, לית קופטרא דטיפסא, באתר דרבי שמעון בן יוחאי שכיה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, עול הכא, ואחיד ביה ברבי יצחק, דהא חמינא ביה דמסתפי. עאל רבי אלעזר, ואחיד ביה. ורבי שמעון אהדר אנפיה ולעי באורייתא.

ניים רבי יצחק, וחמא לאבוי. אמר ליה, ברי, זכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי. דהא בין טרפי אילנא דחיי דגנתא דעדן, אתיהיב (את יתיב) אילנא רבא

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

ותקיף בתרין עלמין, רבי שמעון בן יוחאי הוא. דהא הוא אחיד לך בענפוי, זכאה חולקך ברי.

אמר ליה אבא, ומה אנא התם. אמר ליה, תלת יומין הוו דחפו אדרא דמשכבך. ותקיננו לך פיון פתיחן, לאנהרא לך מארבע סטרין דעלמא. ואנא חמינא דוכתיך וחדינא, דאמינא זכאה חולקך ברי. בר דעד כען, ברך לא זכי באורייתא.

והא השתא הוי זמינן למיתי גבך, תריסר צדיקיא דחברייא, ועד דהוינא נפקי, אתער קלא בכלהו עלמין, מאן חברין (ס"א שבילין) דקיימין הכא, אתעטרו, בגיניה דרבי שמעון. שאלתא שאיל, ואתייהיב ליה.

ולא דא בלחודוי, דהא שבעין דוכתי מתעטרן הכא דיליה. וכל דוכתא ודוכתא, פתיחן פתיחן לשבעין עלמין. וכל עלמא ועלמא אתפתח לע' רהיטין. וכל רהיטא ורהיטא, אתפתח לשבעין כתרין עלאין. ומתמן אתפתחו ארתיין לעתיקא סתימא דכלא, למחמי בההוא נעימותא עלאה דנהרא, ומחניא לכלא. כמה דאת אמר, (תהלים כז) לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. מהו ולבקר בהיכלו. היינו דכתיב, (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא.

אמר ליה, אבא, כמה זמנא יהיבו לי בהאי עלמא, אמר ליה, לית לי רשותא ולא מודעי ליה לבר נש. אבל בהלולא רבא דרבי שמעון, תהא מתקן פתוריה. כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו.

אדהכי אתער רבי יצחק, והוה חייך, ואנפוי נהירין. חמא רבי שמעון, ואסתפל באנפוי. אמר ליה, מלה חדתא שמעתא. אמר ליה, ודאי. סח ליה, אשתטח קמיה דרבי שמעון.

דף ריח ע"ב

תאנא, מההוא יומא, הוה (דף ריח ע"ב) רבי יצחק אחיד לבריה בידיה, ולעי ליה באורייתא, ולא הוה שבקיה. כד הוה עאל קמיה דרבי שמעון, אותביה לבריה לבר, ויתיב קמיה דרבי שמעון, והוה קרי קמיה (ישעיה לח) ה' עשקה לי ערבני.

תנא, בההוא יומא תקיפא ודחילו דבר נש, כד מטי זמניה לאסתלקא מעלמא, ארבע סטרין דעלמא קיימין בדינא תקיפא, ומתערין דינין מארבע סטרי עלמא. וארבע קשורין נצאן, וקטטותא אשתכח בינייהו, ובעיין לאתפרשא כל חד לסטרוי.

פרוזא נפיק ומכרזא בההוא עלמא, ואשתמע במאתן ושבעין עלמין. אי זכאה הוא, פלהו עלמין חדאן לקדמותיה. ואי לאו, ווי לההוא בר נש ולחולקיה.

תנא, בהווא זמנא דכרוזא פריז, כדין נפק חד שלהובא מסטר צפון, ואזלא
ואתוקד בנהר דינור, ומתפרשא לארבע סטרי עלמא, ואוקיד נשמתהון דחייביא.
ונפק ההוא שלהובא, וסלקא ונחתא בעלמא. וההוא שלהובא מטא בגדפוי
דתרנגולא אוכמא, ובטש בגדפוי, וקרי בפתחא בין תרעי.

זמנא קדמאה קרי ואמר, (מלאכי ג) הנה יום ה' בא בוער פתנור וגו'. זמנא תניינא
קרי ואמר, (עמוס ד) כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שחו. וההיא
שעתא, יתיב בר נש בעובדוי, דסהדין קמיה, והוא אודי עליהו. זמנא תליתאה, כד
בעיין לאפקא נשמתיה מגיה, קרי תרנגולא ואמר, (ירמיה י) מי לא יראך מלך
הגוים כי לך יאתה וגו'.

אמר רבי יוסי, תרנגולא אוכמא למאי נפקא. אמר ליה רבי יהודה, כל מה דעבד
קודשא בריך הוא בארעא, פלהו רמיז בחכמה, בר דבני נשא לא ידעי. הדא הוא
דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קניניה,
ומשום דאתעבידו בחכמה, פלהו רמיזין בחכמה.

ותרנגולא אוכמא, תנינן, לית דינא שריא אלא באתר דהוא זיניה. ואוכמא
מסטרא דדינא קאתי. ובגין כך, בפלגות ליליא ממש, כד רוחא דסטרא דצפון
אתער, חד שלהובא נפיק, ובטש תחות גדפוי דתרנגולא, וקרי. וכל שפן בתרנגולא
אוכמא, דאתפון יתיר מאחרא.

אוף הכא, בשעתא דדינא דבר נש יתער, שארי וקרי ליה, ולית דינע ליה, בר
ההוא בר נש דשכיב. דתנינן, בשעתא דבר נש שכיב, ודינא שריא עליה לנפקא
מהאי עלמא, אתוסף רוחא עלאה ביה, מה דלא הוה ביומוי. וכיון דשריא עלוי
ואתדבק ביה, חמי מה דלא זכה ביומוי, משום דאתוסף ביה ההוא רוחא. וכד אתוסף
ביה וחמא, כדין נפיק מהאי עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) תוסף רוחם יגעון
ואל עפרם ישובון. כדין כתיב, (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי, בחייהון לא זכאן,
במיתתהון זכאן.

תאנא, בשעתא דבר נש מית, אתיהיב ליה רשותא למחמי, וחמי גביה קריבוי
וחברוי מההוא עלמא, ואשתמודע להו. וכלהו גליפין בדיוקניהון כמה דהו בהאי
עלמא. אי זכאה ההוא בר נש, פלהו חדאן קמיה, ומקדמי ליה שלם.

ואי זכאה לא הוי, לא אשתמודען גביה, בר מאינן חייביא, דטרדין לון בכל
יומא בגיהנם. וכלהו עציבין, ופתחין בווי ומסיימין בווי. וסליק עינוי, וחמא לון
כטיסא דמסתלקא מן נורא, אוף הכי, הוא פתח, ווי.

תנא, בשעתא דנפק נשמתיה דבר נש, אזלין פלהו קריבוי וחברוי דההוא עלמא
עם נשמתיה, ומחזיין ליה אתרא דעדונא, ואתרא דעונשא. אי זכאה הוי, חמי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דוכתיה, וסליק ויתבי, ואתעדן בעדונא עלאה דההוא עלמא. ואי לא הוי זפאה, אשתארת ההיא נשמתא בהאי עלמא, עד דאטמיר גופא בארעא. כיון דאטמר, כמה גרדינין דנמוסין אחדן ביה, עד דמטא לדומיה, ועאלין ליה במדורוי דגיהנם.

אמר רבי יהודה, כל ז' יומין, נשמתא אזלא מביתיה לקבריה, ומקבריה לביתיה, ואתאבלת עלוי (דף ריש ע"א) דגופא. דכתיב, (איוב יד) אף בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל. אזלא ויתבא בביתיה, חמי לכלהו עציבין ומתאבלא.

תנא, בתר ז' יומין, גופא הוי כמה דהוה, ונשמתיה עאלת לדוכתא, עאלת למערתא דכפלתא, חמאת מה דחמאת, ועאלת לאתר דעאלת, עד דמטת לגן עדן, וערעת לכרובים, ושנן דחרבא די בגן עדן דלתתא. אי זפאה הוא דתיעול, עאלת.

תאנא, ארבע סמכין זמינין, וחד דיוקנא דגופא בידיהו, (שמות ר"י ע"א) מתלבשא ביה בחדוותא ויתיבת בההוא מדורא דגן עדן דלתתא, עד זמנא דאתגזר עלה. לבתר כרוזא קרי.

ועמודא דתלת גוויי אודמן, וההוא עמודא אתקרי, מכון הר ציון דכתיב, (ישעיה ד) וברא ה' על מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן וגו'. סלקא בההוא עמודא לפתחא דצדק, דציון וירושלם ביה.

אי זכי לסלקא יתיר, טב חולקיה ועדביה, לאתדבקא בגו גופא דמלכא. ואי לא זכי לסלקא יתיר, כתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. ואי זכי לסלקא יתיר, זפאה הוא. דזכי ליקרא דמלכא, ולא תעדנא בעדונא עלאה, דלעילא מאתר דאקרי שמים. דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על ה', על ה' דייקא. זפאה חולקיה דמאן דזכי לחסד דא, דכתיב, (תהלים קח) פי גדול מעל שמים חסדך.

וכי על השמים הוא, והא כתיב, (תהלים נו) פי גדול עד שמים חסדך. אמר רבי יוסי, אית חסד, ואית חסד. חסד עלאה, וחסד תתאה. חסד עלאה מעל שמים הוא. חסד תתאה, הוא דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים, ובהני כתיב עד שמים.

תניא, אמר רבי יצחק, כתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה הללויה, אמא ידיעא, הבנים מאן אינון. אמר רבי שמעון, הא תנינו, תרין בנין אית לקודשא בריך הוא, חד דכר וחד נוקבא. דכר, יהביה ליעקב, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל, וכתיב, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. בת, יהבה לאברהם, דכתיב, (בראשית כד) וה' ברך את אברהם בכל, בת היתה לו לאברהם, ובכל שמה.

ואמא רביעא עלייהו, דינקא להו, ועל האי כתיב, (דברים קד) לא תקח האם על הבנים. ותנינו, לא יסגי בר נש חובוי לתתא, בגין דיסתלק אמא מעל בנין. וכתיב, (ויקרא יח) אמך היא לא תגלה ערותה, ווי למאן דגלי ערייתא.

וכד תייבין בני עלמא, ואסגין בזכותא קמי קודשא בריה הוא, ואמא תבת וכסיא על בנין, כדין אתקרי תשובה. מאי תשובה. דא תשובה דאמא, דתבת בקיומהא, וכדין (שמות פ"ג ע"א) פתיב, (תהלים קיג) אם הפנים שמחה, אם הפנים ודאי. ועל דא, לא לפטר איניש מפריה ורביה, עד דאוליד בן ובת.

תניא אמר רבי יצחק, פתיב, (תהלים כז) לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו, תיאובתא דצדיקיא למחמי דא, (ו"ח ל"ג נעם ה') ואת אמרת על ה'. אמר רבי שמעון, כללא חד. משמע דכתיב נעם ה', דאתיא מעתיקא קדישא להאי שמים. ותיאובתא דצדיקיא כף הוא ודאי, ועל השמים פתיב, אז תתענג על ה'. ופאה חולקיה מאן דזכי. ודאי זעירין אינון.

תנינו, אמר רבי שמעון, פתיב, (שיר השירים א) בני אמי נחרו בי שמוני נוטרה את הפרמים, בני אמי, כמה דכתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ, דכד בעא קודשא בריה הוא למחרבא ביתיה דלתתא, ולאגלאה ישראל בני עממיא. אעבר קודשא בריה הוא מקמיה להאי ארץ, ואתרחקא מניה. פדכתיב, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. וכד האי ארץ אתרחקא משמים דלעילא, האי ארץ דלתתא אתחרבא, וישראל אתפזרו בני עממיא, אמרה כנסת ישראל, מאן גרים לי האי ומאן עביד לי האי, בני אמי דנחרו בי, ואתרחקו מני, בני אמי ודאי.

דף ריט ע"ב

רבי יוסי הוה אזיל בארחה, והוה עמיה רבי חייא בר רב. עד דהוו אזלי, אמר רבי יוסי לרבי חייא, חמיתא מה דאנא חמית. אמר ליה, חמינא גברא חד בנהרא, וצפרא חד על (דף ריט ע"ב) רישיה, ועלעא בפומיה דצפורה, ואכלא ורפסא ברגלוי, וההוא גבר רמי קלין וצוות, ולא ידענא מאי קאמר.

אמר, נקרב גביה ונשמע. אמר, מסתפינא למקרב. אמר ליה, וכי בר נש הוא באתר דא, אלא רמינא דחכמתא דרמיז לן קודשא בריה הוא. קריבו גביה, שמעו דהוה אמר, עוטר א עוטר, תרין בנין שריין לבר, (ס"א שריאו לברא) לא נח ולא ניחא, עד דצפרא בקיסרא רמיו.

בכה רבי יוסי ואמר, היינו דתנינו, בני אמי נחרו בי וגו', מאי טעמא. בגין דכרמי שלי לא נטרתי. אמר, ודאי גלותא אתמשך, ועל דא (ס"א די) צפרי שמיא לא אעדיה, עד די שלטנותא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות אעדיאו מן עלמא. ואימתי, עד דימטי יומא דקודשא בריה הוא אתער דינוי בעלמא. דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא ינדע לה' לא יום ולא לילה.

"זֶהר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן]

עַד דְּהוּוּ אֲזַלִּין, שְׁמַעוּ חַד קָלָא דְהוּוּ אָמַר, אֲוִקִידָא דְקוֹפְטִירָא מְטָא בְּדִינוּי, נִפְקַח חַד שְׁלֵהוּבָא, וְאֲוִקִיד לְהֵהוּא צְפוּרָא. אָמַר, וְדַאי, כְּמָה דְכְּתִיב, (דְּנִיאל ז) וַיְהִיבַת לִיקְדַת אֲשָׂא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לָא אֲגִלִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, אֲלֵא בְּזַמְנָא דְלֵא אֲשַׁתְּכַח מְהִימְנוּתָא בִּינִייהוּ. כַּד אֲתַמְנַע מְהִימְנוּתָא בִּינִייהוּ, כְּבִיכּוּל, הֲכִי אֲשַׁתְּכַח בְּכֻלָּא. דְּכְתִיב, (ישעיה כח) וְכַפֵּר בְּרִיתְכֶם אֶת מוֹת.

אָמַר רַבִּי חֲיִיא, מָאִי דְכְּתִיב, (ישעיה כח) בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח. אָמַר לֵיה, כַּד יִתְעַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְמִינָא דִּילֵיה, אֲתַמְנַע מוֹתָא מִן עֲלָמָא. וְלֵא יִתְעַר הָאִי יְמִינָא, אֲלֵא כַּד יִתְעַרוּן יִשְׂרָאֵל בִּימִינָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמָאִי גִיהוּ תוֹרָה, דְּכְתִיב בְּהָ, (דברים לג) מִימִינוֹ אֵשׁ דַּת לְמוֹ. בְּהֵהוּא זַמְנָא, (תהלים קיח) יְמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל וְגו', לֵא אַמוֹת כִּי אַחִיהָ וְאַסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְה.

תָּ נָא, הֵהוּא זַכָּאָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בֵּיה, וְכַרוּזָא קְרִי עֲלֵיה, ל' יוֹמִין, בִּינֵי צְדִיקָיָא בְּגַנְתָּא דְעָדוֹן. כְּלָהוּ צְדִיקָא חֲדָאן, כְּלָהוּ צְדִיקָיָא אֲתִיין, וּמַעֲטָרֵן דְּוִכְתִּיהָ דְהֵהוּא צְדִיקָא, עַד דֵּיִתִּי לְמִידֵר דִּיּוֹרִיהָ בִּינִייהוּ. וְאִי חֲיִיבָא הוּא, כְּרוּזָא קְרִי עֲלֵיה בְּגִינְהֶם תְּלַתִּין יוֹמִין (עֲלֵיה), וְכְלָהוּ חֲיִיבָא, כְּלָהוּ עֲצִיבִין.

כְּלָהוּ פְתַחֲוּ ווִי, דְהָא דִּינָא חֲדָתָא אֲתַעַר הַשְׁתָּא, בְּגִינְיָה דְפִלְנָיָא. כְּמָה גְרַדִּינִין דְּנַמוּסִין מְזַדְמָנִין לְקַבְּלֵיה, וְלֵאקְדָּמָא לֵיה ווִי. אוּי לְרִשָּׁע אוּי לְשַׁכְּנוֹ. וְכְלָהוּ פְתַחֲוּ וְאַמְרִין, (ישעיה ג) אוּי לְרִשָּׁע רַע כִּי גַמּוּל יִדְיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. מָאִי (טעמא) גַּמּוּל יִדְיוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק. לְאַכְלָלָא (לאפקא) מֵאֵן דְּזַנֵּי בִּידוּי, לְאַפְקָא וְלְחַבְּלָא זַרְעֵיהָ בְּרִיקְנָיָא (ס"ט ע"א).

דְהָא תְּנִינֵן, כָּל מֵאֵן דְּאַפִּיק זַרְעֵיהָ בְּרִיקְנָיָא, אֲקַרִּי רַע, וְלֵא חֲמֵי אֲפִי שְׁכִינְתָּא. דְּכְתִיב, (תהלים ה) כִּי לֹא אֵל חֲפִץ רִשָּׁע אֲתָה לֹא יְגוֹרְךָ רַע. וְכְתִיב, (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע. אוּף הֲכָא, אוּי לְרִשָּׁע רַע. ווִי לְהֵהוּא חֲיִיבָא דְאִיהוּ רַע, דְּעַבְד גְּרַמִּיהָ רַע. כִּי גַמּוּל יִדְיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ, לְאַכְלָלָא מֵאֵן דְּזַנֵּי בִּידוּי, לְאַפְקָא וְלְחַבְּלָא זַרְעֵיהָ בְּרִיקְנָיָא, וְלֵהֲאִי טְרַדִּין בְּהֵהוּא עֲלָמָא יִתִּיר מְכָלָא.

תָּא חֲזִי, דְהָא כְּתִיב אוּי לְרִשָּׁע (רַע), כִּינֵן דְּכְתִיב אוּי לְרִשָּׁע, אֲמָאִי רַע. אֲלֵא כְּמָה דְּאַמִּינָא, דְּעַבְד גְּרַמִּיהָ רַע. וְכְתִיב לֹא יְגוֹרְךָ רַע. וְכְלָהוּ סְלָקִין, וְהָאִי לֹא סְלָקִין. וְאִי תִּימָא, שְׂאָר חֲיִיבִין דְּקָטְלוּ בְּנֵי נְשָׂא. תָּא חֲזִי, כְּלָהוּ סְלָקִין וְהוּא לֹא סְלָקִין. מָאִי טַעְמָא, אִינּוֹן קָטְלוּ בְּנֵי נְשָׂא אַחְרָא, וְהָאִי קָטְלוּ בְּנֵי מִמֶּשׁ, אוּשִׁיד דְּמִין סְגִיאִין.

תָּא חֲזִי, בְּשְׂאָר חֲיִיבֵי עֲלָמָא, לֹא כְּתִיב וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה', וְכָאֵן כְּתִיב, וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה' אֲשֶׁר עָשָׂה. מָאִי טַעְמָא, מִשּׁוּם דְּכְתִיב וְשַׁחַת אֲרָצָה.

תַּנּוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לִית לָךְ חוּבָא בְּעֵלְמָא דְלָא אִית לִיה תְּשׁוּבָה, בַּר מֵהָאִי. וְלִית לָךְ חֵיִיבָא דְלָא חֲמָאן אִפִּי שְׁכִינְתָא, בַּר מֵהָאִי. דְּכַתִּיב לֹא יִגְוֹרֶךְ רַע, כָּלֵל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְפֹאִין אֵינּוֹן צְדִיקִיָּא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי. עֲלִיִּהוּ כְּתִיב, (ישעיה ס) וְעַמֶּךָ כָּלֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. מֵאִי לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּמָּה דְכַתִּיב, (תהלים קטו) אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים:

דָּף רַכ ע"א

וַיְחִי יַעֲקֹב (שׁוּר וַיִּקְרָא ק"ד ע"ב) בְּגוֹיִיָּהּ. (בד"ק נמצא בח"ג בדף נ' עמוד קצ"ט) עַל דָּא לְבַעֲי לִיה לְבַר נֶשׁ דְּלָא לְאַתְעֲרַבָא צוֹלְמָא דִּילִיה (דָּף רַכ ע"א) בְּצוֹלְמָא דְעוֹבֵד פּוֹכְבִּים וּמְזוֹלוֹת, בְּגִין דְּהָאִי קַדִּישָׁא וְהָאִי מְסַאָבָא.

תָּא חֲזִי, מַה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִּים וּמְזוֹלוֹת. דִּישְׂרָאֵל כַּד אֲשַׁתְּכַח בַּר נֶשׁ מִית הוּא מְסַאָב לְכָל גּוֹפָא, וּבֵיתָא מְסַאָבָא. וְגוֹפָא דְעוֹבֵד פּוֹכְבִּים וּמְזוֹלוֹת לָא מְסַאָיב לְאַחְרָא, וְגוֹפִיָּה (נ"א וביתא) לָא מְסַאָבָא כַּד אִיהוּ מִית. מֵאִי טַעְמָא.

יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעֲתָא דְאִיהוּ מִית כָּל קַדוּשֵׁי דְמֵאֲרִיָּה מִתְעַבְרִין מִנִּיה, אֲתַעְבֵּר מִנִּיה הָאִי צוֹלְמָא קַדִּישָׁא, וְאֲתַעְבֵּר מִנִּיה הָאִי רוּחַ קוֹדֶשָׁא, אֲשַׁתְּאֵר גּוֹפָא מְסַאָבָא.

אָבַל עוֹבֵד פּוֹכְבִּים וּמְזוֹלוֹת עוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה, לִית חֵכִי. דְּבַחֲי מְסַאָב בְּכָל סְטָרִין, צוֹלְמָא דִּילִיה מְסַאָבָא, וְרוּחָא דִּילִיה מְסַאָבָא. וּבְגִין דְּסוֹאָבוּתִי אֵלִין שְׂרִיין בְּגוֹיָּה, אָסִיר לְמִקְרַב לְגַבִּיָּה. כִּיּוֹן דְּמִית, נְפִיקי כָּל אֵלִין מְסַאָבוּתָא וְאֲשַׁתְּאֵר גּוֹפָא בְּלָא מְסַאָבוּתָא לְסוֹאָבָא.

וְאִף עַל גַּב דְּגוֹפָא דְלִהוֹן מְסַאָב, בֵּין בְּחֵיָּהוֹן וּבֵין בְּמִיתְתָּהוֹן. אָבַל בְּחֵיָּהוֹן דְּכָל אֵינּוֹן מְסַאָבִין אֲשַׁתְּכַחֵי לְגַבִּיָּהוּ, אִית לוֹן חֵילָא לְסוֹאָבָא לְאַחְרֵינִי, בְּמִיתְתָּהוֹן דְּנְפִיקי כָּל אֵינּוֹן מְסַאָבִין מִנִּיָּהוּ, לָא יְכָלִין לְסַאָבָא. וְדִישְׂרָאֵל, יְכִיל לְסַאָבָא לְאַחְרֵינִי. בְּגִין דְּכָל קַדִּישֵׁין נְפִקִין מִנִּיה וְשָׂרָא עֲלִיה סְטָרָא אַחְרָא.

תָּא חֲזִי, הָאִי צָלֵם קַדִּישָׁא, כַּד אֲזִיל בַּר נֶשׁ וְאַתְרֵיבִי, וְאֲתַעְבִּיד מֵהָאִי פְּרָצוּפָא דִּיוֹקְנָא דִּילִיה. אֲתַעְבִּיד צוֹלְמָא אַחְרָא, וּמִתְחַבְרִין כְּחָדָא. וְדָא נְטִיל לְדָא, בְּשַׁעֲתָא דְאֲשַׁתְּכַחוּ תְרִין צוֹלְמִין, נְטִיר הוּא בַּר נֶשׁ, וְגוֹפָא דִּילִיה בְּקִיּוּמָא, וְרוּחִיָּה שְׂרִיָּא בְּגוֹיָּה. בְּשַׁעֲתָא דְקָרִיבוּ יוֹמוֹי, מִתְעַבְרִין מִנִּיה, וְדָא סְלִיק לְדָא, וְאֲשַׁתְּאֵר בַּר נֶשׁ בְּלָא נְטִירוֹ. כְּדִין, (שיר השירים ב) עַד שִׁפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים, תֵּרִי.

תָּא חֲזִי, כַּד אֲתַעֵר דִּינָא בְּעֵלְמָא, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל פְּרָסֵי דְדִינָא לְמִידָן עֵלְמָא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְעֲרָא (בדינא) תְּשׁוּבָה, דִּיִּתּוּב מְחִיבָא (נ"א מחובוי).

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

דְּהָא הֵהוּא יוֹמָא, פְּתִיקִין כְּתִיבוּ, וּמִשְׁתַּכְּחִי כְּלָהוּ בְּאַחְמַתָּא הָא כְּתִיבִין. אִי זְכִי בַר נֶשׁ
דְּיִיתוּב קָמִי מְאָרִיָּה, קָרְעִין פְּתִיקִין דְּעֵלִיָּה.

לְבַתֵּר קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא זְמִין קָמִיָּה דְּבַר נֶשׁ, יוֹמָא דְּכַפּוּרֵי יוֹמָא דְּתְּשׁוּבָה. אִי תַב
מִחְטָאֵי טַב. וְאִי לָא, פְּקִיד מְלַכָּא לְמַחְתָּם פְּתִיקִין. וּוִי, דְּהָא תְּשׁוּבָה בְּעֵיא לְאַסְתְּלָקָא
מִנְיָה.

אִי זְכִי בְּתְּשׁוּבָה, וְלָא שְׁלִימְתָא כְּדָקָא יְאוּת, תְּלִיין לִיָּה עַד הֵהוּא יוֹמָא בְּתְּרָאָה
דְּעֵצְרָת, דְּהוּא תְּמִינָאָה לְחַג. וְאִי עֵבַד תְּשׁוּבָה שְׁלִימְתָא לְקָמִי מְאָרִיָּה, אֲתִקְרְעוּ. וְאִי
לָא זְכִי, אִינּוּן פְּתִיקִין נְפִיקִין מִבֵּי מְלַכָּא, וְאַתְּמַסְרִין בִּידוּי דְּסַנְטִירָא, וְדִינָא מִתְּעַבְדִּי,
וּפְתִיקִין לָא מִהֲדָרִין תּוּ לְבֵי מְלַכָּא.

כְּדִין צוּלְמִין אֲתַעְבְּרוּ מִנְיָה, וְלָא מִשְׁתַּכְּחִין עִמִּיהָ. כִּיּוֹן דְּמִתְּעַבְּרִין מִנְיָה, הָא וְדָאִי
טוּפְסָקָא דְּמְלַכָּא יַעְבֵּר עֲלֵיהָ, וְיִטְעוּם כְּסָא דְּמוֹתָא. וּבְהָהוּא לִילִיא דְּחַגָּא בְּתְּרָאָה,
סַנְטִירִין זְמִינִין, וּפְתִיקִין נְטִלִין, בְּתֵר דְּנְטִלִי לֹוּן, צוּלְמִין מִתְּעַבְּרִין, וְלָא מִשְׁתַּכְּחִין (נ"א
וְאִי מִשְׁתַּכְּחִין גְּרִיעִין יַעְבֵּר עֲלוּי מִרְעִין וְכוּ) בְּהוּ יְדִי. וְאִי מִשְׁתַּכְּחִין בְּהוּ יְדִי (יעדי), דִּינָא
גְּרִיעָא, אוּ יַעְבֵּר עֲלוּי דִּינָא מִרְעִין בִּישִׁין, בְּגְרִיעוּתָא דְּלֵהוּן, וְהָא אוּקִימְנָא לְהָא.

וּבְסַפְרֵי קְדָמָאִי אֲמָרִי יְתִיר, כְּדִ רִישָׁא אֲגָרְע, וְיִשְׁתַּכְּחִי גּוּפָא. בְּרִיָּה, אוּ אֲנַתְתִּיָּה
יִשְׁתַּכְּחוּ וְהוּא יִסְתַּלֵּק. וְהִנֵּי מִיִּלִּי, כְּדִ לָא אֲהַדְרִי כָּל הֵהוּא זְמָנָא בְּתִיּוּבָתָא. אֲבָל אִי
אֲהַדְרִי, טַעְמָא דְּמוֹתָא יִטְעֵם, וְיִתְסִי.

וְאִי גּוּפָא לָא אֲתַחְזִי, וְיִשְׁתַּכְּחִי רִישָׁא. אִינּוּן סְלִיקִין, וְהוּא אֲתַקִּיִּים. וְהִנֵּי מִיִּלִּי, כְּדִ
בְּרִיָּה זְעִירָא בְּרִשׁוּתִיָּה. וְאִי יְדוּי פְּגִימוּ, עֵבִידְתָּא דִּידוּי פְּגִימִין. רְגִלוּי, מִרְעִין רְדִפִין
עֲלֵיהָ. עֲרַק צוּלְמָא וְאַהֲדָר, עֲרַק וְאַהֲדָר. עֲלֵיהָ פְּתִיב, (דְּבָרִים כח) בְּפִקֵּר תֹּאמֵר מִי יִתֵּן
עֲרַב, וְהָאִי כְּדִ נְהָרָא סִיְהָרָא, וְלִילִיא אֲתַתְּקִין בְּנְהוּרָא.

אֲבָל זְכָאִי חֲסִידִי, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא מִסְתַּכְּלִי בְּלַבִּיָּהוּ, כְּאֵלוּ הֵהוּא יוֹמָא מִסְתַּלְקִי
מִעֲלָמָא, וְעֵבִידִין תִּיּוּבָתָא שְׁלִימְתָא קָמִי מְאָרִיָּהוּן, וְלָא יִצְטָרְכוּן לְמַלְּהָ אַחְרָא. זְכָאִי
חוּלְקָהוּן בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאִתִּי.

דָּה רַכ ע"ב

תָּא חֲזִי, (ישעיה מג) כָּל הַנְּקָרָא בְּשָׁמַי, כְּמָה עֲלָאִין עוּבְדֵי מְלַכָּא קְדִישָׁא, דְּהָא
בְּאִינּוּן עוּבְדֵי (נ"א בריין) דְּאִיָּהוּ עֵבִיד לְתַתָּא קְטִיר לֹוּן בְּמִלִּין עֲלָאִין דְּלַעֲלָא, וְכְד
נְטִלִין לֹוּן לְתַתָּא וְעֵבִידֵי בְּהוּ עוּבְדָא, אֲתַעֵר הֵהוּא עוּבְדָא דְּלַעֲלָא דְּקְטִיר בְּהָ. כְּגוּן
אֲזוּבָא, עֵץ אֲרֹז, וְהָא אוּקִימְנָא (דָּה רַכ ע"ב) מְלִי.

וְאִית מְנִיָּהוּ דְּאַחִידִין בְּשָׁמָא קְדִישָׁא, כְּגוּן (ויקרא כד ע"א) לוּלֵב, וְאַתְרוּג, הָדָס,
וְעֲרָבָה, דְּכִלְהוּ אַחִידִין בְּשָׁמָא קְדִישָׁא לַעֲלָא. וְעַל דָּא תְּנִינּוּ, לְאַחֲדָא לֹוּן, וְלַמְעַבְד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

בהו עובדא, בגין לאתערא חדוה שהוא דאחיד ביה. ועל דא תנינן, במלין ועובדא בעיין לאחזאה מלה, בגין לאתערא מלה אחרא.

הדא הוא דכתיב, כל הנקרא בשמי ולכבודי (בראתיו), לאתערא יקרי. בראתיו, לייחדא לי. יצרתיו, למעבד ביה עובדא (נ"א חילא). אף עשיתיו, לאתערא ביה חילא דלעילא.

דבר אחר, כל הנקרא בשמי, היינו דכתיב (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ולכבודי בראתיו, היינו פפות תמרים. יצרתיו, היינו וענף עץ עבות. אף עשיתיו, היינו וערבי נחל.

ותקונא דהאי דאמר קרא, (ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום הראשון, דייקא. דהוא חמישאה על עשור. אבל ביום הראשון, שהוא יום ראשון מאן הוא. אלא יום דנפיק ראשון, לנטלא (ד"א לכלא) במבועוי דמיין נביעין, ואנן בעיין לאמשכא ליה לעלמא.

מתל למלכא דקטר בני נשא בקטרוי, אמיה מטרוניתא אתת, ואפיקת לון לחירות, ומלכא אשגח ליקרא דילה, ויהב לון בידהא. אשפחת לון פייפין וצחקן, אמרת, הא אפיקת לון לחירו, אייתי לון מיכלא ומשתייא.

כך, הא יום הפפורים אפיק לכלא לחירו, ואנן כפני מזונא קאימנא, וצחינן למשתיא, היא אעטרת למלכא בעטרוי. בהאי יומא ידענא, דהא מיין נביעין עמה שריין, שאילנא למשתייא, למאן דאפיק לון לחירו. ועל דא קרינן ליה יום ראשון.

דא בספרא דאגדתא ושפיר הוא. אבל בהאי יומא, לאברהם שירותא דכלא, אי בענני יקר הוא שירותא, אי במיא הוא שירותא. דאברהם שארי למחפרי בירי דמיא.

פרי עץ הדר, דא בירא דיצחק, דיצחק אהדר ליה לקודשא בריך הוא וקרא ליה עץ הדר. פרי דהאי עץ הדר ידיעא. פפות תמרים, דכתיב, (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח, ולא אשתכח בינייהו פירודא. ועל דא לא כתיב וכפות, אלא כפות. בגין דלא סליק דא בלא דא, ובהאי אתמלייא האי באר, מבאר מים עלאין נביעין, תהוא אתמלי בקדמיתא, ומניה אתמלייא בירא, עד דאיהו נביעו לכלא.

וענף עץ עבות, דא ענפא דאילנא רברבא, דאתקיף ואשתרשא בשרשוי, אתעביד אילנא עלאה על כלא, דאחיד בכל סטריה, ענף דאיהו עץ עבות, עץ דאחיד לעבות, דהא מהאי נטל יסודא דעלמא, ואתמליא לארקא בבירא, האי הוא עלמא ארקא דשקיותא.

וערבי נחל, תרי אינון, תרין נחלין דמייא אתכניש בהו, לארקא לצדיק. דבר אחר, וערבי נחל, אלין אינון גבורן, דאחידן ביה ביצחק, דאתיין מסטרא דההוא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש חשוון]

נחל עלאה, ולא מסטרא דאבא. בגין כף, כלא יאי, ולא בסימא לפירין, ולא עביד פירין. וערבי נחל, תרין קיימין, דגופא קיימא עליהו, אבל וערבי נחל ודאי, כמה דאתמר, ואלין אינון כלהו לארקא מייא לבירא.

השלמה מההשמטות (סימן ג'ז)

מאי פרי עץ הדר אילנא דאתרוגא ומאי הדר היינו הדר על הכל והיינו הדר דשיר השירים דכתיב ביה (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר. והיינו על שם נקבה ועל שמה נלקחה נקבה מאדם שאי אפשר להתקיים עולם התחתון בלא נקבה. ומאי טעמא אקרי נקבה על שם שנקביה רחבים ויש לה נקבים יתרים על האיש. ומאי נינהו נקבים שדים ורחם ובית קיבול הולד.

ומאי ניהו שאמרו שיר השירים שהוא הדר לכל ספרי הקדש אין דאמר רבי יוחנן כל הספרים קדש ושיר השירים קדש קדשים, ומאי ניהו קדש קדשים. אלא קדש, שהוא קדש לקדשים. ומאי הם קדשים אלו שפנגד שש קצוות שבאדם וקדש הוי להו קדש לכלהו.

ומאי ניהו קדש זה, אתרוג שהוא הדר הכל. ולמה נקרא שמו הדר אל תקרי הדר אלא ה' דר זה אתרוג שהוא נפרד מאגד הלולב ואין מצות לולב קיימת אלא בו, והוא גם כן אגוד עם הכל. שעם כל אחד הוא ועם כולן יחד הוא.

ומאי לולב כנגד חוט השדרה. וענף עץ עבות שענפיו חופין את רובו ואם אין ענפיו חופין את רובו אינו כלום. מפני מה, משל לאדם שבזרועותיו יגן על ראשו הרי זרועותיו שנים וראשו שלשה והיינו ענף לשמאל עבות לימין ונמצא עץ באמצע. ולמה נאמר בו עץ שהוא שורש האילן.

ומאי ערבי נחל שוקי האדם שהם שתים. ומאי נינהו לישנא דערבי נחל, משום דגדול שבהם הוי למערב ומשם יונק פחו. ושל צפון הוא קטן ממנו מהלך חמש מאות שנה והוא ברוח צפונית מערבית ובו פועל ונקרא על שמו והם שניהם עצים. דבר אחר ערבי שפעמים מערבין פעולתן זה עם זה מאי ערבי נחל, נחל הוי על שם המקום שהם קבועים בו ששמו נחל פדכתיב (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים.

מאי ניהו ים, הוי אומר זה אתרוג. ומנא לן דכל מדה ומדה מאלו השבעה איקרי נחל שנאמר (במדבר כ"א) וממתנה נחליאל אל תקרי נחליאל אלא נחלי אל. ועוד שם, מה לב, הדר פרי הגוף, אף ישראל פרי עץ הדר. מה אילן תמר, ענפיו סביבו ולולבו באמצע, אף ישראל נטלו גוף האילן הנה שהוא לבו וכנגד הגוף חוט השדרה באדם שהוא עיקר הגוף. ומה לולב זה פתיב לו לב אף לב מסור לו. ומה לב זה שלשים ושתים נתיבות חכמה בו, אף בכל נתיב מהן צורה שומרת שנאמר (בראשית ג) לשמור את דרך עץ החיים: (עד כאן מההשמטות)

בעזרת השם יתברך

ספר אור הזוהר

בו יבואר גדול החיוב ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים, וחכמת האמת

שחיבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א,
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קיים, ועי"ז תמלא הארץ
דעה את ה' באמונה.

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים,
זוה"ק, תיקונים, רמב"ם, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, ספרי מוסר,
ועוד. כללים יסודיים ועיקריים בענין לימוד הזוהר
והתיקונים.

דבריהם הקדושים הוצבים להבות אש, מלהיבים
נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד
הזוהר, ולסיים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום
תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני
ישראל, וזה יהי פרי עמלי להביא הברכה לכל בית
ישראל בכל מקום שהם.

**הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש**

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר
זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה,
בדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות
אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס
בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
784-436-548-972-011**

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הפרקים

- פרק א. מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים
- פרק ב. לימוד הזוהר בטהרה
- פרק ג. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- פרק ד. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- פרק ה. אור הזוהר טעם התורה
- פרק ו. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ובפוסקים
- פרק ז. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה
- פרק ח. סגולת הזוהר
- פרק ט. מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר
- פרק י. בחודש אלול ללמוד התקונים בשופי
- פרק יא. התנגדות להזוהר הקדוש
- פרק יב. העלם וגילוי הזוהר
- פרק יג. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
- פרק יד. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
- פרק טו. מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
- פרק טז. ליקוט נפלא אודות תורות הח"ן
- פרק יז. נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- פרק יח. לימוד הזוהר הקדוש במירון
- פרק יט. ליקוט מאמרי חז"ל אודות תורה לפני התגלות הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- פרק כ. דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה
- פרק כא. סדר השתלשלות מסירת סתרי הקדמונים
- פרק כב. התגלות ספר הזוהר
- פרק כג. מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
- פרק כד. תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר
- פרק כה. הסתלקות וקבורת רשב"י
- פרק כו. הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י
- פרק כז. דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו
- פרק כח. חלקי הזוהר
- פרק כט. מפרשי הזוהר
- פרק ל. הבקעת אור הקבלה בצפת
- פרק לא. העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
- פרק לב. שמחת ל"ג בעומר
- פרק לג. גודל מעלת התפלה במירון
- פרק לד. "חאלאקע" בל"ג בעומר במירון
- פרק לה. רושמי העליה במירון
- פרק לו. להיות במחיצתו בעולם

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים לכל הספר אור הזוהר

פרק א	טז.
מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים	עיקר לימוד הקבלה - הזוהר והתיקונים
א. מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקב"ה	יז. הזוהר והתיקונים - נשמת התורה עוגן הצלה נגד כל רע
ב. אור ששת הימים גנוז בזוהר	יח. העוסק בחכמת הקבלה נקרא בן להקב"ה; בלימוד הפשט נקרא עבד
ג. האור החיים הק' מעריך את הבעש"ט כבר-סמכא בתורת הסוד	יט. הזוהר מסוגל ליכך הנשמה
ד. לימוד הזוהר תיקון האדם בזה ובכא	כ. ע"י לימוד הזוהר זוכים לכל מדות טובות שבעולם
ה. ע"י לימוד תורת הח"ן בחיות דקדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה	כא. אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה
ו. עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרות וריפוי חולים	כב. לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא
ז. האר"י ז"ל זכה להשגותיו ע"י יגיעתו הגדולה בזוה"ק	כג. לשון הזוהר מעורר לעבודת השם
ח. ה"מגיד" הבטיח להבית יוסף שכשילמד תורת הסוד יפתחו לו שערי אורה	כד. עצם תיבות ודיבורי הזוהר מקשרין האדם לאין
ט. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות"	כה. לא ימנע מקריאת הזוהר הגם שהדברים סתומים וחתומים
ט* מי שהוא שלם גם בסתרי תורה נקרא משכיל	כו. מי שהוא בעל עסק גדול יהי רוב לימודו בזוה"ק, כי הוא מאיר במקום החושך
י. כמה גדול השכר בלימוד תורת הסוד וההפסד בהעדר לימודה	כז. החוזה מעריך את ס' אור החיים ומאור עינים כספר הזוהר
יא. מי שלא נמשך אחר תורת הסוד, בהכרח שאינו מרגיש דבר הקדוש באמת	כח. לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה
יב. שלימות התורה רק ע"י תורת הח"ן	כט. ע"י טעימות יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה
יג. בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר	ל. עסק חכמת הסוד מונעת התנשאות חכמות חיצוניות ונדחה מפניה כהחושך מפני האור
יד. הנשמה מושבעת ללמוד רזי התורה	
טז. גדול מעלת לימוד הזוהר והתיקונים	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- ל.א. לימוד הזוהר, תיקונים זוהר חדש, מעלות השחר עד צאת הכוכבים מנע שריפת התלמוד
- ל.ב. אפילו בעת עצלות וכבודות יתגבר בלימוד הזוהר
- ל.ג. חוק ולא יעבור ללמוד הזוהר מסדר השבוע
- ל.ד. לימוד הזוהר"ק אפילו בלי הבנה חשובה לפני ה'
- ל.ה. אם אין מועטים לימוד הנגלה השנתי בלימוד הקבלה יום אחד, לימוד המשנה אינו כלום
- ל.ו. לימוד אדם זוהר בחשק גדול
- ל.ז. מי שלא ראה אור הזוהר לא ראה אור מימינו
- פרק ב**
- לימוד הזוהר בטהרה**
- א. טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ן; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- ב. רמז לטבילת עזרה
- ג. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים
- פרק ג**
- לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה**
- א. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר
- ב. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- ג. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- ד. צריך לטרוח בפרד"ם התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- ה. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- ו. אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד
- פרק ד**
- הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה**
- א. לימוד הזוהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה
- ב. ביטול הדינים הוא ע"י לימוד פנימיות התורה
- ג. הזוהר נתגלה לדור האחרון כי בו יצאו מן הגלות
- ד. גאולת ישראל ע"י לימוד הזוהר
- ה. בזכות הזוהר תפרח ישועת ישראל
- ו. ע"י הזוהר יתבטלו כל הקליפות
- פרק ה**
- אור הזוהר טעם התורה**
- א. הלימוד בכתבי האריז"ל לא יהי' מפני החקירה, אלא להאיר על נפשו אור צח ומצוחצח
- ב. אפשר לאדם שיהי' בקי בש"ס ופוסקים, ובאותו הזמן עם הארץ גמור
- ג. מצוה לגלות סתרי תורה רוזין עליונים לבער קוצים מן הכרם
- פרק ו**
- אור הזוהר מוצנע בתלמוד ופוסקים**
- א. כל דברי התנאים והאמוראים יסודתם בהרי קודש מסוד התורה
- ב. גליא רוזין דאורייתא יחדיו יהיו תואמים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה כולה, ונענש	ז. הוא המפתח והוא הסוגר
ד. כשלומדים נגלה דתורה, אנו מדברים עם נשמות ופנימיות התורה	זי. יזכה לתקן נפש רוח ונשמה
ה. ע"י סוד התורה ידע להבחין בין איסור להיתר	יח. ע"י הזוהר וכתבי האר"ז ל נעשה האדם כבריה
פרק ז	יט. ע"י לימוד בתיקונים הבין שנמתקן כל הדינים
א. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי חכמת הקבלה	כ. סגולה לבעל עסק
פרק ח	כא. סגולתו לאור נפשו באור החיים הנצחיים
א. הזוהר מקור לכל ספרי היראים	פרק ט
ב. ראוי ללמוד הזוהר והתיקונים עם תינוקות בני תשע	אופני לימוד ספר הזוהר הק'
ג. קריאת הזוהר, אעפ"י דלא ידע מאי קאמר, הוא תיקון לשכינה הק' ולנשמתו	א. האר"ז"ל לא קצב זמן להתחלת לימוד תורת הח"ן
ד. הלומד זוהר, אעפ"י שאינו מבין, הקב"ה מתקן דברי	ב. לימוד תורת הסוד בלי טהרה מביאה לאפיקורסות
ה. ללמוד זוהר ותיקונים או זוהר חדש קודם התפילה	ג. מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם לימוד הקבלה
ו. זוהר הכנה לתפילה	ד. אין אדם יכול לבוא למשהו השגה בגדלות הבורא מכל לימודי התורה, כמו מחכמת הקבלה
ז. לימוד הזוהר מוביל לתשובה באמת	ה. לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה להנסתר
ח. הזוהר קדוש ונורא, אך אין ערכו כהתיקונים	ו. סודות התורה הם אור הנפש
ט. על ידו יכולים לראות נועם ה'	פרק י
י. לשונו מזכך הנשמה	חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים בשופי
יא. סגולה להנצל מחכמות חיצוניות	א. גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש אלול, שמזכך הנר"נ
יב. סגולה לטהר הנשמה	ב. תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף והנשמה
יג. להנצל ממחשבות זרות בעת התפילה	ג. התיקונים - סגולתן למתקן הדינים הטעם שנתפשט לימוד התיקונים בימי התשובה יותר מן הזוהר
יד. הרוצה להתדבק בקונו ידבק בזוהר הק'	ה. תיקוני הנפש והגוף
טו. משיג חכמה ויראת שמים	ו. סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ז.	הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר	ז.	פרק יג
ח.	התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו	א.	החויב והשלילה ללימוד הזוהר
ט.	עורר ישנים מתרדמתכם	ב.	מדוע לא נפוץ לימוד הזוהר כשאר מדרשי חז"ל
י.	גודל מעלת לימוד הזוהר	ג.	ר' יצחק דלטאש בפסקו המפורסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר
	פרק יא	ג.	הרח"ו אודות החויב והשלילה ללימוד הזוהר
א.	התנגדות להזוהר הקדוש		פרק יד
	מי שאינו זוכה ללימוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה		גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
ב.	פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה	א.	ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
ג.	בזוהר מוכנסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו	ב.	משיח בן יוסף יחי' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
ד.	ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא	ג.	או"ר בגימטריא ר"ז
	פרק יב	ד.	או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
א.	העלם וגילוי הזוהר	ה.	רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו
	מדוע נתגלה הזוהר משנת ה'ר"ן ואילך?		פרק טו
ב.	הזוהר נתגלה רק בדורות האחרונים כדי להגן עליהם		מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
ג.	הסבר להעלמות הזוהר אחרי פטירת הרשב"י	א.	מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה
	א/ לא ניתן לכתוב סתרי הזוהר אלא לר' אבא		פרק טז
	ב/ אורות הזוהר לא נתגלה רק לחבריאי במחשבת לבם	א.	ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן
	ג/ אחרי פטירת רשב"י אמרה החבריאי: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך"	ב.	שכר לימוד חכמת הקבלה וחויב הפלפול בה
	ד/ רשב"י הכיר בר' אבא שיוכל להעלים הדברים אפילו מחכמי הדור ההוא	ג.	לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקונן ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
			ספר הזוהר הוא מוגן לישראל כתיבת נח

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוהר"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש
- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נתן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נתן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. ע"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלימוד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדרונו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה ליוכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. ע"י לימוד הסוד זוכים לעונה ומוחזין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חינום ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה
- פרק יז**
- נפלאות רבי שמעון בר יוחאי**
- א. רשב"י היה מלומד בנסים
- ב. תחיית המתים בל"ג בעומר
- ג. בהילולת רשב"י
- ד. רשב"י פוקד עקרות
- ה. ה"ינוקא" שבזוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
- ו. הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון
- ז. "אדם ובהמה תושיע הוי"ה" בגימ' "רבי שמעון בן יוחאי"
- פרק יח**
- לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון**
- א. לימוד ספר הזוהר במירון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה
- ב. קביעות זמנים ללמוד ספר הזוהר על ציון רשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד	פרק יט לימוד מאמרי חז"ל אודות לימוד ס"ת לפני התגלות הזוהר
ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה	א. ליקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזוהר
ה. נגזר עליהם לחזור למערה	פרק כ דברי הראשונים המתארים את הקבלה
ו. איך יצאו לחפשי מן המערה	א. דברי גדולי הראשונים המתארים את חכמת הקבלה
פרק כה	ב. תרגום וביאור הזוהר מפירוש "הסולם"
הסתלקות וקבורת רשב"י	פרק כא סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים
א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו	א. ספר יצירה
פרק כו	ב. כח ספר יצירה אפשר לברוא אדם, בהמה, חיה ועוף
הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י	ג. ספרי ה"היכלות"
א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון	ד. ספר הבהיר
פרק כז	פרק כב התגלות ספר הזוהר
דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו	א. קדמות ספר הזוהר הק'
א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי	ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'
ב. למושה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו	פרק כג מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא	א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר
ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני	פרק כד תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר
ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"	א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכו	ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו
ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו	
ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו	
ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם	
י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ט. "דרך אמת"	א. למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח
י. "נצוצי אורות" להחיד"א	ב. לברך את ישראל
יא. "נצוצי זוהר"	ג. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו
פרק ל	ד. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה
הבקעת אור הקבלה בצפת	ה. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על בת-קול
א. מלך המשיח יתגלה בגליל תחילה	פרק כח
ב. "כרם היה לידידי בקרן בן שמון"	חלקי הזוהר
ג. לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הק'	א. זוהר על התורה
ד. השפעת ופעולות האר"י נמשכה כשנה ומחצה	1) ספרא דצניעותא
ה. ה"אור יקר" גלה גדולת הרמ"ק בקבלה	2) אדרא רבא
ו. אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י	3) אדרא זוטא
ז. האריז"ל למד נגלות התורה עם השיטה מקובצת והרדב"ז	4) רעיא מהימנא
ח. האר"י ז"ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרח"ו	5) מדרש הנעלם
ט. תורת הח"ן - הבריח המבריא עולם הזה עם עולם הבא	6) "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרוזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"
י. משה אמת ותורתו אמת - אך גבהו דברי האר"י מהרמ"ק	ב. זוהר חדש
יא. הרח"ו נסמך להוראה מהאלשי"ך	ג. תיקוני הזוהר
יב. לא זה יד הרח"ו מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן	ד. סיכום
יג. חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרח"ו שאין כמוהו במעלה ובחכמה	פרק כ"ט
יד. הרח"ו ובנו ר"ש נקבעו לערוך תורת האר"י ולהוציאה לאור	מפרשי הזוהר
טו. ר"ש ויטאל כתב תורת האר"י בייעילות עליונה	א. רבי שמעון לביא - "כתם פז"
טז. דמיון וקירבה נשמית בין האב לבנו	ב. רבי משה קורדובירו - "אור יקר"
יז. ר"ש ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר	ג. רבי אברהם אזולאי - "אור החמה"
	ד. רבי שלום בוזאגלו - "מקדש מלך"
	ה. "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידטשוב
	ו. "זוהר חי" לרבי יצחק אייזיק מקאמארנא
	ז. "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא
	ח. "הסולם" (ט"ז כרכים) לרבי יהודה אשלג

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

פרק לא	
ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י	העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
ו. לימוד תורת הנסתר במירון	השתטחות התנאים על קבר רשב"י
ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא	במירון
ח. אתדבקות רוחא ברוחא	אליהו הנביא לומד תורה עם
ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם	התנאים במערת רשב"י
נשיקין הדין	רשב"י מברך לכל הבאים למירון
סיום הזוהר	השתטחות והקפות בד' מינים -
	וביטול גזירות - במירון
	ה. הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג
	לעומר למירון וישמח שם שמחה
	גדולה
	ו. לא ילך על הציון לכד כי הש"ד
	ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו
	ז. כל הפמליא של מעלה ונשמות
	הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר
	ח. קדושת יום ל"ג בעומר
	ט. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג
	בעומר
פרק לב	
שמחת ל"ג לעומר	
א. רבינו עובדיה מברטנורא	הטעם לשמחה וחדוה בכל
ב. ר' אברהם גלאנטי	העולמות בל"ג לעומר
ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג	טעם למה נקרא יום פטירתו בשם
בעומר	"הילולא"
	ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע
	החמישי הוא גמר ספיה"ע
	ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל
	ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י
	בל"ג בעומר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק ב'

לימוד הזוהר בטהרה

- א. טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ן; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- ב. רמז לטבילת עזרה
- ג. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים

לימוד הזוהר בטהרה

א) טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ן; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות

בלתי אפשר לידע מה הוא יראה אמיתית, שילמוד ויתפלל ברתת ובזיע, כי אם כשיהי' נזהר בטבילת עזרא, ואם הוא לומד או מתפלל ואינו נזהר בטבילה זו, אי אפשר לו בשום אופן

[יא]

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

להגיע לגופי תורה ומצוות, ואם הוא לומד ספרי קבלה והוא בלתי טהור יוכל לבוא חלילה על ידי זה לאפיקורסות, והכת ש"ץ ימ"ש שהיו בימים הקודמים נעשו ע"י זה אפיקורסים לפי שלמדו ספרי קבלה בטומאת הגוף, והי' העולם שומם, עד שבאו שני המאורות הגדולים לעולם, הבעל שם טוב הקדוש ואחריו אדומו"ר הרב רבינו אלימלך נבג"מ, והם פתחו שער לה' צדיקים יבואו בו שלא יהרהר אדם שום הרהור תורה עד שיטבול עצמו לקריו, שחכמי הגמרא לא בטלוהו אלא מפני שאין רוב הציבור יכולים לעמוד בה, אבל אותן האנשים הרוצים להשיג גופי תורה והמצוות, צריכים להיות נזהר מאוד בטבילה זו. וזהו שנאמר יראת ה' טהורה דייקא זו עומדת לעד כו'.

(מאור ושמש, פ' אמור, ע' שע טור א')

(ב) רמז לטבילת עזרא

א. בכריתות (דף ו' ע"א): אמר להו רב משרשיא לבני, כי גריסיתו שמעתא גרוסו על מיא דכי היכא דמשכי מיא תמשון שמעתכון. ענינו, דהזהיר אותם שלא ילמדו כי אם אחר רחיצה במקוה טהרה לעת הצורך. והיינו דקאמר גרוסו על מיא. וקאמר כי היכא דמשכו וכו', על דרך מאמר הכתוב יראת ה' טהורה עומדת לעד.

(הכנה דרבה אות י"א)

ב. אמרו חז"ל (ר"ה י"ח) ובחג נידונים על המים, ופירש בספה"ק זוהר חדש ובחג נידונים כו' על שהם מבזים בנטילת ידים ועל שהם מזלזלים במקואות ובטהרות שהם מים, ועל כן נידונים על המים, על ענין המים האנשים שלא טבלו את עצמן כל השנה במקוה מים, ובס"א כתב קול ה' על המים, שהקב"ה

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

שואג בקול ומרעיש העולם על המים שמקילין בני אדם
בטבילת המקוה.

(הובא במאיר לעולם שבסוף ספר פרח מטה אהרן על תהלים)

ג. היודעים בסוד ה' קבלו על עצמם וכתבו (בפרי עין חיים)
מי שיטבול מעתה בלי כוונה הוא ככופר ח"ו, והוא כדי שידחקו
עצמן תמיד לכוין בעת טבילה לעשות נחת רוח לפניו יתברך שמו,
ומזה יקח ראי' מי שבא בסוד ה' לכוון כדקא יאות, ואותן שלא
באו בסוד ה' טבילת מטהרתן, ודי להם הכוונה לכבודו יתברך
שמו לשם טהרה לעשות נחת רוח לפניו ית"ש, ועל דעת כוונת
רבי שמעון בר יוחאי והאריז"ל.

(ישמח משה בליקוטים)

ג) למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים

רבינו הקדוש מוהרצ"א מזידיטשוב זי"ע אפי' בעת שהי'
חולה וצריך לרפואה גדולה תבר גזיזא דברדא וירד וטבל בנהר
הקפוא תחת הקרח הנורא ולמד שם כל הלילה הזוה"ק ותיקוני
הזוהר ותהלים בתוך המים הקפוא.

(מתוך הקדמה לספר צבי לצדיק, עיי"ש מעשה באריכות)

מפתח הענינים

לפרק ג'

לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה

א. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- ב. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- ג. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- ד. צריך לטרוח בפרד"ס התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- ה. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- ו. אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד

ספר אור הזוהר פרק ג'

לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה

(א) עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר

א"ר אלעזר קוב"ה ברא לי' לבר נש ברזא דחכמתא, ועבד לי' באומנותא סגי, ונפח באנפוי נשמתא דחיי למנדע ולאסתכלא ברזין דחכמתא, למנדע ביקרא דמארי', כד"א כל

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, ולכבודי בראתיו דייקא.

(זוהר ח"ב דף קנ"ה ע"א)

(ב) דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת האדם

ואני תמהתי על בעלי הבתים הכשרים למה ישנו כל הלילה ויבלו ימיהם בהבל, למה לא יעמדו באשמורת וכו', אם הוא בר הכי ללמוד על כל פנים משניות למה ימנע עצמו מזה ולומר איזה דפין מן הזוהר"ק, כי כל דיבורים אלו הם קישוטי הנפש חיים לנפשו.

(היכל הברכה דברים פסוק י')

(ג) כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה

ספר הזוהר מלא מוסר, וכל אות ואות שלו הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים.

(נוצר חסד פרק ד' משנה כ')

(ד) צריך לטרוח בפרד"ס התורה עד היכן שיכול להשיג,

ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם

א. בענין עסק התורה עסקו בפרד"ס התורה שהוא ר"ת פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד בכל בחי' מהם כפי אשר יוכל להשיג עד מקום שידו מגעת לטרוח ולעשות לו רב שילמדנו, ואם לא עשה כן הרי חסר מצוה אחת של תלמוד תורה שהיא גדולה ושקולה ככל המצות, וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות של פרד"ס כנו'.

(שער המצות להאריז"ל דף א')

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ב. הששית היא מצוה פרטיית, והיא לעסוק בתורה, והיא שקולה כנגד כל המצוות, כי ת"ת כנגד כולם, ויש בה ד' פירושים שסימנם פ'ר'ד'ס' פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד, וצריך לטרוח ולעסוק בכולם עד מקום שיד שכלו מגעת, ויבקש לו רב שילמדהו, ואם חסר אחת מארבעתם כפי השגתו יתגלגל על זה.

(שער הגלגולים הק' י"א, דף י"ד ע"א)

ג. דע כי האדם מחוייב לעסוק בתורה בד' מריגות שסימנם פרד"ס פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וס, וצריך שיתגלגל עד שישלים אותם.

(שם סוף הקדמה י"ו)

ה) הרה"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה

אמר לי רבינו האריז"ל, כי לסיבה שהייתי בגלגול אחד מן הקודמים בלתי מאמין בחכמת ספר הזוהר, שצריך עתה שאעסוק תמיד בכל יכולתי בחכמת ספר הזוהר, ושזה הוא העיקר הגדול שאני צריך לעשות עתה בגלגול זה. גם אמר לי, כי לסיבה הנז"ל צריך אני שלא אקשה קושיות רבות בזוהר עד אשר אלמד עמו זמן ידוע אצלו, ואח"כ יהי לי רשות להקשות ולשאול כל מה שאני רוצה לחקור ולידע בספרי הזוהר.

(רבינו חיים וויטאל ז"ל בשער הגלגולים דף מ"ט ע"ב)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ו) אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם

א. אליהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם כמה חיילין נשמות וכמה מלאכים ושכינתא עילאה עטרא על כולהו, ואמר לרשב"י:

רבי רבי, אנת הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא, בענפין דילך דאינון אברין קדישין, כמה עופין שריין תמן דנשמתין קדישין, כגוונא דלעילא דאתמר בי' ובענפיהי ידורון צפרי שמיא, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד אתגלייא לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיני' וקראתם דרור בארץ וגו'.

(תיקו"ז תיקון ו' בסופו)

ב. כי זהו הפרנסה, שיבינו ויהנו לאורו מתוק לנפש ומרפא לעצם, כי הלומד גירסא בעלמא הגם שיש לו שכר טוב בעמלו ומקדש בטהרה נשמתו, עכ"ז הסגולה דבגיני' וקראתם דרור היא כשיתפרנסון וילמדו פי' המאמרים.

(כסא מלך לתיקו"ז שם)

ג. עפ"י הנ"ל בתיקו"ז, אשר הנשמות שלמעלה והאנשים שלמטה יתפרנסו ע"י הזהר הקדוש, עפ"י יבואר מש"כ בזהר (ח"ג דף רל"ב ע"א) שאמר הרע"מ לרשב"י: בוצינא קדישא אשלים מילולי דרזין דחיבורא קדמאה לפרשא לון, דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא ומארי מתיבתאן דלתתא כולהו מזומנין למשמע מילין אלין מפומך ופירושיין דילך, דהא חדוה ופורקנא יתער בהון לעילא ותתא.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ז) "המאור שבה מחזירו למוטב" - המונגה לתורת הסוד

במס' סוטה (דף כ"א): עבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה, ופי' רש"י: לכבות את האהבה זו תורה, דכתיב הביאני אל בית היין, ודגלו עלי אהבה, יין סוד, עכ"ל.

ונראה דרש"י בא להשמיענו כדברי רבותינו מתלמידי הבעש"ט הקדוש זי"ע, כי מש"כ בתורה המאור שבה מחזירו למוטב, לא על פלפולי התורה הנגליות לנו בלבד נאמרו הדברים, דהרי עינינו רואות ההיפך הרבה פעמים בעוה"ר, וכמ"ש בזה בס' דרך אמת להה"ק מוהר"ר פייביש מזבריזא זי"ע, וכן בשארי ספה"ק, ובפרט בספרי המעוררים ומלהיבים לבות בני"ל ללימוד חכמת האמת, וכמו בס' סוד מרע ועשה טוב והוספות מהרצ"א זי"ע ודומיהן, עיי"ש דעיקר קאי על מי שלומד ומאמין בפנימיות התורה וסודותי אשר טמונים בתורה, אז יזכה בלימודו לדביקות בהשי"ת והמאור שבה מחזירו למוטב.

וז"ש רש"י בפירושו על הך דאין עבירה מכבה תורה דהיינו אהבה שנקרא יין סוד כנז'.

וכן מצאתי כדברים האלו בירושלמי חגיגה (פ"א הלכה י') הלואי אותי עזבו ותורת שמו השאור שבה הי' מקרבן לתורה, ופי' בקרבן העדה: המאור שבה רמז לסודות החכמה, עיי"ש. וזה שנאמר בש"ס דילן (פסחים דף ג' ע"ב ובפתיחתא דמד"ר איכה) המאור שבה. ובירושלמי הנז' איתא "השאור" שבה, היינו המעמיד, שהוא עיקרו סודות התורה, כמ"ש בקרבן העדה דהעיקר הם הנסתרות, זהו מחזיר למוטב כנז' כו'.

(דברי תורה מהדורא ב' סי' ט')

ועיין עוד מש"כ בס' קל"ו, ובד"ת מהדורא ד' סי' קי"ג.